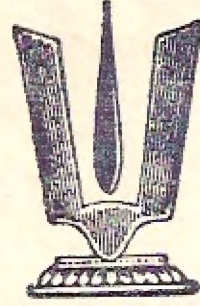
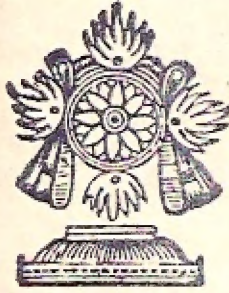

ஸ்ரீ:
பேரருளான் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வாரம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார்களருளிச் செய்த திவ்வியப் பிரபந்தங்களிலிருந்து
முன்னோர்கள் தொகுத்த

நீ த் யா நு ஸ ந் தா ன ம்

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி இயற்றிய திவ்யார்த்த தீபிகை
யுரையின் ஸாரமான வியாக்கியானம் கொண்டது.

மூன்றாம் பதிப்பு

சென்னை ரத்தினம் (கிளை) அச்சகத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

கூலக்குமிடம் :—

P. B. ANNANGARACHARYA,
L. KANCHEEPURAM.

1964

[விலை ரூ. 5.]

17-9-72

ஸ்ரீ
பேரருளான் பெருந்தேவத் தாயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரும்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
ஆழ்வார்களுளிக் செய்த திவ்யப்பிரபந்தங்களிலிருந்து
முன்னோர்கள் தொகுத்த

நியாநு ஸந்தானம்.

— முதற் பகுதி —

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி இயற்றிய திவ்யார்த்த
தீபிகையுரையின் ஸாரமான வியாக்கியானம் கொண்டது.

(இரண்டாம் பதிப்பு.)

ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் ஷஷ்ட்யப்த பூர்த்தி நினைவுமாலையின் பதினாறுவது மலராக
வேளியிடப்பட்டது.

சென்னை புரசைவாக்கம் கமர்ஷியல் சின்னிகேட் பிளவில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

கடைக்குறிடம்—கிரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்.

இதன் விலை 2—0—0

1953.

K. P. சந்தரகாசன்,
ஈரோடு.

பூந்

இம்முதற் பகுதியில் அடங்கியுள்ள திவ்யப்பிரபந்தங்களின் அட்டவணை

	பக்கம்		பக்கம்
1. திருப்பல்லாண்டு	6	7. சேன்னி யோங்கு	54
2. திருப்பள்ளி யெழுச்சி	14	8. வாரணமாயிரம்	58
3. திருப்பாவை	19	9. அமலஞாதிபிரான்	60
4. கீராட்டம்	45	10. கண்ணிறுண் சிறுத்தாம்பு	65
5. பூக்குடல்	48	11. கோயில் திருவாய்மொழி	69
6. காப்பிடல்	51	12. இராமானுச நூற்றந்தாதி	138

இரண்டாம் பகுதியில் சேரும் பிரபந்தங்களாவன :

1. உபதேசரத்தின மாலே.	4. ஞானஸாரம்.
2. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.	5. பிரமேயஸாரம்.
3. ஆர்த்திப் பிரபந்தம்.	6. ஸப்த காதை, வாழித் திருநாமங்கள்.

முக்கிய அறிவிப்பு :—நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தங்கள், ஸ்கலஸ்தோத்ரபாடங்கள், பூர்வாசநபூஷணாதிரஹஸ்யங்கள் ஆளவந்தார் தொடங்கி மணவாளமாமுனிகள் வரையிலுள்ள பூர்வாசாரியர்களுளிச் செய்த வடமொழி தென்மொழி நூல்கள் யாவும் இங்கே கிடைக்கும். தமிழ் தெலுங்கு நாகரி கியாட்லாகுகள் தருவித்துப் பார்த்து. புத்தகங்களை வி. 19. மூலமாக அனுப்ப ஆர்டர் பண்ணுமவர்கள் முன் பணம் அனுப்ப வேண்டியது அவசியம்.

இப்படிக்கு,

மாணேஜர்—கந்தமாலா ஆபீஸ்,

காஞ்சிபுரம்,

15-4-53.

ஸ்ரீ
பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்ஸ்வாமி அருளிய
திவ்யார்த்த தீபிகையுரையின் ஸங்க்ரஹத்தோடு கூடின

நி த யா நு ஸ ந் தா ன ம்.

பொதுத்தனியன்கள்

• நம்பெருமாள் அருளிச்செய்தது

ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணர்ணவம்:
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்.

ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணர்ணவம் யதீந்த்ரப்ரவணம் ரம்ய ஜாமாதரம் முநிம் வந்தே. திருமலையாழ்வார் என்னும் திருவாய் மொழிப் பிள்ளை யின் திருவருளுக்குப் பாத்ரபூதரும் ஞானம் பக்தி முதலிய நற்குணங்களுக்குக் கடல் போன்றவரும் எம் பெருமானார் பக்கலிலே ப்ராவண்ய முடையவருமான மணவாள மாமுனிகளை வணங்கா நின்றேன்.

“இப்புனியிலரங்கேசற்கு ஈடளித்தரன்வாழியே” என்று வாழ்த்தப்படா நின்ற மணவாளமாமுனிகள் திருவரங்கம் பெரிய்கோயிலில் ஸ்ரீ ரங்கநாதன் திருமுன்பே, திரு வாய்மொழியின் சிறந்த வியாக்கியான மாகிய ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படியைக் காலக்ஷேபம் ப்ர ஸாதித்துவருகிற அடைவிலே காலக்ஷேபசாத்துமுறையன்று ஸ்ரீ ரங்கநாதன் தானே ஒரு சிறுபிள்ளை வடிவுடன் திருவோலக்கத்தினிடையே ஓடிவந்து கைகூப்பி நின்று ஸ்ரீ சைலே சதயாபாத்ரமென்று தொடங்கி இந்தத் தனியனை வெளியிட்டுச் சென்றது மன்றியில், வட மொழிவேதத்தின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் ப்ரணவோச்சாரணம் பண்ணுவது நியதமா யிருப்பதுபோலத் தமிழ்வேத பாராயணத்தின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் இந்தத்தனியனை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களனைவரும் நியதமாக அநுஸந்திக்கக் கடவர்களென்று நியமனமு மருளி னன்.

மணவாளமாமுனிகளின் ஆசார்யரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளைக்கு ஸ்ரீ சைலேசர் என்று திருநாமம்.

கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது

லக்ஷ்மீ நாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுநமத்யமாம்
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்.

லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாத யாமுந
மத்யமாம் அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம்
குருபரம்பராம் வந்தே.

எம்பெருமானைத் தொடக்கத்திலே உடைத்தாய்
ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளையும், ஆளவந்தாரையும் இடை
யிலே உடைத்தாய் எமக்கு ஆசார்யரான எம்பெரு
மானாரை முடிவிலே உடைத்தான ஆசார்ய பரம்
பரையை வணங்காநின்றேன்.

இதுவும் ஆழ்வானருளிச் செய்தது

யோ நித்யமச்யுதபதாம்புஜயுகம்ருக்ம
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணய் மேநே
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகலிந்தோ:
ராமா நுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே.

ய: நித்யம் அச்யுத பதாம்புஜ யுகம்ருக்ம
வ்யாமோஹத: தத் இதராணி த்ருணய
மேநே, அஸ்மத்குரோ: பகவத: தயா ஏக
ஸிந்தோ: அஸ்ய ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ
சரணம் ப்ரபத்யே.

யாவரொரு எம்பெருமானார் எந்நாளும் எம்பெரு
மானது திருவடித்தாமரை யிணைகளாகிற ஸுவர்ணத்
திலுள்ள மிகுந்த விருப்பத்தினாலே அத்திருவடி
களுக்குப் புறம்பாயுள்ள விஷயங்களைத் துரும்பாக
நினைத்துத் தள்ளி விட்டாரோ எமக்கு ஆசார்யராய்
ஸமஸ்த கல்யாணகுண பரிபூர்ணராய் திருவருட்கட
லான இந்த எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளை
உபாயமாகப் பற்றுகிறேன்.

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது

மாதாபிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி:
ஸர்வம் யுதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்,
ஆத்யஸ்யந: குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்தநா.

மத் அவ்யாநாம் நியமேந மாதா பிதா
யுவதய: தநயா: விபூதி: ஸர்வம் யத் ஏவ,
ந: ஆத்யஸ்ய குலபதே: வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் தத் அங்க்ரியுகளம் மூர்த்தநா
ப்ரணமாமி.

என்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு எப்பொழுதும் தாய்,
தந்தை, மாதர், மக்கள், செல்வம் (மற்றுமுள்ள)
எல்லாமும் யாதொரு ஆழ்வார் திருவடியேயோ,
நமக்குக் குலகூடஸ்தராகிய ஆழ்வாருடையமகிழ்
மலர்களினால் அழகாயும் நித்யோஜ்வலமாய் மிருக்கிற
அந்தத் திருவடியிணையைத் தலையால் வணங்குகிறேன்.

ஸ்ரீபராசரபட்ட ரருளிச்செய்தது

பூதம் ஸரச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந்,
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ரமிச்ராந்
ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்.

பூதம் ஸரச்ச மஹத் ஆஹ்வய பட்ட
நாத ஸ்ரீ பக்திஸார குலசேகர யோகி
வாஹாந், பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால
யதீந்த்ர மிச்ராந் ஸ்ரீமத்பராங் குசமுநிம்
நித்யம் ப்ரணத: அஸ்மி.

பூதத்தாழ்வாரையும் பொய்கை யாழ்வாரையும்
பேயாழ்வார் பெரியாழ்வார் திருமழிசை யாழ்வார்
குலசேகராழ்வார் திருப்பணாழ்வார் இவர்களையும்
தொண்டரடிப் பெடியாழ்வார் திருமங்கையாழ்வார்
எம்பெருமானார் இவர்களையும் நம்மாழ்வாரையும்
நாள்தோறும் ஸேவிக்கிறேன்.

ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் ஆசாரியர்களில் முக்கியரான எம்பெருமானாரையும் சேர்த்து அதுஸந்திக்கும் ச்லோகமாமிது. இதில், பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் என்கிற முறைமைப்படியே திருநாமங்களைப்பதியாமல் பூதத்தாழ்வாரை முன்னேபதின்னும் நம்மாழ்வாரை முடிவிற்பதின்னுமிருப்பது ச்லோகம் கூடினவகையிலே அமைந்த அமைப்பு என்று நினைத்திடுவர் சிலர். அங்ஙனன்று; “காஸார பூத மஹதாஹ்வய பக்திஸாராந் ஸ்ரீமச்சடாரி குல சேகர பட்டநாதாந, பக்தாங்கிரேணு முநிவாஹந கார்த்திகேயாந் ராமாநுஜஞ்சயமிநம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்” என்று அடைவுபடக் கவி சொல்லுவதில் அருமையொன்றுமில்லை: ஆயினும், பூதத்தாழ்வார் தொடங்கி நம்மாழ்வார் முடிவாக அமைக்கப்பட்ட இந்த ப்ரக்ரியைக்கு நல்ல நியாமம் ஒன்றுண்டு கேண்மின்—

ஆழ்வார்களுள் முக்கியரான நம்மாழ்வாரை அவயவியாகவைத்து மற்றுள்ள ஆழ்வார்களை அவர்க்குத் திருமுடி திருக்கண் முதலிய அவயவங்களாக வைத்துப் பூருவாசாரியர்கள் ச்லோகங்களருளிச் செய்துள்ளார்கள். அவற்றில், பூதத்தாழ்வாரைத் திருமுடியாகவும், பொய்கை பேயாழ்வார்களைத் திருக்கண்களாகவும், பட்டர்பிரானைத் திருமுகமாகவும், திருமழிசைப்பிரானைத் திருக்கழுத்தாகவும். குலசேகரப்பெருமானையும் திருப்பாண்பெருமானையும், திருக்கைகளாகவும், தொண்டரடிப்பொடிகளைத் திருமார்பாகவும், கலியனைத் திருநாபியாகவும், எதிராசனைத்திருவடியாகவும் உருவகப்படுத்தியிருத்தலால் அந்தப்ரக்ரியைக்கு ஏற்ப இந்தத்தனியன் திருவவதரித்ததென்று பெரியார் கூறுவர். அவயவபூதர்களை முந்துற வரிசையாகச் சொல்லி, அவயவியான ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தரை முடிவில் சொல்லியிருப்பது இவ்வகையிலே நன்கு பொருந்துமென்றுணர்க. பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கும்போது நஞ்சியருடைய பிரார்த்தனையினால் அருளிச்செய்த ச்லோகமிது. *

பொதுத்தனியன்களின் உரை முற்றிற்று.

திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழிகளின்

தனியன்கள்

(ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் அருளிச்செய்தது)

குருமுகமநதீத்ய ப்ராஹ வேதாநசேஷாந்
நரபதிபரிகல்ப்தம் சுல்கமாதாதுகாம:;
ச்வசுரமமரவந்த்யம் ரங்கநாதஸ்ய ஸாக்ஷாத்
த்விஜகுலதிலகம் தம் விஷ்ணுசித்தம் நமாம்.

ய: நரபதி பரிகல்ப்தம் சுல்கம் ஆதாது
காம: குருமுகம் அநதீத்ய அசேஷாந்
வேதாந் ப்ராஹ, அமர வந்த்யம் ரங்க
நாதஸ்ய ஸாக்ஷாத் ச்வசுரம் த்விஜகுல
திலகம் தம் விஷ்ணு சித்தம் நமாம்.

யாவொரு பெரியாழ்வார் வல்லபதேவனென்கிற அரசனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பந்தயப் பொருளாகிய பொற்கிழியை கிரஹிக்க எண்ணமுடையவராய் ஆசார்யமுகமாக ஒரு கல்வியும் கற்காமலே (பரதத் துவ நிர்ணயத்திற்கு வேண்டிய) வேதங்களெல்லா வற்றையும் (பகவத் கிருபையினால்) எடுத்துரைத்தா ரோ, தேவர்களினால் ஸேவிக்கத்தகுந்தவரும் ஸ்ரீ ரங்கநாதனுக்கு நேராக மாமனாரும் பிராமண குலத் திற்குத் திலகம் போன்றவருமான அப்பெரியாழ்வாரை வணங்குகிறேன்.

மின்னர் தடமதிள்கூழ் வில்லிபுத்தூர் ரென்றெருகால்
சொன்னார் கழற்கமலஞ் சூடினோம்—முன்னாள்
கிழியறுத்தா னென்றுரைத்தோங் கீழ்மையினிற் சேரும்
வழியறுத்தோம் நெஞ்சமே வந்து.

மின் ஆர் தட மதிள் சூழ் வில்லிபுத்தூர்
என்று ஒருகால்சொன்னார் கழல்கமலம்
சூடினோம், முன் நாள் கிழி அறுத்தான்
என்று உரைத்தோம், நெஞ்சமே வந்து
கீழ்மையினில் சேரும் வழி அறுத்தோம்.

“ஒளி நிறைந்த பெரிய திருமதிலாலே சூழப்
பட்ட ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்” என்று ஒருதரம் உச்
சரித்தவருடைய திருவடித் தாமரைகளை கிரமேற்
கொண்டோம்; “புருஷார்த்தம் வெளியாகாத காலத்
தில் (பரதத்துவ நிர்ணயம் பண்ணி) பொருள்
முடிப்பை அறுத்தருளினர்” என்று சொல்லப்
பெற்றோம்; ஓ! நெஞ்சே! நீ அதுகூலமாய் வரப்
பெற்று அதோகதியாகிற நரகத்தில் சேருகைக்குட
லான வழியை அறப்பண்ணினோம்.

பாண்டியன் கொண்டாடப் பட்டப்பிரான் வந்தானென்று
நாண்டிய சங்க மெடுத்தாத—வேண்டிய
வேதங்க ளோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்
பாதங்கள் யாமுடைய பற்று.

பாண்டியன் கொண்டாட பட்டப்
பிரான் வந்தான் என்று நாண்டிய சங்கம்
எடுத்து ஊத, வேண்டிய வேதங்கள் ஒதி
விரைந்து கிழி அறுத்தான் பாதங்கள்
யாமுடைய பற்று.

வல்லபதேவ என்கிற பாண்டிய ராஜன் ப்ரசம்
லிக்க, “ப்ராஹ்மணர்களுக்கு உபகாரகரான பெரி
யாழ்வார் எழுந்தருளினார்” என்று திரள்திரளான
சங்குகளைக் கையில் கொண்டு (பலர்) ஊத,
(விஷ்ணு பாரம்யஸ்தாபனத்துக்கு) ஆவச்யகங்களான
வேதவாக்கியங்களை உபந்யஸித்து விளம்பியாமல்
[தவிரித்து] வித்யாசுல்கமாக வைத்த பொருள்
முடிப்பை அறுத்தருளின பெரியாழ்வாருடைய
திருவடிகளானவை நமக்குப் புகலிடம்.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார் வைபவச்சுருக்கம்

ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் அந்தணர்குலத்திலே ஆனிமாதத்து ஸ்வாதீநக்ஷத்திரத்தில் அவ
தரித்து விஷ்ணுசித்தரென்னுந் திருநாமமுடையராயிருந்த இவ்வாழ்வார் அவ்வூர்ப்பெருமா
ளுக்கு நந்தவனமமைத்துத் திருமாலேகட்டிச் சாத்துபவராயிருந்தார். அக்காலத்து, தென்
மதுரையரசனான வல்லபதேவன் நற்கதி நண்ணும் வழியைச் சிந்தித்துத் தன் புரோஹிதனான
செல்வநம்பியின் உபதேசத்தினால் பல வித்வான்களையும் திரட்டிப் பரதத்துவநிர்ணயம் பண்ணு
விக்க விரும்பி, மதுரையில் ஒரு பெரியஸ்தலத்தில் அபாரமான பணத்தை வித்யாசுல்கமாகக்
கிழிச்சீரையில் வைத்துப் பலவிடங்களிலுமுள்ள பண்டிதர்களுக்கு அழைப்புப்பத்திரிகை
யனுப்பினன். இவ்வாழ்வாரைக்கொண்டு பரதத்துவநிர்ணயம் செய்விக்கவிரும்பிய ஸ்ரீ வில்லி
புத்தூர்ப்பெருமாள் கனவிலே இவர்க்கு நியமனம் தந்தருளி, இவர் ஸர்வஜ்ஞரம்படியான
விசேஷகடாக்ஷமும் செய்தருளி மதுரை வித்வத்ஸபைக்கு இவரையனுப்ப, இவரும் கம்பீர
மாய் எழுந்தருளி ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரமபுருஷனென்று சுருதி ஸ்மிருதி இதிஹாஸபுராணாதி
களைக்கொண்டு பலவாறாக உபந்யஸித்து அக்கிழியை அறுத்துக்கொண்டார். இங்ஙனம் பரதத்
துவநிர்ணயஞ் செய்தருளின இவ்வாழ்வார்க்கு அரசன் யானையின்மீது மஹோத்ஸவம் செய்

நித்யா நூஸ ந்தான வுரை

விக்க, பரமபதநாதனை எம்பெருமான் இந்த மஹாத்ஸவத்தைத் தானுங்கண்டு களிக்க விரும்பிப் பரிஜநபரிவாரங்களோடு கருடன்மீது எழுந்தருளி நெருங்கிநிற்க, ஆழ்வார் ஸேவித்து வியந்து யானைமணிகளைத் தாளமாகக் கொண்டு பல்வகையாலும் திருப்பல்லாண்டு பாடினர். பிறகு விசேஷ பஹுமானம் பெற்று ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு எழுந்தருளி மதுரையிற் கிடைத்த பொருள்களையெல்லாம் பகவானுக்கே ஸமர்ப்பித்துப் 'பெரியாழ்வார் திருமொழி' என்னும் திவ்யப்ரபந்தத்தை அருளிச்செய்து முன்போலவே நத்தவனத் திருப்பணியில் நிரதராயிருந்து வாழ்ந்து விளங்கினர்.

பெரியாழ்வார் வைபவச்சுருக்கம் முற்றிற்று

ஸ்ரீ திருப்பல்லாண்டு முன்னுரை

இப்பிரபந்தத்திற்குத் திருப்பல்லாண்டென்று திருநாமம் வழங்குதற்குக் காரணம் யாதெனில்; ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் பல்லாண்டு பல்லாண்டு என்றுசொல்லி மங்களாசாஸ நம் செய்திருப்பதனால் அதனையே நிரூபகமாக்கிப் பல்லாண்டு என்று திருநாமம் சாத்தினர். திரு என்பது வடமொழியில் ஸ்ரீசப்தம்போல் மேன்மையையுணர்த்தும்; மேன்மைதங்கிய மங்களா சாஸந ப்ரபந்தம் என்றபடி, இப்பிரபந்தம் பல்லாண்டென்று தொடங்கப்படுவதால் முதற்குறிப்பு என்னுமில்லக்கணத்தால் திருப்பல்லாண்டெனத் திருநாமம் பெற்றதென்னவுமாம்.

அவாப்த ஸமஸ்தகாமனென்றும் ஸர்வரக்ஷகனென்றும் ப்ரவித்தனை ஈச்வரனைக் கண்டால் தமக்கு வேண்டிய மங்களங்களை அவனிடத்தில் பிரார்த்தித்துப் பெறவேண்டியிருக்க, தாம் அவனுக்கு மங்களமுண்டாகுமாறு ஆசாவிப்பது தகுதியோவென்னில்; பகவத்கிருபையினால் கிடைத்த பக்தியினால் அந்த பகவானுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம் முதலான குணங்களை அடியோடு மறந்து 'பகவானுக்குக் குறையொன்றுமில்லாமலிருப்பதே நமக்கு மங்களம்' என்று இவ் வாழ்வார் நினைத்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார் என்றுணர்க.

மற்றுள்ள ஆழ்வார்களுக்கும் மங்களாசாஸநத்தில் ஊற்றமிருந்தாலும் அவர்களுக்கு அது எப்போதோ ஒருகாலுள்ளதேயன்றி இப்பெரியாழ்வார்க்குப்போலே நித்யமாயும் முக்கியமாயு மிராது. அவர்கள் எம்பெருமானை ரக்ஷகனாகப்பற்றி அவனிடத்தில் தங்களுடைய வாழ்ச்சி யைப்பெறுவதற்கு விரும்புவார்கள். இவ்வாழ்வார் அப்படியல்லாமல் எம்பெருமானுடைய வாழ்வையே தமக்கு வாழ்வாக நினைத்துப் பெருமாளுக்கு என்ன தீங்குவருகிறதோவென்று பயப்பட்டுக் காப்பிடத்தேடுகிற பரமபக்தராவர். ஆனதுபற்றியே மற்றுள்ள ஆழ்வார்களைவிட மிக்க பெருமையையுடையவரானது காரணமாகவே இவர்க்குப் பெரியாழ்வாரென்று ப்ரசித்தி யுண்டாயிற்று;

“மங்களாசாசனத்தில் மற்றுள்ள வாழ்வார்கள்
தங்களார்வத்தளவு தானன்றிப்—பொங்கும்
பரிவாலே வில்லிபுத்தூர்ப் பட்டர்பிரான் பெற்றான்
பெரியாழ்வா ரென்னும் பெயர்”

என்று உபதேசாத்தினமாலையிலே இவ்வர்த்தத்தை மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தார்.

ஸ்ரீ

பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருப்பல்லாண்டு

(ஸ்ரீ காஞ்சி அண்ணங்கராச்சாரியர் ஸ்வாமி யருளிச்செய்த
உரையோடு கூடியது.)

பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு *
பலகோடி நூறாயிரம்
மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணை * உன்
சேவடி செவ்விதிருக் காப்பு.

(1)

மல் ஆண்ட திண் தோள் மணிவண்ணை பல்
ஆண்டு பல்ஆண்டு பல்ஆயிரம் ஆண்டு பல
கோடி நூறு ஆயிரம் உன் சே அடி செவ்வி
திருக் காப்பு.

மல்லர்களை நினைத்த திண்ணிய தோள்களை யுடையனாய்
நீலமணிப்பான்ற திருநிறத்தை யுடையனாவே ! பல
பல வருஷங்களிலும் அநேக ப்ரஷங்கல்பங்களிலும் இப்
படி உண்டான காலமெல்லாம் உன்னுடைய சிவந்த திருவடி
களினுடைய அழகுக்குக் குறைவற்ற ரகசு உண்டாயிடுக.

***—பாண்டியராஜனுடைய பண்டிதஸபையிலேவந்து பரதத்வநிர்ணயம் பண்ணின
பெரியாழ்வார்க்கு அவ்வரசன் யானையின்மேலே மஹோத்ஸவம் செய்வித்தபோது அந்த உத்
ஸவத்தைக்கண்டு ஆநந்திப்பதற்காக ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் ஸபரிவாரனாய் எழுந்தருளி எதிரே
ஸேவைஸாதிக்க, ஆழ்வார் ஸேவித்து இந்த அருமருந்தன்ன எம்பெருமானுக்கு எழும்புண்
டெல்லாம் அஸ்ரராஷஸமயமாயிருக்கிற இந்திலத்திலே யாராலே என்ன தீங்கு விளைகிறதோ
வென்று அதிசங்கைப்பட்டு 'ஒரு அமங்களமும் நேரிடாதபடி மங்களமே யாயிருக்கவேணும்'
என்று பல்லாண்டு பாடுகிறார். அதாவது—ஐயவிஜயீபவ என்கிறார் என்றபடி.*

ஆழ்வார் இப்படி அதிசங்கையாலே மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறாரென்று தெரிந்து
கொண்ட எம்பெருமான் 'ஐயோ! ஏன் இவர் இப்படி பயப்படுகிறார். எப்படிப்பட்ட எதிரிகளை
யும் ஒரு விரல் துனியாலே வென்றெழுதிக்கவல்ல தேஹவலிவு நமக்கு உண்டென்பது இவர்க்
குத் தெரியவில்லை போலும்; அந்த வலிவைக் காட்டினோமாகில் இவருடைய அச்சம் அடங்கி
விடும்' என்று நினைத்து, முன்னே க்ருஷ்ணாவதாரகாலத்தில் தன்னைக்கொல்லும்படி கம்ஸனால்
ஏவப்பட்டுவந்த சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய மல்லர்களை நறுக்கித்தள்ளின தன்னுடைய புஜ
பலத்தைக் காட்டினான்; ஆழ்வாருடைய அச்சம் தணிவதற்காகக் காட்டின அந்த வலிவு ஆழ்
வாருடைய பயம் அதிகரிப்பதற்கே காரணமாயிற்று. புத்திரன் சூரனாயிருந்தால் அவனுடைய
தாயானவள் 'இவன் ஒருவரையும் லக்ஷியம் பண்ணாமல் யுத்தம் செய்யப்போய்விடுவனே!
யாராலே என்ன கெடுதி நேர்ந்துவிடுமோ' என்று பயப்படுவதுபோல் இவரும் அந்த மல்
லாண்ட திண்டோள் வலிமைக்குப் பயப்பட்டு மீண்டும் மங்களாசாஸனம்பண்ணுகிறார். (1)

அடியோமோடும்நின்னோடும் பிரிவின்றியாயிரம்பல்லாண்டு *
வடிவாய்நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்றமங்கையும்பல்லாண்டு *
வடிவார்சோதிவலத்துறையும் சுடரழியும்பல்லாண்டு *
படைபோர்புக்குமுழங்கும் அப்பஞ்சசன்னியமும்பல்லாண்டே. (2)

அடியோமோடும் நின்னோடும் பிரிவு இன்றி
ஆயிரம் பல்லாண்டு; வடிவு ஆய் நின் வல
மார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்
லாண்டு; வடிவு ஆர் சோதி வலத்து உறை
யும் சுடர் ஆழியும் பல்லாண்டு; படை
போர் புக்கு முழங்கும் அ பாஞ்ச சன்னிய
மும் பல்லாண்டு.

தாஸபூதர்களாய் அடியேன் தொடக்கமாயுள்ள சேதநர்க
ளோடும் ஸ்வாமியான தேவரீரோடும் பிரிவில்லாமல் (இந்த
ஸம்பந்தம்) நித்யமாய்ச் செல்லவேணும். (உனக்கு) திருபக
பூதையாய் உன்னுடைய திருமார்பின் வலது பக்கத்தில்
பொருந்தியிரா நின்றள்ள நித்யயௌவந சாலிரியான
பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாய்ச்சிமார்களும் பல்
லாண்டு; (உன்) திருமேனியை வ்யாபித்திருக்கிற ஜ்யோதி
ஸ்சை யுடையனும் வலத்திருக்கையிலே நித்யவாஸம் பண்
னுமவனுய்ப் பகைவரை எரிக்குமவனுன திருவாழியாழ்வா
னும் பல்லாண்டு—; சேனையுடைய யுத்தங்களில்
புகுந்து கோஷிக்கின்ற அளவற்ற பெருமையை யுடைய
ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யாழ்வானும் பல்லாண்டு. [ஏ—ஈற்றசை.]

***—சேஷபூதர்களான அடியோங்களும்கூட ஸர்வசேஷியான தேவரீரும் ஒருவரையொரு
வர் விட்டுப்பிரியாமல் நெடுநாளளவும் மங்கலமாக வாழவேணும்; பெரியபிராட்டியாரும் தேவ
ரீருமான சேர்த்தி எப்போதும் மாறாமல் நித்தியவாழ்ச்சியாகச் செல்லவேணும்; திருவாழியாழ்
வானும் திருச்சங்காழ்வானும் குறையொன்றுமின்றி வாழவேணும் என்று இப்பாட்டால் உபய
விபூதிகளோடும் கூடின நிலைமைக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். “அடியோமோடும்”
என்று இந்த லீலாவிபூதியிலிருக்கிற தங்களையும், மற்ற மூன்றடிகளாலே பரமபதமாகிய நித்ய
விபூதியிலுள்ள பெரியபிராட்டியார் முதலானவர்களையும் இப்பாட்டில் கூறியிருப்பதனால் உபய
விபூதியுத்தான எம்பெருமானுக்கு இப்பாசுரத்தால் பல்லாண்டுபாடினாராயிற்று. முதலிரண்டு
பாட்டுக்களையும் சேர்த்தே அதுஸந்திப்பர். (2)

எம்மெல்லாவுடைய அதுபவத்தவாஸ்பூத டோண்டி

வாழாட்பட்டு நின்றீருள்ளீரேல் வந்துமண் ணும்மண மும்கொண் மின்
கூழாட்பட்டு நின்றீர்களை யெங்கள் குழுவினில்புகுத லொட்டோம்*
ஏழாட்கா லும்பழிப்பிலோம் நாங்கள் இராக்கதர்வாழ்* இலங்கை
பாழாளாகப்படைபொருதா னுக்குப் பல்லாண்டு கூறு துமே. (3)

வாழ் ஆள் பட்டு நின்றீர் உள்ளீர் ஏல்
வந்து மண்கொள்மின் மணமும் கொள்
மின்; கூழ் ஆள்பட்டு நின்றீர்களை எங்கள்
குழுவினில் புகுதல் ஒட்டோம்; நாங்கள்
ஏழ் ஆள் காலும் பழிப்பு இலோம்; இராக்
கதர் வாழ் இலங்கை பாழ் ஆள் ஆக படை
பொருதா னுக்கு பல்லாண்டு கூறு தும்.

உஜ்ஜீவிப்பதற்கு உறுப்பான (எம்பெருமானுடைய) அடி
மைத்தொழிலில் ஈடுபட்டு நிலைத்து நின்றவர்கள் இருப்பீர்க
ளாகில் (நீங்கள் எங்களோடே) வந்து சேர்ந்து (எம்பெருமா
னுடைய உத்ஸவார்த்தமான திருமுளைத் திருநாளுக்குப்)
புழுதிமண் சுமவுங்கள்; (அந்த உத்ஸவத்துக்கு) அபிமானிக
ளாகவும் இருங்கள்; சோற்றுக்காக (ப்பிறரிடத்தில்) அடி
மைப் பட்டிருப்பவர்களை எங்களுடைய கோஷ்டியிலே அங்
கீகரிக்கமாட்டோம்; (எங்களுக்குள்ள சிறப்பு என்னவென்கி
றீர்களோ,) நாங்களோ வென்றால் ஏழ் தலைமுறையாக ஒரு
வகைக் குற்றமும் இல்லாதவர்கள்; (எங்களுடைய தொழி
லோவென்னில்) ராக்ஷஸ் வலிக்கிற வங்கையிலிருந்த ஆண்
புலிகள் யாவரும் வேரோடே அழிந்துபோம்படி (வாகர)
சேனையைக் கொண்டு போர்செய்த பெருமானுக்குப் பல்
லாண்டு பாடுகிறவர்களா யிருக்கின்றோம்.

***—இவ்வாழ்வார் தனியாயிருந்து மங்களாசாஸனம் பண்ணுவதில் த்ருப்திபெறாம
லும், ‘போக்யமான வஸ்துவைத் தனியே அதுபவிப்பது தகாது’ என்கிற நியாயத்தைக்

கொண்டும் இன்னும் பலபேர்களையும் மங்களாசாஸனத்திற்குத் துணைகூட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்தார்; உலகத்தில் எத்தனைவனாகயான அதிகாரிகள் இருக்கிறார்களென்று ஆராய்ந்து பார்த்தார்; செல்வத்தை விரும்புமவர்கள், ஆத்மாநுபவமாகிற கைவல்யத்தை விரும்புமவர்கள், எம்பெருமானுடைய அநுபவத்தை அபேகிப்பவர்கள் என்றிப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள் இருப்பதைக் கண்டார்; இம்மூவகை யதிகாரிகளில் செல்வத்தை விரும்புமவர்களும் கைவல்யத்தை விரும்புமவர்களும் ப்ரயோஜனாத்ரபரர்களா யிருந்தாலும் அந்த அற்ப பலனுக்காகவாவது எம்பெருமானைப் பணிந்து பிரார்த்திக்கின்றார்களாகையால் அவர்களையும் திருத்திப் பணிகொள்ளலாமென்று ஆழ்வார் நிச்சயித்து மேற்சொன்ன மூவகை யதிகாரிகளையும் மங்களாசாஸனத்துக்கு அழைக்க விரும்பி, முதல்முதலாக எம்பெருமானுடைய அநுபவத்தையே விரும்புமவர்களான ஜ்ஞானிகளை அழைக்கிறார்.

[மண்ணும்மணமும் கொண்மின்.] மண் கொள்ளுகையாவது—மஹாத்ஸவத்தில் அங்குரார்ப்பணத்திற்குப் புழுதிமண் சுமப்பது. மணங்கொள்ளுகையாவது—அந்த மஹாத்ஸவத்தினிடத்தில் அபிமானங்கொண்டிருப்பது. முற்காலத்தில் அடிமையோலை யெழுதும் போது “மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியேனாகக் கடவேன்” என்றெழுதுவது வழக்கமாம்.

சைவப்பாற்பதில்

ஏடுநிலத்திலிடுவதன்முன்னம்வந்து எங்கள் குழாம்புகுந்து *
கூடுமனமுடையீர்கள் வரம்பொழிவந்தொல்லைக்கூடுமினே *
நாடுநகரமும் நன்கறிய நமோ நாரயனாயவென்று *
பாடுமனமுடைப்பத்தருள்வீர் வந்துபல்லாண்டுகூறுமினே. (4)

வந்து எங்கள் குழாம் புகுந்து கூடும் மனம்
உடையீர்கள் ஏடுநிலத்தில் இடுவதன் முன்
னம் வரம்பு ஒழி வந்து ஒல்லை கூடுமின்;
நாடும் நகரமும் நன்கு அறிய நமோ நாரா
யனாய என்று பாடும் மனம் உடை பத்தர்
உள்ளீர் வந்து பல்லாண்டு கூறுமின்.

(கைவல்யநுபவத்தை விரும்பி உபாஸனை செய்பவர்களே! நீங்கள்) (கைவல்யத்தில் ஆசையைவிட்டு) வந்து (அந்நயப்ரயோஜனரான) எங்களுடைய கோஷ்டியிலே அந்வயித்து ஒன்றாய்ச் சேர்ந்துவிடவேண்டுமென்கிறவிருப்பமுடையவர்களாயிருந்தால் பொல்லாதஸ்தானமாகிய கைவல்யத்திலே உங்களைக்கொண்டு தள்ளுவதற்கு முன்னே (ஆத்மாநுபவம் மாதிரம் செய்வோமென்று நீங்கள் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற) வரம்பை ஒழித்துக்கொண்டு (இனி பூரணநுபவம் பண்ணுவோமென்று) வந்து சீக்கிரமாக எங்களோடு சேர்ந்து விடுங்கள்; (அப்படிச் சேர்ந்தபின்பு) நாட்டிலுள்ளவர்களும் நகரத்திலுள்ளவர்களும் (உங்களுடைய) நன்மையை அறிந்து கொள்ளும்படி திருமந்திரத்தைச் சொல்லிப்பாடவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தையுடைய பக்தர்களுக்குள் சேர்ந்தவர்களாயிருந்து (எம்பெருமகனுக்கு) மங்களா சாஸனம் பண்ணுங்கள்.

ஏடுநிலம் என்று கைவல்யஸ்தானத்தை எங்களை சொல்லுமென்னில்; பிரகாணபலத்தினால் சொல்லும்; பொல்லாதஸ்தானமென்று பதப்பொருள். அன்றியே, ஏடு—ஸைக்யம்சரீரமானது நிலத்தில்—தனக்குக் காரணமான மூலப்ரக்ருதியிலே, இடுவதன்முன்னம்—லயிப்பதற்கு முன்னமே, என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

“வரம்பொழிய” என்பது வரம்பொழி என்று கடைக்குறையாயிருக்கிறது. வரம்பொழியவந்து என்றபடி. இவ்விடத்தில் வரம்பாவது—அவாவர்கள் ஏற்படுத்திக்கொண்ட ஒரு எல்லை; ஆத்மாநுபவத்தோடு நாம் தின்னுவிட வேண்டியது; பகவானை யநுபவிக்கப் போகக்கூடாது என்று நீங்கள் வைத்துக் கொண்ட வரம்பை ஒழித்துவிட்டு உடனே வந்து சேருங்கள் என்று அழைக்கிறார்.

காசுதாம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹர் மாமநுஸ்மரந்' என்கிற சாஸ்தரப்படி தங்கள் கோரிக்கை நிறைவேறுதற்காகப் பிரணவத்தை மாத்திரம் உச்சரிப்பார்கள்; இனி அப்படியல்லாமல் திருவஷ்டாசுரத்தையும் பூர்த்தியாகக் கோவித்துக்கொண்டு வரவேணுமென்று பின்னடிகளால் அழைக்கின்றார். பத்தர்—பக்தர்.....

(4)

புல்லாண்டி

அண்டக் குலத்துக்கதிபதியாகி அசுராராக்கதரை*

இண்டைக் குலத்தை யெடுத்துக்களைந்த இருடி கேசன் றனக்கு*

தொண்டக் குலத்திலுள்ளீர் வந்தடி தொழுது ஆயிரநாமஞ் சொல்லி*

பண்டைக் குலத்தைத் தவிர்த்து பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்மினே.

(5)

அண்டம் குலத்துக்கு அதிபதி ஆகி அசுராராக்கதரை இண்டை குலத்தை எடுத்துக்களைந்த இருடிகேசன்தனக்கு தொண்டர் குலத்தில் உள்ளீர் பண்டைக் குலத்தைத் தவிர்த்து வந்து அடி தொழுது ஆயிரநாமம் சொல்லி பல்லாண்டு பல்லாயிரத்

அண்ட ஸமூஹங்களுக்கெல்லாம் நியாயகனாய் அஸுரராகுஸர்களுடைய நெருக்கமான கூட்டத்தை கிரமமாக மாக்கின ஹருஷிகேசனுன பகவானுக்கு அடியவையிருப்பவர்களுடைய கோஷ்டியில் சேர்ந்தவர்களே! [ஐச்வர்யார்த்திகளே!] (நீங்கள்) (பிரயோஜனாரந்தரத்தை விரும்பியிடந்தமையாகிற) பழையதன்மையை நீக்கிக்கொண்டு என்னோடு சேர்ந்து பகவானுடைய திருவடிகளை ஸேவித்து எல்லாத் திருநாமங்களையும் அநுஸந்தித்து எப்போதும் மங்களசாஸகம் பண்ணிக் கெரண்டிருங்கள்.

***—இப்பாட்டில் ஐச்வர்யார்த்திகளை அழைக்கிறார். அவர்கள் இருவகைப்படுவர்;—நெடுநாளாக இருந்து கைதப்பிப்போன செல்வத்தை மறுபடியும் அடைய விரும்புகிறவர்கள் ஒரு வகுப்பு; நெடுநாள் தரித்ரராகவேயிருந்து புதிதாகச் செல்வமடைய விரும்புகிறவர்கள் மற்றொரு வகுப்பு. (முதல்வகுப்பினர்—ப்ரஷ்டைச்வர்யகாமர்களென்றும் இரண்டாம் வகுப்பினர் அபூவைச்வர்யகாமர்களென்றும் சொல்லப்படுவர்.) இவ்விருவகுப்பினரையும் இப்பாட்டில் அழைக்கிறார். இவ்வர்த்தம் இப்பாட்டில் எங்ஙனே தெரிகின்றதென்றால்; கேண்மின்;—“அண்டக் குலத்துக்கதிபதியான இருடிகேசனுக்குத் தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்!” என்றும் “அசுராராக்கதரை இண்டைக்குலத்தை யெடுத்துக்களைந்த இருடிகேசனுக்குத் தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்!” என்றும் விளியை இரண்டாகப் பகுத்துக்கொள்க. அண்டங்களுக்கு அதிபதியாயிருக்கை ஐச்வர்யரிபத்துக்கு முடிவெல்லையாயிருப்பதால், புதிதான ஐச்வர்யரிபத்தைப் பெற விரும்புகிற அதிகாரிகள் அப்படிப்பட்ட அண்டாதிபதித்வத்தைப் பெறவிரும்பி அந்தவிரும்பம் வெளிப்படும்படி “அண்டாதிபதயே நம:” என்று எப்போதும் உருப்போடுவார்கள்; அந்த அதிகாரிகளை யழைக்கிறாரென்பது முதல் விளியால் விளங்கும்; ஏற்கெனவேயிருந்த செல்வத்தை அஸுரராகுஸராதிகள் போன்ற சத்துருக்கள் அபஹரித்துக் கொண்டதனால் அச்செல்வத்தை மறுபடியும் ஸம்பாதித்துக்கொள்ள விரும்புமவர்கள் அந்தவிரும்பம் வெளிப்படும்படி “அஸுரசத்ரவே நம:” என்று உருப்போடுவார்கள்; அந்த அதிகாரிகளை அழைக்கிறாரென்பது இரண்டாம் விளியால் விளங்கும்.

அண்டமாவது—உலகவுருண்டை; அது அளவற்றதாகையாலே ‘அண்டக்குல’ மென்கிறது. அதுக்கு அதிபதியென்று எம்பெருமானைச் சொல்வது கருத்துடன் கூடியதாகும்; உன்னைப்போலே நாங்களும் அண்டாதிபதியாக வேணுமென்று தெரிவித்துக்கொண்டபடி.

இண்டைக்குலம்—நெருக்கமான கூட்டம் என்றபடி ‘இண்டைக்குலம்’ என்று பாடமாகில், “இண்டர்—குலம்” என்று பிரியும்; அஸுரராகுஸர்களாகிற சண்டாளருடைய கூட்டத்தை என்றபடி. இருடிகேசன்—ஹிருஷிகேசன்; இந்திரியங்களை அடக்கியாள்பவன் என்னைத் தொண்டர்=குலம்; தொண்டக்குலம்.

(6)

எந்தைதந்தைதந்தைதந்தைதம்முத்தப்பன் ஏழ்படி கால் தொடங்கி *
வந்துவழிவழியாட்செய்கின்றோம் * திருவோணத் திருவிழவில்
அந்தியம்போதிலரியுருவாகி அரியையழித்தவனை *
பந்தனைதீரப்பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்றுபாடுதுமே.

எந்தைதந்தை தந்தைதந்தைதம்முத்தப்பன்
ஏழ்படி கால் தொடங்கி வந்து வழி வழி
ஆள் செய்கின்றோம்; திரு ஒணம் திரு
விழவில் அந்தி அம் போதில் அரி உரு
ஆகி அரியை அழித்தவனை பந்தனை தீர
பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு என்று
பாடுதும்

(அந்நயப்ரயோஜனரான நாங்கள்)

என் பிதாவும் அவருடைய பிதாவும் அவருடைய பிதாவும்
அவருடைய பிதாவும் அவருடைய பாட்டனுமாகிய ஏழு தலை
முறையாக (உரிய காலங்களில்) வந்து முறை தப்பாமல்
கைக்கரியம் பண்ணுகின்றோம்: ச்ரவண நக்ஷத்ரமென்கிற திரு
நாளிலே அழகிய ஸாயம் ஸந்தியா காலத்தில் நாவலிம்ஹ
மூர்த்தியாய்த் தோன்றி ஆச்சரிதனான ப்ரஹ்மலாதனுக்குப்
பகைவனான இரணியனைக் கொன்றொழித்த பெருமானுக்கு
(அன்றைய) அனுக்கம் தீரும்படியாக மங்களாசாஸனம்
செய்வோம்.

*** —“வாழாட்பட்டு” என்கின்ற பாசுரத்தில் அந்நயப்ரயோஜனர்களான முழுக்ஷுக்
களை யழைத்தாரன்றோ; அழைக்கும்போது “ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம் நாங்கள்” என்று
தம்முடைய பெருமையைச் சொல்லி யழைத்தார். அப்படி அழைக்கப்பட்ட அந்நயப்ரயோஜ
னர்கள் ‘நாங்களும் உம்மைப் போலவே ஏழுதலைமுறையாக அடிமை செய்கிறவர்கள்’ என்று
தங்களுடைய பெருமையையும் எம்பெருமானுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறவர்களென்கிற
தங்களுடைய தினசரியையும் சொல்லிக் கொண்டு வந்து சேர்ந்ததாக இப்பாசுரம் அருளிச் செய்
யப்படுகிறது. (6)

தீயிற் பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ்திருச்சக்கரத்தின் *
கோயிற் பொறியாலேயொற்றுண்டுநின்று குடி குடியாட்செய்கின்றோம் *
மாயப்பெரருபடைவாணனை ஆயிரந்தோளும்பொழி குருதி
பாய * சுழற்றியவாழி வல்லானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதுமே.

தீயின் பொலிகின்ற செம் சுடர் திகழ்
திரு சக்கரத்தின் கோயில் ஆழி பொறி
யாலே ஒற்றுண்டு நின்று குடி குடி ஆள்
செய்கின்றோம்; மாயம் பொரு படை
வாணனை ஆயிரம் தோளும் பொழி குருதி
பாய சுழற்றிய ஆழி வல்லானுக்கு பல்
லாண்டுகூறுதும்.

(சந்திரன் ஸூர்யன் அக்டி முதலிய) சுடர்ப்பொருள்க
ளெல்லா வற்றையும்விட பிரபலமாகப் பிரகாசிப்பதும்
சிவந்த ஒளியோடு கூடி விளங்குவதுமான திருவாழி
யாழ்வான் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்தானமாகிய வட்டவடிவ
மான அடையாளத்தினால் அடையாளம் செய்யப்பட்டவர்
களாயிருந்து அநாதிலந்தாநமாக (எம்பெருமானுக்குக்)
கைக்கரியம்செய்துவருகின்றோம்; (அதவும் தவிர) க்ருத்திரிம
யுத்தம் செய்பவனும் சேனைகளை யுடையவனுமான பாண
சுரனுடைய ஆயிரத் தோள்களினின்றும் வெளிக்கிளம்புகிற
ரக்தமானது வென்னமாகப் பாய்ந்தோடும்படி திருக்கையிலே
சுழலச்செய்த ச்ராயுத்தத்தை ஆளவல்ல எம்பெருமானுக்கு
மங்களாசாஸனம் செய்வோம்.

*** —“ஏடுநிலத்தில்” என்னும் பாசுரத்தில் கைவல்யார்த்திகளை அழைத்தாரன்றோ
அழைக்கும் போது “நாடுநகரமும் நன்கறிய” என்று உங்களுடைய நன்மையை எல்லாரும்
தெரிந்து கொள்ளும்படி நீங்கள் வரவேணுமென்று ஒரு வார்த்தை சொன்னார்; அவர்களும் அப்
படியே வரவேணுமென்று நிச்சயித்து ‘சங்கு சக்கரங்களாலே திருநிலச்சினை செய்துகொள்
வது நல்ல உபாயம்’ என்று அதைச் செய்துகொண்டு அடிமை செய்பவர்களாய் பாணஸூரயுத்
தத்தில் பூக்ருஷ்ணனுக்கு அடிமைசெய்த திருவாழியாழ்வானுக்கும் அவனை அடிமைகொண்ட
பூக்ருஷ்ணனுக்கும் அக்காலத்தில் மங்களாசாஸனம் செய்யப்பெறாத குறைதீர மங்களாசாஸ
னம் செய்பவர்களாக ஆய்விட்டோம்’ என்று தாங்கள் குடும்ப மாகத் திருந்தினபடியைச் சொல்
லிக்கொண்டு வந்தார்களாக அருளிச் செய்யும் பாசுரம் இது. (7)

திருப்பல்லாண்டு

நெய்யெடைநல்லதோர்சோறும் நியதமுமத்தாணிச்சேவகமும் *
கையடைக்காய்க்கழுத்துக்குப்பூண்டு காதுக்குக்குண்டலமும் *
மெய்யிடநல்லதோர்சாந்தமுந்தந்து என்னைவெள்ளுபிராக்கவல்ல *
பையுடைநாகப்பகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுவனே.

(8)

நெய் எடை நல்லது ஓர் சோறும் நியத
மும் அத்தாணி சேவகமும் கை அடைக்
காய்க் கழுத்துக்கு பூண்டு காதுக்கு
குண்டலமும் மெய் இட நல்லது ஓர்
சாந்தமும் தந்து என்னை வெள் உயிர்
ஆக்க வல்ல பை உடை நாகம் பகை
கொடியானுக்கு பல்லாண்டு கூறுவன்

நெய்யோடு ஸமமான நிறையையுடையதாய் போக்யமாய்
விலகணமான ப்ராஸாதத்தையும் எப்போதும் பிரியாமல்
கூடவேயிருந்து செய்கிற ஸேவக வ்ருத்தியையும் திருக்கை
யால் ப்ராஸாதிக்கும் தாம்பூலத்தையும் கழுத்தில் தரித்துக்
கொள்ளவேண்டிய ஆபரணத்தையும் காதில் இட்டுக்
கொள்ள வேண்டிய குண்டலத்தையும் உடம்பில் பூசித்
கொள்ளும்படி சிறந்த சந்தனத்தையும் (ரஜஸ்தமோ குணங்
களால் ஐச்வரியத்தை விரும்பின என்னுடைய விருப்பத்
தின்படியே) கொடுத்து
இப்படி ஸம்ஸாரியாய்க் கிடந்த என்னை சுத்தஸாத்விகஞ்சு
செய்தருளினவனுப் படத்தையுடைய பாம்புக்கு விரோதி
யன கருடனைக் கொடியாக வுடையனான எம்பெருமானுக்கும்
மங்களாசாஸகம் பண்ணுவேன்.

*** — “அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகி” என்னும் பாசரத்தில் ஐச்வர்யார்த்திகளை
அழைத்தாரே; அவர்கள்தாம் எம்பெருமானிடத்தில் சில ஐச்வர்யங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு
திருந்தி மங்களாசாஸனத்துக்கு வித்தராக வந்தபடியைச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்களாக அரு
ளிச் செய்வது இந்தப்பாசரம். கீழ்ப்பாசரங்களிற்போல் இதில் பன்மையின்றியே “பல்லாண்டு
கூறுவன்” என்று ஒருமையாகப் பிரயோகமிருப்பதற்குக் காரணம் கேண்மின்; — உலகத்தில்
அநந்ய ப்ரயோஜனர்களுடைய கூட்டமும் கைவல்யார்த்திகளுடைய கூட்டமும் மிகவும் ஸ்வல்
பமா யிருக்குமாயினாலே அந்தக் கூட்டங்களிலுள்ள நாலேந்து பேர்கள் பேசினதாகக்கொண்டு
அவர்களது பாசரங்களில் “பல்லாண்டு பாடுமே” என்றும் “பல்லாண்டு கூறுதுமே” என்றும்
பஹுவசந ப்ரயோகம் பண்ணப்பட்டது. ஐச்வர்யார்த்திகளான இவர்களுடைய கூட்டம் அப்
படி ஸ்வல்பமாயிராமல், அளவற்றிருக்குமாயினால், ஒரு பெரிய கூட்டத்துக் கெல்லாம் ஒரு
வன் பிரதானனாய் நின்று பேசுவது வழக்கமாகையால் அப்படியே இங்கும் ஒருவன் பேசுவதாக
வைக்கப்பட்டது. மேல் “அல்வழக்கொன்றுமில்லா” என்கிற பாட்டிலுள்ள ஏகவசனத்துக்கும்
இதுவே ஸமாதானம்.

உலகத்தார்க்கு வேண்டிய பதார்த்தங்கள் மூன்று விதம்—தாரகம், போஷகம், போக்யம்
என. அன்னம் தாரகம்; நெய் பால் தயிர் முதலானவை போஷகம்; சந்தனம் புஷ்பம் தாம்பூலம்
முதலியவை போக்யம். ஆகஇந்தப்பதார்த்தங்கள் ஒருவனுக்குப்போதுமானவை கிடைத்தால் அவ்
வளவில் திருப்தி பெற ப்ராப்தம். ஊர்ப்பட்ட அண்டாதிபத்தியமெல்லாம் வேணுமென்று
விரும்புவது பகவத் விபூதியை பெல்லாம் தன்னதாகக்கொண்டு அநர்த்தப் படுவதற்கே காரண
மாகும். ஆகையால் ஸவருபஜ்ஞாநமில்லமால் அண்டாதிபத்யம் அளிக்கவேணுமென்று நாங்
கள் எம்பெருமானைப் பிரார்த்தித்தாலும் அவன் பரமக்ருபானுவாய் எங்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கத்
திருவுள்ளம்பற்றி எங்களுக்கு உசிதமாய் வேண்டியவளவு தாரக-போஷக-போக்ய வஸ்துக்களைக்
கொடுத்து இனிமேலாவது எங்களுக்கு நல்லபுத்தி யுண்டாகும்படி குளிரக் கடாசுதித்து “ஐச்வ
ரியம் த்யாஜயம், பகவத்கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம்” என்னும் அத்யவஸாயத்தைப் பிறப்பித்து
எங்களை சுத்தஸ்வரூபராக ஆக்கினான். அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு மங்களாசாஸனம்
பண்ணுவோம் நாங்கள்—என்று ஐச்வர்யார்த்திகள் சொல்லுவதாக இந்தப் பாசரம் உள்ளது.

“நெய் எடை” என்றும் “நெய் இடை” என்றும் பாடபேதமுண்டு; முந்தின பாடத்
தில், நெய் பாதி சோறு பாதியாய் இரண்டும் அளவொத்திருக்கு மென்கை. ஒருவிசைச்

சொற்றுக்கு ஒருவிசை நெய் சேர்ப்பதென்றால் இதனில் விஞ்சிய நல்ல சோறு இல்லையன்றோ, 'நெய்யிடை' என்ற பாடத்தில், நெய்யின் நடுவே உள்ள சோறு என்ற பொருளாய், நெய்யின், அளவு அதிகமாயும் ப்ராஸாதத்தினளவு அல்பமாயுமிருக்கு மென்கை.

அத்தாணிச் சேவகமாவது—ஆஸ்தாநஸேவகம்; எம்பெருமானிருக்கு மிடத்தில் கூடவே யிருந்து கொண்டு பிரியாமல் நின்று செய்கிற கைங்கரியம். ஐச்வர்யார்த்தியானவன் சொல்லு மிற இந்தப்பாசரத்தில் “அத்தாணிச் சேவகமும் தந்து” என்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? அநந்யப் ப்ரயோஜனனுக்கன்றோ அத்தாணிச் சேவகமுள்ளது; சோறு அடைக்காய் பூண் குண்டலம் ஆகிய இவற்றைத்தந்து என்பது சேருமே-யொழிய அத்தாணிச் சேவகமும் தந்ததாகச் சொல்லுகி றது சேராதே யென்னில்; ஐச்வர்யார்த்தியா யிருந்தாலும் பகவத் க்ருபையாலேதிருந்தி அநந் யப்ரயோஜனனுப் வந்தமை தோற்றம்படியாகச் சொல்லுகிற பாசரமாகையாலே சேருமென்க. நான் அபேக்ஷித்த ஜீவநத்தை மாத்திரம் கொடுத்து விடாமல் உஜ்ஜீவநத்தையுமுண்டாக்கி என் னைப் பரிசுத்தாத்மாவாகச் செய்தானே! என்று ஸந்தோஷித்துச் சொல்லுகிற பேச்சு. (8)

உடுத்துக்களைந்தநின்பிதகவாடையுடுத்துக் கலத்ததுண்டு *
தொடுத்ததுழாய்மலர்குடிக்களைந்தன குடுமித்தொண்டர்களோம் *
விடுத்ததிசைக்கருமந்திருத்தித் திருவோணத்திருவிழவில் *
படுத்தபைந்நாகனைப்பள்ளிகொண்டானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதுமே. (9)

உடுத்து களைந்த நின் பீதகவாடை உடுத்து கலத்தது உண்டு; குடி களைந்தன தொடுத்த துழாய்மலர் குடும் இத்தொண்டர்களோம்; விடுத்த திசை கருமந்திருத்தி, படுத்த பை நாகம் அனை பள்ளி கொண்டானுக்கு திரு ஓணம் திரு விழவில் பல்லாண்டு கூறுதும்.

(எம்பெருமானே!) தேவரீர் அரையில் சாத்திக்கொண்டு கழித்தவீட்ட தேவரீருடைய பீதாம்பரத்தை உடுத்துந் கொண்டும் தேவர் அழுதுசெய்த பாத்திரத்தில் மிகு திருப்பதை புஜித்தும், தேவர் சாத்திக்கொண்டு களைந் தவைகளான தொடுக்கப்பட்டுள்ள திருத்துழாய் மலர் மாலை களைச் சூட்டிக் கொள்ளுகிறவர்களாய் இப்படிப்பட்ட தாஸர் களான நாங்கள்,—தேவரீர் எவியனுப்பிய திக்கிலே ஆக வேண்டிய காரியங்களை ஒழுங்காகச் செய்து, கீழே பரப்பிய படத்தையுடைய பாம்பாகிற படுக்கையில் சயனித்திருக்கிற தேவரீருக்குத் திருவோணத் திருநாளிலே மங்களாசாஸனம் செய்வோம்.

***—“வாழாட்பட்டு” என்னும் பாசரத்தில் அழைக்கப்பட்டு “எந்தை தந்தை தந்தை” என்னும் பாசரத்தால் தங்கள் வருத்தியைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்துசேர்ந்த அநந்யப்ரயோஜநர் கள் தாம் எம்பெருமானே நோக்கிப் பல்லாண்டு பாடும்படியை அருளிச்செய்வது இப்பாட்டு. “நின் பீதகவாடை” என்று முன்னிலையாகச் சொல்லியிருப்பதால் இந்தப்பாசரம் எம்பெருமா. னையே நோக்கி அவர்கள் சொல்லுவதாக நன்கு விளங்கும். கீழே ஆழ்வரால் அழைக்கப்பட்ட மூவகை அதிகாரிகளும் வரிசையாக “எந்தை தந்தை” “தீயிற்பொலிகின்ற” “நெய்யெடை நல்லது” என்னும் பாசரங்கள் சொன்னது ஆழ்வாரை நோக்கிச் சொன்னதாம். இனி, “உடுத்துக்களைந்த” “எந்நாளெம்பெருமான்” “அல்வழக்கொன்று மில்லா” என்கிற மூன்று பாசரங்களும்—அவர்கள் எம்பெருமானையே ஸாக்ஷாத்நோக்கிச் சொல்வதாம். மேலிரண்டு பாசரங்களில் எம்பெரு மானுடைய விளி வ்யக்தமாகவுள்ளது; இப்பாசரத்தில் அப்படி வ்யக்தமாக இல்லாவிடினும் “நின் பீதகவாடை” என்கிற சொல்லாற்றலால் வ்யக்தமாகிறது. (9)

எந்நாளெம்பெருமான் உன்றனக்கடியோமென்றெழுத்துப்பட்ட
வந்நாளே * அடியோங்களடிக்குடில் வீடுபெற்றுய்ந்ததுகாண் *
செந்நாள் தோற்றித் திருமதுரையுட்சிலைகுனித்து * ஐந்தலைய
பைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே உன்னைப்பல்லாண்டுகூறுதுமே.

எம்பெருமான் உன்தனக்கு அடியோம்
என்று எழுத்து பட்ட நாள் எந்நாள் அந்
நாளே அடியோங்கன் அடி குழல் வீடு
பெற்று உய்ந்தது காண்; செம் நாள்
தோற்றி திருமதுரையுள் சிலை குனித்து
ஐத்தலைய பை நாகம் தலை பாய்ந்தவனே
உன்னை பல்லாண்டு கூறுதும்.

ஸ்வாமிந்! தேவரீர்க்கு நாங்கள் அடிமைப்பட்டவர்களென்ற
சொல்லானது எங்களுடைய வாயில் உண்டாகப்பெற்ற
நாள் எந்த தினமோ, அந்ததினம் முதலாகவே அடியோங்க
ளுடைய அடிமைப்பட்ட ஸந்தானமெல்லாம் நல்ல கதியை
யடைந்து உஜ்ஜீவித்து விட்டது; நல்ல நகைத்திரத்திலே
திருவவதரித்து அழகிய வடமதுரையிலே (கம்ஸனுடைய
ஆயுத சாலையில் புகுந்து) வில்லை வளைத்து முறித்து
ஐந்து தலைகளையுடைய படத்தோடு கூடின காளிய நாகத்தி
னுடைய தலைமேலே குதித்தவனே! தேவரீருக்கு மங்களா
சாஸனம் செய்வோம்.

***—“ஏடு நிலத்தில்” என்கிற பாசுரத்தில் அழைக்கப்பட்டு “தீயிற் பொலிகின்ற”
என்னும் பாசுரத்தால் தாம் திருந்தினபடியைச் சொல்லிக் கொண்டு வந்து சேர்ந்த கைவல்
யார்த்திகள் எம்பெருமானை நோக்கி மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறபடியைச் சொல்வது இந்தப்
பாசுரம்.

எம்பெருமானே! நாங்கள் கைவல்ய புருஷார்த்த ப்ராப்திக்கு ஸாதநமாக “ஓம், நம:”
முதலிய சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டு தேவரீரை பஜனம் பண்ணினோம்; தேவரீர் எங்களைக்
கடாகூழித்து நாங்கள் மீட்சியற்ற கைவல்யத்தை யடைந்து கெட்டுப்போகாதபடி அருள்புரிந்து
நல்லபுத்தியை யுண்டாக்கினபடியால் அடியோங்கன் இப்போது திருந்தி தேவரீருக்குப் பல்
லாண்டு பாடுகிறவர்களாக ஆய்விட்டோ மென்கிறார்கள். (10)

அல்வழக்கொன்றுமில்லா அணிகோட்டியர்கோன் * அபிமானதுங்கள்
செல்வனைப்போலத் திருமாலேநானுமுனக்குப்பழவடியேன் *
நல்வகையால்நமோநாராயணவென்று நாமம்பலபாவி *
பல்வகையாலும்பவித்திரனை உன்னைப்பல்லாண்டுகூறுவனே. (11)

திருமாலே அல்வழக்கு ஒன்றும் இல்லா
அணிகோட்டியர்கோன் அபிமானம் துங்
கன் செல்வனை போல நானும் உனக்கு
பழ அடியேன்; பல் வகையாலும் பவித்தி
ரனே நல்வகையால் நமோ நாராயண
என்று பல நாமம் -பாவி உன்னை பல்
லாண்டு கூறுவன்.

சரியப்பதியே! அரீதிகள் ஒன்றுமில்லாமலிருக்கிற அழகிய
திருங்கோட்டியுரிஜள்ளவர்களுக்குத் தலைவரும் ஸ்ரீவைஷ்ண
வாபிமாநத்தாற்சிறந்தவருமான செல்வநம்பியைப் போலவே
நானும் தேவரீருக்குப் பழமையான தாஸனம் விட்டேன்;
எல்லாவிதங்களாலும் பரிசுத்தான பெருமானே! அடியே
னுக்கு நன்மையுண்டாகும்படி திருமந்திரத்தை அநுஸந்
தித்தி (தேவரீருடைய) அனேக திருநாமங்களைச் சொல்லி
யேத்தி தேவரீருக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுவேன்.

***—“அண்டக்குலத்துக்கு” என்னும் பாசுரத்தாலே அழைக்கப்பட்டு “நெய்
யெடை” என்னும் பாசுரத்தால் தாங்கள் திருந்தினபடியைச் சொல்லிக் கொண்டுவந்த ஐச்வர்
யார்த்திகள் எம்பெருமானை நோக்கி மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்கள் இதில், ஐச்வர்யார்த்திகள்
எண்ணிறந்தவர்களாகையாலே அவர்களுள் ஒருவன் சொல்லுகிறானென்று “நெய்யெடை” என்
கிற பாசுரத்தில் “கூறுவனே” என்று ஏகவசநப்ரயோகம் பண்ணினதுபோலவே இதிலும்
கொள்வது. (11)

பல்லாண்டென்றுபவித்திரனைப் பரமேட்டியை * சார்ங்கமென்னும்
வில்லாண்டான் தன்னை வில்லிபுத்தூர்விட்டுசித்தன்விரும்பியசொல் *
நல்லாண்டென்றுநவின் றுரைப்பார் நமோநாராயணவென்று *
பல்லாண்டும்பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்பல்லாண்டே. (12)

பவித்திரனை பாமேட்டியை சார்க்கம் என்னும் வில் ஆண்டான் தன்னை வில்லிபுத்தூர் விட்டு சித்தன் பல்லாண்டு என்று விரும்பிய சொல் நல் ஆண்டு என்றாவின்னு உரைப்பார் பரமாத்மனை சூழ்ந்து இருந்து நமோநாராயணாய என்று பல் ஆண்டும் பல்லாண்டு ஏத்துவர்.

பரிசுத்தனும் பரமபத நிலையனும் ஸ்ரீ சார்ங்கமென்கிற ததுஸ்ஸை அடக்கி ஆள்பவனுமான எம்பெருமானை ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிற் பிறந்த பெரியாழ்வார் ஆதரத்தோடு சொன்ன சொல்லாகிய இப்பிரபந்தத்தை, நமக்கு நல்ல கர்லம் வாய்த்ததென்று (மகிழ்ந்து) ஸர்வதா அநுஸந்திப்பவர்கள் ஸ்ரீமந் நாராயணனை சுற்றும் சூழ்ந்துகொண்டு நமோ நாராயணாய என்று; எப்போதும் மங்களாசாஸனம் பண்ணப் பெறுவர்கள்.

* * * —பரமபதத்திலெழுந்தருளியிருப்பவனாய் நித்யபரிசுத்தனாய்ப் பஞ்சாயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பவனான ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் பெரியாழ்வார் பொங்கும்பரிவாலே பாடின இத்திருப்பல்லாண்டு திவ்யப்ரபந்தத்தை, நமக்கு நல்லகாலம் வந்துவிட்டதென்கிற கொண்டாட்டத்துடன் இவ்விழுவியில் எஞ்ஞான்றும் பாடுகிறவர்கள் மூலமையில் மோகஷ லோகத்தையடைந்து அங்கும் எம்பெருமானுடைய முகோல்லாஸத்தையே புருஷார்த்தமாக நினைத்து அனேக தேஹங்களை எடுத்துக்கொண்டு அப்பெருமானுடைய நான்கு பக்கங்களிலும் இருந்துகொண்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணப் பெறுவர்களென்று இதனால் பலன்சொல்லித் தலைகட்டிற்றாயிற்று. (12)

அடிவரவு:—பல் அடி வாழ் ஏடு அண்டம் எந்தை தீ நெய் உடுத்து எந்நாள் அல்வழக்கு பல்லாண்டு வண்ணம்.

[ஆதி கூறுதும், அநந்தரம் கூறுமின், அண்டம் என்மின், எந்தை பாடுதும், தீ உடுத்து எந்நாள் கூறுதும், நெய்யும் அல்லும் கூறுவனே.]

பெரியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்
திருப்பல்லாண்டு முற்றிற்று.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருப்பள்ளியெழுச்சி

தனியன் உரை

(திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்தது.)

தமேவ மத்வா பரவாஸுதேவம் ரங்கேசயம் ராஜவதர்ஹணீயம்
ப்ராபோதிகீம் யோக்ருத ஸூக்திமாலாம் பக்தாங்கிரேணும் பகவந்தமீடே.

ய: பரவாஸுதேவம் ரங்கேசயம் ராஜவதர்ஹணீயமேவ மத்வா ப்ராபோதிகீம் ஸூக்திமாலாம் அக்ருத, தம் பகவந்தம் பக்தாங்கிரேணும் ஈடே.

யாவரொரு ஆழ்வார் பரவாஸுதேவ முர்த்தியான பெரிய பெருமானை ராஜோபசார யோக்யராக நினைத்து திருப்பள்ளி யுணர்த்துமதான திவ்யப்ரபந்தத்தை அருளிச் செய்தாரோ (அப்படிப்பட்ட) ஞானம் முதலிய குணங்கள் அமைந்த தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரைத் துதிக்கின்றேன்.

(திருவரங்கப்பெருமாளையர் அருளிச்செய்தது.)

மண்டங்குடியென்பர் மாமறையோர் மன்னியசீர்த்
தொண்டரடிப்பொடி தொன்னகரம்—வண்டு
திணர்த்தவயல்தென்னரங்கத்தம்மாணைப் பள்ளி
யுணர்த்தும்பிரானுதித்த ஆர்.

வண்டு திணர்த்த வயல் தென் அரங்கத்து
அம்மாணை பள்ளி உணர்த்தும் பிரான்
தொண்டரடிப்பொடி உதித்த ஊர் மா
மறையோர் மன்னிய சீர் மண்டங்குடி
தொல் நகரம் என்பர்

வண்டுள்ளானவை நெருங்கிப்படிந்திருக்கப்பெற்ற கழனிகள்
குழந்த அழகிய திருவரங்கத்தில் (கண்வளர்ந்தருள்கிற)
பெரியபெருமானைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்துமவராய்ப்பரமோப
காரகராய் “தொண்டரடிப்பொடி” என்னும் திருநாம
முடையாரான ஆழ்வார் திருவவதரித்த திவ்ய தேசமாவது—
சிறந்த வைதிகர்கள் பொருந்தி வாழ்ந்தற்கிடமான சீர்மையை
யுடைய ‘திருமண்டங்குடி’ என்கிற அராதியான நகரமாகும்
என்று பெரியோர் கூறுவர்.

தனியனுரை முற்றிற்று.

கதிரவன் குணதிசைச்சிகரம்வந்தணைந்தான் கனவிருளகன்றதுகாலையம்பொழுதாய்*
மதுவிரிந்தொழுகினமாமலரெல்லாம் வானவரசர்கள் வந்துவந்தீண்டி*
எதிர் திசைநிறைந்தனரிவரொடும்புகுந்த இருங்கனிற்றீட்டமும்பிடியொடுமுரசம்*
அதிர் தலிலலைகடல்போன்றுளதெங்கும் அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே. (1)

அரங்கத்து அம்மா கதிரவன் குணதிசை
சிகரம் வந்து அணைந்தான்; கனம் இருள்
அகன்றது; அம் காலை பொழுது ஆய் மா
மலர் எல்லாம் விரிந்து மது ஒழுகின;
வானவர் அரசர்கள் வந்து வந்து ஈண்டி
எதிர் திசை நிறைந்தனர்; இவரொடும்
புகுந்த இரு களிறு ஈட்டமும் பிடியொடு
முரசம் அதிர்தலில் எங்கும் அலை கடல்
போன்று உளது; பள்ளி எழுந்தருளாய்.

திருவரங்கத்தில் பள்ளிகொண்டருளும் ஸ்வாமியே! ஸூர்ய
னானவன் கிழக்குத் திக்கிலே (உதயகிரியின்) கொடுமுடி
யிலே வந்து கூடினான்; (இரவில்) அடர்ந்திருந்த இருளா
னது நீங்கி யொழிந்தது; அழகிய காலைப் பொழுதுவர,
சிறந்த புஷ்பங்களெல்லாம் விகாசமடைய தேன் வெள்ள
மிடா நின்றன; தேவர்களும் ராஜாக்களும் ஒருவர்க்கொரு
வர் முற்கோலி வந்து திரண்டு திருக்கண்ணோச்சான தெற்கு
திக்கிலே நிறைந்துநின்றார்கள்; இவர்களோடு கூடவந்த
(இவர்களது வாஹநமாகிய) பெரிய ஆண்யானைத் திரள்
களும் பெண்யானைத் திரள்களும் பேரிவாத்யங்களும் சப்திக்
கும்போது எத்திசையும் அலையெறியாநின்ற ஸமுத்ர
கோஷத்தை யொத்திருத்தது; (ஆதலால்) திருப்பள்ளியை
விட்டு எழுந்திருக்கவேணும்.

கொழுங்கொடி முல்லையின்கொழுமலரணவிக் கூர்ந்ததுகுணதிசைமாருதமிதுவோ*
எழுந்தனமலரணைப்பள்ளிகொள்ளன்னம் ஈன்பனிநனைந்த தமிழஞ்சிறகுதறி*
விழுங்கியமுதலையின் பிலம்புரைபேழ்வாய் வெள்ளெயிறுவதன்விடத்தீனுக்கனுங்கி*
அழுங்கியவானையினருந்துயர்கெடுத்த அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே. (2)

குணதிசை மாருதம் கொழு கொடி முல்லை
யின் கொழு மலர் அணவி இதுவோ கூர்ந்
தது; மலர் அணை பள்ளிகொள் அன்னம்
ஈன்பனி நனைந்த தம் இரு சிறகு உதறி
எழுந்தன; விழுங்கிய முதலையின் பிலம்
புரை பேழ் வாய் வெள் எயிறு உற அதன்
விடத்தீனுக்கு அனுங்கி அழுங்கிய ஆணை
யின் அரு துயர் கெடுத்த அரங்கத்தம்மா!
பள்ளி எழுந்தருளாய்.

கீழ்காற்றானது செழுமை தங்கிய கொடியையுடைத்தான்
முல்லைச் செடியிலுண்டான அழகிய மலர்களை அணைந்து
கொண்டு இதோ வீசாநின்றது; புஷ்பசயந்திலே நற்கு
கின்ற ஹம்ஸங்களானவை, (மழைபோல்) சொரிகிற பனி
யாலேநனைந்த தங்களுடைய அழகிய சிறகுகளை உதறிக்
கொண்டு உறக்கம் விட்டெழுந்தன; (தன்காலை) விழுங்கின
முதலையினுடைய பாழிடோன்ற பெரியவாயிலுள்ளவெளுத்த
கோரப்பற்கள் ஊன்ற அம்முதலையினுடைய பல்விஷத்திற்கு
மிகவும் நோவுபட்ட கஜேந்திராழ்வானுடைய பெரிய
துக்கத்தைப் போக்கியருளின அரங்கத்தம்மா! பள்ளி
யெழுந்தருளாய்.

சுடரொளிபரந்தனஞ்ஞத்திசையெல்லாம் துன்னியதாரகை மின் னொளிகருங்கி *
 படரொளிபசத்தனன் பனிமதியிவனோ பாயிருளகன் றதுபைம்பொழிற்கழுகின் *
 மடலிடைக்கீறிவண்பாளையகன் நாற வைகறைகூர்ந்ததுமாருதமிதுவோ *
 அடலொளிதிகழ்தருதிகிரியந்தடக்கை அரங்கத்தம்மா! பள்ளியெழுந்தருளாயே. (3)

ஞ்ஞத்திசை எல்லாம் சுடர் ஒளி பரந்தன;
 துன்னிய தாரகை மின் ஒளி சுருங்கி
 படர் ஒளி பனி மதி இவன் பசத்தனன்;
 பாய் இருள் அன்றது; வைகறை மாரு
 தம் இது பை பொழில் கழுகின் மட
 லிடை கீறி வண் பாளையகன் நாற கூர்ந்
 தது; அடல் ஒளி திகழ்தரு திகிரி அம் தட
 கை அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே

கண்டவிடமெங்கும் ஸூர்ய கிரணங்களானவை பரவிவிட்
 டன; (ஆகாசத்தில்) நெருங்கிய நகரத்திரங்குளினுடைய
 மிக்க தேஜஸ்ஸானது குறைவுபட்டது மன்றி மிக்க ஒளியை
 யுடைய இக்குளிர்த சந்திரனும் ஒளிமழுங்கினான்; பரந்த
 இருட்டானது நீங்கிற்று; இந்த விடியற்காற்றானது பசுமை
 தங்கிய சோலைகளிலுள்ள பாக்குமரங்களினுடைய மடலைக்
 கீற (அத்தாலே) அழகிய பாளையகனானவை பரிமளிக்க (அப்
 பரிமளத்தை முகந்துகொண்டு) வீசாநின்றது; பெருத்த
 மிடுக்கையுடைத்தாய் தேஜஸ்ஸு விளங்கா நின்றன திரு
 வாழியாழ்வானை அழகிய பெரிய திருக்கையிலேயுடைய
 அரங்கத்தம்மா! பள்ளியெழுந்தருளாய்.

மேட்டிளமேதிகள் தளைவிடுமாயர்கள் வேய்ங்குழலோசையும் விடைமணிக்குரலும் *
 ஈட்டியவிசைதிசைபரந்தனவயலுள் இரிந்தனசுரும்பின மிலங்கையர்குலத்தை *
 வாட்டியவரிசிலைவானவரேறே! மாமுனிவேள்வியைக்காத்து * அவபிரதம்
 ஆட்டியவடுதிறலயோத்தி யெம்மரசே! அரங்கத்தம்மா! பள்ளியெழுந்தருளாயே.

மேடு இள மேதிகள் தளை வீடும் ஆயர்
 கள் வேய்ங்குழல் ஓசையும் விடை மணி
 குரலும் ஈட்டிய இசை திசை பரந்தன;
 வயலுள் சுரும்பு இனம் இரிந்தன; இலங்
 கையர் குலத்தை வாட்டிய வரி சிலை வான
 வர் ஏறே மாமுனி வேள்வியை காத்து
 அவபிரதம் ஆட்டிய வடு திறல் அயோத்தி
 எம் அரசே அரங்—அருளாயே.

உயர்த்தியும் இளமையும் தங்கிய எருமைகளை (மேய்)
 கைக்குக்) கட்டவிழ்த்து விடுகிற இடையர் (ஊதுகிற)
 புல்லாங்குழலின் நாதமும் எருதுகளின் கழுத்திற் கட்டி
 யுள்ள) மணிகளினுடைய ஓசையும் (ஆகிய) இவ்விரண்
 டும் கூடின த்வரியானது திக்குக்களெங்கும் பரவிவிட்டது;
 கழனிகளிலுள்ள வண்டுகளின் திரள் ஆரவாரித்துக்கொண்டு
 கிளம்பின; ராகுஸவர்க்கத்தை உருவழித்த அழகிய சாரங்
 கத்தையுடைய தேவாதிதேவனே! விச்வாமித்ர மஹர்ஷியி
 னுடைய யாகத்தை நிறைவேற்றுவித்து அவப்ருதஸ்நானம்
 செய்வித்தருளின (விரோதிகளை) ஒழிக்கவல்ல மிடுக்கை
 யுடையனாய் அயோத்தியாபுரியை ஆளுகையாலே எங்க
 னுக்கு ஸ்வாமியானவனே! அரங்கத்தம்மா! பள்ளியெழுந்
 தருளாய்.

புலம்பினபுட்களும்பூம்பொழில்களின்வாய் போயிற்றுக்கங்குல்புகுந்ததுபுலரி *
 கலந்ததுகுணதிசைக்கணைகடலாவம் களிவண்டுமிழற்றியகலம்பகம்புனைந்த *
 அலங்கலந்தொடையல்கொண்டடியிணைபணிவான் அமரர்கள்புகுந்தனராதலிலம்மா! *
 இலங்கையர்கேரன்வழிபாடுசெய்கோயில் ஏம்பெருமான்! பள்ளியெழுந்தருளாயே. (5)

பூ பொழில்களின் வாய் புட்களும் புலம்
 பின கங்குல் போயிற்று புலரி புகுந்தது
 குணதிசை கணை கடல் ஆரவம் கலந்தது
 ரளி வண்டு மிழற்றிய கலம்பகன் புனைந்த
 அம் அலங்கல் தொடையல் கொண்டு அம
 ரர்கள் அடி இணை பணிவான் புகுந்தனர்
 ஆதலில் அம்மா இலங்கையர் கேரன் வழி
 பாடு செய்கோயில்

பூத்திராநின்றன சோலைகளிலுள்ள பறவைகளும்
 (உணர்ந்து) ஆரவாரஞ்செய்யாகின்றன; இரவானது
 கழிந்தது; ப்ராத: காலமானது வந்தது; கீழ்த்திசையிலே
 கோஷஞ்செய்கிற கடலினுடைய ஓசையானது வியாபித்
 தது; தேனைப்பருகிக் களிக்கின்ற வண்டுகளானவை சப்தி
 யாநிற்கிற பலவகைப் பூக்களாலே தொடுக்கப்பட்ட அழகிய
 அலங்கல்மலைகளை ஏந்திக்கொண்டு தேவர்கள் (தேவர்கு
 டைய) திருவடியிணைகளில் பணிமாறுகைக்காக வந்துநின்ற
 னர்; ஆகையாலே, ஸர்வஸ்வாமிந்! லங்கேச்வரனான வீரீ
 ஷணுழ்வரன் தாஸவ்ருத்தி பண்ணப்பெற்ற கோயிலிலே
 (கண்வளர்ந்தருளுகிற) ஏம்பெருமான்! அஸ்மத்ஸ்வாமியே!
 பள்ளி எழுந்தருளாயே—.

இரவியர்மணிநெடுந்தேரோடுமிவரோ இறையவர்பதினொருவிடையருமிவரோ*
மருவியமயிலினன்றுமுகனிவனோ மருதரும்வசக்களும்வந்துவந்தீண்டி*
புரவியோடாடலும்பாடலும்தேரும் குமரதண்டம்புகுந்தீண்டியவெள்ளம்*
அருவரையனையநின்கோயில்முன்னிவரோ அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே. (6)

இவ்வேதேரோடும் இரவியர் இறைய
வர்பதினொரு விடையரும் மருவிய மயிலி
னன்றுமுகன் மருதரும் வசக்களும்
வந்து வந்து ஈண்டி புரவியோடு தேரும்
பாடலும் ஆடலும் குமரதண்டம் புகுந்து
தீண்டியவெள்ளம் அருவரை அனைய
வெள்ளம் சின்று

வில்லுணமாய் பெரிதான தேரோடுகூட பன்னிரண்டு
ஆதித்தர்களும் ஐகத்துக்கு நிர்வாஹர்களான ஏகாதச ருத்
தர்களும் பொருந்திய மயில்வாகனத்தையுடைய ஸம்பரலி
மணயனும் மருத்கணங்களான ஒன்பதின்பரும் அஷ்டவசக்
களும் ஒருவருக்கொருவர் முந்திக்கொண்டு வந்து நெருங்கி
நிற்க (இவர்களுடைய வாஹமான) குதிரைகள் பூண்ட
ரதங்களும் பாட்டும் கூத்துமாய் தேவஸேநா ஸமூகங்கள்
வந்து புகுந்து நெருங்கியிருக்கிற திரளானது பெரிய மலை
போன்ற கோயிலில் தேவரீர் திருக்கண்ணோக்கத்திலே
(நிற்கின்றது;) அரங்கத்தம்மா! பள்ளியெழுந்தருளாயே—.

அந்தரத்தமரர்கள் கூட்டங்களிவையோ அருந்தவமுனிவரும்மருதருமிவரோ*
இந்திரனையும்தா னும்வந்திவனோ எம்பெருமானுன்கோயிலின்வாசல்*
சுந்தரர்நெருக்கவிச்சாதரர்நூக்க இயக்கரும்மயங்கினர்திருவடிதொழுவான்*
அந்தரம்பாரிடமில்லைமற்றிதுவோ அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே. (7)

எம்பெருமான் உன கோயிலின் வாசல்
இந்திரன்தானும் ஆனையும் வந்து அந்த
ரத்த அமர்கள் கூட்டங்கள் அரு தவம்
முனிவரும் மருதரும் இயக்கரும் சுந்தரர்
நெருக்க விச்சாதரர் நூக்க திருவடி தொழ
வான் மயங்கினர் அந்தரம் பார் இடம்
இல்லை

எமக்கு ஸ்வாமியான தேவரீருடைய திருக்கோயிலின் வாச
லிலே தேவேந்திரனும் (அவனது வாஹமான) ஐராவத
யானையும் வந்திருப்பதுமன்றி, அண்டத்துக்குள் இராநின்ற
தேவர்களும் இவர்களுடைய பரிவாரங்களும் மஹாதபஸ்விக
ளான ஸகாதி மஹர்ஷிகளும் மருத்கணங்களும், யக்ஷர்க
ளும், கந்தர்வர் நெருக்கவும் வித்யாதார்கள் தள்ளவும் (தேவ
ரீருடைய) திருவடிகளைத் தொழுவதற்காக வந்து மயங்கி
நின்றனர்; ஆகாசமும் பூமியும் அவாசமற்றிரா நின்றது;
அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே—

வம்பவிழ்வானவர்வாயுறைவழங்க மாநிதிகபிலையொண்கண்ணாடிமுதலா*
எம்பெருமான்படிமைக்கலங்காண்டற்கு ஏற்பனவாயினகொண்டுநன்முனிவர்*
தம்புருநாரதர்புகுந்தனரிவரோ தோன்றினனிரவியும்துலங்கொளிபரப்பி*
அம்பரதலத்தில்கின்றகல்கின்றதிருள்போய் அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே. (8)

வம்பு அவிழ் வாயுறை மாநிதி
காண்டகிலை ஒண் கண்ணாடி முதலா
எம்பெருமான் காண்டற்கு ஏற்பன ஆயின
படிமைக்கலம் கொண்டுநல் முனிவர் தும்
புருநாரதர்புகுந்தனர் இரவியும் துலங்கு
தொன்ப்பி தோன்றினன் இருள் அம்பர
தலத்தில்கின்ற போய் அகல்கின்றது

(தேவரீருக்கு) ஸமர்ப்பிப்பதற்காக பரிமளம் மிகுந்த அறு
கம்புல்லும் சிறந்த சங்கநிதி பத்மநீதிகளும் (கையிலேயுடைய
ராய்க் கொண்டு) தேவர்களும், காமதேனுவும் ஒளிபொருந்திய
கண்ணாடி முதலாக, ஸ்வாமியான தேவரீர் கண்டருளு
கைக்கு தகுதியாயுள்ளவையான உபகரணங்களெல்லாவற்
றையுங்கொண்டு மஹர்ஷிகளும் தம்புரு நாரதர்களும் வந்து
நின்றார்கள்; (இதுவுமன்றி) சூரியனும் (தனது) மிக்க
தேஜஸ்சை எங்கும் பரவச்செய்து கொண்டு உதயமாளுன்;
இருளானது ஆகாசத்தினின்றும் நீங்கிப்போயிற்று; அரங்கத்
தம்மா பள்ளி எழுந்தருளாயே—.

ஏதமில்லதண்ணுமையெக்கம்மத்தனி யாழ்குழல்முழுவமோடிசைதிசைகெழுமி*
கீதங்கள் பாடினர்கின்னரர்கருடர்கள் கெந்தருவருமிவர்கங்குலுமெல்லாம்*
மாதவர்வானவர்சாரணரியக்கர் சித்தரும்மயங்கினர்திருவடிதொழுவான்*
ஆதலிலவர்க்குநாளோலக்கமருள அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே. (9)

ஏதம் இல் தண்ணுமை எக்கம் மத்தளி
யாழ் குழல் திசை முழுவமோடு இசை
கெழுமி கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கரு
டர்கள் கெந்தருவரும் இவர் மாதவர் வான
வர் சாரணர் இயக்கர் சித்தரும் திருவடி
தொழுவான் கங்குலம் எல்லாம் மயங்கி
னர் ஆதலில் அவர்க்கு நாள் ஒலக்கம்
அருள

குற்றமற்ற சிறுபறையும் ஒற்றைத் தந்தியையுடைய வாத்ய
மும் மத்தளமும் வீணையும் புல்லாக்குழல்களுமாய் திக்குக்க
ளெங்கும் இவற்றின் முழக்கத்தோடு இசை மாட்டிப் பாட்டு
பாடக் கடவரான கின்னரர்களும் கருடர்களும் கந்தர்வர்களும்
இதோ மற்றுள்ளவர்களும் மஹர்ஷிகளும் தேவர்களும் சரா
ணர்களும் யக்ஷர்களும் வித்தர்களும் (தேவரீருடைய) திருவடி
களில் வணங்குகைக்காக இரவெல்லாம் (நெருக்கத்தில் வரு
ந்தி) மோஹமுற்றனர்; ஆகையாலே அவர்களுக்கு பகலோ
லக்கமருளுகைக்காக அரங்கத்தம்மா! பள்ளி எழுந்தருளாய்—.

கடிமலர்க்கமலங்கள் மலர்ந்தனவியையோ கதிரவன் கனைகடல்முனைத்தன்னிவனே *
துடியிடையார் சுரி குழல் பிழிந்து தறித் துகிலுடுத்தேறினர் குழ்புன்லரங்கா *
தொடையோத்ததுளவமும் கூடையும் பொலிந்து தோன்றியதோள் தொண்டரடிப்பொடியென்னு
மடியனை * அளியனென்றருளியுன்னடியார்க்காட்படுத்தாய் பள்ளியெழுந்தருளாயே. (10)

புனல் குழ் அரங்கா! கடி கமலம் மலர்கள்
மலர்ந்தன; கதிரவன் கனை கடல் முனைத்
தனன்; துடி இடையார் சுரி குழல் பிழிந்து
உதறி துகில் உடுத்து ஏறினர்;
தொடை ஒத்த துளவமும் கூடையும்
பொலிந்து தோன்றிய தோள் தொண்ட
ரடிப்பொடி யென்னும் அடியனை அளி
யன் என்று அருளி உன் அடியார்க்கு ஆள்
படுத்தாய்; பள்ளி எழுந்தருளாய்.

திருக்காவேரித் தீர்த்தத்தாலே குழப்பட்ட அரங்கத்தில்
கண்வளர்ந்தருளுமவனே; பரிமளமுடைய தாமரைப்புக்க
ளானவை (நன்றாக) மலர்ந்து விட்டன; (தாமரையை
மலர்த்தவல்ல) ஸூர்யனானவன் கோஷஞ் செய்கை
யையே இயல்வாகவுடைய கடலிலே உதயகிரியிலே வந்து
தோன்றினான்; உடுக்கை போன்ற (சூக்ஷ்மமான) இடையை
யுடைய மாதர் (தமது) சுருண்ட மயிர்முடியை நீர்ப்பசை
யறப் பிழிந்து உதறி விட்டு (தம்தம்) ஆடைகளை உடுத்துக்
கொண்டு கரையேறிவிட்டார்கள்; ஒழுங்காகத் தொடுக்கப்
பெற்ற திருத்துழாய் மாலையும் பூக்குடலையும் விளங்கா நிற
கப்பெற்ற தோளையுடைய 'தொண்டரடிப்பொடி' என்ற
பெயருடைய தாஸனை 'கிருபை பண்ணுகைக்கு உரிப பாத்நி
ரம்' என்று திருவுள்ளம்பற்றி அங்கீகரித்தருளி தேவரீரு
டைய நித்யகிங்கரர்களான பாகவதர்களுக்கு ஆளாக்க
வேணும்; (அதற்காக) திருப்பள்ளியை விட்டு எழுந்தருள
வேணும்.

அடிவரவு :—கதிர் கொழு சுடர் மேட்டு புலம்பின இரவியர் அந்தரம் வம்பு ஏதம் கடி அமலன்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ய வாத்ய
திக்குக்க
ப் பாட்டு
வர்களும்
னும் சர
திருவடி
த்தில் வரு
பகலோ
ளாய்—.

ஸ்ரீ :

சூழிக்கொடுத்த நாச்சியார் அருளிச்செய்த திருப்பாவையின் தனியன்கள்

நீளாதுங்கஸ்தநகிரிதடஸுப்தமுத்போத்ய க்ருஷ்ணம்
பாரார்த்த்யம் ஸ்வம் ச்ருதிசதசிரஸ்வலித்தமத்யாபயந்தீ,
ஸ்வோச்சிஷ்டாயாம் ஸ்ரஜி நிகளிதம் யா பலாத்க்ருத்ய புங்க்தே
கோதா தஸ்யை நமஇதமிதம் பூபவாஸ்து பூய :

ன்னு
(10)

ங்கத்தில்
ரப்பூக்க
மையை
செய்கை
ல வந்து
டையை
ர்ப்பைச
உடுத்துக்
காடுக்கப்
ங்கா நிற்
? என்ற
ய பாத்தி
தேவரீரு
ஆளாக்க
முத்தருள

ஸ்ரீ து ௧: ௧ தநகிரிதடஸுப்தம் ஸ்வோச்
சிஷ்டாயாம் ஸ்ரஜி நிகளிதம் க்ருஷ்ணம்
உத்போத்ய ச்ருதிசத சிரஸ் வலித்தம் ஸ்வம்
பாரார்த்த்யம் அத்யாபயந்தீ பலாத் க்ருத்ய
யா கோதா புங்க்தே தஸ்யை பூயா
பூய ஏவ இதமிதம் நம: அஸ்து.

நப்பின்னைப் பிராட்டியினது உயர்ந்த திருமுலைத் தடங்களா
கிற மலைச் சாரலில் கண் வளர்ந்தருளு மவனும், தன்னால்
சூழிக் களைப்பிட்ட மாலைமீல விலங்கிடப்பட்டவனுமான
கண்ணப்பிரானை திருப்பள்ளி யுணர்த்தி பற்பல வேதந்
களின் தலைபான பாகங்களாலேதேறின [வேதாந்த வலித்த
மான] தன்னுடையதான பாரதத்திரியத்தை அறிவியா
நின்றவளாய் பலாத்காரம் செய்து யாவளொரு ஆண்டாள்
(அக்கண்ணபிரானை) அநுபவிக்கிறாளே அப்படிப்பட்ட
பெருமையை யுடையவளான ஆண்டாளின் பொருட்டு
காலதத்துவ முள்ளதனையும் இந்த இந்த நமஸ்காரமானது
ஆயிடுக.

*** —நப்பின்னைப் பிராட்டியின் திருமுலைத்தடங்களில் தலைசாய்த்துக் கண்வளர்ந்
தருளா நின்ற கண்ணபிரானைத் திருப்பள்ளியுணர்த்தி, அடிமை செய்யும் விஷயத்தில்
தனக்குள்ள ஆவலை அறிவித்துத் தன் குழலிற் சூட்டிய பூமாலையாலே அப்பிரானை விலங்கிட்டு
அநுபவித்த ஆண்டாளைத் திருவடி தொழுகின்றேன் என்றவாறு.

அன்ன வயற்புதுவை யாண்டா ளரங்கற்குப்
பன்னு திருப்பாவைப் பல்பதியம்—இன்னிசையாற்
பாடிக் கொடுத்தாள் நற்பாமாலை பூமாலை
சூழிக் கொடுத்தாளேச் சொல்லு.

அன்னம் வயல் புதுவை ஆண்டாள் பன்னு
திருப்பாவை பல்பதியம் இன் இசையால்
பாடி அரங்கற்கு நல் பா மாலை கொடுத்தாள்
பூ மாலை சூழி கொடுத்தாளேச் சொல்.

ஹம்ஸங்கள் (உலாவுகின்ற) வயல்களை யுடைய ஸ்ரீ வில்லி
புத்தூரில் (திருவவதரித்த) 'ஆண்டாள்' என்னுந் திரு
நாமத்தை யுடையவளும் ஆராய்ந்து அருளிச் செய்யப்பட்ட
திருப்பாவை யென்னும் பல பாகங்களை இனிய இசை
யுடன் பாடி (அவற்றை) ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு விலக்ஷணமான
பாமாலையாகஸமர்ப்பித்தவளும், (செண்பகம் முதலிய) பூக்களி
னாலாகிய மாலையை (தான் முந்துறக் குழலிற்) சூழி (பிறகு
ரங்கநாதனுக்கு) ஸமர்ப்பித்தவளுமான கோதையை அநுஸந்
திக்கக் கடவை.

*** —ஆண்டாள் அருளிச்செய்த தில்வியப் பிரபந்தங்களை ஒதுவதிற் காட்டிலும்
அவ்வாண்டாள் தன்னுடைய திருநாம ஸங்கீர்த்தனமே முக்கியமென்பது இப்பாட்டின்
கருத்தாம்.

சூழிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடியே தொல்பாவை
பாடி யருளவல்ல பல்வளையாய்—நாடிநீ
வேங்கடவற் கென்னை விதியென்ற விம்மாற்றம்
நாங்கடவா வண்ணமே நல்கு.

சூழிக் கொடுத்த சுடர் கொடியே தொல்
பாவை பாடி அருள் வல்ல பல் வளையாய்!
நீ நாடி என்னை வேங்கடவந்து விதி
என்ற இம்மாற்றம் நாம் கடவா வண்ணம்
நல்கு.

பூமாலையைத் திருக் குழலிற் சூடி, (அகளை எம்பெருமா
னுக்கு) ஸமர்ப்பித்த தேஜோமயமான கொடி போன்றவளே!
அராதி ஆகாவித்தமான நோன்பை (திருப்பாவை முக
மாகக்) கூறி (அடியார் திறத்துக்) நருணைபுரிய வல்லவாய்
பல வளைகளை அணிந்துள்ளவளுமான சோதாய்! நீ (மன்
மதனை) நாடி (“காமதேவா; நீ என்னைத் திருவேங்கட
முடையானுக்கு வாழ்க்கை கப்படுத்த வேணும்”) என்று
காமனைக் குறித்துக் கூறிய கூற்றை யாம் மீறா தொழியுமாறு
அருள்புரிவாயாக.

***—இப்பாட்டால், நாச்சியார் திருமொழியில் மிக்க அன்பு எமக்குப் பிறக்க
வேணுமெனப் பிரார்த்தித்தவாறு. அதில் முதற்றிருப்பதிகத்தில் “அனங்கதேவா! உய்யவு
மாங்கொலோ வென்று சொல்லி யுன்னை யுமப்பியையுந்தொழுதேன், வெய்யதோர் தழலுமிழ்
சக்கரக்கை வேங்கடவற்கென்னை விதிக்கற்றியே” இத்தியாதி பாசாங்களினால், ஆண்டாள்
காபனை வணங்கி, “வேங்கடவாணனுக்கு நான் வாழ்க்கைப்படுமாறு நீ விதிக்கவேணும்” என
வேண்டினமை அறிக.

தனியன் உரை முற்றுப்பெற்றது.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பாவையின் உரை அவதாரிகை

ஆழ்வார்கள் தாங்கள் ஸம்ஸாரத்திற் கிடந்து நிற்காநீங்க, எம்பெருமான் தானாகவந்து தவர்களை
உணர்த்த, பிறகு உணர்த்தனர் அவர்கள். ஆண்டாள் அங்ஙனன்றி மணத்துடன் முளைக்கும் திருத்துழாய்
போன்று எம்பெருமான் திறத்துநீ ஆராதகாகலுடன் அவதரித்து இவள்தானே அவ்வெம்பெருமான் ஸர்
ஸிதியிற் சென்று “உய்பர்கோமாளே! உறங்கரதெழுந்திராய்” என்று அவனை உணர்த்தினளாதலால்
ஆழ்வார்களினும் ஆண்டாளுக்குள்ள விலகலுண்டாம் சொல்லாற்கூறும்பரமன்று. அன்றியும், ஆட
வரை ஆடவர்கண்டு காழுறுவதிற் காட்டிலும் பெண்டிற்கண்டு காழுறுதல் புள்ளமடையா யிருக்குமென்
பது உலகத்து எளிதிலுணர்ந்த விஷயமாதலால், பகவத் விஷயத்தில் ஆழ்வார்களின் காமம்போல் மேட்டு
மடையா யிருக்கையன்றியே இவ்வாண்டாளுடைய காமம் பள்ளமடையா யிருக்கையாகிற் மற்ற்ருரு
விலகலுண்டாயும் உற்று நோக்கத்தக்கது. ஆழ்வார்கள், காமத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்காகப் பெண்ணுடை
உடுத்துப் பேசினார்கள்; இவட்கு அங்ஙன் ஆரோபித்துக் கொள்ளவேண்டிய ஆகாரமொன்று மில்லையே.

இங்ஙன் அமைந்த அதிசய விசேஷங்களுடன் வளர்ந்தருளாரின்ற சூழிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி
ஒரு கொள்கொம்புடன் கூடவேண்டும் பருவமாய், அதற்குரிய ஞான்பக்திகள் மீதார்த்த செல்லப்பெற்று
“மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிவ் வாழ்கில்லேன்” என்று மாநுஷ நூற்றத்தைப் பொறுக்கமாட்
டாதே * அங்கைத்தலத்திடை யாழிகொண்டாள் வன் முத்தத்திற் விழியாதாளாய், பூநீ வில்லிபுத்தூரில்
எழுந்தருளியிராநின்ற வடபெருங் கோயிலுடையானுடனே தழுவி முழுசிப் பரிமாறப் பெறவேணு
மென்று விரும்பிச்செல்ல, அவ்விருப்பத்திற்கீடாக வடகாளசாயி முத்தக்கரட்டாமையாலே மிகவும் மனம்
கொந்து “இவ்வெம்பெருமானே கலவிபெற்றுக் களித்தார் ஆரேனுமுண்டோ?” என்று ஆராய்ந்த
விடத்து, “திருவாயப்பாடியிலுள்ள உஞ்சலசுங்குடி ஆயர்மக்ககன் இவனுடன் கலந்து களிக்குப்பெற்
ருர்கள்” என்றுணர்ந்து, “அக்கலவி காலார்த்தத்தில் நடந்ததொன்றாகையாலே அதில் நமக்கு அவ்வய
மின்றி யொழிந்தது. இனி, அவன் உலர்விப்போன அடிச்சுவடும் அவனும் பெண்களுமாகத் துளைத்த
யமுநாரதியும், அவன்கோகிரைகாக்க எடுத்த கோவர்த்தனமாயும் கிடந்தனவாகில், அவற்றைக் கொண்டா
கிலும் தரிப்போம்” என்று அங்குச்செல்ல நினைக்க, பகவத் விஹந்தாலே உடல் மெலிவுற்ற இவ்வாண்
டாள் அவ்வளவு செல்லமாட்டாதாளாய், “ஐக்கராஜன் தன் மகளான சீதைக்கு வில்ழி என்று ஒரு

அவதி வைத்தாப்போலவும், சும்பர் தம் மகளான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ஏறு தழுவதல் என்று ஒரு அவதி வைத்தாப்போலவும் நம், தந்தை நமக்கு ஓர் அவதியும் கற்பிக்கவில்லையே ! இனி நாம் வாழ்வது என்னேனயோ?" என்று சிந்தித்துத் தளர்ந்திருக்க; அவ்வளவில் சிலதார்மிகர்கள்— "திருவாய்ப்பாடியிற் கண்ணபிரான் ஆயர்மங்கைகளுடன் ¹ குரவைகோத்து விளையாடும்போது ஆந்தரஸம் தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டு செல்ல, 'இனி நற்கேடு கெடலாகாது' என்று அந்த ரஸம் மாறுகக்காக கண்ண பிரான் பெண்களைப் பிரித்து மறைத்திருக்க, அப்போது அப் பெண்பிள்ளைகள் தங்கள் ஆற்றாமையாலே, 'இனி எவ்வகைபாலாயினும் நாம் தரிக்கவேணும்' என்று ஓர் ஆய்ச்சி 'நான் காளியநாகத்தின் வலியை அடக்குகிறேன்காண்' என்பது, மற்றொருத்தி 'நான் தேனுநாஸு²ரனைத் தொலைத்தொழிக்கிறேன்காண்' என்பது, வேறொருத்தி என் பூகளை முலையைச் சுவைத்துண்ணுகிறேன் காண் என்பதாய் இப்படி அனை வரும் தங்கள் கண்ணபிரான்போல அநுகரஞ் செய்து ஒருவாறு துயர் தீர்த்து தரித்தார்கள்" என்று³ சொல்லக்கேட்ட ஆண்டான் தானும் அவ்வாய்ச்சிகளைப்போல் அநுகரித்துத் தரிக்கும்படியைக் கூறுவது திருப்பாவை என்கிற இத்திவ்வியப் பிரபந்தம். ... * ... *

அவதாரிகை முற்றுப்பெற்றது.
ஆண்டான் திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பாவை

மார்கழித்திங்கள் மதிநிறைந்தநன்னாளால் *
நீராடப்போதுவீர் போதுமினோநேரிழையீர் *
சீர்மல்குமாய்ப்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்காள் *
கூர்வேற்கொடுத்தொழிலன் நந்தகோபன்குமரன் *
ஏரார்ந்தகண்ணி யசோதை யிளஞ்சிங்கம் *
கார்மேனிச்செங்கண் கதிர்மதியம்போல்முகத்தான் *
நாராயணனே நமக்கேபறைதருவான் *
பாரோர்புகழப் படிந்தேலோரெம்பாவாய்.

(1)

சீர்மல்கும் ஆய்ப்பாடி செல்வச் சிறுமீர்காள்
ேர் இழையீர்! மார்கழி திங்கள் மதி
நிறைந்த நல் நான்; கூர்வேல் கொடு தொழி
லன் நந்தகோபன் குமரன் ஏர் ஆர்ந்த
கண்ணி அசோதை இள சிங்கம் கார்மேனி
செம் கண் கதிர் மதியம் போல் முகத்தான்
நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்;
ஆல், பாரோர் புகழ் படிந்து நீர் ஆடபோது
வீர் போதுமின்.

செல்வம் நிறைந்துள்ள திருவாய்ப்பாடியில் கைங்கர்ய ஸம்பத்தையும் இளம் பருவத்தையுமுடைய பெண்காள்! விலக்ஷணமான பூஷணங்களை அணிந்துள்ளவர்களே! (மாதங் களிற்சிந்தமார்கழிமாஸமும்பூர்ணசந்திரோதயத்தையுடைய (சக்கிலபக்ஷத்திய) நல்லநாளும் (நமக்கு வாய்த்திராநின்றன.) கூர்மைபொருந்திய வேலாயுதத்தை யுடையவனும் (கண்ண பிரானுக்குத் தீங்கு செய்ய வரும் கூலித்தாஜந்தக்கள் பக்கவி லஞ்சீறிக்) கொடுமைத் தொழிலைப் புரியுமவனுமான நந்த கோபனுக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்தவனும், அழகு நிறைந்த கண்களையுடையனான யசோதைப்பிராட்டிக்கு சிங்கக்குட்டி போலிருப்பவனும், காளமேகத்தோடொத்ததிருமேனியை யும் செந்தாமரைப்பூப்போன்ற திருக்கண்களையும் ஸூர்யனையும் சந்திரனையும்போன்ற திருமுகத்தையுமுடையனுமான ஸ்ரீமந்நாராயணன் தானே (அவனால் பேறு என்றிருக்கிற) நமக்கே பறையைக் கொடுக்கும்வனாயிராநின்றான். ஆதலால், இவ்வுலகத்தவர்கள் கொண்டாடும்படி (இந்நோன்பிலேணன்றி நீராட வர விருப்பமுடையீர்களே! வாருங்கள்; ஏல் ஓர் எம் பாவாய்!—.

1. இக்குரவைக்கூத்து வடமொழியில் ராஸகூரிடை என வழங்கும். அஃதாவது கண்ணபிரான்பல திருவுருக்கொண்டு ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்திலும் ஒவ்வொரு கண்ணாக நின்று ஆடுவதொரு கூத்து.
2. ஸ்ரீ விஷ்ணுபராணம்—ஐந்தாவது அம்சத்தில் பதின்மூன்று மத்தியாயத்தில் இது கூறப்பட்டுள்ளமை காண்க.

*** — ஆயர் சிறுமிகள் “நாம் நோன்பு நோற்பதற்கீடாக நமக்கு இங்கனே விலக்தணமானதொரு காலம் நோற்பட்டபடி என்!” என்று காலத்தைக் கொண்டாடி, மார்கழி நிராட்டத்தில் விருப்பமுடைய பெண்களை விளக்குமாறு கூறுவது இப்பாட்டு. ஏலோரெம் பாவாய் = நோன்பு நோற்பதில் அவகாவித்தமையைக் காட்டுகின்ற ஓர் சொற்றொடர். (1)

வையத்துவாழ்வீர்கள் நாமும்நம்பாவைக்கு *
செய்யுங்கிரிசைகள் கேளீரோ * பாற்கடலுள்
பையத்துயின்ற பரமனடிபாடி *
நெய்யுண்ணோம்பாலுண்ணோம் நாட்காலேநீராடி *
மையிட்டெழுதோம் மலரிட்டுநாமுடியோம் *
செய்யாதனசெய்யோந் தீக்குறளைசென்றோதோம் *
ஐயமும்பிச்சையு மாந்தனையுங்கைகாட்டி *
உய்யுமாறெண்ணி யுகந்தேலோரெம்பாவாய். (2)

வையத்துவாழ்வீர்கள்! நாமும் உய்யும்ஆறு
எண்ணி பால் கடலுள் பைய துயின்ற பர
மன் அடி பாடி ஐயமும் பிச்சையும் ஆந்
தனையும் கைகாட்டி உகந்து நம் பாவைக்கு
செய்யும் கிரிசைகள் கேளீர்; நாம் நெய்
உண்ணோம் பால் உண்ணோம் நாட்காலே
நீர் ஆடி மை இட்டு எழுதோம் மலர் இட்டு
முடியோம் செய்யாதன செய்யோம் தீ
குறளை சென்று ஒதோம்.

இப்பூமண்டலத்தில் வாழ்ந்திராநின்ற ள்ளவர்களே! (எம்பெரு
மானாலேயே பேறுஎன்ற அத்யவஸாயமுடைய) நாமும் உஜ்
ஜீவிக்கும் வழியை ஆராய்ந்து, திருப்பாற்கடலில் அவதாரத்
துடன் கண்ணொளந்தருளா நின்ற பரமபுருஷனுடைய திருவடி
கட்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணி (ஆசார்யாதிகளுக்கு இடு
கைபாகிர) ஐயத்தையும், (ஆர்த்தர்கட்கு இடுகையாகிர)
பிணையையும் சக்தியுள்ள வளவும் இட்டு மகிழ்ந்து நமது
நோன்புக்கு (அங்கமாகச்) செய்யவேண்டிய க்ரியைகளை
காதுகொடுத்துக் கொளுத்தச். நோன்பு நோற்கத் தொடங்
கின நாம் நெய் உண்ணக் கடவோமல்லோம்; பால் உண்
ணக் கடவோமல்லோம்; விடியற்காலத்திலேயே ஸ்நானஞ்
செய்துவிட்டு (கண்ணில்) மையிட்டு அலங்காரம் பண்ணக்க
டவோமல்லோம்; (குழலிற்) பூவைத்துமுடிக்கக் கடவோமல்
லோம்; (மேலைத் தலைவர்கள்) செய்யாதவற்றை செய்யக்
கடவோமல்லோம்; கொடியகோட்சொற்களை (எம்பெருமானி
டத்துச்) சென்று கூறக்கடவோமல்லோம்; ஏல் ஓர் எம்
பாவாய்.—

*** — ஒரு விசேஷகாரியத்தில் ஒருப்பட்டவர்கள் அக்காரியம் தலைக்கட்டுமளவும்
சிலவற்றைப்பரிஹரிக்க வேண்டுமென்றும் சிலவற்றைப் பற்றவேண்டு மென்றும் வீடுபற்றுக்களை
முதலில் ஸங்கல்பித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் சாஸ்திரங்களிற் கூறியுள்ளதனால், அதற்
கேற்ப, நோன்பு ஆகிற விசேஷ காரியத்தில் ஒருப்பட்ட இவ்வாயர்மங்கைகள் தாங்கள் விடும
வற்றையும் பற்றுமவற்றையும் ஸங்கல்பிக்கிறார்கள், இப்பாட்டில். (2)

ஒங்கியுலகளந்த வுத்தமன்பேர்பாடி *
நாங்கள் நம்பாவைக்குச் சாற்றிநீராடினால் *
தீங்கின்றி நாடெல்லாந் திங்கள்மும்மாரிபெய்து *
ஒங்குபெருஞ்செந்நெ லூடுகையலுகள் *
பூங்குவளைப்போதிற் பொறிவண்டுகண்படுப்ப *
தேங்காதேபுக்கிருந்து சீர்த்தமுலைபற்றி
வாங்க * குடம்நிறைக்கும் வள்ளற்பெரும்பசுக்கள் *
நீங்காதசெல்வம் நிறைந்தேலோ ரெம்பாவாய். (3)

ஒங்கி உலகு அளந்த உத்தமன் பேர் நாம்
கள் பாடி நம் பாவைக்கு சாற்றி நீர் ஆடி

மஹாபலி வார்த்த நீர் கையில் விழுந்தவாறே) ஆகாசத்தள
வும் வளர்ந்து (மூன்று) லோகங்களையும் (திருவடிகளாலே
தாவி அளந்து கொண்ட புருஷோத்தமனுடைய திருநாமங்
களை (பிரயோஜனார்த்தத்தை விரும்பாத) நாங்கள் (ப்ரீதிக்குப்

ஆல் நாடு எல்லாம் தீங்கு இன்றி திங்கள்
மும்மாரி பெய்து ஓங்கு பெரு செந்நெல்
ஊடு கயல் உகள பூ குவளை போதில்
பொறி வண்டு கண் படுப்ப புக்கு தேங்
காதே இருந்து சீர்த்த முலை பற்றி
வாங்க வள்ளல் பெரும் பசுக்கள் நீங்காத
செல்வம் நிறைந்து குடம் நிறைக்கும்.

போக்கு வீடாகப்) பாடி நம் நோன்புக்கென்று சங்கற்
பித்துக்கொண்டு நீராடினால் தேச மெங்கும் (அதிவருஷ்டி,
அநாவருஷ்டி ஆகிற) தீங்கு ஒன்றுமில்லாமல் மாதந்தோறும்
மூன்றுதரம் மழை பெய்ய (அதனால்,) ஆகாசத்தளவும்
வளர்ந்து பெருத்துள்ள செந்நெல் பயிர்களின் நடுவே மீன்
கள் துள்ள அழகிய நெய்தல்மலரில் மிக்க புகரையுடைய
வண்டிகளானவை உறங்க, (மாட்டுத் தொழுவிற) புகுந்து
சலியாமல் பொருந்தியிருந்து (பசுக்களின்) பருத்த முலைகளை
(இருகையாலும்) பிடித்து வலிக்க (எல்லார்க்கும் கட்டி
அடிக்கலாம்படி விதேயமாயிருக்கையாகிற) உதாரஸ்வபாவ
முடைய பெரியபசுக்களானவை நீங்காதஸம்பத்து நிறையும்
படி (பால் வெள்ளத்தாலே) குடங்களை நிறைக்
கும், ஏல் ஓர் எம் பாவாய்.—

***—உலகத்தில்சுவர்க்கத்தை முக்கியமான பேறுகக்கொண்டு ஜ்யோதிஷ்டோமயாகஞ்
செய்வதற்கு, ஆயுஸ்ஸு, ஸந்தானம் என்று சில அவாந்தர பலன்களும் உடன்கூடும்; இவ்வாய்ச்
சியர் எம்பெருமானையே எல்லாவகைப் பயனாகவும் உள்ளத்துக்கொண்டவர்களாதலால் அவ்
வெம்பெருமானொழிய வேறொரு பயனையும் விரும்பமாட்டார்கள்; ஆயினும் இவர்கள் விரும்ப
வேண்டுவதொன்றுண்டு; அதாவது தாங்கள் நோன்பு நோற்குமாறு அநுமதி அளித்தவர்கட்
குச் சில ஸம்ருத்திகளை ஆசாவலிக்கை. அஃது இப்பாட்டிற் சொல்லும். [யத்ராஷ்டாசுதாஸம்
வலித்தோ மஹாபாகோ மஹியதே—ந தத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதி நூர்ப்பிஷுதஸ்கரா:] என்று
திருவெட்டெழுத்து வல்லாறொருவனிருந்த நாடு ஸம்ருத்தமாயிருக்கு மென்ற நின்று இத்
தனை மஹாநாபாவைகள் இருக்கும் நாடு ஸம்ருத்த மாகச் சொல்லவேண்டாவே.

ஆழி மழைக்கண்ணு ஒன்றுநீ கைகரவேல் *
ஆழியுள் புக்கு முகந்துகொ டார்த்தேறி *
ஊழிமுதல்வ னுருவம்போல் மெய்கறுத்து *
பாழியந் தோளுடைப் பற்பநாபன் கையில் *
ஆழிபோல் மின்னி வலம்புரிபோல் நின்றதிர்ந்து *
தாழாதே சார்ங்க முதைத்த சரமழைபோல் *
வாழ வுலகினிற் பெய்திடாய் * நாங்களும்
மார்கழிநீராட மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

ஆழி மழைகண்ணு நீ கை ஒன்றும் கரவேல்
ஆழியுள் புக்கு முகந்து கொடு ஆர்த்த ஏறி
ஊழி முதல்வன் உருவம்போல் மெய்
கறுத்து பாழி அம் தோள் உடை பற்ப
நாபன் கையில் ஆழி போல் மின்னி வலம்
புரி போல் நின்று அதிர்ந்து சார்ங்கம்
உதைத்த சரம் மழைபோல் வாழ நாங்
களும் மகிழ்ந்து மார்கழி நீராட உலகினில்
தாழாதே பெய்திடாய்

மண்டல வர்ஷத்துக்குத் தலைவனான பர்ஜ்யனே! நீ (உன்
னுடைய) கொடையில் ஒன்றையும் ஒளியா தொழிய
வேணும்; (நீ செய்ய வேண்டிய பணி என்னவென்றால்)
கடலினுட் புகுந்து (அங்குள்ள நீரை) மொண்டு கொண்டு
கர்ஜனை பண்ணி (-பேரொலி செய்து) (ஆகாயத்தே) ஏறி
காலம் முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களுக்குக் காரணபூதனான,
எம்பெருமானுடைய திருமேனி போல் (உனது) உடம்பிற்
கருமைபெற்று பெருமையும் அழகும் பொருந்திய தோள்
களையுடையவனும், நாபிக்கமல முடையனுமான எம்பெரு
மானுடைய கையில் (வலப்பக்கத்திலுள்ள) திருவாழி யாழ்
வானைப்போல் ஒளி மல்கி, (இடப்பக்கத்திலுள்ள) பாஞ்ச
ஜந்யாழ்வானைப்போல் நிலை நின்று முழங்கி, ஸ்ரீசார்ங்கத்
தாலே தள்ளப்பட்ட பாணவர்ஷம்போல், (உலகத்தாரனை
வரும்) வாழும் படியாகவும் (நண்ணிரானோட்டைக் கல
விக்கு நோன்பு நோற்கிற) நாங்களும் ஸந்தோஷித்து மார்க
ழி நீராட்டம் செய்யும்படியாகவும் இவ்வுலகத்தில் தாமதம்
செய்யாமல் (சடக் கெண) மழைபொழியக் கடவை. ஏல் ஓர்
எம் பாவாய்.—

மாயனை மன்னுவடமதுரை மைந்தனை *
 தூய பெருநீர் யமுனைத் துறைவனை *
 ஆயர் குலத்தினில் தோன்று மணிவிளக்கை *
 தாயைக் குடல்விளக்கஞ் செய்த தாமோதரனை *
 தூயோமாய்வந்துநாம் தாமலர்கள் தூய்த்தொழுது
 வாயினுற் பாடி மனத்தினுற் சிந்திக்க *
 போய பிழையும் புகுதருவா னின்றனவும் *
 தீயினில் தூசாகும் செப்பேலோ ரெம்பாவாய்.

(5)

மாயனை மன்னுவடமதுரை மைந்தனை தூய
 பெருநீர் யமுனை துறைவனை ஆயர் குலத்
 தினில் தோன்றும் அணி விளக்கை தாயை
 குடல் விளக்கம் செய்த தாமோதரனை நாம்
 தூயோம் ஆய் வந்து தாமலர்கள் தூய்
 தொழுது வாயினுல் பாடி மனத்தினுல்
 சிந்திக்க போய பிழையும் புகுதருவான்
 நின்றனவும் தீயினில் தூசு ஆகும் செப்பு.

மாயச் செயல்களை யுடையவனும், (பகவத் ஸம்பந்தம்) நித்ய
 மாகப் பெற்றுள்ள வடமதுரைக்குத் தலைவனும், பரிசுத்தமாய்
 ஆழம் மிக்கிருக்கிற தீர்த்தத்தை யுடைய யமுனை யாற்றம்
 கரையை நிறுபகமாக யுடையவனும், இடைக்குலத்தில்
 விளங்கா நின்றள்ள மங்கன தீபம் போன்றவனும், தாயாகிய
 தேவகிப் பிராட்டியின் வயிற்றை விளங்கச் செய்தவனுமான
 கண்ணபிரானை, (அடிச்சியோமாகிய) நாம் பரிசுத்தியுள்ள
 வர்களாய்க்கிட்டி நல்ல மலர்களைத் தூவி வணங்கி வாயாரப்
 பாடி நெஞ்சார தியானம் பண்ண (அதன் பிறகு) (சேஷ
 சேஷிபாவ ஜ்ஞான முண்டாவதற்கு) முன்பு கழிந்த பாவங்
 களும், பின்பு (தன்னை யறியாமல்) வாக்கூடிய பாவங்களும்
 நெருப்பிலிட்ட பஞ்சு போலே உருமாய்ந்து போம்; (ஆன
 பின்பு) அவ்வெம்பெருமான் திருநாமங்களைச் சொல்; ஏல்
 ஓர் எம் பாவாய்—.

புள்ளஞ் சிலம்பினகாண் புள்ளரையன் கோயிலில் *
 வெள்ளை விளிசங்கின் பேராவங் கேட்டிலையோ *
 பிள்ளா யெழுந்திராய் பேய்முலை நஞ்சுண்டு *
 கள்ளக் சகடங் கலக்கழியக் காலோச்சி *
 வெள்ளத் தரவில் துயிலமர்ந்த வித்தினை *
 உள்ளத்துக்கொண்டு முனிவர்களும் யோகிகளும் *
 மெள்ள வெழுந்து அரிபென்ற பேராவம் *
 உள்ளம் புகுந்து குளிர்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(6)

புள்ளம் சிலம்பினகாண் புள்ளரையன்
 கோ இல்லில் வெள்ளை விளிசங்கின் பேர்
 அரவம் கேட்டிலையோ? பிள்ளாய் எழுந்
 திராய்; பேய் முலை நஞ்சு உண்டு கள்ளம்
 சகடம் கலக்கு அழிய கால் ஒச்சி வெள்
 ளத்து அரவில் துயில் அமர்ந்த வித்தினை
 முனிவர்களும் யோகிகளும் உள்ளத்து
 கொண்டு மெள்ளஎழுந்து அரி என்ற பேர்
 அரவம் உள்ளம் புகுந்து குளிர்ந்து.

பறவைகளும் (இரை தேடுகைக்காக எழுந்த) ஆரவாரங்கள்
 செய்யா நின்றனகாண்; பறவைத் தலைவனான பெரிய திரு
 வடிக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனுடைய ஸந்தியிலே
 வெண்மை நிற முடையதும் (அனைவரையும்) அழையா நிற
 பதுமான சங்கினுடைய பேரொலியையும் செவிப்படுத்து
 கின்றிலையோ? (பகவத் விஷயரஸ மறியப்பெருத) பெண்
 ணை! (சடக்கென) எழுந்திரு; பூகனையின் முலையில் (தட
 விக்கிடந்த) விஷத்தை (அவனது ஆவியுடன்) அமுது
 செய்து, வஞ்சனைபொருந்திய (அஸுரா விஷ்டமான) சகட
 மானது கட்டுக் குலையும்படி திருவடியை ஒங்கச்செய்தவனும்
 திருப்பாற்கடலில் திருவனந்தாழ்வான்மீது திருக்கண்வளர்ந்
 தருளின ஜகத்காரணபூதனுமான எம்பொருமான மருகேலரான
 ரீஷிகளும் யோகப்பயிற்சியில் ஊன்றினவர்களும் (தமது)
 ஹ்ருதயத்தில் அமர்த்திக்கொண்டு (ஹ்ருதயஸ்கனா) அவ்
 வெம் பெருமான் அசையாதபடி) ஸாவதாரமாக எழுந்து
 ஹரிர் ஹரி: என்ற பேரொலியானது (எமது) நெஞ்சிற்
 புகுந்து குளிர்ந்தது; ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—.

(இனியாகிலும் எழுந்திரு என்று ஒருத்தியை உணர்த்துகிறபடி.)

இப்பாட்டு முதல், மேல் “எல்லையினங்கிளிபே” என்ற பாட்டளவாகப் பத்துப் பாசு
 ரங்களிலே அதுபோக்தாக்களைக் குறித்துத் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடப்படுகின்றது. (6)

கேசகேசென்றெங்குமாணைச்சாத்தன் கலந்து *
 பேசின பேச்சரவங் கேட்டிலையோ பேய்ப்பெண்ணே *
 காசம் பிறப்புங் கலகலப்பக் கைபேர்த்து *
 வாச நறுங்குழலாய்ச்சியர் * மத்தினால்
 ஓசைபடுத்த தயிரரவங் கேட்டிலையோ *
 நாயகப் பெண்பிள்ளாய் நாராயணன்மூர்த்தி *
 கேசவனைப் பாடவும்நீ கேட்டே கிடத்தியோ *
 தேசமுடையாய் திறவேலோ ரெம்பாவாய்.

(7)

பேய்ப்பெண்ணே என்கும் ஆணைச்சாத்தன்
 கலந்து கேசகேச என்று பேசின பேச்சு அர
 வங் கேட்டிலையோ வாசம் நறு குழல் ஆச
 சியர் காசம் பிறப்பும் கலகலப்ப கை
 பேர்த்து மத்தினால் ஓசை படுத்த தயிர்
 ரவங் கேட்டிலையோ நாயகப் பெண்
 பிள்ளாய் நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனை
 பாடவும் நீ கேட்டே கிடத்தியோ தேசம்
 முடையாய் திற

மதிக்கெட்ட பெண்ணே ! எல்லாவிடங்களிலும் பரத்வாஜபகதி
 களானவை (ஒன்றோடொன்று) ஸர்ச்சலேஷித்து கீச்சகீச்
 சென்று பேசிய பேச்சினுடைய ஆரவாரத்தை (இன்னும்நீ)
 கேட்க வில்லையோ? பரிமள வஸ்துக்களினால் மணம்மழச்
 சின்றுள்ள கூந்தலையுடைய இடைப்பெண்கள் (கழுத்தில்
 அணிந்துள்ள) அச்சுத் தாலியும் ஆமைத்தாலியும் கலகல
 வென்று சப்திக்கும்படியாக கைகளை அசைத்து மத்தாலே
 ஓசைபடுத்தின் தயிரின் ஒலியையும் கேட்கவில்லையோ
 பெண்களுக்கெல்லாம் தலைமையா யிருப்பவளே ! பூநீமநீ
 நாராயணவதாரமான கண்ணிராணை (நாங்கள்) பாடா நிற
 கச்செய்தேயும் நீ (அப்பாட்டைக்) கேட்டு வைத்தும் (இங்
 னனே) உறங்குவாயோ? மிக்க தேஜஸையுடையவளே,
 (நீயே எழுந்துவந்து கதவைத் திற; ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—

கீழ்வானம் வெள்ளென் றெருமை சிறுவீடு *
 மேய்வான் பரந்தனகாண் மிக்குள்ள பிள்ளைகளும் *
 போவான் போகின்றாரைப் போகாமற் காத்து * உன்னைக்
 கூவுவான் வந்துநின்றோம் * கோதுகலமுடைய
 பாவா யெழுந்திராய் பாடிப் பறைகொண்டு *
 மாவாய் பிளந்தாணை மல்லரை மாட்டிய *
 தேவா தி தேவனைச் சென்றுநாஞ் சேவித்தால் *
 ஆவாவென் றாராய்ந் தருளேலோ ரெம்பாவாய்.

(8)

கோதுகலம் உடைய பாவாய் கீழ் வானம்
 வெள்ளென்று எருமை மேய்வான் சிறுவீடு
 பரந்தன போவான் போகின்றார் மிக்குள்ள
 பிள்ளைகளும் போகாமல் காத்து உன்னை
 கூவுவான் வந்து நின்றோம் எழுந்திராய்
 பாடி பறை கொண்டு மா வாய் பிளந்தாணை
 மல்லரை மாட்டிய தேவா தி தேவனை நாம்
 சென்று சேவித்தால் ஆராய்ந்து ஆ ஆ
 என்று அருளும்

கிருஷ்ணனாலே மிகவும் விரும்பத்தக்க பதுமைபோன்ற
 வளே ! கீழ்த்திசைப்பக்கத்து ஆகாசமானது வெளுத்தது;
 (அன்றியும்,) எருமைகளானவை (பணிப்புல்) மேய்கைக்காக
 சிறு தோட்டங்களில் சென்று புக்கன ; (திருவேங்கட யாத்
 திரை போலே) போகையையே பிரயோஜனமாகக் கொண்டு
 போகின்ற மற்றுள்ள எல்லாப் பெண் பிள்ளைகளையும் போக
 ஒட்டாமல் தடுத்து உன்னை அழைத்தற் பொருட்டு (உன்
 மாளிகை வாசலில்) வந்திரா நின்றோம் ; (எங்களுடன் கூடு
 வதற்காக) எழுந்திரு ; (கண்ணிரானுடைய குணங்களைப்)
 பாடி (அவனிடத்துப்) பறையைப் பெற்று, குதிரையருவ
 மேடுத்து வந்த கேசி யென்னுமசரனுடைய வாயைக்கீண்
 டெறிந்தவனும் மல்லர்களை மா எச் செய்தவனுமான அத்
 தேவ தேவனை நாம் அணுகி அடி பணிந்தால் (அவன்) நமது
 குறைகளை ஆராய்ந்து ஐயோ ! என்று இரங்கியருள்வன்
 ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—

(6)

(6)

தூமணி மாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரிய *
 தூபங் கமழத் துயிலணைமேற் கண்வளரும் *
 மாமான் மகளே மணிக்கதவந் தாள் திறவாய் *
 மாமீ ரவளை யெழுப்பீரோ * உன்மகள்தான்
 ஊமையோ அன்றிச் செவிடோ வனந்தலோ *
 ஏமப் பெருந்துயில் மந்திரப் பட்டாளோ *
 மாமாயன் மாதவன் வைகுந்த னென்றென்று *
 நாமம் பலவும் நவின்றேலோ ரெம்பாவாய்.

தூ மணி மாடத்து சுற்றும் விளக்கு எரிய
 தூபம் கமழ துயில் அணைமேல் கண் வள
 ரும் மாமான் மகளே மணி கதவம் தாள்
 திறவாய் மாமீர் அவளை எழுப்பீரோ உன்
 மகள் ஊமையோ அன்றி செவிடோ
 அனந்தலோ பெருதுயில் ஏமப்பட்
 டாளோ மந்திரப் பட்டாளோ மா
 மாயன் மாதவன் வைகுந்தன் என்று
 என்று நாமம் பலவும் நவின்ற

பரிசுத்தமான மாணிக்கங்களழுத்திச் சமைத்த மாளிகையில்
 நாற்புறமும் விளக்குகள் எரியவும் (அகில் முதலியவற்றின்)
 வாசனைப்புகைகள் மணம் வீசவும், மென்மையான படுக்கை
 யின் மீது நித்திரை செய்பா நின்ற, அம்மான் பெண்ணே
 மாணிக்கக் கதவினுடைய தாழ்ப்பாளை திறந்திடுவாயாக
 அம்மாமீ! (உள்ளே உறங்குகிற) உன் மகளை எழுப்ப மாட்டீ
 ரோ? உன் மகளானவள் வாய்ப்புலன் இல்லாதவளோ
 அல்லாமற் போனால் செவிப்புலன் இல்லாதவளோ
 (அன்றி) பேருறக்கமுடையவளா யிருக்கின்றாளோ
 (அன்றி) பெரிய படுக்கையில் காவலிடப்பட்டாளோ
 (அன்றி) மந்திர வாதத்தினால் கட்டுப் படுத்தப்பட்டாளோ
 அளவிற்ற ஆச்சரியச் செய்கைகளை யுடையவளே! 'திரு
 மகள் கேழ்வனே!' 'ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனே!' என்று பல
 கால் சொல்லி (எம்பெருமானுடைய) திருநாமங்கள் பலவற்
 றையும் (வாயாரக் கற்றோம்; (இனியாகிலும் உன் மகள்
 உணரலாகாதா?) ஏல் ஓர் எம்பாவாய்—.

நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற வம்மனாய்! *
 மாற்றமுந் தாராரோ வாசல் திறவாதார் *
 நாற்றத் துழாய்முடி நாராயணன் * நம்மால்
 போற்றப் பறைதரும் புண்ணியனால் * பண்டொருநாள்
 கூற்றத்தின் வாய்விழ்ந்த கும்பகரணனும் *
 தோற்று முனக்கே பெருந்துயில்தான் தந்தானே *
 ஆற்றவனந்தலுடையா யருங்கலமே *
 தேற்றமாய் வந்து திறவேலோ ரெம்பாவாய்.

நோற்று சுவர்க்கம் புகுகின்ற அம்மனாய்
 வாசல் திறவாதார் மாற்றமும் தாராரோ
 நாற்றம் துழாய் முடி நாராயணன் நம்
 மால் போற்ற பறை தரும் புண்ணியனால்
 பண்டு ஒரு நாள் கூற்றத்தின் வாய்
 வீழ்ந்த கும்பகரணனும் தோற்று பெருந்
 துயில் உனக்கேதான் தந்தானே ஆற்ற
 அனந்தல் உடையாய் அரு கலமே தேற்
 றம் ஆய்வந்து திற

நோன்பு நோற்று ஸுகாதுபவம் பண்ணுகின்ற அம்மே
 வாசற்கதவைத் திறவாதவர்கள் ஒருவாய்ச்சொல்லங்கொடுக்க
 மாட்டாரோ? நறு நாற்றம் வீசாநின்றள்ள திருத்துழாய்
 மாலையை அணிந்துள்ள திருமுடியை யுடைய நாராயண
 னும், நம்மால் மங்களா சாஸனம் பண்ணப் பெற்றுப் பு
 ஷார்த்தங்களைத் தந்தருள்பவனும் தர்மமே வடிவுகொண்ட
 வந்தாற் போன்றவனுமான இராமபிரானால் முன் ஒரு கால
 திலே யமன் வாயில் (இரையாக) விழுந்தொழிந்த கும்பக
 ணனும் தோல்வியடைந்து (தனது) பேருறக்கத்தை
 உனக்கே தான் கொடுத்துவிட்டானே? மிகவும் உறக்கமுடைய
 யவளே! பெறுதற்கரிய ஆபரணம் போன்றவளே! தெளிந்த
 வந்து (கதவைத்) திறந்திடு; ஏல் ஓர் எம்பாவாய்—.

(9) என்று கதவை

செற்றார் திற
 செய்யும் குற்ற
 வர் தம் பொன்
 அல்குல் புனம்
 டாட்டி போத
 புகுந்து முகில்
 குது பேசாத
 தக்கு

(10) பால் சோர இ

கும் கல் சென்
 கின் வாசல்
 தென் இலக்க
 துக்கு இனிய
 வாய் இனித
 என்ன பேர்
 தாகும் தந்த

கற்றுக் கறவைக் கணங்கள் பலகறந்து
செற்றார் திறலழியச் சென்று செருச்செய்யும் *
குற்றமொன்றில்லாத கோவலர்தம் பொற்கொடியே *
புற்றா வல்குற் புன்மயிலே போதராய் *
சுற்றத்துத் தோழிமாரெல்லாரும் வந்து * நின்
முற்றம் புகுந்து முகில்வண்ணன் பேர்பாட *
சிற்றுதே பேசாதே செல்வப்பெண்டாட்டி * நீ
எற்றுக் குறங்கும் பொருளேலோ ரெம்பாவாய்.

(11)

(9) கன்று கறவை பல கணங்கள் கறந்து
செற்றார் திறல் அழிய சென்று செரு
செய்யும் குற்றம் ஒன்று இல்லாத கோவ
லர்தம் பொன் கொடியே புற்று அரவு
அல்குல் புன்ம் மயிலே செல்வம் பெண்
டாட்டி போதராய் வந்து நின் முற்றம்
புகுந்து முகில் வண்ணன் பேர்பாட நீ வற்
றுது பேசாது உறங்கும் பொருள் எற்
றுக்கு

கன்றாகிய பசுக்களினுடைய பல திரல்களை கறப்பவர்களும்
சத்துருக்களினுடைய வலி அழியும்படி (காமே படையெடுத்த
துச்) சென்று போர் செய்யுமவர்களும் ஒருவகைக் குற்றமும்
அற்றவர்களுமான கோபாலர்களுடைய (குடியிற் பிறந்த)
பொன்கொடி போன்றவளே! புற்றிலிருக்கிற பாம்பின் படம்
போன்ற அல்குலையும், காட்டில் (இஷ்டப்படி திரிகிற)
மயில் போன்ற சாயலையுமுடையவளே! செல்வமுள்ள
பெண் பின்னாய்! (எழுந்த) வருவாயாக, நாங்கள் (திரண்டு)
வந்து உனது (திருமாளிகையின்) முற்றத் தேறப் புகுந்து
கார்மேகவண்ணனான கண்ணபிரானுடைய திருநாமங்களைப்
பாடச் செய்தேயும் (பேருறக்கமுடைய) நீ சலியாமலும்
(ஒன்று) பேசாமலும் உறங்குவது என்ன பிரயோஜனத்
திற்காகவோ? (அறியோம்) ஏல் ஓர் எம்பாவாய்—.

கனைத்தினங் கற்றெருமை கன்றுக் கிரங்கி *
நனைத்து முலைவழியே நின்று பால்சோர *
நனைத்தில்லஞ் சேருக்கும் நற்செல்வன் தங்காய் *
பனித்தலை வீழ நின் வாசற்கடை பற்றி *
சினத்தினால் தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற *
மனத்துக்கினியானைப் பாடவும் நீ வாய்திறவாய் *
இனித்தா நெழுந்திராய் தென்ன பேருறக்கம் *
அனைத்தில்லத்தாரு மறிந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(12)

இங் கன்று ஒருமை கனைத்து கன்றுக்கு

இரங்கி நனைத்து முலை வழியே நின்று

(10) பால் சோர இல்லம் நனைத்து சேறு ஆக்

கும் நல் செல்வன் தங்காய் பனி தலை வீழ

நின் வாசல் கடை பற்றி சினத்தினால்

தென் இலங்கை கோமானை செற்ற மனத்

துக்கு இனியானை பாடவும் நீ வாய் திற

வாய் இனித் தான் எழுந்திராய் நது

என்ன பேர் உறக்கம் அனைத்து இல்லத்

தாரும் அறிந்து

இளக்கன்றுகளை யுடைய ஒருமைகளானவை (பால் கறப்பார்
இல்லாமையாலே) கதறிக்கொண்டு (தன்) கன்றின்மீது
இரக்கமுற்ற (கன்று ஊட்டுவதாக) நனைத்து (அந்நினைவினால்
முலை வழியால் இடைவிடாமல் பால் பெருக, (அப்
பெருக்கினால்) வீட்டை (முழுதும்) நரமாக்கி சேருகப் பண்
னுக்கையாகிற சிறந்த செல்வத்தை யுடையவனுடைய தங்
கையானவளே! பனியானது எங்கள் தலையிலே விழும்படி
உனது மாளிகையின் வாசற்கடையை அவலம்பித்துக்
கொண்டு, (பிராட்டியைப் பிரித்தான் என்னுஞ்) சீற்றத்தி
னால் தென்திசையிலுள்ள லங்காபுரிக்கு அரசனான இரா
வணனை நொன்றொழித்தவனும் சிந்தனைக்கு இனியனுமான
இராமபிரானை (நாங்கள்) பாடா நிற்கச் செய்தேயும் நீ வாய்
திறந்து பேசுகிறாயில்லை. எங்களாற்றாமையை அறிந்து
கொண்டபின்பாகிலும் எழுந்திரு; இஃது என்ன ஓயாத
துக்கம்? (இச்சேரியிலுள்ள) எல்லா வீட்டுக்காரர்களாலும்
(நாங்கள் உன் மாளிகை வாசலில் திரண்டு நிற்கிறவிது)
அறியப்பட்டதாயிற்று. ஏல் ஓர் எம்பாவாய்—

புள்ளின்வாய் கிண்டாணைப் பொல்லாவாக்களை *
 கிள்ளிக் களைந்தாணைக் கீர்த்திமை பாடிப்போய் *
 பிள்ளைகளெல்லாரும் பாவைக்களம் புக்கார் *
 வெள்ளி யெழுந்து வியாழ முறங்கிற்று *
 புள்ளுஞ் சிலம்பின காண் போதரிக்கண்ணினாய்! *
 குள்ளக் குளிரக் குடைந்து நீராடாதே *
 பள்ளிக்கிடத்தியோ பாவாய் நீ நன்னுளால் *
 கள்ளந் தவிர்த்து கலந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(13)

புள்ளின் வாய் கிண்டாணைப் பொல்லா
 அரக்களை கிள்ளிக் களைந்தாணைக் கீர்த்திமை
 பாடி போய் பிள்ளைகள் எல்லாரும் பாவைக்
 களம் புக்கார் வெள்ளி எழுந்து வியாழம்
 உறங்கிற்று புள்ளுஞ் சிலம்பின போது அரி
 கண்ணினாய் பாவாய் நீ நல் நான் கள்ளம்
 தவிர்த்து கலந்து குள்ளக் குளிர குடைந்து
 நீர் ஆடாதே பள்ளி கிடத்தியோ ஆல்

பறவையருவம் பூண்டிவந்த பகாசுரனுடைய வாயைக்கீண்டெ
 றித்தவனும், கொடியனான இராவணனை முடித்து (அரக்
 கர் குலத்தை வேரோடு) களைத்தொழித்தவனுமான எம்பெ
 ருமானுடைய வீர சரிதங்களைப் பாடிக்கொண்டு சென்று
 எல்லாப் பெண்பிள்ளைகளும் நோன்பு நோற்பதற்காகக்
 குறிக்கப்பட்ட இடத்திற் புருத்தனர்; சுக்ரோதயமாகிப் ப்ரு
 ஹஸ்தி அஸ்கமித்தான். (அன்றியும்) பறவைகளும் (இரை
 தேடப் போன இடங்களில்) ஆரவாரஞ் செய்தன; புஷ்பத்
 திஸ் அழகாகக் கொள்ளை கொள்ளாரின்ற கண்ணையுடைய
 வளே! பதுமை போன்றவளே! நீ கிருஷ்ணனும் நாமும்
 கூடுகைக்கு வாய்த்த காலமாகிய இந்த நல்ல நாளில் (கிருஷ்
 ணனுடைய குண சேஷத்தங்களைத்தனியே நினைத்துக் கிடக்
 கையாகிற) கபடத்தை விட்டு எங்களுடன் கூடி உடம்பு வவ்
 வலிதம்படி குளத்திற்படிந்து ஸ்நானம் பண்ணாமல் படுக்
 கையிற் கிடந்துமங்கா நின்றாயோ! ஆச்சரியம்! ஏல் ஓர் எம்
 பாவாய்—.

உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்து வாலியுள் *
 செங்கழுநீர் வாய்நெகிழ்த் தாம்பல்வாய் கூம்பினகாண் *
 செங்கற் பொடிக்கூறை வெண்பல் தவத்தவர் *
 தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிலுவான் போகின்றார் *
 எங்களை முன்ன மெழுப்புவான் வாய்பேசும் *
 நங்கா யெழுந்திராய் நாணாதாய் நாவுடையாய் *
 சங்கொடு சக்கரமேந்துந் தடக்கையன் *
 பங்கயக்கண்ணாணைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய்.

(14)

உங்கள் புழைக்கடைத்தோட்டத்து வாலியுள்
 செங்கழுநீர் வாய் நெகிழ்த்த ஆம்பல் வாய்
 கூம்பினசெங்கல் பொடி கூறை வெண்பல்
 தவத்தவர் தங்கள் திருக்கோயில் சங்கு இடு
 வான் போகின்றார் எங்களை முன்னம்
 எழுப்புவான் வாய் பேசும் நங்காய் நாணா
 தாய் நா உடையாய் சங்கொடு சக்கரம்
 எந்தும் தட கையன் பங்கயம் கண்ணாணை
 பாட எழுந்திராய்

உங்கள் (வீட்டுப்) புழைக்கடைத் தோட்டத்திலிருக்கிற தடா
 கத்திலுள்ள செங்கழுநீர்ப் பூக்களானவை விவிலிக்க, ஆம்பல்
 மலர்களின் வாய் முடிப்போயின; (அன்றியும்,) காவிப்
 பொடியில் (தொய்க்க) வஸ்திரங்களையும் வெளுத்த பற்களையு
 முடையராய் தபஸ்விதனா யிருந்துள்ள ஸந்தியாவிகள், தமது
 திருக்கோயில்களைத் திறவுகோலிட்டுத்திறக்கைக்காக போகா
 ரின்றனர், முந்தி வந்து எழுப்புவதாகச் சொல்லிப்போன நங்
 கையே! ('சொன்னபடி எழுப்பவில்லையே!' என்னும்) வெட்
 கமுயில்லாதவளே! (இனிய பேச்சுப் பேசவல்ல) நாவைப்
 படைத்தவளே! சங்கையும் சக்கரத்தையும் தரியா நின்றாள்
 விசாலமான திருக்கைகளை யுடையவனும் தாமரைபோற்
 கண்ணனுமான கண்ணபிரானை பாடுகைக்கு எழுந்திரு; ஏல்
 ஓர் எம் பாவாய்—.

எல்லே யினங்கினியே யின்ன முறங்குதியோ *
சில்லென் றழையேன்மின் நங்கைமீர் போதர்கின்றேன் *
வல்லையுன் கட்டுரைகள் பண்டேயுன் வாயறிதும் *
வல்லீர்கள் நீங்கனே நானேதா னாயிடுக *
ஒல்லே நீ போதா யுனக்கென்ன வேறுடையை *
எல்லாரும் போந்தாரோ போந்தார் போந்தெண்ணிக்கொள் *
வல்லானே கொன்றானே மாற்றாரை மாற்றழிக்க
வல்லானே * மாயனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய்.

(13)

15)

இன கினியே எல்லே இன்னம் உறங்கு
தியோ நங்கைமீர் போதர்கின்றேன் சில்
வென்று அழைபேல்மின் வல்லே உன் கட்டு
ரைகள் உன் வாய்ப்பண்டே அறிதும் நீங்கனே
வல்லீர்கள் நானே தான் ஆயிடுக நீ ஒல்லே
போதாய் உனக்கு வேறு என்ன உடையை
எல்லாரும் போந்தாரோ போந்தார்போந்து
எண்ணிக் கொள் வல் ஆனை கொன்றானே
மாற்றாரை மாற்று அழிக்க வல்லானே
மாயனை பாட

இளமைதங்கிய கினி போன்றுள்ளவளே! (இஃது) என்னே!
இத்தனை பெண் பிள்ளைகள் திரண்டுவந்த பின்பும் தூங்குகின்
றாயோ? (என்று உணர்த்த வந்தவர்கள் கேட்க;) பெண்காள்!
(இதோ) புறப்பட்டு வருகிறேன்; சிலுகு சிலுகென்று அழையா
தேயுங்கள்; (என்று உறங்குகிறவர்கள் விடைசொல்ல,)
இளங்கினியே!) (நீ வார்த்தை சொல்லுவதில்) வல்லமை
யுடையவள்; உனது கடுமையான சொற்களையும் உன் வாயை
யும் நெடுநாளாகவே நாங்கள் அறிவோம் (என்று உணர்த்தவந்த
வர்கள் சொல்ல.) (இப்படிச் சொல்லுகிற) நீங்கள் தான் (பேசு
சில்) வல்லமை யுடையீர் (அன்றேல்) (நீங்கள் சொல்லுகிற
படி) நான்தான் (வல்லவளாய்) ஆகக்கடவேன்; (உங்களுக்கு
நான் செய்யவேண்டிவதென்? என்று உன்றறங்குமவள்
கேட்க;) நீ சீக்கிரமாக எழுந்துவா; (தனியே) உனக்குமட்
டும் (நீ) வேறு என்ன (அதிசயத்தை) உடையையாயிரா நின்
றாய்? (என்று உணர்த்தவந்தவர்கள் கேட்க;) (வரவேண்டிய
வர்கள்) எல்லாரும் வந்தனரோ? (என்று உறங்குமவள்
கேட்க;) (எல்லாரும்) வந்தனர்; (நீ எழுந்துவந்து எண்ணிப்
பார்த்துக்கொள்; (என்று உணர்த்தவந்தவர்கள் கூற,)
(என்னை எதுக்காகவரச் சொல்லுகிறீர்களென்று உறங்குமவள்
கேட்க;) (குவலயாபீட மென்னும்) வலிய யானையை கொண்
றொழித்தவனும் சத்துருக்களான கம்ஸாதிகளே மிடுக்கு அழிந்
தவர்களாகச்செய்தருள வல்லவனும் அற்புதனுமான கண்ணபி
ரானே பாடுகைக்காக (ஒல்லே நீ போதாய், என்றழைக்கிறார்
கள்) ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—.

(14)

***—எல்லாப் பெண்களுடைய திரட்சியையுங் காணக்கருதிக் கிடப்பாளொருத்
தியை உணர்த்தும் பாசரம், இது.

கீழ்ப் பத்துப்பாட்டிலும் நிகழ்ந்த வினாவிடைகள் இப்பாட்டில் வெளிப்படையாகக்
காணப்படும். “புன்னாஞ் சிலம்பினகாண்” என்ற பாட்டுத் தொடங்கிக் கீழ்ப்பாட்டளவுமுள்ள
ஒன்பது பாட்டுக்களிலும் உணர்த்துமவர்களுடைய பாசரமொன்றையன்றி உறங்குமவர்களுடைய
ஆசைப்பாதிருபமான பாசரமொன்றும் வ்யக்தமாகக் காணப்படவில்லை; அது, சொற்றொடை
கோக்கி அவதாரிகையாக எடுத்துரைக்கத்தக்கது; இப்பாட்டிலோ வென்னில்;

முதலடி—உணர்த்துமவர்களின் பாசரம்;
இரண்டாமடி—உறங்குமவளின் பாசரம்;
மூன்றாமடி—உணர்த்துமவர் பாசரம்;
நான்காமடி—உறங்குமவள் பாசரம்;

ஐந்தாமடி—உணர்த்துமவர் பாசரம்;

ஆறாமடியில், முற்கூறு—உறங்குமவள் பாசரம்

மேல் முழுதும்—உணர்த்துமவர்பாசரம், (15)

நாயகனுப் நின்ற நந்தகோபனுடைய
கோயில் காப்பானே * கொடித்தோன்றுத் தோரண
வாசல் காப்பானே * மணிக்கதவத் தாள் திறவாய் *
ஆயர் சிறுமியரோமுக்கு * அறை பறை
மாயன் மணிவண்ணன் நென்னலே வாய்நேர்தான் *
தூயோமாய் வந்தோந் துயிலெழப் பாவொன் *
வாயால் முன்ன முன்னம் மாற்றாதே யம்மா * நீ
நேச நிலைக்கதவம் நீக்கேலோ ரெம்பாவாய்.

(15)

நாயகன் ஆய் நின்ற நந்தகோபனுடைய
கோயில் காப்பானே கொடி தோன்றும்
தோரணம் வாசல் காப்பானே மணி கதவம்
தாள் திறவாய் ஆயர் சிறுமியரோமுக்கு
மாயன் மணி வண்ணன் நென்னலே
அறை பறை வாய் நேர்தான் துயில் எழ
பாவொன் தூயோம் ஆய் வந்தோம் அம்மா
முன்னம் முன்னம் வாயால் மாற்றாதே
நேசம் நிலை கதவம் நீ நீக்கு

(எமக்கு) ஸ்வாமியாயிருக்கிற நந்தகோபனுடைய திருமாளி
கையை காக்குமவனே த்வஜபடங்கள் விளங்காநிற்கப்பெற்ற
தோரணவாசலை காக்குமவனே! அழகிய கதவினுடைய
தாழ்ப்பாளை திறக்கவேண்டும்; இளமை தங்கிய இடைப்பெண்
களாகிய எமக்கு ஆச்சரியச் செயல்களையுடையவனும்
நீலமணி போன்ற திருநிறத்தையுடையவனுமான கண்ண
பிரான் நேற்றே ஒலி செய்யும் பறையைத் தருவதாக வாக்கு
அளித்தான்; (அவ்வெம்பெருமான்) துயிலினின்றும் எழுந்
திருக்கும்படி பாடுகைக்காக பரிசுத்தைகளாய் (அடியோம்)
வந்திருக்கின்றோம்; ஸ்வாமி! முதல் முதலிலே (உமது)
வாயினால் மறுக்காதொழிய வேணும்; (அன்றியும்) (கண்ண
பிரான் பக்கலில்) பரிவுற்றிருக்கும் நிலைமையையுடைய
கதவை நீயே நீக்கவேணும்; எல் ஓர் எம் பாவாய்—.

“துயிலெழை பாவொன்” “துயிலெடை பாவொன்” என்பன பாடபேதங்கள். (16)

அம்பரமே தண்ணீரே சோறே யறஞ்செய்யும் *
எம்பெருமான் நந்தகோபாலா வெழுந்திராய் *
கொம்பனூர்க் கெல்லாந் கொழுந்தே குலவிளக்கே *
எம்பெருமாட்டி யசோதா யறிவுறாய் *
அம்பரமூடறுத் தோங்கி யுலகளந்த *
உம்பர் கோமானே யுறங்கா தெழுந்திராய் *
செம்பொற் கழலடிச் செல்வா பலதேவா *
உம்பியும் நீயு முறங்கேலோ ரெம்பாவாய்.

(17)

அம்பரமே தண்ணீரே சோறே அறம்
செய்யும் எம்பெருமான் நந்தகோபாலா
எழுந்திராய் கொம்பு அனூர்க்கு எல்லாம்
கொழுந்தே குலம் விளக்கே எம்பெருமாட்டி
அசோதாய் அறிவுறாய் அம்பரம் ஊடு
அறத்து ஓங்கி உலகு அளந்த உம்பர்
கோமானே உறங்காது எழுந்திராய் செம்
பொன் கழல் அடி செல்வா பலதேவா
உம்பியும் நீயும் உறங்கேல்

வஸ்தாங்களையே தீர்த்தத்தையே சோற்றையே தருமமாக
அளிக்கின்ற எமக்கு ஸ்வாமியான நந்தகோபரே! எழுந்திருக்க
வேணும்; வஞ்சிக்கொம்பு போன்ற மாதர்க்கெல்லாம் முதன்
மையானவனே! (இக்) குலத்திற்கு (மங்கள) தீபமாயிருப்
பவனே! எமக்குத் தலைவியானவனே! யசோதைப் பிராட்
டியே! உணர்ந்தெழு; ஆகாசத்தை இடைவெளியாக்கிக்
கொண்டு உயரவளர்ந்து (எல்லா) உலகங்களையும் அளந்
தருளின தேவாதி தேவனே! (இனி) கண்வளர்ந்தருளாமல்
எழுந்திருக்கவேணும்! சிவந்த பொன்னுற் செய்த வீரக்கழலை
அணிந்துள்ள திருவடியையுடைய சீமானே! பலதேவனே!
உன் தம்பியாகிய கண்ணனும் நீயும் உறங்காதொழியவேணும்;
எல் ஓர் எம் பாவாய்—.

உந்து மதகளிற்ற ஓடாத தோள்வலியன் *
நந்தகோபாலன் மருமகளே நப்பின்னாய் *
கந்தங் கமழும் குழலீ கடை திறவாய் *
வந்தெங்குங் கோழி யழைத்தனகாண் * மாதவிப்
பந்தல் மேற் பல்காற் குயிலினங்கள் கூவினகாண் *
பந்தார்விரலி யுன் மைத்துனன் பேர்பாட *
செந்தாமரைக்கையாற் சீரார் வளையொலிப்ப *
வந்து திறவாய் மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(18)

உந்து மதகளிற்றன் ஓடாத தோள் வலியன்
நந்தகோபாலன் மருமகளே நப்பின்னாய்
கந்தம் கமழும் குழலீ கடை திறவாய் கோழி
எங்கும் வந்து அழைத்தனகாண் மாதவி
பந்தல் மேல் குயில் இனங்கள் பல்கால்
கூவின காண் பந்து ஆர் விரலி உன் மைத்
துனன் பேர் பாட சீர் ஆர் வளை ஒலிப்ப
வந்து செம் தாமரை கையால் மகிழ்த்து
திறவாய்

(தன்னால் வென்று) தள்ளப்படுகிற மதயானைகளையுடைய
கூனும் போர்க்களத்தில் முதுகு காட்டி) ஓடாத புஜபலத்தை
யுடையவனுமான நந்தகோபனுக்கு மருமகளானவளே!
ஓ! நப்பின்னைப் பிராட்டியே! பரிமளம் வீசாநின்றள்ள கூந்
தையுடையவளே! தாழ்ப்பாளைத் திறந்திடு; கோழி
களானவை எல்லா விடங்களிலும் பரவிகூவா நின்றனகாண்;
(உன்றியும்); குருக்கத்திக் கொடிகளாலாகிய பந்தலின்
மேல் (உறங்குகிற) குயிற் கூட்டங்கள் பல தடவை கூவா
நின்றனகாண்; (க்ருஷ்ணனோடு விளையாடுதலுக்கு உபகரண
மான) பந்து பொருத்திய விரலையுடையவளே! உனது கண
வனான கண்ணிரானுடைய திருநாமங்களை (நாங்கள்)
பாடிப்படியாக சீர்மை பொருத்திய (உன்) கைவளைகள்
ஒலித்தும் படி (நடந்து) வந்து செந்தாமரை பூப்போன்ற
(உன்) கையினால் (எங்கள் மீது) மகிழ்ச்சி கொண்டு (தாழ்ப்
பாளைத்) திறந்திடு; ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—.

குத்து விளக்கெரியக் கோட்டுக்காற் கட்டில்மேல் *
மெத்தென்ற பஞ்ச சயனத்தின் மேலேறி *
கொத்தலர் பூங்குழல் நப்பின்னை கொங்கைகபேல்
வைத்துக் கிடந்த மலர்மார்பா வாய்திறவாய் *
மைத்தடங் கண்ணினாய் நீயுன் மணானை *
எத்தனைபோதூந் துயிலெழ வொட்டாய்காண் *
எத்தனையேனும் பிரிவாற்ற கில்லாயால் *
தத்துவமன்று தகவேலோ ரெம்பாவாய்.

(19)

குத்து விளக்கு எரிய கோடு கால் கட்டில்
மேல்மெத்தென்ற பஞ்ச சயனத்தின் மேல்
எறி கொத்து அலர் பூகுழல் நப்பின்னை
கொங்கை மேல் வைத்து கிடந்த மலர்
மார்பா வாய் திறவாய் மைதட கண்ணி
னாய் நீ உன் மணானை எத்தனை போதும்
துயில் எழ ஒட்டாய் எத்தனையேனும் பிரிவு
ஆற்ற கில்லாய் ஆல் தகவு அன்று தத்து
வம்

கிலேவிளக்குகளானவை (எற்புறமும்) எரியா நிற்க,
யானைத் தந்தங்களினுற் செய்த கால்களையுடைய கட்டிலிலே
மெத்தென்றிருக்குமதார்பும் (அழகு, குளிர்ந்தி, மென்மை,
பரிமளம், வெண்மை என்னும், ஐந்து குணங்களையுடையது
மான படுக்கையின் மீதேறி, கொத்துக் கொத்தாக அலர்
கின்ற பூக்களை யணிந்த கூந்தலை யுடையளான நப்பின்னைப்
பிராட்டியினுடைய திருமுலைத் தடங்களை தன்மேல் வைத்
துக்கொண்டு பள்ளிகொள்கின்ற அகன்ற திருமார்பை
யுடைய பிரானே! வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை அருளிச்
செய்யவேணும், மையிட்டு அலங்கரிக்கப்பெற்றதும் விசாலமு
மான கண்ணை யுடைய நப்பின்னாய்! நீ உனக்குக் கண
வனான கண்ணிரானை ஒரு கொடிப்பொழுதும் படுக்கையை
விட்டு எழுக்கிருக்க ஒட்டுகிருயில்லை; சுண்காலமும் (அவ
னைப்) பிரிந்து தரித்திருக்க மாட்டுகிருயில்லை; ஆ! ஆ!! (நீ
இப்படி இருப்பது உனக்குத்) தகுதியன்று; (இஃது) உண்
மை; ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—.

முப்பத்து மூவ ரமார்க்கு முன்சென்று *
 கப்பந் தவிர்க்கும் கலியே துயிலெழாய் *
 செப்பமுடையாய் திறலுடையாய் * செற்றார்க்கு
 வெப்பங்கொடுக்கும் விமலா துயிலெழாய் *
 செப்பன்ன மென்முலைச் செவ்வாய்ச் சிறுமருங்குல் *
 நப்பின்னை நங்காய் திருவே துயிலெழாய் *
 உக்கமுந் தட்டொளியுந் தந்துன் மணைனை
 இப்போதே யெம்மை நீரட்டேலோ ரெம்பாவாய்.

(20)

முப்பத்து மூவர் அமார்க்கு முன் சென்று
 கப்பம் தவிர்க்கும் கலியே துயில் எழாய்
 செப்பம் உடையாய் திறல் உடையாய்
 செற்றார்க்கு வெப்பம் கொடுக்கும் விமலா
 செப்பு அன்ன மென் முலை செம் வாய்
 சிறு மருங்குல் நப்பின்னை நங்காய் திருவே
 உக்கமும் தட்டொளியும் உன் மணைனை
 தந்து எம்மை இப்போதே நீராட்டு

முப்பத்து முக்கோடி தேவர்க்கு (துன்பம் வருவதற்கு)
 முன்னமே எழுந்தருளி (அவர்களுடைய) நதிக்கத்தை நீக்கி
 யருளவல்ல மிடுக்கையுடைய கண்ணிரானே! படுக்கை
 யினின்றும் எழுந்தருள்; (ஆச்ரித ரக்ஷணத்தில்) ருஜுவா
 யிருக்குந் தன்மையை யுடையவனே; (பகைவர் மண்ணுண்
 னும்படியான) வலிமை யுடையவனே! சத்துருக்களுக்கு
 (பயமாகிற) ஜ்வரத்தை கொடுக்கவல்ல பரிசுத்தஸ்வபா
 வனே! துயில் எழாய்—: பொற்கலசம் போன்ற விரஹம்
 பொறுத முலைகளையும் சிவந்த வாயையும் துண்ணிதான
 இடையையு முடைய நப்பின்னைப் பிராட்
 டியே! ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியே! துயில் எழாய்—: (துயி
 லெழுந்த பின்பு,) (கோண்புக்கு உபகரணமான) ஆலவட்டத்
 தையும் [விசிறியையும்] கண்ணாடியையும் உனக்கு வல்ல
 பளுன கண்ணிரானையும் கொடுத்து (விரஹத்தால்
 மெலிந்த) எங்களை இந்த க்ஷணத்திலேயே நீராட்டக் கட
 வாய்; ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—.

ஏற்ற கலங்க எதிர்பொங்கி மீதளிப்ப *
 மாற்றாதே பால் சொரியும் வள்ளற் பெரும்பசுக்கள் *
 ஆற்றப் படைத்தான் மகனே அறிவுறாய் *
 ஊற்றமுடையாய் பெரியாய் * உலகினில்
 தோற்றமாய் நின்ற சுடரே துயிலெழாய் *
 மாற்றருனக்கு வலிதொலைந்துன் வாசற்கண் *
 ஆற்றாது வந்துன் னடி பணியு மாபோலே *
 போற்றியாம் வந்தோம் புகழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(21)

ஏற்ற கலங்கள் எதிர் பொங்கி மீது
 அளிப்ப மாற்றாதே பால் சொரியும் வள்
 ளல் பெரு பசுக்கள் ஆற்றப் படைத்தான்
 மகனே அறிவுறாய் ஊற்றம் உடையாய்
 பெரியாய் உலகினில் தோற்றம் ஆய் நின்ற
 சுடரே மாற்றார் உனக்கு வலிதொலைந்து
 உன் வாசல் கண் ஆற்றாது வந்து உன்
 அடி பணியும் ஆ போலே யாம் புகழ்ந்து
 போற்றி வந்தோம்

(சுரந்தபாலே) ஏற்றுக்கொண்ட கலங்களானவை எதிரே
 பொங்கி மேலே வழியும்படியாக இடைவிடாமல் பாலேச்
 சுரக்கின்ற (பெண்களும் பேதைகளும் அணைத்துக் கொள்ளும்
 படி) நற்சீலத்தை யுடைய பெரிய பசுக்களை விசேஷமாகப்
 படைத்துள்ள நந்தகோபர்க்குப் பிள்ளையானவனே! திருப்
 பள்ளி யுணரவேணும்; (அடியாரைக் காப்பதில்) சூரத்தை
 யுடையவனே! பெருமை பொருந்தியவனே! (இவ்) வுலகத்
 திலே ஆவிர்ப்பவித்த தோஜோருபியானவனே! துயில்
 எழாய்—; சத்துருக்கள் உன் விஷயத்தில் (தங்களுடைய)
 வலிமாண்டு [உபயோக மற்ற வலிவை யுடையாய்.] உன்
 மாளிகை வாசலில் கதியற்று வந்து உன் திருவடிகளில்
 சரணாகதி பண்ணிக் கிடப்பதுபோல் நாங்கள் (உன்னைத்)
 (துதித்து (உனக்கு) மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு
 உன் திருமாளிகை வாசலில்) வந்து சேர்ந்தோம்; ஏல் ஓர்
 எம்பாவாய்—.

அங்கண்மா ஞாலத் தரசர் * அபிமான
பங்கமாய் வந்துநின் பள்ளிக்கட்டிற் கீழே *
சங்க மிருப்பார்போல் வந்து தலைப்பெய்தோம் *
கிங்கணி வாய்ச் செய்த தாமரைப் பூப்போலே *
செங்கண் சிறுச்சிறிதே பெம்மேல் விழியாவோ *
திங்களு மாதித்தியனு மெழுந்தாற்போல் *
அங்க ணிரண்டுங்கொண் டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல் *
எங்கள்மேற் சாப மிழிந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(22)

அம் கண் மாஞாலத்து அரசர் அபிமான
பங்கம் ஆய் வந்து நின் பள்ளி கட்டில்
கீழே சங்கம் இருப்பார் போல் வந்து
தலைப்பெய்தோம் கிங்கணி வாய்ச் செய்த
தாமரைப் பூபோலே செம் கண் சிறுச் சிறிது
எம் மேல் விழியாவோ திங்களும் ஆதித்தி
யனும் எழுந்தால் போல் அம் கண் இரண்
தம் கொண்டு எங்கள் மேல் நோக்குதி ஏல்
எங்கள் மேல் சாபம் இழிந்த.

அழகியதாய் விசாலமாய்ப் பெரிதாயுள்ள பூமியில் (அர
சாட்சிசெய்த ராஜாக்கள் (தங்களுடைய) அஹங்கார மடங்கி
வந்து உன் சிங்காசனத்தின் கீழ் திரள்திரளாக இருப்பது
போலே (நாங்களும் உன் இருப்பிடத் தேற) விடை
கொண்டு கிட்டினோம்; கிங்கணியின் வாய்போலிரா நின்ற
(பாதி விசலிதமான) செந்தாமரைப் பூப்போன்ற சிவந்த
திருக்கண்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எங்கள் மேலே விழிக்
கமாட்டாவோ? சந்திரனும் ஸூரியனும் உதித்தாற்போல
அழகிய திருக்கண்களிரண்டினாலும் எங்களைக் கடக்கித்த
ருள்வாயாகில் எங்கள் பக்கலிலுள்ள பாபம் கழிந்து விடும்;
ஏல் ஓர் எம் பாவாய்.

மாரி மலைமுழஞ்சில் மன்னிக் கிடந்துறங்கும் *
சீரிய சிங்க மறிவுற்றுத் தீவிழித்து *
வேரி மயிர் பொங்க எப்பாடும் பேர்ந்துதறி *
மூரி நிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்பட்டு *
† போதருமா போலேநீ பூவைப்பூ வண்ணை * உன்
கோயிலின் றிங்கனே போந்தருளி * கோப்புடைய
சீரிய சிங்கா சனத்திருந்து * யாம் வந்த
காரிய மாராய்ந் தருளேலோ ரெம்பாவாய்

(23)

மாரி மலைமுழஞ்சில் மன்னிக் கிடந்து உறங்
கும் சீரிய சிங்கம் மறிவுற்றுத் தீ விழித்து
வேரி மயிர் பொங்க எப்பாடும் பேர்ந்து
உதறி மூரி நிமிர்ந்து முழங்கி புறப்பட்டு
போதரும் ஆ போலே பூவை பூ வண்ணை
உன் கோயில் நின்று இங்கனே போந்த
ருளி கோப்பு உடைய சீரிய சிங்காசனத்து
இருந்து யாம் வந்த காரியம் ஆராய்ந்து
அருள்

மலை காலத்தில் மலையிலுள்ள குறைகளில் (பேடையும்
தானும் ஒருவஸ்து என்னலாம்படி) ஒட்டிக்கொண்டு கிடந்து
உறங்காநின்ற (வீர்யமாகிற) சீர்மையுடைய சிங்கமானது
உணர்ந்தெழுந்து நெருப்புப்பொறி பறக்கும்படி கண்களை
விழித்து (ஆதிக்கு உரிய) பரிமளமுள்ள உளமயிர்களா
னவை சிலுப்பும்படி நாற்புறங்களிலும் புடைபெயர்ந்து
[அசைந்து] (சரீரத்தை) உதறி சோப்பல் முறித்து கர்ஜனை
பண்ணி வெளிப் புறப்பட்டு வருவது போல, காயாம் பூப்
போன்ற நிறத்தை யுடைய பிரானே! நீ உன்னுடைய
திருக்கோயிலினின்றும் இவ்விடத்தேற (ஆஸ்தாசத்தில்)
எழுந்தருளி அழகிய ஸந்திவேசத்தையுடைய லோகோத்தா
மான விம்மலாஸத்தின் மீது எழுந்தருளியிருந்து நாங்கள்
(மனோரதித்துக்கொண்டு) வந்த காரியத்தை விசாரித்து
கிருபை செய்யவேணும். ஏல் ஓர் எம் பாவாய்.

அன்றிவ் வுலக மளந்தா யடிபோற்றி *
சென்றங்குத் தென்னிலங்கை செற்றாய் திறல்போற்றி *
பொன்றச் சகட முதைத்தாய் புகழ் போற்றி *
கன்று குணிலா வெறிந்தாய் கழல்போற்றி *

* “போருமாபோலே” என்ற பாடம் எதுகையின்பத்திற்கு இயைந்திருக்கு மென்பர் சிலர்; அது
பொருத்தமுடைய பாடமேயாயினும் எங்கும் வழங்காத பாடமாதலாலும், “போதருமாபோலே” என்ற
பாடத்தில் விசேஷ விரோதமில்லாமையாலும் முன்னோர்மொழிந்த முறையே கொண்டோம்.

குன்று குடையா வெடுத்தாய் குணம் போற்றி *
 வென்று பகைகெடுக்கும் நின்கையில் வேல்போற்றி *
 என்றென்றுன் சேவகமே யேத்திப் பறைகொள்வான் *
 இன்றியாம் வந்தோ மிரங்கேலோ ரெம்பாவாய்

(24)

அன்று இ உலகம் அளந்தாய் அடி போற்றி
 அங்கு சென்று தென் இலங்கை செற்றாய்
 திரல் போற்றி சகடம் பொன்ற உதைத்
 தாய் புழ் கன்று குணிலா எறிந்தாய்
 கழல் குன்று குடையா எடுத்தாய் குணம்
 வென்று பகை கெடுக்கும் நின் கையில்
 வேல் போற்றி என்று என்று உன் சேவ
 கமே ஏத்தி யாம் இன்று பறை கொள்
 வான் வந்தோம் இரங்கு

(இந்திரன் முதலானவர்கள் மஹாபலியால் நலிவுபட்ட) அக்
 காலத்தில், இந்த லோகங்களை (இரண்டடியால் அளந்தரு
 ளினவனே! (உன்னுடைய அத்) திருவடிகள் பல்லாண்டு
 பல்லாண்டு வாழ்க; பிராட்டியைக் களவு கண்ட இராவண
 னிருக்குமிடத்தில் எழுந்தருளி (அவனுடைய பட்டணமா
 கிய அழகிய) லங்காபுரியை அழித்தருளினவனே! (உன்னு
 டைய) மிதிக்கு பல்லாண்டு வாழ்க; சகடாஸுரன் முடியும்
 படி (அச்சகடத்தை) உதைத்தருளினவனே (உன்னுடைய)
 கீர்த்தியானது போற்றி!—; கன்றாய் நின்ற அஸுரனை
 [வத்ஸாஸுரனை,] எறித்தடியாகக் (கொண்டு) (கபித்தாஸு
 ரன் மீது) எறிந்தருளினவனே! (உன்னுடைய) திருவடி
 கள் போற்றி!—; கோவர்த்தனகிரியை குடையாக தூக்கின
 வனே! (உன்னுடைய ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யாகி) குணம்
 கள் போற்றி!—; (பகைவரை) ஜயித்து த்வேஷத்தை அழிக்
 கின்ற உனது திருக்கையிலுள்ள வேல் வாழ்க; என்றிப்படிப்
 பலவாறாக மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு உன்னுடைய
 வீரயங்களையே புகழ்ந்து கொண்டு அடியோம் இப்போது
 பறை கொள்வதற்காக உன்னிடம் விடை கொண்டோம்;
 கிருபை பண்ணியருள்; ஏல் ஓர் எம் பாவாய்,

இன்று+யாம், இன்றியாம்; “யவ்வரினிய்யாம்” என்பது நன்னூல்.

(24)

ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து * ஓரிரவில்
 ஒருத்தி மகனா யொளித்து வளர *
 தரிக்கிலா னாகித்தான் தீங்கு நினைந்த *
 கருத்தைப் பிழைப்பித்துக் கஞ்சன் வயிற்றில் *
 நெருப்பென்ன நின்ற நெடுமாலே * உன்னை
 அருத்தித்து வந்தோம் பறைதருதி யாகில் *
 திருத்தக்க செல்வமும் சேவகமும் யாம்பாடி *
 வருத்தமுந் தீர்ந்து மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(25)

ஒருத்தி மகன் ஆய் பிறந்து ஓர் இரவில்
 ஒருத்தி மகன் ஆய் ஒளித்து வளர தான்
 தரிக்கிலான் ஆகி தீங்கு நினைந்த கஞ்சன்
 கருத்தை பிழைப்பித்து வயிற்றில் நெருப்பு
 என்ன நின்ற நெடுமாலே உன்னை அருத்
 தித்து வந்தோம்பறை தருதி ஆகில் திருத்தக்
 செல்வமும் சேவகமும் யாம் பாடி ஒருத்த
 மும் தீர்ந்து மகிழ்ந்து

தேவகிப் பிராட்டியாகிற ஒருத்திக்கு பிள்ளையாய் அவதரித்து
 அவதார காலமாகிய அந்த) ஒரு ராத்திரியில் (திருகாய்ப்
 பாடியில் நந்தகோபர் திருமாளிகையில் வந்து சேர்ந்து)
 யசோதைப் பிராட்டியாகிற ஒருத்தியினுடைய பிள்ளையாக
 ஏகாந்தமாக வளருங் காலத்தில் தான் [கம்ஸன்] (அங்கனம்
 வளர்வதைப்) பொறுதவனாய் (இவனை எப்படியாகிலும்
 கொல்லவேணும் என்று) தீங்கை நினைத்த கம்ஸனுடைய
 எண்ணத்தை வீணாக்கி (அக்கஞ்சனுடைய) வயிற்றில்
 ‘நெருப்பு’ என்னும்படி நின்ற ஸர்வாதிகஞன எம்பெரு
 மானே! உன்னிடத்தில் (புருஷார்த்தத்தை) யாசியா நின்று
 கொண்டு வந்தோம்; எங்களுடைய மனோரதத்தைநிறைவேற்
 றித் தருவாயாகில் பிராட்டி விரும்பத்தக்க ஸம்பத்தையும்
 வீரயத்தையும் நாங்கள் பாடி (உன்னைப் பிரிந்து படுகிற) நுய
 ரம் நீங்கி மகிழ்ந்திடுவோம்; ஏல் ஓர் எம்பாவாய்;—

மாலே மணிவண்ணா மார்கழி நீராடுவான் *
 மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன கேட்டியேல் *
 ஞாலத்தை யெல்லாம் நடுங்க முரல்வன *
 பாலன்ன வண்ணத்துன் பாஞ்சசன்னியமே *

போல்வன சங்கங்கள் போய்ப்பா டுடையனவே *
சாலப் பெரும்பறையே பல்லாண் டிசைப்பாரோ *
கோல விளக்கே கொடியே விதானமே *
ஆலி நிலையா யருளேலோ ரெம்பாவாய்.

(26)

(24) அக்... மணி ஸண்ண ஆலின் இலையாய்
...கழி நீராவான் மேலையார் செய்வன
...வேண்டுவன கேட்டி ஏல் ஞாலத்தை
...வாம் நடுங்க முல்வன பால் அன்ன
...னத்து உன் பாஞ்ச சன்னியமே
...போல்வன சங்கங்கள் போய் பாடு உடை
...சால பெரு பறை பல்லாண்டு இசைப்
...கோலம் விளக்கு கொடி விதானம்
...ஏல் ஓர் எம் பாவாய்

(அடியார் பக்கலில்) வியாமோ ஹமுடையவனே ! நீலமணி
போன்ற வடிவை உடையவனே ! (ப்ளயகாலத்தில்) ஆலந்
தளிரில் பள்ளிகொள்பவனே ! மாகழி நீரட்டத்திற்காக உத்
தம் புருஷர்கள் அனுட்டிக்கும் முறைமைளில் வேண்டிய
வற்றை கேட்குறாயாகித் ; (அவற்றைச் சொல்லுகிறோம் :)
பூமியடங்கலும் நடுங்கும்படி ஒலிசெய்யக் கடவனவும் பால்
போன்ற நிறமுடையதான உன்னுடைய ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்
யத்தை ஒத்திருப்பனவுமான சங்கங்களையும் திரும்ப இடமு
டையனவும் மிகவும் பெரியனவுமான பறைகளையும் திருப்
பல்லாண்டு பாடுபவர்களையும் மங்கள தீபங்களையும் த்ருங்க
களையும் மேற்கட்டிகளையும் ப்ராஸாதுத்தருளவேண்டும் ;
ஏல் ஓர் எம் பாவாய்

கூடாரை வெல்லுஞ்சீர்க் கோவிந்தா * உன்றன்னைப்
பாடிப் பறைகொண்டு யாம்பெறு சம்மானம் *
நாடு புகழும் பரிசினால் நன்றாக *
சூடகமே தோள்வளையே தோடே செவிப்பூவே *
பாடகமே யென்றனைய பல்கலனும் யாமணிவோம் *
ஆடையுடுப்போ மதன்பின்னே பாற்சோறு *
மூடநெய் பெய்து முழங்கை வழிவார *
கூடியிருந்து குளிர்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(27)

(25) கூடாரை வெல்லும் சீர் கோவிந்தா உன்
...னை பாடி பறை கொண்டு யாம் பெறு
...மானம் நாடு புகழும் பரிசினால் சூடகம்
...தோள் வளை தோடு செவிப்பூ பாடகம்
...ன்றனைய பல்கலனும் யாம் நன்றாக அணி
...வோம்; ஆடை உடுப்போம் அதன் பின்னே
...ல் சோறு மூட நெய்பெய்து முழங்கை
...ழிவார கூடி இருந்து குளிர்ந்து

தன் அடிபணியாதவர்களை வெல்லுகின்ற குணங்களையுடைய
உண்ணபிரானே ! உன்னை (வாயாரப்) பாடி (உன்னிடத்து
யாம் வேண்டுகின்ற) பறையைப் பெற்று (பின்னும்) நான்
கள் பெறும் படியான ஸம்மானமாவது :— நாட்டார் புகழும்
படியாக (கையிலணியும் ஆபரணமான) சூடகங்களும் தோள்
வளையாக (காதுக்கிடும் ஆபரணமான) தோடும் கர்ணப்பூவும்
பாதகடகமும் என்று சொல்லப்படும் இவ்வாபரணங்கள்
போன்ற மற்றும் பல ஆபரணங்களும் (உன்னாலும் நப்பின்
னைப் பிராட்டியினாலும் பூட்டப்பட.) யாம் நன்றாக அணி
வோம்—, சேலையே (நீ உடுத்த) உடுத்துக்கொள்வோம்;
அதற்குப் பின்பு, பாற் சோறுனது [கூரார்ந்தம்] மறையும்
படியாக நெய் பரிமாறி முழங்கையால் வழியும்படியாக
(உண்டு) (நீயும் நான்களுமாகக்) கூடியிருந்து குளிர்வேணும்;
ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—.

சுறவைகள் பின்சென்று கானஞ்சேர்ந் துண்போம் *
அறிவொன்று மில்லாத வாய்க்குலத்து * உன்றன்னைப்
பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம் *
குறைவொன்று மில்லாத கோவிந்தா * உன்றன்னோ
டுறவேல் நமக்கிங் கொழிக்க வொழியாது *
அறியாத பிள்ளைகளோ மன்பினால் * உன்றன்னைச்
சிறுபே ரழைத்தனவுஞ் சீறியருளாதே *
இறைவாநீ தாராய் பறையேலோ ரெம்பாவாய்.

(28)

யாம் கறவைகள் பின் சென்று காணம்
சேர்ந்து உண்போம் அறிவு ஒன்றும் இல்
லாத ஆய் குலத்து உன் தன்னை பிறவி
பெறும் தனை புண்ணியம் உடையோம்
இறைவா உன் தன்னோடு உரவு இங்கு
நமக்கு ஒழிக்க ஒழியாது அறியாத பிள்ளை
களோம் உன் தன்னை உன்பினால் சிறு
பேர் அழைத்தனவும் நீ சிறி அருளாதே
பறை தாராய்

குறைவு ஒன்றும் இல்லாத கோவிந்தா:— நாங்கள் பசுக்க
ளின் பின்னேபோய் காடு சேர்ந்து சரீரபோஷணமே பண்
ணித்திரியு மவர்களாயும், சிறிதளவும் அறிவில்லாத இடைக்
குலத்தில் உன்னை (ஸஜாதியனாகப்) பெறுவதற்குத் தக்க புண்
ணியமுடையவர்களாயுமிராதின்றோம்; ஸ்வாமிபாக கண்ண
பிரானே! உன்னோடு (எங்களுக்குண்டான) உறவானது
இங்கு உன்னாலும் எம்மாலும் ஒழிக்க ஒழியமாட்டாது.
(லோகமரியாதை ஒன்றும்) அறியாத சிறு பெண்களான
நாங்கள் உன்னை பரிதியினாலே சிறிய பேராலே (நாங்கள்)
அழைத்ததைக் குறித்தும் (ஆச்சரிதவத்ஸலனாக) நீ கோபித்
தருளாமல் பறை தந்தருளவேணும்;
ஏல் ஓர் எம்பாவாய்—

சிற்றஞ் சிறுகாலை வந்துன்னைச் சேவித்து * உன்
பொற்றாமரையடியே போற்றும்பொருள்களாய் *
பெற்றம்மேய்த்துண்ணுங் குலத்திற் பிறந்(து)த நீ *
குற்றேவெல்களைக் கொள்ளாமற் போகாது *
இற்றைப்பறைகொள்வா னன்றுகாண் கோவிந்தா *
எற்றைக்குமேழேழ் பிறனிக்கும் * உன்றன்னோடு
உற்றோமேயாவோ முனக்கே நாமாட்செய்வோம் *
மற்றைநங்காமங்கள் மாற்றேலோ ரெம்பாவாய்.

(29)

கோவிந்தா சிற்றஞ் சிறுகாலை வந்து
உன்னை சேவித்து உன் பொன் தாமரை
அடி பேற்றும் பொருள் கேளாய் பெற்றம்
மேய்த்து உண்ணும் குலத்தில் பிறந்த நீ
எங்களை குற்றேவல் கொள்ளாமல் போகாது
இற்றை பறை கொள்வான் அன்று காண்
எற்றைக்கும் ஏழ் ஏழ் பிறவிக்கும் உன்
தன்னோடு உற்றோமே ஆவோம் உனக்கே
நாம் ஆன்செய்வோம் நம் மற்றை காமங்கள்
மாற்று

கண்ணபிரானே! விடிகாலத்திலே (இவ்விடத்தேற) வந்த
உன்னைத் தெண்டனிட்டு உனது அழகிய திருவடித் தாமரை
களை மங்களாசாஸனம் பண்ணுவதற்குப் பிரயோஜனத்தை
கேட்டருளவேணும்; பசுக்களை மேய்த்து உண்ணும் இடைக்
குலத்தில் பிறந்த நீ எங்களிடத்தில் அந்தரங்க கைக்க
யத்தை திருவுள்ளம் பற்றித் தொழிய வொண்ணாது; இன்
(கொடுக்கப்படுகிறதென்ப) பறையைப் பெற்றுக் கொள்வத
காக நாங்கள் வந்தோமல்லோம்; காலமுள்ளவளவும் (உன்
னுடைய) எவ் வவதாரங்களிலும் உன்னோடு உறவு உடை
வர்களாகக் கடவோம்; உனக்கு மாத்திரமே நாங்கள் அடிமை
செய்யக் கடவோம்; எங்களுடைய இதர விஷய விருப்ப
களை தவிர்த்தருளவேணும்; ஏல் ஓர் எம்பாவாய்—

வங்குக்கடல்கடைந்த மாதவனைக்கேசவனை *
திங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையார்சென்றிறைஞ்சி *
அங்கப்பறைகொண்டவாற்றை * அணிபுதுவைப்
பைங்கமலத் தண்டெரியற் பட்டர்பிரான் கோதைசொன்ன *
சங்கத்தமிழ்மலை முப்பதுந்தப்பாமே *
இங்கிப்பரிசரைப்பா ரீரிரண்டுமால்வரைத்தோள் *
செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலால் *
எங்குந் திருவருள்பெற் றின்புறுவ ரெம்பாவாய்.

(30)

வங்குக்கடல் கடைந்த மாதவனை கேசவனை
திங்கள் திருமுகத்து சே இ லை ய ல்
சென்று இறைஞ்சி அங்கு பறைகொண்ட
அ ஆற்றை அணி புதுவை பை கமலம்
தண் தெரியல் பட்டர் பிரான் கோதை
சொன்ன சக்கம் தமிழ்மலை முப்பதும்

கப்பல்களையுடைய திருப்பாற்கடலை (தேவர்களுக்காகக்
கடைந்த சரிய:பதியான கண்ணபிரானே சந்திரன் போன்
அழகிய முகத்தையும் செவ்விய ஆபரணங்களையுமுடைய
ஆய்ச்சிகள் அடைந்து வணங்கி அத்திருவாய்ப்பாடியில் (த
கள்) புருஷார்த்தத்தைப் பெற்ற அந்த வருத்தாந்தத்தை, அ
கிய ஸ்ரீவில்லி புத்தூரில் (திருவவதரித்த) பசுமை பொரு
த்ய தாமரை மலர்களினாலான குளிர்ந்த மாலையையுடைய
பெரியாழ்வாருடைய (திருமகளான) ஆண்டாள் அருளி
செய்த, திரள் திரளாக அநுபவிக்க வேண்டிய தமிழ்மா
யாகிய இம் முப்பது பாசரங்களையும் தப்பாமல் இந்நிலத்தி
இவ்வண்ணமாக ஒதுமவர்கள் பெரிய மலைபோன்ற நான்

தப்பாமே இங்கு இ.பரிசு உரைப்பார் ஈர் இரண்டுமால் வரை தோன் செங்கண் திரு முகத்து செல்வம் திரு மாலால் என்கும் திரு அருள்பெற்று இன்புழுவர்.

திருத்தோன்களை புடையனும் சிவந்த திருக்கண்களை புடைய திருமுகத்தையுடையனும், ஐச்வர்யத்தையுடையனும் சீரிய; பதியுமான எம்பெருமானுலே எவ்விடத்தும் (அவனுடைய) கருபையைப்பெற்றுப் பரஹ்மநந்தசாலிகளாவர். எம்பாவாய்—

அடிவரவு :—மார்கழி, வையம், ஒங்கி, ஆழி, மாயன், புள்ளும், சே, கீழ்வான், தூமணி, கோற்று, கற்று, கலோத்து, புள், உங்கன், எல்லே, நாயகன், அம்பரம், உந்து, குத்து, முப்பது, ஏற்ற, அக்ஷண், மாரி, அன்றி, ஒருத்தி, யாலே, கூடாரை, கறவை, சிற்றம், வங்கம், கை.

திருப்பாவையில் ஆறு முதல் பதினைந்து வரையிலுள்ள பாசுரங்களின்

ஸ்வாபதேசார்த்த ஸங்க்ரஹம்.

திருப்பாவையில் ஆறுவது பாசுரத் தொடங்கிப் பதினைந்தாவது பாசுரத்தளவும் பத்துப் பாசுரங் களினால் ஆண்டாள் தன்னுடைய திருத்தகப்பன்மார்களான ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் திருப்பள்ளி யணர்த்துகிருளென்பது பெரியார் நிர்வஹித்துப்போரும் ஒரு பரம ரஸ்ய ரஹஸ்ய விசேஷார்த்தம். ஆழ் வர்கள் எந்த அடைவில் ஆண்டாள் பேசியிருக்கின்றனென்னில், தன்னைப் பெற்றெடுத்து வளர்த்த பெரியாழ்வார் தொடங்கி தவிரோஹணக் கிரமமாகப் பொய்கை யாழ்வாரளவுஞ் சென்று, அவ் வேழு திருநாமங்களையும் ஏழு பாசுரங்களினு லுணர்த்தி, பிறகு தன் காலத்திற்குப் பின்பு திருவவதரிக்கப் போகின்ற அன்பர்தாள்தாளி, நற்பாணன், நன்கலியன் என்ற மூன்று ஆழ்வார்களையும் அகக் கண்ணினுலுணர்ந்து அவர்களை மூன்று பாசுரங்களினால் அடைவே உணர்த்தித் தலைக்கட்டுகிறாள்.

ஆகவே ஆழ்வார்கள் திருப்பள்ளி யெழுச்சியான இப்பத்துப் பாசுரங்களில் ஒவ்வொரு பாசுரத் தில் ஒவ்வொரு ஆழ்வார்க்குண்டான சொற் பொருத்தம், பொருட்பொருத்தம் முதலியன ஈண்டுச்சுருக்க மாக நிரூபிக்கப்படுகின்றன.

1. புள்ளுஞ் சிலம்பின்காண்—இது பெரியாழ்வாரைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்தும் பாசுரம். பிள்ளையி! என்பது இதில் விளி. அறிவில்லாதவனைப் பிள்ளை யென்பது. எம்பெருமானுடைய ஸர்வ ரக்ஷாத்வம் முதலிய திருக்குணங்களை மறந்தே இவ்வாழ்வார் மங்களாசாஸனத்தில் ஒருப்பட்டாராதலால் பிள்ளை யென்னத் தகுதியுடையாராயினர். “ஐஞாகவிபாக கார்யமான அஜ்ஞானத்தாலே ஒருமனை யெல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெறும்” என்ற ஸ்ரீ வசநபூஷண த்வய ஸூக்தியும் மங்களாசாஸனத்திற்கு அஜ்ஞானத்தையே மூலமாகக் காட்டிற்று. இவ்வாழ்வார் பெரும்பாலும் நந்தவனத்திலேயே போது போக்குவராதலால் அவ்விடத்து அடையாளமாகிய ‘புட்களின் சிலம்புதல்’ முன்னே கூறப்பட்டது. புள்ளையாயின் என்று பெரியதிருவடியின் ப்ரஸ்தாவம்செய்திருப்பதில் இப்பெரியாழ்வார் பெரியதிருவடி யின் அம்சமாகத் திருவவதரித்தவர் என்று குருபரம்பரா ப்ரடாவாதிகளிற் கூறியுள்ள விஷயம் முத்ரா லங்காரரீதியில் ஸூசிதமாகிறது.

‘வேள்ளை விளிகங்கு’ என்கிற சொல்தொடர் முதன் முதலாகப் பெரியாழ்வாருடைய திரு வாக்கில் தோன்றியது. (பெரியாழ்வார் திருமொழி 4—1—7 காண்க.) அதனை இங்கு அதுவதித்துக் காட்டுவது ஒரு வகையான லிங்கம். [பேய்முலை நஞ்சுண்டு] பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (சீதக்கடலில்) கண்ணிரானுடைய சரித்திரங்களில் பேய்முலை நஞ்சுண்ட கதை முதன்முதலாக அதுஸந்திக்கப்பட்டது. “பிறங்கிய பேய்ச்சி முலை சுவைத்துண்டிட்டு” என்றது காண்க. மறுபடியும் அந்தச் சரித்திரத்தை அது ஸந்திக்கையில் சகடாஸுரபங்கத்தையும் கூட்டி யதுஸந்தித்தார். “சாங்களோர் நாலேந்து” என்ற பாசுரங் காண்க. அதற்குப் பொருள்க இங்கு “பேய்முலை நஞ்சுண்டு கள்ளச் சகடங் கலங்கழியக் காலோச்சி” என்றது. “வேள்ளைத்தரவில்” என்று தொடங்கிப் பெரியாழ்வார்க்குள்ள ‘விஷ்ணுசித்தர்’ என்னுந் திருநாமமும் அதற்கு விவரணமான “அரவத்தமளியினோடும்” “பணிக்கடலில் பள்ளிகோளை” என்ற பாசுரங்களின் தாற்பரியமும் நன்கு ஸூசிதம்.

2. கிககிகேன்றெங்கும்.—இது, பெரியாழ்வார்க்கு அடுத்த முந்தினவரான குலசேகராழ்வார யுணர்த்தும் பாசுரம். பேய்ப்பெண்ணே!, நாயகப் பெண்பிள்ளாய்!, தேசமுடையாய்!, என்ற மூன்று விளிகளும் குலசேகராழ்வாரை வற்புறுத்துவன. பெருமாள் திருமொழியில் “மெய்யில் வாழ்க்கையை”

என்ற வொரு பதிகத்தினால் தம்மைப் பெரும்பேயராசுச் சொல்லிக்கொண்டவர் இவ்வாழ்வார். *ஏர்
மலர்ப் பூங்குழல், ஆலேநீன் கரும்பு, மன்னுபுகழ்க் கௌசலேதன்* என்ற பதிகங்களில் பல பெண்களின்
தன்மையை யடைந்து பேசினாருமிவர். “கொல்லி காவலன் கூடல் நாயகன்” என்று அரசரான
தன்மை தோற்றப் பேசினாராதலால் நாயகப் பெண்பிள்ளைய் என்றது. அன்றியும் ஒரு ஹாரத்தில் ரட்ட
கடுவிலுள்ள மணியை ‘நாயகக்கல்! என்பதுண்டு. ஒரு பரம்பரையில் எம்பெருமானாரை நடுநாயக
மென்று யதிராஜ ஸப்ததியில் தேசிகன் கூறினர்; ‘யதிராஜேந நிபந்த நாயக ஸ்ரீ: மஸ்தீ குநுபங்கித்
ஹாராயஷ்டி:’ என்றார். அதுபோலவே ஆழ்வார்களுள் குலசேகரர் நடுநாயகமாகவுள்ளவர். பொய்கை
யார் பூகத்தார் பேயார் மழியையர் மாறன் என முன்னே ஐவர்; பட்டநாதன் கோதை தொண்டரடிப்
பொடிகள் பாண்பெருமாள் கலியன் எனப் பின்னே ஐவர்; நடுவே குலசேகரர். ஆகவே இதுபற்றியும்
நாயகப் பெண்பிள்ளைய் என்ற விளிநன்கு பொருந்தும். [தேசமுடையாய்!] பகவத்கீதையில் [18—43.]
சௌர்யம் தேஜோ த்ருதிர் தாக்ஷம்—க்ஷாத்ரம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்,] என்று தேஜஸ்ஸு க்ஷத்ரிய தர்மமாகச்
சொல்லப்பட்டிருப்பதற்கிணங்க இந்த விளி இவ்வாழ்வாருடைய க்ஷத்ரியத்வத்தைத் தெரிவிக்கும். அன்றி
யும், சௌர்யம் “தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஐநிகள் போலேப் பற்றி ஜன்மமும் இழக்கென்
பார்க்குப்பண்டை நாளில் பிறவி உண்ணாட்டுத்தேசமே” என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தியின் படியும்
அதற்கும் சூலமான “மண்ணாட்டிலாராகியெவ்விழிவிற்றாலும், ஆழியங்கைப்பேராயற்கு ஆளம்பிறப்பு—
உண்ணாட்டுத் தேசன்தே” என்ற பெரியதிருவந்தாதிப் 79 பாசுரத்தின்படியும் பகவத் சேஷத்வத்திற்கு
அநுகூலமான பிறப்பே தேஜஸ்ஸென்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது; அப்படிப்பட்ட பிறப்பை *கூனேறு
செல்வத்து* என்ற பதிகத்தில் பாசுரந்தோறும் ஒரோவிதமாக விரும்பினவர் இவ்வாழ்வாரேயாதலால்
தேச முடையார் இவரேயாகத்தகும். இப்பாட்டில் “ஆனேச்சாத்தன்” என்ற பதப்பிரயோகம் கவனிக்
கத்தக்கது. இச்சொல் மலையாள பாஷையிலிருந்து திசைச் சொல்லாகத் தமிழில் வழங்குவதென்பர்.
(ஆனசாதம்) என்று மலையாளர் வலியுணைன்னும் பறவையை வழங்குவாராம். இவ்வாழ்வார் மலையாளத்தில்
திருவவந்திரத்தவராதலால் அத்திசைச்சொல் இங்குப் பாவசமாகவே அமைந்ததுபோலும். காகும் பிறப்பும்
என்று ஆபாண விசேஷங்களைப் பற்றின ப்ரஸ்தாவபிரப்பது இவ்வாழ்வாருடைய சரிதையில் ஆபாண
ப்ரஸ்தாவமுள்ளவாற்றை ஒருவாறு நினைப்பூட்டும். “ஆரங்கெடப் பரணன்பர் கொள்ளாரென்று
அவர்களுக்கே வாரங்கொடு குடப்பாம்பில் கையிட்டவன்” என்ற தனியனும்ஸ்மரிப்பது, “வாசநறுந்
குழ லாய்ச்சியர் மத்தினு லோசைபடுத்த தயிராவும்” என்றது பெருமாள் திருமொழியில் “கெண்டை
யொண்கண் மடவாளொருத்தி கிழையகத்துத் தயிர் கடையக் கண்டு.....வண்டமர் பூங்குழல் தாழ்ந்
துலாவ.....தண் தயிர் நீ கடைந்திட்ட வண்ணம்” என்ற பாசுரத்துச் சொற்களவகளை நன்கு நினைப்
பூட்டும். [நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனைப் பாடவும்] திருவ்ணாவதாரத்தில் குதிரை வடிவாக வந்த கேசி
யென்னு மஸுரனை வதஞ் செய்ததனால் கேசவனென்றது. இவ்வாழ்வார் தமது திருமொழியில் முதன்
முதலாக இந்த வரலாற்றையே பேசி யறுபவித்தார். *மாலினை வாய்பிளந்துகந்தமாலே* என்று, ஸ்வ
ப்ரபந்தத்தை “நலந்திசுழ் நாரணனடிக்கீழ் நண்ணுவாரே” என்று நாராயணனைப் பாடித் தலைக் கட்டி
னார். [கேட்டே கிடத்தியோ] இவ்வாழ்வார் நாடோறும் அந்தணர்களைக் கொண்டு ஸ்ரீ நாராயணபாரா
மணஞ் செய்வித்துத் தாம் கேட்டவர். கேட்டு, இருந்த விடத்தி லிராமல் படையெடுத்துச் சென்றவர்.

3. கீழ்வானம் வெள்ளென்று—குலசேகரார்க்கு அடுத்த முந்தினவரான நம்மாழ்வாரை யுணர்ந்த
தம் பாசுரமிது. கோதுகலமுடைய பாவாய்! என்றவிளி நம்மாழ்வாரை வற்புறுத்தும். [‘கோது குல
முடைய’ என்று வழங்குவரும் பாடம் பரமக்ருடையுடன் மறக்கத்தக்கது. அப்பாடம் நெடுகாளாகவே
நாடெங்கும் பரவியதனால் அநர்த்தம் பெரிதுமுண்டு. ஸ்ரீபரகாலஸ்வாமி வியாக்கியானம் செய்தருளு
மிடத்து “குலம் குலமாக வுரைக்குப் பரிசர்யை பண்ணும்படி.....” என்றாரைத்திட்டார். அது,
கோதுகுலமுடைய’ என்கிற (தவறுதலான) பாடத்தில் அபிரிவேசத்தினால்போலும். வஸ்துதஸ்த, வட
மொழியில் கௌதுஹலம் என்ற சொல் தமிழில் கோதுகலமெனத் திரிந்தது. இதில் குகரம் நுழையப் ப்ர
ஸக்தியில்லை. “கோதுகலமுடைக் குட்டனேயோ” என்றார் பெரியாழ்வாரும். கோதுகலமாவது ஆசை.
ஆசையையுடைய என்றது எம்பெருமானிடத்தில் ஆசையை யுடைய, அல்லது எம்பெருமானுடைய
ஆசையைத் தன்னிடத்திலே கொண்டுள்ள—என்று இருவகையாகவும் பொருள்படும். பட்டர் நம்மாழ்
வாரைப் பற்றிப் பேசும்போது “ரிஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணநத்வம்வோதீதம்” என்று
க்ருஷ்ண குதுஹலமே நம்மாழ்வாராக வடிவெடுத்தது என்றார். க்ருஷ்ண த்ருஷ்ண என்றதும்—க்ருஷ்ண
னிடத்தில் த்ருஷ்ணை, க்ருஷ்ணனுடைய த்ருஷ்ணை என இருவகையாகவும் விரியும். இதனால் தேறின
பொருளை “கைம்மா துன்பொழித்தாயென்று கைதலை பூசலிட்டே, மெய்மாலா யொழிந்தேன் எம்பிரானு
மெய்மேலானே” என்ற பாசுரத்தினால் நம்மாழ்வார்தாமே வெளியிட்டருளினார். “பரியோஷி ஜ்ஞாநி
கோத்யர்த்தம் அஹம் ஸசமம் ப்ரிய:” என்றபடி. நானும் எம்பெருமானிடத்துக் குதுகலம் கொண்டேன்,
அஹம் என்னிடத்துக் குதுஹலம் கொண்டான் என்றருளிச் செய்தவர் நம்மாழ்வார். பாவாய்! என்ற
விளியும் இவர்க்குப் பொருந்தும். திருவாய்மொழியில் “குழ்வனை யாட்டியேன் பாவையே” என்றும்

“என்பாவை போயினித்தன்பழனத்திருக்கோளுர்க்கே” என்றும் பலவிடங்களில் தம்மைப்பாவையாகச் சொல்லிக் கொண்டவர் இவ்வாழ்வார். ‘எழுந்திராய்’ என்ற சொல்லாற்றல் நன்த நோக்கதக்கது; உட்காந்திருப்பவரையன்றோ எழுந்திரா யென்பது. மற்றையாழ்வார்களெல்லாரும் அர்ச்சையில்லின்ற திருக்கோல் பாகவேயுள்ளார்; நம்மாழ்வாரொருவரே வீற்றிருந்ததிருக்கோலம். ‘பத்மாஸநோபவிஷ்டம்’ என்ற கிரபூர்வாசார்யசல்லோக ரத்னமும் இங்கு அதுஸந்தேயம். [கீழ்வானம் வெள்ளென்று.] உதயகாலத்தில் கிழக்கு வெளுக்கும். இங்கும் வகுளபூஷண பாஸ்கரோதயமாதலாலும், அதுதானும் கலியுகத்தின் உதய காலத்திலாதலாலும் கிழக்கு வெளுத்ததாகச் சொல்லிற்று. கீழ்வான மென்றபோதே மேல்வானம் கிளைவுக்கு வரும். நித்தியவிபூதி மேல்வானமாகும். லீலாவிபூதியானது நம்மாழ்வாருடைய திருவாய் மொழி யவதாரத்தாலே “ஓராயிரத்துளிப்பத்து உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகும் தம்முரெல்லாம்” வையம் மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்ணுடே” இத்யாதிப்படியே தானே பரமபதமா யிற்று. ஆகவே கீழ்வானமான இவ்விபூதி வெள்ளென்றது. [எருமை சிறுவீதி மேய்வான்] வீதி என்று மோஷம்; சிறுவீதி என்று கைவல்ய மோஷம். இந்த ஸங்கேதமிட்டருளினவர் நம்மாழ்வார். திருவாய் மொழியில் (4—1—10) “குறுக மிகவுணர்வத் தோடு நோக்கி” என்றபாசரத்தின் பொருள் கொண்டு இஃது அறியத்தக்கது. எருமை என்பது தாமஸப்ருதிசனே. நம்மாழ்வார் திருவவதாரம் செய்தருள்வதற்கு முன்னே பலரும் தாமஸப்ருதிசனாய் நல்லீதி செல்லாது சிறுவீதி முதலியவற்றிற் சென்று பாழாயினர் என்பது இங்கு ஸூசிதம். [மிக்குள்ள பிள்ளைகளுமித்யாதி.] மற்றைப் பிள்ளைகளையும் போகவொட்டாமல் தடுத்தது இப்பிள்ளைவாசலில் வந்து துவள்வதனால் இவளுக்குண்டான விலக்ஷணமான ஏற்றம் தோற்றுவது போல, மற்றையாழ்வார்களிற் காட்டில் நம்மாழ்வார்க்குண்டான பரபந்நகர கூடஸ்தத்வ மாகிற ஏற்றம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. “போவான் போகின்றாரை” என்ற பிரயோகம் வெகு ஆச்சரியமானது. “போவதற்காகப் போகிறவர்கள்” என்று சொல்வதுண்டோ? இல்லை. அப்படியிருக்க ஏன் சொல்லிற்று? போவதுதானே ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமென்று காட்டுவதற்காகவே சொல்லிற்று. இத்தகைய பிரயோகம் முதன் முதலாக நம்மாழ்வார் திருவாக்கில்தான் வந்தது; திருவிருத் தத்தில் “போவான் வழிக்கொண்ட மேகங்களே!” என்றார். [உன்னைக் கூவுவான் வந்தநின்றோம்.] “கூலிக்கொள்ளும் காலமின்னங்குறுகாதோ” “என்னைக் கூவியருளாய் கண்ணனே” “கூலிக்கொள் ளாய் வந்தந்தோ” என்று பலகாலும் விரும்பினபடியே கூவுவான் வந்தநின்றோமென்கிறான். [மாவாய் பிளந்த தேவாதி தேவனை] இப்போது ஆண்டாள் நோற்பது போல் நம்மாழ்வாரும் ஒரு திருவாய் மொழி யில் நோன்பு நோற்றார்; “வீற்றிருந்தேழுலகும்” என்ற திருவாய்மொழியில் “ஏற்றநோற்றேற்கு” என்று முதலிலும் “வண்டமிழ்நூற் நோற்றேன்” என்று முடிவிலும் வருவதுகாண்க. அங்ஙனம் நோற்ற திருவாய்மொழியில் தேவாதிதேவனை அதுபவிக்கின்ற ஆழ்வார் மாவாய் பிளந்தானென்ற விசேஷணத் தையே முதற்பாட்டில் இட்டருளினார்; “வெம்மாபிளந்தான் தன்னை” என்றதுகாண்க. பரதமப்ரபந்தத்தில் “இமையோர் தலைவா!” என்றும், சரமப்ரபந்தத்தில் “அயர்வறுமமரர்களதிபதி” என்றும் தேவாதி தேவ னையே முந்துற முன்னம் சேவித்தாராழ்வார். [சென்று நாம் சேவித்தால்] “வானநாயகனே! அடியேன் தொழுவந்தருளே” என்று தேவாதி தேவனை நீர் உம்மிடம் வருமாறு அழைத்தீர்; அங்ஙனமல்லாமல் அவ னிடம் நாம் சென்று சேவிக்கலாம் வாரும் என்றழைக்கிறாள் போலும். [ஆவாவென்று] “ஆவாவென விரங்கார் அந்தோவலிதே கொல், மாவாய் பிளந்தார் மனம்” என்றும், “அடியேற்கு ஆவாவென்னாயே” என்றும் நீர் விரும்பினபடியே மாவாய் பிளந்த பெருமான் உமக்கு ஆவாவென்பன் என்று காட்டுகிறபடி. [ஆராய்ந்து] “ஆரென்னையாராய்வார்” என்ற உம்முடைய குறையும் தீரும் என்று காட்டியபடி.

4. தாமணிமாடத்து. நம்மாழ்வார்க்கு அடுத்த முந்தினவரான திருமழிசைப்பிரானையுணர்த் தும் பாசரமிது. இதில் மாமான் மக்ளே! என்ற விளி ஒருவகையான தேஹஸம்பந்தத்தில் நோக்குடையது. ஆண்டாளுக்கும் திருமழிசை யாழ்வார்க்கும் ஒருவகையான தேஹஸம்பந்தமுண்டு. அதாவது—ஸ்ரீதேசிகன் கோதாஸ்துதியில் “தமலாமிவாச்யாம் கோதாம்” என்றும் “ஸந்த: பயோதி துஹிதுஸ் ஸஷஜாய் விதுஸ் நீவாய்” என்றும் அருளிச் செய்த படியே ஆண்டாள் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமஹா லக்ஷ்மியாவன்.—“பரர்க்கவி லோகஜகந் ஸ்ரீஸாகரஸம்பவா” என்ற அமரகோசத்தின்படியும் இதிறாஸ புராண வரலாற்றின் படியும் லக்ஷ்மி (ஆண்டாள்) ப்ருகு குலத்தில் தோன்றியவள். திருமழிசைப்பிரானும் ப்ருகு குலத்தில் தோன்றியவரென்பது சரித்திரவித்தம். இத்தகைய ஸமான குலஸம்பந்தம் இங்கு நோக்கத் தக்கது. ரிஷி குலத்திலே பிறந்து பிரம்பன் குடியிலேயானார் அவர். ப்ராஸமண குலத்திலேபிறந்து கோபா லர் குலத்திலேயானார் இவன். இதுவும் ஒற்றுமையம். [தாமணி மாடத்து] சிறந்த மாணிக்கக் குப்பியி லுள்ளேயுள்ளது வெளியில் நிழலிட்டத் தோன்றும். திருமழிசைப்பிரான் “உட்கிடந்த வண்ணமே புறம் பொசிந்து காட்டிடே” என்று வேண்டிக் கொண்டபடியே உள்ளிருந்த திருமால் அப்படியே வெளியிற் பொசிந்து காட்சித்தமையால் இவர் தாமணிமாட மென்னத் தகுதியுடையார். [சுற்றும் விளக்கெரிய] விளக் காவது ஞானவொளி. “சாக்கியத் கற்றோஞ் சமண்கற்றோம் சங்கரனாராக்கிய ஆகமநூல் ஆராய்தோம்” என்றபடி இவ்வாழ்வார் ஸகல மதங்களிலும் புக்கு ஸர்வதோ முகமான ஞானவிளக்கம் பெற்றவ

குத்த பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் இம்முவரையும் ஒன்று சேர்த்து அதுபலிக்கக் கருதிய எம்பெரு
மான் ஒரு பெருமழையை வியாஜமாக்கித் திருக்கோவலிடைகழியில் நெருக்கி யதுபலித்தானென்பது
வாலாற்றின் சுருக்கம். இப்பேயாழ்வாரைப் பற்றித் திருவரங்கத் தழுதனார் நூற்றந்தாதியில் அருளிச்
செய்யுமிடத்து "மன்னிய பேரிருள் மாண்டபின் கோவலுள் மாமலரான் தன்னொடுமாயனைக் கண்டமை
காட்டும் தமிழ் தலைவன்" என்றார். பொய்கையாரும் பூதத்தாரும் இருவிளக்கேற்றியிருளையகற்ற, இவ்வாழ்
வார் "திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்" என்று தொடங்கிப் பலாதுபவம் செய்தருளிஞர் என்பர்
ஆன்றோர். அவ்வர்த்தமே யிங்குமுதலடியிற் பொலியும். நோற்று —மற்றை பிரண்டு ஆழ்வார்களும் விளக்
கேற்றுகையாகிற உபாயாதுஷ்டானஞ் செய்யவே என்றபடி. சுவர்க்கமாவது ஆனந்தாதுபவம். "யஸ்த்வ
பாஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ்த்வயாலிதா" என்று ஸ்ரீ ராமாடணத்தில் பிராட்டி அருளிச்
செய்ததுங் காண்க. "வாசல் தீறவாதார்" என்றது பேயாழ்வார்க்கு மிகவும் பொருத்தமான லிங்கம்.
திருக்கோவலிடைகழியில் பொய்கையார் முன்னே புருத்து தாளிட்டுக் கொண்டார்; பிறகு பூதத்தார்
வந்து சேர அவர்க்கு அப்பொய்கையார் வாசல் திறத்தார். பிறகு வந்து சேர்ந்த பேயார்க்குப்
பூதத்தார் வாசல் திறத்தார். இப்பேயார்க்குப் பிறகு ஒருவரும் வந்து புகாமையினால் வாசல் திறக்க
வேண்டிற்றிலே. ஆகவே வாசல் திறவாதார் என்றது பேயாழ்வார்க்கு மிகப்பொருத்தமாக அமைந்த
குறிப்பு. [சாற்றத்துழாய்முடி நாராயணன்] இவ்வாழ்வாருடைய பாசுரங்கள் திருத்தழாய்மயமாகவே
பிருக்கும். *திருக்கண்டேனுக்கு அடுத்த பாசரம் "பொன்தோய் வரை மார்பில் பூந்துழாய்" என்பது.
அதற்கடுத்த பாசரம் "மலரான் தனத்துள்ளான் தண்டுழாய்மார்வன்" என்பது. முடிவுபாசரத்திலும்
"தண்டுழாய்த்தார் வாழ்வரை மார்புன்" என்றார். இடையிலும் பல பாசுரங்கள் காண்க. ஒன்பதாவது
பாசரத்தில் [நாமம்பல சொல்லி யென்பதில்] நாராயணனையும் திருத்தழாயையும் கண்ணனையும் சேர்த்
துப்பாடினார் பேயார். இதுவும் ஒரு சிறந்த பொருத்தம். "காண்காணென்—விரும்புங்கண்கள்" என்று ஒரு
கொடிப்பொழுதும் கண்மூடி யிருக்க மாட்டாமையைச் சொல்லிக் கொண்ட நீர் கும்பகர்ணனுக்கும்
மேலாக இன்னமும் துயில் கொள்ளல் தகுதியோ என்கிறான் பண்டொருநர்என்று தொடங்கி. இப்பாட்
டில் கட்ட கடுவில் இராமபிரானுடைய தீவ்ய சரித்திரமொன்றை ஆண்டான் அமைத்தது பேயாழ்வா
ருடைய திருவந்தாதியில் கட்ட கடுவில் "அவனே—இலங்காபுரமெரித்தானெய்து" என்றும் "எய்ததுவும்
தென்னிலங்கைக் கோன்வீழ்" என்றும் அருளிச்செய்தமைக்கு நன்கு ஒக்கும். திருமழிசையாழ்வாரை
யுணர்த்தின கீழ்ப்பாட்டில் அனந்தலோ என்று வெறும் அனந்தலே சொல்லிற்று. இப்பாட்டில் ஆற்றவ
னந்தலுடையாய்! என்கிறது. மழிசையர் கோனுக்கும் இவ்வாழ்வார் ஆசாரியராதலால் விசேஷண
மிட்டபடி. அனந்தல் என்று ஹேயமான உறக்கமன்று சொல்லுகிறது. "உரோவிந்யஸ்த ஹஸ்தாஸ்தே
கித்ராயந்தே ஸுநிர்ப்பரா:—" என்று பகவத் சாஸ்திரங்களில் கொண்டாடப்பட்ட "அனந்தல்"
பரமைகார்த்திவ ஸீமா பூமினைக் காட்டினது. [அநங்கீகமே!] எம்பெருமானது திருவருளை மிக
அருமையாகப் பெற்ற ஸத்பாத்ரமே! என்றபடி. பாசரம் தொடங்கும்போதே "திருக்கண்டேன்
பொன்மேனி கண்டேன்" என்று ஆனந்த மாகத் தொடங்கப் பெற்ற பகவத் பரமக்ருபா பாத்ரபூதர்
கற்றொரு ஆழ்வாரில்லையே. [தேற்றமாய் வந்து தீற] உம்முடைய திருநாமமோ பேயார்;
பேய்த்தனமாக வாராமல் தேறிவந்து திறவும் என்கிறான்.

6. கற்றுக் கறவை. பேயார்க்கு அடுத்த முந்தினவரான பூதத்தாரை யுணர்த்தும் பாசரமிது.
இதில், "குற்ற மொன்றில்லாத கோவலர் தம் பொற்கொடியே!" என்ற விளி பூதத்தார்க்கு நன்கு பொருந்
தும். பல பொருள்களை யுடையதான கோ என்னும் சொல் கோதா என்ற விடத்திற்சொல்ல ஸ்ரீ
ஸுலக்தியைச் சொல்லுகிறதின்கு. கோவலர்—ஸ்ரீஸுலக்திகளை யருளவல்லவர்களான ஆழ்வார்கள். "குற்ற
மொன்றில்லாத" என்ற விசேடணம் முதலாழ்வார்கள் மூவர்க்கே பொருத்தும்; யோநிஜக்வமாகிற வெரு
குற்றம்மற்றை யாழ்வார்களுக்குண்டு. அக்குற்ற மொன்றும் இல்லாத கோவலர்—முதலாழ்வார்கள்; அவர்
கருள்பொற்கொடியே!—"கோல்தேடி யோடுங்கொழுந்ததே போன்றதேமால்தேடி யோடும் மனம்" என்
கிறபாசரத்தினால் தம்மை ஒருகொடியாகச் சொல்லிக்கொண்டவர் பூதத்தாழ்வாரே யாவர். எம்பெருமானாகிற
உபநந்தத்தைத் தேடிச் செல்லுநின்ற கொடிபோல்வேன் நான் என்றவர் இவரேயிதே. "கற்றுக் கறவைக்
கணங்கள் பல கற்று" என்றது முதலாழ்வார் மூவர்க்கும் பொதுவான வாசகம். கற்றுக் கறவை—கன்றா
கிய கறவை. (கறவை பெண்பதனால் ஸ்ரீ ஸுலக்தி விவக்ஷிதம்.) மற்றைய யாழ்வார்கள் பெரிய பெரிய
பாசுரங்களை யளித்தார்கள். முதலாழ்வார்கள் அவ்வனன்றிக்கே வெண்பாவாசிய மிகச் சிறிய பாசுரங்
களை யளித்தார்கள். பொய்கை யாழ்வாருளிய திருவந்தாதி கறவைக் கணம்; பூதத்தாழ்வார் திருவந்
தாதியும் சேர்ந்து கறவைக் கணங்கள்; பேயாழ்வார் திருவந்தாதியும் சேர்ந்து கறவைக்கணங்கள்
பல. க்ரமேண ஏகவசு த்விவசு பஹுவசுநங்கள் இணங்கின அழகு காண்க. [செற்றார் திறலழியச்
சென்று செருச் செய்யும்] தேசமெங்கும் திரிந்து பகவத் விரோதிகளை நிரவிக்க வேணுமென்கிற
அர்த்தத்தை "எண்டிசையும் பேர்த்தகரம் நானருடையான் பேரோதிப் பேதைகான்! தீர்த்தகரரமின்
திரிந்து" என்ற பாசரத்தினால் வெளியிட்டவர் இவ்வாழ்வாரே. "புற்றரவல்துல்" என்பது இடையழகை

வருணிப்பதாகும். ஸ்வாபதேசத்தில் இடையழகாவது பக்தியின் பெருமை. ஞானம் பக்தி வீரக்தி என்ற மூன்றில் பக்தியானது இடைப்பட்டதாதலால் இடையழகென்பது பக்தியின் அழகேயாகும். இவ்வாழ்வார் தம்முடைய திருவந்தாதியை முடிக்குமிடத்து “என்றனளவன்றால் யானுடைய வன்பு” என்றே முடித்தார். இதனால் இவரது இடையழகு நன்கு வெளிப்பட்டதாயிற்று. அன்பிலே தொடங்கி அன்பிலே தலைக் கட்டினார். புனமயிலே! என்ற விளியும் இவர்க்கு அழகாகப் பொருந்தும். பொழி லிடத்தே வாழும் மயில்; இவ்வாழ்வார் தோன்றிய தலமோ திருக்கடல்மல்லே; அதனைப் பாடின கலியன் ‘கடி பொழில் சூழ்கடல் மல்லே’ என்றே பன்முறையும் பாடினார். மயில் மேகத்தைக் காண்பதிலே மிக்க குதுஹல முடைத்தாதலால், மேகம் நீர்பருக வருமிடமான கடற்கரையிலே மயில்கள் மகிழ்ந்து நிற்கும். இவ்வாழ்வார் நின்ற வீடமும் கடற்கரையிலே யிறே. [சுற்றத்துத் தோழிமாரித்யாதி.] இவர்க்குப் பொய்கையாரும் பேயாரும் சுற்றத்தவர்கள்; மற்றையாழ்வார்கள் தோழிமார். [முகில் வண்ணன் பேர் பாட.] முந்துற முன்னம் முகில் வண்ணன் பேர் பாடினவர் இவ்வாழ்வாரே யாவர்; “உலகேழும் முற்றும் விழுங்கும் முகில்வண்ணன்—ஏத்துமென்னெஞ்சு” என்ற இவர் பாசரம் காண்க. புனமயில் முகில் வண்ணனைத் தானே பாடும்.

7. கனைத்திளங் கற்றெருமை. பூதத்தாழ்வார்க்கு அடுத்து முந்தினவரான பொய்கை யாழ்வாரை யுணர்ந்தும் பாசரமிது. தங்காய்! என்ற விளி இவர்க்கு நன்கு பொருந்தும். உலகில், தங்கையென்று ஸ்ரீ மஹா லக்ஷ்மியையும் தமக்கையென்று மூதேவியையும் வழங்குவர்கள். ‘சேட்டை தம் மடியகத்து’ என்ற திருமலைப் பாசரத்தில், தமக்கைக்கு வாசகமான ஜயேஷ்டா என்ற சொல்லால் மூதேவியைக் குறித்தமை காண்க. ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி தாமரை மலரிற் பிறந்தவள். ‘வனச மலர்க்கருவ தனில் வந்தமைந்தான் வாழியே’ என்கிறபடியே பொய்கை யாழ்வாரும் தாமரைப்பூவில் தோன்றியவர். இந்த வொற்றுமைகயம் பற்றித் தங்காய்! என விளிக்கத் தகுதியுடையாரில் வாழ்வார். ‘நனைத்தில்லஞ் சேருக்கும்’ என்ற விசேடணமும் இவர்க்கு வெகு நேர்த்தியாகப் பொருந்தும். ராவணவதாரந்தரம் திரு வயோத்திக்கு மீண்டு எழுந்தருளாகின்ற பெருமானே நோக்கி பரதவாஜ மஹர்ஷி “பங்க திக்தஸ்து ஜடிலோ பரதஸ் த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே” என்றார். இங்கு பரதாழ்வான் சேறு பூசப் பெற்றிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டதன் கருத்து யாது? இரவும் பகலும் நிச்சலம் அழுதமுது நனைத் தில்லம் சேருக்கினன் என்றபடி. “வண் பொன்னிப் பேராறுபோல் வருங்கண்ண நீர்கொண்டு அரங்கன் கோயில் திருமுற்றம் சேறு தேயி தொண்டர்” என்றார் குலசேகரப் பெருமானும். அவ்வண்ணமாகவே பொய்கை யாழ்வாரும் “பழுதே பல பகலும் போயினவென்று அஞ்சி யழுதேன்” என்று தாமே பேசின படியே அழுதவராதலால் நனைத்தில்லஞ் சேருக்கின ரென்க.

[கனைத்து] முதன் முதலாகப் பேசத்தொடங்கும்போது கனைப்பது இயல்பு. பொய்கையார்க்கு முன்னம் பேசினவர்கள் யாருமில்லை. இவரே முதன் முதலாகப் பேசத் தொடங்கினவரென்பது இவ் வினையெச்சத்தினால் தோற்றவிக்கப்படும். [இளங் கற்றெருமை] ஏருமை யென்றால் மஹிஷீ; லக்ஷித் தலக்ஷணக்ரமத்தால் தேவ தேவ தீவ்ய மஹிஷி என்றவாறு. எம்பெருமானுக்கு தீவ்ய மஹிஷியான பிராட்டியை யொப்பவர் இவ்வாழ்வார் என்பது ஸூசனை. “இளங் கன்றுகளை யுடைய” என்று விசே ஷண மிட்டதனால், மற்றையாழ்வார்களைவரும் இவர்க்கு வத்ஸ ஸ்தாரீயர்களாய் இவர் மாத்திர ஸ்தா ரீயர் என்று காட்டினபடி. ஆழ்வார்களுள் முதல்வரிதே யிவர். [கன்றுக் கிரங்கி] இவர் ஸ்ரீ ஸூக்தி யருளிச் செய்யத்தொடங்கினது கன்றுகளான நம்போல்வார் பக்கவிலுள்ள பரம க்ருபையா லென்கை.

[நனைத்து முலைவழியே நின்று பால்சோர.] பகவத் குணங்களை நனைத்தவாறே அந்த நனைவு தானே ஊற்றாகப் பால் போன்ற ஸ்ரீ ஸூக்திகள் பெருகப்புக்கன என்றபடி. [பனித் தலைவீழ நின் வாசல் கடைபற்றி] இவர் பொய்கையில் தோன்றினவராதலால் இவரது வாசற் கடையைப் பற்றுவார்க்குப் பனித்தலை வீழ் ப்ராப்தமே யாகுமிதே. [சினத்தினு லித்யாதி] இது ஸ்ரீராம குண கீர்த்தனம். மஹர்ஷிகளின் ஞானக் கண்ணுக்கும் இலக்காகாத வொரு ஸ்ரீராம சரிதம் இவ்வாழ்வாருடைய அகக் கண்ணுக்கு இலக்கானமை “பூமேய மாதவத்தோன் தான் பணிந்த வாளர்க்கன் நீண்முடியைப், பாத மத்தா லெண்ணினான் பண்பு.” என்ற இவரது பாசரத்திற் பொலியும். அதில் “எமே யறிகிற்போம் நன்னெஞ்சே!” என்றதற்குப் பொருத்த “மனத்துக் கினியானே” என்றான். [இனித்தானெழுந்திராய்] “பழுதே பல பகலும்” என்கிற பாசரம் பேசின பிறகுக்கூட உறங்கலாமோ! என்கை. முழுக் கூப்படியில் “பழுதே பல பகலும் போயினவென்று இறந்த நானேக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்க விர கில்லை” என்ற ஸ்ரீ ஸூக்தியும் இங்கு அதுஸந்தேயம். [அனைத்தில்லத்தாரு மறிந்து] “அறியுமுலகெல் லாம் யானேயு மல்லேன்” என்ற இவ்வாழ்வாரது பாசரத்தை அழகாக நனைப்பூட்டுகிறபடி காண்க.

இப்பாசரத்தோடு ஆண்டாளுக்கு முந்தின ஆழ்வார்களை யெல்லாம் உணர்த்திற்று. “ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர்” என்றுமுள்ள ஸம்பந்தாயப்படிக்கு ஸ்ரீ மதூரகவிகளும் ஆண்டாளும் ஆழ்வார்களைச் சேர்த்தவர்களாதலால் இவ்விருவரையு முணர்த்துவதும் இப்பாட்டிலேயே அறியக்கிடக்கிறது. எங்கனோ யென்னில்; நற்செல்வன் தங்காய்! என்றது நற்செல்வன் தங்கையே! என்று பொருள்படுதலால் நற்செல்வன் தன்னுடைய கையாக இருப்பவனே! என்றபடியாகும். இங்கு நற்செல்வனென்பது நம்மாழ்வாரை, அவர் திருவாய்மொழி அருளிச்செய்கையில் மதூரகவிகள் அவருடைய கையின் ஸ்தாநியராயிருந்து பட்டோலை கொண்டாராதலால் இந்த விளி மதூரகவிகட்குப் பொருந்தும்.

இனி நற்செல்வனென்று எம்பெருமானுரைச் சொல்லிற்றாகி அவருடைய தங்கையென்று ஆண்டாளுக்கு சொல்லக் குறையில்லை. “கோதற்ற ஞானத் திருப்பாவை பாடிய பாவை தங்கை” என்றும், “பெரும்பூதார் மாமுனிக்குப் பின்னாளுள் வாழியே” என்று முள்ளவை காண்க. ஆண்டாள் தன்னோடே உணர்த்திக் கொள்ளுகை பொருந்துமோவென்று விரஸமாக வினவுவார்க்கு நாம் விடை யளிக்க வல்லோமல்லோம். சொற்களை அமைந்திருக்கு மழகை அதுபவித்தும் போருகிறோ மத்தனை.

இனி மேல் மூன்று பாசரங்கள் ஆண்டாளுக்குப் பிறகு தோன்றிய மூன்று ஆழ்வார்களை அடைவே உணர்த்துவன. பிந்திய ஆழ்வார்களின் படிகள், முந்தியே ஆண்டாளுக்கு எங்கனோ தெரியுமென்று சிலர் சங்கிப்பரேல், “விதயச்ச வைதிகாஸ்த்வதீய கம்பீரமகோநு ஸாரிண:” என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீ ஸுலக்தியையும் “ருஷீணம் புராதயாகாம் வாசமர்த்தோநுதாவதி” என்ற பவபூதி பாஷிதத்தையும் அன்னவர்கட்கு நினைப்பூட்டுவோம்.

8. புள்ளின்வாய் கீண்டானே.—இது ஆண்டாளுக்கு அடுத்த தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வாரை உணர்த்தும் பாசரம். [போதுஅரிக் கண்ணிறாய்!] புஷ்பங்களை ஹரிப்பதிலேயே த்ருஷ்டியைச் செலுத்து பவரே! என்றபடி. புஷ்ப கைக்கரிய பாரிதே இவ்வாழ்வார். “துளபத் தொண்டாய தொல் சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி” “தொண்ட யொத்த துளவமுக் கூடையும் பொலிந்து தோன்றியதோன் தொண்ட ரடிப்பொடி” என்றனவ காண்க. பாவாய்! என்ற விளியும் இவர்க்கு நன்கு பொருந்தும். பதிவரதா சீரோமணியைப் பாவை யென்பர். இவ்வாழ்வார் அரங்கனொருவனுக்கே வாழ்க்கைப்பட்டு வேறொரு திருப்பதி யென்பெருமானே நெஞ்சிலும் நினையாதவராதலால் இவ்வகையான கற்புச் சிறப்பு குறிக்கொள் ளத்தக்கது. திருவேங்கடமுடையா னெதிரே ஒருவர் “பதின்மர் பாடும் பெருமாள்!” என்று ஏத்த, தகைக் கேட்ட பெரிய கேள்விஜீயர், “சோழியன் கெடுத்தான் காணும்; அந்த ஏற்றம் நம் பெருமானுக் கில்லையே; நம்பெருமானொருவர்க்கே” என்றார் என்ற ஐதீஸ்யமும் இங்கு நினைக்கத் தக்கது.

[நன்னாளால்] ‘மார்கழித் திங்கள் மதிறிறைந்த நன்னாளால்’ என்ற திருவாக்கிலேயே இச் சொல்லும் வருகின்றது. தொண்டரடிப்பொடிகள் திருவவதரித்தது மார்கழித்திங்களே யாதலால் நன்னா னென்னத் தட்டுண்டோ? [தள்ளத் தவிர்த்து] ‘சூதனாய்க் கள்வனாகி’ என்றும் ‘கள்ளமேகாதல் செய்து கள்ளத்தேனாந் தொண்டாய்’ என்றும் பலகாலும் தமது கள்ளத்தைப் பேசிக்கொண்டாரிவ்வாழ்வார். இவரது சரிதையிலும் பொன்வட்டில் விஷயமான கள்ளம் அடிபட்டுக்கிடக்கிறது. அது தவிர்த்துபகவத் பாசுவத கோஷ்டியில் கலந்த படியை நற்றடி தெரிவிக்கின்றது. பெரியாழ்வார் போலவே இவ்வாழ்வா ரும் பெரும்பாலும் பூம்பொழில் வாஸ முடையவராதலால் அவ்விடத்து அடையாளமாகப் புள்ளுஞ் சீலம் இனகாண் என்பது இப்பாட்டிலும் புகுந்தது. [குள்ளக் குளிரவித்யாதி.] கீரட்டம் முதலிய நித்யகர்மா தஷ்டானங்களையும் தவிர்த்து சிலகாலம் பள்ளிக்கிடந்தமை இவ்வாழ்வாரது சரிதையிற் காணத்தக்கது. புள்ளின் வாய் கீண்டானேயென்றுதொடங்கிக்கண்ணபிரானுடையவும் இராமபிரானுடையவும் கீர்த்திமை பாடினபடி சொல்லுகிறது. இவ்வாழ்வார் திருமாலையின் முடிவில் ‘வள வெழுந்தவளமாட மதுரைமா சசரத்தன்னுள், கவளமால் யானே கொன்ற கண்ணனை யரங்கமால்’ என்று கண்ணபிரானுடைய கீர்த்தி மையையும், திருப்பள்ளி யெழுச்சியில் ‘மாமுனி வேள்வியைக் காத்து அவபிரதமாட்டிய வடுதிற வயோத்தி யெம்மரசே யரங்கத்தம்மா!’ என்று இராமபிரானுடைய கீர்த்தியையும் பாடினமை புணர்க. ‘பிள்ளைகளெல்லாரும்’ என்றது ஆண்டாள் தனக்கு முந்தின ஆழ்வார்களெல்லாரையும் சொன்னபடி.

9. உங்கள் புழைக்கடை—தொண்டரடிப்பொடிகளுக்கு அடுத்த திருப்பாணாழ்வாரையுணர்த் தும் பாசரமிது. இதில், நங்காய்! நாணாதாய்! நாவுடையாய்! என்றமூன்றுவிளிகளும் பாண்பெருமா ளுக்கு நன்கு பொருந்தும். நங்கை யென்பது குணபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. லோக ஸாரங்கமஹா முனிகள் வந்து என் தோளின்மீது ஏறிக்கொள்ளுமென்ன, அதயந்த பாரதந்தர்யஸ்வரூபத்தைநினைத்து அதற்கு உடன்பட்டமை குணபூர்த்தி, அங்ஙனம்அந்தணர் தலைவரது தோளின்மீது ஏறியிருக்கச்செய்தே யும் சிறிதும் செருக்குக் கொள்ளாமல் ‘அடியார்க்கெண்ணை யாட்படுத்த விமலன்’ என்றே பேசினவராத லால் நாணாதவர். (நாண் — அஹங்காரம்.) ‘பாண்பெருமாள் பாடியதோர் பாடல் பத்தும் பழமறையின் பொருளென்று பரவுமின்கள்’ என்று தேசிகன் பணித்தபடி ஸகல வேதார்த்தங்களையும் பத்து பாசரத் திலே அடக்கிப் பேசின பரம சதுரராதலால் நாவுடையார். “கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்” என்று

சங்கொடு சக்கரமேந்தின வழிகை யறுபலித்தமை பற்றியும் “கரியவாகிப் புடை பரந்து மிரிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய கண்கள்” என்று கண்ணழகில் ஈடுபட்டுப் பேசினமை பற்றியும் “சங்கொடு சக்கரமேந்துந் தடக்கையன் பங்கயக் கண்ணனைப் பாட” என்றான். இவ்வாழ்வார் தமது சாதி நிலைமைக்கு ஏற்ப வாழ்ந்த விடத்தைக்கருதி உங்கள் புழைக்கடை யித்யாதி அருளிச் செய்யப் பட்டது. இவரது சரிதையில் ஸம்பந்தப்பட்ட லோகஸாரங்க மஹாமுனிகளின் தன்மையைக் காட்டுவது போலுள்ளது செங்கற் பொழிக் கூறை யித்யாதி. ‘எங்களை முன்னமெழுப்புவான் வாய் பேசும் நக்காய்’ என்பதில் ஒரு அழகிய பொருள் தொனிக்கும். (அதாவது—) எழுப்புவதாவது—தூக்கிக் கொள்வது. எங்களை என்றது பாகவதர்களை யென்றபடி. பாண்பெருமானே! உம்முடைய முதற் பாசரத்தில் ‘அடியார் கென்னையாட்டுத்தவிமலன்’ என்றசொல் நயத்தை கோக்குங்கால் பாகவதர்களை நீர் தோளில் தூக்கிக் கொண்டாடுபவர் போலத் தெரிகின்றது. உமது கையோ அப்படியில்லை. மஹாபாகவதரான லோகஸாரங்க மஹாமுனியின் தோளின் மீதேறி நீர் இருந்ததாகவுள்ளது. ஆகவே, முந்துறமுன்னம் பாகவத சேஷத்வத்தை நீர் சொல்லிக் கொண்டது வாய்பேசு மத்தனையே போலும் என்று வினோதமாகக் கூறுகிறபடி.

10. எல்லையிளங்கிளியே.—பாண பெருமானுக்கு அடித்தவரும் ஸர்வகரிஷ்டருமான திருமங்கை யாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசரமிது. இவ்வாழ்வார் இரண்டு ஆய்ச்சிகளுக்குப் பரஸ்பர ஸம்வாதமாக * மானமரு மென்னோக்கி * என்றொருபதிகம் அருளிச்செய்தவராதலால் இவரையுணர்த்தும் பாசரம் பரஸ்பர ஸம்வாதரூப மாசவே அமைக்கப்பட்டது. ‘கிளிபோல் மிழற்றி நடந்து’ மென்கிளி போல் மிக மிழற்று மென்பேதையே’ என்று பல பாசரங்களில் இவர் தம்மைக் கிளியாகச் சொல்லிக் கொண்டவராதலால் கிளியே! என்ற விளி இவர்க்குப் பொருந்தும். அன்றியும், சொல்லிற்றையே சொல்லுவது கிளியின் இயல்பு. அத் போல இவர் ‘மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு மங்கையர்கோன் ஆறங்கம் கூற’ என்றபடி நம்மாழ்வார் ஸூ ஸூக்திகளை யறுசரித்தே அருளிச் செய்யவராதலாலும் கிளியென்றது. இரண்டாமடி திருமங்கையாழ்வாருடைய விடையளிப்பு. [வல்லையுன் கட்டுரைகள் பண்டே உன்வாயறிதுய்.] இது கலியனேநோக்கி ஆண்டான் கூறுமது. ‘வாசிவல்லீரிந்தனாரீ! வாழ்த்தேபோம் நீரே’ என்று நீர் மிகக் கடினமாகப் பேச வல்லீரென்பது எனக்கு, [பண்டே—நீர் அவகரித்துப் பாசரம் பேசுவதற்கு முன்னமே] தெரியுங்காணும் என்றான். அதுகேட்ட கலியன் வல்லீர்க்கு நீங்கனேனென்னழைத் தீர்வேனே’ என்று அற வெட்டிதாகச் சென்ன உன் பேச்சு கடினமா? என் பேச்சு கடினமா? நீயே பார்க்கலாம்—என்றார். என்றவுடனே * கண்ணுதவானவுணர் * கண்ணோர வெங்குருதி* முதலிய திருமொழிகளில் தாம் அதுஸத்தித்த பாகவத சேஷத்வ காஷ்டையை நினைத்து * நானே தானுயிடுக* என்றார். “உனக்கென்ன வேறுடையை” என்றது திருமங்கை யாழ்வார்க்கு அஸாதாரணமான திருமடல் தவயப் பரபந்த வக்தருத்வத்தை யுளப்படுத்தியதாகும். [எல்லாரும் போந்தாரோ இத்யாதி.] கலியனுக்கு முன்னமே மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள் அவதரித்து, பன்னிருவர் என்கிற ஸங்கியை இவரோடு நிரம்பிற்று என்று தெரிவிக்கப்பட்டது.

[வல் ஆனை கொன்றனை—மாயனைப் பாட.] ஆனையைக் கொன்ற விஷயத்தை ஒரு ஆச்சரியமாக எடுத்துப் பேசினவர் கலியன். “ஆவரிவை செய்தறிவார் அஞ்சனமாமலை போலே” என்ற பெரிய திருமொழி காண்க. அடிக்கடி கலியன் வாய்வெருவுவதும் வல்லானை கொன்ற வரலாற்றையே; “தவள யானைகொம் பொசித்த கண்ணனென்னும்” இத்தயாதிகள் காண்க. [மாற்றாரை மாற்றழிக்க வல்லானை மாயனைப் பாட] எம்பெருமான் தன் திறத்தில் மாறு செய்பவர்களது செருக்கை வெகு ஆச்சரியமாக அடக்குபவன் என்பதைக் காட்டுகின்ற சரிதைகளுள் கோவர்த்தனோத்தரண கதை மிகச் சிறந்தது. மாறுசெய்த இர்திரனுக்கு ஒரு திங்கு மிழைக்காமலே கண்ணன் அவனது கொழுப்பை யடக்கினனிறே. இக்கதையிலே கலியன் மிக்க ஆற்றமுடையவர்; பெரிய திருமொழியை முடிக்கும்போதும் “குன்ற மெடுத்து ஆரிறை காத்தவன் தன்னை” என்றார்; சரமப் பிரபந்தமாகிய திருமொழித் தாண்டகத்தை முடிக்கும்போதும் “குன்றெடுத்த தோளினை” என்றே தலைக் கட்டினார்.

ஆக விந்நனையுள்ள பல்வகைப் பொருத்தங்களினால் ஆண்டான் ஒவ்வொரு பாசரத்தாலும் ஒவ்வொரு திருத்தகப்பொருளை யுணர்த்தினனென்று நிர்வாணிக்கும்படி. இப்பொருத்தங்களை இன்னமும் விவரிக்கப் புகுந்தால் “பன்னி யுரைக்குங்கால் பாரதமாம்” என்ற கணக்கிலே விரிவு பெரிதுடையதாக மென்று ஸம்ஷிப்தமாயிற்று.

காஞ்சிவாதிபயங்கரவம்சீபாண்ணங்கரார்ய ஸங்கலிதா |
கோதாஸூக்திரஹஸ்ய ப்ரகாசிகைஷா ஸதாம்முதே பூயாத் ||
திருப்பாவை உரை முற்றிற்று.

நீராட்டம்—வெண்ணெய்நீர்நீர்

[பெரியாழ்வார் திருமொழி-2-4.]

அவதாரிகை :—யசோதைப்பிராட்டி கண்ணபிராணை நீராட்டவேணு மென்றசைப் பட்டு அதற்குவேண்டிய உபசாணங்களை யெல்லாம் வலித்தப்படுத்தி அப்பிராணைப் பலபடியாக எவ்வாற்தை சொல்லிப் புழந்தழைத்து மஞ்சனமாட்டியதை அருளிச் செய்வது.

வெண்ணெய்நீர்ந்த குணங்கும் விளையாடுபுழுதியுங்கொண்டு *
திண்ணென விவ்விராவுன்னைத் தேய்த்துக்கிடக்கநாளுட்டேன் *
எண்ணெய்புளிப்பழங்கொண்டு இங்கெத்தனைபோதுமிருந்தேன் *
நண்ணலரியிராணை நாரணநீராடவாராய்.

(1)

வெண்ணெய் அளந்த குணங்கும் விளையாடுபுழுதியுங்கொண்டு இ இரா தேய்த்து கிடக்க உன்னை திண்ணென நான் ஓட் டேன் எண்ணெய் புளிப்பழம் கொண்டு இங்கு எத்தனை போதும் இருந்தேன் நண்ணல் அரிய பிராணை நாரண நீராட வாராய்

வெண்ணெய்நீர்ந்ததனால் மொச்சை நூற்றத்தையும் விளையாடுவதினும்படிந்த புழுதியையும் (உடம்பிற்)தொண்டி ருந்து, (அதனால்,) இன்றை இரவில் (உடம்பைப் படுக்கை யிலே) தேய்த்துக்கொண்டு படுத்திருக்கும்படி (விட)உன்னை நிச்சயமாக நான் ஸம்மதிக்கமாட்டேன்; (தேய்த்துக் கொள்வதற்கு வேண்டிய) எண்ணெயையும் புளிப்பழத் தையும் வலித்தமாக வைத்துக்கொண்டு இங்கே எவ்வளவுதால மாக [வெகு காலமாக] (உன் வரவை பெதிர்பார்த்து) இரா நின்றேன்; (ஒருவராலும் ஸ்வயத்தத்தால்) கிட்டக்கூடாத ஸ்வாமியே! நாராயணனே! நீராடுவதற்கு வரவேணும்.

கன்றுகளோடச்செவியில் கட்டெறும்புபிடித்திட்டால் *
தென்றிக்கெடுமாகில் வெண்ணெய்திரட்டி விழுங்குமாகாண்பன் *
நின்றமராமரஞ்சாய்த்தாய் நீபிறந்ததிருவோணம் *
இன்றுநீநீராடவேண்டு மெம்பிராணோடாதேவாராய்.

(2)

நின்ற மராமரம் சாய்த்தாய் கன்றுகள் ஓட செவியில் கட்டெறும்பு பிடித்திட்டால் தென்றி கெடும் ஆகில் வெண்ணெய் திரட்டி விழுங்கும் ஆ காண்பன் இன்று நீ பிறந்த திரு ஒணம் நீ

நிலையாய்நின்ற ஸப்தஸாலங்குருகங்களை (ஊடுருவ அம் பெய்து) சாய்த்தவனே! பசுவின் கன்றுகள் வெருண்டோ டும்படி (அக்கன்றுகளின்) காதில் கட்டெறும்பைப் பிடித்துப் போகட்டால் (அதனால் அக்கன்றுகள் வெருண்டு) சிதறிப் போய் (கண்டுபிடிக்க முடியாதபடி ஒடிப்போய்விட்டால், (பின்பு நீ,) வெண்ணெயை திரட்டி விழுங்கும்படியை பார்ப் பேன், [வெண்ணெயே உனக்கு உண்ணக் கிடைக்காதென்ற படி;] இந்த நான் நீ அவதரித்த ச்ரவணநகத்ரமாகும்; (ஆகையால்) நீ நீர் ஆடவேண்டும்—, எம்பிரான்! ஓடாதே வாராய்—.

பேய்ச்சிமுலையுண்ணக்கண்டு பின்னையும்நில்லாதென்னெஞ்சம் *
ஆய்ச்சியரெல்லாருங்கூடி அழைக்கவும்நான் முலைதந்தேன் *
காய்ச்சினரோடுநெல்லி கடாத்திற்பூரித்துவைத்தேன் *
வாய்த்தபுகழ்மணிவண்ண மஞ்சனமாடநீவாராய்.

(3)

பேய்ச்சி முலை உண்ண கண்டு பின்னையும் என் னெஞ்சம் நில்லாது ஆய்ச்சியர் எல்லா

பூதனையினுடைய முலையை (அவளுடைய உயிரோடும்) (நீ) உண்டுவீட (அதைப்) பார்த்தும் (நான் அஞ்சி ஓடவேண்டி யிருக்க, அந்நனம் செய்யாமல்) பின்பும் என்மனங் கேளா மல் இடைச்சிக் கெல்லாரும் நுன்று கூடி கூப்பாடுபோட்டுக்

ரும் கடடி அழைக்கவும் நான் முலைத் தன்
தேன் நெல்லியொடு காய்ச்சின நீர் கடா
ரத்தில் பூரித்து வைத்தேன் வாய்த்த
புகழ் மணிவண்ண மஞ்சனம் ஆட நீவாராய்

கதறவும் (உன்மேல் அன்புகொண்ட) நான் முலை (உண்
ணச்) கொடுத்தேன், நெல்லியையிட்டு காய்ச்சின வெந்நீரை
சருவத்தில் நிறைத்து வைத்திருக்கிறேன் பொருந்திய யசஸ்
ஸையுடைய நிலமணிபோன்ற நிறத்தான கண்ணே!
நீராட நீ வாராய்—.

கஞ்சன்புணர்ப்பினில்வந்த கடியசகடமுதைத்து *
வஞ்சகப்பேய்மகள் துஞ்ச வாய்முலைவைத்தபிரானே *
மஞ்சளுஞ்செங்கழுநீரின் வாசிகையும்நாறுசார்தும் *
அஞ்சனமுங்கொண்டுவைத்தேன் அழகனேநீராடவாராய்.

(4)

கஞ்சன் புணர்ப்பினில் வந்த கடிய சகடம்
உதைத்து வஞ்சகம் பேய்மகள் துஞ்ச முலை
வாய் வைத்த பிரானே மஞ்சனம்
செங்கழுநீரின் வாசிகையும் நாறு சார்தும்
அஞ்சனமும் கொண்டு வைத்தேன் அழ
கனே நீராடவாராய்.

கம்ஸனுடைய கபடமான ஆலோசனையினாலே (நலிவதாக)
வந்த (அஸுராவேசத்தாலே) க்ருரமான சகடத்தை
(திருவடிகளால்) உதைத்து முறித்துவிட்டு, கஞ்சனையுள்ள
பூகனையானவள் முடியும்படி (அவளுடைய) முலையிலே
வாயைவைத்தபிரபுவே! (உன்மேனி நிறம் பெறும்படி சாத்து
வதற்குஉரிய) மஞ்சளையும் (நீராடிய பிறகு சாத்திக்கொள்ள
வேண்டிய) செங்கழு நீர் மாலையையும் பரிமளிதமான சந்த
நத்தையும் (கண்ணிலிடும்) மையையும் கொண்டு வைத்
தேன்—; அழகனே! நீராட வாராய்—.

அப்பங்கலந்தசிறுநுண்டி அக்காரம்பாலிற்கலந்து *
சொப்படநான்சட்டுவைத்தேன் தின்ன உறுதியேல்நம்பி *
செப்பிள் மென்முலையார்கள் சிறுபுறம்பேசிச்சிரிப்பர் *
சொப்படநீராடவேண்டும் சோத்தம்பிரானிங்கேவாராய்.

(5)

நம்பி செப்பு இள மெல் முலையார்கள்
சிறு புறம் பேசி சிரிப்பர். பாலில்
அக்காரம் கலந்து அப்பம் கலந்த சிறுநுண்டி
சொப்பட தின்னம் உறுதி ஏல் சொப்பட
பிரான் சோத்தம் இங்கே வாராய்

(பாலசாபலத்தால்)பூர்ணனே! (நீ நீராடாதிருந்தால்)பொற்
கலசம் போன்ற இளமையான மெல்லிய முலையையுடைய
மாதர்கள்(உன் மேலே) அற்பமான குற்றங்களை மறைவிற்
சொல்லிபரிஹவிப்பார்கள். (அன்றியும்) பாலிலே வெல்லக்
கட்டியை சேர்த்து (பிசைந்து) அப்பத்தையும் (அப்படியே)
சேர்ந்தசிறுநுண்டியையும் நன்றாக நான்சட்டுவைத்தேன்—;
(நீ அவற்றை) தின்னவிரும்பினாயாகில் நன்றாகநீராடவேண்
டும; ஸ்வாமிசே! உனக்கு ஓரஞ்ஜலி; இங்கே வாராய்.—

எண்ணெய்க்குடத்தைபுருட்டி யிளம்பிள்ளைகளினியெழுப்பி *
கண்ணைப்புரட்டிவிழித்துக் கழைகண்டுசெய்யும் பிரானே *
உண்ணக்கனிகள் தருவன் ஒலிகடலோதநீர்போலே *
வண்ணமழகிய நம்பி மஞ்சனமாடநீவாராய்.

(6)

எண்ணெய் குடத்தை உருட்டி இள பிள்ளை
கிள்ளி எழுப்பி கண்ணை புரட்டி விழித்து
கழைகண்டு செய்யும் பிரானே கனிகள்
உண்ண தருவன் ஒலி கடல் ஒதம்
நீர் போலே வண்ணம் அழகிய நம்பி

எண்ணெய் நிறைந்த குடத்தை உருட்டி விட்டு (உறங்குகிற)
சிறு குழந்தைகளை கையால் வெடுக்கெனக் கிள்ளி (துக்கம்
விட்டு) எழுந்திருக்கச் செய்து கண் இமையை தலை கீழாக
மாற்றி (அப்பூச்சிகாட்டி) விழித்து பொறுக்க முடியாத
தீம்புகளை செய்து வருகிற ஸ்வதந்தரனே! (நல்ல) பழங்களை
(நீ) உண்ணும்படி (உனக்குக்) கொடுப்பேன்; கோவியா
கின்ற கடலினுடைய அலைகளையுடைய ஜலம் போலே
திருமேனியின் நிறம் அழகாயிருக்கப் பெற்ற உத்தம
புருஷனே! மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்—.

கறந்தநற்பாலுந்தயிருங் கடைந்துறிமேல்வைத்தவெண்ணெய் *
பிறந்ததுவேமுதலாகப் பெற்றறியேனெம்பிரானே *
சிறந்தநற்றாயலர் தூற்றும் என்பதனாற்பிறர்முன்னே *
மறந்துமுரையாடமாட்டேன் மஞ்சனமாடநீவாராய்.

(7)

கறந்த நல் பாலும் தயிரும் கடைந்து உறி
மேல் வைத்த வெண்ணெய் பிறந்ததுவே
முதல் ஆக பெற்று அறியேன் சிறந்த நல்
தாய் அலர் தூற்றும் என்பதனால் பிறர்
முன்னே மறந்தும் உரை ஆட மாட்டேன்

எம்பிரானே—! (அந்தந்த காலங்களில்) கறக்கப்பட்ட நல்ல
பாலையும் தயிரையும் (தயிரைக் கடைந்து) உறியில் வைத்
திருக்கிற வெண்ணெயையும், (நீ) பிறந்தவன்று தொடங்கி
கண்டறியேன்; (எல்லாரினும் குழந்தைக்குச்) சிறக்கின்ற
பெற்ற தாயும் பழி சொல்லுகின்றாளே! என்று சொல்லுவார்
களே என்ற அச்சத்தினால் அயலாரொதிரில் ஞாபகந்தவறியும்
(உனக்குக் குறைவைத்தருகின்ற) சொல்லைச் சொல்ல மாட்
டேன்; மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்—.

கன்றினைவாலோலைகட்டிக் கனிகளுதிரவெறிந்து *
பின்னொடர்ந்தோடியோர்பாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டாட்டினாய்போலும் *
நின்றிதத்தேனல்லேன்நம்பி நீபிறந்ததிருநன்னான் *
நன்றுநீநீராடவேண்டும் நாரணுவோடாதேவாராய்.

(8)

கன்றினை வால் ஒலை கட்டி (கன்றினை)
கனிகள் உதிர எறிந்து பின் ஒடி
தொடர்ந்து ஓர் பாம்பை பிடித்துக்
கொண்டு ஆட்டினாய் போலும் நம்பி நின்
திறத்தேன் அல்லேன் நீ பிறந்த நல் திரு
நான்

கன்றினுடைய வாலிலே ஒரு ஒலையைக் கட்டி (அஸூரத்
தன்மையினால் உன்னைக் கொல்லவந்த அந்த) கன்றை
(எறிகுணிலாகக்கொண்டு அஸூராவேசமுள்ளவிளாமரத்தின்)
பழங்கன் (கீழே) உதிர்த்து விழும்படி வீசி பின்பு ஒடிப்போய்
(காளியனென்ற) ஒரு ஸர்ப்பத்தை பிடித்துக்கொண்டு
ஆட்டினவனோதான் (நீ); ஒன்றிலும் குறைவில்லாதவனே!
(நான்) உன் விஷய மொன்றையும் அறியாதவனா யிராநின்
றேன்; (அது கிடங்கட்டும்); நீ அவதரித்த திருநகரத்திரமாகும்
(இங்கான்); (ஆகையால்) நீ நன்று நீர் ஆட வேண்டும்—;
நாரணு ஓடாதே வாராய்—.

பூணித்தொழிவினிற்புக்குப் புழுதியனைந்தபொன்மேனி *
காணப்பெரிதுமுகப்பன் ஆகிலுங்கண்டார்பழிப்பர் *
நானெத்தனையுமில்லாதாய் நப்பின்னைகாணிற்சிரிக்கும் *
மாணிக்கமேயென்மணியே மஞ்சனமாடநீவாராய்.

(9)

பூணி தொழிவினில் புக்கு புழுதி அனைந்த
பொன் மேனி காண பெரிதும் உகப்பன்
ஆகிலும் கண்டார் பழிப்பர் எத்தனையும்
நான் இலாதாய் நப்பின்னை காணில்
சிரிக்கும்

பசுக்கள் கட்டிய கொட்டகையிலே நுழைந்து புழுதி மண்ணி
லனைந் (து அதனால் மாசுப டிந்த) (உனது) அழகிய உடம்பைப்
பார்ப்பதற்கு மிகவும் (நான்) விரும்புவேன்; ஆனாலும்
(உன்னைப்) பார்ப்பவர்கள் ('இவன் பின்னை வளர்ப்பது அழகா
யிருக்கின்றது' என்று என்னை) ஏசுவார்கள்; (அன்றியும்,
சிறிதும் லஜ்ஜை யென்பது இல்லாதவனே! நப்பின்னையா
னவன் நீ இப்படி யிருப்பதைத் கண்டால் சிரிப்பன்; என
மாணிக்கமே! (என்) மணியே! மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்—.

கார்மலிமேனிறிதத்துக் கண்ணபிரானையுந் து *
வசர்மலிகொங்கையசோதை மஞ்சனமாட்டியவாற்றை *
பார்மலிதொல்புதுவைக்கோன் பட்டர்பிரான்சொன்னபாடல் *
சீர்மலிசெந்தமிழ்வல்லார் தீவினையாதுமில்லே.

(10)

கார் மலி மேனி நிறத்து கண்ணபிரானே
வசர் மலி கொங்கை அசோதை உகந்து
மஞ்சனம் ஆட்டிய ஆற்றை பார் மலி

காளமேகத்திற் காட்டிலும் சிறந்த திருமேனி நிறத்தை
யுடைய கண்ணபிரானே கச்சுக்கு அடங்காமல் விம்முகின்ற
ஸ்தனங்களை யுடைய யசோதைப்பிராட்டி விரும்பி நீராட

தொல் புதுவை கோன் பட்டர்ப்பான்
சொன்ன சீர் மலி செந்தமிழ் பாடல் வல்
வார் யாதும் நீ வினை இலர்

டின ப்ரகாரத்தை—, பூமியிலே சிறந்த பழமையான பூ
வில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் அருளிச்
செய்த அழகு நிறைந்த செந்தமிழாலாகிய (இப்) பாசரங்
களை ஓதவல்லவர்கள் சிறிதும் பாவமில்லாதவராவர்.

அடிவரவு:—வெண்ணெய், கன்று, பேய்ச்சி, கஞ்சன், அப்பம், எண்ணெய், கறந்த, கன்றினை
பூணி, கார், பின்னை.

பூச்குடல்—ஆநிரை மேய்க்க [பெரியாழ்வார் திருமொழி 2 - 7.]

[கண்ணிரானே நீராட்டினபின் பூச்குடவாவென்று யசோதைப் பிராட்டி அழைத்தமை கூறுவது.]

ஆநிரைமேய்க்கநீபோதி அருமருந்தாலதறியாய் *
கானகமெல்லாந்திரிந்து உன்கரியதிருமேனிவாட *
பாணையிற்பாலைப்பருகிப் பற்றாதரெல்லாஞ்சிரிப்ப *
தேனிவினியபிரானே செண்பகப்பூச்குட்டவாராய்.

(1)

தேனில் இனிய பிரானே பற்றாதார் எல்
லாம் சிரிப்ப பாணையில் பாலை பருகி உன்
கரிய திருமேனி வாட கானகம் எல்லாம்
திரிந்து ஆநிரை மேய்க்க நீ போதி அரு
மருந்து ஆவது அறியாய் செண்பகம் பூ
குட்ட வாராய்

தேனேக்காட்டிலும் போக்யனாயிருக்கிற ப்ரபுவே! பகைவ
ரெல்லாரும் பரிஹவிக்கும்படி (கறந்த) பாணையிலே யுள்ள
பச்சைப் பாலைக்குடித்து (பின்பு) உன்னுடைய ச்யாமமரண
அழகிய திருமேனி வாடிப்படி காட்டிடம் முழுதும் திரிந்து
கொண்டு பசுக்களின் திரளை மேய்ப்பதற்கு நீ போகிறாய்; (நீ
உன்னை) பெறுதற்கரிய தேவாம்புதம் போன்றவனாதலே
அறிகிறாயில்லை; (இனி நீ கன்று மேய்ப்பதை விட்டிட்டு)
செண்பகப்பூவை (நான்) குட்டும்படி வருவாயாக.

கருவுடைமேகங்கள் கண்டால் உன்னைக்கண்டாலொக்குங்கண்கள் *
உருவுடையாயுலகேழும் உண்டாகவந்துபிறந்தாய் *
திருவுடையாள் மணவாளா திருவரங்கத்தேகிடந்தாய் *
மருவிமணங்கமழ்கின்ற மல்லிகைப்பூச்குட்டவாராய்.

(2)

கண்கள் உன்னை கண்டால் கரு உடை
மேகங்கள் கண்டால் ஒக்கும் உரு உடை
யாய் உலகு ஏழும் உண்டாக வந்து பிறந்
தாய் திரு உடையாள் மணவாளா திரு
அரங்கத்தே கிடந்தாய் மணம் மருவி
கமழ்கின்ற மல்லிகைப்பூ

கண்களானவை உன்னைப்பார்த்தால் கர்ப்பத்தை யுடைய (நீர்
கொண்ட) மேகங்களைப் பார்த்தால் (அதை) ஒத்துக் குளிர்
கின்ற வடிவையுடையவனே! ஏழுலகங்களும் ஸத்தை
பெறும்படி திருவவதரித்தவனே! (உன்னை) ஸம்பத்தாக
வுடைய பிராட்டிக்கு நாயகனே! கோயிலிலே பள்ளி
கொண்டிருப்பவனே! வாஸனை நீங்காமலி நுந்து பரிமளிக்
கிற மல்லிகைப்பூவை குட்ட வாராய்—.

மச்சொடுமாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம்புக்கு *
கச்சொடுபட்டைக்கிழித்துக் காம்புதுகிலைவகீறி *
நிச்சலுந்தீமைகள் செய்வாய் நீள்திருவேங்கடத்தெந்தாய் *
பச்சைத்தமனகத்தோடு பாதிரிப்பூச்குட்டவாராய்.

(3)

மச்சொடு மாளிகை ஏறி மாதர்கள் தம்
இடம் புக்கு கச்சொடு பட்டை கிழித்து

நடுநிலையிலும் மேல் நிலையிலும் ஏறிப்போய் பெண்களிருக்
கிற இடத்திலே புகுத்து (அவர்களுடைய முலைகளின் மேலி
ருந்த) கச்சுக்களையும் பட்டாடைகளையும் கிழித்துவிட்டு (மந்

காம்பு துகில் அவை

கன் செய்வாய் நீள்

தாய் பச்சை தமனக

தெருவி

மருவுந்

புருவந்

உருவந்

பருவம் கருகுழல்

கன்று போலே உ

தெருவின் கண் நி

களை தீமை செய்ய

மும் சீர் மலை மண

உகத்து

புள்ளி

களின்

அள்ளி

தென்

புள்ளினை வாய்

கரியின் கொம்பு

கையை மூக்கொடு

டாய் நீ வெண்

அஞ்சாது அடி

தெள்ளிய நீரில்

எருது

கருதி

தெரு

பொரு

கம்பி! எருதுகே

உலோபாய் காண்

செய்து கஞ்சனை

தெருவின் கண் தீ

யல்லர்களோடு

பொன்னே

தெருவில் அவை தீறி நிச்சலும் தீமை தும் அப்பெண்கள் உடுத்துள்ள) கரைக்கட்டின சேலையை யும் கிழித்துப்போட்டு (இப்படியே) ப்ரதிநித்யம் துஷ்ட செய்வாய் நீன் திருவேங்கடத்து எந் சேஷ்டைகளை செய்வனே! உயர்ந்த திருமலையிலெழுந்த ருளியிருக்கிற ஸ்வாமியே! பசு நிறமுள்ள மருக்கொழுந்தை யும் பாதிரிப்பூவையும் குட்ட வாராய்—.

தெருவின் கண்ணின் நிளவாய்ச்சிமார்களைத் தீமைசெய்யாதே *
மருவுந்தமனகழுஞ்சீர் மாலைமணங்கமழ்கின்ற *
புருவங்கருங்குழல்நெற்றி பொலிந்தமுகிற்கன்றுபோலே *
உருவமழகியநம்பி உகந்திவைகுட்டநீவாராய். (4)

தமனம் கருகுழல் நெற்றி பொலிந்த முகில் புருவங்களையும் கருநிறமான கூந்தலையும் (இவ்விரண்டிற் கும் இடையிலுள்ள) நெற்றியையும்கொண்டு விளங்குகின்ற மேகக்கன்றுபோலே வடிவழகிய சிறந்தோனே! தெருவிலே நிற்குகொண்டு இடைச் சிறுமிகளை தீம்புசெய்யாமலிரு; மருவையும் தமனகத்தையும் (சேர்த்துக்கட்டின) அழகிய மாலைகள் வாஸனை வீசுகின்றன; இவற்றை மகிழ்ச்சி கொண்டு குட்ட நீ வாராய்—.

புள்ளினைவாய்பிளந்திட்டாய் பொருகரியின் கொம்பொசித்தாய் *
கள்ளவரக்கியைமூக்கொடு காவலனைத்தலைகொண்டாய் *
அள்ளிநீவெண்ணெய்விழுங்க அஞ்சாதடியேனடித்தேன் *
தெள்ளியநீரிலெழுந்த செங்கழுநீர்குட்டவாராய். (5)

புள்ளினை வாய் பிளந்திட்டாய் பொரு கரியின் கொம்பு ஒசித்தாய் கள்ளம் அரக் கியை மூக்கொடு காவலனை தலை கொண் டாய் நீ வெண்ணெய் அள்ளி விழுங்க அஞ்சாது அடியேன் அடித்தேன் தெள்ளிய நீரில் எழுந்த செங்கழுநீர் பகாஸுரனை வாய்கிழித்துப் பொகட்டவனே! யுத்தோந் முகமான குவலயாபீடத்தின் கொம்பை பறித்தவனே! வஞ்சனையையுடைய ராக்ஷஸியாகிய சூர்ப்பணைகையின் மூக்கையும் (அவளுக்குப்) பாதுகாவலராயிருந்த ராவண னுடைய தலையையும் அறுத்தவனே! (இப்படிப்பட்ட) நீ வெண்ணெயை வாரிலிழுங்க சிறிதும் பயப்படாமல் (எப்போது குழந்தை பிறந்து வெண்ணெய் விழுங்கப் போகிறது?) என்றிருந்த நான், அடித்தேன்; (அப்பிழையைப் பொறுத்து) தெளிவான நீரிலே உண்டான செங்கழுநீரை குட்ட வாராய்—.

எருதுகளோடுபொருதி யேதுமுலோபாய்காண்நம்பி *
கருதியதீமைகள்செய்து கஞ்சனைக்கால்கொடுபாய்ந்தாய் *
தெருவின் கண் தீமைகள்செய்து சிக்கெனமல்லர்களோடு *
பொருதுவருகின்றபொன்னே புண்ணைப்பூச்சுட்டவாராய். (6)

நம்பி! எருதுகளோடு பொருதி ஏதும் கிறந்தோனே! (நப்பின்னையை மணம் புணர்வதற்காக) ஏழு ரிஷபங்களுடன்போர்செய்ய நின்றாய்; எதிலும் [ஒன்றிலும்] விருப்பமில்லாதவனா யிரா நின்றாய்; (கம்ஸன் உன் மேல்செய்ய நினைத்த தீம்புகளை (நீ அவன்மேல்) செய்த (அந்தக்) கம்ஸனை காலினால் [காலேக்கொண்டு] பாய்ந்தவனே! (அக்ருர் மூலமாயழைக்கப்பட்டுக் கம்ஸனரண்மனைக்குப் போகும் போது) தெருவிலே தீமைகளைச் செய்துகொண்டு போய் வலிமையாக (சாணூரமுஷ்டிகரென்னும்) மல்லர்களுடனே போர்செய்துவந்த பொன் போலருமையானவனே! புண்ணைப்பூ குட்ட வாராய்—.

குடங்களெடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்லவெங்கோவே *
மடங்கொள் மதிமுகத்தாரை மால்செய்யவல்லவென்மைந்தா *
இடந்திட்டிரணியனெஞ்சை யிருபிளவாகமுன்கீண்டாய் *
குடந்தைக்கிடந்தவெங்கோவே குருக்கத்திப் பூசுசூட்டவாராய்.

குடங்கள் எடுத்து ஏறவிட்டு கூத்து ஆட வல்ல எம் கோவே மடம் கொள் மதி முகத்தாரை மால் செய்யவல்ல என் மைந்தா முன் இரணியன் நெஞ்சை இடந்திட்டி இரு பிளவு ஆக கீண்டாய் குடந்தை கிடந்த எம் கோவே

பலகுடங்களை தூக்கி உயரவெறிந்து (இப்படி) குடக்கூத்தை யாடுவதற்கு ஸாமர்த்தியமுடைய எம்முடைய தலைவனே! மடப்பென்ற குணத்தையுடைய சந்தரன் போன்ற முகத் தையுடைய பெண்களை மயக்கவல்ல எனது புத்திரனே! நரவிம்ஹாவதாரத்திலே ஹிரண்யாஸுரனுடைய மாம்படி (திருவுகிரகளை) ஊன்றவைத்து இரண்டுபிளவாகப் போம்படி பிளந்தவனே! திருக்குடந்தையில் பள்ளிகொள்ளுகிற எமது தலைவனே! குருக்கத்திப்பூ சூட்ட வாராய்—.

சீமாலிகனவனோடுதோழமைக் கொள்ளவும்வல்லாய் *
சாமாறவனைநீயெண்ணிச் சக்கரத்தால்தலைகொண்டாய் *
ஆமாறறியும்பிரானே அணியரங்கத்தேகிடந்தாய் *
ஏமாற்றமென்னைத்தவிர்த்தாய் இருவாட்சிப்பூசுசூட்டவாராய்.

சீமாலிகன் அவனோடு தோழமை கொள் னவும் வல்லாய் அவனை நீ சாம் ஆறு எண்ணி சக்கரத்தால் தலை கொண்டாய் ஆம் ஆறு அறியும் பிரானே அணி அரங் கத்தே கிடந்தாய் என்னை ஏமாற்றம் தவிர்த் தாய்

மாலிகன் என்ற பெயரையுடையவனோடு ஸ்நேஹம் செய்து கொள்ளுவதற்கும் வல்லவனாய், அந்த மாலிகனை நீ செத்துப் போம் வழியையும் ஆலோசித்து சக்ராயுதத்தினால் தலையையு மறுத்தாய்; நடத்தவேண்டியவைகளை அறியவல்ல ப்ரபுவே! அழகிய கோயிலிலே பள்ளிகொண்டிருப்பவனே! எனக்கு துன்பத்தைப் போக்கினவனே? இருவாட்சிப்பூ சூட்ட வாராய்—.

மாலிகனென்னுமொருவன் முதலில் கண்ணனோடு மிகவும் ஸ்நேஹமாயிருந்து பல அஸ்திரங் களையும் பயின்று, பிறகு அஹங்காரப்பட்டதனால் சக்கராயுதம் பயில்விக்கிற வியாஜயமாக அவன் கண்ண னால் தலையறுத்தொழிக்கப் பட்டானென்பது சுருக்கமான வரலாறு. சீமாலிகன் - ஸ்ரீமாலிகன். (8)

அண்டத்தமரர்களுக்கு அத்தாணியுள்ளங்கிருந்தாய் *
தொண்டர்கள்நெஞ்சிலுறைவாய் தூமலரான் மணவாளா *
உண்டிட்டுலகினையேழும் ஓராலிலையிற்றுயில்கொண்டாய் *
கண்டுநா னுன்னையுக்கக் கருமுகைப்பூசுசூட்டவாராய்.

அத்தாணியுள் அமரர்கள் குழ அங்கு அண்டத்து இருந்தாய் தொண்டர்கள் நெஞ்சில் உறைவாய் தூ மலரான் மணவாளா உலகினை எழும் உண்டிட்டு ஓர் ஆல் இலையில் துயில் கொண்டாய் நான் உன்னை கண்டு உக்கக் கருமுகைப்பூ

அருகான இடத்திலே (ஸேவிக்கும்படி) தேவர்கள் சூழ்ந் திருக்க அவர்கள் நெவில் பரமபதத்தில் வீற்றிருப்பவனே! அடியார்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் வலிப்பவனே! பரிசுத்த மான தாமரைமலரைப் பிறப்பிடமாக வுடைய பிராட்டிக்கு கொழுநனே! (பிரளயகாலத்தில்) எழு உலகங்களையும் உள் ளடக்கி ஒரு ஆலிலையில் யோகநித்திரையைக் கொண்ட வனே! நான் நீ பூசுசூட்டியதைப் பார்த்து மகிழும்படி கரு முகைப்பூவை சூட்ட வாராய்—.

செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி *
எண்பகர்பூவுங்கொணர்ந்தேன் இன்றிவைசூட்டவாவென்று *
மண்பகர்கொண்டானே ஆய்ச்சிமகிழ்ந்துரைசெய்தவிம்மாலை *
பண்பகர்வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டர்பிரான்சொன்னபத்தே.

செண்பகம் மல்லிகை
நீர் இருவாட்சி என்
கொணர்ந்தேன் இன்
(7) வா என்று பகர் மண்

ஆய்ச்சி மகிழ்ந்து உ
பகர் வில்லிபுத்தூர்
பிரான் சொன்ன இ
அடிவாவு:—
இத்திரன்.

காப்பி

யசோதைப்பி

தோஷம் னாராதபடி
இடங்களில் நிஸ்ஸாதேஇந்திர
மந்திரமா
சந்திரன்
அந்தியம்

சந்திரன் மாளிகை

வெள்ளறை நின்றாய்

னோடு பிரமன் ஈசன்

லாம் மா மந்திர

உவர் ஆய் வந்து

இது அம் அந்தி

இட வாராய்

கன்றுக

நின்றொ

மன்றி

நன்றுக

மதிள் திருவென்

தும் நேசம்

கனி நின்றொழி

(10)

(7) செண்பகம் மல்லிகையோடு செங்கழு
இருவாட்சி எண் பகர் பூவும்
கொணர்ந்தேன் இன்று இவை சூட்ட
என்று பகர் மண் கொண்டாளை
ஆய்ச்சி மகிழ்ந்து உரை செய்த பண்
பன் வில்லிபுத்தூர்கோன் பட்டர்
பிரான் சொன்ன இ மாலை பத்தே

‘செண்பகப்பூவும் மல்லிகைப்பூவும் செங்கழுநீர்ப்பூவும்
இருவாட்சிப்பூவும் (ஆகிய) (இன்னதின்தென்று)
எண்ணிச் சொல்லப்படுகிற மலர்களை யெல்லாம்
கொண்டு வந்தேன்; இப்போது இப்பூக்களைச் சூட்டும்
படி வருவாயாக’ என்று—(சாஸ்திரங்களில் தன்ன
தாகச்) சொல்லப்பட்ட மண்ணை (இரந்து) கொண்ட
வனை யசோதை மகிழ்ச்சி கொண்டு சொல்லியவற்றை
ராகமாகவே சொல்லுகின்ற ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்
வாஹகரான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த இந்தச்
சொல் மாலையும் ஒருபத்தே! [இது வொரு அற்புத
மான பதிகம் என்றபடி.]

அடிவாவு:—சூரி, கரு, மச்சு, கெரு, புன், எருது, குடம், சீமாலிகன், அண்டம், செண்பகம்
இந்திரன்.

காப்பிடல்—இந்திரனோடுபிரமன் [பெரியாழ்வார் திருமொழி 2 - 8.]

(8) யசோதைப்பிராட்டி கண்ணிராளை நீராட்டிக்குழல்வாரிப் பூசுசூட்டின பின்பு, அவனுக்குத்ருஷ்டி
தோஷம் வாராதபடி காப்பிடவேணுமென்று கருதி, ‘ஃ போதுபோன வேளையில் நாற்சந்தி முதலிய
இடங்களில் நில்லாதே’ என்று அப்பிராளை அழைத்துக் காப்பிட்டபடியை அருளிச்செய்வது.

இந்திரனோடுபிரமன் ஈசனிமையவரெல்லாம் *
மந்திரமாமலர்கொண்டு மறைந்துவராய்வந்துநின்றார் *
சந்திரன்மாளிகைசேரும் சதுரர்கள்வெள்ளறைநின்றாய் *
அந்தியம்போதிதுவாகும் அழகனேகாப்பிடவாராய்.

(1)

(8) சந்திரன் மாளிகை சேரும் சதுரர்கள்
வெள்ளறை நின்றாய் அழகனே இந்திர
னோடு பிரமன் ஈசன் இமையவர் எல்
லாம் மா மந்திரம் மலர் கொண்டு
(9) உவர் ஆய் வந்து மறைந்து நின்றார்
இது அம் அந்தி போது ஆகும் காப்பு
இட வாராய்

சந்திரனானவன் வீடுகளின்மேல்நிலையிலே சேரப்
பெற்ற ஸமர்த்தர்கள் வலிக்கின்ற திருவெள்ளறை
யிலே நின்றவனே! அழகு உடையவனே! இந்திரனும்
ப்ராஹ்மாவும் ருத்ரனும் மற்றுமுள்ள தேவர்களும்
(ஆகிய) யாவரும் சிறந்த மந்திர புஷ்பங்களைக்
கொண்டு (மிக்க ஸமீபமாகவும் மிக்க தூரமாகவு மல்
லாமல்) நடு விடத்திலிருப்பவராகவந்து மறைந்து நிற்
கிறார்கள்; இக்காலம் அழகிய ஸாயம் ஸந்த்யாகால
மாகும்; (ஆகையால்) (நான் உனக்கு ரகசியமாக) திரு
வந்திக் காப்பிடும்படி வருவாயாக.

கன்றுகளில்லம்புகுந்து கதறுகின்றபகவெல்லாம் *
நின்றொழிந்தேனுனைக்கூவி நேசமேலொன்றுமிலாதாய் *
மன்றினில்லேலந்திப்போது மதிட்டிருவெள்ளறைநின்றாய் *
நன்றுகண்டாயென்றன்சொல்லு நானுனைக்காப்பிடவாராய்.

(2)

(10) மதிள் திருவெள்ளறை நின்றாய் மேல்
ஒன்றும் நேசம் இலாதாய் உன்னை
கூவி நின்றொழிந்தேன் பக எல்லாம்

மதிளாணையுடைய திருவெள்ளறையிலே நின்றருளின
வனே! (என்) மேல் அல்பமும் அன்பில்லாதவனே!
உன்னைக் கூவிக்கொண்டு நின்றாவிட்டேன்; (அதனால்)
பகக்களெல்லாம் கன்றுகளிருக்கு மிடத்திலே சேர்ந்து

கன்றுகள் இல்லம்புகுந்து கதறுகின்ற அந்தி போது மன்றில் நில்லேல் என் தன் சொல்லு நன்று கண்டாய் கத்துகின்றன; (நீ) அந்தி வேளையில் நாற்சந்தியில் நில்லாதே; என்னுடைய வார்த்தை (உனக்கு) நல்ல தாகுங்கிடாய்; நான் உன்னை காப்பு இடவாராய்—

செப்போதுமென்முலையார்கள் சிறுசோறுமில்லுஞ்சிதைத்திட்டு *
அப்போதுநானுரப்பப்போய் அடிசிலுமுண்டிலையாள்வாய் *
முப்போதும்வானவரேத்தும் முனிவர்கள்வெள்ளறைநின்றாய் *
இப்போதுநானென்றுஞ்செய்யேன் எம்பிரான்காப்பிடவாராய். (3)

ஆள்வாய் முப்போதும் வானவர் ஏத் தும் முனிவர்கள் வெள்ளறை நின்றாய் செப்பு ஓது மெல்முலையார்கள் சிறு சோறும் (சிறு) இல்லம் சிதைத்திட்டு அப்போது நான் உரப்ப போய் அடி சிலும் உண்டிலை இப்போது நான் ஒன்றும் செய்யேன்

என்னை ஆளப் பிறந்தவனே! மூன்றுகாலத்திலும் தேவர்கள் ஸ்தோத்திரஞ் செய்கின்ற (உன் மங்களத் தையே) எண்ணுகிறவர்களுடைய திருவெள்ளறை யிலே நிற்பவனே! (நீ), பொற்கலசங்களை (உவமையா கச்) சொல்லத்தகுந்த மெல்லிய முலையை யுடையஸ்திரீ கள் (விளையாட்டாகச்செய்த) மணற்சோற்றையும் மணல் வீட்டையும் அழித்துவிட்டு (நிற்க) அக்காலத் தில் நான் கோபித்துச் சொல்ல (பிடித்தடிப்பனே? என்றஞ்சி என் முன் நில்லாமல்) அப்பாற்போய் சோற் றையும் உண்ணாமலிருந்திட்டாய்; இந்த ஸமயத்திலே நான் உன்னை (மருட்டுதல் முதலியன) ஒன்றும் செய்ய மாட்டேன்; எம்பிரான் காப்பிட வாராய்—.

கண்ணில்மணற்கொடுதுவிக் காலினாற்பாய்ந்தனையென்றென்று *
எண்ணரும்பிள்ளைகள் வந்திட்டு இவரால்முறைப்படுகின்றார் *
கண்ணனெவெள்ளறைநின்றாய் கண்டாரோடேதீமைசெய்வாய் *
வண்ணமேவேலையதொப்பாய் வள்ளலேகாப்பிடவாராய். (4)

கண்ணனே கண்டாரோடே தீமை செய்வாய் வண்ணம் வேலை அது ஒப் பாய் வள்ளலே எண் அரு பிள்ளைகள் இவர்வந்திட்டு மணல் கொடு கண்ணில் தூவி காலினால் பாய்ந்தனை என்று முறைப்படுகின்றார்

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனே! வெள்ளறை நின்றாய்!—கண்டவரோ டெல்லாம் தீம்பு செய்பவனே! திருமேனி நிறம் கட லின் நிறத்தை ஒத்திருக்கப்பெற்றவனே! உதாரனே! எண்ணுவதற்கு அருமையான (மிகப்பல) இப் பிள்ளைகள் வந்திருந்து மணலைக்கொண்டு வந்து கண் ணில் தூவிவிட்டு (அதனோடு நில்லாமல்) காலினாலும் உதைத்தாய்; என்று பலதரஞ் சொல்லி (நீ செய்யுந் தீம்பைக் குறித்து) முறையிடா நின்றார்கள்; (ஆதலால் அங்கேபோவதைவிட்டு) காப்பு இட வாராய்—.

பல்லாயிரவரிவ்வுரிற்பிள்ளைகள் தீமைகள்செய்வார் *
எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகாது எம்பிரான்நீயின்கேவாராய் *
நல்லார்கள்வெள்ளறைநின்றாய் ஞானச்சுடரேயுன்மேனி *
சொல்லாரவாழ்த்தினின்றேத்திச் சொப்படக்காப்பிடவாராய். (5)

இ ஊரில் தீமைகள் செய்வார் பிள்ளை கள் பல் ஆயிரவர் எல்லாம் உன்மேல் ஆன்றி போகாது நல்லார்கள் ஞானம்

(பஞ்சலக்ஷம் குடியுள்ள இவ்வுரிலே) தீம்புகளைச் செய்பவர்களாகிய சிறுவர்கள் அனைக ஆயிரக்கணக்கா னவராவர்; அவர்கள் செய்யும் தீம்புகளெல்லாம் உன் மேலல்லாமல் (வேறொருவர் மேலும்) ஏறாது; (இப்படி யிருப்பதால் அங்கே போகாமல்) எம்பிரான்! நீ இங்கே வாராய்— நல்லவர்கள் வாழ்கிற வெள்ளறை(யில்) நின்றாய்— ஞான வொளியை யுடையவனே! உன்

சுடரோ உன்மேனி சொல் ஆரதின்று திருமேனியை சொல் நிறையும்படி நின்று ஸ்தோத்
ரஞ்செய்து மங்களாசாஸனஞ் செய்து நன்றாக காப்பு
எத்தி வாழ்த்தி சொப்பிட
இட வாராய்—.

கஞ்சன் கறுக்கொண்டுநின்மேல் கருநிறச்செம்மயிர்ப்பேயை *
வஞ்சிப்பதற்குவிடுத்தான் என்பதோர்வார்த்தையுமுண்டு *
மஞ்சதவழ்மணிமாட மதிள்திருவெள்ளறைநின்றாய் *
அஞ்சவன்நீயங்குநிற்க அழகனேகாப்பிடவாராய்.

(6)

மஞ்சதவழ் மணிமாடம் மதிள் கஞ்சன் மேகங்கள் ஊர்ந்து செல்கின்ற ரத்நமயமான வீடுகளை
யும் மதிளையுமுடைய திரு வெள்ளறை(யில்) நின்
ராய்—, 'கம்ஸனுனவன் உன்மேல் கோபங்கொண்டு
கரு நிறத்தையும் செம்பட்ட மயிரையுமுடைய பூத
னைபை (உன்னை) வஞ்சனையாகக் கொல்வதற்கு அனுப்
பினான்' என்பதான ஒரு சொல்லும் கேட்டிருப்ப
துண்டு, (ஆதலால்) நீ அவ்விடத்திலே நிற்பதற்கு நான்
அஞ்சா நின்றேன்; அழகனே! காப்பு இட வாராய்—.

கள்ளச்சகடுமருதும் கலக்கழியவுதைசெய்த *
பிள்ளையரசேநீபேயைப்பிடித்து முலையுண்டபின்னை *
உள்ளவாரொன்றுமறியேன் ஒளியுடைவெள்ளறைநின்றாய் *
பள்ளிகொள்போதிதுவாகும் பரமனேகாப்பிடவாராய்.

(7)

கள்ளம் சகடும் மருதும் கலக்கு அழிய வஞ்சனையையுடைய சகடாஸுரனையும் யமளார்ஜு
உதை செய்த பிள்ளை அரசே நீ பேயை நங்கலையும் (வடிவம்) கட்டுக்குலைந்தழியும்படி (திருவ
முலை பிடித்து உண்ட பின்னை உள்ள டிகளால்) உதைத்துத் தன்னிய பிள்ளைத் தன்மையைக்
ஆறு ஒன்றும் அறியேன் கொண்ட பெருமையனே! நீ பூதனையினுடைய முலை
இது பள்ளிகொள்போது ஆகும் யைப் பிடித்து (வாய் வைத்து) உண்டபின்பு உள்ள
படி ஒன்று மறுகிறேனில்லை; ஒளி உடை வெள்ளறை
நின்றாய்!—, இப்போது படுத்து உறங்குகிற வேளையா
கும்; பரமனே! காப்பு இடவாராய்—.

இன்பமதனையுயர்த்தாய் இமையவர்க்கென்றுமரியாய் *
கும்பக்கனிற்றட்டகோவே கொடுங்கஞ்சன்நெஞ்சினிற்கூற்றே *
செம்பொன்மதிள்வெள்ளறையாய் செல்வத்தினுல்வளர்பிள்ளாய் *
கம்பக்கபாலிகாணங்குக் கடிதோடிக்காப்பிடவாராய்.

(8)

இன்பம் அதனை உயர்த்தாய் இமைய (உன் குணசேஷத்தங்களால்) பரமாநந்தத்தை
வர்க்கு என்றும் அரியாய் கும்பம் (எனக்கு) மேன் மேலுண்டாக் கினவனே! தேவர்க
கனிது அட்ட கோவே கொடு கஞ்சன் றுக்கு எந்நாளும் அருமையானவனே! மஸ்தகத்தையு
நெஞ்சினில் கூற்றே செல்வத்தி டைய குவலயாபீடயானையை கொன்ற ஸ்வாமியே!
னுல் வளர்பிள்ளாய் அங்கு கம்பம் கொடுமைதங்கிய கம்ஸனுடைய மநஸ்வலிலே யமன்
கபாலி காண் கடிது ஓடி போல் பயங்கரனாய்த் தோன்றுமவனே! செம்பொன்
மதிள் வெள்ளறையாய்!— செல்வச் செருக்கோடு வளர்
கின்ற குழந்தாய்! நீ இருக்கிறவிடத்தில் (கண்டார்க்கு)
நடுக்கத்தை விளைக்கவல்ல தூர்க்கையாகும்; (ஆகை
யால் அங்கு நில்லாமல்) மிகவும் விசைந்தோடி காப்பு
இட வாராய்—.

இருக்கொடுநீர் சங்கிற் கொண்டிட்டு எழில் மறையோர் வந்து நின்றார் *
 தருக்கேல் நம்பிச் சந்திந் து தாய்சொல்லுக்கொள்ளாய் சிலநாள் *
 திருக்காப்புநானுன்னைச் சாத்தத் தேசடை வெள்ளறை நின்றாய் *
 உருக்காட்டுமந்திவிளக்கு இன்றொளிகொள்ளவேற்றுகேன் வாராய்.

(9)

இருக்கொடுநீர் சங்கில் கொண்டிட்டு
 எழில் மறையோர் வந்து நின்றார் நம்பி
 சந்தி நின்று தருக்கேல் சில நாள் தாய்
 சொல்லு கொள்ளாய் தேச உடை
 இன்று நான் திரு காப்பு உன்னை சாத்த
 உரு காட்டும் அந்தி விளக்கு ஒளி
 கொள்ள ஏற்றுகேன் வாராய்

(புருஷஸூக்தம் முதலிய) ருக்குக்களைச் சொல்லிக்
 கொண்டு தீர்த்தத்தை சங்கத்திலே கொணர்ந்து விலகா
 ணான ப்ராஹ்மணர் (உனக்கு ரகசியிடுவதற்கு)
 வந்து நிற்கிறார்கள்; தீம்பு நிறைந்தவனே! நாற்சந்தி
 யிலே நின்று செருக்கித்திரியாதே; சிலகாலம் தாய்
 வார்த்தையை கேட்பாயாக. தேஜஸ்ஸை உடைய வெள்
 ளறை நின்றாய்!—இப்போது நான் அழகிய ரகசியை
 உனக்கு இடுதற்காக உன்திருமேனி வடிவத்தைக்
 காட்டுகின்ற அந்த விளக்கை ஒளியையுடையதாக ஏற்
 றுவேன்; (இதைக்காண கடுக வருவாயாக.)

போதமர் செல்வக்கொழுந்து புணர் திருவெள்ளறையானை *
 மாதர்க்குயர்ந்தவசோதை மகன்றன்னைக்காப்பிட்டமாற்றம் *
 வேதப்பயன்கொள்ளவல்ல விட்டுசித்தன் சொன்னமாலை *
 பாதப்பயன்கொள்ளவல்ல பத்தருள்ளார்வினைபோமே.

(10)

மாதர்க்கு உயர்ந்த அசோதை மகன்
 தன்னை காப்பு இட்ட மாற்றம் போது
 அமர் செல்வம் கொழுந்து புணர் திரு
 வெள்ளறையானை வேதம் பயன்
 கொள்ளவல்ல விட்டுசித்தன் சொன்ன
 மாலை பாதம் பயன் கொள்ளவல்ல
 பத்தர் உள்ளார் வினைபோம்

ஸ்திரீகளுள் சிறந்த யசோதைப்பிராட்டி தன்புத்ராண
 கண்ணனை ரகசியிட அழைத்த வார்த்தையை தாம
 ரைப்பூவைப் (பிறப்பிடமாகப்) பொருந்திய செல்வத்
 திற்கு உரியவளாய் மற்றைத் தேவியரிற் சிறந்த
 வளான பிராட்டி ஸம்ச்லேஷிக்கப் பெற்ற திருவெள்ள
 றையில் நின்றருளியவனைப் பற்றி—, (எம்பெரு
 மானுக்கு மங்களாசஸநம் செய்கையே) வேததாத்தர்ய
 மாக அறியவல்ல பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த
 பாமாலையினுடைய ஓரடி கற்றதனாலாகிய பயனை
 அடையவல்ல பக்தராக உள்ளவரது வினைகளெல்லாம்
 கழிந்துவிடும்.

அடிவாவு:—இந்திரன் என்று செப்பு கண்ணில் பல்லாயிரவர் கஞ்சன் கள்ளம் இன்பம்
 இருக்கு போதமர் வெண்ணெய்.

[பெரியாழ்வார் திருமொழி முடிவு பதிகம்] சென்னியோங்கு

நித்தியாநுஸந்தானத்திற்குப் பெரியாழ்வாருடைய திவ்யப்பிரபந்தமே முதன்மையாகக் கொள்
 எப்பட்டதனால் அதன் முடிவு திருமொழியாகிய இப்பதிகமும் சேர்த்து அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகிறது.

சென்னியோங்கு தண்திருவேங்கடமுடையாய் * உலகு
 தன்னைவாழநின்றம்பி தாமோதராசதிரா *
 என்னையுமென்னுடைமையையும் உன்சக்கரப்பொறியொற்றிக்கொண்டு *
 நின்னருளேபுரிந்திருந்தேன் இனியென்திருக்குறிப்பே.

(1)

சென்னி ஒங்கு தண் திருவேங்கடம்
உடையாய் உலகு தன்னை வாழ நின்ற
ஓடி தமோதரா சதிரா என்னையும்
என் உடைமையையும் உன் சக்கரப்
பொறி ஒற்றிக் கொண்டு நின் அருளே
புரீந்திருந்தேன் இனி திருக்குறிப்பு
என்

கொடுமுடியானது (ஆகாசத்தளவும்) உயர்ந்திருக்கப்
பெற்ற குளிர்ந்த திருவேங்கடமலையை (இருப்பிடமாக)
உடையவனே! உலகத்தவர்களை வாழ்விப்பதற்காக
எழுந்தருளியிராநின்ற (கல்யாண குணங்களால்)
நிறைந்தவனே! தாமோதரனே! (அடியாருடைய குற்
றத்தைக் கண்ணெடுத்துப் பாராத) சதிரையுடைய
வனே! எனது ஆத்துமாவுக்கும் என் உடைமையான
சரீரத்திற்கும் உன்னுடைய ஸுதர்சனாழ்வானுடைய
திரு விலச்சினையை இடுவித்து உன்னுடைய கருணை
யையே (ஸ்வயம் பிரயோஜனமாக) விரும்பி யிராநின்
றேன்; இப்படியான பின்பு திருவுள்ளக்கருத்து
எதுவா யிருக்கின்றது?

பறவையேறுபரம்புருடா நீயென்னைக்கைக்கொண்டபின் *
பிறவியென்னுங்கடலும்வற்றிப் பெரும்பதமாகின்றதால் *
இறவுசெய்யும்பாவக்காடு தீக்கொளி இவேகின்றதால் *
அறிவையென்னுமமுதவாறு தலைப்பற்றிவாய்க்கொண்டதே.

பறவை ஏறு பரம்புருடா நீ என்னை
கைக் கொண்டபின் பிறவி என்னும்
கடலும் வற்றி பெரும்பதம் ஆகின்றது
இறவு செய்யும் பாவம் காடு தீக்
கொளி இவேகின்றது அறிவை என்
னும் அமுதம் ஆறு தலைப்பற்றி வாய்க்
கொண்டது

(2)
பெரிய திருவடிமேல் ஏறுமவனான புருஷோத்தமனே!
(ஸ்ரீவ ரக்ஷகனான) நீ (வேறு கதியற்ற) என்னை ஆட்
படுத்திக் கொண்டபிறகு ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரமும்
வறண்டுபோய் (அதனால்) பெரிய தாம் பெற்றதா
கிறது; (இவ்வாத்துமானை) முடிக்கிற பாபஸமூஹ
மானது நெருப்புப்பட்டு வெந்திட்டது; ஞானமாகிற
அம்ருதநதியானது மேன்மேலும் பெருகிச்செல்லா
நின்றது.

எம்மனாவென்குலதெய்வமே யென்னுடைநாயகனே *
நின்னுள்ளையப்பெற்றநன்மை யிவ்வுலகினிலார்பெறுவார் *
நம்மன்போலேவீழ்த்தமுக்கும் நாட்டிலுள்ளபாவமெல்லாம் *
சம்மெனாதேகைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே.

(3)

எம் மனா என் குல தெய்வமே என்னு
டைய நாயகனை நின்னுள்ளேன் ஆய்
பெற்ற நன்மை இ உலகினில் ஆர்
பெறுவார்? நம்மன் போலே வீழ்த்து
அமுக்கும் நாட்டில் உள்ள பாவம் எல்
லாம் சம்மெனாது கைவிட்டு ஓடி தூறு
கள் பாய்ந்தன

எ ம க் கு த் த லை வ னே! என் குடிக்குப்
பாதேவதையானவனே! எனக்கு நாதனானவனே!
(அடிபென்) உன் அடிமாதத்தில் ஒதுங்கின
வனாய் பெற்ற நன்மைபை இந்த உலகத்தினுள் மற்ற
யார்தான் பெறுவர்? (பூதப்ரேத பிசாசங்களைப்போல்)
(உருத் தெரியாமல் ஒளிந்து வந்து) கீழேதள்ளி மேலே
அழுக்கா நின்னுள்ள உலகத்திலுள்ள எல்லாருடைய
பாவங்களும் மூச்சுவிடவும் மாட்டாமல் ஸவாஸநமாக
விட்டுட்டு ஓடிப்போய் புதர்களில் ஒளிந்து கொண்டன.

கடல்கடைந்தமுதங்கொண்டு கலசத்தை நிறைத்தாப்போல் *
உடலுருகிவாய்திறந்து மடுத்துன்னை நிறைத்துக்கொண்டேன் *
கொடுமைசெய்யுங்கூற்றமும் என்கோலாடி குறுகப்பெறு *
தடவரைத்தோள் சக்கரபாணி சார்ங்கவிற்சேவகனே.

(4)

தடவரை தோள் சக்கரபாணி சார்ங்கம்
யில் சேவகனே கடல் கடைந்து அமு

பெரிய மலைபோன்ற தோள்களையுடையவனும் திரு
வாழி யாழ்வானைத் திருக்கையி லுடையனுமானவனே!
சார்ங்கத்தை வில்லாகக் கொண்ட வீரனே! திருப்பாற்

தம் கொண்டு கலசத்தை நிறைத்தது போல் உடல் உருகி வாய் திறந்து உன்னை மடுத்து நிறைத்துக் கொண்டேன் கொடுமை செய்யும் கூற்றமும் என் கோல் ஆடி குறுக பெறு

கடலை (மந்தர மலைபாகிற) மத்தினால் கடைந்து (அக்க டலினின்றும்) அம்ருதத்தை யெடுத்து கலசத்தில் (நீ) நிறைத்தது போல (அடியேன்) உடல் உருவப் பெற்று வாயைத் திறந்து கொண்டு (ஆராவமுதமாகிய) உன்னை உட்கொண்டு தேக்கிக் கொண்டேன்; (இனி,) கொடிய தண்டங்களை நடத்துமவனான யமனும் எனது செங்கோல் செல்லு மிடங்களில் அணுகவல்லவனல்லன்.

பொன்னைக்கொண்டுகைகல்மீதே நிறமெழவுரைத்தாற்போல் *
உன்னைக்கொண்டென்னுவகம்பால் மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன் *
உன்னைக்கொண்டென்னுவதைதேன் என்னையுமுன்னிலிட்டேன் *
என்னப்பாவென்னிருடகேசா என்னுயிர்காவலனே. (5)

என் அப்பா இருடகேசா என் உயிர் காவலனே பொன்னை நிறம் எழ உரை கல்மீது கொண்டு உரைத்தால் போல் உன்னை என் நா அகம் பால் கொண்டு மாற்று இன்றி உரைத்துக் கொண்டேன். உன்னை என்னுள் கொண்டு வைத்தேன் என்னையும் உன்னில் இட்டேன்.

எனக்குத் தந்தையானவனே! எனது இந்திரியங்களை (உன் வசப்பட்டொழுதும்படி) நியமிக்க வல்லவனே!) என் ஆத்மாவை (அந்யசேஷ மாகாதபடி) காக்க வல்லவனே! ஸாவர்ணத்தை நிறமறிய [நிறத்தைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக] உரைகல்வில் இட்டு உரைப்பதுபோல (பரம போக்யனான) உன்னை என்நாவினுட் கொண்டு மாற்று அழியும்படி உரைத்துக் கொண்டேன். (யோகிகட்கும் அரியனான) உன்னை என் நெஞ்சினுள் அமைத்தேன்; (நீசனான) அடியேனையும் உனக்குச் சேஷப்படுத்தினேன்.

உன்னுடையவிக்கிரமம் ஒன்றொழியாமலெல்லாம் *
என்னுடையநெஞ்சகம்பால் சுவர்வழியெழுதிக்கொண்டேன் *
மன்னடங்கமழுவலங்கைக்கொண்ட இராமநம்பி *
என்னிடைவந்தெம்பெருமான் இனியெங்குப்போகின்றதே. (6)

மன் அடங்க மழு வலம் கை கொண்ட இராமன் நம்பி உன்னுடைய விக்கிரமம் ஒன்று ஒழியாமல் எல்லாம் என்னுடைய நெஞ்சகம் பால் சுவர்வழி எழுதிக்கொண்டேன் எம்பெருமான் என்னிடை வந்து இனி போகின்றது எங்கு

(துஷ்ட) ஷுத்திரியர்கள் அழியும்படி மழு என்னும் ஆயுதத்தை வலக்கையில் ஏந்தியிரா நின்னுள்ள பரசு ராமனாய்த் திருவவதரித்த குணபூர்த்தியை யுடையவனே! உன்னுடைய வீரச் செயல்களில் ஒன்று தப்பாமல் எல்லாவற்றையும் என்னுடைய நெஞ்சினுள்ளே சுவரில் சித்திர மெழுதுவது போல எழுதிக் கொண்டேன்; எமக்குத் தலைவனே! என் பக்கவில் எழுந்தருளி இனிமேல் போவதானது வேறு எவ்விடத்தைக் குறித்து?

பருப்பதத்துக்கயல்பொறித்த பாண்டியர் குலபதிபோல் *
திருப்பொலிந்தசேவடி யென்சென்னியின் மேற்பொறித்தாய் *
மருப்பொசித்தாய்மல்லடர்த்தாய் என்றென்றுன்வாசகமே *
உருப்பொலிந்தநானினை உனக்குகுறித்தாக்கினையே. (7)

பருப்பதத்து கயல் பொறித்த பாண்டியர் குல பதி போல் திரு பொலிந்த சே அடி என் சென்னியின் மேல்

மஹாமேரு பர்வதத்தில் (தனது) மகரகேதுவை நாட்டின பாண்டிய வம்சத்து அரசனைப்போல். அழகு விளங்கா நின்னுள்ள செந்தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளை என் தலையின்மீது (அடையளமாக

பொறித்தாய் என்று மருப்பு ஒசித்தாய்
என்று மல் அடர்த்தாய் என்று உன்
வாசகமே உரு பொலிந்த நாவி
னேனை உனக்கு உரித்து ஆக்கினையே

நாட்டியருளினவனே! என்றும், (சுவலயாபீடத்தின்)
கொம்பை முறித்தவனே! என்றும், மல்லரை நிரலித்
தவனே! என்றும் (இவ்வாறான) உனது செயல்
களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களின் அநுஸந்தானத்
தினாலேயே தழும்பேறின நாக்கையுடைய அடியேனை
உனக்கு அநன்பார்ஹசேஷனாக ஆக்கிக்கொண்டாயே.

அனந்தன் பாலுங்கருடன்பாலும் ஐதுநொய்தாகவைத்து * என்
மனந்தனுள்ளே வந்துவைகி வாழச்செய்தாயெம்பிரான் *
நினைந்தெனுள்ளே நின்ற நெக்குக் கண்களசும்பொழுக *
நினைந்திருந்தேசிரமந்தீரந்தேன் நேமிநெடியவனே.

(8)

நேமி நெடியவனே எம் பிரான் அனந்
தன்பாலும் கருடன் பாலும் ஐது
தொய்து ஆகவைத்துஎன்மனம்தன்உள்
ளே வந்து வைகி வாழ செய்தாய் என்
னளே நினைந்துநின்று நெக்குகண்கள்
சும்பொழுக நினைந்து இருந்தே சிரமம்
தீர்த்தேன்

திருவாழியாழ்வானையுடைய ஸர்வாதிகனே எனக்குப்
பரமோபகாரகனவனே! திருவனந்தாழ்வானிடத்
திலும் பெரிய திருவடியினிடத்திலும் (அன்பை) மிக
வும் அற்பமாக வைத்து எனது ஹ்ருதயத்தினுள்ளே
வந்து பொருந்தி (என்னை) வாழ்வித்தருளினாய்;
(இப்படி வாழ்வித்த உன்னை) என்றெஞ்சில் அநுஸந்தித்
துக் கொண்டு (அதனால்) நெஞ்ச சிதிலமாகப் பெற்று
கண்களினின்றும் நீர் பெருகும்படி நீசெய்த நன்றிகளை
அநுஸந்தித்துக்கொண்டே இளைப்பாறப் பெற்றேன்.

பனிக்கடலிற்பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடிவந்து * என்
மனக்கடலில்வாழவல்ல மாயமணாளநம்பி *
தனிக்கடலேதனிச்சுடரே தனியுலகேயென்றென்று *
உனக்கிடமாயிருக்க என்னையுனக்குரித்தாக்கினையே.

(9)

பனிகடலில் பள்ளிகோளை பழக விட்டு
வந்து என் மனம் கடலில் வாழ
வல்ல மாயம் மணாள நம்பி தனி கடல்
என்று தனி சுடர் என்று தனி உலகு
என்று உனக்கு இடம் ஆய் இருக்க
என்னை உனக்கு உரித்து ஆக்கினையே

குளிர்ந்த திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொள்ளுதலை பழகி
யதாக விட்டு (மறந்து விட்டு) (அங்கு நின்று) ஓடி
வந்து என்னுடைய ஹ்ருதயமாகிற கடலில் வாழ வல்ல
வனும் ஆச்சரிய சக்தியை யுடையவனும் (பெரிய
பிராட்டியார்க்குக்) கணவனும் குணபூர்ணனுமான எம்
பெருமானே! ஒப்பற்ற திருப்பாற்கடலென்றும் ஒப்பற்ற
ஆதித்ய மண்டலமென்றும் ஒப்பற்ற பரமபதமென்றும்
(சொல்லப்படுகிற இவை) உனக்கு (ஏற்ற) வாஸஸ்தான
மாயிருக்கச்செய்தேயும், (அவற்றை உபேக்ஷித்து விட்டு)
(மிகவும் நீசனான) அடியேனை உனக்கு உரிய வாஸஸ்தா
நமாக அமைத்துக் கொண்டருளினையே! (இஃது என்ன
ஸௌசீல்யம்!)

தடவரைவாய்மிளிர்ந்துமின்னும் தவளநெடுங்கொடிப்போல் *
சுடரொளியாய்நெஞ்சினுள்ளே தோன்றுமென்சோதிநம்பி *
வடதடமும்வைகுந்தமும் மதிள்துவராவதியும் *
இடவகைகளிகழ்ந்திட்டு என்பாலிடவகைகொண்டனையே.

(10)

தடவரைவாய் மிளிர்ந்துமின்னும் தவ
ளம் நெடு கொடி போல் சுடர் ஒளி
ஆய் என் நெஞ்சின் உள்ளே தோன்
தும் சோதி நம்பி வடதடமும் வைகுந்
தமும் மதிள் துவராவதியும் இடவ
கைகள் இகழ்ந்திட்டு என்பால் இட
வகை கொண்டனையே

பெரிய பர்வதத்தில் மிகவும் விளங்காநின்ற உள்ள பரி
சுத்தமான பெரியதொரு கொடிபோல, மிக்க தேஜஸ்
ஸ்வரூபியாய் எனது ஹ்ருதயத்தினுள் விளங்காநின்
துள்ள ஒளியினால் நிரம்பியவனே!, வடதிசையினுள்ள
திருப்பாற்கடலும் பூரீவைகுண்டமும் மதிள்களை
யுடைய தவாரகையும் (ஆகிய) இடங்களையெல்லாம்
உபேக்ஷித்துவிட்டு என்னிடத்தில் வாஸஸ்தான புத்
தியைப் பண்ணியருளினையே! (இஃது என்ன வாத்
ஸல்யம்!)

வேயர் தங்கள் குலத்து தித்த விட்டுசித்தன்மனத்தே *
கோயில்கொண்டகோவலனைக் கொழுங்குளிர் முகில்வண்ணை *
ஆயரேற்றையமரர்கோவை அந்தணர்தமமுதத்தினை *
சாயைபோலப்பாடவல்லார் தாமுமணுக்கர்களே.

வேயர் தங்கள் குலத்து உதித்த விட்டு
சித்தன் மனத்து கோயில் கொண்ட
கோவலனை கொழு குளிர் முகில் வண்
ணை ஆயர் ஏற்றை அமரர் கோவை
அந்தணர்தம் அமுதத்தினை பாடவல்
லார்தாம் சாயை போல அணுக்கர்கள்

வேயர்களுடைய வம்சத்தில் அவதரித்த பெரியாழ்
வாருடைய ஹ்ருதயத்தில் திருக்கோயில்கொண்
டெழுந்தருளியிருக்கிற கோபாலனும், கொழுமையும்
குளிர்ச்சியும் பொருந்திய மேகம்போன்ற நிறத்தை
யுடையவனும், இடையர்களுக்குத் தலைவனும், நித்ய
ஸூரிகளுக்கு நிர்வாகனும், (ஸூரகர் முதலிய)
மஹர்ஷிகளுக்கு அம்ருதம்போல் இனியனுமான
எம்பெருமானை (இத்திருமொழியினால்) பாடவல்ல
வர்கள் நிழல்போல (எம்பெருமானை எப்போதும்)
அணுகி யிருக்கப் பெறுவார்கள்.

அடிவரவு:—சென்னி பறவை எம்மனா கடல் பொன் உன் பருப்பு அனந்தன் பனி
தட வேயர் மார்கழி.

பெரியாழ்வார்திருவடிகளே சரணம்

நாச்சியார் திருமொழியில் ஆளுவது திருமொழி, வாரணமாயிரம்

(ஆண்டாள் தனது திருமணத்தைப்பற்றிக் கனக்கண்ட திருப்பதிகம்)

அல்லிநாள் தாமரைமேலாணங்கினின்றுணைவி * மல்லிநாடாண்டமடமயில் *
மெல்லியலாள் ஆயர்குல வேந்தனாகத்தாள் * தென்புதுவை வேயர்பயந்த விளக்கு.

வாரணமாயிரம் குழுவலஞ்செய்து * நாரணநம்பி நடக்கின்றனென்றெதிர் *
பூரணபொற்குடம் வைத்துப்புரமெங்கும் * தோரணம்நாட்டக்கனக்கண்டேன்தோழி நான். (1)
தோழி நம்பி நாரணன் ஆயிரம் வார என் உயிர்த்தோழியே!, ஸகல குண பரிபூர்ணனான
ணம் குழ வலம் செய்து நடக்கின்றான் பூர்வநாராயணன் ஆயிரம்பாணைகள் சூழ்ந்துவரபிரதக்ஷி
என்று எதிர் பொன் பூரணகுடம் களால் நிச்சயித்து) எதிரே பொன்மயமான பூர்ண
வைத்து புரம் எங்கும் தோரணம் கும்பங்களை வைத்து பட்டணம் முழுதும் தோரண
நாட்ட நான் கனக்கண்டேன் ஸதம்பங்கள் நாட்ட (இந்த நிலைமையை) நான் ஸ்வப்
நத்தில் அதுபவித்தேன்.

நானைவதுவை மணமென்றுநாளிட்டு * பாளைகமுகு பரிசடைப்பந்தற்கீழ் *
கோளரிமாதவன் கோவிந்தனென்பானோர் * காளைபுகுதக் கனக்கண்டேன்தோழி நான். (2)
நானை வதுவை மணம் என்று நாள் தோழி!—; நானைக்கு விவாஹ மஹோத்ஸவமென்று
இட்டு பாளை கமுகு பரிசு உடைபந்தல் முஹூர்த்தம்நிர்ணயித்து பாளைகளோடு கூடின பாக்கு
கீழ் கோளரி மாதவன் கோவிந்தன் மரங்களாகிற அலங்காரங்களை யுடைத்தான மணப்
என்பான் ஓர் காளை புகுத பந்தலின் கீழே நரலிம்ஹனென்றும் மாதவனென்
றும் கோவிந்தனென்றும் திருநாமங்கள் பூண்ட ஒரு
யுவாவானவன் பிரவேசிக்க நான் கனக்கண்டேன்—.

இந்திரனுள்ளிட்ட தேவர்குழாமெல்லாம் * வந்திருந்தென்னை மகட்பேசிமந்திரித்து *
மந்திரக்கோடியுடுத்தி மணமாலை * அந்தரிகூட்டக் கனக்கண்டேன்தோழி நான். (3)
இந்திரன் முதலான தேவஸமுஹங்களெல்லாம் (இந்
நிலத்திலே) வந்திருந்து என்னைக் கல்யாணப் பெண்
னாக வார்த்தை சொல்லி அதற்குமேல் ஸம்பந்திகள்
ஒருவர்க்கொருவர் செய்துகொள்ளவேண்டிய ஏற்பாடு

பேசு மந்திரித்து அந்தரி மந்திரக் கள் விஷயமாகயோசித்து முடிவு செய்துகொண்டு, (பிறகு) 'தூர்க்கை' என்கிற நாத்தனார் கல்யாணப் புடவையை எனக்கு உடுத்தி பரிமளம் மிக்க புஷ்பங் களையும் சூட்ட தோழி! நான் கனாக் கண்டேன்—.

பாற்றிசைத்தீர்த்தம் கொணர்ந்து நனிநல்கி * பாப்பனச்சிட்டர்கள் பல்லாரெடுத்தேத்தி * சூப்புனை கண்ணிப்புனிதனோடென்றன்னை * காப்புநாண்கட்டக்கனோக்கண்டேன்தோழி நான். (4)

பாப்பனர் சிட்டர்கள் பல்லார் நால் தோழி!—; சிஷ்டர்களான பல ப்ராஹ்மணர்கள் நான்கு திசைகளிலுமிருந்து தீர்த்தங்களை கொண்டு வந்து நன்றாகத்தெளித்து உச்சஸ்வரமாக வெடுத்து மங்களாசாஸனம் பண்ணி (பலவகைப்) புஷ்பங்கள் புனைந்த மாலையை யுடையவனாய்ப் பாம்பாவநனான கண்ணபிரானோடு என்னை (இணைத்து) கங்கணங்கட்ட

னோடு என்றன்னை காப்பு நான் கட்ட நான் கனாக் கண்டேன்—.

கதிரொளிதீபம் கலசமுடனேந்தி * சதிரிளமங்கையர்தாம் வந்தெதிர்கொள்ள * மதுரையார்மன்னன் அடிநிலைதொட்டெங்கும் * அதிரப்புகுதக் கனாக் கண்டேன்தோழி நான். (5)

சதிர் இள மங்கையர் தாம் கதிர் ஒளி தோழி!— அழகிய இளம் பெண்கள் ஸூர்ய னுடைய ஒளிபோன்ற ஒளியை யுடைய மங்கள தீபத் தையும் பொற்கலசங்களையும் கையில் ஏந்திக்கொண்டு எதிர்கொண்டுவர, மதுரையிலுள்ளார்க்கு அரசனான கண்ணபிரான் பாதுகைகளைச் சாத்திக்கொண்டு பூமி யெங்கும் அதிரும்படியாக எழுந்தருள நான் கனாக் கண்டேன்—.

கலை தொட்டு எங்கும் அதிர புகுத

மத்தளம்கொட்ட வரிசங்கம்நின்றாத * முத்துடைத்தாமம் நிரைதாழ்ந்தபந்தற்கீழ் * மைத்துனன்நம்பி மதுகுதன்வந்தென்னை * கைத்தலம்பற்றக் கனாக் கண்டேன்தோழி நான். (6)

மத்தளம் கொட்ட வரி சங்கம் நீன்று தோழி!— மத்தளங்கள் அடிக்கவும்ரேகைகளையுடைய சங்குகளைஊதவும், மைத்துனமைமுறையையுடையனாய் பூர்ணான கண்ணபிரான் முத்துக்களையுடைய மாலைத் திரள்கள் தொங்கவிடப் பெற்ற பந்தலின் கீழேவந்து என்னைப் பாணிக்ரஹணம் செய்தருள நான் கனாக் கண்டேன்—.

வாய்நல்லார் நல்லமறையோதிமந்திரத்தால் * பாசிலைநாணல்படுத்துப் பரிதிவைத்து * காய்கினமாகளிறன்னான் என்கைப்பற்றி * தீவலஞ்செய்யக் கனாக் கண்டேன்தோழி நான். (7)

வாய் நல்லார் நல்ல மறை ஒதி மந்திரத் தோழி!—; நன்றாக ஒதின வைதிகர்கள் சிறந்தவேத வாக்கியங்களை உச்சரிக்க, (அந்தந்த க்ரியைகளுக்கு இசைந்த) மந்த்ரங்களைக்கொண்டு பசுமைதங்கிய இலை களையுடைத்தான நாணற்புல்லைப் பரிஸ்தரணமாக அமைத்து ஸமித்துக்களை இட்டு, மிக்க சினத்தை யுடைய மத்த கஜம்போல் செருக்கனான கண்ணபிரான் என் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அக்கியைச் சுற்றிவர நான் கனாக் கண்டேன்—.

தால் பாச இலை நாணல் படுத்து பரிதி

வைத்து காய் சினம் மா களிற்று அன்

னான் என் கை பற்றி தீ வலம் செய்ய

இம்மைக்கும் ஏழேழ்பிறவிக்கும்பற்றுவான் * நம்மையுடையவன் நாராயணன்நம்பி * செம்மையுடைய திருக்கையால்தாள்பற்றி * அம்மிமிதிக்கக் கனாக் கண்டேன் தோழி நான். (8)

இம்மைக்கும் ஏழ் ஏழ் பிறவிக்கும் தோழி!—; இப்பிறவிக்கும் மேலுள்ள பிறவிகள் எல் லாவற்றிற்கும் சரணயனாயிருப்பவனாய் நமக்கு சேஷி யாய் ஸகல கல்யாணகுணபரிபூர்ணனாய் நாராயணனான கண்ணபிரான் செவ்விய (தனது) திருக்கையினால் (எனது) காலைப்பிடித்து அம்மியின்மேல் எடுத்து வைக்க நான் கனாக் கண்டேன்—.

பற்று ஆவான் நம்மை உடையவன்

நம்பி நாராயணன் செம்மை உடைய

திரு கையால் தாள் பற்றி அம்மி

மிதிக்க

வரிசிலைவாண்முகத்து என்னைம்மார்தாம்வந்திட்டு * எரிமுகம்பாரித்து என்னைமுன்னேநிறுத்தி*
அரிமுகனச்சுதன்கைம்மேலென்கைவைத்து* பொரிமுகந்தட்டக் கனாக்கண்டேந்தோழிநான்.
வரி சிலைவாள் முகம் என் ஐம்மார் தோழி!—; அழகிய வில்போன்றபுருவத்தையும் ஒளி
தாம் வந்திட்டு எரி முகம் பாரித்து பொருந்திய முகத்தையு முடையவர்களான எனது
முன்னே என்னை நிறுத்தி அரி முகன் தமையன்மார்கள் வந்து அக்ரியை நன்றாக ஜவலிக்கச்
அச்சுதன் கை மேல் என் கைவைத்து செய்து அந்த அக்ரியின் முன்னே என்னை நிறுத்தி
பொரி முகந்து அட்ட (ஹிரண்ய வதத்திற்காக) வலிம்ஹ முகத்தை யுடைய
வளைய் அவதரித்த கண்ணபிரானுடைய திருக்கையின்
மேலே என்னுடைய கையை வைத்து பொரிகளை அள்
ளிப் பரிமாற நான் கனாக் கண்டேன்—.

குங்குமமப்பிக் குளிர்சாந்தம்மட்டித்து * மங்கலவீதி வலஞ்செய்துமணநீர்*
அங்கவனோடும் உடன்சென்றங்காணேமேல் * மஞ்சனமாட்டக் கனாக்கண்டேந்தோழிநான்.(9)
குங்குமம் அப்பி குளிர் சாந்தம் மட் தோழி!—; குங்குமக் குழம்பை உடம்பெல்லாம் பூசி
டித்து ஆணை மேல் அவனோடும் உடன் குளிர்ந்த சந்தனத்தை கணக்கத்தடவி மத்தகஜத்தின்
சென்று மங்கலம் வீதி வலம் செய்து மேலே அக் கண்ணபிரானோடு கூடியிருந்து (விவாஹ
மணம் நீர் மஞ்சனம் ஆட்ட நிமித்தமான) அலங்காரங்கள் விளங்குகின்ற வீதி
களிலே ஊர்வலம் வந்து வஸந்த ஜலத்தினால் (எங்களிரு
வரையும்) திருமஞ்சனம் பண்ணுவதாக நான் கனாக்
கண்டேன்—.

ஆயனுக்காகத் தான்கண்டகனாவினை * வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர்க்கோன்கோதைசொல் *
தூயதமிழ்மலை ஈரைந்தும்வல்லவர் * வாயுநன்மக்களைப்பெற்று மகிழ்வரே. (10)
வேயர் புகழ் வில்லிபுத்தூர் கோன் வேயர் குலத்தவரால் புகழப் பட்டவராய் ஸ்ரீ வில்லி
கோதை தான் ஆயனுக்கு ஆக கண்ட புத்தூர்க்குத் தலைவரான பெரியாழ்வாருடைய (திரு
கனாவினை சொல் தூய தமிழ் மலை மகளான) ஆண்டாள்தான் கோபால் க்ருஷ்ணனுக்கு
ஈர் ஐந்தும் வல்லவர் வாயும் நல் மக்களை வாழ்க்கைப்பட்டதாகக் கனாக் கண்டபடியைக் குறித்து
பெற்று மகிழ்வர் அருளிச்செய்த பரிசுத்தமான தமிழ்த் தொடையான
இப்பத்துப் பாட்டுக்களையும் ஓதவல்லவர்கள் நற்
குணங்களமைந்தவிலக்ஷணரானபுத்திரர்களைப்பெற்று
ஆநந்திக்கப் பெறுவார்கள்.

அடிவரவு:—வாரணம் நாளை இந்திரன் நால் கதிர் மத்தளம் வாய் இம்மை வரிசிலை
குங்குமம் ஆயன் கருப்பூரம்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்

திருப்பாணாழ்வார் அருளிச்செய்த அமலனாதிபிரான்

ஆபாதகுட மதுபூய ஹரிம் சயாநம் மத்யே கவேரதுஹிதூர் முதிதாந்தராத்மா,
அத்ரஷ்ட்ருதாம் நயநயோர் விஷயாந்தராணாம் யோ நிச்சிகாய மநவை முநிவாஹநம் தம்.
ய: கவேர துஹிது: மத்யே சயாநம் யாவரொரு திருப்பாணாழ்வார் திருக்காவேரியின் நடு
ஹரிம் ஆபாதகுடம் அதுபூய முதித வில் திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிற அழகிய மணவாளப்
அந்தராத்மா நயநயோ: விஷயாந்த பெருமானே திருவடி தொடங்கித் திருமுடியளவாக
ராணாம் அத்ரஷ்ட்ருதாம் நிச்சிகாய (கண்குளிர) அதுபவித்துமகிழ்ந்தசிர்தையராய் (தமது)
தம் முநிவாஹநம் மநவை திருக்கண்கள் (அப்பெருமானன்றி) மற்றொன்றையும்
காணமாட்டாமையை அறுதியிட்டருளிற்றோ, அப்
படிப்பட்ட லோகஸாரங்கமஹாமுநியை வாஹநமாகக்
கொண்ட திருப்பாணாழ்வாரை சிந்திக்கக் கடவேன்.

காட்டவே கண்டபாத கமலநல் லாடையுந்தி
தேட்டரு முதரபந்தந் திருமார்வு கண்டஞ்செவ்வாய்
வாட்டமில் கண்கள்மேனி முனியேறித் தனிபுகுந்து
பாட்டினால் கண்டவாழும் பாணர்தாள் பரவினோமே.

முனி ஏறி தனி புகுந்து காட்டவே
கண்ட பாத கமலம் நல் ஆடை உந்தி
தேட்டரும் உதர பந்தம் திரு மார்வு
கண்டம் செம் வாய் வாட்டம் இல்
கண்கள் மேனி பாட்டினால் கண்டு
வாழும் பாணர் தாள் பரவினோம்

லோகஸாரங்க முனியின் (தோளின் மேல்) ஏறி
தனியே உள்ளே புகுந்து (அம்முனிவரர்) காண்பித்த
படியே கண்டு ஸேவிக்கப்பட்ட திருவடித் தாமரை
களும் விலகூணமான திருப்பிதாம்பரமும் திருநாபி
யும் கிடைத்தற்கு அரிதான பொன் அரைநாணும்
பிராட்டி வாழ்கிற மார்பும் திருக்கழுத்தும் சிவந்த
வாயும் சோர்வு இல்லாத திருக்கண்களும் (ஆகிய இவற்
றோடு கூடிய) திருமேனியை பாசரங்களின் அதுஸந்
தானத்தோடுகூட ஸேவித்து ஆனந்தித்த திருப்பா
ணவாருடைய திருவடிகளை துதிக்கப் பெற்றோம்.

அமலனாதிபிரான் அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த
விமலன் * விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில்வேங்கடவன் *
நிமலன் நின்மலன் நீதிவானவன் நீண்மதிளசங்கத்தம்மான் * திருக்
கமலபாதம்வந்து என்கண்ணினுள்ளனவொக்கின்றதே.

(1)

அமலன் ஆதி பிரான் என்னை அடி
யார்க்கு ஆள்படுத்த விமலன் விண்ண
வர்கோன் விரையார்பொழில் வேங்கட
வன் நிமலன் நின்மலன் நீதிவானவன்
நீண் மதிள் அரங்கத்து அம்மான் திருக்
கமலபாதம் வந்து என்கண்ணின்
உள்ளன ஒக்கின்றதே

பரிசுத்தனாய் ஜகத்காரணபூதனாய் உபகாரகனாய் (இழி
குலத்தவனான) என்னை (தனது) அடியவர்களான
பாகவதர்களுக்கு ஆட்படுத்துகையாலே வந்த சிறந்த
புகரை யுடையனாய் நித்யஸூரிகட்குத் தலைகொடு
பி ருந்து வைத்து (ஆச்ரிதர்கட்காக) பரிமளம் மக்க
சோலைகளை யுடைய திருவேங்கடமலையில் வந்து தங்கு
மவனாய் ஆச்ரியிப்பார்க்கு அரியனாயிருக்கையாகிற
குற்றமற்று, ஆச்ரித பாரதந்திரியத்தை வெளியிட்டு
நிற்குமவனாய் அடியாருடைய குற்றத்தைக் காண்கை
யாகிற தோஷமில்லாத வத்ஸலனாய், சேஷசேஷி முறை
வழுவாதபடி நியாயமே செல்லும் நிலமான பரமபதத்
துக்கு கீர்வாஹகனாய் உயர்ந்த மதிள்களையுடைய
கோயிலிலே (கண்வளர்ந்தருளுகிற) ஸ்வாமியான
அழகிய மணவாளனுடைய திருவடித்தாமரைகளா
னவை தானேவந்து என் கண்ணுக்குள்ளே புகுந்தன
போலிரா நின்றனவே.

உவந்தவுள்ளத்தனாய் உலகமளந்தண்டமுற *
நிவந்தநீண்முடியன் அன்றுநேர்ந்தநிசாசரரை *
கவர்ந்தவெங்கணைக்காகுத்தன் கடியார்பொழிலரங்கத்தம்மான் * அரைச்
சிவந்தவாடையின்மேல் சென்றதாமென்சின்தனையே.

(2)

உவந்த உள்ளத்தன் ஆய் உலகம்
அளந்து அண்டம் உற நிவந்த நீள்
முடியன் அன்று நேர்ந்த நிசாசரரை
கவர்ந்த வெம் கணை காசுத்தன் கடி
யார்பொழில் அரங்கத்து அம்மான்
அரை சிவந்த ஆடையின் மேல் என்
சின்தனை சென்றது ஆம்

மகிழ்ச்சியோடு கூடிய மனத்தையுடையனாய்க்கொண்டு
மூவுலகங்களையும் அளந்து அண்டகடாஹத்தளவுஞ்
சென்று முட்டும்படி உயர்த்தியை அடைந்த பெரிய
திருமுடியை யுடையவனாய் முற்காலத்தில் எதிர்ந்து
வந்த ராசுஸர்களை உயிர்வாங்கின கொடிய அம்புகளை
யுடைய இராமபிரானாய், மணம் மிக்க சோலைகளை
யுடைய ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனான எம்
பிரானுடைய திருவரையில் (சாத்திய) பீதாம்பரத்தின்
மேல் என்னுடைய நீனைவானது பதிந்ததாம்.

மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை * வானவர்கள்
சந்திசெய்யநின்றான் அரங்கத்தரவினணையான் *
அந்திபோல்நிறத்தாடையும் அதன்மேலயனைப்படைத்ததோரொழில் *
உந்திமேலதன்றோ அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே.

(3)

மந்தி பாய் வடவேங்கடம் மா மலை
வானவர்கள் சந்தி செய்ய நின்றான்
அரங்கத்து அரவு இன் அணையான்
அந்தி போல் நிறம் ஆடையும் அதன்
மேல் அயனை படைத்தது ஓர் எழில்
உந்தி மேலது அன்றோ அடியேன்
உள்ளத்து இன் உயிர்

குரங்குகளானவை (ஒரு கிளையில் நின்றும் மற்றொரு
கிளையில்) பாயப் பெற்ற வடதிசையிலுள்ள திருநை
வேங்கடமென்னும் திருமலையிலே நித்யஸூரிகள்
பூக்களைக்கொண்டு ஆரதிக்கும்படிநிற்பவனாய், கோயி
லிலே திருவனந்தாழ்வான்கிற போக்யமான படுக்கை
யுடையனான அழகிய மணவாளனுடைய செவ்வானம்
போன்ற நிறத்தையுடைய திருப்பீதாம்பரமும் அப்
பீதாம்பரத்தின் மேலே பிரமணைப்படைத்த ஒப்பற்ற
அழகையுடைய திருநாபிக் கமலமும் ஆகியஇவற்றின்
மேற் படிந்ததன்றோ என்னுடைய மனஸ்வலிலே
விளங்குகிற இனிதான ஆத்ம ஸ்வரூபம்.

சதுரமாமதிள் சூழிலங்கைக்கிறைவன் தலைபத்து
உதிரவோட்டி * ஓர்வெங்கணையுய்த்தவன் ஓதவண்ணன் *
மதுரமாவணபாட மாமயிலாடாங்கத்தம்மான் * திருவயிற்
றுதரபந்தம் என்னுள்ளத்துள் நின் றுலாகின்றதே. (4)

சதுரம் மா மதிள் சூழ் இலங்கைக்கு
இறைவன் ஓட்டி தலை பத்து உதிர
ஓர் வெங்கணை உய்த்தவன் ஓதம் வண்
ணன் வண்டு மதுரமா பாட மா மயில்
ஆடு அரங்கத்து அம்மான் திருவயிறு
உதர பந்தம் என் உள்ளத்துள் நின் று
உலாகின்றது

நாற்சதுரமாய் உயர்ந்திருக்கிற மதிள்களாலே சூழப்
பட்ட லங்காநகரத்திற்கு நாதனை இராவணனை (முதல்
நாள் யுத்தத்தில்) தோற்று ஓடும்படி செய்து (மறு
நாட்போரில்) (அவனது) தலை பத்தும் (பனங்காய்
போல்) உதிரும்படி ஒப்பற்ற கூர்மையான அஸ்
த்ரத்தைப் ரயோகித்தவனும், கடல்போன்ற (குளிர்ந்த)
வடிவையுடையவனும், வண்டுகளானவை மதுரமாக
இசைபாட (அதற்குத் தகுதியாக) சிறந்த மயில்கள்
கூத்தாடப் பெற்ற திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்
கும் ஸ்வாமியுமான ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவயிற்றில்
சாத்தியுள்ள 'உதரபந்த' மென்னும் திருவாபரண
மானது என் நெஞ்சினுள் நிலைத்து நின்று உலாவு
கின்றது.

பாரமாய பழவினைபற்றறுத்து * என்னைத்தான்
வாரமாக்கிவைத்தான் வைத்ததன்றியென்னுள்புகுந்தான் *
கோரமாதவம்செய்தனன்கொலறியேன் அரங்கத்தம்மான் * திரு
வாரமார்பதன்றோ அடியேனையாட்கொண்டதே. (5)

பாரம் ஆய பழவி பற்று அறுத்து
என்னை தன் வாரம் ஆக்கி வைத்தான்
வைத்தது அன்றி என்னுள் புகுந்
தான் கோரம் மா தவம் செய்தனன்
கொல் அறியேன் அரங்கத்து அம்
மான் திருஆரம் மார்பு அது அன்றோ
அடியேனை ஆள்கொண்டது

பொறுக்கமுடியாத சுமையா யிராநின்ற அநாதியான
பாபங்களின் சம்பந்தத்தைத் தொலைத்து (அதனால்
பாபம் நீங்கப்பெற்ற) அடியேனை தன்னிடத்தில்
அன்பு உடையவனாகப் பண்ணி வைத்தான் (ரங்க
நாதன்); இப்படி செய்து வைத்தது மல்லாமல் என்
ஹ்ருதயத்திலும் ப்ரவேசித்து விட்டான்; (இப்படிப்
பட்ட பாக்கியத்தைப் பெறுதற்கு உறுப்பாக, நான்)
உகாமான பெரியதொரு தபஸ்ஸை (முற்பிறவியில்)
செய்திருப்பேனோ என்னவோ? அறிகிறேனில்லை!
ஸ்ரீரங்கநாதனுடைப பிராட்டியையும் முக்தாஹாரத்
தையும் உடைத்தான் அத்திருமார்பன்றோ தாஸனை
என்னை அடிமைப்படுத்திக் கொண்டது.

துண்டவெண்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன் * அஞ்சிறைய
வண்டுவாழ்பொழில்சூழ் அரங்கநகர்மேயவப்பன் *
அண்டரண்டபகிரண்டத்து ஒருமாரிலமெழுமால்வரை * முற்றும்
உண்டகண்டங்கண்டர் அடியேனையுய்யக்கொண்டதே. (6)

அமலகுதிபிரான்

தண்டம் வெண்பிறையன் துயர் தீர்த்
தவன் ஆம் சிறைய வண்டு வாழ்
பொழில் சூழ் அரங்கம் நகர் மேய
அப்பன் அண்டர் அண்டம் பகிரண்
டம் ஒரு மா நிலம் எழு மால் வரை
முற்றும் உண்ட கண்டம் கண்டர்
அடியேனை உய்யக் கொண்டது.

ஒரு துண்டாயிருக்கிற (கலா மாத்ரமான) வெளுத்த
சந்திரனை (முடியிலே) உடையவனான சிவனுடைய
(பிச்சை யெடுத்துத் திரிந்த) பாதகத்தைப் போக்கின
வனும் அழகிய சிறகையுடைய வண்டுகள் வாழ்தற்
கிடமான சோலைகள் சூழப்பெற்ற திருவரங்கப்பெரு
நகரிலே பொருந்தியிரா நின்ற ஸ்வாமியுமான ஸ்ரீரங்க
நாதனுடைய அண்டத்துக்குட்பட்ட தேவாதி வர்க்கங்
களையும் அண்டங்களையும் அண்டாவரணங்களையும் ஒப்
பற்ற மஹாப்ருதிவியையும் எழு குலபர்வதங்களையும்
சொல்லிச் சொல்லாத மற்றெல்லாவற்றையும் அமுது
செய்த திருக்கழுத்துக்கிடர் தாஸனான என்னை உஜ்ஜீ
விப்பித்தது.

கையினூர்சுரிசங்கனலாழியர் நீள்வரைபோல்
மெய்யனார் * துளபவிரையார் கமழ்நீண்முடியெம்
ஐயனார் * அணியரங்கனார் அரவினணைமிசைமேயமாயனார் *
செய்யவாய்ஐயோ! என்னைச்சிந்தைகவர்ந்ததுவே.

(7)

(4) கையின் ஆர் சுரி சங்கு அனல் ஆழியர்
நீள் வரைபோல் மெய்யனார் துளபம்
விரை ஆர் கமழ் நீள் முடி எம் ஐய
னார் அணி அரங்கனார் அரவு இன்
அணை மிசை மேய மாயனார் செய்ய
வாய் என்னை சிந்தை கவர்ந்தது ஐயோ

திருக்கையில் பொருந்தியிருக்கிற சுரியையுடையதிருச்
சங்கையும் தீ விசுகின்ற திருவாழியையும் உடையராய்
பெரியதொரு மலைபோன்ற திருமேனியையுடையராய்
திருத்துழாயின் பரிமளம் மிகப்பெற்று அதனால்
பரிமளியா நின்னுள்ள உயர்ந்த திருவபிஷேகத்தை
யுடையராய் எமக்கு ஸ்வாமியாய் அழகு பொருந்திய
திருவரங்கத்திற் கண் வளர்ந்தருள்பவராய் திருவனந்
தாழ்வானாகிற இனிய திருப்பள்ளியின்மீது பொருந்
திய ஆச்சரிய செய்கைகளை யுடையரான ஸ்ரீரங்கநாத
ருடைய சிவந்த திருப்பவளமானது என்னுடைய
நெஞ்சைக்கொள்ளுகொண்டது (ஆந்தாதிசயக்
குறிப்பு.)

பரியனாகிவந்த அவுணனுடல்கீண்ட * அமரர்க்
கரியவா திப்பிரான் அரங்கத்தமலன்முகத்து *
கரியவாகிப்புடைபரந்து மிளிர்ந்துசெவ்வரியோடி * நீண்டவப்
பெரியவாய்கண்கள் என்னைப்பேதைமை செய்தனவே.

(8)

(5) பரியன் ஆகி வந்த அவுணன் உடல்
கீண்ட அமரர்க்கு அரிய ஆதி பிரான்
அரங்கத்து அமலன் முகத்து கரிய
ஆகி புடை பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரி
டி நீண்ட பெரிய ஆய அக் கண்கள்
என்னை பேதைமை செய்தன

மிகவும் ஸ்தூலமான வடிவையுடையனாய்க் கொண்டு
(ப்ரஹ்மலாதனை நலிய) வந்த அஸுரனான இரணிய
னுடைய சரீரத்தை கிழித்துப் பொகட்டவனும், பிர
மன் முதலிய தேவர்கட்கும் அணுகமுடியாத
வனும் ஜகத்காரண பூதனும் மஹோபகாரகனும்
கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கிற பரமபாவநுமாகிய
எம்பெருமானுடைய திருமுக மண்டலத்தில் கறுத்த
நிறமுடையவையாய் விசாலங்களாய் பிரகாசமுடைய
வையாய் செவ்வரி படர்ந்திருப்பனவாய்(காது வரை)
நீண்டிருப்பனவாய் பெருமை பொருந்தியவையுமான
அந்தத் திருக்கண்களானவை அடியேனை உந்மத்தனா
கச் செய்விட்டன.

ஆலமாமரத்தினிலேமேல் ஒருபாலகனாய் *
ஞாலமேழுமுண்டான் அரங்கத்தரவினணையான் *
கோலமா மணியாரமும் முத்துத்தாமமும்முடிவில்லதோரொழில்*
நீலமேனிஐயோ! நிறைகொண்டதென்னெஞ்சினேயே.

(9)

(6)

மா ஆலமரத்தின் இலைமேல் ஒரு பால
கன் ஆய் ஞாலம் ஏழும் உன்டான்
அரங்கத்து அரவு இன் அணையான்
கோலம் மா மணி ஆரமும் முத்து
தாமமும் முடிவு இல்லது ஓர் எழில்
நீலம் மேனி என் நெஞ்சினை நிறை
கொண்டது

பெரிதான ஆலமரத்தினுடைய(சிறிய) இலையிலே ஒரு
சிறு பிள்ளையாகி ஏழலகங்களையும் திருவயிற்றிலே
வைத்து நோக்கினவனும் கோயிலிலே திருவந்தாழ்
வானாகிற திருப்பள்ளியின்மீது சாய்ந்தருள்பவனு
மான பூரீரங்கநாதனுடைய அழகிய சிறந்த ரத்நங்
களால் செய்யப்பட்ட ஹாரமும் முத்துவடமும்
(ஆகிய இவைபோன்ற பல்லாயிரம் திருவாப்ரணங்கள்)
எல்லைகாண முடியாமல் அபரிமிதமாக விளங்காநிற்கப்
பெற்றதும் ஒப்பற்ற அழகையுடையதும் கருநெய்தல்
மலர்போன்றதுமான திருமேனியானது எனது நெஞ்
சினுடைய அடக்கத்தை கொள்ளுகொண்டுபோயிற்று;
ஐயோ இதற்கென் செய்வேன்? என்கிறார்.

கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய்வெண்ணெய்
உண்டவாயன் * என்னுள்ளம்கவர்ந்தானை *
அண்டர்கோனணியரங்கன் என்னமுதினைக்
கண்டகண்கள் * மற்றொன்றினைக் காணவே.

(10)

கொண்டல் வண்ணனை கோவலன் ஆய்
வெண்ணெய் உண்டவாயன் என்உள்
ளம் கவர்ந்தானை அண்டர் கோன்
அணி அரங்கன் என் அமுதினை
கண்ட கண்கள் மற்று ஒன்றினைகாண

காளமேகம் போன்ற வடிவையுடையவனும் கோபால
சுமாராகுப் பிறந்து வெண்ணெய்முது செய்த திரு
வாயையுடையவனும் என்னுடைய நெஞ்சை கொள்ளை
கொண்டவனும் நித்யஸூரிகட்குத் தலைவனும் (பூமண்
டலத்துக்கு) அலங்காரமான திருவரங்கத்தில் கண்
வளர்ந்தருள்பவனும் எனக்குப் பரம போக்யமான
அம்ருதமா யிருப்பவனுமான அழகிய மணவாளனை
ஸேவிக்கப்பெற்ற (எனது) கண்களானவை வேறென்
றையும் (பரமபத நாதனையும்) காணமாட்டா.

இப்பாட்டு அருளிச்செய்தவுடனே பெரியபெருமாள் அத்திருமேனியோடு ஆழ்வாரை
அங்கீகரித்தருள, அனைவருங்காண அப்பிரானது திருமேனியிலே அந்தர்ப்பனித்துக் காய்ந்த
இரும்பு உண்டநீராயினர் என்று—ஸம்பந்தாயம் வல்ல பெரியோர்கள் அருளிச் செய்யக் கேட்
டிருக்கையாயிருக்கும்.

(10)

அடிவரவு: -- அமலன் உவந்த மந்தி சதுரம் பாரம் துண்டம் கைபரி ஆலம் கொண்டல்
கண்ணி.

திருப்பாணாழ்வாவார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்

எம்பெருமானார் திருவடிகளேசரணம் ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்

அமலனாதிபிரான் உரை முற்றிற்று.

மதுரகவியாழ்வார் அருளிச்செய்த
கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு

தனியன் உரை

அவிதிதவிஷயாந்தரச்சடாரே : உபநிஷதாமுபகாநமாத்ரபோக :,
அபிச குணவசாத் ததேகசேஷி மதுரகவிர் ஹ்ருதயே மமாவிரஸ்து.

அவிதித விஷயாந்தர :	(நம்மாழ்வாரைத் தவிர்) வேறொரு விஷயத்தை யுபநிஷதாரும்	குணவசாதபிச ததேகசேஷி	குணமடியாகவும் அந்த நம்மாழ்வாரொருவரையே தமக்கு சேஷியாகக்கொண்டவருமான
சடாரே :	நம்மாழ்வாருடைய (திவ்யஸூத்திரங்களாகிய)		
உபநிஷதாம்	த்ரமிடோபநிஷத்தான திவ்யப்ரபந்தங்களை	மதுரகவி :	மதுரகவியாழ்வார்
உபகாந மாத்ர போக :	இசை பாடுவது ஒன்றையே பேரின்பமாகக் கொண்டவரும்	மம ஹ்ருதயே ஆவிரஸ்து	என் நெஞ்சில் ஆவிர்ப்பவிக்கக்கடவர்.

வேறொன்றும்நானறியேன் வேதந்தமிழ்செய்த மாறன் சடகோபன்வண்குருகூர்—ஏறெங்கள் வாழ்வாமென்றேத்தும் மதுரகவியாரெம்மை ஆள்வாரவரேயரண்.

வேறு ஒன்றும் என் அறியேன்	“(நம்மாழ்வார் தவிர்) வேறொரு பொருளும் நான் அறியமாட்டேன் ;	சடகோபன் எங்கள் வாழ்வு ஆம் என்று	நம்மாழ்வார் எமக்கு உஜ்ஜீவனராவர்” என்று
வேதம் தமிழ் செய்த மாறன்	வேதார்த்தங்களைத்தமிழாக அருளிச்செய்த மாறனென்னும் திருநாமத் தையுடையவரும்	எத்தும் மதுரகவியார் எம்மை ஆள்வார் அவரே	தோத்திரஞ் செய்தருளின மதுரகவியாழ்வார் நம்மை ஆள்பவர் ; அந்த மதுரகவிகளே (ப்ரபந்தகுலத்துக்கு) ரக்ஷகர்.
வண்குருகூர் ஏறு	அழகிய திருக்குருகூர் நகர்க்குத் தலைவருமான	அரண்	

இக்கண்ணி நுண்சிறுத்தாம்பானது மற்றைப்பிரபந்தங்கள்போல எம்பெருமான்விஷயம் என்று ; நம்மாழ்வார் விஷயம் இது, ஆயினும் இதனையும் நம் முன்னோர் நாலாயிரப்பிரபந்தத் தினுள் சேர்த்தருளினரென்பதை “வாய்த்திருமந்திரத்தின் மத்திமமாம்பதம்போல், சீர்த்த மதுரகவிசெய்கலையை, ஆர்த்தபுகழாரியர்கள் தாங்கள் அருளிச்செயல்நடுவே, சேர்வித்தார்தாற்பரியந் தேர்ந்து” என்ற உபதேச ரத்தினமாலையாலறிக.

கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப் பண்ணியபெருமாயன் * என்னப்பனில் * நண்ணித்தென்குருகூர் நம்பியென்றக்கால் * அண்ணிக்குமமுதூறும் என்னவுக்கே.

கண்ணி	{ (உடம்பிலே உறுத்தும்படி	என் அப்பனில்	{ எனக்கு ஸ்வாமியான ஸர்
நுண்	{ பல) முடிகளையுடைத்தாய்	நண்ணி	{ வேச்வரனை விட்டு,
சிறு	{ (உடம்பிலே அழுந்தும்படி)		{ (ஆழ்வாரைக்) கிட்டி ஆசர
தாம்பினால்	{ துட்பமாய்		{ யித்து
கட்டுண்ண பண்	{ (எட்டம் போரா தபடி) சிறி	தென் குருகூர்	{ தெற்குத் திசையிலுள்ள
ணிய	{ தாயிருக்கிற	நம்பி என்றக்	{ (ஆழ்வார்திருநகரி யென்
	{ கயிற்றினால்	கால்	{ னும்) குருகூர்க்கு நிர்வா
	{ யசோதைப் பிராட்டி. தன்		{ ஹகரான ஆழ்வார் என்று
	{ னைக் கட்டும்படி பண்ணு		{ (அவரது திருநாமத்தைச்)
	{ வித்துக்கொண்ட.		{ சொன்னால்
பெரு மாயன்	{ விசேஷ ஆச்சரியசக்தியுத்த	அண்ணிக்கும்	{ பாம போக்யமாயிருக்கும்;
	{ னாய்	என் நாவுக்கே	{ என்னொருவனுடைய நாவுக்கே
		அமுதுணறும்	{ அருதம் ஊருகிற்கும்.

நாவினால் நவிற்பிறி இப்பமெய்தினோன் *
 மேவினோன் அவன்பொன் னாடிமெய்ம்மையே *
 தேவமற்றறியேன் குருகூர் நம்பி *
 பாவின்னின்னின்னை பரித்திரிவனே.

(2)

நாவினால்	நாக்கினால்	மற்றுதேவு அந்	{ (ஆழ்வாரை யொழிய) வே
நவிற்பிறி	{ (ஆழ்வாரை) ஸ்தோத்திரம்	யேன்	{ றொரு தெய்வத்தை
	{ பண்ணி		{ அறியமாட்டேன்;
இன்பம் எய்தி	{ ஆநந்தத்தைப் பெற்றேன்;	குருகூர் நம்பி	{ திருநகரிக்கு நிர்வாஹ
னேன்			{ றான அவ்வாழ்வாருடைய
அவன்	அவ்வாழ்வாருடைய	பாவின்	{ அருளிச்செயல்களின்
பொன் அடி	அழகிய திருவடிகளை	இன் இசை	{ இனிய இசையையே
மேவினேன்	ஆசிரிக்கப் பெற்றேன்;	பாடி	{ பாடிக்கொண்டு
மெய்ம்மையே	இது ஸத்தியமே;	திரிவன்	{ திரியக்கடவேன்.

திரிதந்தாகிலும் தேவபிரானுடை *
 கரியகோலத் திருவுருக்காண்பன் நான் *
 பெரியவண்ணகுருகூர் நகர் நம்பிக்கா
 ஞரியனாய் * அடியேன்பெற்றநன்மையே.

(3)

திரி தந்தாகிலும்	{ (பகவத் விஷயத்தோடு ஒட்	நான் காண்பன்	{ நான் ஸேவிப்பேன்;
தேவபிரானு	{ டற்றுத்) திரிந்தேனாகிலும்	பெரிய வண்ணகுரு	{ பெருமையையும் ஒளதார்
டைய	{ நித்ய ஸூரிகளுக்குத்தலை	கூர் நகர் நம்	{ யமுமுடைய ஆழ்வார்க்கு
	{ னான எம்பெருமானு	பிக்கு	{ அநயார்ஹ சேஷபூதனா
	{ டைய	உரிய ஆள் ஆய்	{ யிருந்து வைத்து
கரிய	{ (நீலமேகம்பேரல்) கறுத்த		
கோலம்	{ தாய் அழகியதான		
திரு உரு	{ பிராட்டி யோகூடியதிவ்ய	அடியேன்பெற்ற	{ அடியேன் பெற்ற பேறு
	{ ரூபத்தையும்	நன்மை	{ இது காணீர்.

* * *—ஆழ்வாருடைய உகப்புக்காக எம்பெருமானையும் ஸேவிப்பேனென்றவாறு. 3.

நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள் *
 புன்மையாகக் கருதுவராதலில் *
 அன்னையாயத்தனாய் என்னையாண்டிடும்
 தன்மையான் * சடகோபனென்றம்பியே.

(4)

கண்மையால்மிக்க	நற்குணத்தால் மேன்மை	அன்னை ஆய்	மாதாவாயும்
கால் மறைஆளர்	பெற்றவர்களாய்	அத்தன் ஆய்	பிதாவாயும்
கள்	நான்கு வேதங்களிலும் வல்	என்னை ஆண்டிடும்	அடியேனைக் கைக்கொண்
(என்னை)	லவர்களான வைதிகர்கள்	தன்மைபான்	டருளு மியல்வினரான
பன்மை ஆக கரு	அடியேனை		
துவர் ஆதலில்	ஹேய குணங்களே ஒரு	சடகோபன்	நம்மாழ்வார்
	வடிவு கொண்டதென்	என் நம்பி	எனக்குத் தலைவர்.
	றெண்ணி உபேகித்தி		
	ருப்பரென்பதுவே ஹே		
	துவாக		

*** — அருள் மிகுந்தவர்களும் கைவிடத்தக்க தம்மை ஆழ்வார் கைக்கொண்டாரென்க.

நம்பினேன் பிறர்நன்பொருள்தன்னையும் *
 நம்பினேன் மடவாரையும்முன்னெலாம் *
 செம்பொன்மாடத் திருக்குருகூர்நம்பிக்கு
 அன்பனாய் * அடியேன் சதிர்த்தேனினேறே.

(5)

அடியேன்	(இன்று 'அடியேன்' என்று (பிறர்) மடவாரை	பிறருடைய ஸ்திரீகளையும்
	சொல்லும்படி திருந்	யும்
	தின) நான்	நம்பினேன்
முன் எலாம்	(ஆழ்வாருடைய விஷயிகா	இன்று
	ரம் பெறுவதற்கு) முன்	செம்பொன்மா
	பெல்லாம்	டம்
பிறர்	அயலாருடைய	திரு குருகூர் நம்
கல் பொருள் தன்	நல்ல பொருள்களை	பிக்கு
னையும்		அன்பன் ஆய்
நம்பினேன்	ஆசைப்பட்டுக் கிடந்தேன்;	சதிர்த்தேன்
		பக்தனைப்பெற்று
		சதிரை யுடையேனேன்
		[சமத்தனாய் விட்டேன்.]

இன்றுதொட்டும் எழுமையுமெம்பிரான் *
 நின்றதன்புகழேத்தவருளினான் *
 குன்றமாடத் திருக்குருகூர்நம்பி *
 என்றுமென்னை மிகழ்விலன் காண்மினே.

(6)

இன்றுதொட்டும்	இன்று முதலாக	குன்றம் மாடம்	மலைபோன்ற மாடங்களை
எழுமையும்	மேலுள்ள காலமெல்லாம்	திரு குருகூர்நம்பி	யுடைய
கின்று	(நான்) அத்யவஸாயம் நிலைக்		திருககரிக்குத் தலைவரான
	கப்பெற்று	என்றும்	அவ்வாழ்வார்
தன் புகழ்	தம்முடைய (ஆழ்வாருடைய)	என்னை	(இனி) எக்காலத்திலும்
	திருப்புகழ்களை	இகழ்வு இலன்	என் விஷயத்தில்
வத்த	துதிக்கும்படி	காண்மின்	அநாதர முடையவராக
எம்பிரான்	அரு		இருக்கமாட்டார்;
ளினான்	எம் ஸ்வாமியான ஆழ்வார்		(இதனை அநுபவத்தில்)
	க்ருபை பண்ணினார்;		கண்டு கொள்ளுங்கள்.

கண்டுகொண்டென்னைக் காரிமாறப்பிரான் *
 பண்டைவல்வினை பாற்றியருளினான் *
 எண்ணிசையும் அறியவியம்புகேன் *
 ஒண்டமிழ்ச் சடகோபனருளையே.

(7)

பிரான்	பரமோபகாரகராய்	பாற்றி அருளி	உருமாய்ந்து போம்படிபறக்
காரி மாறன்	பொற்காரியார் திருக்குமார்	னன்	கடித்தருளி ஓர்: (ஆதலால்)
என்னை	சான நம்மாழ்வார்	ஒண் தமிழ் சட	அழகிய தமிழ்க் கவிகளுக்கு
	(தமது பெருமையை அறி	கோபன் அரு	ஆகரமான அவ்வாழ்வாரு
	யாத) என்னை	ளையே	டைய க்ருபையையே
கண்டு	கடாகூழித்து	எண் திசையும்	எட்டுத் திக்கிலுள்ள வர்களும்
கொண்டு	கைக்கொண்டு	அறிய	அறியும்படி
பண்டைவல்வினை	அநாதியாய்ப் பிரபலமா	இயம்புகேன்	சொல்லக்கடவேன்.
	யிருந்த பாவங்களை		

அருள்கொண்டாடும் அடியவரின்புற *
 அருளினை அவ்வுருமறையின்பொருள் *
 அருள்கொண்டு ஆயிரமின்றமிழ்ப்பாடினான் *
 அருள்கண்டார் இவ்வுலகினில்மிக்கதே.

அருள்கொண்டா	பகவத் கிருபையைக் கொண்	இன் தமிழ்	இனிய தமிழ்ப் பாஷையிலே
டும்	டாடுகின்ற		அமைந்த
அடியவர்	பக்தர்கள்	ஆயிரம்	திருவாய்மொழி யாயிரத்தை
இன்புற	ஆரந்திக்கும்படி	பாடினான்	பாடினவருமான ஆழ்வாரு
அ அருமறை	அந்த அருமையான வேதத்		டைய
யின் பொருள்	தின் உட்பொருள்களை	அருள் கண்டார்	க்ருபை ஒன்று மாத்திர
அருளினை	அருளிச் செய்தவராயும்	இ உலகினில்	மன்றோ இந்த லோகத்தில்
அருள் கொண்டு	பரமக்ருபையாலே	மிக்கது	அதிசயித்திருக்கிறது.

மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் *
 நிற்கப்பாடி யெந்நெஞ்சுள்ளிறுத்தினான் *
 தக்கசீர்ச் சடகோபனென்றம்பிக்கு * ஆட்
 புக்ககாதல் அடிமைப் பயனன்றே.

(9)

மிக்க வேதியர்	சிறந்த வைதிகர்களால் ஓதப்	தக்க சீர்	தகுதியான குணங்களை
வேதத்தின்	படுகின்றவேதத்தினுடைய		யுடையராய்
		சடகோபன்	சடகோபனென்ற திருநாமத்
உள் பொருள்	உள்ளுறை பொருளானது		தை யுடையரான
நிற்க	நிலை நிற்கும்படி	என் நம்பிக்கு	(அந்த) ஆழ்வார் விஷயத்
பாடி	(திருவாய்மொழியைப்) பாடி	ஆள் புக்க	திலே அடிமை செய்வதற்கு
என் நெஞ்சுகள்	என்னுடையஹ்ருதயத்திலே		உறுப்பான
		காதல்	ஆசையானது
	(அந்த வேதார்த்தங்களை அல்	அன்றே	அந்த க்ஷணத்திலேயே
நிறுத்தினான்	லது திருவாய்மொழியை)		(ஆழ்வார் திருவடிகளில்)
	ஸுப்ர திஷ்டி தமாக்கியரு	அடிமைப் பயன்	கைங்கரியம் செய்வதையே
	ளிஓர் (ஆழ்வார்);		பயனாக வுடைத்தாய்த்து.

பயனன்றுகிலும் பாங்கலராகிலும் *
 செயல்நன்றாகத் திருத்திப்பணிகொள்வான் *
 குயில்கின்றால்பொழிசூழ் குருகூர்நம்பி *
 முயல்கின்றேன் உன்றன்மொய்கழற்கன்பையே.

(10)

படிபறக்
ஆதலால்)
கருக்கு
பழவாரு
பயே
வர்களும்

அன் அன்று
ஆகிலும்
பக்கு அலர் ஆக
லும்
செயல்
செய்க திருத்தி

(பிறர் திருந்துவதால் (தமக்
கொரு பயனில்லாமற்
போனாலும்
(அவர்கள் திருந்துகைக்குப்
பாங்காக அமையாமற்
போனாலும்
தமது அதுஷ்டாநத்தாலே
நன்றாக சிஷித்து

குயில்கின்று ஆல்
பொழில் குழ
குருகூர்
நம்பி!
உன்தன்
மொய் கழற்கு
அன்பையே
முயல்கின்றேன்

குயில்களானவை சின்று ஆர
வாரஞ் செய்யப் பெற்ற
சோலைகளாலே குழப்
பட்ட திருநகரியிலே
(எழுந்தருளியிருக்கிற)
ஆழ்வாரே!
தேவரீருடைய
சிறந்த திருவடிகளில்
அன்பு உண்டா வதைக்
குறித்தே முயற்சி செய்க
றேன்.

அன்பன்றன்னை அடைந்தவர்கட்கெல்லாம்
அன்பன் * தென்குருகூர் நகர் நம்பிக்கு *
அன்பனாய் மதுரகவி சொன்ன சொல்
நம்புவார்பதி * வைகுந்தங்காண்மினே.

(11)

விஷயிலே
பிரத்தை
ஆழ்வாரு
மாத்திர
கத்தில்

அன்பன்தன்னை
அடைந்தவர்
கட்கு எல்லாம்
அன்பன்

ஆசிரித பகஷபா தியான எம்
பெருமானே
ஆசிரித்தவர்களான ஸகல
பாகவதர் பக்கலிலும்
பக்தியையுடையாரான

அன்பன் ஆய்
மதுரகவி சொன்ன
சொல்
நம்புவார்

பக்தனாயிருந்து கொண்டு
மதுரகவி அருளிச்செய்த
இத்திவ்வியப் பிரபந்தத்தை
(தங்களுக்குத் தஞ்சமாக)
விச்வலித்திருப்பவர்
களுக்கு
வாஸஸ்தாநமாவது

தென் குருகூர்
நகர் நம்பிக்கு

நம்மாழ்வார் விஷயத்திலே
வைகுந்தம் காண்மின்

பதி
பாம்பதமாம்..

மதுரகவியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(9)

ங்களை
திருநாமத்
விஷயத்
ய்வதற்கு
யே
களில்)
வதையே
தாய்த்து.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே ச. ணம்

கோயில் திருவாய்மொழி

“அத்யயந ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களாலே ப்ராஹ்மண்யமாகிருப்போலே சந்தங்களா
பிரமும் அறியக் கற்று வல்லாரானால் வைஷ்ணவத்வவலி*தி” என்பது ஆசார்ய ஹ்ருதய
ஸ்ரீஸூக்தி. நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழி ஆபிரத்தையும் அறியக் கற்று வல்லவர்
களுக்கே ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வம் வலித்திக்கு மென்றது. எந்த விஷயத்திலும் ப்ரதாநகல்பம், அது
கல்பம் [அதாவது - முக்க்யபகஷம், கௌணபகஷம்] என்று இரண்டு உண்டாதலால் திருவாய்
மொழி யாயிரத்தையும் அதிகரிக்கமாட்டாதவர்களுக்காக அதுகல்பமாய் கோயில் திருவாய்
மொழியைப் பரமகாருணிகர்களான நம் பூருவாசாரியர்கள் கிபந்தித்தருளினார்கள். நைமித்திக
விசேஷங்களில் திருவாய்மொழி யாயிரத்தையும் ஸேவிக் இபலாத போதைக்கு ஸௌகரிய
மாகவும் இத்தக் கோயில் திருவாய்மொழி அமைக்கப்பட்டது.

திருவாய்மொழி யாயிரத்தில் ஒவ்வொரு நூறிலும் ஸாரமான ஒவ்வொரு பதிகம்
எடுத்து இது அமைக்கப்பட்டுள்ளது. முதற்பத்திலும் பத்தாம் பத்திலும் மாத்திரம் இரண்டி
ரண்டு பதிகங்கள் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. ஆக, பன்னிரண்டு பதிகங்கள் [நூற்றிருபது பாச
ங்கள்] கோயில் திருவாய்மொழி யென்றுணர்க.

(10)

அவற்றின் அடைவு வருமாறு:—

1. முதற்பத்தில் தொடக்கத்திலேயுள்ள *உயர்வற* *விடுமின் என்கிற இரண்டு பதிகங்கள்.
 2. இரண்டாம் பத்தில் திருமாவிருஞ்சோலைமலை விஷயமான *கிளரொளி என்கிற பத்தாம் பதிகம்.
 3. மூன்றாம்பத்தில் திருவேங்கடமலை விஷயமான *ஒழிவில்காலமெல்லாம்* என்கிற மூன்றாம் பதிகம்.
 4. நாலாம்பத்தில் திருக்குருகூர் விஷயமான *ஒன்றுந்தேவு முலகும்* என்கிற பத்தாம் பதிகம்.
 5. ஐந்தாம்பத்தில் திருக்குடந்தை விஷயமான *ஆராவமுதே* என்கிற எட்டாம் பதிகம்.
 6. ஆறாம்பத்தில் திருவேங்கடமலை விஷயமான *உலகமுண்ட* என்கிற பத்தாம் பதிகம்.
 7. ஏழாம்பத்தில் கோயில் விஷயமான *கங்குலும் பகலும்* என்கிற இரண்டாம் பதிகம்.
 8. எட்டாம்பத்தில் பாகவத சேஷத்வ ப்ரதிபாதகமான *நெடுமாற்கடிமை* என்கிற பத்தாம் பதிகம்.
 9. ஒன்பதாம்பத்தில் திருக்கண்ணபுரம் விஷயமான *மாலை நண்ணி* என்கிற பத்தாம் பதிகம்.
 10. பத்தாம்பத்தில் அர்ச்சிராதி கதியதுபவ விஷயமாயும் அவாவற்றுவிடுபெற்ற விஷயமாயும் முடிவிலுள்ள *சூழ்விசும் பணிமுகில்* முனிபே நான்முகனே* என்கிற இரண்டு பதிகங்கள்.
- ஆக இப்பன்னிரண்டு பதிகங்களுக்குக் கோயில் திருவாய்மொழியென்று தொண்ட தொட்டு வழங்குந் திருநாமம். திருநாராயணபு ப்ரார்த்தத்தில் *ஒருநாயகமாய்* (4—1.) என்கிற பதிகத்தையும் சேர்த்து வழங்குவர்.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

திருவாய்மொழித் தனியன்கள்

பக்தாம்ருதம் விச்வஜநாநாமோதநம்
ஸர்வார்த்ததம் ஸ்ரீசடகோபவாங்கமயம்,
ஸஹஸ்ரசாகோபநிஷத்ஸமாகமம்
நமாம்யஹம் த்ராவிடவேதஸாகரம்.

பக்த அம்ருதம்	{ தொண்டர்கட்கு அமுத ஸ்ரீசடகோப	{ நம்மாழ்வாருடைய	ஸ்ரீ
	மாயிருப்பதும்	வாங்கமயம்	ஸக்தி மயமுமான
விச்வஜந அது	{ ஸகல ஜனங்களையும் ஆனந்		
மோதநம்	{ திக்கச் செய்வதும்	த்ராவிட வேத	{ தமிழ் வேதக் கடலை
ஸர்வ அர்த்ததம்	{ ஸமஸ்த புருஷார்த்தங்களை	ஸாகரம்	
	யும் அளிக்கவல்லதும்		
ஸஹஸ்ர சாகா	{ ஆயிரக்கணக்கான சாகை அஹம்		அடிபேன்
உபநிஷத்	{ களையுடைய உபநிஷத்துக்க		
ஸமாகமம்	{ ளின் திரட்சியாயிருப்ப நமாம்		ஸேவிக்கிறேன்.
	தும்		

***—திருவாய்மொழி ஒருகடலாக ரூபணம் செய்யப்படுகின்றது. கடலுக்குள் தன்மையடங்கலும் திருவாய்மொழிக்கும் உண்டெனன்று ஐந்து விசேஷணங்களினால் நிரூபி கப்படுகின்றது.

திருவழுதிநாடென்றுந் தென்குருகூரென்றும்
மருவினியவண்பொருநலென்றும்—அருமறைகள்
அந்தாதிசெய்தானடியிணையே யெப்பொழுதும்
சிந்தியாய்நெஞ்சேதெளிந்து.

நெஞ்சே திருவழுதி நாடு என்றும்	ரானமே! திருவழுதி நாடுமென்கிற தேசத்தை அதுஸந்தித் தும்	அரு மறைகள் அந்தாதி செய் தான்	அருமைபான வேதங்களை அந்நாதித் தொடையான திருவாய்மொழி முகத் தாலே பாடின ஆழ்வா ருடைய
தென் குருகூர் என்றும்	அழகிய திருக்குருகூரென் கிற திவ்ய தேசத்தை அதுஸந்தித்தும்		
மருவ இனிய வண் பொரு நல் என்றும்	ஆசைப்படும்படி போக்ய மாய் அழகியதான தாமிர பர்ணியாற்றை அதுஸந் தித்தும்;	அடி இணையே எப்பொழுதும் தெளிந்து சந்தியாய்	உபயபாதங்களையே இடைவிடாமல் தெளிவுடனே சிந்தை செய்யக்கூடவை.

***—ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை அதுஸந்திக்கும்போது அவரது திருவவதாரஸ்தல
மான திருநகரியையும், அது இருக்கும் நாடாகிய மூத்திளைநாட்டையும், அந்நாட்டுக்கு
அவன்காரமாய் ஆழ்வார்க்குப் புராண சிறுபகமுமான தாமிரபரணீ திவ்யநதியையும் அதுஸந்தித்
தப்பின்பு 'ஆழ்வார் திருவடிகளை சரணம்' என்னவேணுமென்கிறது. இதனால் உத்தேச்ய வஸ்
துவின் ஸம்பந்தஸம்பந்தம் பெற்ற வஸ்துக்களும் உத்தேச்யம் என்கிற சாஸ்தரார்த்தம்வெளியி
டப்பட்டதாகும்.

மனத்தாலும்வாயாலும்வண்ணகுருகூர்பேணும்
இனத்தாரையல்லாதிறைஞ்சேன்—தனத்தாலும்
ஏதுங்குறைவிலேன் எந்தைசடகோபன்
பாதங்கள் யாமுடையபற்று.

மனத்தாலும் வாயாலும் வண் குருகூர் பேணும்	நெஞ்சினாலும் வாக்கினாலும் திருநகரியை ஆதரிக்கின்ற பேணும்	ஏதும் குறைவு இலேன் எந்தை சடகோ பன்	எவ்விதமான குறையுமு டையே னல்லேன்; (எதனென்னில்) அஸ்மத் ஸ்வாமியான நம் மாழ்வாருடைய
இனத்தாரை அல்லாது	கோஷ்டியில் சேர்ந்தவர் களைத்தவிர (மற்றையோர் களை)	பாதங்கள் யாமுடைய பற்று	திருவடிகள் நம்முடைய ஆதாரமாயிராநின்றது,
இறைஞ்சேன் தனத்தாலும்	வணங்கமாட்டேன்; செல்வத்தினாலும்		

***—ஆழ்வார் திருநகரியையே போற்றிக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டியில்
அந்வயித்த மஹான்களைத் தவிர மற்று எவரையும்வணங்கமாட்டானென்றது, எப்போதும் அப்
படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிகாமணிகளையே வணங்குவேனென்றபடி.

முன்னடியில் இறைஞ்சேன் என்று ஒருமையாகச் சொல்லிப் பின்னடியில் யாமுடைய
என்றுபன்மையாகக்கொன்னது, இயல்புபற்றியதனித்தன்மைப்பன்மை ஸ்வம்ஸபந்திகளையுங்
கூட்டிக் கொண்டு பேசுகிறாரென்னவுமாம். (*)

ஏய்ந்தபெருங்கீர்த்தி யிராமானுசமுனிதன் [ருஞ்
வாய்ந்தமலர்ப்பாதம்வணங்குகின்றேன்—ஆய்ந்தபெ
சீரார்சடகோபன் செந்தமிழ்வேதந்தரிக்கும்
பேராதவுள்ளம்பெற.

ஆய்ந்த பெருசீர் ஆர் சடகோபன் செந்தமிழ் வேதம் தரிக்கும் பேராத	குற்றங் கலசாத சிறந்ததிருக்குணங்களினால் பெற பரிபூர்ணரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த தாங்கிக் கொள்ளவல்லதாய் வேறென்றில் செல்லமாட் டாததான்	உள்ளம் பெற ஏய்ந்த பெரு கீர்த்தி இராமா நுசமுனிதன் வாய்ந்த பாதம் மலர் வணங்குகின்றேன்	நெஞ்சை பெறும் பொருட்டு தகுதியான பெரும் புகழை யுடைய எம்பெருமானை ரது பொருத்தமான திருவடித் தாமரைகளை தொழுகின்றேன்.
---	---	---	---

***—மேல் தனியனில் “தமிழ்மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசன்” என்னப்படுதலால் திருவாய்மொழியை வளர்த்தவரான எம்பெருமானுடைய திருவருளின்றித் திருவாய்மொழியை மனப்பாடமாகத் தரிக்கவல்ல சக்தி வாய்க்க மாட்டாதாதலால், செந்தமிழ் வேதந்தரிக்கும் பேராதவுள்ளம் பெறு தற்காக இராமாநுசனது மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேனென்கிறது இதில்.

“எங்கள் கதியே யிராமாநுசமுனியே, சங்கை கொடுத்தாண்ட தவராசா, பொங்குபுகழ் மங்கைபர்கோனீந்த மறைபாயிர மனைத்தும், தங்குமனம் நீயெனக்குத் தா” என்ற பெரியதிரு மொழித்தனியனையும் இங்கு ஸ்பரிப்பது.

வான்திகழுஞ்சோலை மதிளங்கர்வண்புகழ்மேல்
ஆன்றதமிழ்மறைகளாயிரமும்—ஈன்ற
முதற்றாய்சடகோபன் மொய்ம்பால்வளர்த்த
இதத்தாயிராமாநுசன்.

வான் திகழும்	{	ஆகாசத்தளவுப் ஒங்கினிளங்	{	தமிழ் மறைகள்	{	தமிழ் வேதமான ஆயிரம்
சோலை		குகின்ற சோலை களையும்		ஆயிரமும்		பாசரங்களையும்
மதிள்	{	ஸப்த ப்ராசாரங்களையும்	{	ஈன்றமுதல்தாய்	{	பெற்ற முக்கியமான மாதா
		உடைத்தான		சடகோபன்		நம்மாழ்வாராவர்.
அரங்கர்	{	திருவரங்கத்தில் பள்ளி	{	மொய்ம்பால்	{	மிடுக்குடனே
		கொண்ட எம்பெருமா		வளர்த்த		அதனை வளர்த்த
	{	னுடைய	{	இதம் தாய்	{	ஹிதமான மாதா
வண் புகழ் மேல்		திருக்கல்யாண குண விஷய		இராமாநுசன்		எம்பெருமானாராவர்.
ஆன்ற	{	மாக அமைந்த	{		{	

***—கீழ்த் தனியனிலே “செந்தமிழ் வேதந்தரிக்கும் பேராத வுள்ளம்பெற— இராமாநுச முனிதன் வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்” என்று பேசும்படி எம்பெரு மானார்க்கும் திருவாய்மொழிக்குமுள்ள தொடர்பை வெளியிடுவது இப்பாசரம். உலகத்தில் பிரஜைகளுக்குப்பெற்றதாய் என்றும்வளர்த்த தாய் என்றும் இரண்டுதாய்மார் ஏற்படுவதுபோல் திருவாய்மொழியாகிற பிரஜைக்கும் இரண்டு தாய்மாருண்டு; அவர்களாகிறார் நம்மாழ்வாரும் எம்பெருமானாரும். ஆழ்வார் பெற்றருளினார்; எம்பெருமானார் போஷித்தருளினார். கண்ண பிரானுக்கு தேவகிப் பிராட்டியும் யசோதைப்பிராட்டியும் போலே.

மிக்கவிறைநிலையும் மெய்யாமுயிர்நிலையும்
தக்கநெறியுந் தடையாகித்—தொக்கியலும்
ஊழ்வினையும்வாழ்வினையு மோதுங்குருகையர்கோன்.
யாழ்வினையைவேதத்தியல்.

குருகையர்	{	திருநகரியிலுள்ளார்க்குத்	{	தக்க நெறியும்	{	ஸ்வரூபாநுரூபமான உபா
கோன்		தலைவரான ஆழ்வார்				யத்தின் ஸ்வரூபத்தையும்
யாழின் இசை	{	(அருளிச்செய்த)	{	தடைஆகி	{	(பகவத்ப்ராப்திக்குப்)
வேதத்து		வீணுகானம்போன்ற திரு		தொக்கு		பிரதிபந்தமாகிச் சேர்ந்து
இயல்	{	வாய் மொழிப் பாசரங்	{	இயலும் ஊழ்	{	கிடக்கிற முன்னை வினை
மிக்க இறை நிலை		கள்		வினையும்		களாகிற விரோதி ஸ்வ
யும்	{	ஸ்ரீவோத்க்ருஷ்டனை எம்	{	வாழ்வினையும்	{	ரூபத்தையும்
		பெருமானுடைய ஸ்வ				வாழ்வாகிற பரம புரு
	{	ரூபத்தையும்	{		{	ஷார்த்தஸ்வரூபத்தையும்
மெய்யாம் உயிர்		நித்யான ஜீவாத்மாவின்				
நிலையும்	{	ஸ்வரூபத்தையும்	{	ஓதும்	{	கூறுவன.

எம்பெருமானே ஸர்வஸ்மாத்பரன், ஜீவாத்மா அவ்வெம்பெருமான் பக்கலில் சேஷத் வத்தையே தனக்கு நிரூபகமாகவுடையவனாயிருப்பன், சரணாகதியே எம்பெருமானைப் பெறு தற்கு வழி, பொய்ந் நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமாகிற விவையே பிரதி

பந்தகம், ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய் மன்னி விழுவினா வடிமைசெய்வதே பாம்புருவார்த்தம் என்கிற இவ்வைந்து அர்த்தங்களும் இத்திருவாய்மொழியில் பண்ணிப்பன்னி யருளிச்செய்யப் படுகின்றன. ஆதலால் அர்த்த பஞ்சகமே திருவாய்மொழிக்கு ப்ரமேயமென்றது பொருந்தும்.

[தனியன் உரை முற்றிற்று.]

ஸ்ரீ .

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

கோயில் திருவாய்மொழி

நம்மாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருவாய்மொழியில்—முதற்பத்து—முதல் திருவாய்மொழி

உயர்வறவுயர்நலம் உடையவன்யவனவன் *
மயர்வறமதிநலம் அருளினன்யவனவன் *
அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியவனவன் *
துயரறுசுடரடி தொழுதெழென்மன்னே.

என் மன்னே	எனது மனமே !	அருளினன்	{ (அடியேனுக்குக்) கிருபை
உயர்வு அற	{ (தன்னைப் பார்க்கிலும்)	யவனவன்	பண்ணினவன்
உயர்	உயர்த்தி இல்லாதபடி.	அயர்வு அறும்	யாவனொருவனே;
நலம்	உயர்ந்த	அமரர்கள்	மறப்பு இல்லாத
உடையவன்	{ (ஆனந்தம் முதலிய)	அதிபதியவன்	நித்யஸூரிகளுக்கு
யவனவன்	கல்யாண குணங்களை	அவன்	ஸ்வாமி யாவனொருவனே
மயர்வு அற	(சுயமாக) உடைத்தானவன்	துயர் அறுசுடர்	அந்த எம்பெருமானுடைய
மதி நலம்	யாவனொருவனே,	அடி	துக்கங்களைப் போக்குகிற
	அஞ்ஞானம் நசிக்கும்படி	தொழுது	சோதிமயமான திருவடிகளை
	ஞானத்தையும் பக்தியையும் எழு		வணங்கி
			நீ கடைத்தேறக்கடவை.

***—இதில், மஹோபகாரங்களைத் தமக்குச் செய்தருளின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தொழுது மேன்மை பெறும்படியாக ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசிக் கிறார். புறமதத்தவருடைய கொள்கைப்படி எம்பெருமான் நிர்க்குணனல்லன், ஸமஸ்த கல் யாணகுணத்தமகன் என்கிற வேதாந்த வலித்தரந்தத்தை முதலடியிலே வெளியிட்டிருக்கிறார். இதனால், எம்பெருமான் தனது திருக்கல்யாண குணங்களைக் காட்டி இவ்வாழ்வாரை ஈடுபடுத்திக்கொண்டனம் விளங்கும்.

மன்னகமலமற மலர்மிசையெழுதரும் *
மன்னுணர்வளவிலன் பொறியுணர்வையிலன் *
இன்னுணர்முழுநலம் எதிர்நிகழ்கழிவினும் *
இன்னிலனென்னுயிர் மிகுநரையிலனே.

மன்னகம்	மனத்திலே யிருக்கிற	மிசை எழுதரும்	{ மேலே மேலே விருத்தி
மலம் அற	{ (காபம் ரோபம் முதலிய	மனன் உணர்வு	யடைகிற
மலர்	தீக்குணங்கள் கழியக்	அளவிலன்	{ மானஸ ஜ்ஞான பென்கிற
	கழிய (அதனால்)		யோக வுணர்ச்சியால்
	மலர்ந்ததாதி		அளவிடப்படாதவனும்

நாம்	{ நாம் முதலான தன்மைப் பொருள்களும்	அது இது உது	{ அது இது உது என்னும் ஒன்றன்பால் சுட்டுப் பொருள்களும்
அவன் இவன் உவன்	{ அவன் இவன் உவன் என்கிற ஆண்பால் சுட்டுப் பொருள்களும்	எது	{ எது என்னும் ஒன்றன்பால் வினாப்பொருளும்
அவள் இவள் உவள்	{ அவள் இவள் உவள் என்கிற பெண்பால் சுட்டுப் பொருள்களும்	வீம் அவை	{ நகிக்குந் தன்மையுள்ள பொருள்களும்
எவள்	{ எவள் என்கிற பெண்பால் வினாப் பொருள்களும்	இவை உவை அவை	{ இவை உவை அவை என்னும் பலவின்பால் சுட்டுப் பொருள்களும்
தாம்	{ தாம் என்னும் பன்மைப் பொதுப் பொருள்களும்	நலம் அவை	{ நல்ல வஸ்துக்களும்
அவர் இவர் உவர்	{ அவர் இவர் உவர் என்னும் பலர்பால் சுட்டுப் பொருள்களும்	தீங்கு அவை	{ கெட்ட வஸ்துக்களும்
		ஆம் அவை	{ எதிர் காலப்பொருள்களும்
		ஆய்நின்ற	{ இறந்தகாலப்பொருள்களும்
		அவரே	{ ஆகின்ற எல்லாப் பொருள்களும்
			அந்த ஸர்வேச்வரனேயாம்.

***—இப்பாட்டுமுதல் மேற்பாட்டுக்களெல்லாம் கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன லீலா விபூதிச் செல்வத்தைப் பன்னியுரைப்பன. எம்பெருமானார் கத்யத்தில் *ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநா சேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம்* என்றருளிச்செய்வது இப்பாட்டுமுதல் முறையேயுள்ள மூன்று பாசாங்களிலும் சொல்லுகிற பொருளையே ஸங்கிரஹித்தபடியாம். ஸகல சேதநாசேத நங்களினுடையவும் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுடைய அதீநமாயிருக்குமென்பது இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறது. அப்படியே அவற்றின் ஸ்திதியும் [ரக்ஷணமும்] அவனதீனமென்பது மேற்பாட்டிற் சொல்லுகிறது. அவற்றின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் அவனதீனங்களென்பது அதற்கு மேற்பாட்டிற் சொல்லுகிறது.

அவரவர்தமதமது அறிவறிவகைவகை *
அவரவரிறையவர் எனவடியடைவர்கள் *
அவரவரிறையவர் குறைவிலிரிறையவர் *
அவரவர்விதிவழி அடையநின்றனரே.

அவர் அவர் தம தமது	அந்தந்த அதிகாரிகள் தங்கள் தங்களுடைய	குறைவு இலர்	{ அவரவர்கள் விருப்பின பலன்களை கொடுப்பதில் குற யற்றனவே; (எதனாலே என்னில்)
அறிவு அறிவகை வகை	{ ஞானத்தாலே அறியப் படுகிற பலபலபடிகளாலே	இறையவர்	{ ஸர்வ ஸ்வாமியான ஸ்ரீமந் நாராயணன்
அவரவர் இறையவர் என	அந்தந்த தெய்வங்களை ஸ்வாமிகளென்றெண்ணி	அவரவர் விதி வழி	{ அந்தந்த அதிகாரிகள் தங்கள் தங்கள் அத்ருஷ்டாநுஸாரமாய்
அடி அடைவர்கள்	ஆசாயிப்பர்கள்;	அடைய	{ பலன் பெறும்படியாக
அவரவர் இறை யவர்	{ அந்தந்த அதிகாரிகளால் தொழப்படுகிறதெய்வங்கள்	நின்றனர்	{ (அந்தந்த தேவதைகளுக்கு) அந்தர்யாமியாக எழுந் தருளியுள்ளான்.

***—உலகத்தில் நடக்கிற ரக்ஷணத்தொழில்யாவும் எம்பெருமானுடையதே; அக்நி இந்திரன் சிவன் பிரமன் முதலிய இதர தெய்வங்களைக் குறித்து அவரவர்கள் வழிபாடுகள் செய்து தாம் தாம் கோலின பலன்களைப் பெறுவதாகக் கண்டாலும் அதுவும் எம்பெருமான் தானே அத்தெய்வங்களுக்கு உள்வீடாக இருந்து நடத்துகிற ரக்ஷணமேயன்றி அத்தெய்வங் களே சுதந்திரமாகச் செய்துவிடுகிற ரக்ஷணமன்று என்றதாயிற்று.

நின்றனரிருந்தனர் கிடந்தனர்திரிந்தனர்*
 நின்றிலரிருந்திலர் கிடந்திலர்திரிந்திலர்*
 என்றுமொரியல்வினர் எனநினைவரியவர்*
 என்றுமொரியல்வொடு நின்றவெந்திடரே.

நின்றனர்
 இருத்தனர்
 கிடந்தனர்

நிற்பவர்கள்
 இருப்பவர்கள்
 கிடப்பவர்கள்

திரிந்தனர்

திரிபவர்கள் (ஆக இப்
 படிப்பட்டவர்களினுடைய
 நிற்பல் இருத்தல் கிடத்தல்
 திரிதலாகிப் ப்ரவ்ருத்தி
 களெல்லாம் அப்பெரு
 மானுடைய அதிநமே)

நின்றிலர்
 இருந்திலர்
 கிடந்திலர்

நில்லாதவர்கள்
 இராதவர்கள்
 கிடவாதவர்கள்

திரிந்திலர்

திரியாதவர்கள் (ஆக இப்
 படிப்பட்டவர்களினுடைய
 நில்லாமை)

என்றும்

ஒரு இயல்வினர்
 என நினைவு
 அரியவர்

என்றும்

ஒர் இயல்வொடு
 நின்ற

எம் திடர்

இராமை கிடவாமை திரி
 யாமையாகி நிவ்ருத்தி
 களெல்லாமும் அப்பெரு
 மானுடைய அதிநமே)

எப்போதும்

ஒரேவிதமான இயற்கையை
 யுடையவரென்று நினைக்க
 முடியாதவரும் (அவரே)
 (அவர்தாம் யாவரென்னில்)

எப்போதும்

ஒரேவிதமான இயற்கை
 யோடுகூடியிருக்கின்றவராய்.

திடமானபிரமாணத்தினால்
 வித்தரான நம்முடையவர்.

***—லீலாவிபூதியின் ஸ்வரூபமும் ரக்ஷணமும்எம்பெருமானுடைய அதிநமென்பது
 கீழிரண்டு பாசரங்களில் அருளிச்செய்யப்பட்டது; அதனுடைய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும்
 அவனதனைமே யென்கிறது இப்பாட்டில். இதில் முதலடியில் ப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது.
 இரண்டாமடியில் நிவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது. நின்றனர் இத்யாதிக்கு-நிற்பல் இருத்தல்
 கிடத்தல் திரிதல் என்கிற தொழில்களை இங்குப் பொருளாக அமையும். நின்றிலர் இத்யா
 திக்கும்-நில்லாமை இராமை கிடவாமை திரியாமை என்பவைகளே பொருளாகப் பொருந்தும்.

திடர்-திடமான ஷேஷப்ரமாணத்தில் வித்திப்பவர் என்றபடி.எம்பெருமான் அப்படிவித்
 திப்பது வைதிகோத்தமராகிய தமக்குப் பரமலாபம் என்பது தோன்ற எம்திடர் என்கிறார். 6

திடவிசும்பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசை *

படர்பொருள்முழுவதுமாய் அவையவைதொறும் *

உடன்மிசையுயிரெனக் கரந்தெங்கும்பரந்துளன் *

சுடர்மிகுகருதியுள் இவையுண்டசுரனே.

7

திடம்
 விசம்பு

உறுதியான
 ஆகாசமென்ன

எரி வளி நீர்
 நிலம்

அக்நியென்ன வாயு
 வென்ன ஜலமென்ன
 பூமியென்ன

இவை மிசை

ஆகிய இவற்றை ஆதாரமாக
 க்கொண்டு

படர் பொருள்
 முழுவதும்ஆய்

படர்ந்த பதார்த்தங்கள்
 யாவும் தானும்படி அவற்
 ருக்கு உபாதாமாய்
 (அவற்றை உண்டாக்கி)

அவை அவை
 தொறும்

அந்தந்த பதார்த்தங்களில்
 லாவற்றிலும்

உடல் மிசை
 உயிர் என

{ சரீரத்தில் ஆத்மா வியா
 பிப்பது போல

கரந்து

மறைந்து

எங்கும் பரந்து

{ உள்ளிலும் வெளியிலும்
 வியாபித்து

சுடர் மிகுகருதி
 யுள் உளன்

{ தேசபொலிந்த வேதத்தில்
 உள்ளவனானஎம்பெருமான்

இவை உண்ட
 சுரன்

{ (ஸம்ஹார காலத்தில்)
 இவற்றை யெல்லாம்
 தன் பக்கலிலே பாக்கிச்
 கொள்ளும் தேவனாவான்.

சுருது

— தேதம்

மடுகது

— தேதாதலாகிஉபகிஷ்ய

சுடர்மிகுகது

— கோபவரு நுநாகம்

***—தீழ்ப்பாசரங்களிலும் மேலிற் பலவிடங்களிலும் 'எல்லாப் பொருள்கட்கும் எம் பெருமானே நியாமகன்' என்று சொல்லவேண்டுமிடங்களில் அப்படிச் சொல்லாமல் 'எல்லாம் எம்பெருமானே' என்று [ஸமாநாதிகரணமாகச்] சொல்லுவதால் அத்வைதாபிப்பாயம்போல் தோன்றக்கூடுமன்றோ; உண்மையில் அப்படியில்லை; ஸகல சேதநாசேதநங்களும் சரீரமாய் எம் பெருமான் ஸகலாந்தர்யாமிதவேந சரீரியாய் நீற்றலால் இப்படிப்பட்ட சரீர சரீரிபாவ ஸம்பந் தத்தைப் பற்றவே ஐக்கியம் சொல்லப்பட்டதென்று நிரூபிக்கிறது இப்பாகரம். விசிஷ்டாத்வைதக் கோட்பாட்டை இப்பாட்டு ஸாரமாக எடுத்துரைக்கின்ற தென்னுணர்க. 7

சுரரறிவருநிலை விண்முதல் முழுவதும் *
வரன்முதலாயவை முழுதுண்டபரபரன் *
புரமொருமூன்றெறித்து அமரர்க்குமறிவியந்து *
அரனயனென உலகழித்தமைத்துள்ளனே. 8

சுரர் அறிவு அரு நிலை { (பிரமன் முதலிய) தேவர்க ளுக்கும் அறியவொண்ணாத நிலைமையையுடைத்தான

அரன் என ஒரு மூன்று புரம் எரித்து உலகு அழித்து

{ ருத்ரமூர்த்தியின் உரு வத்தைத் தரித்தவனாகி இணையில்லாத திரிபுரங்க ளைத் தணித்தும் உலகங்களை அழித்தல்செய் தும்

விண் முதல் முழுவதும் வரன் முதல் ஆய் { மூலப் பக்ருதி முதலாக உள்ள ஸகல வஸ்துக் களுக்கும் சிறந்த காரண பூதனாய் (அவற்றை யெல்லாம் படைத்தவனாயும்)

அயன் என அமரர்க்கு அறிவு இயந்து உலகு அமைத்து

{ நான்முகக் கடவுள் என் னும்படியாக நின்று தேவர்களுக்கு ஞானத்தைக் கொடுத்தும் உலகங்களைப் படைத்தல் செய்தும் அவர்களுக்குள் ஆத்மாவா யிருக்குமவனே.

அவை முழுது உண்ட பரபரன் { அவற்றையெல்லாம் (பிர ளய காலத்தில்) திருவயிற் றிலேரகூழிப்பவனாயுமுள்ள பரம புருஷன்

உளன்

***—பிரமன் சிவன் முதலான தேவர்களும் சிலசில அறிய பெரிய காரியங்களை நடத் திப் போருவதாக ப்ரமாணங்களில் விளங்காநின்றதே; சிவபிரான் த்ரிபுரஸம்ஹாரமாகிற மிகப் பெரிய காரியத்தை நடத்தினனென்றும் ஸகல லோகத்தின் ஸம்ஹாரத் தொழிலுக்கு அதிகாரி யாயிருக்கிறான் என்றும், பிரமனும் தேவர்களுக்கெல்லாம் ஞானமளித்தன னென்றும் லோக ஸ்ருஷ்டியை நடத்திப் போருகிறான் என்றும் பிரமாணங்களால் விளங்கும்போது எல்லாப் பெரு மைகளையும் விஷ்ணுவின்மேலேயே ஏறிட்டுச் சொல்லுவதென் ? என்று சிலர் சங்கிக்க, அவர் களுக்குத் தெளிவு பிறப்பிக்கும் பாகரம் இது. * விஷ்ணு ராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமிததே ஜஸ: , தஸ்மாத் ததூர்ஜ்யா ஸம்ஸ்பர்சம் ஸ லிஷேஹே மஹேச்வர: * என்று மஹாபாரதத்தில் கர்ணபர்வத்தில் சொல்லிற்று. இங்ஙனே பல ப்ரமாணங்களை நோக்குமிடத்து சிவன் பிரமன் முதலானோர் செய்யுமவையும் ஸ்ரீமந் நாராயணதிஷ்டான பலத்தினாலேயே என்பது ஸ்பஷ்ட மாகு மென்றதாயிற்று. 8

உளனெனிலுளன் அவனுருவமிவ்வுருவுகள் *
உளனலனெனில் அவனருவமிவ்வுருவுகள்*
உளனெனவிலனென இவைகுணமுடைமையில்*
உளனிருதகையெயொடு ஒழிவிலன்பரந்தே. 9

உளன் எனில் { ஈசுவரனுண்டென்று (வைகி கார்கள் சொல்லுகிறுப் போலே) சொன்னாலும்

உளன்

{ ஈசுவரனுண்டுஎன்பதாகவே தேறும்;

உளன் அலன் எனில் { ஈசுவரனில்லை யென்று (நாஸ்திகர்களின் படியே) சொன்னாலும்

உளன் என இலன் என இவை குணம் உடைமையின்

{ உளனென்றும் இலனென் றுஞ்சொல்லப் படுகிற அஸ்தித்வ நாஸ்தித்வங் களை ப்ரகாரமாக வுடை யனாகுந் தன்மையினாலே

இவ்வுருவுகள் { உருவமுடையவனாயும் உருவமில்லாதனவாயு மிருக்கின்ற உலகப் பொருள்கள் யாவும்

அவன் உருவம் { அப்பெருமானுக்கு ஸ்தூலசரீரங்களும் ஸுக்ஷ்மசரீரங்களும்

இரு தகைமை யோடு

ஒழிவு இலன் பரந்து உளன்

{ இரண்டு தன்மைபோடும் (அதாவது ரூபியும் அரூபியுமான ஸ்தூல ஸுக்ஷ்மப் பரபஞ்சங்களை வடிவாகக் கொண்டு) எல்லாக்காலங்களிலும் எல்லா இடங்களிலுமுள்ளவனாகவே வலித்திப்பன்.

***—இப்பாட்டால் ஸர்வ சூர்யவாதி நிரவிக்ஷப்படுகிறான். ப்ரஹ்மஸூத்ரம் இரண்டாவது அத்யாயம் இரண்டாவது பாதத்தில் *ஸர்வதா நுபபத்தேச்ச* என்கிற ஸூத்ரத்தின் பூர்த்தியத்தில் பரஹ்மகாரர் சூர்யவாதத்தைக் கண்டித்திருப்பது பெரும்பாலும் இப்பாசரத்தின் நடைபயைக்கொண்டேயாம். 'எல்லாமுள்ளது' என்று பிரதிஜ்ஞை பண்ணினான் என்றேனுமோ அதுவேதான் 'எல்லாமில்லது' என்கிற ப்ரதிஜ்ஞையாலும் தேறும். உலகத்தில், உண்மையென்றும் இல்லாமையென்றும் இரண்டு வகையான சப்தங்களும் ப்ரதீதிகளும் இருக்கின்றனவே, அவற்றின் விஷயம் என்ன வென்று ஆராய்ந்தால், உள்ளதான வஸ்துவுக்கே நிலைமைவேறுபாடுகள் நேருவதே மேற்குறித்த ப்ரதீதிகளுக்கு விஷயமாகும். 'இங்கே துணியிருக்கின்றது' என்றால் பஞ்சினுடைய அல்லது நுலினுடைய நிலைமைவேறுபாடு தோன்றும். முன்பு பஞ்சாகவோ நூலாகவோ இருந்த பொருள் இப்போது துணியாகிய வேறொரு நிலைமையைப் பெற்றுள்ளது என்றபடியாகும். துணி அழிந்து போயிற்று' என்றால் துணி யென்னும்படியான காரிய நிலைமையைவிட்டுக் காரணவஸ்தையாக மாறிவிட்டது என்றபடியாகும். இந்த விதமாகவே எந்த ப்ரதீதியாலும் அடியோடு சூர்யத்வமென்பது வலித்திக்கவேமாட்டாது.

'முயற்கொம்பு இல்லை, மலடிமகன் இல்லை, ஆகாசத்தாமரை இல்லை' என்றால் மேற்குறித்த வஸ்துக்களின் அத்யந்த சூர்யத்வம் விளங்குகின்றதே; இவ்விடங்களில் அவஸ்தாந்தரப்பத்தி யென்பது சொல்லமுடியாதன்றோ என்னில்; இங்கும் அடியோடு சூர்யத்வமென்பது ஒரு நாளும் ஏற்படாது. முயற்கொம்பு இல்லையென்றால் முயல் இல்லையென்றும் கொம்பு இல்லையென்றும் ஏற்படுமோ? மலடி மகன் இல்லையென்றால் மலடி இல்லையென்றும் மகன் இல்லையென்றும் ஏற்படுமோ? ஆகாசத்தாமரை யில்லையென்றால் ஆகாசமேயில்லை, தாமரையே யில்லையென்பதாக ஏற்படுமோ? மேற்குறித்த பொருள்களெல்லாம் உண்டென்பது மறைக்கமுடியாது; ஆனால் 'முயலுக்கும் கொம்புக்கும் ஸம்பந்தமில்லை, மலடிக்கும் மகனுக்கும் ஸம்பந்தமில்லை, ஆகாசத்திற்கும் தாமரைக்கும் ஸம்பந்தமில்லை' என்று அந்தந்த வஸ்துக்களுக்குப் பரஸ்பர ஸம்பந்தமில்லையென்பதாக ஸம்பந்தாபாவம் மாத்திரம் ஏற்படுமேயன்றி அந்தவஸ்துக்களே அடியோடு இல்லையென்பதாக ஒருபோதும் ஏற்படாது. ஆகவே ஸர்வசூர்யவாதம் ஒருவழியாலும் வலித்திக்கவகையில்லை.

பரந்ததண்பரவையுள் நீர்தொறும்பரந்துளன் *
பரந்தவண்டமிதென நிலவிசும்பொழிவற *
கரந்தசிலிடந்தொறும் இடந்திகழ்பொருடொறும் *
கரந்தெங்கும்பரந்துளன் இவையுண்டகரனே.

பரந்த தண் பரவையுள் நீர் தொறும் { எங்கும் வியாபித்த குளிர்ந்த கடலினுள் ஜலபரமானுதோறும் விஸ்தாரமான இவ்வண்டத்திலிருக்குமா போலே நெருக்குண்ணாமல் இருப்பவனாய் (இப்படி) பூமியிலும்

விசம்பு { மேலுலகங்களிலும் ஒழிவு அற { ஒன்றொழியாமே கரந்தசில் இடம் { அதி ஸுக்ஷ்மமாய் அற்பமான இடங்கள்தோறும்

இடம் திகழ் பொருள்தெ கரந்து

எங்கும் பர உளன்

முள்ளதாக மத்தை மேற் லாறு மறைத் என்றது முக் தாயம். சுரு சுருதியென்ற இப்பதிகத்தி காராயணநா

கரம் விசம்பு எரி வளி நீர் நிலம்

இவை மிசை

வரன் கவில் திறல்

வளி

அளி

லைக்கட்டுகி லாம்ராஜ்யத் இவை மேலே விடப்

இடம் ஆவ்வவ்விடங்களிலே
திகழ விளங்காநின்ற
பொருள்தோறும் ஆத்மவஸ்துக்கள் தோறும்
கரந்து } (வ்யாப்ய வஸ்துக்களும்
அறியாதபடி) மறைந்து
எங்கும் பரந்து } எல்லா விடங்களிலும் வியா
உளன் } பித்திராநின்றான் (யாவ
னெனில்:)

இவை உண்ட
கரன்

{ இவ் வஸ்துக்களை ஸம்ஹார
தசையிலும் தனக்குள்
ளையடக்கி தான் ஸ்திர
மாயிருக் குமெம்பெரு
மான்.

***—பரத்துவத்தைப் பேசுவதான இப்பதிகத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கே பரத்வ
முள்ளதாக ஸ்தாபித்தல் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலுள்ளது. அந்த நாராயணத் திருநா
மத்தை மேற்பதிகங்களிலே ஸ்பஷ்டமாகப் பேசியருளுகிற ஆழ்வார் இந்தப் பதிகத்திலே ஒரு
வாறு மறைத்தே காட்டினார். கீழ் ஏழாம்பாட்டில் “சுடர்மிகு சுருதியுள் இவையுண்டசுரனே”
என்றது முக்கியமாக நாராயணத் திருநாமத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றியேயாமென்பது ஸம்பிர
தாயம். சுருதியென்றால் வேதம்; மிகுசுருதி யென்றால் வேதாந்தமாகிய உபநிஷத்து; சுடர்மிகு
சுருதியென்றால் நாராயணனுவாகம்; ஆகவே நாராயணனுவாக வலித்தனை எம்பெருமானுக்கே
இப்பதிகத்தில்பரத்துவம் பேசப்பட்டதென்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஸர்வ வ்யாபகத்வமே
நாராயணநாமத்தின் தேர்ந்த பொருளாதலால் அதனை இப்பாட்டில் அருளிச் செய்தாராயிற்று.

கரவிசும்பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசை *
வரனவில்திறல்வலி அளிபொறையாய்நின்ற *
பரனடிமேல் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் *
நிரனிறையாயிரத்து இவைபத்தும்வீடே.

11.

கரம் திடமான
விசம்பு ஆகாசமென்ன
எரி அக்னியென்ன
வளி வாயுவென்ன
நீர் ஜலமென்ன
நீலம் பூமியென்ன (ஆகிய)
இவை மிசை { இவற்றின் மீதுள்ள
(இவற்றிற்கு ஸ்வபாவங்
களாயுள்ள)

வரன் சிறந்த
கவில சப்தமென்ன
திறல் கொளுத்தும்சக்தியென்ன
வலி (எதையும் தூக்கவல்ல) பல
அளி குளிர்ச்சியென்ன

பொறை

ஆய்நின்ற

பரன்

அடிமேல்

குருகூர் சடகோ
பன் சொல்

நீரல் நிறை

ஆயிரத்து

இவை பத்தும்
வீடு

எதையும் பொறுத்துக்
கொண்டிருப்பதாகிற
கூதமை யென்ன

{ ஆகிய இத் தருமங்களெல்
லாம் தன் வசமாயிருக்
கப்பெற்ற

ஸர்வேச்வானுடைய

திருவடி விஷயமாக

{ திருநகரியில் திருவவ
தரித்த நம்மாழ்வார்
அருளிச்செய்த

{ சப்த பூர்த்தியும் அர்த்த
பூர்த்தியும் கொண்ட

ஆயிரம் பாசரங்களிலே

இப்பத்துப் பாசரமும்

மோகூப்ராபகம்.

***—இது திருநாமப்பாட்டு எனப்படும். இப்பதிகங்கற்பார்க்குப் பலன் சொல்லித்
தலைக்கட்டுகிறது இது. இவை பத்தும்வீடே யென்றது இப்பத்துப் பாசரமும் வீடாகிய மோகூ
ஸாம்ராஜ்யத்தைத் தரவல்லது என்றபடி.

இவைபத்தும் வீடே—இப்பத்துப் பாசரங்களும் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளின்
மேலே வீடப்பட்டன—ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டன என்றும் பொருளுரைப்ப..

11

முதல் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாந் திருவாய்மொழி வீடுமின்முற்றவும்

எம்பெருமானுடைய நன்மையையும், ஸம்ஸாரிகள் பற்றிக்கிடக்கிற விஷயந்தாங்களின் அற்பத் தன்மை அகித்யத்தன்மை முதலியவற்றையும் அருளிச் செய்யாநின்றனுகொண்டு விஷயந்தாங்களில் நசையற்று பகவத்பக்தியைப் பண்ணுகொள்ளென்று உபதேசம் பண்ணுகிறார்.

வீடுமின்முற்றவும் * வீடுசெய்து * உம்முயிர்
வீடுடையானிடை * வீடுசெய்ம்மினே.

முற்றவும்	{ (பஐநவிரோதியான ஸாத்யஸாதனங்கள்) எல்லாவற்றையும் விட்டுவிடுங்கள்; அப்படிவிட்டு,	உம் உயிர்	{ உங்களுடைய ஆத்ம வஸ்துவை மோகந் தீர்வாறுகளை ஸ்வாமியிடத்திலே ஸமர்ப்பியுங்கள்.
வீடுமின் வீடுசெய்து		வீடு உடையான் இடை வீடு செய்ம்மின்	

***—எம்பெருமானைத் தவிர்த்த மற்றெல்லா விஷயங்களையும்விட்டு எம்பெருமானது திருவடிகளிலே ஆத்மாவை ஸமர்ப்பியுங்கொள்கை.

மின்னின்னிலையில * மன்னுயிராக்கைகள் *
என்னுமிடத்து * இறை யுன்னுமின் நீரே.

உயிர் மன்னு	ஆத்மா பொருந்திவர்த்திக்கிற	என்னும்இடத்து	என்று சொல்லுமளவில்
ஆக்கைகள்	சரீரங்கள்	நீரே	(இதை) நீங்களே
மின்னின்	மின்னலைக்காட்டிலும் -	இறை	சிறிது
நிலை இல	நிலையுடையனவல்ல;	உன்னுமின்	{ ஆராய்ச்சி பண்ணிப் பாருங்கள்.

***—நெடுநாள் வாஸநைபண்ணித் தொடர்ந்துவருகிற விஷயங்களை விடமுடியுமோ? என்ன அவற்றின் குற்றங் குறைகளைக் காணவே நன்கு விடலாமென்கிறார் இப்பாட்டில்.
மின்னின்—மின்னல்போல்; மின்னலைக்காட்டிலும்.
என்னுமிடத்து இறையுன்னுமின்நீரே—இந்த விஷயத்தை நீங்களே ஆராய்ந்து பார்க்கலாமே; இதற்காக ஒரு ஆசார்யோபதேசம் வேணுமோ? தோஷம் பரத்யக்ஷமாதலால் உங்களுக்கே தெரியுமே என்றவாறு.
பன்னீராயிர வுரையின்படிக்குப் பின்னடிகளின் கருத்தாவது—மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள் என்று சொல்லும்படியாதலால் நீங்கள், இறை—ஸ்வாமியை, உன்னுமின்—மநநம் பண்ணுங்கொள் என்பதாம்.

நீர் நுமதென்றிவை * வேர்முதல் மாய்த்து * இறை
சேர்மினுயிர்க்கு * அதன் நேர்நிறையிலே.

நீர் நுமதுஎன்ற	{ அஹங்கார மமகாரங்களாகிற இவற்றை (ருசி வாஸநைகளாகிற)பக்க வேரோடே முதலறுத்து ஸ்வாமியை	சேர்மின்	{ அடையுங்கள்; ஆத்மாவுக்கு அதனோடு ஒத்த பூர்த்தி இல்லை.
இவை வேர் முதல் மாய்த்து இறை		உயிர்க்கு அதன் நேர் நிறை இல்	

***—விடவேண்டிய வஸ்துக்கள் பலபல கிடப்பதால் அவற்றையெல்லாம் தனித்தனியே எடுத்துரைத்தல் பெரும்பாடாகுமாதலால் விடவேண்டியவற்றைச்சுருங்க அருளிச்செய்கிறாரிதில். நீர் நுமது என்றது அதுவாதரீதியாலுங்கூட அஹங்கார மமகார ஸ்பர்சம் தமக்குக் கூடாதென்ற கருத்தினாலென்க. நான் எனது என்று தம்வாக்காலே சொல்லமாட்டாரே. நாக்கு வேம் என்று.

இல்லதுமுள்ளதும் * அல்லதவனுரு*
எல்லையிலந்நலம் * புல்குபற்றற்றே*

4

அவன் உரு	{ அந்த எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபமானது	உள்ளதும் அல் லது எல்லை இல்	{ ஸத்து என்னப்படுபவனை ஜீவாத்மாவின் படியை யுடையதுமன்று; எல்லையில்லாத
இல்லதும் அல் லது	{ விகாராஸ்பதமா கையாலே அஸத்துஎன்னப்படுமதான அசேதநத்தின் படியையு டையது மன்ற;	அ நலம் பற்று அற்று புல்கு	{ அப்படிப்பட்ட ஆரந்த ஸ்வ ரூபியாயிருக்கும்; (ஆத லால் ஹேயவிஷயஸங்கத்தைவிட்டு (அப்பெருமானை) ஆசிரியிக்க.

* * * விடவேண்டிய விஷயத்தின் தோஷமிகுதியை இரண்டாம் பாட்டிலருளிச்செய்தார். பற்ற வேண்டிய பகவத் விஷயத்தின் நன்மைமிகுதியை இப்பாட்டிலருளிச்செய்கிறார். அவனுரு உள்ளது மல்லது இல்லது மல்லது—இல்லது என்றது அழியுந்தன்மையுடையது என்ற படி. உள்ளது என்றது அழியாத பொருள் என்றபடி. அசித்தையும் சித்தையும் சொன்னபடி. பகவானுடைய ஸ்வரூபம் சித்தையும் அசித்தையுங்காட்டில் விலகாணம் என்றதாயிற்று.

புல்கு என்னும் எவலொருமைவினைமுற்றுக்குச் சேர, வினி வருவித்துக்கொள்க. நாட்டை நோக்கிச் சொல்வதாகக் கூறுப. 4

அற்றதுபற்றெனில் * உற்றதுவீடுபிர் *
செற்றதுமன்னுறில் * அற்றிறைபற்றே *

5

பற்று அற்றது எனில்	{ விஷயார்த்த ஸங்கம் அற் குழித்தது என்னுமள விடெபே	மன்ன உறில்	{ நிலை திற்கும்படி பகவத் விஷ யத்தைக்கிட்டப்பார்க்கில்
உயிர்	ஆத்தமா		
வீடு உற்றது	{ மோகூத்தைப் பெற்றான வன்; [கைவல்யமோகூ முண்டாகும்;] [தை	அற்று இறை	{ (ஆசிரியிக்கும்போதே) எம் பெருமானுக்கென்றே அற்றுத் தீர்ந்து அந்த எம்பெருமானை
அது செற்று	அந்தக் கைவல்ய மோகூத் யெறுத்த	பற்று	பற்றுக.

* * * எம்பெருமானைப் பற்றாதற்கு இடையூறுகக் கைவல்ய மோகூத்தில் நசையுண்டாகக் கூடியதாதலால் அந்த இடையூறதன்னை விலக்கிக்கொள்ளுமாறு உபதேசித்தருளுகிறாரிப்பாட்டில். 5

பற்றினவீசனும் * முற்றவும்நின்றனன் *
பற்றினவாய் * அவன்முற்றிலடங்கே *

6

சசனும்	எம்பெருமாதும்		(ஓ லோகமே)
பற்றிலன்	{ ஆச்சிதச்சேரி பொருத்தி மிகுப்பதையே இயல் வாக உடைபடுதல்	பற்றிலை ஆய்	{ எம்பெருமானோடு பொருந் தியிருப்பதையே இயல் வாக உடைத்தாய்
முற்றவும்	{ தாரகம் பொருந்திப் பம் என்னுமளவான கைவலத்தையாக	அவன் முற்றில் அடங்கு	அப்பெருமானுடைய ஸகல கைங்கரியங்களிலும் அந்வயிப்பது.
நின்றனன்	இராதிந்ருள்,		

* * * “ஆழ்வீர்! புறம்புள்ளவற்றைவிட்டுப் பரம்புருஷனைப் பற்றும்படி உபதேசிக்கிறீர்; அவன்தான் ஸர்வேச்வரனன்றோ? நமக்கு அவன் முகந்தருவனோ” என்று ஸம்ஸாரிகள் சங்கப்பதாகக்கொண்டு, எம்பெருமானை அப்படி நினைக்கலாமோ? ஈசுவரத்வம் வந்தேறி யென்னும் படி ஸௌசீல்யமே வடிவாயிருப்பவனன்றோ அவன் என்று ஸமாதானம் பண்ணுகிறாரிதில்.

முற்றவும் நின்றனன் ஸகலவித பந்துவுமாகவும், தாசக போஷக போக்யவஸ்துக்களெல்லாமாகவும்; அறிவு ஒழுக்கம் ஜாதி முதலியவற்றால் ஏற்றத்தாழ்வு பெரிதுமுடைய எவ்வகுப்பினர்க்கும் ஒருங்கே ஆச்ரயணியாகவும் நின்றான் என்க.

இப்பாசரத்திற்கு பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி யொன்றுண்டு; அதாவது—ஈசனும்-ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணனும் பூநீவைகுண்ட நிலயனான எம்பெருமானும் பற்றிலன்-அங்குள்ள நித்யமுக்தர்களிடத்தும் பற்று இல்லாதவனாய், முற்றவும் நின்றான்-இன்று ஆச்ரயிக்கிற ஸம்ஸாரிகளிடத்திலேயே பரிபூர்ணமான காதல் கொண்டாராகின்றான். பற்றிலையாய்-ஹேய விஷயங்களிலே நீ வைத்திருக்கிற பற்றை விட்டவனாகி, அவன்முற்றிலடங்கு-அவனையே எல்லாமாகப் பற்றுவாயாக என்று.

இப்பாட்டிலும் அடங்கு என்ற ஏவலொருமை வினைமுற்றுக்குச் சேர விளி வருவித்துக் கொள்க. உலகத்தை விளித்துச் சொல்லுகிறபடி. 6

அடங்கெழில்சம்பத்து * அடங்கக்கண்டு * ஈசன்
அடங்கெழில்தென்று * அடங்குகவுள்ளே. 7

அடங்க எழில்	முற்றிலும் அழகியதான	ஈசனென்று	நம்பெருமானுடையதான
சம்பத்து அடங்க	{ (எம்பெருமானுடைய) விபூ	எழில் என்று	ஸம்பத்து என்று துணிந்து
கண்டு	தியை எல்லாம்	உள்ளே	{ அந்த பகவத் விபூதிக்குள்
அடங்க	பார்த்து	அடங்குக	ளேயே
	அதெல்லாம்		சொருகிப்போவது.

உள்ளமுரைசெயல் * உள்ளவிம்மூன்றையும் *
உள்ளிக்கெடுத்து * இறையுள்ளிலொடுங்கே. 8

உள்ளம்	நெஞ்ச என்றும்	உள்ளி	ஆராய்ந்து பார்த்து
உரை	வாக்கு என்றும்	கெடுத்து	{ அவற்றிற்குள்ள விஷயாந்த
செயல்	உடல் என்றும்	இறை உள்ளில்	{ ரப் பற்றைத் தவிர்த்து
உள்ள	ஏற்கனவே யுள்ள	ஒடுங்கு	எம்பெருமான் பக்கலிலே
இம் மூன்றையும்	{ ந்த மூன்று உறுப்புக்களை		அந்வயிப்பது.
	யும்		

* * * என்ன உபகரணங்களைக்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்வது? என்ன, புதிதாக சம்பாதிக்கவேண்டாமல் ஏற்கனவே அமைந்திருந்துள்ள மன மொழி மெய்கள் மூன்றையும் ‘இவை எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்வதற்குறுப்பாகவே கண்டவை’ என்று அனுஸந்தித்து, புறம்புண்டான விஷயங்களில் நின்றும் மீட்டு எம்பெருமான் பக்கலிலே ஊன்றவைப்பதென்கிறாரிப்பாட்டில்.

ஒடுங்கு என்பதைத் தன்வினையாகவும், பிறவினையில்வந்த தன்வினையாகவுங்கொள்வர். நீங்கள் ஒடுங்கவேணுமென்றும், உங்கள் உறுப்புக்களை ஒடுங்கச் செய்யவேணுமென்றும் முறையே பொருள் காண்க. ஒடுங்குதல்—அந்வயித்தல். 9

ஒடுங்கவவன்கண் * ஒடுங்கலுமெல்லாம் *
விடும்பின்னுமாக்கை * விடும்பொழுதெண்ணே.

அவன் கண்	அந்த எம்பெருமான் பக்க	விடும்	விட்டு நீங்கும்;
ஒடுங்க	லிலே	பின்னும்	அதற்குப்பிறகு
எல்லாம் ஒடுங்க	அந்நயிக்கவே	ஆக்கை விடும்	} சரீரம் தொலையும் நாளை
அம்	(ஆத்மாவை ஒடுங்கப் பண்	பொழுது	
	ணுவதான அவித்யை	எண்	எதிர் பார்த்திருப்பது.
	முதலானவை யெல்லாம்		

*** எம்பெருமானோடு நமக்குள்ள உறவின் உணர்ச்சி யுண்டாகவே கூசாமல் அணுக லாமென்றார் ஏழாம் பாட்டில். அவன் தன்விஷயத்தில் உபயோகப்படுத்துதற்காகவே தந்தரு னின் உறுப்புக்களை அவன் விஷயத்திலேயே உபயோகப்படுத்து மத்தனையே வேண்டிவது என் னார் எட்டாம் பாட்டில். இவற்றைக் கேட்ட உலகர்கள் 'ஆழ்வீர்! நாங்கள் ஸ்வாதந்திரியம் பாராட்டி அதனால் பகவத்விஷயத்தில் ஊற்றமற்றிருக்கின்றோ மல்லோம்; எம்பெருமானுடைய போக்யதையை அறியாமலிக்கிறோ மல்லோம், அப்பார்ப்தங்களான விஷயந்தரங்களை விட்டு பார்ப்தனை அவனையே பஜிக்கவேணுமென்னும் விருப்பம்மிகவுடையோமாயினும் பஜிக்கவொட் டாத விரோதிகள் கனக்க உண்டாயிருப்பதனாலன்றோ நாங்கள் பஜியாம லிருக்கிறோம்' என்ன; நீங்கள் அவனைக் கிட்டவே அந்த விரோதிகளெல்லாம் உடனே விட்டு நீங்குமென்கிறாரிப்பாட் டில்.

எண்பெருக்கந்நலத்து * ஒண்பொருளீறில் * திண்கழல்சேரே. *
வண்புகழ்நாரணன் * 10

எண் பெருக்கு	எண்ணிக்கை பெருகிக்	சறு இல	முடிவில்லாத
	கொண்டேயிருக்கும்படி	வண் புகழ்	திருக்கல்யாண குணங்களை
	அளவிறந்த	நாரணன்	யும் உடையனான
அநலத்து	அப்படிப்பட்டஞானம் முத	திண் கழல்	நாராயணனுடைய
	விய குணங்களுடைய	சேர்	(அடியாரைஒருநாளும்)கை
ஒண் பொருள்	சிறந்தபொருளாகிய ஜீவாத்		விடகில்லாததிருவடிகளை
	மவர்க்கத்தையும்		ஆசிரியப்பது.

*** —கீழே ஆழ்வார் உபதேசித்தபடிகளை யெல்லாங்கேட்ட ஸம்ஸாரிகள் "ஆழ் வீர்! அப்படியே செய்வோம்; எம்பெருமானைப் பூசிப்போம்; பஜனத்திற்கு ஆலம்பனமாக ஒரு மந்தரம் வேணுமே, அது என்ன மந்தரம்?" என்ன, அந்த மந்தரம் இன்னதென்று தெரிவித் தருளுகிறாரிப்பாட்டில். நாராயண திருநாமத்தின்பொருளை அனுஸந்தானஞ் செய்துகொண்டே அத்திருநாமத்தை வெளியிட்டருளுகின்றார் காண்மின்.

இப்பாசரம் திருமந்தார்த்தம் என்னுமிடம் ஆழ்வானுடைய இதிலாஸத்தினால் நன்கு விளங்கும்; அது வருமாறு:—அழகியமணவாளனுடைய அதுக்ரஹத்தினால் ஆழ்வானுக்கு இரண்டு திருக்குமாரர்கள் திருவவதரிக்க, ஆழ்வான் அக்குமாரர்கட்கு நாமகரணம் முதலியன செய்வித்தற்கு உடையவர் கடவரென்று எண்ணித் தாம் ஒன்றுஞ்செய்யாதிருக்க, நம்பெரு மான் திருவருளால் ஆழ்வானுக்கு உபயகுமாரர்கள் உதித்ததாகப் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டிருந்த பூர்வாபகாரர் அக்குழந்தைகள் பிறந்த பதினொரா நாளிலே சிஷ்யவர்க்கத்துடன் ஆழ்வான் திருமாளிகைக்கெழுந்தருளித் தமது பிரதான சிஷ்யர்களில் ஒருவரான எம்பாரை நோக்கிக் 'குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு வாரும்' என்ன, அவர் அங்ஙனமே பிரபன்னகுலக்கொழுந் தான அக்குழந்தைகளை யெடுத்துவரும்போது தருஷ்டிதோஷாதிகள் தாங்காதபடி ரகசியமாக த்வயமென்னும் மந்தராதனத்தை அதுஸந்தித்து வாழ்த்திக்கொண்டே வந்து குழந்தைகளை எம்பெருமானுக்குக் காட்டினர். அவர் மிக்க களிப்புடனே ஆனந்தக் கண்ணீர் துளிக்கத் தம் திருக்கண்களால் குளிரக் கடாக்கிக்கும்போது அத் தெய்விக சிசுக்களின் தேஜோவிசேஷத்தைக் கண்டு வியப்புக்கொண்டு 'எம்பாரே! இக்குழந்தைகளிடம் த்வயம் பரிமளிக்கின்றதே, இங் னனம் ஆகுமாறு என் செய்தீர்' என்று வினவ, எம்பார், 'குழந்தைகட்குக் காப்பாக த்வயாது ஸந்தானஞ் செய்துகொண்டுவந்தேன்' என்று சொல்ல, உடையவர் அப்படி எம்பார் காப்பிட்ட

தற்கு உகந்து அவரைப்பார்த்து 'இக்குழந்தைகள் உய்யும் வகையை நாடிச் செய்தற்கு முற் பட்டிராதலால் இவர்கட்கு நீரே ஆசார்யராகக்கடவீர்' என்று நியமித்துவிட்டார். இக்குமாரரிரு வர்க்கும் கூரத்தாழ்வான் திருவாய்மொழிப் பொருள் சொல்லி வரும்போது * எண்பெந்கிந் தலத்து இதயாதியான இத்தப் பாசரம் வந்தவளவிலே இது திருமந்திரார்த்தத்தை விவரிக்கிறதா தலாலும் மந்திரார்த்தம் ஆசார்யரிடத்திலேயே கேட்டறியவேண்டியதாதலாலும் அதனை அவர் கட்குச் சொல்லாது நிறுத்தி 'இதனை உங்கள் ஆசார்யர் பக்கலிலே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்ல, அதனை விரைவில் அறிந்துகொள்ளவேனுமென்னும் அவாவினால் உடனே அவர்கள் எழுந்து தங்கள் ஆசார்யரான எம்பார் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தைக் குறித்துப் போதப்புக்கவளவில், ஆழ்வான் யாக்கைநிலையாமையைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு அவர்களை யழைத்து 'இன்னபோது இன்னாரிருப்பார் இன்னார் போவாரென்று தெரியாது, ஆதலால் இருந்து கேளுங்கள்' என்று திருமந்திரத்தைச் சொல்லி இப்பாட்டின் பொருளையும் விவரித்து, 'இப்பாசரத்தைத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தமாக நினைத்திருங்கள்' என்று பணித்தருளினார்— என்பதாம்.

சுநிலவான ஆத்மாக்களையும் சுநிலவான கல்யாணகுணங்களைப் முடையனையாயிற்று நாராயணனாகையாவது. அப்படிப்பட்ட நாராயணனுடைய தீண்கழல்சேர் = அடியவர்களை ஒரு நாளாகக் கைவிடமாட்டாத திருவடிகளைச் சேருங்கள் என்றவாறு. இப்பாட்டிலும் வினி வரு வித்துக் கொள்வது. 10

சேர்த்தடத் * தென்குரு கூர்ச்சடகோபன்சொல் *
சேர்த்தொடையாயிரத்து * ஓர்த்தனிப்பத்தே. 11

சேர் தடம்	{ செறிந்த தடாகங்களை யுடைய	சேர் தொடை	{ கவியுறுப்புக்க ளெல்லாம் நன்கு அமையப்பெற்ற ஆயிரத்தினுள்ளே இப்பத்துப் பாசரம் ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்ட து.
தென் குருகூர் சடகோபன் சொல்	{ திருக்கரியில் அவதரித்த நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த	ஆயிரத்து இ பத்து ஓர்த்த	

***—இத்திருவாய்மொழி வாய்வந்தபடி சொல்லிற்றன்று, சேதநருடைய ஹிதத்துக் கீடாக ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டதென்று நிகமனஞ் செய்கிற பாசரம் இது.

சேர்த்தடத் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் = இங்கு சுடுமுப்பத்தாறுபடியில் 'சேர்த் தடம் என்கிற வித்தைச் சேர்தடமாக்கி' என்றருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. இலக்கணப்படிக்குச் சேர்தடமென்று இப்பாடகவே யிருக்கவேண்டுமல்லது சேர்த்தடமென்று தகரவொற்று மிக வேண்டிய அவசியமில்லை; ஆனாலும், மற்ற முன்றடிகளிலும் இதே ஸ்தானத்தில் வல்லொற்று மிக்கிருப்பதனால் அதற்கிணங்க முதலடியிலும் மிக்கது: சொற்செறிவு அங்ஙனமிருந்தாலும் பொருட்சேர்த்திக்கு ஏற்பத் தகர வொற்று இன்றியே கொள்க என்கிறார் நம்பிள்ளை.

பாட்டின் முதலிலுள்ள சேர் என்பதை வினைமுற்றாகவுங் கொள்ளலாம்; இப்பத்தே சேர்—இப்பத்துப் பாட்டையும் சேருங்கள். (அதாவது) அனுஸந்தானஞ் செய்யுங்கள் என்ற படி. முதற்பாட்டில் வீமீன் என்ற பன்மைக்குச் சேர இங்கும் பன்மையாகவே பொருள் கொள்ளவுரியது. 11

இரண்டாந் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

கோழிஸ்திருவாய்மொழி

இரண்டாம்பத்து—பத்தாந் திருவாய்மொழி—கிளரொளியிளமை

அவதாரிகை:—எம்பெருமான் தெற்குத் திருமலையிலே தானிருக்கிறபடியைக் காட்டிக் கொடுக்க ஆழ்வாரும் அதை அனுஸந்தித்து 'எம்பெருமான் நமக்கு உபேயனானால் அவன் எழுந்தருளியிருக்குமிடமும் நமக்கு உபேயந்தானே; ஆகவே, திருமலையோடு அதனோடு சேர்ந்ததொரு மலையோடு திருப்பதியோடு போம்வழியோடு, போவோமென்கிற அத்யவஸாயத் தோடு வாசியற எல்லாம் நமக்கு ப்ராப்யமே' என்று கொண்டு அதுபவித்து இனியராகிறார் இத்திருவாய்மொழியில்.

கோயில்திருவாய்மொழி—கிளரொளியிளமை

கிளரொளியிளமை கெடுவதன்முன்னம் *
வளரொளிமாயோன் மருவியகோயில் *
வளரிளம் பொழில் சூழ் மாலிருஞ்சோலை *
தளர்விலராகிச் சார்வதுசதிரே.

1

கிளர் ஒளி	{ மேன்மேலுங் கொழுந்து விட்டுக்கிளர்கின்றஞான வொளியையுடைய	மருவிய	{ நித்யஸந்திதானம் பண்ணி யிருக்கிற
இளமை	இளம்பிராயம்	கோயில்	ஆலயமாய்,
கெடுவதன் முன் னம்	{ அழிவதற் துள்ளே, குன்றாத தேஜஸை	வளர் இள பொழில் சூழ்	{ வளர்கின்ற இளஞ் சோலை களால் சூழப்பட்டதான
வளர் ஒளி	{ யுடையனான எம்பெருமான்	மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலைமலையை
மாயோன்		தளர்வுஇலர் ஆகி	தளர்ச்சி யில்லாதவராகி
		சார்வதே	அடைவதுதான்
		சதிர்	ஸ்வரூபாதுரூபம்.

***—திருமாலிருஞ் சோலைமலையைச் சென்று சேர்வதே இவ்வாத்மாவுக்குப் பரமபுருஷார்த்த மென்கிறார். இளமை கெடுவதற்கு முன்னமே நன்மையை ஸம்பாதித்துக் கொள்ளப் பாருங்கென்கிறார். “வாள்களாகி நாள்கள் செல்ல நோய்மைகுன்றி மூப்பெய்திமானும் நாள்” என்று திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்கிறபடி அந்தகாலம் வந்துவிட்டால் திருமலையை நினைக்கவும் நேராததலால், கிளரொளியிளமை கெடுவதன்முன்னம் திருமாலிருஞ் சோலையைச் சார்வது சதிர் என்கிறார். புத்தி கொழுந்து விட்டுச் செல்லுவது இளம்பிராயத்திலே யாதலால் கிளரொளியிளமை எனப்பட்டது. விஷயந்தர ப்ராவண்யம் விளைவதற்கு முன்னே என்றவாறு.

சதிரிளமடவார் தாழ்ச்சியைமதியாது *
அதிர்குரல்சங்கத்து அழகர்தம்கோயில் *
மதிதவழ்குடுமி மாலிருஞ்சோலை *
பதியதுவேத்தி எழுவதுபயனே.

2

சதிர்	அழகு பொருந்திய	அழகர்தம்கோயில்	அழகருடைய ஆலயமாய்,
இள மடவார்	{ இளம் பருவத்துப் பெண் களிடத்து	மதி தவழ்குடுமி	{ சந்திரன் உலாவப்பெற்ற சிகரத்தை யுடைத்தான
தாழ்ச்சியை	ஆழங்காற்படுவதை		மாலிருஞ்சோலை ;—(என்கிற)
மதியாது	ஒருபொருளாக நினையாமல்	பதி அது	அந்தத் திருப்பதியை
அதிர் குரல் சங் கத்து	{ முழங்குகின்ற ஓசையை யுடைய சங்கு ஒலிக்கப் பெற்ற	ஏத்தி எழுவதே	துதித்து உய்வதே
		பயன்	புருஷார்த்தம்.

***—நமக்கு ப்ராப்யபூதன் எம்பெருமான் எனினும், அவனோடு ஸாக்ஷாத்நாதாகவோ பரம்பரையாகவோ ஸம்பந்தமுடைய பொருள்களையும் ப்ராப்யங்களாகவே கொள்வதுண்டு. மோக்ஷத்திற்கு எம்பெருமானோருவனே உபாயம் என்று ஸித்தாந்தமாயிருக்கச் செய்தேயும், பூதீவைஷ்ணவர்கள் ஆசாரியர்கள் பிராட்டி முதலானாரிடத்திலும், தேசவாஸம் திருநாம ஸங்கீர்த்தநம் முதலான செயல்களிடத்திலும் உபாயத்வ வ்யவஹாரம் பண்ணுகிறாப்போலே, திருமலை முதலானவற்றிலும் உபேயத்வ வ்யவஹாரம் பண்ணக் குறையில்லை. ஆதலால் எம்பெருமானைவிட்டு அவனுடைய திருப்பதியாகிய திருமலையே உபேயம் என்று இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்வது கூடு மென்க.

2

பயனல்லசெய்து பயனில்லைநெஞ்சே *
புயல்மழைவண்ணர் புரிந்துறைகோயில் *
மயல்மிகுபொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை *
அயல்மலையடைவது அதுகருமமே.

3

நெஞ்சே	மனமே!,	மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ் சோலையினு டைய
புயல் மழை வண்ணர்	வர்ஷாகாலத்து மேகம் போன்ற திருநிறத்தை யுடையபெருமான்	அயல்	அருகிலுள்ள
புரிந்து உறை கோயில்	விரும்பி நித்யவாஸம் செய்கிற ஸந்திதியாய்,	மலை	மலையை
மயல் மிகு பொழில் சூழ்	(கண்டவர்களை) மயக்குகிற சக்திமிகுந்த சோலை களால் சூழப்பட்ட	அடைவது அது	அடைவதும்
		கருமமே	உத்தேசயந்தான்;
		பயன் அல்ல செய்து	நிஷ்பலமான காரியங்களைச் செய்வதனால்
		பயன் இல்லை	லாபமில்லை.

*** திருமலையைத் தொழவேண்டுமென்பதுகூட அவசியமன்று; திருமலையோடு ஸம்
பந்தமுள்ள [அதன் அருகிலுள்ளதான்] ஒரு மலையைத் தொழுதாலும் போதும் என்கிறது
இப்பாட்டு. 3

கருமவன்பாசம் கழித்துழன்றுய்யவே *
பெருமலையெடுத்தான் பீடுறைகோயில் *
வருமழைதவமும் மாலிருஞ்சோலை *
திருமலையதுவே அடைவதுதிறமே.

4

கருமம் வன் பாசம் கழித்து உழன்று உய்யவே	கருமங்களாகிற வலிய பாசங்களை கழற்றி அடிமை செய்து திரிந்து உஜ்ஜீவிக்கும் பொருட்டே கோவர்த்த நோத்தரணம் செய்தருளினவனான எம்பெருமான் தனது பெருமை யெல்லாம்	கோயில் வரு மழை தவ மும்	விளங்க நித்ய வாஸம் பண்ணுமிடமான ஸந்திதியாய்; மழைபெய்யவருகிறமேகங் கள் தவழ்கின்ற
பெரு மலை எடுத் தான் பீடு உறை		மாலிருஞ் சோலை	திருமலை அதுவே—;
		அடைவது	சேர்வது
		திறம்	உசிதம்.

*** ஒருவர்க்கும் எளிதில் கழித்துக்கொள்ள முடியாத கரும பந்தங்களைக் கழிப்பதற்
கும், அவை கழிந்து அடிமை செய்து வாழுகைக்குமாகவே எம்பெருமான் ஸந்திதி பண்ணி
யிருக்கிற திருமலையை யடைவதே தகுதியென்கிறார். முதலடியில் உய்ய என்கிற வினையெச்சம்
(இரண்டாமடியில்) உறை என்ற வினையைக் கொண்டு முடியும். 4

திறமுடைவலத்தால் தீவினை பெருக்காது
அறமுயலாழிப் படையவன்கோயில்
மறுவில்வண்சுனைசூழ் மாலிருஞ்சோலை *
புறமலைசாரப் போவதுகிறியே.

5

திறம் உடை வலத்தால் தீ வினை பெருக்காது	பலவகைப்பட்ட வலிமையைக் கொண்டு பாவங்களை மிகையாகச் செய்யாமல்,	வண் சுனை சூழ்	வளமான சுனைகளால் சூழப்பட்ட
அறம் முயல் ஆழி படைய வன் கோயில்	ஆச்ரித ரக்ஷண தருமத் திலே முயல்கின்ற திரு வாழியை ஆயுதமாக வுடைய பெருமானது கோயிலாய், அழுக்கற்ற	மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ் சோலையினு டைய
மறு இல்		புறம் மலை	பக்கத்திலுள்ளதொரு மலை யை
		சார போவது கிறி	கிட்டுமாறு போவதானது நல்ல உபாயம்.

*** கீழ் மூன்றாம் பாட்டில் “மாலிருஞ்சோலை யயன்மலை அடைவது அது கருமமே” என்று திருமலையோடு ஸம்பந்தமுடைய பிறிதொரு மலையை யடைந்தாலும் போதுமென்றார்; அடைய வேணுமென்கிற அவ்வளவும் வேண்டா; அந்தப் புறமலைதன்னை யடையவேணுமென்று எண்ணங்கொண்டு யாத்திரை புறப்படுவதுதானே போது மென்கிறாரிதில்—நமக்குள்ள தேஹ பலத்தைக்கொண்டு மேன் மேலும் பாவங்களைக் கூடுபூரித்துக்கொள்வது தகுதியன்று; திருமலை யாத்திரையிலே அந்த தேஹ பலத்தை உபயோகப்படுத்துவது நன்று என்பது இப்பாட்டின் முழுநோக்கு.

கிறியெனநினைமின் கீழ்மைசெய்யாதே *
உறியமர்வெண்ணெய் உண்டவன்கோயில் *
மறியொடுபிணைசேர் மாலிருஞ்சோலை *
நெறிபடவதுவே நினைவதுநலமே.

கீழ்மை செய் யாதே	இழிவான செயல்களைச் செய்யாமல்	கோயில்	ஆலயமாய்
கிறி என	(இப்போது நான் சொல்லு கிறதை) நல்லவுபாயமென்று	மறியொடு பிணை சேர்	தம் குட்டிகளோடுகூட மான் பேடைகள் சேர்ந்து வாழப்பெற்ற
நினைமின்	நினைபுகோள் : (அது யாதெனில்)	மாலிருஞ்சோலை நெறி	திருமலையினுடைய வழியிலே
உறி அமர்	உறிகளிலே அமைத்துவைத்த	பட	செல்லவேணுமென்கிற
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	அதுவே	அந்த நினைவு ஒன்றையே
உண்டவன்	அழுது செய்த கண்ண பிரானுடைய	நினைவது நலம்	நினைப்பது நல்லது.

*** திருமலைக்குப் போகிற மார்க்கமுண்டே, அதனைச் சிந்திப்பது தானும் போது மென்கிறார். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாகத் திருவவதரித்துத் தன்னுடைய ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யாதி குணதிசயங்களைக் காட்டியருளின பெருமான் தானே பிற்பட்டவர்களும் இழுவாமைக்காக இப் போது திருமலையில் நித்யஸச்சிதி பண்ணியிராநின்றனென்பது இரண்டாமடியின் கருத்து. விஷயந்தா ப்ராவண்யத்திலே நெஞ்சைச் செலுத்தாமல் திருமாலிருஞ்சோலை யாத்திரை வழி யிலே நெஞ்சைச் செலுத்துங்கோள் என்றாராயிற்று.

சுற்றடியில் நெறிபட என்பதை ஒரு முழுச் சொல்லாகக் கொண்டு ‘நன்றாக’ என்றும் பொருள் கொள்வார்: திருமாலிருஞ் சோலையை நன்றாகச் சிந்திப்பது நலம் என்றவாறு.

நலமெனநினைமின் நரகமுந்தாதே *
நிலமுனமிடந்தான் நீடுறையகோயில் *
மலமறுமதிசேர் மாலிருஞ்சோலை *
வலமுறையெய்தி மருவுதல்வலமே.

நரகு அழுந் தாதே	நரகத்தில் அழுந்த நினைபா மல்	நீடு உறை கோயில்	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்ந்தியாய்,
நலம் என நினை மின்	(இவ்வுபதேசத்தை) நன்மை யென்று நெஞ்சிற் கொள்ளுங்கள்; (அதா வது)	மலம் அறுமதி சேர்	களங்கமற்ற சந்திரன் சேரு மிடமான
முனம் நிலம்	முற்காலத்தில் பூமியை	மாலிருஞ் சோலை	திருமலையை
இடந்தான்	வராஹ ரூபியாகி இடந் தெடுத்துவந்தபெருமான்	வலம் முறை எய்தி	அதுகலமான முறையிலே கிட்டி
		மருவுதலே வலம்	பொருந்துவதே உறுதியானது.

*** “யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நீரயோ யஸ் த்வயா விநா” என்கிறபடியே எம்பெருமானோடு கூடியிருப்பது சுவர்க்கம்; அவனைப் பிரிந்திருப்பது நாகம் என்பது பக்தர் களின் வலித்தாந்தமாதலால் இங்கு நாகமுந்தாதே யென்றது எம்பெருமானைப் பிரிந்திருக்கை யன்றிக்கே என்றபடி. 7

வலஞ்செய்துவைகல் வலங்கழியாதே *
வலஞ்செய்யும் ஆயமாயவன் கோயில் *
வலஞ்செய்யும்வானோர் மாலிருஞ்சோலை *
வலஞ்செய்துநாளும் மருவுதல்வழக்கே. 8

வலம் செய்து	}	கரணங்களுக்கு (வலிமை	கோயில்	}	கோயிலாகி
வைகல்		யுண்டாக்கிக் கொண்டு	வானோர் வலம்		நித்யஸூரிகளும் வந்து பிர
		எப்போதும்	செய்யும்		தக்ஷிணம் செய்யுமிட
வலம் கழியாதே		அந்த வலிமையை வீணாகப்	மாலிருஞ்சோலை		திருமலை விஷயத்தில் [மான
		பாழ்படுத்தாமல்,—			
வலம் செய்யும்		(நமக்கு) நன்மையையே	வலம் செய்து	}	பிரதக்ஷிணம் முதலிய அது
		செய்தருளாகின்ற	நாளும்		
ஆயன்		கோபாலகிருஷ்ணனான	மருவுதல்		நாடோறும்
மாயவன்		மாயவனுடைய	வழக்கு		பொருந்தியிருப்பது
					யுக்தம்.

*** கண்டவற்றையும் தின்று தேஹத்திற்கு வலிமையை ஸம்பாதித்துக்கொண்டிருக்கிற ஜனங்களே! அந்த வலிமையை ஸ்வரூபத்திற்குத் தகாத விஷயங்களிலே செலுத்திப் பாழ்படுத்தாமல் திருமலையைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்வதாகிற நற்செயலிலே உபபோகித்து வாழுகளோ என்கிறார்.

வலஞ்செய்யும் வானோர் = பெருமாள் காட்டுக் கெழுந்தருளுகிறபோது திருவயோத்தியிலுள்ளாடங்கலும் பின்தொடர்ந்தாப்போலே பராத்பரன் இங்கே யெழுந்தருள், நித்ய முக்தர் களுங் கூடவந்து வலஞ் செய்வர்களாயிற்று. 8

வழக்கெனநினைமின் வல்வினைமூழ்காது *
அழக்கொடியட்டான் அமர்பெருங்கோயில் *
மழக்களிற்றினம்சேர் மாலிருஞ்சோலை *
தொழக்கருதுவதே துணிவதுகுதே 9

வல் வினை	{	கொடிய பாவங்களிலே	பெரு கோயில்	{	பெரிய ஸந்திதியாய்,
மூழ்காது		அழுந்தாமல்	மழ களிது		இளமைதங்கியயானைக்கூட்
வழக்கு என	{	(இவ் வுபதேசத்தை) நியாய	இனம் சேர்	{	டங்கள் சேருகிற
நினைமின்		மென்று கொள்ளுங்கள்;	மாலிருஞ்சோலை		திருமலையை
	{	பேய்ச்சியாகிற பெண்ணை	தொழகருதுவது	{	வணங்க வேணுமென்று
அழம் கொடி		[கூதனையை]			எண்ணுவதில்
அட்டான்	{	முடித்தருளின பெருமான்	துணிவதே	{	திடமான அத்யவஸாயங்
அமர்		எழுந்தருளியிருக்கிற	குது		கொள்வதே
					சிறந்த வுபாயம்.

*** திருமலையைத் தொழவேணுமென்கிற திண்ணிய அத்யவஸாயங் கொள்ளு மத்தனையே போதுமென்கிறார்.

மழக்களிற்றினஞ்சேர் என்றவிடத்து ஒரு ரஸோக்தி அருளிச் செய்வர் நம்பிள்ளை:— “லக்ஷணோபேதமா யிருப்பதொரு ஆணை தின்றவிடத்தே ஆயிர மாணைகள் வந்து சேராநிற்கும்.

கோயில் திருவாய்மொழி—கிளரொளியிளமை

அங்கு நிற்கிறதோ சோலைமழநிறு” என்று. திருமங்கையாழ்வார் அழகரை “சோமழலை களிநே!” என விளித்தார். தென்னாழை! என்று தெற்குத் திருமலையில் நிற்கிற யானையே! என்றும் விளித்தார்; அப்படிப்பட்ட யானையினருகே மழக்களிற்றினம் சேர்வது வியப்பன்று என்று காட்டியவாறு.

.....

சூதென்றுகளவும் சூதும்செய்யாதே *
வேதமுன்விரித்தான் விரும்பியகோயில் *
மாதுறுமயில்சேர் மாலிருஞ்சோலை *
போதவிழ்மலையே புகுவதுபொருளே.

10

சூது என்று களவும் சூதும் செய்யாதே முன் வேதம்	உபாயமென்றெண்ணி களவையும் சூதையும் செய்ய நினைக்காமல்,— முற்காலத்தில் வேதங்களை (கிதை முதலியவற்றால்) விவரித்தருளின பெரு மான்	கோயில் மாது உறுமயில் சேர் மாலிருஞ்சோலை	கோயிலாய் பேடையோடு கூடின ஆண் மயில்கள் சேர்ந்துவாழப் பெற்ற மாலிருஞ்சோலை யென்கிற
விரித்தான்		போது அவிழ் மலை	புஷ்பங்கள் விகலிக்கிற திருமலையில்
விரும்பிய	விரும்பி யெழுந்தருளியிரு க்கு மிடமான	புகுவதே பொருள்	சென்று சேர்வதே புருஷார்த்தம்.

***—முதலடிக்கு இரண்டுவகையான அர்த்த நிர்வாஹ முண்டு;—அற நூற்களில் சூதும் களவும் கூடாதென்று க்ஷேத்திரத்திருக்கையாலே அதனை யடியொற்றி ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்கிறார்; சூது களவு முதலிய தீய செயல்களாலே வீண்போது போக்காமல் திருமலை யிலே சென்று புகுங்கோள்—என்பதாக ஒரு நிர்வாஹம்.

இனி, களவாவது—எம்பெருமானுக்கு சேஷப்பட்டதான ஆத்ம வஸ்துவைத் தன்ன தென்றிருக்கை. அதாவது—விவேகியாயிருப்பானொருவன் ‘சர்வர சேஷமான ஆத்மாவுண்டு, ஸர்வ சேஷிபான சர்வரனுண்டு, புண்யபாப வகுப்பு உண்டு, பரலோகமுண்டு’ என்றிப்படி நூற் பொருள்களை யெடுத்துரைத்தால் மாயச் சொற்களாலே ‘இவை யொன்று மில்லை’ என்று அவன் தானே கையெழுத்திடும்படி அவனை மயக்கி மிக்க நாஸ்திகனாக்கித் தன் வகுப்பில் இணக்கிக்கொள்ளுகை. ஆகிய இவ்விரண்டையும் செய்து கெட்டுப்போகாமல்.....என்பது உற்றொரு நிர்வாஹம். இதை நிர்வாஹ பேதமாகக் கொள்ளாமல் ஸ்வாபதேசப் பொருளாகவும் கொள்ளலாம்.

.....

பொருளென்றிவ்வுலகம் படைத்தவன் புகழ்மேல் *
மருளில்வண்குருகூர் வண்சடகோபன் *
தெருள்கொள்ளச்சொன்ன ஓராயிரத்துளிப்பத்து*
அருளுடையவன்தான் அணைவிக்கும்முடித்தே.

பொருள் என்று	(ஒருநாளாகிலும்) பிரயோ ஜனப்படுமென்று கருதி இவ்வுலகங்களை	சொன்ன ஓர் ஆயிரத்துள் இ பத்து முடித்து	அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசரங்களுள் இப்பதிகம் ஸம்ஸாரபந்தத்தைப்போக்கி
இ உலகம் படைத்தவன் புகழ்மேல் மருள் இல் வண்குருகூர் வண் சடகோபன்—;	ஸ்ருஷடித்தபெருமானுடைய திருக்கல்யாணகுணங்களில் அஜ்ஞானமில்லாத வண்குருகூர் வண் சடகோபன்—;	அருள் உடைய வன் தான்	பரமதயானுவான எம்பெரு மானது திருவடிகளில்
தெருள்கொள்ள	(சேதநர்க்குத்) தெளிந்த ஞான முண்டாகுமாறு	அணைவிக்கும்	சேர்விக்கும்.

***—இப்பதிகந்தானே ஸம்ஸார பந்தத்தை யறுத்துப் பரமகாருணிகனான எப்பெருமானது திருவடிகளிலே கொண்டு சேர்க்குமென்று பயனுரைத்தவாறு. இப்பதிகத்தை அது ஸந்திப்பவர்களை எம்பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து கைக்கொள்வன் என்பது தேர்ந்த கருத்து. புகழ்மேல் மருள் இல்-எம்பெருமானது திருக்கல்யாண குணங்களில் ஸந்தேஹம் விபர்யயம், மறப்பு முதலானவை யில்லாதவர் என்றபடி. *மயர்வற மதிரல மருளப்பெற்ற வராதலால் இங்ஙனஞ் சொல்லத்தகுமென்க.

திருவாய்மொழி மூன்றும்பத்து—மூன்றந் திருவாய்மொழி— ஒழிவில்காலம்

அவதாரிகை.—எம்பெருமான் திருவேங்கட மலையில் நின்றருளுகிறபடியைக் காட்டி யருளக் கண்ட ஆழ்வார் அத்திருமலையப்பன் திருவடிகளிலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளுஞ் செய்யவேணுமென்று பாரிக்கிறார் இத்திருவாய்மொழியில்.

ஒழிவில்காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி *
வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டும்நாம் *
தெழிசுரலருவித் திருவேங்கடத்து *
எழில்கொள்சோதி எந்தைதந்தைதந்தைக்கே.

தெழி குரல் அருவி	{ கம்பீரமான ஓசையை டைய அருவிகள் பொருந் தின	ஒழிவு இல் காலம் எல்லாம் உடன் ஆய்	ஒய்வில்லாத காலம் முழுவதும் கூடவேயிருந்து
திருவேங்கடத்து எழில்கொள் சோதி	{ திருவேங்கடமலையில் நிறம்பெற்ற தேஜஸ்சையுடைய	மன்னி	{ ஸகல அவஸ்தைகளிலும் பிரியாது நின்று
எந்தை தந்தை தந்தைக்கு நாம்	{ எமது குலநாதனை பெரு மானுக்கு; அடியோம்	வழு இலா அடிமை செய்யவேண் டும்	{ குற்றமற்ற கைங்கரியங்களை பண்ணக்கடவோம்.

*** திருவேங்கடமுடையானுக்கு எல்லாவடிமைகளும் செய்யப்பெறவேணுமென்று மனோரதிக்கிறார். பின்னடிகளை முன்னே அந்நயித்துக்கொண்டு பிறகு முன்னடிகளை அந்நயித் துக்கொள்வது. “காலமெல்லாம் அடிமை செய்யவேண்டும்” என்றாலே போதுமாயிருக்க, ஒழி வில் காலமெல்லாம் என்று விசேஷித்துக் கூறினதற்குச் சில ஆசாரியர்கள் ஒரு விசேஷார்த்தம் கூறுவர்களாம்; அதாவது—இனிமேல் வரும் காலங்களில் மாத்திரம் கைங்கரியம் செய்ய விரும் புகிறார்களர்; கீழ்க்குறித்த காலங்களிலும் கைங்கரியம் செய்யவிரும்புகிறார் என்று. இதுவொரு ரஸோக்தியாம்.

எந்தைதந்தைதந்தை தந்தைதந்தைக்கும்
முந்தை * வானவர்வானவர்கோனெனும் *
சிந்துபூமகிழும் திருவேங்கடத்து *
அந்தமில்புகழ்க் காரெழிலண்ணலே.

வானவர்	நித்யஸூரிகள்	அந்தம் இல்	{ முடிவில்லாத புகழுடையவ னும்
வானவர் கோனெனும்	{ தங்களில் தலைவரான வேளை முதலியாரோடு கூட	புகழ்	{ நிலநிறத்தழகுடையனு மான
சிந்து	தூவின	கார் எழில்	{ எம்பெருமான்
புகழும்	{ புஷ்பங்கள் செவ்வி குன்றத்திருக்கப் பெற்ற	அண்ணல்	{ எம் குலநாதன்.
திருவேங்க டத்து	{ திருமலையில்	எந்தை தந்தை தந்தைதந்தை தந்தைக்கும் முந்தை	

* * *—திருநாட்டிலே சென்று எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்வதன்றோ எல்லார்க்கும் ஸ்வரூபம்; அப்படியிருக்க, நீர் இந்நிலத்தில் திருமலையிலே அடிமை செய்ய விரும்புவது என்? என்ன; திருநாட்டிலுள்ள நித்தியமுக்தர்களுங்கூட இத்திருமலையிலே வந்து அடிமைசெய்யக் காண்கையாலே நானும் இங்கே அடிமைசெய்யக் குறையென்? என்கிறார். 2

அண்ணல்மாயன் அணிகொள்செந்தாமரைக்
கண்ணன் * செங்கனிவாய்க்கருமாணிக்கம் *
தெண்ணிறைச்சுனைநீர்த் திருவேங்கடத்து *
எண்ணில்தொல்புகழ் வானவரீசனே. 3

அணி கொள்	அழகு பொருந்திய	தென் நிறை	தெனிலையும் நிறைவையு
		சுனை நீர்	முடைய சுனைநீர் பொருந்திய
செம் தாமரை	செந்தாமரை மலர் போன்ற	திருவேங்கடத்து	திருமலையில்
கண்ணன்	திருகண்களை யுடையவ	எண் இல்தொல்	எண்ணிறந்த நித்தியகல்யாண
	னும்	புகழ்	குணங்களை யுடையவனும்
செம் கனிவாய்	சிவந்த கனிபோன்ற அத	வானவர் ஈசன்	சித்தியஸூரிகட்குத் தலைவ
	ரத்தை யுடையவனும்		னுமான எம்பெருமான்
கரு மாணிக்கம்	நீலரத்னம் போல் திரு	அண்ணல்	நமக்கு ஸ்வாமியும்
	மேனி விளக்கத்தை	மாயன்	ஆச்சரிய சேஷத்தங்களை
	யுடையவனும்		யுடையனுமானவன்.

* * *—ஆழ்வீர்! திருமலையில் அடிமை செய்யவேனுமென்று நீர் பாரிக்கின்றீர்; இஃது உமக்கு வாய்க்குமோ வென்ன; எண்ணிறந்த நித்ய ஸித்த புருஷர்களுெல்லார்க்கும் தன்னை அநுபவிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறானொரு பரமோபகாரகனல்லனோ அவன்; அவன் வன் நமக்கும் தன்னைத் தந்தருளுமென்கிறார்.

[எம்பெருமான் ஸ்வாநுபவத்தை நமக்குத் தந்தருள்வன் என்பது இப்பாசரத்தில் கூறப் பட்டிருக்கவில்லையே என்னவேண்டா; எண்ணில் தொல்புகழ் வானவரீசனே என்ற ஈற்றடியில் இக்கருத்து உறைந்து நிற்கும். நமக்குத் தந்தருளாதொழிந்தானாகில் தொல்புகழமுடைமை தேறுமோ என்றவாறு.] 3

ஈசன்வானவர்க்கென்பன் என்றால் * அது
தேசமோ திருவேங்கடத்தானுக்கு? *
நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் * என்கண்
பாசம்வைத்த பரஞ்சடர்ச்சோதிக்கே. 4

வானவர்க்கு	நித்தியஸூரிகளுக்கு	பாசம் வைத்த	ஆசாபாசத்தை வைத்தரு
ஈசன்	தலைவன்		ளிய
என்பன்	என்று சொல்லுவேன்;	பாசம் சடர்	நிரவதிகஜ்யோதிர்மய திவ்ய
என்றால்	இப்படிச்சொன்னால்	சோதிக்கு	மங்களவிக்ரஹயுக்தனான
நீசனேன்		திரு வேங்கடத்	திருவேங்கடமுடையா
நிறைவு ஒன்	கடைகெட்டவனும் குண	தானுக்கு	னுக்கு
றும் இலேன்	பூர்த்தியற்றவனுமான	அது தேசமோ	நான் சொன்னவது ஒரு
என்கண்	என் விஷயத்தில்		பெருமையோ?

* * *—“எண்ணில் தொல்புகழ்வானவரீசன்” என்று கீழ்ப்பாட்டில் நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை அநுபவிக்கக் கொடுத்தானென்பதை ஒரேற்றமாக அருளிச்செய்தார்; மிகவும் நீசனான என்பக்கலிலே பாசம்வைத்திருக்குமப் பெருமானுக்கு அது ஓர் ஏற்றமோ என்கிறாரிப்பாட்டில்.

என்கண்பாசம்வைத்த என்பதற்கு வேறுவகையாகவும் பொருளுரைப்பர்; தன் விஷயமான பாசத்தை என் பக்கலிலே [எனக்கு] உண்டாக்கின என்று. 4

சோதியாகி எல்லாவுலகும்தொழும்*
ஆதிமூர்த்தியென்றால் அளவாகுமோ? *
வேதியர் முழுவேதத்தமுதத்தை *
திதில்சீர்த் திருவேங்கடத்தானையே.

5

வேதியர் முழு	வைதிகர்களால் ஓதப் படு	சோதி ஆகி	சோதிமயமான திருமேனி
வேதத்து	கிற ஸகல வேதங்கள்		யையுடையனாய்
அமுதத்தை	லும் பாம போக்யனாக	எல்லா உலகும்	உலகத்தவர்க ளெல்லாரா
	ப்ரதிபாதிக்கப்படுபவனும்	தொழும்	லும் தொழப்படுபவனாய்
திது இல் சீர்	திது ஒன்று மில்லாத திருக்	ஆதி	ஸகலஜகத்காரண பூதனான
	குணங்களுையுடையனுமான	மூர்த்தி	ஸ்ர்வேச்வரன் (இவன்)
திரு வேங்கடத்	திருமலையப்பனைக் குறித்து,	என்றால்	என்றுநான்சொன்னால் அது
தானே		அளவு ஆகுமோ	ஒரு பெருமை யாகுமோ?

***—நீசனான எனக்குத் தன்னைத் தந்தவனுக்கு நித்யஸூரி நிர்வாஹகத்வம் ஒரேற்
றமோ வென்றார் கீழ்ப்பாட்டில்; என்னிலும் தாழ்ந்தவர்களைத் தேடிப்பெறமாட்டாதேயிருக்கிறவ
னுக்கு, எனக்குத் தன்னைத் தந்தானென்கிற விதுதான் ஓர் ஏற்றமோவென்கிறாரிப்பாட்டில். 5

வேங்கடங்கள் மெய்ம்மேல்வினைமுற்றவும் *
தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவேசெய்வார் *
வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்ன
லாங்கடமை * அதுசுமந்தார்கட்கே.

6

வேங்கடத்து	திருமலையிலே	(ஆகிய)
உறைவார்க்கு	நித்யவாஸஞ் செய்தருளு	ஸகலபாபங்களும்
	கிற பெருமானுக்கு	வெந்துபோயின வென்னும்
நமஎன்னல் ஆம்	நம: என்று சொல்லுவதா	படி அழிந்துவிடும்;
கடமை அது	கிற அந்தக் கடமையை	(இப்படிபாவங்கள் தொலையவே)
சுமந்தார்க்கு	வஹிக்கின்றவர்களுக்கு	
கடங்கள்	அனுபவித்தே தீர்க்கவேண்	தாங்கள் அடியவர்களான தாங்கள்
	டிய (பூர்வக்ருத) பாபங்க	
	ளும்	தங்கட்கு நல்
மேல் வினை	(ப்ரக்ருதிவாஸநையாலே)	லனவே
	இனி வினையக்கடிய	தங்கள் ஸ்வரூபத்திற்குத்
	பாவங்களும்	தகுதியானவற்றையே
		[கைங்கரியங்களை யே]
		செய்வார் செய்யப்பெறுவார்கள்.

***—இப்பதிகத்தில் முதற்பாட்டில் கைங்கர்யம் பிரஸ்தாவிக்கப்பட்டது; (அதன்
மேல் நான்கு பாசாங்கள் ப்ராஸங்கிகங்கள்.) முதற்பாட்டோடு இப்பாட்டிற்கு ஸங்கதி கொள்ள
லாம். பிரதிபந்தகங்களான கருமங்கள் பல கிடக்க அடிமை செய்வது எங்கனே ஸாத்யம்?
என்று சங்கைபிறக்க, அடிமை செய்வோமென்று இசையவே அவை தானே தொலையுமென்கி
றாரிப்பாட்டில்.

“நமோ வென்னல்” என்கிறபாடம் பெரியோர் வழங்குமதன்று. ‘நம வென்னல்’
என்றேகொள்க. “இராமரதுசாய நமவென்று” என்ற ஆர்த்திப் பிரபந்த ஸ்ரீஸூக்தியும் காணத்
தக்கது. என்னலாங்கடமையது—என்கிற ஸுலபமான உபாயத்தை என்றபடி. சுமந்தார்கட்கு
என்றது எம்பெருமானுடைய அபிப்பிராயத்தாலாம். பக்தர்களின் வாக்கில் நம: என்கிற ஒருசிறிய
சொல் வந்தாலும் இதை மலையாக நினைப்பனும் எம்பெருமான். 6

சுமந்துமாமலர் நீர்சுடர் தூபங்கொண்டு *
அமர்ந்துவானவர் வானவர்கோனெனும் *
நமன்றெழும் திருவேங்கடம்நங்கட்கு *
சமன்கொள்வீடுதரும் தடங்குன்றமே.

7

மா } சிறந்த
மலர் } புஷ்பங்களையும்
நீர் } தீர்த்தத்தையும்
சுடர் } தீபத்தையும்
தூபம் } தூபத்தையும்
சுமந்து கொண்டு } ஏந்திக்கொண்டு
வானவர் } தேவர்கள்
வானவர் கோ } தங்கள் தலைவனெனுகூட
னெனும் }

அமர்ந்து } அநநய பாயோஜனராய்
நமன்று } வணங்கி
எழும் } உஜ்ஜீனிக்குமிடமான
திருவேங்கடம் } திருவேங்கடமென்கிற
தடகுன்றமே } பெரிய திருமலையே
நங்கட்கு } நமக்கு
சமன்கொள்வீடு } பரமஸாய்பபத்தி ரூப
தரும் } மான மோக்ஷத்தை
அளிக்கும்.

***—நமக்கு அபேக்ஷிதமான அடிமைகளெல்லாம் பெறுதற்குத் திருவேங்கடமுடை யானை ஆச்ரயிக்க வேண்டுவதில்லை, திருமலையின் ஆச்ரயணமே போதுமென்கிறார். வானவர் வானவர்கோனெனும் மாமலர் நீர்சுடர் தூபம் சுமந்துகொண்டு அமர்ந்து எழும் திருவேங்கடம் தடங்குன்றம்நங்கட்குச்சமன்கொள்வீடு தரும்—என்று அந்வயகரம். *பரமஸாய்பமுபதி* என்கிற உபநிஷத்தை நோக்கிச் 'சமன்கொள்வீடு' என்றது.

7

குன்றமேந்திக் குளிர்மழைகாத்தவன் *
அன்றுஞாலம் அளந்தபிரான் * பரன்
சென்றுசேர் திருவேங்கடமாமலை*
ஒன்றுமேதொழ நம்வினையோயுமே.

8

குன்றம் ஏந்தி } (கோவர்த்தன) மலையைக்
குளிர் மழை } குடையாகத் தாங்கிவின்று
காத்தவன் } குளிர்ந்த பெருமழையை
அன்று } தடுத்தவனும்
ஞாலம் அளந்த } முன்பொருகாலத்தில்
பிரான் } உலகங்களை யளந்த பிரபுவு
மாயி }

பரன் } எம்பெருமான்
சென்று சேர் } வந்து சேர்ந்தவிடமான
திருவேங்கடம் } திருமலை யொன்றை மாத்
மாமலைஒன்றுமே } திரமே
தொழ } தொழப்பெறில்
நம் வினை } நமது வினைகள் யாவும்
ஒயும் } தொலைந்திடும்.

***—எம்பெருமானுக்கும் பரம்பராயமான திருமலைதான் நமக்கும் பரம்பராயம்; அது நமக்கு ஒரு பலனை யளிக்கவேணுமென்பதில்லை; ஒரு பலனையும் தாராதொழியினும் அதுவே நமக்கு பராயமாகக் கடவது—என்கிறார்.

8

ஒயும்மூப்புப் பிறப்பிறப்புப்பிணி*
வீயுமாறுசெய்வான் திருவேங்கடத்
தாயன் * நாள்மலராம் அடித்தாமரை*
வாயுள்ளும்மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கே.

9

திருவேங் } திருமலையில் வாழ்கிற ஸ்ரீ
கடத்துஆயன் } கிருஷ்ணன்
தாமரை நாள் } அப்போதலர்ந்த செந்தா
மலர் ஆம் } மரைப் பூப்போன்ற
அடி } திருவடிகளை
வாய் உள்ளும் } வாக்கினுள்ளும்
மனத்துள்ளும் } நெஞ்சினுள்ளும் [களுக்கு
வைப்பார்கட்கு } வைத்துக்கொள்பவர்

ஒயும் மூப்பு }
பிறப்பு }
இறப்பு }
பிணி }
வீயும் ஆறு }
செய்வான் }

} ஒய்வை விளைக்கின்ற கிழத்
தனமென்ன
பிறவியென்ன
மாணமென்ன
வியாதியென்ன
(ஆகிய இவை)
தொலையும் வகை
செய்தருள்வான்.

***—திருமலையொன்றே நம் வினை ஓய்வதற்குப் போதுமென்றார் கீழ் அந்தத்திருமலைதானும் பூர்த்திபாக வேணுமென்பதில்லை, அதில் ஏகதேசமே போதுமென்கிற ரீப்பாட்டில். இங்கு ஏகதேச மென்கிற வார்த்தையினால் நினைக்கிறது திருமலையப்பனை; திருமலையில் ஸம்பந்தத்தைப்பற்றி யாயிற்று ஸ்ரீநிவாஸனும் உத்தேசயனாவது. திருமங்கையாழ்வார் 'வடமா மலையுச்சியை' என்று ஸ்ரீநிவாஸனைத் திருமலையின் ஏகதேசமாகவே கூறினர்.

வைத்தநாள்வரை எல்லைகுறுகிச்சென்று*
எய்த்திளைப்பதன்முன்னம் அடைவிலே*
பைத்தபாம்பணையான் திருவேங்கடம்*
மொய்த்தசோலை மொய்பூந்தடந்தாழ்வரை.

10

வைத்த	(பாகவதர்களை!)	சென்று	(திருமலையை நோக்கிச்)
நாள்	(உங்களுக்குச்) சங்கற்பித்து	பைத்த பாம்பு	சென்று
வரை	வைத்த	அணையான்	படமெடுத்த ஆதிசேஷனைப்
எல்லை	ஆயுட்காலத்தினுடைய	திரு வேங்கடம்	படுக்கையாகக் கொண்ட
குறுகி	அளவான	மொய்த்தசோலை	பெருமானது
எய்த்து இளைப்ப	எல்லையானது	மொய்பூ தடம்	(அத்) திருமலையில்
தன் முன்னம்	அணுகி	தாழ்வர்	நெருங்கின் சோலைகளும்
	(அதனால் நீங்கள்) மிகவும்	அடைமின்	நெருங்கின் புஷ்கரிணிகளு
	தளர்ச்சியடைவதற்கு		முள்ள
	முன்னே,		திருத்தாழ்வரையை
			அடையுங்கள்.

***—பரம போக்யமான திருமலையையே பரம ப்ராப்யமாகப் பற்றுங்களென்று பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறார். எம்பெருமான் சேதநர்களுக்குக் காண்களேபாங்களைக் கொடுத்து ஆயுளையும் அருளுகிறான்; இவை எதற்காகவென்னில், திருமலை முதலான திருப்பதிகளிலே சென்று வழிபாடு செய்வதற்காகவேயன்றி வேறொரு காரியத்திற்காகவன்று. ஆயினும், உலகர் உடலில் வலிவுள்ள காலங்களில் விஷயாந்தரங்களிலே மண்டிக்கிடந்து, திவ்யதேசவழிபாடுகளைப் பற்றிப் போகப்போகப் பார்த்துக்கொள்வோம் என்று பதற்றமற்று ஆறியிருந்துவிடுகிறார்கள்; பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே பலவகைகளிலும் தளர்ச்சிவந்து சேர்கின்றது; அப்போது திவ்யதேச வழிபாட்டை நெஞ்சிலும் நினைக்கப் ப்ராஸத்தியில்லையாகிறது. அங்ஙனம் ஆகாமே திருமலையைப் பணிமின் என்றாயிற்று.

எம்பெருமானுக்குப் பரமபோக்யமான சயனமாகத் திருவனந்தாழ்வான் இருக்கவும் அவனையும் விட்டுத் திருமலையில் வாஸம் மிகவும் ருசித்தது என்பதை மூன்றாமடி காட்டும். 10

தாள்பரப்பி மண்தாவியவீசனை*
நீள்பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்*
கேழிலாயிரத்து இப்பத்தும்வல்லவர்*
வாழ்வர்வாழ்வெய்தி ஞாலம்புகழுவே.

11

தாள் பரப்பி	திருவடியை விரித்து	கேழ் இல்	ஒப்பற்றதான
மண் தாவிய	{ பூமியைபெல்லாம் அளந்து	ஆயிரத்து	ஆயிரத்தில்
	கொண்ட	இப் பத்தும்	இத்திருவாய்மொழியை
நசனை	எம்பெருமானைக் குறித்து	வல்லவர்	ஓதவல்லவர்கள்
நீள் பொழில்	உயர்ந்த சோலைகளையுடைய	ஞாலம் புகழ	{ உலகம் யாவும் கொண்டா
குருகூர்	திருக்குருகூரில் (அவத	வாழ்வு எய்தி	டும்படி
சடகோபன்	ஆழ்வார் [ரித்த)	(அந்த வாழ்ச்சி	வாழ்ச்சிபெற்று
சொல்	அருளிச்செய்த	வாழ்வர்	ஒருநாளும் குன்றாமே)
			விளங்குவர்.

***இத் திருவாய்மொழியை ஓதவல்லவர்கள் உலகமெல்லாங் கொண்டாடும்படியான வாழ்ச்சியைப் பெறுவரென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகின்றார். 11

திருவாய்மொழி—நாலாம்பத்து—பத்தாந்திருவாய்மொழி—
ஒன்றுந்தேவும்

அவதாரிகை:—ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய பரத்வத்தை மூதலிங்கிறது இத்திருவாய் மொழி. திருக்குருகூர் விஷயமான பதிகம் இது.

உலகத்தில் பலர் பல சாஸ்தாங்களை யும் கற்றுவைத்தும் 'பரதத்துவ மின்னது' என்று துணியமாட்டாமல் கண்ட தெய்வங்களின் காலிலும் குணிகின்றார்கள்; நம் எம்பெருமானுடைய திருவடிஸம்பந்தம் பெற்றவர்கள் எத்தனையேனும் கல்வி யறிவு இல்லாதவர்களா யிருந்தாலுங் கூட தேவதாந்தாங்களை அடுப்பிடுகல்லாக நினைத்திருப்பார்கள்; இதற்குக் காரணம்—பரம காரணிகரான நம்மாழ்வார் *ஒன்றுந்தேவு மென்கிற இத்திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்து வைத்ததேயாம்—என்று எம்பார் அருளிச் செய்வராம்.

ஒன்றுந்தேவுமூலகுமுயிரும்மற்றும் யாதுமில்லா
வன்று * நான்முகன்தன்னொடு தேவருலகோடுயிர்படைத்தான் *
குன்றம்போல்மணிமாடநீடு திருக்குருகூரதனுள் *
நின்றவாதிப்பிரான்நிற்க மற்றைத்தெய்வம்நாடுதிரே.

1

தேவும்	தேவர்களும்	படைத்தான்	படைத்தவனும்
உலகும்	அவர்களுக்கிருப்பிடமான உலகங்களும்	நின்ற	சாஸ்தாங்களில் நிலைத்தி ருப்பவனுமான
உயிரும்	மனிதர் முதலிய பிராணி களும்	ஆதி பிரான்	ஆதிராதனென்னும் எம் பெருமான்
மற்றும் யாதும்	மற்றுமுள்ள எல்லாமும்	குன்றம் போல்	மலைபோன்ற திருமானிகை
ஒன்றும் இல்லா	சிறிது மில்லாத அந்த	மணி மாடம்நீடு	கள் உயர்ந்திருக்கப்பெற்ற
அன்று	ஊழியக் காலத்தில்	திரு குருகூர்	திருநகரிலே
நான்முகன் தன்	பிரமனையும்	அதனுள்	காட்சி தந்துகொண்டிருக் கும்போது
ஒனாடு	தேவதைகளையும்	நிற்க	வேறு தெய்வங்களை
தேவர்	உலகங்களையும்	மற்றை தெய்வம்	தேடியோடுகின்றீர்களே!
உலகு	பிராணிகளையும்	நாடுதிரே ஏ	
உயிர்			

* * *—ஸகலஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேச்வரன் திருநகரிலே எனியனாய்க் காட்சிதந்த
ருளா நிற்க, வேறு தெய்வத்தைத் தேடி போடுகிறீர்களே! இது என்ன அறிவு கேடு என்று
வெறுக்கிறார். எம்பெருமானுடைய ஜகத்காரணத்வத்தை மூதலிப்பன முன்னடிகள்.

திருக்குருகூர்—இது பாண்டி நாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினெட்டில் ஒன்று; ஆழ்வார்திரு
நகரியென வழங்கப்படுமது. [குருகாபுரி] என்பது வடமொழிவழக்கு.

1

நாடிநீர்வணங்கும்தெய்வமும் உம்மையும்முன்படைத்தான்*
வீடில்சீர்புகழாதிப்பிரான் அவன்மேவியுறைகோயில்*
மாடமானிகைசூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனை *
பாடியாடிப்பரவிச்சென்மின்கள் பல்லுலகீர்பரந்தே.

2

பல் உலகீர் நீர் நாடி வணங்கும் தெய்வமும் உம்மையும்	பலவகைப்பட்ட உலகர்களே நீங்கள் தேடி வணங்கும்படியாயுள்ள தேவதைகளையும் உங்களையும்	ஆதி பிரான் அவன் மேவி உறைகோயில் மாடம் மாளிகை சூழ்ந்து அழகு ஆய திரு குரு கூர் அதனை	ஆதிநாதன் விரும்பியெழுந் தருளி யிருக்குமிடமான மாடமாளிகைகளால் சூழப் பட்டு அழகு வாய்ந்த திரு நகரியை
முன்படைத்தான் முன்னம் படைத்தவனும்		பாடி ஆடி பாவி பாந்துசெல்மின் கள்	பாடுதலும் ஆடுதலும் செய்து கொண்டு துதித்து எல்லாவிடத்திலும் பாவி நடவுங்கள்.
விடு இல் சீர் புகழ்	நித்யவலித்தங்களான திருக் குணங்களாலுண்டான புகழையுடையனுமான		

***—உலகர்களே! நீங்கள் எந்த தெய்வங்களைப் பணிகின்றீர்களோ, அந்த தெய்வங்
களோடு உங்களோடு ஒரு வாசியில்லை; நீங்கள் எப்படி கார்யபூதர்களோ அப்படியே அவர்களும்
கார்ய பூதர்களேயல்லது காரணபூதர்களல்ல; ஆகையாலே, அவர்களை நீங்கள் ஆசிரியப்பதுபோல
உங்களையும் அவர்கள் ஆசிரியக்கலாம். உங்களைக்காட்டி லும் அவர்களுக்குச் சிறிது ஞானமும்,
சக்தியும் ஏறியிருக்கிறது என்கிற இவ்வளவேயல்லது வேறொரு வாசியில்லைகூட; உங்களோடு
அவர்களோடு வாசியற அனைவர்க்கும் காரணபூதனை ஸ்ரீமந் நாராயணன் காட்சி தந்தருளுமிட
மாகிய திருநகரியைப் பணியுங்கோ ளென்கிறார். 2

பரந்ததெய்வமும்பல்லுலகும்படைத்து அன்றுடனேவிழுங்கி *
கரந்துமிழ்ந்துகடந்திடந்ததுகண்டும் தெளியகில்லீர் *
சிரங்களாலமரர்வணங்கும் திருக்குருகூரதனுள் *
பரந்திறமன்றிப்பல்லுலகீர்! தெய்வம்மற்றில்லைபேசுமினே. 3

பரந்த தெய்வமும் பல் உலகும் படைத்து அன்று உடனேவிழுங்கி கரந்து உமிழ்ந்து கடந்து இடந்தது கண்டும்	விஸ்தீர்ணமான தேவதாவிக்கங்களையும் (அவர்களுக்குப்) பல உ கங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தும், பிரளயம் வந்த காலத்திலே எல்லாவற்றையும் ஒரு சேர விழுங்கி உள்ளே யொளித்து வைத் தும், பிறகு வெளிப்படுத்தியும் மஹாபலியிடத்தில் தானம் பெற்று) அளந்துகொண் டும் (மஹா வராஹமாய்) இடந் தெடுத்தும் ஆக இப்ப டிச் செய்த காரியங்களை பிராமணங்களாலே கண்ட றிந்து வைத்தும்	தெளிய கில்லீர் தெளியமாட்டாத பல் உலகீர் அமரர் சிரங்களால் வண ங்கும் திருக்குருகூர் அத னுள் பரன் திறம் அன்றி மற்று தெய்வம் இல்லை பேசுமின்	தெளியமாட்டாத பலவகைப்பட்ட உலகத்தவர் களே! தேவர்கள் தலையால் வணங்கப் பெற்ற திருநகரியில் எழுந்தருளி யிருக்கிற பரம புருஷனுக்கு பிரகாரமாயல்லது வேறு ஸ்வதந்திரமா யிருப் பதொரு தேவதை கிடையாது; அப்படிப்பட்ட தேவதை யொன்று உண்டாகில் சொல்லுங்கள்.
---	---	---	--

***—உலகங்களை சூழித்தருள்வதற்காக எம்பெருமான் செய்துபோரும் செயல்களை
ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் இவனே பரமபுருஷனென்று அறியப் போது மென்கிறார். தேவவர்க்
கம் முதற் கொண்டு பல வுலகங்களையும் படைத்ததும்,* மண்ணுடும் விண்ணுடும் வானவரும்

தானவரும் மற்றுமெல்லாம் உண்ணாத பெருவெள்ள முண்ணுமல் தான் விழுங்கி உய்யக்கொண்டதும், பிறகு வெளிநாடு காணப்பறப்படவிட்டதும், வாமனாவதாரம் பண்ணி மூவடிநீரோற்றுப்பெற்று அளந்துகொண்டதும், மஹாவராஹமாய் அண்டபித்தியில் நின்றும் ஒட்டுவிடுவி, தெடுத்துக்கொண்டதுமாகிய இத்தகைய செயல்களைக் கொண்டே இவனே பரமதேவதை என்று திண்ணமாக எண்ணலாபிருக்க, அந்தோ! தெளிவுபெற மாட்டிற்றிலீரே என்கிறார்.

பேசநின்றசிவனுக்கும்பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும்
நாயகனவனே * கபாலநன்மோக்கத்துக் கண்டுகொண்மின் *
தேசமாமதிள்கூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனுள்*
நசன்பாலோரவம்பறைதல் என்னுவதிலிங்கியர்க்கே?

பேச நின்ற	{ உங்களால் பரதெய்வமாகப் பேசப்படுகின்ற	கண்டு கொண்மின்	{ தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.
சிவனுக்கும்	ருத்ரனுக்கும்	தேசம்	தேஜஸ்ஸு பொருந்திய
பிரமன் தனக்கும்	{ (அவனது தந்தையான) பிரமனுக்கும்	மா	சிறந்த
பிறர்க்கும்	{ மற்றுமுள்ள தேவதைகளுக்கும்	மதிள்கூழ்ந்து அழகு ஆய திருக்குருகூர் அதனுள்	மதில்களால் சூழப்பட்டு அழகு பெற்றதான திருக்கரியில் எழுந்தருளியிருக்கிற
நாயகன் அவனே	{ தலைவன் பூநீமர் நாராயணனே என்னுமிடத்தை	நசன் பால் ஓர் அவம்பறைதல்	ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் தப்பான பேச்சுக்களைப் பேசுவது
கபாலம் நல் மோக்கத்து	{ கபாலமோகூக் கதையினால்	இலிங்கியர்க்கு என் ஆவது	லிங்கப்ரமாணவாதிகளுக்கு என்ன பலனைத் தரும்!

*** — அதுமானத்தாலே நசுவரனை ஸாதிக்க விரும்புமவர்களும் பசுபதியே ஸர்வேச்வரனென்று கூறுபவர்களுமான சிலரை இப்பாகரத்தாலே நிராகரித்தருளுகிறார். இலிங்கியர்க்கு என்றது ஹேதுவாதிகளுக்கு என்றபடி; அதுமானத்தைக் கொள்ளுபவர்களை ஹேதுவாதிகளவர்கள். சப்தப்ரமாணமான சாஸ்தரத்தின்முன்னே வேறு எந்தப்ரமாணமும் நிற்கமாட்டாதகையாலே அந்த சாஸ்தரப்ரமாண விருத்தமாக இலிங்கியர் பேசுவது பொருளற்றது என்று நிரூபிக்கிறார். இலிங்கியர்—லிங்கவாதிகள்; லிங்கமாவது ஹேது; அதுமானமென்கை.

இலிங்கத்திட்டபுராணத்தீரும் சமணரும்சாக்கியரும்*
வலிந்துவாதுசெய்வீர்களும் மற்றுநுந்தெய்வமுகிநின்றான்*
மலிந்துசெந்நெல்கவரிவீசும் திருக்குருகூரதனுள்*
பொலிந்துநின்றபிரான்கண்டிர் ஒன்றும்பொய்யில்லை போற்றுமினே.

இலிங்கத்து இட்ட புராணத்தீரும்	{ லிங்கமாஹாத்மியவிஷயமாகக் கல்பிக்கப்பட்ட புராணத்தைப் பற்றினவர்களாயும்	பொலிந்துநின்ற பிரான்	{ பொலிந்து நின்ற பிரானென்கிற எம்பெருமானே,
சமணரும் சாக்கியரும்	ஐயநர்களாயும் பெளத்தர்களாயும்	செந்நெல் மலிந்து கவரி வீசும்	செந்நெற்பயிர்களானவை ஸம்ருத்திபெற்று சாமரை வீசப்பெற்ற
வலிந்து வாது செய்வீர்களும்	{ விதண்டாவாதம் செய்பவர்களாயுமிருக்கிற நீங்களாகவும்	திரு குருகூர் அதனுள்	திருக்கரியிலே
மற்றும் நாம் தெய்வமும் ஆக நின்றான்	{ தேவதாந்தரங்களாகவும் [இப்படி ஸர்வசரீரகன]	கண்டிர் ஒன்றும் பொய் இல்லை போற்றுமின்	ஸெவியுங்கோள் ; எள்ளளவும் அஸத்யமில்லை ; துதியுங்கோள்.

***—லைங்கபுராணம் முதலாகச் சில குத்ருஷ்டி ஸ்ம்ருதிகளையும் பாஹ்யஸ்ம்ருதி களையும் பிரமாணமாகக்கொண்டு பேசுவந்தவர்களை நிராகரித்தருளுகிறார்.

புராணங்களானவை ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் ஸாத்விகங்களென்றும் பாகுபாடுற்றிருக்கின்றன. தாமஸகல்பங்களில் அக்ரியினுடையவும் சிவனுடையவும் மாஹாத் மியத்தையும், ராஜஸகல்பங்களில் நான்முகனுடைய மாஹாத்மியத்தையும், ஸாத்விககல்பங் களில் ஸர்வேச்வரனுடைய மாஹாத்மியத்தையும், முக்குணங்களும் கலசின ஸங்கீர்ணகல்பங் களில் பித்ருக்களினுடையவும் ஸர்ஸ்வதியினுடையவும் மாஹாத்மியத்தையும் பேசியிருப்பதாக மஹர்ஷிகளே கூறிவைத்தார்கள்.

எருமையை யானையாகக் கவிபாடித்தரவேணு மென்பாரைப்போலவே லிங்கத்துக்குப் பெருமையிட்டுச் சொல்லவேணுமென்று கேள்வியாய், அதன்மேற்பிறந்தது லிங்கபுராணமாகையாலே இலிங்கத்து இட்ட புராணத்தீரும் என்று ஆழ்வார் மருமத்தை வெளியிட்டுப் பேசியருளினாராயிற்று.

இப்படிப்பட்ட பாஹ்யகுத்ருஷ்டிமத நிஷ்டர்களை விளித்து, 'நீங்களும் நீங்கள் தொழு கிற தெய்வங்களும் அவனையாகி நின்றான்' என்று இங்கு ஆழ்வார் அருளிச்செய்வது அந்த: ப்ரவிஷ்டச்சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா, அஹம் பவோ பவந்தச்ச ஸர்வம் நாராயணத் மகம், தவாந்தராத்மா மமச யேசாந்யே தேஹிஸம்ஜநிதா: * இத்யாதி ப்ரமாணங்களை உட் கொண்டாம். சிவபிரான் திரிபுரமெரித்த வரலாற்றை நன் குணரந்தால் ஒவ்வொரு தேவதைக் கும் எம்பெருமானே உயிராகிறிற்பவன் என்பது புலனாகும். 5

போற்றிமற்றோர் தெய்வம் பேணப்புறத்திட்டு * உம்மையின்னே

தேற்றிவைத்தது எல்லீரும் வீடுபெற்றால் உலகில்லையென்றே *

சேற்றில்செந்நெல்கமலமோங்கு திருக்குருகூரதனுள் *

ஆற்றவல்லவன்மாயம்கண்டீர் அதறிந்தறிந்தோடுமினே. 6

மற்ற ஓர் தெய்வம்	வேறொரு தேவதையை	சேற்றில் செந்நெல்	சேற்றுநிலத்தில் செந்நெற்பயிர்களும்
போற்றி	துதித்து	கமலம்	தாமரையும்
பேண	ஆதரிக்கும்படியாக	ஒங்கு	ஒங்கிவளரப்பெற்ற
புறத்து இட்டு	வேறுபடுத்தி	திரு குரு கூர்	திருநகரியிலே யெழுந்தரு
உம்மை	உங்களை	அதனுள்	ளியிருக்கின்ற
இன்னே	{ இப்போது நீங்களிருக்கிற விதமாக	ஆற்ற வல்லவன்	{ பரமசக்தியுத்தனான பெரு மானுடைய
தேற்றி வைத்தது	{ தேவதாந்தரங்களை நம்பும் படியாக (எம்பெருமான் செய்து வைத்ததானது (எதற்காக வென்றால்)	மாயம் கண்டீர்	மாயையேயாமத்தனை:
எல்லீரும்	எல்லாரும்	அது	மாயையென்பதை
வீடு பெற்றால்	முக்தியடைந்தால்	அறிந்து	தெரிந்துகொண்டு
உலகு இல்லை என்றே	{ புண்ணிய பாப விஷயமான சாஸ்த்ரமரியாதை குலைந்துபோகுமென்கிற காரணத்தாலேயாகும்;	அறிந்து	{ 'அது தப்பும் வழி— அவன் திருவடிகளைப் பற்றுவதே' என்றும் தெரிந்துகொண்டு
		ஒடுமின்	{ திருவடியே சென்று சேரப் பாருங்கள்.

***—ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வேச்வரனாகில் அவன் தன்னையே ஆச்ரயிக்கும்படி எங்களைப் பண்ணாமல் இதர தெய்வங்களைத் தொழுமாறு எங்களைச் செய்துவைத்தது ஏன்! என்று சிலர் கேட்பதாகக்கொண்டு அவர்களுக்கு உத்தரமளிக்கும் பாசரம் இது. உங்கள் பாபந்தான் அதற்குக் காரணம் என்று விடை கூறிற்றுகிறது.

இப்பாசரத்தில் எல்லீரும் வீடுபெற்றால் உலகில்லையென்றே என்பதுதான் மருமமாகவுள்ளது. ஆபாதப்ரதீதியில் இதற்கு என்னபொருள் தோன்றுமென்றால், எல்லாரும் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே தொழப்பெற்றால், எல்லாருமே வீடுபெற்றுவிட்டால் லீலாவிபூதி அடியற்றுப்போய்

விடும்; அங்ஙனம் ஆகாமைக்காகவே எம்பெருமான் உங்களை இதர தேவதாபஜனம் பண்ணி ஸம்ஸாரிகளாய்த் தொலைத்து போம்படி செய்துவைத்தான்—என்பதாகப் பொருள் தோன்றும். இப்படிப்பட்ட பொருள் எம்பெருமானுக்கு மிக்க அவத்யத்தை விளைக்குமதாகையாலே ஆழ்வார் இப்பொருள்பட அருளிச்செய்யப் பாஸக்தியில்லை;

பிள்ளான் முதலிய ஸகலபூருவாசாரியர்களும் திருவுள்ளம்பற்றின பொருள் யாதெனில்; உலகில்லையென்றே என்றவிடத்தில் உலகு என்பதற்கு சாஸ்த்ரபர்யாதை என்று பொருள். அவரவர்கள் பண்ணின புண்ணியபாபருப கருமங்களுக்குத் தக்கபடியே பலன் கொடுப்பதென்று ஒரு சாஸ்த்ரமரியாதை ஏற்பட்டிருக்கின்றது; நீங்கள் முற்பிறவிகளில் பிரபலமான தீவினைகளைச் செய்திருந்தபடியால் அவற்றின் பலனாக இப்பிறப்பில் உங்களை கூடாத்ர தேவதாபஜனம் பண்ணும்படியாக உபேக்ஷித்திடலாயிற்று. கொடிய பாவங்கள் செய்த உங்களை புண்யாத்மாக்களாப்போலே ஸ்ரீமந்நாராயண ஸமாச்சரயணமே செய்யும்படி பண்ணிவிடுவதானால் அப்போது முன்சொன்ன சாஸ்த்ரமரியாதை ஆழிந்து விடுமன்றோ. அங்ஙனம் ஆழியாமைக்காகவே உங்களை இங்ஙனே நிறுத்திவைத்தது—என்கை. வேதாந்த தேசிகனும் தாத்பர்ய ரத்நாவளியில் * தத்தத்த்கர்மாதுருபம் பலவிதரணத: * என்று இவ்வர்த்தத்தையே வெளியிட்டருளினார்.

* மம மாயா தூத்யயா * என்று அவன்தானே கிதையில் சொல்லிவைத்தபடி தப்ப வொண்ணாத இந்த மாயையை அவன் திருவடிகளைக் கட்டியே தப்பப் பாருங்களென்கிறார் பின்னடிகளில்.

ஓடியோடிப்பலபிறப்பும்பிறந்து மற்றோர்தெய்வம்
பாடியாடிப்பணிந்து * பலபடிகால் வழியேறிக்கண்டார் *
கூடிவானவரேத்தநின்ற திருக்குருகூரதனுள் *
ஆடுபுட்கொடியாதிமூர்த்திக்கு அடிமைபுகுவதுவே.

7

ஓடிஓடி	{ ஸம்ஸார சக்ரத்தில் ஓடி	கண்டார்	{ பலன்கைபுகுந்தமைகண்டார்
பல பிறப்பும்	{ யோடி	வானவர்	{ களே;
பிறந்து	{ பலபலயோனிகளில்பிறந்து	கூடி	{ தேவர்கள்
பல் படி கால்	{ வம்ச பரம்பரையாக	ஏத்த நின்ற	{ திரண்டு
மற்று ஓர் தெய்வம் வழி ஏறி	{ தேவதாந்தரங்களை அந்	திரு குரு கூர்	{ துதிக்கும்படி நின்ற
பாடி ஆடி பணிந்து	{ தந்த நூல்களிலே சொல்	அதனுள்	{ திருநகரியிலே எழுந்தருளி
	{ லியிருக்கிறபடி	ஆடு புள் கொடி	{ யிருக்கின்ற
	{ பலபடியாக வழிபட்டு	ஆதி மூர்த்	{ ஆடுங்கருள்கொடியுடைய
		திக்கு	{ ஆதிநாதப் பெருமா
		அடிமைபுகுவது	{ ளுக்கு
		அடியராயிருக்கத் தகுதி.	

* * *—தேவதாந்தரங்களை ஆச்சரியப்பதனால் என்னபலன் உண்டாகுமோ அது உங்களுக்கு இதுவரையில் தெரியாமலில்லை; இந்நாள்வரையிலே கைகண்ட பலன்தான் இனிமேலும் காணக்கடவதாயிருக்கும்; ஆனபின்பு கருளக்கொடியுடையானுக்கு அடிமை புகுவதுவே உறுவதென்றார்.

நீங்கள் தொழுகிற்கிற தெய்வங்களும் வந்து தொழுது தத்தம் வாய்ப்படைத்த பலன் பெறுமாறு தோத்திரம் செய்யுமிடமான திருக்குருகூரிலே ஸேவைஸாதிக்கின்ற பறவையேறு பரம்பருடனுக்கு அடிமை செய்வதே ஸ்வரூபப்ராப்த மென்றாராயிற்று.

ஆடுபுள் 'ஆடு' என்று வெற்றிக்கும் பெயராதலால் வெற்றிக்கருடன் என்னவுமாம். 7

புக்கடிமையினுல்தன்னைக்கண்ட மார்க்கண்டேயனவனை *
நக்கபிரானுமன்றுய்யக்கொண்டது நாராயணனருளே *
கொக்கலர்தடந்தாழைவேலித் திருக்குருகூரதனுள் *
மிக்கவாதிப்பிரான் நிற்க மற்றைத்தெய்வம்விளம்புதிரே *

8

அடிமையினால்	அடிமை செய்து	கொக்கு அலர்	{ கொக்குப்போலே வெண்
புக்கு	உள்புகுந்து		ணிமமாக அலர்கின்ற
தன்னை கண்ட	தன்னைக் காணப்பெற்ற	தட தாழை	பெரியதாழைகளை
மார்க்கண்டேய	{ மார்க்கண்டேயனென்று	வேலி	வேலியாகவுடைய
னவனை	ப்ரவித்தனைவனை	திருகுருகூர் அத	{ திருநகரியிலே
அன்று	அக்காலத்தில்	னுள்	மேம்பாடுடைய
நக்கபிரான்	திகம்பரச்சாமியான ருத்ரன்	மிக்க	ஆதிபிரான்நிற்க
உய்யக் கொண்	{ ரக்ஷித்ததும்		ஆதிநாதப் பெருமானிருக்க
டதும்			வேறு எந்த தேவதைகளை
நாராயணன்	{ நாராயணனுடைய அரு	ஆதிபிரான்நிற்க	மற்றுள்தெய்வம்
அருளே	ளின் பயனே யாகும் ;	விளம்புதிர்	பேசுகிறீர்கள் ?

* * * —மார்க்கண்டேயன் ருத்ரனை ஆரதித்துத் தன் அபேக்ஷிதம் பெற்றானே யென்று சிலர் சொல்ல, அந்தக்கதையின் மருமமும் கேட்கலாகாதோ வென்கிறார்.

சிவபிரான் மார்க்கண்டேயனுக்கு அருள் செய்தது திருமாலினருளால் தான்பெற்ற சக்தியினாலேயென்பதும், அச்சிவபிரானுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று தொழில் செய்தவன் ஸர்வேச்வரான ஸ்ரீமந் நாராயணனே என்பதுமாகிய உண்மை உணரத்தக்கது. சில புராணங்களில் மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது பரமசிவனே மார்க்கண்டேயனுக்கு அபயமளித்ததாகக் காணப்படும், மஹாபாரதத்தில் ஆரண்யபருவத்தில் நூற்றுத்தொண்ணூற்றிரண்டாமத்யாயத்தில் மார்க்கண்டேயன் தானே தரும புத்திரரை நோக்கிச் சொல்லுமளவில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய வார்த்தைகளை அதுவதிக்குமிடத்து, *பித்ருபக்தோஸி வீப்ரர்ஷே! மாஞ்சைவ சரணம் கத:* என்றுள்ள ச்லோகத்தினால் இவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனை சரணம் புகுந்தவனென்பது நன்கு விளங்கும்.

ஸ்ரீ பாகவதத்திலும் பன்னிரண்டாம் ஸ்கந்தத்தில் எட்டாமத்தியாயத்தில் *ஆராதயந் ந்ருஜிகேசம் ஜிக்யே ம்ருத்யும் ஸுதூஜயம்* [ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஆரதித்து வெல்லவொண்ணாத யமனைவென்றொழித்தான்] என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிற்று. 8

விளம்புமாறுசமயமும் அவையாகியமற்றும்தன்பால் *

அளந்துகாண்டற்கரியனாகிய ஆதிப்பிரானமரும் *

வளங்கொள்தண்பணைசூழந்தழகாய திருக்குருகூரதனை *

உளங்கொள்ளானத்துவைம்மின் உம்மையுய்யக்கொண்டுபோகுறிலே. 9

விளம்பும்	{ கண்டபடிசொல்லுவது தனி	அமரும்	{ நித்தியவாஸம் பண்ணு
	ரப் பொருட் பொருத்		மிடமாய்
	தம் சிறிதும்மில்லாதவை	வளம் கொள் தண்	வளம் மிக்க குளிர்ந்தநீர்
	களான	பணை சூழந்து	நிலங்களாலே சூழப்
ஆறு சமயமும்	{ ஆறுவகைப்பட்ட பாஹ்ய	அழகு ஆய	பட்டு அழகியதான
	மதங்களும்	திரு குருகூர்	{ திருநகரியை, (நீங்கள்)
அவை ஆகிய	{ அந்த பாஹ்ய மதங்கட்குப்	அதனை	
	பரியாயமான	உம்மை	உங்களை
மற்றும்	குத்ருஷ்டி மதங்களும்	உய்யக் கொண்டு	{ உஜ்ஜீவிப்பித்துக் கொ
தன்பால்	தன் விஷயத்திலே	போகுறில்	ண்டு நடக்கவேண்
அளந்து காண்ட	{ எல்லேகாண வொண்ணாத	உளம் கொள் ளா	{ டியிருந்தீர்களாகில்
ற்கு அரியன்	வனையிருக்கிற	னத்து	அந்தரங்கஜ்ஞானத்துக்
ஆகிய			குள்ளே
ஆதி பிரான்	{ ஸகலஜகத் காரண பூதனை	வைம்மின்	{ வைத்துச்சிந்தனை செய்
	ஸர்வேச்வரன்		புங்கள்.

***—வேதபாற்றயர்களும் குத்ருஷ்டிகளும் பண்ணுகின்ற துஸ்தர்க்கங்களால் அழிக்க வொண்ணாத ஐச்வர்யத்தை யுடையனாள் எம்பெருமானே முந்தருளியிருக்கிற திருநகரியை ஆச்சர யியுங்கோள் பிழைக்கவேண்டி யிருந்தீர்களாகில் என்கிறார்.

விளம்பும் ஆறுசமயமும்—சாக்ய, உலூக்ய, அக்ஷபாத, க்ஷபண, கபில, பதஞ்சலி மதங்கள் எனப்படுகிற ஆறும் பாஹ்ய ஸமயங்களாம்; சாக்யர்—பௌத்தர்; உலூக்யர்—சார்வாகர்; அக்ஷபாதரென்று கௌதமரைச் சொல்லி நையாயிக வைசேஷிகர்களை நினைக்கிறது. க்ஷப ணர்—ஜைனர்

அவையாகிய மற்றும் = மற்றும் அவற்றோடொத்த குத்ருஷ்டிகளும் என்றபடி. “அவையாகியும்” என்பது பன்னீராயிரப்படி யுரைக்கு மாத்திரம் பாடம். மற்றும் என்ப தற்கே குத்ருஷ்டிவர்க்கமென்ப பொருள்கொண்டு, அவையாகியும் என்பதற்கு “ஸபையாகத் திரண்டாலும்” என்று பொருள் கூறினர் பன்னீராயிரவுரைகாரர். அவை=ஸபை; பாஹ்யர் களும் குத்ருஷ்டிகளும் பெருந்திரளாகக் கூடினாலும் பரிச்சேதித்து அறிய முடியாதவன் எம் பெருமான் என்றபடி. போக + உறில், போகுறில்; தொகுத்தல். 9

உறுவதாவதெத்தேவும் எவ்வுலகங்களும்மற்றும்தன்பால் *
மறுவில்மூர்த்தியோடொத்து இத்தனையும்நின்றவண்ணம்நிற்கவே *
செறுவில்செந்நெல்களும்பொடோங்கு திருக்குருகூரதனுள் *
குறியமாணுருவாகிய நீள்குடக்கூத்தனுக்காட்செய்வதே. 10

எ தேவும்	எல்லாத் தேவதைகளும்	செந்நெல்	செந்நெற் பயிர்களும்
எ உலகங்களும்	எல்லா வுலகங்களும்	கரும்பொடு	கருப்பஞ் சோலைகளும்
மற்றும்	மற்றுமுண்டான சேதநா	ஒங்கு	வளரும்படியான
இத்தனையும்	சேதநங்களுமாகிய	திரு குருகூர் அத	திருநகரியிலே
தன் பால்	இவை யடங்கலும்	னுள்	
	தன்னுடையதான	குறிய மாண் உரு	வாமந ப்ரஹ்மசா வேஷ
மறு இல்மூர்த்தி	நீஷ்கலங்கமான அஸாதா	ஆகிய	மெடுத்தவனும்
யோடு ஒத்து	ரண விக்ரஹம் போன்று	நீள் குடக்கூத்த	(க்ருஷ்ணனுய்ப்) பெரிய
	[ஸகல விதத்தாலும்விதே	னுக்கு	குடக் கூத்தாடினவனுமா
	யங்களாகி யென்றபடி]		ன பெருமானுக்கு
நின்ற வண்ணம்	குறையற நிற்குமிருப்பிலே-	ஆள் செய்வதே	அடிமை செய்வதே
நிற்க		உறுவது ஆவது	உற்றதாம்.
செறுவில்	விளைநிலங்களில்		

***—தன் ஐச்வர்யத்தில் ஒன்றும் குறையாமல் திருநகரியில் வந்து நின்றருளின பொலிந்து நின்ற பிரானுக்கு அடிமைசெய்கைதானே ஸ்வரூபானுரூபமென்கிறார். பாட்டினடி யிலுள்ள உறுவதாவது என்பதை, முடிவிலுள்ள ஆட்செய்வதே என்பதனோடு கூட்டுக; ஆட் செய்வதே உறுவதாவது என்றபடி.

எத்தேவும் எவ்வுலகங்களும் மற்றும் இத்தனையும் தன்பால் மறுவில் மூர்த்தியோடொத்து இத்யாதி. இந்திரன் சந்திரன் குபேரன் என்று சொல்லப்படுகிற ஸகல தேவதாவர்க்கமும், ஸமஸ்தலோகங்களும். மற்றுமுண்டான சேதநாசேதநவர்க்கமுமான இவை யித்தனையும் தன் னுடைய அஸாதாரண விக்ரஹம்போலே தனக்கு விதேயமாயிருக்கும்படியாகப் பெற்ற எம் பெருமான் திருக்குருகூரிலே நின்றருளுகிறானையாலே அவனுக்கு ஆட்செய்வதே உறுவது என்றபடி. 10

ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன் வண்குருகூர்நகரான் *
நாட்கமழ்மகிழ்மாலேமார்பினன் மாறன்சடகோபன் *
வேட்கையால்சொன்னபாடல் ஆயிரத்துளிப்பத்தும்வல்லார் *
மீட்சியின்றிவைகுந்தமாநகர் மற்றதுகையதுவே. 11

ஆள் செய்து	(உபதேச முகத்தாலே ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்திப் பணி கொள்ளுகையாகிற) கைங்கரியத்தைப் பண்ணி ஆழியங் கையனான பெரு மாணை அடைந்தவரும் திருநகரிக்குத் தலைவரும்	மாறன் சடகோபன் வேட்கையால் சொன்ன பாடல் ஆயிரத்துள் இ பத்தும் வல்லார் மீட்சி இன்றி வைகுந்தம் மாநகர் மற்றது கையது	ஆழ்வார் ஆதரத்தோடு அருளிச் செய்ததான ஆயிரம் பாட்டி னுள்ளே இப்பதிகத்தை ஓத வல்லவர்களுக்கு மீண்டும் திரும்புதலில்லாத
ஆழி பி ரா ணை	சேர்ந்தவன்	பரிமளம் பாறாத மகிழ் மாலையைத் திருமார்பிலே அணிந்தவருமான	பூதவாகுண்ட மஹா நகர மாகிய அவ்விடம் கரஸ்தம்.
வண்குருகூர் நகரான்			
நான் கமழ்மகிழ் மாலை மார்பி னன்			

***—இந்த நன்மைக்கு அடி நல்லார்நவில் குருகூரிலே பிறப்பு, என்பது தோன்ற வண்குருகூர் நகரான் என்கிறார். 11

திருவாய்மொழி—ஐந்தாம்பத்து—எட்டாந்திருவாய்மொழி—ஆராவமுதே

அவதாரிகை :—நமக்குத் திருக்குடந்தையிலே காட்சி தந்தருள்வதாக எம்பெருமான் ஸங்கல்பித்திருக்கக் கூடுமென்று எண்ணி, 'அங்குச் சென்று புகவே நம் அபேக்ஷிதம் தலைக்கட் டும்; குறைகளெல்லாம் தீரும்' என்று கனக்கப் பாரித்துக்கொண்டு திருக்குடந்தையிலே சென்று புகுந்து இன்னும் எத்தனை திருவாசல் தட்டித் திரியக்கடவேன்! என்னுமார்த்தி யோடே தலைக்கட்டுகிறார்.

ஆராவமுதேயடியேனுடலம் நிற்பாலன்பாயே *
நீராயலைந்துகரையவுருக்குகின்ற நெடுமாலே! *
சீரார்செந்நெல்கவரிவீசும் செழுநீர்த்திருக்குடந்தை *
ஏரார்கோலம்திகழக்கிடந்தாய் கண்டேனென்மமானே! 1

ஆரா அமுதே	எவ்வளவு அதுபவித்தா லும் திருப்திபிறவாத அமுதமாகிய எம்பெருமானே!	சீர் ஆர் செந் நெல்	சீர்மைமிக்க செந்நெற் பயிர் கள்
எம்மானே		கவரி வீசும்	சாமரம்போல் வீசப்பெற்று
அடியேன் உட லம்	என்னுடைய சரீரமானது	செழு நீர்	செழுமை தங்கிய தீர்த்தங் களை யுடைத்தான
நிற்பால்	உன்திறத்தில் [தாகி	திருகுடந்தை	திருக்குடந்தையிலே
அன்பு ஆய் ஏ	அன்புதானே வடிவெடுத்த நீர்ப்பண்டமாக உருகி வியா குலப்பட்டு	ஏர் ஆர் கோலம் திகழ	அழகு பொருந்திய திரு மேனி விளங்க [ழகை)
கரைய	கரையும்படியாக	கிடந்தாய்	சாய்ந்தருளினாய்; (அவ்வ
உருக்குகின்ற நெடுமாலே	உருகப் பண்ணுகிற ஸர் வேசுவானே!	கண்டேன்	ஸேவிக்கப் பெற்றேன்.

***—இத்திருவாய்மொழியிலே நம் பூருவர்கள் போரவும் ஈடுபட்டிருப்பர்களாயிற்று. இங்கு ஈட்டில் நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தது பாரீர்;—“உத்தரபூமியிலே லோகஸாரங்க மஹா முனிகள் வர்த்தியா நிற்க, இங்குத்தையானொருவன் அங்கேறச்செல்ல, பிள்ளாய் தக்பிண்பூமியில்

விசேஷமென்? என்று கேட்க, 'திருவாய்மொழி யென்றொரு பிரபந்தமவதரித்து சிஷ்டர்கள் பரிக்காணித்துப் போரக் கொண்டாடிக் கொடுப்பாராநின்றார்கள்' என்ன. 'அதிலே உனக்குப் போவதொரு சந்தை சொல்லிக்காணாய்' என்ன, * ஆராவமுதே * என்கிற வித்தனையும் எனக்குப் போம்' என்ன, 'நாராயணதி நாமங்கள் கிடக்க இங்ஙனையொரு நிர்ந்தேசமுண்டாவதே! இச் சொல் நடையாடுகிற தேசத்தேறப் போவோம்' என்று அப்போதே புறப்பட்டுப் போந்தார்."

[சீரார் செந்நெல்] "செந்நெல்லுக்குச் சீர்மையாவது. — ஆராவமுதாழ்வார்க்கு அமுது படியாகிற சீர்மை" என்பர் நம்பிள்ளை. அர்ச்சாவதாரத்திலே எம்பெருமானுடைய திருப்ப வளத்துக்குப் பாங்காக நிவேதனமாகப்பெறுகிற சீர்மை செந்நெற்பயிர்களுக்காம். 1

எம்மானே! என்வெள்ளைமூர்த்தி என்னையாள்வானே!*

எம்மாவுருவும் வேண்டுமாற்றால் ஆவாயெழிலேறே!*

செம்மாகமலம்செழுநீர்மிசைகண்மலரும் திருக்குடந்தை*

அம்மாமலர்க்கண்வளர்கின்றானே என்னான்செய்கேனே? 2

எம்மானே	{ எல்லாவிதத்திலும் மஹா	மாசெம் கமலம் பெரிய செந்தாமரைகள்
என் வெள்ளை	{ னானவனே!	செழுநீர் மிசை அழகிய நீரினிடத்து
மூர்த்தி	{ என்னை எடுபடுத்திக் கொ	கண் கண்டவிடமெங்கும்
என்னை ஆள்	{ ண்ட பரிசுத்த சொருபனே	மலரும் மலரப்பெற்ற
வானே	{ என்னை அடிமை கொள்ப	திரு குடந்தை திருக்குடந்தையிலே
வேண்டும் ஆற்	{ வனே	அமா மலர் கண்
றால்	{ திருவுள்ளமானபடியே	வளர்கின்
எம்மா உருவம்	{ எப்படிப்பட்ட அவதாரவிக்ர	றானே
ஆவாய்	{ ஹங்கனையும் பரிக்காணிப்	நான் என் செய்
எழில் ஏறே	{ பவனே!	கேன்
	அழகிற் சிறந்தவனே!	

*** — சீழ்ப்பாட்டில் "கண்டேனெம்மானே!" என்ற ஆழ்வாருடைய கருத்து — பிரானே! உன்னை உலகத்தார் காண்கிற ரீதியிலே நானும் காணுமித்தனையேயோ? எனக்காக எழுந்திருத்தல், இருத்தல், உலாவுதல், குசலப்ரச்னம் பண்ணியருளுதல், அனைத்தல் செய்த ருள வேண்டாவோ? என்று கேட்பதாம். அங்ஙனே கருத்துத் தொனிக்கக் கூப்பிடச் செய் தேயும் ஆராவமுதன் அசையாதேயிருக்க, மீண்டுமொருபடி கூப்பிடுகிறார். ... 2

என்னான்செய்கேன்? யாரேகளைகண் என்னையென்செய்கின்றாய்?*

உன்னாலல்லால்யாவராலும் ஒன்றும்குறைவேண்டேன்*

கன்னார்மதிள்குழ்குடைந்தைக்கிடந்தாய் அடியேனருவானான்*

சென்னாளெந்நாளந்நான் உனதாள்பிடித்தேசெலக்கானே. 3

நான் என் செய்	{ அடியேன் என்ன செய்	கன் ஆர் மதிள்	{ வேலைப்பாடு பொருந்திய
கேன்	{ வேன்!	குழ் குடந்தை	{ மதிள் சூழ்ந்த திருக்கு
களைகண் யாரே	ரசுகராவார் யாவர்?	கிடந்தாய்	{ டந்தையிலே சயனித்த
			{ ருள்பவனே!
என்னை என்	{ என்னை என்ன செய்வதாக	அடியேன்	அடியேனுடைய
செய்கின்றாய்	{ இருக்கிறாய்?	அரு	ஆத்மாவானது
		வாழ் நாள்	வாழும் காலத்தில்
உன்னால்அல்லால்	உன்னைத் தவிர்த்து	செல் நாள் எ	{ கழிகின்ற நாள்கள் எத்
		நாள்	{ தனை நாளோ
யாவராலும்	{ வேறு ஒரு விதமான உபா	அநாள்	அந்த நாள்களெல்லாம்
	{ யத்தாலும்	உனதாள் பிடித்	{ உனது திருவடிகளைப் பற்
		தே	{ றிக் கொண்டே
குறை ஒன்றும்	{ சிறிதும் அபேகை	செல்	நடக்கும்படி
வேண்டேன்	{ யுடையேனல்லேன்;	காண்	கடாக்ஷித்தருளவேணும்.

***—இப்படி துடித்துக் கூப்பிட்டவிடத்திலும் குளிர நோக்குதல் குசலப்ரசன்மம் பண்ணுதல் ஒன்றும் செய்யாமையாலே, 'நாம் பேற்றுக்கு ஏதேனும் உபாயம் அனுட்டிக்கவேணும் என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறான் போலும் என்று கொண்டு, பிரானே! நான் என்காரியம் செய்கையென்று ஒன்றுண்டோ? நீயேசெய்து தலைக்கட்டித்தரவேணும்' என்கிறார்.

செலக்காண்கிற்பார்காணுமளவும் செல்லும்கீர்த்தியாய்! *
உலப்பிலானே யெல்லாவுலகுமுடையவொருமூர்த்தி! *
நலத்தால்மிக்கார்குடந்தைக்கிடந்தாய்! உன்னைக்காண்பான்நான்
அலப்பாய் * ஆகாசத்தைநோக்கி அழுவன்தொழுவனே.

4

செல காண்கிற்பார்	மேலே மேலே காணவல்லவர்கள்	ஒரு மூர்த்தி	ஒப்பற்ற தலைவனே!
காணும் அளவும்	எவ்வளவு காண்பார்களோ அவ்வளவும்	நலத்தால் மிக்	பக்தி மிகுந்தவர்கள் வாழ்
செல்லும் கீர்த்தியாய்	வளர்ந்து செல்கின்ற திருக்குணங்களை யுடையவனே!	கார்குடந்தை	கிற திருக்குடந்தையிலே
உலப்பு இலானே	அந்தத் திருக்குணங்கட்கு முடிவு இல்லாதவனே!	கிடந்தாய்	சயனித்தருள்பவனே!
எல்லா உலகும் உடைய	எல்லா வுலகங்களுக்கும் ஸ்வாமியான	நான் உன்னை	நான் உன்னை காண வேண்டி
		காண்பான் அ	அலமந்து
		லப்பு ஆய்	(நீ வருதற்குரிய) வானத்
		ஆகாசத்தை	தைப் பார்த்து
		நோக்கி	
		அழுவன்தொ	அழுவதும் தொழுவதும்
		ழுவன்	செய்யா நின்றேன்.

***—பிரானே! என்போல்வார்க்காக நீ திருக்குடந்தையிலே ஸன்னிதி பண்ணியிருந்தும் நினைத்தபடி பரிமாற்றம் கிடையாமையாலே நான் நோவுபடாநின்றேனென்கிறார். முதலடியினால் நீ படைத்த புகழெல்லாம் பாழாய்ப்போகிறதேயென்று வயிறு பிடிக்கிறார். தமக்கு உதவாமையினாலே இங்ஙனே சொல்லுகிறபடி, எம்பெருமானுடைய கீர்த்திகளை [அதாவது ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளை] யார் யார் எவ்வளவு பேசுகிறார்களோ அவை அவ்வவ் வளவாயிருக்கும். மந்தமதிகள் பேசப்புக்காலும் அவர்களது வாக்கிலே அடங்கி நிற்கும்; மஹாமதிகள் பேசப்புக்காலும் அவர்களது திறமைக்குத் தக்கபடி கரைகட்டாக் காவேரிபோலப் பெருகிச் சென்றிருக்கும் என்க.

அழுவன்தொழுவனாடிக்காண்பன் பாடியலற்றுவன் *
தழுவல்வினையால்பக்கம்நோக்கி நாணிக்கவிழந்திருப்பன் *
செழுவொண்பழனக்குடந்தைக்கிடந்தாய்! செந்தாமரைக்கண்ணை! *
தொழுவனேனையுனதாள் சேரும்வகையேசூழ்கண்டாய்.

5

செழு ஒண்பழனம்	செழுமை தங்கிய நீர்சிலங்களை யுடைய	தழு வல்வினையால்	என்னைத் தழுவிக்கொண்டிருக்கிறவலியபாவத்தினாலே
குடந்தை கிடந்தாய்	திருக்குடந்தையிலே சயனித்தருள்பவனே!	பக்கம் நோக்கி	எந்த பக்கமாக நீ வருகிறாயோவென்று) பக்கந்தோறும் பார்த்து (எங்கும் வரக் காணாமையாலே)
செம் தாமரைக்கண்ணை	செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக் கண்களையுடையவனே!	நாணி கவிழ்ந்து இருப்பன்	வெட்கப்பட்டுத் தலைகவிழ்ந்திருப்பேன்;
அழுவன் தொழுவன்	அழுவேன் தொழுவேன்;	தொழுவனேனை	மிகுந்த அருவருப்பையுடையனான என்னை
ஆடி காண்பன்	நடனம்செய்துபார்ப்பேன்;	உன தாள் சேரும் வகையே	உன் திருவடியடையுமாறு
பாடி அலற்று வன்	வாயாரப்பாடிப்பிரலாபனம் செய்வேன்;	சூழ் கண்டாய்	உபாயகிந்தைபண்ணவேணும்.

விடத்திலும்
மென்கிறார்.

சூழ்
ஊ
வா
யா

வாழ் தொ
மூர் குட

கிடந்தாய்

வானேர்
னே

யாழின்
யே

அழுதே
அறிவின்ப

அரி ஏறே

உபகாரம்
தொலைத்த

அ
எ
பி
தா

அரி ஏறே
என்

அம் பொ
சுடரே

செம் கண்
கருமுக

எரி ஏய்
குன்றே

நால் தோ
தாய்

என்னை

***—பிரானே ! உன் கண்ணழகிலே யீடுபட்டுப் பலவகை ப்ரவ்ருத்திகளும் பண்ணின விடத்திலும் பயன் பெற்றிலேன் ; உன் திருவடிகளைச் சேரும்படி நீயே பார்த்தருள வேணு மென்கிறார்.

சூழ்கண்டாயென்தொல்லைவினையையறுத்து உன்னடிசேரும்
ஊழ்கண்டிருந்தே* தூராக்குழிதூர்த்து எனைநாள்கன்றிருப்பன் ?
வாழ்தொல்புகழார் குடந்தைக்கிடந்தாய் ! வாணோர்கோமானே !*
யாழினிசையே ! அமுதே ! அறிவின்பயனே ! அரியேறே !

வாழ்தொல்புகழார் குடந்தை } விளங்குகின்ற அநாதி
யான புகழையுடையார்
வர்த்திக்கிற திருக்குடந்
தையிலே

கிடந்தாய் } சயனித்தருள்பவனே !

வாணோர்கோமானே } நித்யஸூரிநாதனே !

யாழின் இசையே } வீணுகானம்போலே பரம
போக்யனுவனே !

அமுதே } அமிருதம் போன்றவனே !
அறிவின்பயனே } அறிவுக்குப் பலனுவனே !

அரி ஏறே } சிங்கமும் இடபமும்
போன்று சிறந்தவனே !

உன் அடிசேரும் } நான் உனது திருவடிகளை
ஊழ்கண்டு
இருந்தே } யடையும்படியானமுறை
மையைக் கண்டிருந்தும்

தூராக்குழிதூர்த்து } ஒருநாளும் தூர்க்கவொண்
ணை இந்திரியக்குழி
களைநிறைத்துக்கொண்டு

எனைநாள் } எத்தனைகாலம்

அகன்று இருப்பன் } உன்னைவிட்டுப் பிரிந்திருப்
பேன் ?

என் தொல்லை } (இப்படி அகன்றிருக்கைக்
குக் காரணமான)

வினையை } எனது அநாதி பாபங்
களைத்தொலைத்து என்னை

சூழ்கண்டாய் } ஸ்விகரித்தருள வேணும்.

***—பிரானே ! உன்னுடைய போக்யதையிலே அகப்பட்டிருந்துள்ள வெனக்கு ஓர் உபகாரம் செய்தருளவேணும் ; உன்னைப்பெறுதற்கு இடையூறு என தொல்லைவினைகளை யெல்லாம் தொலைத்தருளி உன்னைப் பெறுவதொரு நல்விரகு பார்த்தருளவேணும் என்கிறார்.

அரியேறே ! என்னம்பொற்சுடரே செங்கண்கருமுகிலே !*
எரியேபவளக்குன்றே ! நால்தோளெந்தாய் ! உனதருளே*
பிரியாவடிமையென்னைக்கொண்டாய் ! குடந்தைத்திருமாலே !
தரியேனினியுன்சரணம்தந்து என்சன்மங்கனையாயே.

அரி ஏறே } சிறந்த சிங்கமே !
என் } நான் அனுபவித்தற்குரிய

அம் பொன்சுடரே } அழகிய பொன்போன்ற
ஒளியுருவனே !

செம் கண்கருமுகிலே } சிவந்த கண்களையுடைய
காள மேகம்போன்றவனே !

எரி ஏய் பவளம் குன்றே } நகரத்திர மண்டலத்தள
ளவும் ஒங்கின பவளமலை
போன்றவனே !

நால்தோள் எந்தாய் } சதுர்ப்புஜ ஸ்வாமியே !

உனது அருளே } உனது கிருபையினால்
என்னை பிரியா
அடிமை } என்னை அத்தாணிச் சேவ
கங் கொண்டவனே !

குடந்தை திருமாலே } திருக்குடந்தையில் வாழும்
திருமாலே !

இனி தரியேன் } இனிமேல் நான் தரித்திரு
க்ககில்லேன் ;

உன் சரணம் தந்து } உனது திருவடிகளைக்
கொடுத்தருளி

என் சன்மம் களையாய் } எனது சரீரத்தொடர்பைத்
தவிர்த்தருளவேணும்.

***—பிரானே ! உன்னுடைய வைலக்ஷணயத்தை நீயே காட்டித்தந்து அடிமையிலே என்னை ஊன்றவைத்தாயானபின்பு உன்திருவடிகளைத்தந்து தீரவேணுமன்றோ ; தந்து பின்னை

ஸம்ஸாரத்தைக் களைந்தொழியாய் என்கிறார். மேனாணிப்புத்தோற்ற விருக்குமிருப்பை அரியேறே ! என்ற வினிகாட்டும். அந்த மேனாணிப்புக்குத் தகுதியான வடிவுபடைத்தவ னென்கிறது அம்பொற்குடரே ! என்பது. விலக்ஷணமான பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான ஒளியையுடைய வனே ! என்றபடி. வடிவின் புகரைக்காட்டி என்னை யீடுபடுத்திக்கொண்டவனே ! என்றவாறு. சேங்கட்குமுதலே !—வாதஸல்யமாகிற அம்ருதத்தை வர்ஷிக்கிற திருக்கண்களையுடையவனே ! என்றபடி.

ளரியேபவளக்குன்றே !—ளரியென்று கேட்டை நக்ஷத்ரத்திற்கு வாசகமாய் நக்ஷத்ர ஸாமாந்யத்தைச் சொல்லி திற்கும். நக்ஷத்ரமண்டலத்தளவும் ஒங்கியிருக்கிற பவளக்குன்று போலே [பவழமயமான மலைபோலே] விலக்ஷணமான வடிவு படைத்தவனே ! என்கை. 7

களைவாய்துண்பங்களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன் *

வளைவாய்நேமிப்படையாய்! குடந்தைக்கிடந்தமாமாயா !*

தளராவுடலமெனதாவி சரிந்துபோம்போது *

இளையாதுனதாரொருங்கப்பிடித்துப் போதவிசைநீயே. 8

வளை வாய் நேமி	}	வளைந்த வாயையுடைய	}	களைகண் மற்று	}	வேறு சரணமுடையே
படையாய்		திருவாழியை ஆயுதமாக		இலேன்		னல்லேன் ;
குடந்தை கிடந்த	}	திருக்குடந்தையிலே சய	}	உடலம் தளரா	}	உடல் தளர்ந்து
		னித் தருள்கின்ற		எனது ஆவி		என் உயிரானது
மா மாயா	}	மஹாச்சர்ய ரூபனே !	}	சரிந்து போம்	}	நிலைகுலைந்து உத்க்ரமண
				போது		மடையும்போது
துண்பம் களை	}	எனது துண்பங்களை நீ	}	இளையாது	}	மெலியாமல்
வாய்		களைந்தாலும் சரி ;		உன தான்		உன் திருவடிகளையே
களைவாது ஒழி	}	களைவாவிட்டாலும் சரி ;	}	ஒருங்கு பிடித்து	}	ஒருமிக் ப் பிடித்துப்
வாய்				போத		போகும்படி
				நீயே இசை		நீயே திருவுள்ளம் பற்றவே
						ணும்.

***—பாபந்நார்க்கு ஆகிஞ்சர்யம், அநந்யகதிந்வம் என்ற இரண்டும் குலையாதிருக்க வேணும். உபாயாந்தரங்களில் அந்வயலேசமும் அற்றிருக்கை ஆகிஞ்சர்யமெனப்படும். எம்பெரு மான் பக்கலில் முகம் பெறுதொழியினும் பிறர்மனைதேடி போடப்பாராதே, “நக்ஷித்தபோ தோடு ரக்ஷியாத போதோடு வாசியற இவ்விடமொழிய வேறுபுகலில்லை” என்கிற திண்ணிய அத்யவஸாயத்துடனிருக்கை அநந்யகதிந்வ மெனப்படும். அது இப்பாட்டின் முதலடியில் தெளிவாகிறது. எனக்கு உன்னுடைய அனுபவம் கிடையாமற் போனாலும் உன் திருவடியே தஞ்சமென்று பிறந்த விச்வாஸம் குலையாதபடி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார். ஒருங்க—நிரந்தரமாக என்றபடி.

இசைவித்தென்னையுன் தாளினைக்கீழ் இருத்தமம்மானே !

அசைவிலமரர்தலைவர்தலைவா ! ஆதிப்பெருமூர்த்தி !*

திசைவில்வீசம்செழுமாமணிகள்சேரும் திருக்குடந்தை *

அசைவிலுலகம்பரவக்கிடந்தாய் ! காணவாராயே. 9

என்னை	}	நெடுகாள் விமுகனாயிருந்த	}	ஆதி பெரு	}	ஸகல ஜகத்காரண பூதமான
		வென்னை		மூர்த்தி		திவ்ய விக்ரஹத்தை
இசைவித்து	}	அடிமைக்கு இசையும்படி	}	திசை வில் வீசம்	}	எங்கும் ஒளி வீசுகின்ற
		செய்து		செழுமாமணி		மிகச் சிறந்த ரத்னங்கள்
உன் தாள் இணை	}	உனது உபய பாதங்களின்	}	கள் சேரும்	}	சேருமிடமான
கீழ்		கீழே		திரு குடந்தை		திருக்குடந்தையிலே [தம்
இருத்தும் அம்	}	தங்கும்படி செய்தருளின	}	அசைவு இல்	}	ஓயவில்லாதபடி [அந்வர
மானே		ஸ்வாமியே		உலகம் பரவ		உலகமெல்லாம் துதிக்கும்
அசைவு இல்	}	நித்யஸூரிசருங்குள் தலை	}	கிடந்தாய்	}	படி சயனித்தருள்பவனே !
அமரர் தலைவர்		வரான அநந்த சருட		காண வாராய்		நான் கண்டு அதுபவிக்கும்
தலைவா		முதல்வனே !				படி வரவேணும்.

* * *—தண்ணிலை காணலாம்படி வரவேணுமென்கிறார். இதில் முதலடியில் ஸத்ஸம்ப்
தாயார்த்தஸாரம் பொதிந்துகிடக்கிறது.

இசைவித்துள்ளே என்கையாலே நெடுநாள் திருவடிஸைவைக்கு இசையா திருந்த தம்மை
எம்பெருமான் தானே வருந்தி யிசைவித்தமை ஸ்பஷ்டமாக விளங்கும். திசைவில்லிசம் சேழுமா
மணிகள் என்று திருமழிசை யாழ்வார்போல்லாரைச் சொல்லுகிறதென்று ஸம்பாதாயம். திசை
கள் தோறும் பரந்த புகழையுடைய மஹாஜ்ஞாதாக்கள் சேருமிடமான திருக்குடந்தையென்கை.

வாராவருவாய்வருமென்மாயா! மாயாமூர்த்தியாய்! *
ஆராவமுதாய் அடியேனாவி அகமேதித்திப்பாய் *
தீரவினைகள் தீரவென்னையாண்டாய்! திருக்குடந்தை
யூரா! * உனக்காட்பட்டும் அடியேனின்னுமுழல்வேனா? 10

வாரா	திருவருவத்தோடுவாராமல்	அடியேன் ஆவி	} என் உன்னுக்குள்ளே தித்
அரு ஆய் வரும்	அருபியாய் உள்ளே வந்து	அகமே தித்	
என் மாயா	தோன்றுகின்ற	திப்பாய்	} தித் திருக்குமவனே!
	என் மாயவனே!	தீர வினைகள்	
மாயா மூர்த்தி	ஒருகாலும் அழியாத திவ்ய	தீர	} தொலையாத பாவங்களும்
யாய்	மங்கன விக்ரஹத்தை	என்னை ஆண்	
	புடையவனே!	டாய்	} அடியேனை ஆண்டருளின
ஆரா அமுது	எவ்வளவு அதுபவித்தாலும்	அடியேன்	
ஆய்	தருப்திபிறவாத அமிரு	அடியேன்	} வனே! [னே!
	தமாய்க் கொண்டு	அடியேன்	
		உனக்கு ஆள்பட்டும் உனக்கு அடிமைப்பட்டும்	} இன்னமும் கிலேசப்படுவ
		இன்னும் உழல்	
		வேனோ!	னோ!

* * *—திருக்குடந்தையிலே புகவேண்டும் அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் பெறலாமென்று புக்க
ஆழ்வார் அங்ஙனம் பெருமையாலே இன்னம் எத்தனையிடம் தட்டித் திரியக்கடவேனோவென்
கிறார்.

நான்காமடியின் முதற்சொல் ஊரா! என்றும் ஊராய்! என்றும் இருவகையிலும் பொருந்
தும்; ஊரன் என்பது வினியுருபு ஏற்றால் 'ஊரா' என்றாகும்; ஊரன் என்பது வினியுருபு
ஏற்றால் ஊராய் என்றாகும். 10

உழலையென்பின்பேய்ச்சிமுலையூடு அவளையுபிருண்டான் *
கழல்களவையேசரணுகக்கொண்ட குருகூர்ச்சடகோபன் *
குழலின்மலியச்சொன்ன ஓராயிரத்துளிப்பத்தும் *
மழலைதீரவல்லார் காமர்மானேய் நோக்கியர்க்கே. 11

உழலை என்பின்	{ உழல்தடி போன்ற எலும் புகளை யுடையளான பூத னையினுடைய	குழலில் மலிய	{ குழலோசையிற் காட்டி லும் இனிதாக அருளிச்செய்த ஒர் ஆயிரத்துள் இப்பத்தும்
பேய்ச்சி		சொன்ன	
முலை ஊடு	முலைவழியாக	ஓர் ஆயிரத்துள்	ஒப்பற்ற ஆயிரத்தினுள்ளே
அவள் உயிரை	அவளது உயிரைமுடித்த	இப்பத்தும்	இப்பதிகத்தை
உண்டான்	பெருமானுடைய	மழலை தீர	தமது அறியாமை தொலை
கழல்கள் அவை	திருவடிகளையே	வல்லார்	யும்படி
யே			அதிகரிக்கவல்லவர்கள்
சரண் ஆக கொ	சரணமாகத் பற்றின	மான் ஏய் நோக்	மான்போன்ற நோக்கையு
ண்ட		கியர்க்கு	டைய திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்
குருகூர் சடகோ	ஆழ்வார்	காமர்	களுக்கு
பன்			ஆதரிக்கத்தக்கவராவர்.

***—இப்பதிகம் பழுதறக் கற்கவல்லார் காமிகளுக்குக் காழகர்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு போக்யராவர் என்று பலனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார். திருக்குழலோசையிற் காட்டி லும் அதிசயித்ததாம்படி யருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசரத்தில் இப்பத்தையும் ஊற்றத் துடனே சொல்லவல்லார்களை எம்பெருமானும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் மேல்விழுந்து போக்யராகக்கொள்வர்கள் என்றதாயிற்று. 11

திருவாய்மொழி—ஆரும்பத்து—பத்தாந்திருவாய்மொழி: உலகமுண்டபெருவாயா

அவதாரிகை:—திருவேங்கடமலையிலே நித்யஸூரிகளோடு நித்திய ஸம்ஸாரிகளோடு திரயக்குக்களோடு வாசியற எல்லாரும்வந்து ஒருமிடறாக ஆச்ரயிக்கலாம்படி எம்பெருமான் நித்ய ஸந்நிதி பண்ணியிருக்கிறபடியை யதுஸந்தித்து அத்திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே பெரிய பிராட்டியார் முன்னிலைபாகத் தம்முடைய அநந்யகதித்வத்தை விண்ணப்பஞ் செய்து சரணம் புகுகிறார்—இத் திருவாய்மொழியில்.

ஒன்பது பாட்டாலும் சரணயன்படி சொல்லி, பத்தாம் பாட்டிலே சரணம் புகுகிறார்.

உலகமுண்டபெருவாயா! உலப்பில் கீர்த்தியம்மானே!*

நிலவும்சுடர்குழொளிமூர்த்தி நெடியாயடியேனருயிரே!*

திலதமுலகுக்காய்நின்ற திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே!*

குலதொல்லடியேனுனபாதம் கூடுமாறுகூறியே. 1

உலகம் உண்ட பெருவாயா	{ (பிரளய காலத்தில்) உலகங் களையெல்லாம் அமுது செய்த பெருவாயை யுடையவனே!	உலகுக்குதிலதம் ஆய் நின்றதிரு வேங்கடத்து	உலகுக்கெல்லாம் திலகம் போன்றதான திருமலை யிலே விளங்குகின்ற
உலப்பு இல்கீர்த் தி அம்மானே	{ முடிவில்லாத புகழையு டைய பெருமானே!	எம்பெருமானே	அஸ்மத் ஸ்வாமியே!
நிலவும் சுடர் குழ ஒளி	{ அப்ராக்ருத தேஜோமய மான திவ்ய விக்ரஹத் தையுடையவனே!	குலம் தொல் அடியேன்	{ குல பரம்பரையாக உனக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பவ னான அடியேன்
நெடியாய் அடியேன் ஆர்	{ மிகப் பெரியோனே! அடியேனுக்குப் பரிபூர்ண ப்ராணபூதனே!	உன பாதம் கூடும் ஆறு கூறாய்	உனது திருவடிகளை வந்து சேரும்படியை அருளிச் செய்யவேணும்.

***—ஸகல ஜகத்த்தையும் ரக்ஷிக்குமியல்பை யுடையயாய்க் கொண்டு திருமலையிலே நித்ய ஸந்நிதி பண்ணியிருக்கிற வுன்னை நான் கிட்டி யதுபவிக்கும் விரகு அருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார். உன்னுடைய திருவடியை நான் கிட்டப்பெறாமல் கிலேகிப்பது பிரளயாபத்தோடொக்கும், இந்த ஆபத்தை நீ போக்கினாலல்லது பிரளயாபத்தைப் போக்கினாயென்கிற புகழ் உனக்கு நிலைநிற்கமாட்டா தென்கிற கருத்துப்பட 'உலகமுண்ட பெருவாயா' என்கிறார். ஆபத்து நேர்ந்தகாலத்தில் தளராதபடி ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ நீ உலகமுண்டது; அந்த ஆபத் ரக்ஷகத்வம் மெய்யானால் என்னையும் ஆபத்தில் நின்று மெடுத்தருளித் திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டாவோ வென்றவாறு.

உலப்பில் கீர்த்தியம்மானே!—உலப்பாவது முடிவு; முடிவில்லாத புகழமுடைமையாவது திருக்குணங்களைத் தனித்தனியாகவும் ஒரு ராசியாகவும் எண்ண முடியாமை.

நிலவுஞ் சுடர் குழொளிமூர்த்தி—ரக்ஷிக்குமவனல்லனாயினும் குணமுடையவனல்லனாயினும் விடமுடியாத வடிவழகு படைத்தவனென்கிறது.

அடியேன் ஆருயிரே!—வடிவழகையும் திருக்குணங்களைங் காட்டிப் பிரிந்துபிழைக்கவொண்ணாதபடி என்னைப் பண்ணினவனே! என்றவாறு. "திருவேங்கடத் தெம்பெருமானே அடியேனருயிரே!" என்று கூட்டுவது. திருமலையிலே நின்று என்னுடைய சேஷத்வமுறையை யறிவித்து உன்னாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணினவனே! என்கை. 1

கூறாய்நீறாய்நிலனாகிக் கொடுவல்லசுரர்குலமெல்லாம்*
சீருவெறியும்திருநேமிவலவா தெய்வக்கோமானே! *
சேரூர்சுனைத்தாமரைசெந்தீமலரும் திருவேங்கடத்தானே! *
ஆருவன்பிலடியேன் உன்னடிசேர்வண்ணமருளாயே.

2

கொடு வல் அசுரர் } மிகக் கொடிய அசுரர்களின்	தாமரை	செந்தாமரை மலர்கள்
குலம் எல்லாம் } கூட்டமெல்லாம்		{ சிவந்த தீப்போன்ற நிறத்
கூறு ஆய் } பலபல கண்டங்களாகி	செம் தீ மலரும்	{ தையுடைத்தாய்க் கொண்டு
நீறு ஆய் } சாம்பலாகி		{ மலரும்படியுள்ள
நிலன் ஆகி } தரைப்பட்டிருக்கச்செய்தேயும்	திருவேங்கடத்	{ திருமலையிலே எழுந்தருளி
சீரு } பின்னையும் சீறி	தானே	{ ரூப்பவனே!
எறியும் } ஜவலியா நிற்கிற	ஆறு அன்பின்	{ அளவுபடாத அன்பையு
திருநேமிவலவா } திருவாழியாழ்வாணை வலவ	அடியேன்	{ டையேனான நான்
தெய்வம் கோமா } ருகிலேவந்தியிருப்பவனே!		
னே } நித்ய ஸௌரிநாதனே!	உன் அடி சேர்	{ உன் திருவடிகளைச் சேரும்
சேறு ஆர் சுனை } சேறு நிரம்பிய சுனைகளிலே	வண்ணம்	{ படி
	அருளாய்	{ அருள்புரிய வேணும்.

* * *—விரோதிகளையெல்லாம் கிழங்கெடுக்கவல்ல திவ்யாயுதத்தினால் ஒளி பெற்றிருக்
கிற நீ எனது விரோதிகளையும் போக்கி, நான் உன் திருவடிகளைச் சேரும்படி க்ருபை பண்ண
வேணுமென்கிறார். “கொடுவல்லசுரர் குலமெல்லாம் கூறாய்நீறாய் நிலனாகி” என்று அந்வயிப்
பது. சத்ருக்களை முதலில் இருதுண்டமாக்கிப் பிறகு நீறுக்கிப் பின்பு அதுவுங்காண
வொண்ணாதபடி வெறுந்தரையாக்குமென்று திருவாழியாழ்வானுடைய விக்கிரமம் சொல்லு
கிறது. மூலத்தில் ஆகி என்றிருந்தாலும் ‘ஆக’ என்று எச்சத்திரிபாகக் கொள்ளலாம்.
கூறாய்நீறாய் நிலனும்படியாக வென்றபடி. ‘ஆக்கி’ என்று பிறவினையாகவுங் கொள்ளலாம்.
‘சீரு’ என்பது செய்யாவென்னும் வாய்ப்பாட்டிற்றந்தகால வினையெச்சம்; சீறியென்றபடி.
வலவா—வல்லவன் என்றசொல் வலவன் என்று தொகுத்தலாய் விளியுருபு ஏற்றதாகக்
கொண்டால் ‘திருவாழியை அடக்கியாள் வல்லவனே!’ என்று பொருளாம்.

ஆருவன்பிலடியேன்—ஆழ்வார்க்கு இதுவொரு நிரூபகமான திருநாமம் போலும்.
“ஆராதகாதல் குருகூர்ச்சடகோபன்” என்றப்போலே ஆறுதவன்பையே நிரூபகமாகவுடைய
அடியேன் என்கிறார். நீ திருமலையிலே நிற்கிற நிலைக்குப் பயன்பெறவேணும்; எனது
அன்புக்கு இரையிடவேணும் என்கிறாராயிற்று. 2

வண்ணமருள்கொளணிமேகவண்ண மாயவம்மானே! *
எண்ணம்புகுந்துதித்திக்குமமுதே இமையோரதிபதியே! *
தெண்ணலருவிமணிபொன்முத்தலைக்கும் திருவேங்கடத்தானே! *
அண்ணலேயுன்னடிசேர அடியேற்காவாவென்னாயே.

3

வண்ணம் } அருளே வடிவெடுத்த வண்	மணி பொன்	மணிகளையும் பொன்களை
அருள்கொள் } ணமாய்	முத்து	{ யும் முத்துக்களையும்
அணி மேகம் } அழகிய மேகம்போன்ற	அலைக்கும்	{ கொழிக்குமிடமான
வண்ண } நிறத்தை யுடையவனே!	திரு வேங்கடத்	{ திருமலையிலே விளங்குபவ
மாயம் அம்மா } ஆச்சரிய குணங்களை	தானே	{ னே!
னே } யுடைய ஸ்வாமியே!	அண்ணலே	{ ஸ்வாமியே!
எண்ணம் புகு } நெஞ்சக்குள்ளே புகுந்து	உன் அடி சேர	{ உன் திருவடிகளில் வந்து
ந்து தித்திக் } ரவிக்கும் அமிருதமான		{ சேரும்படி
கும் அமுதே } வனே!	அடியேற்கு	{ அடியேன் விஷயத்திலே
இமையோர் } தேவாதி தேவனே!		
அதிபதியே } தெளிந்தழகிய அருவிகள்	ஆ ஆ என்னாய்	{ ஐயோவென்றிரங்கியருள
தெள் நல்அருவி } தெளிந்தழகிய அருவிகள்		{ வேணும்.

***—கீழ்ப்பாட்டில் 'உன்னடிசேர் வண்ணமருளாய்' என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி எம் பெருமான் 'ஆழ்வீர்! நீர் கேட்டபோதே நாம் அருளமுடியுமோ? அதற்கு ஸமயமில்லையோ?' என்ன; இதர விஷயங்களில் போகாதபடியான ஜ்ஞான லாபத்தைப் பண்ணித்தந்தவுனக்குப் பராப்தி பண்ணித் தருகை அரிய பெரிய காரியமோ வென்கிறார். வண்ணமருள்கொள் அணி மேகவண்ணை!—அருள் வண்ணங்கொள் அணிமேகவண்ணை என்று அந்வயிக்கலாம். அருள் வண்ணங்கொள்—அருள் தானே வடிவெடுத்த என்றபடி. அருளே திருவேங்கடமுடையானாக மூர்த்தீகரித்த தென்றவாறு. அருள் என்னுமல் 'மருள்' என்றும் சொல் பிரிக்கலாம். வண்ணம்—வடிவானது, மருள்கொள்—கண்டார் நெஞ்சை இருளப் பண்ணக் கடவதாயிருக்கிற என்றபடி. மாயவம்மானே!—வெறும் வடிவழகு மாத்திரமேயல்லாமல் ஆச்சரியமான குண சேஷிதங்களாலும் பெரியனானவனே!.

ஆவாவென்னுதலகத்தையலைக்கும் அசுரர்வாணஸ்மேல் *
தீவாய்வாளிமழைபொழிந்தசிலையா திருமாமகன்கேள்வா
தேவா! * சுரர்கள்முணிக்கணங்கள்விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே! *
பூவார்கழல்களருவினையேன் பொருந்துமாறுபுணராயே.

4

ஆ ஆ என்னுது	இரக்கமில்லாமல்	தேவா	தேவனே!
உலகத்தை	உலகத்தவர்களை ஹிம்வலிப்	சுரர்கள் முனி	தேவர்களும் முனிவர்களும்
அலைக்கும்	பவர்களான	கணங்கள்	திரள் திரளாக ஆதரிக்
அசுரர்	ஆஸுரப்ரக்ருதிகளினுடைய	விரும்பும்	கும் படியான
வாழ்நாள் மேல்	ஆயுளை முடிப்பதற்காக	திரு வேங்கடத்	திருமலையில் எழுந்தருளி
தீ வாய் வாளி	நெருப்பை உமிழ்கிற அம்	தானே	யிருப்பவனே!
	புகளை	பூ ஆர் கழல்கள்	(உனது) புஷ்பங்கள்
மழை பொழிந்த	மழைபோலே வர்ஷித்த	அரு வினையேன்	நிறைந்த திருவடிகளை
சிலையா	சார்ங்க வில்லையுடையவ	பொருந்தும்	மஹாபாபியான நான்
	னே!	ஆறு	கிடும்படி.
திரு மா மகள்	திருமகள் கொழுநனே!	புணராய்	கற்பித்தருளவேணும்.
கேள்வா			

***—பிரானே! உன்னைப் பெறுகைக்கு உடலாக நீ சாஸ்த்ரங்களில் கரட்டிக்கொடுத்த ஸாதனங்களொன்றும் எனக்கு உபயோகப்படவில்லை; ஆனபின்பு எனக்கென்று தனியேயொரு ஸாதனம் கண்டு தரவேணுமென்கிறார்.

பிரமன் சிவனின்திரன் முதலான தேவர்களும் ஸநக ஸநந்தநாதி மஹர்ஷிகளும் இதுவே நமக்குப் பராப்யஸ்தானமென்று விரும்பி யிறைஞ்சியேத்துமிடமான திருமலைக்கு இறைவனே! கிட்டியதுபவிக்கப்பெறாத பாபத்தைப்பண்ணின நான் உன்னுடைய பூவார்கழல்களைப் பொருந் தும்படியான ஒரு உபாயத்தைக் கல்பித்தருளவேணுமென்றாயிற்று. பூ ஆர் கழல்—புஷ்பங் கள் நிரம்பிய திருவடி; அல்லது பூப்போன்ற திருவடி. திருவேங்கடமுடையானுடைய திரு வடிக்குப் பூவார்கழல்களென்றும், அழகிய மணவாளனுடைய திருவடிக்குத் திருப்போலிந்த சேவடியென்றும், தேவப்பெருமானுடைய திருவடிக்குத் துயரறுகடரடி யென்றும் ஸம்பிரதாயத் திருநாமமென வழங்குவர் பெரியோர்.

4

புணரானின்றமரமேழ் அன்றெய்தவொருவில்வலவாவோ! *
புணரேய்நின்றமரமிரண்டின் நடுவேபோனமுதல்வாவோ! *
திணரார்மேகமெனக்களிறுசேரும் திருவேங்கடத்தானே! *
திணரார்சார்ங்கத்துன்பாதம் சேர்வதடியேனெந்நாளே!

5

அன்று ராமாவதாரத்திலே
புணரா நின்ற ஒன்றோடொன்று பிணைந்
மரம் ஏழ் திருந்த ஸப்த ஸாலவ்ரு
எய்த துளைபடுத்தின
ஒருவில் வலவா ஒ ஒ தனிவீரனே!
புணர் ஏய் நின்ற சேர்த்தி பொருந்தி நின்ற
மரம் இரண் இரட்டை மருத மரங்
டின் நடுவே கனிநிடையே
போன தவழ்ந்து சென்ற
முதல்வா ஒ ஒ மூலபுருஷனே!

திணர் ஆர் } திண்மை மிக்க மேகங்
மேகம் என } களென்னும்படி
கனிநு சேரும் } யானைகள் சேருமிடமான
திருவேங்கடத் } திருமலையிலெழுந்தருளி
தானே } யிருப்பவனே!
திணர் ஆர் சார்ங் } திண்மைமிக்க ஸ்ரீசார்ங்க
கத்து } வில்லையுடைய
உன பாதம் } உனது திருவடிகளை
அடியேன் சேர் } அடியேன் அணுகப் பெறு
வது எந்நாள் } வது என்றைக்கோ?

***—ஆழ்வீர்! நீர் இங்ஙனே கிடந்து துடிப்பதென்? எப்படியும் உம்முடைய விருப்பம் செய்வதாகவே நினைத்திருக்கிறோமென்று திருவேங்கடமுடையான் திருவுள்ளமாக, அது என்றைக்குச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்? ஒரு நாளிட்டுத் தாலாகாதோ வென்கிறார்.

[திணரார்மேகமித்யாதி.] கனிநென மேகஞ்சேரும், மேகமெனக் கனிநுசேரும் என்று இரண்டு படியும் அந்வயிக்கப் பொருந்தும். யானை போன்ற மேகங்களும், மேகம்போன்ற யானைகளும் திருமலையிலே வர்த்திப்பது இயல்பு. * தென்னாழை வடவாழை குடபாலாழை குணபாலமதயாழை * என்றும் * சோலை மழகளிறே * என்றும் யானை தானாகச் சொல்லலாம்படியும் * ஸ்ரீ வேங்கடாத்ரி சிகராலயகாளமேகம் * என்று மேகந்தானாகச் சொல்லலாம் படியும் எம்பெருமானிருக்கிற இருப்புக்கு ஸ்மாரக மானபடி.

திணரார் சார்ங்கத்து உன = உன்கையில் வில் இருக்க நான் இழக்க வேண்டுவதில்லை; இழக்க மாட்டேன்; இனி உன்னைப் பெறும் நாளைச் சொல்லியருளினால் போதுமென்கிறார். 5

எந்நாளே நாம்மண்ணளந்த இணைத்தாமரைகள்காண்பதற்கென்று *
எந்நாளும் நின் நிமையோர்களேத்தி இறைஞ்சியினமினமாய் *
மெய்ந்நாமனத்தால்வழிபாடுசெய்யும் திருவேங்கடத்தானே! *
மெய்ந்நானெய்தியெந்நாள் உன்னடிக்களடியேன்மேவுவதே. 6

மண் அளந்த } உலகமளந்த உபயபாதங்
தாமரைகள் } களை
இணை }
நாம் காண்ப } நாம் காண்பதற்குரிய நாள்
தற்கு எந்நாள் } எந்த நாளென்று
என்று }
இமையோர்கள் } நித்யஸூரிகள்
எந்நாளும் } நிரந்தரமாக நின்று
நின்று ஏத்தி } துதித்து
இறைஞ்சி } வணங்கி
இனம் இனம் ஆ } திரள் திரளாக

மெய்நாமனத்தால் } த்ரிகரணங்களாலும்
வழிபாடு செய்யும் } ஆராதனைசெய்யுமிடமான
திருவேங்கடத் } திருமலையில் எழுந்தருளி
தானே } யிருப்பவனே!
அடியேன் நான் } அடியேனாகிய நான்
மெய் எய்தி } (கனவுபோலன்றிக்கே)
உன் அடிக்கள் } மெய்யாகவே யடைந்து
மேவுவது } உன் திருவடிகளிலே
எந்நாள் } பொருந்துவது
என்றைக்கோ!

***—கீழ்ப்பாட்டில் “உனபாதம் சேர்வதடியே நெந்நாளே” என்றதற்கு உன் திருவடிகளை நான் சேர்ப்பெறும் நாள்கூட ஒன்று உண்டா? அது ஏது? என்று ஸந்தேஹித் துச் சொல்வதாகவும் பொருளாகக்கூடுமே; எம்பெருமான் ‘ஆழ்வீர்’ எந்நாளே யென்று நீர் ஸந்தேஹிப்பதென்? அது ஒரு தேச விசேஷத்திலே நியதமா யிருக்குமே’ என்றருளிச் செய்ய, அங்குள்ளாரும் இங்கே வந்தன்றோ அதுபவிக்கிறது; அப்படியிருக்க எனக்குமாத்திரம் தேசவிசேஷமா? என்கிறார். இப்பாட்டின் இரண்டாமடியில் இமையோர்கள் என்றது நித்யஸூரிகளைச் சொல்லிற்றுக்கக் கொண்டால் இங்ஙனே ஸங்கதியாகக் கடலது. இனி, ஸ்வர்க்கலோகத்திலுள்ள தேவர்களைச் சொல்லிற்றுக்கக்கொண்டால், ப்ரயோஜநாத்ர பர்களான

வர்களுங்கூட அநந்ய ப்ரயோஜனரைப்போலே வந்து ஆசிரயிக்க நிற்கிற விடத்தே நான் இழந்து போவதே! என்கிறாராகக் கொள்க. 6

அடியேன்மேவியமர்கின்றவமுதே இமையோரதிபதியே! *
கொடியாவடுபுள்ளுடையானே கோலக்கனிவாய்ப்பெருமானே! *
செடியார்வினைகள்தீர்மருந்தே திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே! *
நொடியார்பொழுதுமுன்பாதம் காணநோலாதாற்றேனே. 7

அடியேன் } அடியேன் கிட்டியதுபவிக்
மேவி அமர்கி } கும் படியான அமிரு
ன்ற அமுதே } தமே!
இமையோர் } தேவாதி தேவனே!
அதிபதியே }
அடுபுள் கொடி } (பகைவரைப்) பொசுக்க
ஆ உடை } வல்ல கருடனைக் கொடி
யானே } யாகவுடையவனே!
கோலம் கனி } அழகிய கனிபோன்ற அத
வாய் பெரு } ரத்தையுடைய பெரு
மானே } மானே!
செடி ஆர் வினை } செடிபோலே செழித்த
கள் தீர் } பாபங்களைத் தீர்க்கும்
மருந்தே } மருந்தானவனே!

திருவேங்கடத்து எம்பெருமானே!-;

உன பாதம் } உனது திருவடிகளைக் காண்
காண } கைக்கு
நோலாது } நான் ஒரு நோன்பும் அனு
} ஷ்டியாமலிருந்தும்
(நோற்றவர்கள் பலன் தாழ்க்
தால் படுமாபோலே)
நொடி ஆர் பொ } ஒரு சுண்ண மாத்திரமும்
ழுதும் }
ஆற்றேன் } தரித்திருக்கமாட்டாமல்
துடிக்கின்றேன்.

* * *—பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருத்தல் ஸ்வரூபமாயினும் அத்தலையில் போக் யதை நெஞ்சுக்கு விஷயமாக ஆக, தரித்திருக்க முடியாதபடி பதறவேண்டி யிருக்குமே; அந்தப் பதற்றத்தை யருளிச்செய்கிறாரிப்பாட்டில். அடியேன் மேவியமர்கின்ற அமுதே!—எம்பெருமா னுக்கு இவர் சாத்தும் ஒரு திருநாமம்போலே யிராநின்றது இது. தேவஜாதிகள் உப்புச்சாற் றைப்பருகிக் களிப்பர்கள்; அதுவோ இது! இங்குள்ள மற்றையோர்கள் அதுபவிக்கும் போலையா நான் அதுபவிப்பது? அடியேனுடைய அதுபவம் அஸாதாரணமன்றோ வென்கிறார். உடனே இமையோரதிபதியே! என்றது—அங்குத் திருநாட்டிலே நித்ய ஸூரிகள் உன்னை எப்படியதுபவிக் கிறார்களோ அப்படி இங்கு அடியேன் அதுபவிப்ப வனல்லனோ? என்று காட்டினபடி.

திருவாராதனத்தில் பெருமாளுக்கு அமுது செய்தருளப் பண்ணும்போது * அடியேன் மேவி யமர்கின்றவமுதே யென்கிற விப்பாசாததை யதுஸந்திப்பதென்று பட்டர் நியமனம். 7

நோலாதாற்றேனுனபாதம் காணவென்று துண்ணுணர்வின் *
நீலார்கண்டத்தம்மானும் நிறைநான்முகனுமிந்திரனும் *
சேலேய்கண்ணார்பலர்குழவிரும்பும் திருவேங்கடத்தானே! *
மாலாய்மயக்கியடியேன்பால் வந்தாய்போலேவாராயே. 8

துண் உணர் } ஸர்வஜ்ஞனாகையாலே துட்
வின் } பமான உணர்வையுடை
யான
நீலார் கண் } சிவபிரானும்
டத்து அம்மா }
னும் }
நிறை நான்முக } (ஞானசக்திகளால்) நிறைந்த
னும் } பிரமனும்
இந்திரனும் } தேவேந்திரனும்
உன பாதம் } “உன் திருவடிகளைக் காண்
காணநோலாது } கைக்கு ஸாதநானுஷ்டா
ஆற்றேன் } நம் பண்ணுதேயிருந்து
என்று } ஆற்ற

மாட்டுகின்றிலேன்”
என்று சொல்லிக்கொண்டு
சேல் ஏய் கண் } கயற் கண்ணிகளான தங்
ணர் பலர் குழ } கள் மனைவிமார்கள் பல
விரும்பும் } ரோடுங் கூடிவந்து
திருவேங்கடத் } விரும்பிப் பணியுமிடமான
தானே } திருமலையில் வாழ்பவனே!
மால் ஆய் மயக்கி } மயக்கிக் கொண்டு கண்ண
வந்தாய்போலே } னாக வந்தாப் போலே
அடியேன் பால் } அடியேன் திறத்தும் வந்து
வாராய் } தோற்றவேணும்.

ஆசைப்
சக்திகள
தங்களு
பெறுகி
னும் நி
களைக்
மாட்டே

களைச்
கள் வந்
வருவர்

அடியே
கண்ண
வந்து

வந்தாய்
வாராய்

வாராத
வருவ
செம்
கண்

செம் க

நில் தே

அமுதே

போலே
லேஷமு
றெண்
சொல்லு
யென்று
ஹத
சொல்லு

திற்குச்
ளென்கி
டைய
ஒளியா

***—ஸாதநாதுஷ்டானம் என் பக்கலில் ஒன்றுமில்லையென்று சொல்லிக் கொண்டே ஆசைப்பட்டு நாக்கு நீட்டினால் கிடைக்குமோ! என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, ஜ்ஞாந சக்திகளால் குறையற்றவர்களான நீலகண்ட சதுர்முக ஸஹஸ்ராக்ஷ ப்ரப்ருதிகளுந் கூடத் தங்களுடைய உபாய தாரித்ரியத்தைச் சொல்லிக் கொண்டன்றோ வந்து உன்னைக் காணப் பெறுகிறது என்கிறார். “நோலாதாற்றேனுன பாதங்காண” என்பது -- நீலார் கண்டத்தம்பா னும் நிறைநான்முகனு மிந்திரனும் சொல்லும் பாசரமாயிற்று. ‘பிரானே! உன் திருவடி களைக் காண்கைக்கு ஸாதநாதுஷ்டானம் பண்ணாதே யிருந்து வைத்து உன்னையொழிய ஆற்ற மாட்டேன்’ என்பதாம் அந்தத் தேவர்களின் வார்த்தை.

சேலேய்கண்ணார் பலர்கூழ் விரும்பும்—கயல்போன்ற கண்களையுடையவர்களென்று ஸ்த்ரீ களைச் சொல்லுகிறது; ப்ரக்ருதத்தில் அவரவர்களுடைய பத்நிகளைச் சொல்லிற்றுகிறது; தேவர் கள் வந்து சரணம் புகும்போது தாங்கள் தனித்து வருகையென்றிக்கே மனாட்டிமர்களோடு கூடி வருவர்களாம்.

மாலாய் மயக்கி அடியேன்பால் வந்தாய்போலே வாராய்—மாலாய் மயக்கி வந்தாய்போலே அடியேன்பால் வாராய் என்று அந்வயிப்பது. மால் என்று கண்ணபிரானைச் சொல்லுகிறது. கண்ணபிரானாய்ப் பிறந்து வியாமோஹ சேஷடிதங்களைச் செய்து வஸுதேவாதிகள் முன்னே வந்து நின்றாப்போலே என்முன்னே வந்து நிற்கவேணுமென்று பிரார்த்தித்தபடி. 8

வந்தாய்போலேவாராதாய் வாராதாய் போல்வருவானே*
செந்தாமரைக்கண்செங்கனிவாய் நால்தோளமுதே! யெனதுயிரே!*
சிந்தாமணிகள் பகரல்லைப்பகல்செய் திருவேங்கடத்தானே!*
அந்தோவடியேனுனபாதம் அகலகிலலேனிறையுமே. 9

வந்தாய் போலே	}	கைக்கு எட்டினாற் போலே	}	எனது உயிரே	}	எனக்கு உயிரானவனே!
வாராதாய்		யிருந்து எட்டாதவனே!		சிந்தா மணிகள்		சிறந்த ரத்னங்களின் ஒளி
வாராதாய்போல்	}	எட்டாதவன் போலிருந்து	}	பகர்	}	யானது
வருவானே		கிட்டி நிற்பவனே!		அல்லை பகல்		இரவையும் பகலாக்கு மிட
செம் தாமரை	}	செந்தாமரை போன்ற	}	செய்	}	மான
கண்		திருக்கண்களையும்		திருவேங்கடத்		திருமலையில் வாழ்பவனே!
செம் கனி வாய்	}	செங்கனி போன்ற திருப்	}	தானே	}	ஐயோ!
		பவளத்தையும்		அந்தோ		உனது திருவடிகளை
நால்தோள்	}	நான்கு திருத்தோள்களையு	}	உன பாதம்	}	அருமைச் சுவடறிந்த நான்
		முடைய		அடியேன்		ஒரு கூணாலமும் பிரிந்
அமுதே	}	பாம போக்யனே!	}	இறையும் அகல	}	திருக்கவல்லேனல்லேன்.
				கில்லேன்		

***—தம்முடைய விச்லேஷ வ்யஸநத்தைக் கணக்க அருளிச் செய்கிறார். வந்தாய் போலே வாராதாய்—மாநஸாதுபவம் கரைபுரண்டு போகும்போது நோக்கினால் பாஹ்ய ஸம்ச் லேஷமும் பெற்றோம் என்றெண்ணி த்ருப்தி பிறக்கும்படியா யிருக்குமே; அதை மெய்யென் றெண்ணி அணைக்கைக்குக் கைநீட்டினால் கைக்கு எட்டாதபடியன்றோ இருப்பது; அதைச் சொல்லுகிறது இங்கு. வாராதாய் போல் வருவானே!—வந்து தோற்றுகைக்கு ப்ராஸக்தியில்லே யென்று நிச்சயித்து ஆசையற்றுக் கிடக்குங்கால், கேட்பாரற்ற ஸ்வாதந்தரியத்தாலும் அப்ரதி ஹத ஸங்கல்பத்தாலும் ஆகஸ்மிகமாக வந்து நிற்பது முண்டே பகவானிடத்தில்; அதைச் சொல்லுகிறது.

[சிந்தாமணிகள் இத்யாதி] நெஞ்சால் நினைத்தவாறே எதையும் அளிக்கவல்ல ரத்னத் திற்குச் சிந்தாமணி யென்று பெயர். அதுபோற் சிறந்த ரத்னங்களை இங்குச் சிந்தாமணிக ளென்கிறது. திருமலையிலுள்ள ரத்னங்களைச் சொன்னதாகவுமாம்; திருவேங்கடமுடையானு டைய திருமேனியிலுள்ள ரத்னங்களைச் சொன்னதாகவுமாம். அவற்றினுடைய பகர்— ஒளியானது, அல்லைப்பகல் செய்யாநின்றதாம்; எப்போதும் பகலாகவே காண்கிறதாயிற்று. 9

அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா! *
 நிகரில்புகழாயுலகம்மூன்றுடையாய்! என்னையாள்வானே! *
 நிகரிலமரர்முனிக்கணங்கள்விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே; *
 புகலொன்றில்லாவடியேன் உன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே. 10

அலர்மேல் மங்கை	{ பூவில் வாழ்மகளான பெரிய பிராட்டியார்	என்னை ஆள்வா வானே	{ நீசனான என்னையு. மடிமை கொள்பவனே!
இறையும் அகல கில்லேன் என்று	{ ஒரு சுண்ணமும் பிரிந்திருக்க மாட்டேனென்று சொல் விக் கொண்டு	நிகர் இல் அமரர் முனி கணங்கள் விரும்பும்	{ ஒப்பற்றவர்களான தேவர்களும் மஹர்ஷி ஸமூஹங்களும் விரும்பிவந்து பணியுமிட மான
உறை மார்பா	{ நித்யவாஸம் பண்ணப் பெற்ற திருமார்வை யுடையவனே!	திருவேங்கடத் தானே	{ திருமலையில் வாழ்பவனே.
நிகர் இல்புகழாய்	{ ஒப்பற்றதானபுகழை யுடை யவனே!	புகல் ஒன்று இல் லா அடியேன்	{ அநந்யகதியான நான்
உலகம் மூன்று உடையாய்	{ சேதநாசேதநங்களுக்கெல் லாம் ஸ்வாமியே!	உன் அடி கீழ் அமர்ந்து புகுந் தேன்	{ உனது திருவடி வாரத்திலே மிகப் பொருத்தமாக அந் வயித்து விட்டேன்.

* * *—[அகலகில்லேன்] கீழ் ஒன்பது பாட்டாலும் சரண்யனான ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வ
 ரூபத்தையும் தம்முடைய ஆற்றாமையையும் சொன்னார்; இப்பாட்டில், தம்முடைய அபேக்ஷிதம்
 சடச்சென வலித்திக்கைக்காகப் பெரிய பிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டிக்கொண்டு
 தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யத்தையும் அநந்யகதித்வத்தையும் தெரிவித்துக்கொண்டு திருவேங்கட
 முடையான் திருவடி-களிலே சரணம் புகுகிறார்.

எம்பெருமானுடைய திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற பெரிய பிராட்டியார்
 'இறையும் அகலகில்லேன், இறையும் அகலகில்லேன்' [ஒரு கணப்பொழுதும் பிரிந்திருக்கமாட்
 டேன்] என்று இதையே திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோளாம். ஒரு நிமிஷமும்
 பிரியாதே நித்ய ஸம்சுலேஷத்துடனிருக்கும்போது அகலுகைக்கு ப்ரஸக்திதானுமில்லையாயிருக்க
 இந்த வார்த்தை எதற்காகச்சொல்லவேணுமென்னில், போக்யதையின் கனத்தைப் பார்த்தவாறே
 ஐயோ! அகல நேர்ந்துவிடுமோ என்னவோவென்று அதிசங்கை யுண்டாகக்கூடியது; அவ்வுதி
 சங்கை சொல்லுவிக்கச்சொல்லுகிறபடியென்ப.

உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்—ஆக இவ்வளவாலும் த்வயத்தில் பூர்வ கண்டம் அது
 ஸந்திக்கப்பட்டதாயிற்று. ப்ரபத்தியானது வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் மாநவிகமாகவும்
 உண்டு. 'என்னை நீ ரக்ஷிக்கவேணும்' என்று வாயினால் பிரார்த்திக்கை வாசிகமாகும். * அஞ்
 னுலி: பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ராஸாதிநீ * என்கிறபடியே பகவத் ப்ரஸாத ஹேதுபூதமான
 அஞ்ஜலியை ப்ரயோகித்தல், காகாசரன் முதலானவைப்போலே ரக்ஷகவஸ்து இருந்தவிடத்தே
 வருதல் செய்கை காயிகமாகும். திண்ணிய அத்யவஸாயங் கொள்ளுதல் மாநவிகமாகும் * ஜ்ஞா
 நாந் மோக்ஷ மென்று சொல்லுகையாலே மாநவிகமே சிறந்ததாகும். அதுவே இங்கு உற்றது.
 அஸ்மதாதிகளுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஆழ்வார் பாசரமிட்டு அருளிச்செய்த வித்தனை; இத
 னால் ஆழ்வாருடைய ப்ரபத்தி வாசிகமென்று கொள்ளக் கடவதன்று. 10

அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்து அடியீர்! வாழ்மினென்றென்றருள்கொடுக்கும் *
 படிக்கேழில்லாப்பெருமானைப் பழனக்குருகூர்ச்சடகோபன் *
 முடிப்பான்சொன்னவாயிரத்துத் திருவேங்கடத்துக்கிவைபத்தும் *
 பிடித்தார்பிடித்தார்வீற்றிருந்து பெரியவாணுள்ளிலாவுவரே. 11

அடியீர்	அடியவர்களே!	முடிப்பான்	ஸம்ஸாரத்தை முடிப்பதற்
அடி கீழ் அமர்ந்து புதுந்து வாழ்மின் என்று என்று	‘நம்முடைய திருவடிகளின் கீழே புகுந்திருந்து உஜ்ஜீவித்துப் போருங்கள்’ என்று அநவரதமும் காட்டிக் கொடுத்து.	சொன்ன ஆயிரத்து திருவேங்கடத்துக்கு இவை பத்தும்	காக அருளிச்செய்த ஆயிரத்தினுள்ளும் திருவேங்கடமலை விஷயமான இத்திருவாய்மொழியை
அருள் கொடுக்கும் கருபை பண்ணுகிறவனும்	புகேழ் இல்லா பெருமானே	பிடித்தார் பிடித்தார்	ஸாக்ஷாத் தாகவும் பரம்பரையாகவும் அவலம்பித்தவர்கள்
பழனம் குருகூர் சடகோபன்	ஒப்புயர்வற்ற பெருமை வாய்ந்தவனுமான ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து	பெரிய வானுள் வீற்றிருந்து நிலாவுவர்	பரமாகாச மென்கிற பரமபதத்திலே நிலை நின்று வீற்றிருப்பார்கள்.

***—இத்திருவாய்மொழியைப் பற்றினவர்கள் திருநாட்டிலே நித்யாதுபவம் பண்ணப் பெறுவரென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகின்றார். எம்பெருமானுடைய திருக்கையானது திருவடியை நோக்குமாபோலே யிருப்பதுண்டே; அதற்கொரு கருத்துக் காணலாம்; “அடியவர்களே! உங்களுக்கு இந்தத் திருவடியே தஞ்சம்; இதன்கீழே அமர்ந்து புகுந்து வாழ்ந்து போங்கள்” என்று தெரிவிப்பதாகக் கருத்துக்கொள்ளலாம்; அதனை இங்கு முதலடியில் காட்டியருளுகிறார். பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் * கிரீடம் ஸ்ரீரங்கே சயிது: * என்கிற ச்லோகத்தில், * நிஹிநாநாம் முக்க்யம் சரணமிதி பாஹுஸ்ததிதா: ஸ்புடம் ப்ருதே பாதாம்புஜயுகளம் ஆஜாநு நிஹித: * என்றருளிச் செய்ததும் இங்கே அதுஸந்தேயம்.

முடிப்பான் சொன்னவாயிரம்—தம்முடைய மனோரதத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காக அருளிச்செய்த ஆயிரமென்று உரைத்தார்கள் சில ஆசாரியர்கள்; “* பலநீ காட்டிப் படுப்பாயோ என்கிற ஸம்ஸார விரோதத்தை முடிக்கையிலே திருவுள்ளத்தாலே அருளிச்செய்த வாயிரம்” என்பர் நம்பிள்ளை.

திருவேங்கடத்துக்கு இவைபத்தும்—*வான் திகழுஞ் சோலை மதினரங்கர் வண்புகழ்மேல் ஆன்ற தமிழ் மறைகளாயிரமும் * என்ற திருவாய்மொழித் தனியன்படியே ஆயிரமும் ஸ்ரீரங்கநாதன் விஷயமாக ஸங்கல்பிக்கப்பட்டு அதில் இத்திருவாய்மொழி திருவேங்கடத்துக்குப் பகுத்துக் கொடுக்கப்பட்ட தென்பது நன்கு அறியக்கிடக்கின்றது.

‘பிடித்தார் பிடித்தார்’ என்ற இரட்டிப்புக்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கூறுவர்; (1) சொல்லைப் பற்றினவர்கள். (2) பொருளைப் பற்றினவர்கள் என்று ஒரு நிர்வாஹம். பிடித்தாரைப் பிடித்தவர்கள் என்றபடியாய் ஸம்பந்த ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளைச் சொன்னதாக மற்றொரு நிர்வாஹம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி ஏழாம்பத்து—இரண்டாம் திருவாய்மொழி—கங்குலும் பகலும்

அவதாரிகை:—நம்மாழ்வார் தாமான தன்மையிலேயிருந்து பேசுவதுதவிர, நாயகி பாசரமாகவும் தோழிபாசரமாகவும் தாய்பாசரமாகவும் பேசுவதுமுண்டு சில திருவாய்மொழிகள். தாய்பாசரமாகச் சொல்லுகிறதாயிற்று இத்திருவாய்மொழி. ஸ்ரீ ரங்கநாதன் திறத்திலே அதிமாத்ரமாக சுடுபாடுகொண்ட ஆழ்வார் தமது நிலைமையைத் தம் வாயாலே பேசமாட்டாமல் தாய்வாயாலே பேசுகிறாயிற்று.

கங்குலும்பகலும் கண்டுகிலறியாள் கண்ணீர்கைகளாலிறைக்கும் * சங்குசக்கரங்களென்றுகைகூப்பும் தாமரைக்கண்ணென்றேறதளரும் * எங்ஙனே தரிக்கேனுன்னைவிட்டென்னும் இருநிலங்கைதுழாவிருக்கும் * செங்கயல்பாய்நீர்த்திருவரங்கத்தாய் இவள்திறத்தென்செய்கின்றயே.

செம் கயல் பாய் நீர் திரு அரங் கத்தாய்	அழகிய மீன்கள் துள்ளி விளையாடு மிடமான திருக்காவேரி சூழ்ந்த கோயிலில் சயனித்தருள் பவனே!	என்று கை கூப் பும் தாமரை கண் என்றே தள ரும்	என்று சொல்லி அஞ்ஜனி பண்ணி நின்றாள்; (என்னைக் கடாக்கித்த) தாம ரைக் கண் க ள ன் னே ரு இவை! என்று சொல்லித் தளர்கின்றாள்;
(இப் பெண்பிள்ளையானவள்)			
கங்குலும் பக லும் கண் துயில் அறி யாள்	இரவும் பகலும் கண்ணுறங்கப் பெறுகின்றி லள்;	உன்னை விட்டு எங்கனே தரிக் கேன் என்னும்	“(பிரானே) உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து தரிக்கவும் முடி யுமோ?” என்கிறாள்;
கண்ண நீர் கைக ளால் இறைக் கும்	கண்ணீரைக் கைகளாலே இறைக்க வேண்டும்படி தாரை தாரையாய்ப் பெருகவிடா நின்றாள்;	இரு நிலம் கை துழாவிருக் கும்	விஸ்தீர்ணமான பூதலத்தை கைகளாலே துழாவா நின் றாள்; (ஸ்ரீ ரங்கநாதனே!)
சங்கு சக்கரங் கள்	திருவாழி திருச்சங்குகள் இதோ ஸேவை ஸாதிக் கின்றன	இவள் திறத்து என் செய்கின் றாய்	இப்பெண்பிள்ளை விஷயத் தில் ஏது செய்வதாகத் திருவுள் ளம் பற்றியிருக்கிறாய்?

***—ஸ்ரீரங்கநாதனே! இப் பராங்குசநாயகி உன்னைக் காணவாசைப்பட்டு அது பெரு
மையாலே கண் துஞ்சாதே கண்ணீரைப் பெருக்கிக்கொண்டிரா நின்றாள்; பாவராப்ரகர்ஷத்
தாலே உன்னை தேரில் ஸேவிக்கப்பெற்றதாகக்கொண்டு சங்குசக்கரங்களைநோக்கிக் கைகூப்புகின்
றாள்; ‘இவையன்றோ என்னைக் கடாக்கித்தருளி இப்பாடுபடுத்தின தாமரைக்கண்கள்’ என்று
சொல்லி, இப்போது ஸாக்ஷாத் தாகக் காணப்பெறவில்லையே! என்று நொந்து தளர்கின்றாள்;
உன்னைப் பிரிந்து தரிக்கமுடியவில்லையே! என்கிறாள்; தன்னுடைய ஸந்தாபத்தைப் பொறுக்க
மாட்டாமே தரையெல்லாம் கையாலே துழாவா நின்றாள்; திருவரங்கநாதனே! இவள் திறத்து
உமது ஸங்கல்பம் எத்தகைத்தோ தெரியவில்லையே! என்று தாய் அலமருகின்ற பாசாமாயிருக்
கிறபடி. ... 1

என்செய்கின்றாயென் தாமரைக்கண்ணுவென்னும் கண்ணீர்மல்கவிருக்கும் *
என்செய்கேனெறிநீர்த்திருவரங்கத்தாயென்னும் வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்துருகும் *
முன்செய்தவினையே முகப்படாயென்னும் முகில்வண்ணாதருவதோவென்னும் *
முன்செய்திவ்வுலகமுண்டுமிழந்தளந்தாய் என்கொலோமுடிகின்றதிவட்கே. 2

(இப்பெண்பிள்ளை யானவ ள்)		வெவ்வுயிர்த்து உயிர்த்து உருகும் முன்செய்தவினை யே முகப்படாய் என் னும் முகில் வண்ணா இது தகவோ என்னும் இவ் உலகம்	வெப்பமாகப் பலகாலும் பெருமூச்சுவிட்டு கரைகின்றாள்; முற்பிறவிகளிலேநான் பண் ணியைத்த கருமமே! என் கண்முன்னே வந் து நில் பார்ப்போம் என்கி றாள்; காளமேகவண்ணான எம் பெருமானே! இதுதானே உன்னுடைய க்ருபைக்கு லக்ஷணம்! என்கிறாள்; இந்த ப்ரபஞ்சங்களையெல் லாம்
என் தாமரை கண்ணா	என்னை யிடுபடுத்திக் கொ ண்ட செந்தாமரைக் கண் ணனே!		
என் செய்கின் றாய் என்னும்	என்னை என் செய்வதாக விருக்கிறாய்? என்று சொல் லுகின்றாள்;		
கண் நீர் மல்க இருக்கும்	கண்ணீர் ததும்பின்று ஸ்த ப்தையாயிருக்கின்றாள்;		
எறி நீர் திரு அரங்கத்தாய்	அலையெறிகின்ற திருக்கா வேரி சூழ்ந்த திருவரங்க த்தில் துயில்பவனே!		
என் செய்கேன் என்னும்	(உன்னைப் பெறுதற்கு) என்ன செய்வேன்? என் கிறாள்;		

இந்தப் பரிதாபமெல்லாம்)
என்னுய் முடியப்போகிற
தோ ?

卷四

3

நீ செய்தது என்னே !

4

எழுந்து உலாம் எழுந்து உலாவுகின்றாள்
மயங்கும் மயங்கா நின்றாள் ;

கைகூப்பும்	{ (அப்படி மயங்கின தசையிலும்) கைகூப்புதல் தவிர்கின்றிலள் ;	வட்டம் வாய்	{ வட்டமான விளிம்பையு
		நேமி வலம்	{ டைய திருவாழியை
		கையா என்	{ வலத்திருக்கையிலுடைய
		னும்	{ வனே ! என்கின்றாள் ;
காதல் கட்டமே	{ (பகவத் விஷயத்திலே) காத	வந்திடாய்	{ வாராய் வாராய் என்று பல
என்று மூர்ச்	{ லைத் தாங்குவது வெகு	என்று என்றே	{ காலு மழைத்தும் வரக்
சிக்கும்	{ கஷ்ட மென்று சொல்லி	மயங்கும்	{ காணாது மயங்குகின்றாள் ;
	{ மூர்ச்சை யடைகின்றாள் ;	சிட்டனே !	{ பரமபவித்திரனே !
கடல் வண்ண	{ கடல் வண்ணனே ! என்	செழு நீர் திரு	{ நீர்வளம் பெருந்திய
கடியை காண்	{ விஷயத்தில் நீ கடுமை	அரங்கத்தாய்	{ கோயிலிலே கண்வளர்ந்
என்னும்	{ கொண்டிருக்கிறாயே !		{ தருளுமவனே !
	{ என்கின்றாள் ;	இவள் திறத்து	{ இப்பெண்பிள்ளை விஷயமாக
		என் சிந்தித்தாய்	{ நீ சிந்தித்திருப்பது என்ன ?

சிந்திக்கும் திசைக்கும் தேறும் கைகூப்பும் திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும் *
வந்திக்கும் * ஆங்கே மழைக்கண்ணீர் மல்க வந்திடாயென்றே மயங்கும் *
அந்திப்போதவுணனுடலிடந்தானே அலை கடல்கடைந்தவாரமுதே *
சந்தித்துன் சரணம் சார்வதேவலித்த தையலை மையல் செய்தானே.

5

அந்தி போது	மலைப்பொழுதிலே	திசைக்கும்	அறிவு அழியா கின்றாள்
அவுணன் உடல்	{ (நரசிங்கமூர்த்தியாய்த்	தேறும்	{ (திடீரென்று) தெளிவு
இடந்தானே	{ தோன்றி) இரணியனது	கைகூப்பும்	{ பெறுகின்றாள் ;
	{ உடலைப் பிளந்தவனே !		{ அஞ்சலி பண்ணுகின்றாள் ;
அலை கடல் கடை	{ அலையெறிகின்ற கடலை	திரு அரங்கத்து	{ கோயிலிலே கண்வளர்ந்
ந்த ஆர் அமு	{ (த்தேவர்களுக்காக)க்	உள்ளாய்	{ தருளுமவனே ! என்
தே	{ கடைந்த ஆராவமுதமே	என்னும்	{ கிறாள் ;
சந்தித்து உன்	{ உன்னோடே கலந்து உன்	வந்திக்கும்	{ தலைவணங்கா நின்றாள் ;
சரணமே சார்	{ திருவடிகளிலேயே	ஆங்கே	{ அவ்வளவிலே
வது வலித்த	{ லயிக்க வேணுமென்கிற		
தையலை மை	{ திடமான அத்தயவஸா		
யல் செய்தா	{ யங்கொண்ட இப்பெண்		
னே	{ பிள்ளையை மதி கெடுத்த		
	{ வனே !		
	{ (இப் பெண்பிள்ளையானவள்)		
சிந்திக்கும்	{ (ஏற்கனவே விதிவசமாக	வந்திடாய்	{ (எம்பெருமானே!) வாராய்
	{ நேர்ந்திருந்த கலவியைப்	என்று என்	{ வாராய் என்று பலகாலஞ்
	{ பற்றிச்) சிந்தனை செய்	றே மயங்கும்	{ சொல்லி வரக் காணாது)
	{ கின்றாள் ;		{ மோஹிக்கின்றாள்.

மையல் செய்தென்னை மனம் கவர்ந்தானே யென்னும் மாமாயனே யென்னும் *
செய்யவாய்மணியே யென்னும் தண்புனல்குழ்திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும் *
வெய்யவாள்தண்டுசங்குசக்கரம் வில்லேந்தும் விண்ணோர்முதலென்னும் *
பைகொள்பாம்பணையாயிவள்திறத்தருளாய் பாவியேன் செயற்பாலதுவே.

6

(இப் பெண்பிள்ளையானவள்)	மனம் கவர்ந்தா	{ மனதைக்கொள்ளை கொண்
என்னை மையல்	{ னே என்னும்	{ டவனே ! என்கின்றாள் ;
செய்து	{ படுத்தி	

மா மாயனே என்னும் செய்ய வாய் மணியே என் னும் தண் புனல் சூழ் திரு அரங்கத் து உள்ளாய் என்னும் வெய்ய வாள் தண்டு சங்கு சக்கரம் வில் எந்தும்	மிகப்பெரிய மாயங்களை யுடையவனே! என்கிறாள்; சிவந்த அதரசோபையை உடையாய்க்கொண்டு! நீலமணி போன்றவனே என்கிறாள்; குளிர்ந்ததீர்த்தம் சூழ்ந்த கோயிலில் கண்வளர்ந் தருள்பவனே! என்கி றாள். (ஆசிரித விரோதி விஷயத் தில்) வெப்பமே வடி வெடுத்த பஞ்சாயுதங் களைத் தரித்துக்கொண் டிருக்கிற	விண்ணோர் முதல் என் னும் பை கொள் பாம்பு அணை யாய் இவள் திறத்து பாவினேன் செயல்பால்து அருளாய்	நித்யஸூரி நாதனே! என்கி றாள்; படமெடுத்த ஆதிசேஷன் மீது சயனித்தருள்பவ னே! இப் பெண்பிள்ளை விஷய மாக பாவினேனான் நான் செய் யக்கடியது இருந்தால் அதை அருளிச்செய்யவேணும்.
---	---	--	---

*** — இவள் விஷயத்தில் என்னால் செய்யத்தக்கது ஒன்றுமில்லையே! என்கிற கருத்
தில் ஈற்றடி அமைந்தது.
பாலதுன்பங்களின்பங்கள் படைத்தாய் பற்றிலார்பற்றினின்றானே *
காலசக்கரத்தாய்கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணைகண்ணையென்னும் *
சேல்கொள்தண்புனல்சூழ்திருவரங்கத்தாயென்னும் என் தீர்த்தனையென்னும் *
கோலமாமழைக்கண்பனிமல்கவிருக்கும் என்னுடைக்கோமளக்கொழுந்தே. 7

என்னுடைய கோமளம் கொழுந்து	மிக மெல்லியலாளான என் மகள், அவ்வவ்விடங்களுக்குத் தகுதியாக துன்பங்களை யும் இன்பங்களையும் படைத்தவனே என்கிறாள்.	கடல் இடம் கொண்ட கடல் வண்ணை என்னும் கண்ணனே என் னும் சேல் கொள் தண் புனல் சூழ் திரு அர ங்கத்தாய் என்னும் என் தீர்த்தனே என்னும் கோலம் மா மழை கண்பனி மல்க இருக்கும்	திருப்பாற் கடலை இடமா கக் கொண்டகடல் வண் ணனே! என்கிறாள்; ஸ்ரீ கிருஷ்ண என்கிறாள்; மீன்கள் நிரம்பிய குளிர்ந்த தீர்த்தம் சூழ்ந்த கோயி லில் வாழ்பவனே! என் கிறாள்; என்னைப் பவித்திரமாக ஆக் குமவனே! என்கிறாள்; அழகு பொருந்திப் பெரு த்துக்குளிர்ந்த கண்கள் நீர்பெருக நிற்கின்றாள்.
--------------------------------	--	--	--

*** — என்னும் என்கிற வினைமுற்று ஒவ்வொரு விளியோடும் அந்நவயிக்கவுரியது.
“பால துன்பங்களின்பங்கள் படைத்தாய்” என்றதற்குப் பலவகையாகப் பொருள் கூறுவர்.
எம்பெருமானே! நீ உலகில் இன்ப துன்பங்களைப் படைக்குமிடத்து அவ்வவ்விடங்களுக்குத்
தகுதியாகவன்றோ படைப்பது; என்னால் தாங்கவொண்ணாத துன்பத்தைப் படைத்திருக்கின்
றாயே! இஃது உனக்குத் தகுதியோ? என்பதான கருத்தை முக்கியமாகக் கொள்க. பால்-
இடம்; பால்—பாலவாக; இடங்களுக்கேற்ப என்றவாறு. 7

கொழுந்துவானவர்கட்கென்னும் குன்றேந்திக்கோ நிரைகாத்தவனென்னும் *
அழுந்தொழுமாவியனலவெவ்வுயிர்க்கும் அஞ்சனவண்ணையென்னும் *
எழுந்துமேலநோக்கியிமைப்பிலளிருக்கும் எங்ஙனேநோக்குகேனென்னும் *
செழுந்தடம்புனல்சூழ்திருவரங்கத்தாய் என்செய்கேனென் திருமகட்கே. 8

(இப்பெண்பிள்ளையானவள்)

வானவர் கட்டு
கொழுந்து
என்னும்

நித்ய ஸூரிகளுக்குத்
தலையானவனே! என்கி
றாள்;

குன்று ஏந்தி
கோநிறை காத்த
வன் என்னும்
அழும்
தொழும்

கோவர்த்தன மலையைக்
குடையாகவெடுத்து நின்று
பசுக்களின் கூட்டத்தைக்காத்
தருளினவனே என்கிறாள்;
கண்ணுங் கண்ணீருபா
யிருக்கின்றாள்;
அஞ்ஜலி பண்ணுகின்றாள்;

ஆவி அனல வெவ்
வுயிர்க்கும்

ஆத்மவஸ்து கொளுந்தும்
படி வெப்பமாகப் பெரு
மூச்சுவிடா நின்றாள்;

அஞ்சனம் வண்
ணனே என்
னும்

அஞ்சனமேனியனே? என்
கிறாள்;

(இக் கூக்குரலைக்கேட்டு எம்பெருமான்
வாக்கடுமென நினைத்து)

மேல் எழுந்து
நோக்கி
இமைப்பு இலன்
இருக்கும்
எங்ஙனே நோக்கு
கேன் என்னும்
செழுதடம்புனல்
சூழ் திரு அரங்
கத்தாய்

மேலே தலையெடுத்துப்
பார்த்து
இமையாதகண்ணினளாய்
இருக்கின்றாள்;
எந்த பரகாரத்தாலே உன்
னைக்காண்பேன்? என்கிறாள்;
மிகச் சிறந்த தீர்த்தம்
சூழ்ந்த கோயிலிலே கண்
வளர்ந்தருளுமவனே!
பிராட்டியோ டொத்த என்
பெண்மணிகள் விஷயத்தி
எதைச் செய்வேன்? [லே

என்திருமகன்சேர்மார்பனையென்னும் என்னுடையாவியேயென்னும் *
நின்திருவெயிற்றூலிடந்துநீகொண்ட நிலமகள் கேள்வனையென்னும் *
அன்றுருவேழமும் தழுவிநீகொண்ட ஆய்மகளன்பனையென்னும் *
தென்திருவரங்கம்கோயில்கொண்டானே தெளிகிலேன் முடிவிவள்தனக்கே.

என் திரு மகள்
சேர் மார்பனே
என்னும்
என்னுடை ஆவி
யே என்னும்
நின் திரு எயிற்
றால் இடந்து நீ
கொண்ட
நிலம் மகள் கேள்
வனே என்னும்
அன்று

எனக்குப் புருஷகார பூதை
யான பிராட்டிச் சார்ந்த
திரு மார்பை யுடைய
வனே! என்கிறாள்;
எனக்கு உயிராயிருப்பவ
னே! என்கிறாள்;
உனது கோரப் பற்களாலே
இடந்து ஏற்றுக்
கொண்ட
பூமிப்பிராட்டிக்கு நாய
கனே என்கிறாள்;
முன் பொருகால்

உரு ஏழும்
தழுவி
நீ கொண்ட
ஆய் மகள் அன்
பனே என்னும்
தென் திரு அரங்
கம் கோயில்
கொண்டானே
இவளாக்கு
முடிவு தெளிக
லேன்

இடிபோன்ற குரலையுடைய
ரிஷபங்களேழையும்
மதமொழித்து
மணந்துகொண்ட
நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு
ப்ரியனே! என்கிறாள்;
பூரங்கநாதனே!
இவளாக்கு
ஆர்த்தி முடியுபாறு அறி
கின்றிலேன்.

முடிவிவள்தனக்கொன்றறிகிலேனென்னும் மூவுலகாளியேயென்னும் *
கடிகமழ்கொன்றைச் சடையனையென்னும் நான்முகக்கடவுளே யன்னும் *
வடிவுடைவானோர்தலைவனே யென்னும் வன்திருவரங்கனே யென்னும் *
அடியடையாதாள்போலிவளணுகியடைந்தனள் முகில்வண்ணனடியே.

இவள்
தனக்கு முடிவு
ஒன்று அறிக
லேன் என்
னும்
மூ உலகு ஆனி
யே என்னும்

இப் பெண்பிள்ளையானவள்
தனது ஆர்த்திக்கு முடிவு
ஒன்றும் தெரியவில்லை
யே! என்கிறாள்;
மூவுலகுக்கும் கடவுளான
இந்திரனுக்கு அந்தர்யா
மியே, என்கிறாள்;

கடி கமழ் கொன்
றை சடைய
னே என்னும்
நான்முகக் கடவு
ளே என்னும்

பரிமளம் மிக்க கொன்றை
மாலையைச் சடையில
ஈந்த சிவனுக்கு அந்
தர்யாமியே! என்கிறாள்;
பிரமதேவனுக்கு அந்தர்யாமி
யே! என்கிறாள்;

வடிவு உடைவா	{	தன்னோடொத்த வடிவுடை	{	அடி அடையா	{	திருவடிகளைக் கிட்டமாட்
னோர் தலைவ		யரான நித்ய ஸூரிக		தான் போல்		டான் போலும் என்னும்
னே என்னும்		ளுக்கு நாதனே! என்க		இவள்		படி யிருந்தவிவள்
		றாள்;		முகில் வண்ணன்		மேகவண்ணனான அவனது
வண் திரு அரங்	{	பூரங்கநாதனே! என்க	{	அடி	{	திருவடிகளை
கனே என்				அணுகி அடைந்		கிட்டியடையப் பெற்றாள்.
னும்		றாள்;		தனள்		

முகில்வண்ணனாடியையடைந்தருள்சூடியுய்ந்தவன் மொய்புனற்பொருநல் *
 துகில்வண்ணத் தூநீர்ச்சேர்ப்பன் வண்பொழில்சூழ்வண்குருகூர்ச்சடகோபன் *
 முகில்வண்ணனாடிமேல்சொன்ன சொல்மாலை ஆயிரத்திப்பத்தும்வல்லார் *
 முகில்வண்ணவானத்திமையவர் சூழவிருப்பர் பேரில்பவெள்ளத்தே.

11

முகில் வண்ணன்	{	மேகவண்ணனான எம்பெரு	{	முகில் வண்ணன்	{	மேகவண்ணனான எம்பெரு
அடியை		மானுடைய திருவடிகளை		அடி மேல்		மானது திருவடிகளை
அடைந்து		யடைந்து		சொன்ன		நோக்கியருளிச் செய்த
	{	அவனுடைய திருவருளைத்	{	சொல்மாலை ஆயி	{	சொல் தொடையான
அருள் சூடி உய்				தலைக்கொண்டு உஜ்ஜீவித்		ரத்து இப்பத்
ந்தவன்		தவரும்.		தும் வல்லார்		கத்தை ஓதவல்லவர்கள்
	{	உத்தமதீர்த்தமான தாமிர	{	முகில் வண்ணனுடைய	{	முகில் வண்ணனுடைய
மொய்புனல்						
						வண்ணமாயிருக்கின்ற
துகில் வண்	{	துகிலின் நிறம்போலே பரி	{	இமையவர் சூழ	{	நித்தியஸூரிகள் புடைசூழ
ணம் தூநீர்						
சேர்ப்பன்		கரையிலே சேர்ந்திருப்		வெள்ளத்தே		தில்
		பவரும்				
வண் பொழில்	{	வளம்மிக்க சொலைகள்	{	இருப்பர்	{	மூழ்கியிருக்கப் பெறுவார்
சூழ்வண்குரு						
கூர்		தலைவருமான				
சடகோபன்		ஆழ்வார்				

திருவாய்மொழி—எட்டாம்பத்து—பத்தாந்திருவாய்மொழி—நெடுமாற்கடிமை

பாகவத சேஷத்வமே பரமபுருஷார்த்த மென்று அறுதியிடுகிறார் இத்திருவாய் மொழியில்

நெடுமாற்கடிமைசெய்வேன்போல் அவனைக்கருதவஞ்சித்து *
 தடுமாற்றற்றதீக்கதிகள் முற்றும் தவிர்ந்த சதிர்நினைந்தால் *
 கொடுமாவின்னையேனவனடியாரடியே கூடுமிதுவல்லால் *
 விடுமாறென்பதென்னந்தோ வியன்மூவுலகுபெறினுமே.

1

நெடுமாற்கு	{	ஸர்வேச்வரனுக்கு	{	தடுமாற்று அற்ற	{	நிச்சயமாக
அடிமை செய்		அடிமை செய்பவன் போல		தவிர்ந்த சதிர்		என்னை விட்டு நீங்கிப்
வேன்போல்		விருந்து		நினைந்தால்		போனபடியை ஆராய்ந்து
						பார்த்தால்
அவனை கருத	{	அப்பெருமானை நினைத்த	{	வியன் மூ உலகு	{	விஸ்தாரமானமூவுலகையும்
தீ கதிகள் முற்						
றும்		(என்னிடத்திலிருந்த) தீ				லுங்கூட (அதை உபே
		வினைகளெல்லாம்				கூறித்து)
வஞ்சித்து	{	வஞ்சனைசெய்து[என்னோடு	{		{	

அவன் அடியார்	பாகவதர்களின் திருவடிகளை யே அடைவது தவிர	விடும் ஆறு என்	(அந்த பாகவத சேஷத் வத்தை) விடுவதென்று ஒன்று உண்டோ?
அடியே கூடும்		பது	
இது அல்லால்	பெரும் பாவியான நான்	அந்தோ	இதை நான் சொல்லவும் வேணுமோ?
கொடுமா வினை			
யேன்			

வியன்மூவுலகுபெறினும்போய்த் தானே தானேயானாலும்*
புயல்மேகம்போல்திருமேனியம்மான் புனைபூங்கழலடிக்கீழ்*
சயமேயடிமைதலைநின்றார் திருத்தாள்வணங்கி* இம்மையே
பயனேயின்பம்யான்பெற்றது உறுமோபாவியேனுக்கே.

வியன் மூ உலகு	தீரிலோக ஸாம்ராஜ்யத்தை ப் பெற்றாலும், அதற்கும் மேலாக	சயமே	ஸ்வயம் பிரயோஜநமாக
பெறினும்		அடிமை தலை	கைங்கரியத்தின் மேலெல்லை
போய்	தன்னைத் தானே யநுபவிக் கையாகிற கைவல்யமோ கூடும் பெற்றாலும்	நின்றார்	யிலே கிலே கின்றவர்களு டைய
தானே தானே		திரு தாள் வண	திருவடிகளைத் தொழுது
ஆனாலும்	மழைகாலத்து மேகம் போன்ற திருமேனி வா ய்ந்த எம்பெருமானு டைய	இம்மையே	இஹலோகத்திலேயே
புயல் மேகம்		யான் பெற்றது	நான் அடைந்தது
போல் திரு	சாத்தின புஷ்பங்களையும் வீரக்கழலையு முடைத் தான திருவடி வாரத் திலே	பயனே இன்பம்	புருஷார்த்தமான சுதமே;
மேனி அம்		பாவியேனுக்கு	பாவியான வெனக்கு
மான்		உறுமோ	(கிழ்ச்சொன்ன ஐச்வர்ய கைவல்யங்கள்) இப்பேற் றுக்கு ஒக்குமோ?

உறுமோபாவியேனுக்கு இவ்வுலகுமூன்று முடன்றிறைய*
சிறுமாமேனியிமிர்த்த என்செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன்*
நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதலன்றியவனடியார்*
சிறுமாமனிசராயென்னையாண்டார் இங்கேதிரியவே.

சிறு மா மனிசர்	வடிவில் சிறுத்து அறிவில் பெருத்தவர்களாயிருந்து கொண்டு	இவ் உலகம்மூன்	இம்மூவுலகங்களும் ஏக
ஆய்		றும் உடன்	காலத்தில் இடமடையும்
என்னை	என்னையிடுபடுத்திக் கொண் டவர்களான	நிறைய சிறு	படி தனது சிறிய பெரிய
டார்		மா மேனி	திருமேனியை வளரச் செய்த
அவன் அடியார்	பாகவதர்கள்	செம் தாமரை	புண்டரீகாக்ஷனாய் எனக்
		கண் என்திரு	கினியனை பூவாமநனு
		குறளன்	டைய
இங்கே திரிய	இந்நிலவுலகில் இருக்க,	நறுமா விரை	மிக்கபரிமளம் வாய்ந்த திரு
		நாள் மலர் அடி	வடித் தாமரைகளிலே
அன்றி	அன்னவர்களுக்கு அடிமை பூண்டிருப்பது தவிர,	கீழ் புகுதல்	சென்று சேர்தல் எனக்
		பாவியேனு	குத்தகுமோ?
		க்கு உறுமோ	

இங்கேதிரிந்தேற்கிழுக்குற்றென் இருமாவிலமுன்னுண்டுமிழ்ந்த*
செங்கோலத்தபவளவாய்ச் செந்தாமரைக்கணென்னம்மான்*
பொங்கேழ்புகழ்கள்வாயவாய்ப் புலன்கொள்வடிவென்மனத்ததாய்*
அங்கேய்மலர்கள் கையவாய் வழிபட்டோடவருளிலே.

முன்	முன்பொரு காலத்திலே
இரு மா நிலம்	{ மிகப்பெரிய பூமியை யெல் லாம் தனது திரு வயிற் றிலே வைத்து நோக்கிப் பிறகு வெளிப்படுத்தின
உண்டு உமிழ்ந்த	
கோலத்த	அழகு வாய்ந்த
செம் பவளம்	{ சிவந்த பவழம் போன்ற அதரத்தையுடைய
வாய்	
செம் தாமரை	{ புண்டரீகாக்ஷண எம்பெ ருமான்,
கண் என் அம்	
மான்	
பொங்கு ஏழ்	{ பொங்கிக்கிளர்கின்ற தனது திருக்குணங்களானவை என் வாக்குக்கு விஷயமாக வும்
புகழ்கள்	
வாய ஆய்	{ மனோஹரமான தனது வடிவு
புலன் கொள்	
வடிவு	

என் மனத்தது } என் மனத்திலுள்ளதாகவும்
ஆய்
அங்கு ஏய் மலர் } அத்தலைக்கு ஏற்ற புஷ்பங்
கள்
கைய ஆய் } என்கையிலுள்ளனவாகவும்
பெற்று
வழிபட்டு ஓட } பாகவதர்கள் செய்யும் கைங்
அருளில் } கரிய மார்க்கத்திலே
நானும் உடன்பட்டு நட
க்கும்படியாக அருளு
மாகில்
இங்கே திரிந் } (திருநாடு செல்ல விரும்
தேற்கு } பாடே) இந்த விபூதியி
லேயே இப்படி திரிவே
ணன எனக்கு
இழுக்குந்துஎன் } என்ன தாழ்வு?

வழிபட்டோடவருள்பெற்று மாயன்கோலமலரடிகீழ்*
சுழிபட்டோடும்சுடர்ச்சோதிவெள்ளத்து இன்புற்றிருந்தா லும்*
இழிபட்டோடுமுடலினிற்பிறந்து தன்சீர்யான்கற்று*
மொழிபட்டோடும்கவியமுதம் நுகர்ச்சியுறுமோமுழுதுமே.

5

வழிபட்டு ஓட அருள்பெற்று	{	நி த ய கைங்கரியம் பண் ணும் படியாக அவனது திருவருள்ப் பெற்று
மாயன்		ஆச்சர்ய விபூதி யுத்தனை அந்த ஸர்வேச்வரனு டைய
கோலம் மலர் அடி கீழ்	{	அழகிய திருவடித் தாமரை களின் கீழ்
சுழிபட்டு ஓடும் சுடர் சோதி வெள்ளத்து		சுழித்து ஓடுகிற சுடர்ச் சோதி வெள்ள மென் ணும்படியான பரமபதத் திலே
இன்புற்று இருந் தாலும்	{	ஆனந்த வாழ்ச்சியாக இரு க்கப் பெற்றாலும்

முழுதும்	{	கீழ்ச் சொன்ன ஐச்வர்ய கைவல்யாதிகள் எல்லாம் கூடினாலும்
இழிபட்டு ஒடும் உடலினில் பிறந்து	{	தாழ்ச்சியின் மிக எல்லையில் நிற்பதான சரீரத்திலே பிறந்து
தன் சீர் யான் கற்று	{	தன்னுடைய குணங்களை நான் அப்பயலித்து
மொழிபட்டு ஒடு ம்கவி அமுதம்	{	அவ்வறுபவத்தாலுண்டான ப்ரீதி சொல்லாய் ப்ர வஹிக்கிற கவி யா கிற அம்ருதத்தை
நுகர்ச்சி உறு மோ	{	பாகவதர்களோடு கூடி யது பணித்து ரவிக்மைக்கு ஒக்குமோ? (ஒவ்வாது.)

துகர்ச்சியுறுமோமூவுலகின் வீடுபேறுதன்கேழில்*
புகர்ச்செம்முகத்தகளிறட்ட பொன்னாழிக்கையென்னம்மான்*
நிகர்ச்செம்பங்கியெரிவிழிகள் நீண்டவசுரருயிரெல்லாம்*
தகர்த்துண்டுழலும்புட்பாகன் பெரியதனிமாப்புகழே.

6

தன் கேழ் இல் புகர்	{	தனக்கு ஒப்பின்றியே யிரு	செம் முகத்த	{	சீற்றத்தாலே சிவந்த முகத்
		ப்பதாய்			தையுடைத்தான
		புகரை யுடைத்தாய்	களிறு		(சுவலயாபீட மென்கிற) யானையை

அட்ட	கொன்று முடித்தவனும்	உயிர் எல்லாம்	பிராணன்களை யெல்லாம்
பொன் ஆழி கை	அழகிய திருவாழி மோதிர	தகர்த்து உண்டு	பீடித்து வாங்கி
என் அம்மான்	மணிந்த திருக்கையை	உழலும்	இதுவே தொழிலாக ஸஞ்
	யுடையவனும்		சரிக்கிற
	எனக்கு ஸ்வாமியும்	புள்	கருடனுக்கு
நிகர் செம் பங்கி	தங்கள் ஜாதிக்குத் தகுதி	பாகன்	நியாமகனுமான எம்பெரு
	யாகச்சிவந்த [செம்		மானுடைய
	பட்ட] மயிர்களையும்	பெரிய தனி மா	பெரிய ஒப்பற்ற கல்யாண
எரி விழிகள்	அக்நிசக்கரம் போன்ற கண்	புகழ் நுகர்ச்சி	குண ராசியை அதுபவிக்
	களையுமுடையராய்	உறுமோ மூ	கையோடு ஒக்கு மோ
நீண்ட	பருத்த வடிவு படைத்தவர்	உலகின் வீடு	ஸர்வேச்வரத்வம்?
அசுரர்	களான	பேறு	
	அசுரர்களினுடைய		

தனிமாப்புகழேயெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாய்த்தான்தோன்றி *
 முனிமாப்பிரமமுதல்வித்தாய் உலகமூன்றும்முனைப்பித்த*
 தனிமாத்தெய்வத்தளிரடிக்கீழ்ப் புகுதலன்றியவனடியார்*
 நனிமாக்கலவியின்பமே நானும்வாய்க்கநங்கட்கே.

7

தனி மா புகழே	ஒப்பில்லாத சிறந்த புகழே	தனி மா தெய்	ஒப்பற்ற பர தேவதையி
எஞ்ஞான்றும்	காலமுள்ளதனையும் வேதா	வம்	னுடைய
நிற்கும்படி	ந்த ப்ரஸித்தமாய் நிற்கும்	தனிர் அடி கீழ்	தனிர் போன்ற திருவடியின்
ஆய்	படியாக	கீழே	கீழே
தான் தோன்றி	தானே (படைப்புக் கடவு	புகுதல் அன்றி	புகுகையைத் தவிர்ந்து
	ளாக) ஆவிர்ப்பவித்து	அவன் அடியார்	ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய
முனி	(ஸ்ருஷ்டிக்காக) ஸங்கல்	நனி மா கலவி	மிகச் சிறந்ததான ஸம்ச்
	பிக்கிற	இன்பமே	லேஷ ஸம்மே
மா பிரமம்	பரப்ரஹ்மமாகிற	நங்கட்கு நானும்	நமக்கு எப்போதும் வாய்
முதல்வித்து ஆய்	பரமகாரணமாய்	வாய்க்க	க்கவேணும்.
உலகம் மூன்றும்	லோகங்களை யெல்லாம்		
முனைப்பித்த	உண்டாக்கின		

நானும்வாய்க்கநங்கட்கு நளிர்நீர்க்கடலைப்படைத்து* தன்
 தானும்தோளும்முடிகளும் சமனிலாதபலபரப்பி*
 நீளும்படர்பூம்கற்பகக்காவும் நிறைபன்நாயிற்றின்*
 கோளுமுடையமணிமலைபோல் கிடந்தான்தமர்களுக்கட்டமே.

8

நளிர் நீர் கடலை	குளிர்ந்த நீரையுடைய	நிறை பல் நாயிற்	நிறைந்த பல ஆதித்ய தே
படைத்து	கடலை யுண்டாக்கி	றின் கோளும்	ஜஸ்சையு முடைத்தான
சமன் இலாத	ஒப்பில்லாத	உடைய	
தன் பல தாளும்	தன்னுடைய பல திருவடி	மணி மலைபோல்	மாணிக்கமலை போலே
தோளும்முடி	களையும் திருத் தோள்	கிடந்தான்	கண்வளர்ந் தருளின பெரு
களும்	களையும் திரு முடிகளை		மானுடைய
	யும்	தமர்கள்	பக்தர்களோடுண்டான
பரப்பி	பரப்பிக்கொண்டு	கட்டம்	சேர்த்தியானது
நீளும்படர் புகற்	உயர்ந்து மிகவும் தழையா	நங்கட்கு நானும்	எமக்கு எப்போதும் உண்
பகக் காவும்	நின்றுள்ள அழகிய கற்	வாய்க்க	டாகவேணும்.
	பகச் சோலையையும்		

தமார்க்குட்டவல்வினையை நாசஞ்செய்யும்சதிர்மூர்த்தி*
அமர்கொளாழிசங்குவாள் வில்தாண்டாதிபல்படையன்*
குமரன்கோலவைங்கணைவேள்தாதை கோதிலடியார்தம்*
தமார்க்குட்டவல்வினையை நாசஞ்செய்யும்சதிர்மூர்த்தி*
அமர்கொளாழிசங்குவாள் வில்தாண்டாதிபல்படையன்*
குமரன்கோலவைங்கணைவேள்தாதை கோதிலடியார்தம்*
தமார்க்குட்டவல்வினையை நாசஞ்செய்யும்சதிர்மூர்த்தி*
அமர்கொளாழிசங்குவாள் வில்தாண்டாதிபல்படையன்*
குமரன்கோலவைங்கணைவேள்தாதை கோதிலடியார்தம்*

9

தமார்க்குட்டம்	பக்த வர்க்கங்களுக்கு வருகின்ற	குமரன்	நித்யபுவாவாய்
வல் வினையை	வலிய விரோதிகளை	கோலம் ஐங்கணை	அழகிற் சிறந்த பஞ்சபாண
நாசம் செய்யும்	போக்கும்படியான திறமை	வேள் தாதை	னா மன்மதனுக்கும்
சதிர்	புடைய		தலைவனான எம்பெருமா
மூர்த்தி	ஸ்வாமியாய்,	கோது இல் அடி	னுடைய
அமர் கொள்	பேர் செய்யக் கிளர்கின்ற	யார்தம்	கோதற்ற அடியார்க்கு
ஆழி சங்கு வாள்		தமார்க்குட்டவல்வினையை	
வில் தண்டு	பஞ்சாயுதங்கள் முதலிய	தமார்க்குட்டவல்வினையை	
ஆதி		சதிர்	அடிமையில் முடிந்த நில
பல் படையன்	திவ்யாயுத வர்க்கத்தையு	தமியேற்கு	மான வாய்ப்பே
	டையனாய்	வாய்க்க	துணையற்ற அடியேனுக்கு
			வாய்க்கவேணும்.

வாய்க்கதமியேற்குழிதோறுழியுழி* மாகாயாம்
பூக்கொள்மேனிநான்குதோள் பொன்னாழிக்கையென்னம்மான்*
நீக்கமில்லாவடியார்தம் அடியாரடியாரடியாரெங்
கோக்கள்* அவர்க்கேகுடிகளாய்ச்செல்லும் நல்லகோட்பாடே.

10

மா காயா	அழகியகாயாம்பூரித்ததைக்	எம் கோக்கள்	எமக்கு ஸ்வாமிகள்;
கொள் மேனி	கொண்ட திரு மேனி	அவர்க்கே	அன்னவர்களுக்கே
	யையும்		
நான்கு தோள்	நான்கு திருத்தோள்களையும்	குடிகள் ஆய்	சேஷவருத்தி பண்ணுங்
பொன் ஆழிகை	அழகிய திருவாழியேந்திய	செல்லும்	குலமாய்ச் செல்லும்படி
	கையையும் உடைய		யான
என் அம்மான்	எம்பெருமானுடைய	நல்ல கோட்பாடு	திடமான அத்யவஸாய
நீக்கம் இல்லா	பிரிவு இல்லாத		மானது
அடியார்தம்	அடியார்களுக்கு	ஊழி ஊழி ஊழி	எஞ்ஞான்றும்
அடியார் அடி		தோறு	
யார் அடியார்	சரமாவதிதாஸ பூநர்கள்	தமியேற்கு வாய்	அடியேனுக்கு உண்டா
		க்க	கவேணும்.

நல்லகோட்பாட்டுலகங்கள் மூன்றினுள்ளும் தான்நிறைந்த*
அல்லிக்கமலக்கண்ணனை அந்தண்குருகூர்ச்சடகோபன்*
சொல்லப்பட்டவாயிரத்துள் இவையும்தத்தும்வல்லார்கள்*
நல்லபதத்தால்மனைவாழ்வார் கொண்டபெண்டிர்மக்களே.

11

நல்ல கோட்பாடு	நல்ல கட்டளைப்பாடுடைய	இவையும் பத்	இவை பத்தையும்
உலகங்கள் மூன்		தும் வல்லார்	ஓதவல்லவர்கள்
றின் உள்ளும்	மூவுலகங்களினுள்ளும்	கள்	
தான் நிறைந்த	வியாபித்த		
அல்லி கமலம்	விகலித்த தாமரைப் பூப்	கொண்ட பெண்	ஸகும்பமாக
கண்ணனை	போன்ற கண்களையுடைய	டிர் மக்களே	
	பெருமான் விஷயமாக		
அம் தண் குரு		நல்ல பதத்தால்	பாகவத சேஷத்வ பரியந்த
கூர் சடகோ	ஆழ்வாரா லருளிச்செய்யப்		மான சிறப்புடனே
பன்சொல்லப்	பட்ட ஆயிரத்தினுள்		
பட்ட ஆயிரத்		மனை வாழ்வார்	க்ருஹஸ்தர்களாக வாழப்
துள்			பெறுவர்கள்.

திருவாய்மொழி—ஒன்பதாம் பத்து—பத்தாம் திருவாய்மொழி—மாலையண்ணித்தொழுதெழுமினே

அவதாரிகை:—திருக்கண்ணபுரத்திலே ஈடுபடுமாறு உபதேசித்தருளும் பதிகமிது.

மாலையண்ணித் தொழுதெழுமினேவினைகெட*
காலையலை கமலமலரிட்டுநீர்*
வேலையோதும்மதிள்குழ் திருக்கண்ணபுரத்து*
ஆலின்மேலாலமர்ந்தான் அடியினைகளே.

1

வேலை மோதும்	கடலை மோதப்பெற்ற மதி	நண்ணி	கிட்டி
மதிள் குழ்	ளாலே குழப்பட்ட	அடி இனைகள்	அவனது உபயபாதங்களை யும்
திரு கண்ணபுர த்து	திருக்கண்ணபுரத்திலேமுந் தருளியிருப்பவனும்	காலையலை	இரவும் பகலும்
ஆலின் மேல்	ஜலத்தின் மீது	கமலம் மலர்	தாமரைப்பூக்களை ஸமர்ப் பித்து
ஆல்அமர்ந்தான்	ஆலிலையில் கணவளர்ந்தவ னுமான	இட்டு	(அன்பர்களே!) நீங்கள் (உங்களுடைய) பாவம்
மாலையலை	ஸர்வேச்வரனை	வினை கெட	தொலையும்படி
		தொழுதுஎழுமின்	வணங்கி உஜ்ஜீவியுங்கள்.

கள்ளவிழும்மலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்*
நள்ளிசேரும்வயல்குழ் கிடங்கின்புடை*
வெள்ளியேயந்தமதிள்குழ் திருக்கண்ணபுர முள்ளி* நாளந்தொழுதெழுமினேதொண்டரே.

2

தொண்டரே!	எம்பெருமானிடத்து ஆசை யுள்ளவர்களே!	வயல்குழ் கிடங்கின் புடை	அகழ்களைப் பக்கங்களிலே யுடையதும்
நீர்	நீங்கள்	வெள்ளி ஏய்ந்த மதிள் குழ்	சுக்கிரனைத் தொட்டுக் கொண்டிருக்கிற மதிள் களாலே குழப்பட்டது மான
கள் அவிழும் மலர் இட்டு	தேனொழுதுகின்ற புஷ்பங் களைப் பணிமாறி	திருக்கண்ணபுரம் உள்ளி நாளந்தொழுது எழுமின்	திருக்கண்ணபுரத்தை சிந்தனை செய்துகொண்டு நாடோறும் வணங்கி உஜ்ஜீவியுங்கள்.
இறைஞ்சுமின்	வணங்குங்கள்;		
நள்ளி சேரும்	பெண் நண்டுகள் களித்து வாழப்பெற்ற கழனிகள் குழந்த		

தொண்டர் துந்தம் துயர்போகநீரேகமாய்*
விண்ணுவாடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்*
வண்ணுபாடும்பொழில்குழ் திருக்கண்ணபுரத் தண்டவாணன்* அமரர்பெருமாளேயே.

3

தொண்டர்	தொண்டர்களே!	தும் தம் துயர் போக	உங்களுடைய துக்கம் தொலையும்படி
வண்ணு பாடும் பொழில் குழ்	வண்டுகள் பாடுமிடமான சோலைகளாலே குழப் பட்ட	நீர் ஏகம் ஆய்	நீங்கள் அநந்ய ப்ரயோஜனர களாய்
திரு கண்ணபுர த்து	திருக் கண்ணபுரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற	விண்டு வாடா மலர் இட்டு	மலர்ந்து வாடாத [அப்போ தலர்ந்த] பூக்களைப் பணி மாறி
அண்டம் வாண ன் அமரர் பெருமானே	அகிலாண்டகோடி ப்ரஹ் மாண்ட நாயகனான எம் பெருமானே	நீர் இறைஞ்சு மின்	நீங்களே தொழுங்கள்.

மாணேநோக்கி மடப்பின்னை தன்கேள்வனை*
தேனைவாடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்*
வாணையுந்துமதிள்கூழ் திருக்கண்ணபுரம்*
தானயந்தபெருமான் சரணுகுமே*

4

மாணே நோக்கி மட பின்னை தன் கேள்வனை	{ மாணே யொத்த கண்பார்வை யையுடையளான நப்பின் னைப் பிராட்டிக்கு நாத னும்	வாணே உந்தும் மதிள் கூழ்	{ ஆகாசத்தை யளாவியிருக் கின்ற மதிளாலே சூழப் பட்ட
தேனை	{ தேன்போல் இனியனுமான எம்பெருமானே	திரு கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை
வாடா மலர் இட்டு நீர் இறைஞ்சு மின்	{ அப்போதலர்ந்த செவ்விப் பூக்களையிட்டு நீர் கள் தொழுங்கள்;	நயந்த பெரு மான் தான்	{ விரும்பியிருக்கின்ற செள ரிப் பெருமானே
		சரண் ஆகும்	ரக்ஷகராவர்

சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்*
மரணமானால் வைகுந்தம்கொடுக்கும்பிரான்*
அரணமைந்தமதிள்கூழ் திருக்கண்ணபுரத்
தரணியாளன்* தனதன்பர்க்கன்பாகுமே.

தன தாள் அடை ந்தார்க்கு	{ தனது திருவடிகளை யடைந் தவர் சருக்கு	அரண் அமைந்த மதிள் கூழ்	{ காப்பாக அமைந்த மதிளா லே சூழப்பட்ட
சரணம் எல்லாம் ஆகும்	{ ஸகலவிதரக்ஷகனுமாய்	திருகண்ணபுரம் தரணி	{ திருக்கண்ணபுரமாகிற கேதத்திரத்தை
மரணம் ஆனால்	{ இந்த தேஹம் விட்டு நீர் கினவுடனே	ஆளன்	{ ஆள்பவனுமான எம்பெரு மான்
வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்	{ பரமபதமளிக்கும் பெரு மானுமாய்	தனது அன்பர் க்கு	{ தன்னிடத்தில் அன்பு வாய்ந்தவர்களுக்கு
		அன்பு ஆகும்	{ அன்புதானே வழிவெடுத்த தவனாயிருப்பன்.

அன்பனாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்*
செம்பொனாகத்து அவுணனுடல்கீண்டவன்*
நன்பொனையந்தமதிள்கூழ் திருக்கண்ணபுரத்
தன்பன்* நானும்தனமெய்யர்க்குமெய்யனே.

6

தன தாள் அடை ந்தார்க்கு எல் லாம்	{ தனது திருவடிகளைப் பற் றின ரெல்லாருக்கும்	நன் பொன் ஏய் ந்த மதிள்கூழ்	{ நல்ல பொன்னாலே யமைத் தமதிளாலே சூழப்பட்ட
அன்பன் ஆகும்	அன்பு செய்வனாய்	திரு கண்ணபுர த்து அன்பன்	{ திருக்கண்ண புரத்திலே விருப்ப முடையவனான எம்பெருமான்
செம்பொன் ஆக த்து அவுணன் உடல்கீண்ட வன்	{ சிவந்த பொன் போன்ற வுடம்பையுடைய இரணி யாகரனது உடலைக் கீண் டவனாய்	தன் மெய்யர் க்கு	{ தன் திறத்திலே உண்மை யாக ஸநேஹிக்கும்வர்க ளுக்கு
		நானும்மெய்யன்	{ எப்போதும் உண்மையான ஸ்நேஹ முடையவன்.

மெய்யனாகும் விரும்பித்தொழுவார்க்கெல்லாம்*
பொய்யனாகும் புறமேதொழுவார்க்கெல்லாம்*
செய்யில்வாணையுளும் திருக்கண்ணபுரத்
தையன்* ஆகத்தனைப்பார்கட்கணியனே.

7

விரும்பி தொழு } தன்னையே புருஷார்த்த
வார்க்கு எல் } மாக ஆசைப்பட்டுத்
லாம் } தொழுமவர்களைல்லார்க்கும்

மெய்யன் ஆகும் மெய்யன்பனாய்,
புறமே தொழு } பிரயோஜனாத்நங்களுக்காக
வார்க்கு எல் } மேலெழுத் தொழுமவர்க
லாம் } ளுக்கெல்லாம்

பொய்யன் ஆகும் } தன்னை உள்ளபடி காட்ட
மாட்டாதவனாய்,

செய்யில் வாளை } கழனிகளில் வாளை மீன்கள்
உகனும் திரு } துள்ளி விளையாடப்
கண்ணபுரத்து } பெற்ற திருக்கண்ண
ஐயன் } புரத்திலே யெழுந்தருளி
யிருப்பவனை எம்பெரு
மான்

ஆகத்து அணைப் } தங்கள் மனத்தில் ஊன்ற
பார்கட்கு } வைத்துக் கொள்பவர்க
ளுக்கு
அணியன் } ஸம்பத்திலுள்ளவன்.

அணியனாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்*
பிணியும்சாரா பிறவிகெடுத்தாளும்*
மணிபொனையந்தமதிள்குழ் திருக்கண்ணபுரம்
பணிமின் * நாளும்பரமேட்டிதன்பாதமே.

8

தனதாள் அடை } தன் திருவடிகளைப் பணிந்
ந்தார்க்கு எல் } தவர்களெல்லார்க்கும்
லாம் }

அணியன் ஆகும் } அந்தரங்கு யிருப்பன்;
பிணியும் சாரா } வியாதிமுதலானவைகளும்
அணுகமாட்டா;

பிறவி கெடுத்து } ஸம்ஸார ஸங்கத்தை யறு
ஆளும் } த்து அடிமை கொள்வன்;

மணி பொன் ஏய் } ரத்னங்களும் பொன்களும்
ந்தமதிள்குழ் } பொருந்தின மதிளாலே
சூழப்பட்ட

திருக்கண்ணபுரம் } திருக்கண்ணபுரத்தி லெழு
ந்தருளி யிருக்கிற
பரமேட்டி தன் } பரம புருஷனுடைய திரு
பாதம் } வடிகளை
நாளும்பணிமின் } எப்போதும் ஆசிரயிப்பீர்
களாக.

பாதநாளும்பணியத் தணியும்பிணி*
ஏதம்சாரா எனக்கேலினியென்குறை*
வேதநாவர்விரும்பும் திருக்கண்ணபுரத்
தாதியானை * அடைந்தார்க்கெல்லலிலையே.

9

வேதம் நாவர் } வைதிகர்கள் விரும்பி வர்த்
விரும்பும் } திக்கு மிடமான

திருக்கண்ணபுர } திருக்கண்ணபுரத்தி லெழு
த்து } ந்தருளி யிருக்கிற

ஆதியானை } முழுமுதற்கடவுளான எம்
பெருமானை

அடைந்தார்க்கு } ஆசிரயித்தவர்களுக்கு

அல்லல் இல்லை } துக்கமொன்று மில்லையா
கும்;

நாளும் பாதம் } (அப்பெருமானுடைய) திரு
பணிய } வடிகளை எப்போதும்
பிணி தணியும் } ஸேவிக்கு மளவில்
ஏதம் சாரா } நோய்கள் அறும்;
இனி } பாவங்கள் சேரமாட்டா;
எனக்கு } இப்படியானபின்பு
என்குறை } இப்பெருமானிடத்து ஈடு
பட்டிருக்கு மெனக்கு
என்ன குறையுண்டு? }
(ஒரு குறையுமில்லை.)

இல்லையல்லல் எனக்கேலினியென்குறை*
அல்லிமாதரமரும் திருமார்பினன்*
கல்லிலையந்தமதிள்குழ் திருக்கண்ணபுரம்
சொல்ல * நாளும்துயர் பாடுசாராவே.

10

அல்லல் இல்லை	துக்கங்கள் தொலையும்;	கல்லில் ஏய்ந்த	கற்பணிமிக்க மதிளாலே
எனக்கு இனி என் குறை—;		மதிள் சூழ்	சூழப்பட்ட
அல்லி மாதர்	தாமரையாளான பெரிய	திரு கண்ண	திருக்கண்ணபுரம் என்று
அமரும் திரு	பிராட்டியாருறையும் திரு	புரம் சொல்ல	சொன்ன வளவிலே
மார்பினன்	மார்பையுடைய பெரு	நாளும்	ஒருநாளும்
	மான் வர்த்திக்கிற,	துயர்பாடு சாரா	துக்கம் அணுகாது.

||பாடுசாராவினை பற்றற்றவேண்டுவிர்*
மாடநீடு குருகூர்ச்சடகோபன்* சொல்
பாடலான தமிழ் ஆயிரத்துளிப்பத்தும்
பாடியாடி* பணிமினவன் தாள்களே.

11

வினை பற்று	துக்க ஸம்பந்தம்	சொல்	அருளிச்செய்த
பாடு சாரா	அருகில் கிட்டாதபடி	தமிழ்பாடல் ஆன	ஆயிரத்துள் இப்பத்தும்—;
அற வேண்டுவிர்	அது தொலைய வேணு	பாடி	வாயாரப்பாடி.
	மென்றிருப்பவர்களே!	ஆடி	{ அதற்குச் சேர நர்த்தனம்
மாடம் நீடு குரு	மாடமாளிகைகள் உயர்ந்த		பண்ணி
கூர்	திரு நகரியிலே அவத	அவன் தாள்	அப்பெருமானுடைய திரு
சடகோபன்	ரித்த	களே பணிமின்	வடிகளையே தொழுங்கள்.
	ஆழ்வார்		

திருவாய்மொழி பத்தாம் பத்து - ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி—சூழ்விசும் பணிமுகில்

ஆழ்வார் தாம் திருநாடேற எழுந்தருளும்படியையும் தாமெழுந்தருளும்போது ஸர்வ லோ
கங்களும் தம்மைக்கொண்டாடும்படியையும் திருவுள்ளத்தாலே பரத்யகசித்துப் பேசுகிற பதிகம்.

||சூழ்விசும்பணிமுகில் தூரியம்முழக்கின*
ஆழ்கடலிலேதிரை கையெடுத்தாடின*
ஏழ்பொழிலும் வளமேந்தியவெண்ணப்பன்*
வாழ்புகழ்நாரணன் தமரைக்கண்டுகந்தே.

1

என் அப்பன்	அஸ்மத் ஸ்வாமியாய்	ஆழ் கடல்	ஆழமான கடல்கள்
வாழ் புகழ்	நித்ய கீர்த்தியுத்தனான	அலை திரை	{ அலைந்து வருகிற திரை
நாரணன்	பூமீந் நாராயணனுடைய		களை
தமரை	அடியார்களை	கை எடுத்து	கையாகக் கொண்டு
கண்டு உகந்து	வரக்கண்டுகளித்து	ஆடின	கூத்தாடின;
சூழ் விசம்பு	{ எங்கும் பரந்த ஆகாசத்	ஏழ் பொழிலும்	ஸப்த தீபங்களும்
	திலே		
அணி முகில்	அழகிய மேகங்கள்	வளம் ஏந்திய	{ உபஹாசங்களைக் கை யேந்
தூரியம் முழக்	வாத்ய கோஷம் செய்தன		தின.
கின	போன்றிருந்தன;		

நாரணன் தமரைக்கண்டுகந்து நன்னீர்முகில்*
பூரணபொற்குடம் பூரித்த துயர்விண்ணில்*
நீரணிகடல்கள் நின்றார்த்தன* நெடுவரைத்
தோரணம்நிரைத்து எங்கும் தொழுதனருலகே.

நாசனன் தமரை கண்டு	பாகவதர்களைக் கண்டு	நீர் அணி கடல் கள்	நீரை வஹிக்கிற கடல்களா னைவ
நல் நீர் முகில்	நல்ல தீர்த்தம் நிறைந்த மேகமானது	நின்று ஆர்த்தன	நிலை நின்று கோஷித்தன;
உகந்து	மகிழ்ந்து	உலகு	அந்தந்த லோகங்களிலுள் ளார்
உயர் விண்ணில்	உயர்ந்த ஆகாசத்திலே	நெடுவரை தோர ணம் நிரைத்து	பெரிய மலைகளைத் தோர ணங்களாக* ஒழுங்கு படுத்தி
பூரணம் பொன் குடம் பூரித் தது	பூர்ண கும்பம் நிறைத்து வைத்தாற் போன்றிருந் தது;	எங்கும் தொழு தனர்.	எங்கும் தொழுதகொண் டிருந்தார்கள்.

தொழுதனருலகர்கள் தூபநன்மலர்மழை
பொழிவனர்* பூமியன்றளந்தவன் தமர்முன்னே*
எழுமினென்றிருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள்*
வழியிதுவைகுந்தர்க்கென்று வந்தெதிரே.

அன்று	முன்பொருகால்	முனிவர்கள்	ஆங்காங்குள்ள முனிவர் கள் (தாங்கள் மௌன மாயிருக்கும்விரதத்தைத் தவிர்த்து)
பூமி அளந்த வன் தமர் முன்னே	பூமியை யளந்துகொண்ட பகவானது அடியார்க ளின் ஸன்னிதியிலே	வைகுந்தர்க்கு	“பூநீவைகுண்டத்தை நோக் கிப் போமவர்களுக்கு இதுதான் வழி” என்று சொல்லி
தூபம்	தூபம் ஸமர்ப்பிப்பதோடு	எதிரே வந்து	அபிமுகர்களாக வந்து
நல் மலர் மழை	நன்றான புஷ்பவர்ஷத்தை	எழுமின் என்று	எழுந்தருளவேணும் எழுந் தருளவேணு மென்று எச்சரிக்கையிட்டு
பொழிவனர்	பொழிகின்ற வர்களாய்க் கொண்டு	இரு மருங்கு	இருபக்கங்களிலும் சொன் னார்கள்.
உலகர்கள்	அந்தந்த லோகங்களிலுள் ளவர்கள்		
தொழுதனர்	தொழுதார்கள்		

எதிரெதிரிமையவர் இருப்பிடம்வகுத்தனர்*
கதிரவரவரவர் கைநிரைகாட்டினர்*
அதிர்குரல்முரசங்கள் அலைகடல்முழக்கொத்த*
மதுவிரிதுழாய்முடி மாதவன் தமார்க்கே.

மதுவிரி துழாய் முடி	தேன் பெருகுகின்ற திருத் துழாயைத் திருமுடியி லேயுடைய	அவர் அவர்	மற்றுமுள்ள வர்களும் [ஆதிவாஹிக கணங்க ளெல்லாம்]
மாதவன்	திருமாலினது	கை நிரை காட் டினர்	பார்த்தருளீர்! பார்த்தரு ளீர்! என்று கைகாட் டிக்கொண்டே சென்றார் கள்;
தமார்க்கு	அடியாரான பாகவதர்க ளுக்கு	அதிர் குரல்	அதிருகிற முழக்கத்தையு டைய
இமையவர்	தேவர்கள்	முரசங்கள்	பேரிகளானவை
எதிர் எதிர்	இவர்கள் போகிற வழிக்கு முன்னே	அலைகடல் முழ	அலையெறிகின்றஸமுத்ரா கர்ஜனை போன்றிருந்தன.
இருப்பு இடம் வகுத்தனர்	தங்குமிடங்களைச் சமைத் தார்கள்;	க்கு ஒத்த	
கதிரவர்	த்வாதசாதித்யர்களும்		

வானவர்
வாசலில்
மாதவன்
என்று
போதுமின்
எமது இ
புகுதுக

வேள்வி
மடுத்தது
விரை கமழ்
று புகை
எங்கும் கல
களங்கள்
வலம்புரி
இசைத்தனர்

தொடுகடல்
ந்த
எம் கேசவன்
எளர் ஒளி ம
முடி
குடந்தையன்
கோவலன்

மாதவன்தமரென்று வாசலில்வானவர்*
போதுமினெமதிடம் புகுதுகவென்றலும்*
கீதங்கள்பாடினர் கின்னரர்கெருடர்கள்*
வேதநல்வாயவர் வேள்வியுள்மடுத்தே.

5

வானவர்	{ வருணன் இந்திரன் பிரஜா	என்றலும்	என்று சொன்னவாதே
வாசலில்	{ பதி ஆகிய தேவர்கள்	வேதம் நல் வாய	{ (மேலுலகங்களிலே) வைதி
மாதவன் தமர்	{ தம்தம் ஸ்தானங்களின் வா	வர்	{ கரையுள்ளவர்கள்
என்று	{ சல்களிலே வந்து	வேள்வி உள்	{ தாங்கள் செய்த தேவபூஜை
போதுமின்	{ 'இவர்கள் பரமபாகவதர்கள்'	மடுத்து	{ களின் பலன்களை ஸமர்ப்
எமது இடம்	{ என்றுசொல்லி ஆதரித்து	கின்னரர் கெரு	{ பிக்க
புகுதுக	{ "இங்ஙனே எழுந்தருளுங்	டர்கள்	{ கின்னரர்களும் கருடர்க
	{ கள்;	டர்கள்	{ ளும்
	{ எங்களது அதிகார ஸ்தலங்	கீதங்கள் பாடி	{ கீதங்களைப் பாடினார்கள்.
	{ களிலே பிரவேசியுங்கள்"	னர்	

வேள்வியுள்மடுத்தலும் விரைகமழ்நறும்புகை*
காளங்கள்வலம்புரி கலந்தெங்குமிசைத்தனர்*
ஆண்மின்கள்வானகம் ஆழியான்தமரென்று*
வாரொண்கண்மடந்தையர் வாழ்த்தினர்மகிழ்ந்தே.

6

வேள்வி உள்	{ (வைதிகர்கள்) தம்தம் தேவ	வாள் ஒண் கண்	{ ஒளிமிக்க கண்களையுடைய
மடுத்தலும்	{ பூஜாபலன்களை ஸமர்பித்	மடந்தையர்	{ தேவஸ்திரீகள்
விரை கமழ்	{ தவளவிலே	ஆழியான் தமர்	{ "திருவாழியை யேந்திய
நறு புகை	{ பரிமளம் மிக்க		{ எம்பெருமானுக்கு அடி
எங்கும் கலந்து	{ ஸுகந்த தூபங்களானவை	வானகம் ஆண்	{ மைப்பட்டவர்களே
காளங்கள்	{ எங்கும் வியாபிக்க	மின்கள்	{ இந்த ஸ்வர்க்காதிபதங்களை
வலம்புரி	{ திருச்சின்னங்களையும் சங்	என்று	{ ஆளுங்கோள்" என்று
இசைத்தனர்	{ குகளையும்	மகிழ்ந்து வாழ்த்	{ சொல்லி
	{ ஊதினார்கள்;	தினர்	{ பரீதியுடன் வாழ்த்தினார்
			{ கள்.

மடந்தையர்வாழ்த்தலும் மருதரும்வசுக்களும்*
தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரஞ்சொல்லினர்* தொடுக
கிடந்தவெங்கேசவன் கிளரொளிமணிமுடி* [டல்
குடந்தையன்கோவலன் குடியடியார்க்கே.

7

தொடுகடல் கிட	{ அகாதமான கடலிலேதிருக்	குடி அடியார்க்கு	{ குலங்குலமாக அடிமைப்
ந்த	{ கண் வளர்ந்தருளின	மடந்தையர் வா	{ பட்டவர்கள் விஷயத்திலே
எம் கேசவன்	{ எம்பெருமானாய்	ழ்த்தலும்	{ அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் பல்
கிளர் ஒளி மணி	{ கிளர்ந்த வொளியையுடைய	மருதரும் வசுக்க	{ மருத்துக்களும் அஷ்டவ
முடி	{ ரத்ன கிரீடத்தை யணிந்	ளும்	{ ஸுக்களும்
குடந்தையன்	{ தவனாய்க் கொண்டு	எங்கும் தொடர்	{ போமிடமெங்கும் தொடர்
கோவலன்	{ திருக்குடந்தையிலே கண்	ந்து	{ ந்து வந்து
	{ வளர்ந்தருளுகிற	தோத்திரம் சொ	{ பல்லாண்டு பாடினார்கள்.
	{ கோபாலனுக்கு	ல்லினர்	

குடியடியாரிவர் கோவிந்தன் றனக்கென்று*
முடியுடைவானவர் முறைமுறையெதிர்கொள்ள*
கொடியணிரெடுமதிள் கோபுரம்குறுகினர்*
வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம்புகவே.

8

இவர் கோவிந்தன் தனக்கு குடியார் என்று	இவர்கள் பகவானுக்குக் குலங் குலமாக அடியவர்கள் என்று சொல்லி	வடிவு உடை மாதவன் வைகுந்தம்புக	அழகிய வடிவு படைத்த எம்பெருமானுடைய ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே பிரவேசிக்கைக் குறுப்பாக
முடி உடை வானவர்	சேஷத்வத்துக்குச் சூடின முடியையுடைய நித்யஸூரிகள்	கொடி அணிநெடு மதிள்	அலங்காரமாக வெடுத்துக் கட்டின கொடிகளையுடைய உயர்ந்த மதினையுடைத்தான
முறை முறை எதிர் கொள்ள	கிரமம் தப்பாமல் 'ஸ்வாகதம்' என்று சொல்லி யெதிர் கொண்டழைக்க	கோபுரம் குறுகினர்	தலைவாசலில் புதுந்தார்கள்.

வைகுந்தம்புகுதலும் வாசலில்வானவர்*
வைகுந்தந்தமர் எமரெமதிடம்புகுதென்று*
வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்வியந்தனர்*
வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவார்விதியே.

9

வைகுந்தம் புகுதலும் வாசலில் வானவர்	ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே சென்று புகுந்தவளவிலே திருவாசல் காக்கும் முதலிகளானவர்கள்	வியந்தனர் வைகுந்தத்து அமரரும்முனிவரும்	உகந்தார்கள்; அவ்விடத்திலே கைங்கர்ய நிஷ்டராயும் குணாபவநிஷ்டராயுமுள்ளவர்கள்
வைகுந்தன் தமர் எமர்	“ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய யார்கள் எங்களுடைய ஸ்வாமிகள் (ஆகையாலே) எங்களதிகாரத்திலே புகவேணும்” என்று சொல்லி	மண்ணவர் வைகுந்தம் புகுவது விதியே (என்று) வியந்தனர்	“லீலாவிபூதியி லிருந்தவர்கள் நித்யவிபூதியேற வருவது மஹாபாக்பமே!” என்று சொல்லிஉகந்தார்கள்.

விதிவகைபுகுந்தனரென்று நல்வேதியர்*
பதியினிற்பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்*
நிதியுநற்சண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும்*
மதிமுகமடந்தையர் ஏந்தினர்வந்தே.

10

விதி வகை புகுந்தனர் என்று	“நம்முடைய பாக்யாதுகுணமாக இவர்கள் இவ்விடம் வந்து சேர்ந்தார்கள்” என்று சொல்லி	நிதியும்	ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு நித்யான திருவடி சிலைகளையும்
நல் வேதியர்	நல்வேதங்களாலே பிரதிபாதிக்கப்பட்ட நித்யஸூரிகள்	நல் சண்ணமும் நிறை குடம் விளக்கமும்	ஸ்ரீ சூர்ணத்தையும் பூரணகும்பங்களையும் மங்கள தீபங்களையும்
பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்	தம்தம் திவ்ய ஸ்தானங்களிலே உபசாரங்களுடனே அவர்களது திருவடிகளை விளக்கினார்கள்;	மதிமுகம் மடந்தையர் வந்து ஏந்தினர்	பூர்ண சந்திரன் போன்ற முகத்தை யுடையவர்களான பரிசாரிகைகள் ஏந்திக்கொண்டு எதிரே வந்தார்கள்.

†† வந்தவரெதிர்கொள்ள மாமணிமண்டபத்து*
அந்தமில்பேரின்பத்து அடியரோடிருந்தமை*
கொந்தலர்பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன்* சொல்
சந்தங்களாயிரத்து இவைவல்லார்முனிவரே.

11

அ வ ர் வ ந் து எ தி ர் கொ ள் ள மா மணி மண் ட ப த்து அ ந் த ம் இ ல் பே ர் இ ன் ப த்து அ டி ய ரோ டு இ ரு ந் த மை கொ ந் து அ ல ர் பொ ழி ல் கு ரு கூ ர் ச ட கோ ப ன்	{ அ ந் த பெ ரு மா னு ம் பி ரா ட் ட ி யு ம் வ ந் து எ தி ர் கொ ள் ள தி ரு மா மணி மண் ட ப த்தி ல் மு டி ன் ல் லா த ம ஹ ன ன ந் தத் தையு டைய ப ர ம பா க வ த ர் க ளோ டே கூ டி இ ரு ந் த ப டி யை பூ ங் கொ த்து அ ல ரு கி ற சோ லை க ளை யு டை த் தான தி ரு க ரி க் து த் த லை வ ரா ன ஆழ்வார்	சொல் சந்தங்கள் ஆயி ரத்து இவை வல்லார் முனிவர்	அருளிச் செய்த { வேதரூபமான ஆயிரம் பாசரங்களில் இப்பத்துப் பாசரங்களை ஓதவல்லவர்கள் { பகவத் குணங்களை மனனம் பண்ணும் முனிவராவர்.
---	---	---	---

திருவாய்மொழி—பத்தாம்பத்து—பத்தாந்திருவாய்மொழி—முனியே நான்முகனே.
அவதாரிகை :—இத் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அவாவற்று வீடு பெற்றுத் தலைக்கட்டுகிறார்.

†† முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா* என்பொல்லாக்
கனிவாய்த் தாமரைக்கண்கருமாணிக்கமேயென்கள்வா*
தனியே ஐருயிரே யென்தலைமிகையாய்வந்திட்டு*
இனிநான் போகலொட்டேன் ஒன்றும்மாயம்செய்யேலென்னேயே.

1

முனியே	{ படைக்கும் வகையை மன னம் பண்ணுமவனே!	என் கள்வா	{ என்னை வஞ்சித்து நடுபடுத்திக் கொண்டவனே!
நான்முகனே	{ நான்முகனுக்கு அந்தர்யா மியாயிருக்குமவனே!	தனியேன் ஆர் உயிரே	{ என்னொருவனுக்குப் பரி பூர்ண பராணானவனே
முக்கண் அப்பா	{ ஸம்ஹாரக் கடவுளான ருத்ரனுக்கு அந்தர்யாமி யானவனே!	என் தலைமிகை ஆய்வந்திட்டு	{ என் தலைமேலே வந்து சேர்ந்தாயான பின்பு
கனிவாய்தா மரைகண்	{ கனிந்த அதரத்தையும் தாமரை போன்ற திருக் கண்களையுமுடைய	இனி நான் போகல் ஒட்டேன்	{ இனி பொருகாலும் உன்னை அகன்றுபோக இசைய மாட்டேன்;
என்பொல்லா கருமாணிக்கமே	{ துளையாத கருமாணிக்கம் போன்ற திருவுருவத்தை எனக்கு அதுபவிப்பித்த வனே!	என்னை ஒன்றும் மாயம் செய்யேல்	{ ஆர்த்தி மிகுந்த என்னை ஒரு படியாலும் வஞ்சிக்க லாகாது.

மாயம்செய்யேலென்னை உன் திருமார்வத்துமலை நங்கை*
வாசஞ்செய்யுங்குழலாள் திருவாணைநின் னொணைகண்டாய்*
நேசஞ்செய்துன்னோடென்னை உயிர்வேறன்றியொன்றாகவே*
கூசஞ்செய்யாதுகொண்டாய் எனைக்கூவிக்கொள்ளாய்வந்தந்தோ.

2

என்னை மாயம் செய்யேல்	{ எந்திறத்தில் வஞ்சனை பண்ணுதொழியவே ணும்;	என்னை உயிர் வேறு அன்றி	{ நீசனான என்னை ஆத்மபேதமில்லாமல்
உன் திரு மார் வத்து மாலை	{ உன்னுடைய திரு மார் விலே சாத்திய மாலை போன்றவளாய்	ஒன்று ஆகவே கூசம் செய்யாது	{ ஏகவஸ்துவாகவே எனது தன்மையைப் பார்த் துக் கூசாமல்
நங்கை வாசம் செய் பு குழலாள்	{ ஸகல குணபரிபூர்ணையாய் பரிமளம் மிக்க கூந்தலை யுடையவளான	கொண்டாய்	{ அடியே பிடித்து அங்கே கரித்தருளினாய்;
திரு ஆணை நின் ஆணை நேசம் செய்து உன்னோடு	{ பெரிய பிராட்டியாணை; உன் ஆணை; கண்டாய் தானாகவே ஸ்நேஹித்து உன்னோடே	(ஆனபின்பு) என்னை வந்து கூவி கொள் ளாய்	{ இனி உபேக்ஷியாதே என் னைத் திருவடி சேர்த்துக் கொள்ளவேணும்.

கூவிக்கொள்ளாய்வந்தந்தோ என்பொல்லாக்கருமாணிக்கமே*

ஆவிக்கொர்பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்றான்*

மேவித்தொழும்பிரமன்சிவன் இந்திரனாதிக்கெல்லாம்*

நாவிக்கமலமுதற்கிழங்கே உம்பரந்ததுவே.

3

என் பொல்லாக் கருமாணிக்கமே மேவி தொழும் விரும்பித் தொழுகின்ற பிரமன் சிவன் இந்திரன் ஆதி க்கு எல்லாம்	{ பிரமன் சிவன் இந்திரன் முதலானார்க்கும்	உம்பர் அந்த துவே	{ அவர்களினும் மேற்பட்ட நித்ய ஸூரிகளுக்கும் பரமப்ராப்யனானவனே!
முதல் நாவி கமலம் கிழங்கே	{ மூலகாரணமான திருநாபிக் கமலத்திற்கு இருப்பிடமானவனே!	ஆவிக்கு ஓர்பற்றுக்கொம்பு நின் அலால் நான் அறிகின் றிலேன் அந்தோ!	{ ஆத்மாவுக்கு ஓர் கொள்கொம்பு உன்னைத் தவிர நான் காண்கின்றிலேன்; (ஆதலால்) வந்து கூவிக்கொள்ளாய்—.

உம்பரந்தண்பாமேயோ அதனுள்மிசைநீயேயோ

அம்பரநற்சோதி அதனுள்பிரமனரன்நீ*

உம்பரும்யாதவரும்படைத்த முனிவனவன்நீ*

எம்பரம்சாதிக்கலுற்று என்னைப்போரவிட்டிடாயே.

4

உம்பர் அம்தண் பாமேயோ	{ மூல பிரக்ருதிக்கு நிர்வா ஹகனானவனே!	யாதவரும்	{ மனுஷ்யாதி ஸகல சேதந ரையும்
அதனுள் மிசை நீயேயோ	{ அந்த பிரக்ருதிக்குள்ளே நிற்கிற ஆத்ம தத்வத் துக்கு நிர்வாஹகனான வனே!	படைத்த முனி வன் அவன் நீ	{ அவரவர்களது கருமங்களை மனனம் பண்ணி ஸ்ருஷ் டித்தவன் நீ; (இப்படியாயிருக்க)
அம்பரம் நல் சோதி அத னுள் பிரமன் அரன் நீ	{ ஆகாசம் முதலானவற்றுக் கும் அண்டத்துக்குள் ளே யிருக்கிற பிரமன் சிவன் முதலானவர்களுக் கும் நிர்வாஹகன் நீ;	எம்பரம் சாதிக் கல் உற்று	{ என் காரியம் நீயே செய்வ தாக ஏறிட்டுக் கொண்டு (இவ்வளவும் வரநிறுத்தி)
உம்பரும்	மேலான தேவர்களையும்	என்னை போர விட்டிடாயே	{ என்னை இங்கே கையே பொகட்டு வைத்தாயே.

போரவிட்டிடென்னை நீபுறம்போக்கலுற்றால்* பின்னையான்

ஆரைக்கொண்டெத்தையந்தோ எனதென்பதென்யானென்பதென்*

தீரவிரும்புண்டநீரதுபோல என்னொருயிரை

ஆரப்பருக எனக்காராவமுதாலாயே.

5

இரும்பு { காய்ச்சின இரும்பானது
தீர உண்ட { தன் காய்ச்சல் தீரும்படி
நீர் அது போல நீர்போலே உண்ட
என் ஆர் உயிரை { என் ஆத்மாவின் விடா
ஆர பருக { யெல்லாம் தீரப் பருகு
கைக்கு
எனக்கு ஆரா { எனக்கு ஆராவமுதமாயிருக்
அமுது ஆன { கின்றாயே :
யே
(இப்படியிருக்க)
நீ என்னை போர { நீ என்னை அநாதரித்து
விட்டிட்டு
புறம் போக்கல் { உபேகித்துப் பொகட்டால்
உற்றால்

பின்னை { ஸர்வ சக்தியான நீயுமிப்படி
கைவிட்ட பின்பு
யான் { அசக்தனான நான்
யாரை கொண்டு { எந்த உபாயத் தை தக்
கொண்டு
எத்தை { எந்த புருஷார்த் தத் தை
அந்தோ { (ஸாதிப்பேன் !)
ஐயோ !
எனது என்பது { என்னுடைய தென்கைக்கு
என் { என்ன இருக்கிறது ?
யான் என்பது { நான் என்கைக்கு ஒரு ஸ்வ
என் { தந்தா கர்த்தா வுண்டோ?

எனக்காரவமுதாய் என தாவியையின் னுயிரை*
மனக்காராமைமன்னியுண்டிட்டா யினியுண்டொழியாய்*
புனக்காயாநிறத்த புண்டரீகக்கண்ணசெங்கனிவாய்*
உனக்கேற்கும்கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பா என்னன்பேயோ.

6

புனம் காயா { தன்னிலத்தில் அலர்ந்த
நிறத்த { காயாம் பூப்போன்ற
நிறத்தையுடையாய்
புண்டரீகம் கண் { தாமரை போன்ற திருக்
செம் கனிவாய் { கண்ணையும் சிவந்த திருப்
பவளத்தையு முடைய
யான்
உனக்கு { உனக்கு
ஏற்கும் { ஏற்றிருக்கின்ற
கோலம் { வடிவு படைத்தவளான
மலர் பாவைக்கு { பெரிய பிராட்டிக்கு
அன்பா { அன்பனே !

என் அன்பே { என் விஷயத்தில் அன்பு
தானே வடிவெடுத்தாற்
போன்றிருப்பவனே !
எனக்கு ஆரா { எனக்குப்பரம போக்யனாய்
அமுது ஆய் { என்னுடைய ஹேயமான
எனது ஆவியை { ப்ரக்ருதியையும் விலகூ
இன் உயிரை { ணனான ஆத்மாவையும்
மனக்கு ஆரா { ஹ்ருதயத்துக்குத் த்ருப்தி
மை மன்னி { பிறவாதபடி விரும்பி நிரந்
உண்டிட்டாய் { தாமாக புஜித்தாய்;
இனி உண்டொ { குறையும் பஜித்தேயாக
ழியாய் { வேணும்.

*** 'மனக்கு' என்றது 'மனத்துக்கு' என்றபடி; அத்துச்சாரியை பெறுதுவந்த பிர
யோகம். "மாடக்குச் சித்திரமும்" என்றாற் போன்றது.

††கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என்னன்பேயோ*
நீலவரையிரண்டுபிறைகவ்வி நிமிர்ந்ததொப்ப*
கோலவராகமொன்றாய் நிலம்கோட்டிடைக்கொண்டவெந்தாய்*
நீலக்கடல்கடைந்தாய் உன்னைப் பெற்றினிப்போக்குவனே.

7

கோலம் மலர் { பெரிய பிராட்டியார்க்கு
பாவைக்கு { உகப்பான வத்தாலே
அன்பு ஆகிய { அவள் பரிஶ்ரஹமான
என் அன்பே { என் பக்கவிலே அன்பு
யோ { செய்யு மவனே !

நீலம் வரை { நீலமணி மலை யொன்று
இரண்டு பிறை { இரண்டு பிறையைக் கவ்
கவ்வி { விக் கொண்டு
நிமிர்ந்தது ஒப்ப { எழுந்திருந்தாப் போலே
கோலம் வராகம் { விலகூணமான அத்விதீய
ஒன்று ஆய் { மஹா வராஹமாய்

நிலம்	பூமியை	கடைந்தாய்	கடைந்து அமுத மனித்
கோட்டிடை	எயிற்றிலே	உன்னை	தவனே!
கொண்ட	டெடுத்த	உன்னைப்	புகலாகப் பெற்று
எந்தாய்	எம்பெருமானே!	வைத்து	
நீலம் கடல்	உனது திருமேனி நிழலீட்	இனிபோக்கு	கைபுகுந்த பின்பு நமுவ
	டாலே நீலமான கடலை	வனே	விடுவேனோ!

பெற்றினிப்போக்குவனோ உன்னை யென்தனிப்பேருயிரை *

உற்றவிருவினையாய் உயிராய்ப்பயனையவையாய் *

முற்றவிம்முவலகும் பெருந்தூறிய்த்தாற்றிற் புக்கு *

முற்றக்கரந்தொளித்தாய் என்முதல்தனிவித்தேயோ.

8

உற்ற இரு வினை	ஆத்மாவைப் பற்றின	தூற்றில் புக்கு	இந்தத் தூறு தன்னுள்ளே
ஆய்	புண்பாப ரூப கருமங்		புகுந்து
	களுக்கு நிர்வாஹகனாய்		
உயிர் ஆய்	கர்ம வச்யனான ஆத்மா	முற்ற கரந்து	ஒரு படியாலு மறிய
	வுக்கு நியந்தாவாய்	ஒளித்தாய்	வொண்ணாதபடி மறை
			ந்து நிற்குமவனாய்
பயன் அனை	கரும பலனான ஸுக துக்	என் முதல் தனி	எனக்கு உன்னைக் கிட்டு
ஆய்	கங்களைக் கொடுப்பவ	வித்தே ஓ	கைக்கு மூல ஸுகருதமா
	னாய்க் கொண்டு		யிருப்பவனே!
இம்மூ உலகும்	இந்த மூவுலக மெல்லா	உன்னை பெற்று	இவ்வளவாக உன்னைப்
முற்ற பெரு	மாகிற பெரிய தூற்றை	இனிபோக்கு	பெற்று வைத்து இனி
தூறு ஆய்	யுண்டாக்கினவனாய்	வனே	விடுவேனோ?

முதல்தனிவித்தேயோ முழுமூவுலகாதிக்கெல்லாம் *

முதல்தனியுன்னையுன்னை யெனைநாள்வந்து கூடுவன்னான் *

முதல் தனியங்குமிங்கும் முழுமுற்று நுவாழ்பாழாய் *

முதல்தனிசூழந்தகன்றூழந்துயர்ந்த முடிவிலீயோ.

9

முழு மூ உலகு	மூவுலகு தொடக்கமான	முதல் தனி சூழ்	ப்ராக்ருதி ப்ராக்ருதங்களு
ஆதிக்கு எல்	எல்லாவற்றுக்கும்	ந்து அகன்று	க்கு நியாமகமாய் ஒப்
லாம்		ஆழ்ந்து உயர்	பற்றதாய் தர்ம பூதஜ்
முதல் தனி	மூவகைக் காரணமுமான	ந்த முடிவு	ஞானத்தாலே எங்கும்
வித்தே ஓ	வனே!	இலீ ஓ	நியாபித்ததாய் நித்ய
அங்கும் இங்	எங்கும் ஸமஸ்த		மான ஆத்மவர்க்கத்
கும் முழு	பதார்த்தங்களையும் வியா		துக்கு நியாமகனான
முற்று உறு	பித்திருப்பதாய்		வனே!
முதல் தனி	அத்விதீய காரணமாய்	முதல் தனி உன்	முதல்வனாயும் அத்விதீய
	போகமோகூங்க ளாகிற	னை	னாய் மிருக்கிற உன்னை
வாழ்	வாழ்ச்சிக்கு	உன்னை	அஸாதாரணனான வுன்னை
பாழ் ஆய்	வினை நிலமான மூல ப்ராக்ரு	நான் எனை நான்	நான் எந்நான் வந்து கூடக்
	திக்கு நியாமகனாய்	வந்துகூடுவன்	கடவேன்?

||சூழந்தகன்றூழந்துயர்ந்த முடிவில்பெரும்பாழேயோ *

சூழந்ததனிற் பெரிய பரநன்மலர்ச்சோதியோ *

சூழந்ததனிற் பெரிய கூடர்ஞானவிற்பமேயோ *

சூழந்ததனிற் பெரிய என்னவாவறச்சூழந்தாயே.

10

சூழ்ந்து அக
ன்று ஆழ்ந்து
உயர்ந்த
முடிவு இல்
பெரு பாழே ஓ
சூழ்ந்து
அதனில் பெரிய
பாம்
நல் மலர் சோதி
ஓ

பத்து திக்கிலும் வ்யாப்த
மாய்
நித்யமா யிருக்கிற
பாக்ருதி தத்வத்துக்குநியா
மகனாய் நிற்கிறவனே!
(தர்ம பூத ஜ்ஞானத்தாலே)
அதையும் வியாபித்து
அதிற் காட்டிலும் பெரி
தாய்
மேற்பட்டதாய்
விகஸ்வர தேஜோரூபமான
ஆத்ம வஸ்துவுக்கும்
ஆத்மாவானவனே!

சூழ்ந்து
அதனில் பெரிய
சுடர் ஞானம்
இன்பமே ஓ
சூழ்ந்து
அதனில் பெரிய
ஏன் அவா
அற
சூழ்ந்தாயே

கீழ்ச் சொன்ன இரண்டு
தத்வங்களையும் வியா
பித்து
அவற்றுக்கும் நிர்வாஹக
மாய்
ஸங்கல்ப ரூபமாய் ஸுக
ரூபமான ஞானத்தை
யுடையவனே!
அந்த தத்வதரயத்தையும்
வளைத்துக் கொண்டு
அதிலும் மிகப் பெரிதான
என் அபிதிவேசமானது
தீரும்படியாக
வந்து ஸம்ச்லேஷித்தாயே!

|| அவாவறச்சூழ் அரியையையனையரணையலற்றி *
அவாவற்றுவிடுபெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன*
அவாவிலந்தாதிகளால் இவையாயிரமும் * முடிந்த
அவாவிலந்தாதியிப்பத்தறிந்தார் பிறந்தாருயர்ந்தே.

11

அவா அற
சூழ்
அரியை
அயனை
அரனை
அலற்றி
அவா அற்று
விடு பெற்ற
குருகூர் சடகோ
பன்

(அடியார்களின்) அபிதி
வேசம் தீரும்படி
ஸம்ச்லேஷிப்பவனாய்
இப்படி தாபத்தை ஹரிப்
பவனாகையாலே ஹரி
யென்று திருநாமம்
பெற்றவனாய்
பிரமனுக்கு அந்தர்யாமியாய்
ருத்ரனுக்கு அந்தர்யாமியா
யிருக்கிற எம்பெருமானை
கூப்பிட்டு
ஆசை தீர்ந்து வீடு பெற்
றவரான
நம்மாழ்வார்

சொன்ன
அவாவில்
அந்தாதிகளால்
இவை ஆயிர
மும்
முடிந்த அவா
வில்
அந்தாதி
இப்பத்து
அறிந்தார்
பிறந்தே உயர்ந்
தார்

அருளிச் செய்ததாய்
பக்தியினு லுண்டானதான
அந்தாதித் தொடையான
பாக்ரங்களால் நிறைந்த
இவ் வாயிரத்தினுள்ளே
பாம் பக்தியாலே (பிறந்த
தான)
அந்தாதியான
இப் பதிகத்தை
அறியக் கற்குமவர்கள்
ஸம்ஸாரத்தில்பிறந்திருக்கச்
செய்தேயும் உயர்ந்தவர்
களாவர்.

* * * உயர்வற வுயர்நல மென்கிற முதல் திருவாய்மொழி தொடங்கி *சூழ்
விசம் பணிமுகிலுக்கு முன்திருவாய்மொழி வரையில் பாஜ்ஞானதைதையுள்ளே கொண்டிருக்
கிற பா பக்தியினால் சென்றதென்றும், * சூழ்விசம்பணி முகிலில் * அந்தமில் பேரின்பத் தடிய
ரோடிருந்தமை * என்று, அர்ச்சிராதிகதியாலே தேச விஷயத்திலே போய், பரிபூர்ணாபவம்
பண்ணுகிற நித்யஸூரிகள் திரளிலே கூடியிருந்தாகக் கண்டு பேசுகையாலே அந்தத் திருவாய்
மொழி பூர்ண பாஜ்ஞானத்தினால் சென்றதென்றும், அங்ஙனம் கண்டது மாநஸரதுபலமாய்
பாஹ்யாதுபலயோக்ய மல்லாமையாலே பெருவிடாய் பிறந்து கூப்பிட்டுத் தரிக்கமாட்டாமல்
திருவாணையிட்டுத் தடுத்துப் பேற்றோடே தலைக்கட்டின * முனியே நான்முகனென்கிற இத்
திருவாய்மொழி பக்தியினுடைய சரமாவதியான பரம்பக்தியாலே சென்றதென்றும் பூருவாசாரி
யர்களின் நிர்வாஹமென்பது இங்கு உணரத்தக்கது. இப் பாட்டில் 'முடிந்தவவா' என்றது
பரம பக்தியையே யாம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளேசரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமான்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
கோயில் திருவாய்மொழி உரை முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ:

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்.

19.7.48

இராமா நுச நூற்றந்தாதி.

நூறு வெண்பாவினாலேனும் நூறு கட்டளைக் கலித்துறையினாலேனும் அந்தாதித் தொடையாற் கூறுவது நூற்றந்தாதியாம். இத்திவ்யப்பிரபந்தம் நூறு பாசரங்களுக்குமேல் அதிகமாக எட்டுப் பாசரங்கள் கொண்டதாயினும் நூற்றந்தாதி யென்னத் தட்டில்லை; நூறு, ஆயிரம் முதலிய பெரிய எண்களுக்குப் பத்தெட்டு குறையினும் மேற்படினும் அவை நூறு ஆயிரம் என்னத் தகுந்தவையேயாம்.

இப்பிரபந்தத்தில் நூற்றெட்டுப் பாசரங்கள் அமைந்ததற்கும், பாட்டுத்தோறும் இராமா நுசத் திருநாமம் தட்டாமல் அதுஸந்திக்கப்பட்டிருப்பதற்கும் பெரியார் ஒரு காரணங் கூறுவர்,—எம்பெருமானார் திருவடிகளில் மிக்க அன்புபூண்டவர்கட்கு இப்பிரபந்த ஸாவித்ரிபோலே நித்யாதுஸந்தோமமாகவேணுமென்று பாட்டுத்தோறும் திருநாமத்தை வைத்து நூற்றெட்டுப் பாட்டாக அருளிச்செய்தார்—என்று. ப்ரபந் ஸாவித்ரி என்றும் ப்ரபந் காயத்ரி என்றும் இதனை நம்மவர் கூறிப் போருவர்கள்.

இப்பிரபந்தம் எம்பெருமானார் காலத்திலே அவதரித்ததாயினும், பெரியபெருமானார் அமுதனார்க்கு அருளப்பாடிட்டு எம்பெருமானாரால் திருச்செனி சாத்தப்பட்டதாதலால் இது ஆழ்வார்களுளிச் செயல்களோடு சேர்த்து அதுஸந்திக்கலாயிற்று. திருக்கார்த்திகைக்குப் பின் ஆழ்வார் திவ்ய ப்ரபந்தங்கட்கு ஏற்பட்டுள்ள அந்தயபநம் இதற்கும் ஒக்குப்.

முதலாயிரம், பெரிய திருமொழி, திருவாய்மொழி, இயற்பா என்ற நான்கு ஆயிரங்களுள் நான்காவதான இயற்பாவில் சரமப் பிரபந்தமாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் இந் நூற்றந்தாதி. ப்ரணவார்த்தமான முதலாயிரத்தோடு நம்மாழ்வார் விஷயமான பாகவதசேஷத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் கண்ணினுண்சிறுத்தாம்பைச் சேர்த்தாற்போல, கைங்கரியத்தில் களையறுப்பதான இயற்பாவுடனே இதனைச் சேர்த்து அதுஸந்திக்கை பொருத்தமுடைத்தேயாம்.

(திருவரங்கத்தமுதனார் வரலாறு.)

இவ்வமுதனார், ஒரு பங்குனித்திங்களில் ஹஸ்த நக்ஷத்திரத்தில் மூங்கிற்குடியில் திருவரங்கத்திற்று, திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் இருந்ததுவே காரணமாகப் பெரியகோயில் நம்பி என்று ப்ரவரித்தராய் வாழ்ந்துவந்தார்.

[அஷ்டப்பிரபந்தம் செய்தருளினவரும் பட்டர் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து உய்ந்தவருமான “பிள்ளைப்பெருமானையங்கார்” என்பவர்க்கு இவர் திருத்தகப்பனார் என்று சிலரும், பாட்டனார் என்று சிலரும் சொல்லுவர்.]

இவர் ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்து மஹா நிபுணராய், தமக்குக் குலக்ரமமாகக் கிடைத்த ஸந்திதி புரோஹித வ்ருத்தியையும் புராணபடந கைங்கர்யத்தையும் பெற்று மிகவும் ராஜஸராய்ச் செருக்குடன் வாழ்ந்துவரும் நாளிலே, உலகங்களை வாழ்விக்கத் திருவனந்தாதியானது திருவாவதாரமாய்த் திருவவதரித்த எம்பெருமானார் தமது இயற்கையின்னருளாலே இவரைத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றிக் கூரந்தாழ்வானுக்கு நியமிக்க, ஆழ்வானும் இவரை அதுவர்த்தித்து ஞானச்சுடர் கொளுத்தி எம்பெருமானார் திருவடிக் கீழ்க் கொணர்ந்து சேர்க்க, எம்பெருமானாரும் அவரைக் குளிரக் கடாஷித்தருளி ஆழ்வான் பக்கம் ஆச்ரயிக்கும்படி நியமிக்க, அப்படியே அவரும் ஆழ்வானை ஆச்ரயித்துத் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை ஐயந்திரிபரத் தெளிந்து ஆத்மஆத்மீயங்களை அந்த ஆசார்யன் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்துப் பரம ப்ரவணராயிருந்தார். இப்படியிருக்கையில் ஸ்வாசார்பருடைய உகப்புக்கு உறுப்பாகத் தமக்குப் ப்ராசார்பரான எம்பெருமானார் விஷயமாக ஒன்றிரண்டு பிரபந்தங்களைச் செய்து அவற்றை எம்பெருமானார் ஸந்திதியிற் கொணர்ந்துவைக்க, எம்பெருமானாரும் அவற்றை

இராமாநுசு நூற்றந்தாதியின் தனியன்கள்

அவிழ்த்துக் கடாசிக்க, அவை தமது திருவுள்ளத்துக்கு இசைந்திராமையாலே அவற்றைக் கிழித்தெறிந்துவிட்டு அவரை நோக்கி, 'நம்மைப்பற்றிப் பிரபந்தம் பாடவிருப்பம் உமக்கிருக்கு மாகில், ஆழ்வார்களிடத்தும் உகந்தருளின நிலங்களினிடத்தும் நமது ப்ராவண்யம் தோற்றுமாறு ஒரு பிரபந்தம் செய்யும்' என்று நியமித்தருள, இவரும் அப்படியே செய்கிறேனென்று அந்த நியமத்தை கிரஸாவஹித்து எம்பெருமானுக்கு ஆழ்வார்களிடத்திலும் திவ்ய தேசங்களிடத் திலுமுள்ள அன்பை நன்கு விளங்கவைத்து இந்தப் பிரபந்தத்தை அருளிச் செய்து எம்பெரு மாணர் ஸந்திதியிலேவந்து வணங்கி 'இதைக் கேட்டருளவேணும்' என்று பிரார்த்தித்து அநுமதி பெற்றுக் கூரத்தாழ்வான் முதலானோர் பேரோலக்கமாக இருக்கிற அங்குத்தானே இந்த பிரபந் தத்தை விண்ணப்பம் செய்ய, எம்பெருமானார் மற்றை முதலிகளோடும் திருச்செவி சாத்தித் தலை துலுக்கிப் போரவுகந்தருளி, தம்திருவடிகளில் ஸம்பந்தமுடையார்க்கெல்லாம் அந்த பிரபந் தத்தை அன்று தொடங்கி என்றும் நித்யாநுஸந்தேயமாம்படி கற்பித்தருளியதுந் தவிர, அவரது வாக்கு அமுதவாக்கா யிருந்தமையால் அவர்க்கு அமுதன் என்ற திருநாமத்தையும் பிரஸாதித் தருளி மிகவும் கடாசுதித்தருளினார். ஆகையால் அதுமுதல் 'பெரியகோயில் நம்பி' என்ற திரு நாமம் மாறித் திருவரங்கத்தமுதனார் என்ற திருநாமம் வழங்கத் தொடங்கிற்று. இப்பிரபந்தத் திற்கு ப்ரபந்ந காயத்ரி என்ற திருநாமமும் அன்றேதொடங்கி நிகழலாயிற்று.

இந்த விருத்தாந்தம் சிறிது மாறுபாடாகவும் சொல்லப்படுவதுண்டு; எங்ஙனே யெனின்;— அமுதனார் எம்பெருமானுடைய நியமனம் பெற்று இப்பிரபந்தம் இட்டருள்வதாக அடைய வளைந்தான் திருமதிலுக்கு இவ்வருகேயிருந்த ஒரு தென்னஞ்சோலைத் திருமண்டபத்தில் வீற்றி ருந்து பட்டோலை கொண்டிருக்கும்போது, அவ்வளவில் எம்பெருமானார் அழகியமணவாளனது நியமந்தினால் ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் முதலிய அந்தாங்கசிஷ்யர்களோடு அவ்விடத்தே யெழுந்தருள அப்போது "செழுந்திரைப்பாற்கடல்" என்ற நூற்றைந்தாம்பாசரம் தலைக்கட்டி, இருப்பிடம் வைகுந்தமென்ற பாசரம் எழுத வேண்டிய தருணமாயிருந்ததென்றும், அது முத லான மூன்று பாசரங்களும் எம்பெருமானார் திருமுன்பே தொடுக்கப்பட்டன வென்றும், பிறகு அரங்கேற்றியானபின் 'இந்த விசேஷத்துக்கு ஸ்மாரகமாக இப்பிரபந்தத்திற்கு மாத்திரம் சாற் றுப் பாசரங்கள் மூன்றாயிருக்கவேணும்' என்று ஆழ்வான் நியமித்தருளினாரென்றும் ஆனது பற்றியே மற்றைப் பிரபந்தங்கட்கு இரண்டு பாசரம் சாற்றாயிருப்பது போலல்லாமல் இதற்கு மூன்று பாசரம் சாற்றாக ஸம்ப்ரதாயம் நிகழ்கின்றதென்றும்.

தனியன்கள் — (வேதப்பிரான் பட்டர் அருளிக்கேய்தவை.)
முன்னேவினையகல மூங்கிற்குடியமுதன்
பொன்னங்கழற்கமலப்போதிரண்டும்—என்னுடைய
சென்னிக்கணியாகச்சேர்த்தினேன் தென்புலத்தார்க்கு
என்னுக்கடவுடையேன் யான்.

முன்னே வினை	முன்னே செய்த பாபங்க	அணி ஆக	ஆபரணமாக
அகல	ளெல்லாம்	சேர்த்தினேன்	பொருந்தவைத்துக் கொண்
மூங்கில் குடி	ஒழிவதற்காக,	யான்	டேன்;
அமுதன்	'மூங்கிற்குடி' என்னுங்		இப்படி
	குலத்திலே தோன்றிய		அமுதனருடைய திருவ
	திருவரங்கத்தமுதனரு		டிகளைச் சூடப்பெற்ற
	டைய		அடியேன்
பொன் அம்	பொன்போல் அழகிய	தென் புலத்தார்	தெற்குத்திக்கிலுள்ளாரான
கழல்	பாதாரவிந்தங்களிரண்	க்கு	யமகங்கரர்கட்கு
கமலப்போது	டையும்	என்னுக்கு	ஏதுக்காக
இரண்டும்		கடவு உடை	ப்ராப்தி யுடையேன்?
என்னுடைய	எனது தலைக்கு	யேன்	
சென்னிக்கு			

***:—மூங்கிற்குடியென்ற மஹாகுலத்திலே தோன்றிய திருவரங்கத்தமுதனாருடைய திருவடித் தாமரைகளை நான் கிரோபூஷணமாக அணிந்துகொண்டேன்; அதனால் எனது ஸகல கருமங்களும் தீயினில் தூசாயொழிந்தன. இனி யமனுக்காவது யமபடர்களுக்காவது என்றனருகே வருவதற்கு யாதொரு ப்ரஸக்தியுமில்லை: என்றாராயிற்று.

“மூன்னை வினையகலச் சேர்த்தினேன்” என இயையும். [மூங்கிற்குடி] வேயர்குலம் ஆஸூரிகுலம், கூரகுலம் என்பனபோல மூங்கிற்குடி யென்று ஒரு குலமுண்டாம். கமலப் பொது—தாமரைப்பூ. அணி—ஆபரணம். சேர்த்தினேன்—சேர்த்தேன் என்றபடி: இன்—சாரியை.

என்னுக்கு + கடவுடையேன் = என்னுக்கடவுடையேன்; (கடைக்குறை) கெடுதல் விகாரப் புணர்ச்சி. என்னுக்கு—எதுக்காக என்கை; “என்னுக்கவளை விட்டிங்குவந்தாய்” என்றார் குலசேகரப் பெருமானும். [கடவுடையேன்] கடவு—ப்ராப்தி; அதாவது-உரிமை.

நயந்தருபேரின்பமெல்லாம் பழுதென்று நண்ணினர்பால்
சயந்தருகீர்த்தியிராமாநுசமுனி தாளிணைமேல்
உயர்ந்தகுணத்துத் திருவரங்கத்தமுதோங்குமன்பால்
இயம்புங்கலித்துறையந்தாதி யோதவிசைநெஞ்சமே.

நெஞ்சமே	மனமே!,	தான் இணைமேல்	{ இரண்டு திருவடிகள் விஷயமாக
நயம் தரு	விஷயங்களால் தரப்படுகிற	உயர்ந்த குணத்	{ சிறந்த குணசாலியான
பேர் இன்பம்	{ சிற்றின்பங்கள் யாவும்	து திரு அரங்	{ திருவரங்கத்தமுதனார்
எல்லாம்		கத்து அமுது	
பழுது என்று	{ வயர்த்தங்களென்று (அவற்றை விட்டொழிந்து)	ஒங்கும் அன்பால்	{ கொழுந்து விட்டோங்கிய பக்தியினாலே
நண்ணினர்பால்	{ தம்மை ஆசிரியித்தவர்கள்	இயம்பும்	{ அருளிச்செய்த கட்டளைக்
சயம் தருகீர்த்தி	{ விஷயத்தில்	கலித்துறை அந்தாதி	{ கலித்துறையினுலமைந்த நூற்றந்தாதியை
	{ ஸம்ஸார ஜயத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் புகழுடையான	ஓத	{ அத்யயநம் செய்ய
இராமாநுசமுனி	எம்பெருமானாருடைய	இசை	{ ஸம்மதித்திருக்கக் கடவை.

***:—விஷயந்தரங்களின் அதுபவத்தினாலுண்டாகும் சிற்றின்பங்கள் யாவும் அற்பங்க னென்றும் ஹேயங்களென்றும் கருதி அருவருத்து அவற்றில் நசையற்றுத் தம்மைவந்து அடிபணிகின்ற மஹாநுபாவர்களுக்கு ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுத்தருளி மோக்ஷத்தைத் தந்தருள்பவராய் இப்பெரும்புகழ் பரவப் பெற்றவரான எம்பெருமானார் விஷயமாக, பகவத்பாகவத பக்தி முதலிய மஹாகுணங்கள் நிறைந்த திருவரங்கத்தமுதனார் பாம பக்தி தலையெடுத்துச் சொன்ன நூற்றந்தாதி யென்னும் திவ்ய ப்ரபந்தத்தை ஒதுவதற்கு நெஞ்சே! நீ இசைந்திடாய் என்றார்.

நயம்—விஷயந்தரங்கள். “நாணுமை நள்ளேன் நயம்” (முதல் திருவந்தாதி) என்ற விடத்து, நயம் என்பதற்கு விஷயந்தரங்களென்று பொருள் அருளிச்செய்யப்பட்டிருத்தல் காண்க, பேரின்பம்—சிற்றின்ப மென்னவேண்டுமிடத்துப் பேரின்பமென்றது விபரீதலக்ஷணம்.

சொல்லின் தொகைகொண்டுன தடிப்போதுக்குத் தொண்டுசெய்யும்
நல்லன்பரேத்துமுன் நாமமெல்லா மென்றன் நானினுள்ளே
அல்லும்பகலுமமரும்படி நல்கறுசமயம்
வெல்லும்பரம விராமாநுச விதென்விண்ணப்பமே.

அறு சமயம்	{ அப்ராமானிகங்களான	ஏத்தும்	துதிக்கிற
வெல்லும்	ஆறுமதங்களையும்	உன் நாமம் எல்	தேவரீருடைய திருநாமங்
பரம	கண்டித்தருளின	லாம்	கனெல்லாம்
இராமாநுச	ஆரியரான	என் தன் நானி	{ எனது நாவிலே
உனது அடி	எம்பெருமானாரே!	னுள்ளே	
போதுக்கு	{ தேவரீருடைய பாதார விந்	அல்லும் பகலும்	அஹோராத்ரமும்
தொண்டு செய்	தங்களிலே	அமரும்படி	பொருந்தியிருக்கும்படி
யும்	{ வாசிக கைங்கரியம் பண்ணு	நல்கு	க்ருபைசெய்தருளவேணும்;
நல் அன்பர்	கிற		
சொல்லின் தொ	பரமபக்தர்கள்	இதுவே என்	{ இவ்வளவே அடியேன்
கை கொண்டு	{ சப்த ராசிகளைக் கொண்டு	விண்ணப்பம்	செய்யும் விஜ்ஞாபனம்.

[இம்முன்று தனியன்களே ஸகல தீவ்ய தேசங்களிலும் வழங்கு மவை; மற்றொரு தனியன் மேனாட்டில் அநுஸந்திக்கப் படுகிறதாம்; அதாவது.]

இனியென்குறைநமக் கெம்பெருமானார்திருநாமத்தால் முனிதந்த நூற்றெட்டுச் சாவித்திரியென்னுதுண்பொருளைக் கனிதந்த செஞ்சொற்கலித்துறையந்தாதி பாடித்தந்தான் புனிதன்திருவரங்கத்தமுதாகிய புண்ணியனே.

(இதன் கருத்து:--) ஸர்வேச்வரன் ஆதியிலே ஸங்கல்பபூர்வமாக உலகத்தைப் படைத்து முதலிலே சதுர்முகப்ரஹ்மாவுக்கு ஸாவித்திரியை உபதேசித்தான். இவ்வமுதனார் அந்த ஸாவித்திரியின் ஸாரார்த்தத்தை யெடுத்து இராமாநுசன் என்னுந் திருநாமத்தோடிணக்கிக் கட்டளைக் கலித்துறையிலே வைத்துத் தாம் அதுபவித்த அதுபவத்தின் பரீவாஹரூபமாக இந்தூற் றந்தாதியைப் பாடிப் பின்புள்ளாரான நமக்கும் உபகரித்தருளினார். இனி நமக்கு ஐஹிகாமுஷ் மிகங்களில் ஒரு குறையுமில்லை என்பதாம். “திரு நாமத்தால்” என்ற விடத்து, திருப்பெயரால் என்று பாடமிருப்பின் வெண்டளைக்குச் சேரும்.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரையின் அவதாரிகை.

ஸகல சாஸ்த்ரங்களுக்கும் ஸங்க்ரஹம் திருவஷ்டாக்காரம். அதனுடைய பரம தாத்பர்ய மாயும், ஆழ்வார்களுடைய தீவ்ய ப்ரபந்தங்களின் ஸாரார்த்தமாயும், ஸ்ரீ மதுரகவிகளுடைய உக்தியாலும் அதுஷ்டாநத்தாலும் ப்ரகாசிதமாயும், நம் பூருவாசார்யர்களின் உபதேச பரம்பரை யாலே ப்ரபந்தமாயும், சேதநர்களைவர்க்கும் இன்றியமையாத ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங் களின் நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷமாயும், பரம ரஹஸ்யார்த்தமாய் மிருப்பது சரமபர்வ நிஷ்டை. அஃதிருக்கும்படியைத் திருவரங்கத்தமுதனார்க்கு எம்பெருமானார் தமது ச்ரேஷ்ணாகக்ருபையி னாலே கூரத்தாழ்வான் திருவடிகளிலே இவரை ஆச்ரயிப்பித்தருளி இவர் முகமாக உபதேசித் தருளினார். அங்ஙனம் உபதேச ப்ரபந்தமான அந்தச் சீரிய பொருளை இவ்வமுதனார் தாம் அநவரத பாவனை பண்ணி எம்பெருமானார் திருவடிகளை இடைவிடாது ஸேவித்துக் கொண்டு போந்தாராய அவருடைய திருக்கல்யாண குணங்களைத் தமது பத்திப் பெருங்காதலுக்குப் போக்குவீடாகப் பேசி அதுபவித்தே தீரவேண்டும்படியான நிலைமை தமக்கு உண்டானமையா லும், சரமபர்வநிஷ்டையே சீரியதென்கிற பாமார்த்தத்தைச் சேதநர்கட்கு எளிதில் உணர்த்த வேணுமென்கிற க்ருபா மூலகமான கருத்தினாலும் தாம் எம்பெருமானாருடைய தீவ்யகுண சேஷ்

டிதாதிகளைப் ப்ரேமத்துக்குத் தகுதியாகப் பேசுகிற பாகரங்களாலே அவருடைய வைபவங்களை அனைவர்க்கும் வெளியிடா நின்றுகொண்டு முன்பு ஆழ்வார் திருவடிகளுக்கே அற்றுத்தீர்ந்த மதுரகவிகள் தமது நிஷ்டையைக் கூறும் முகத்தாலும் பிறர்க்கு உபதேசிக்கும் முகத்தாலும் உஜ்ஜீவரத்துக்கு உபயுக்தமான அர்த்தத்தை லோகத்திலே வெளியிட்டருளினதுபோல, இவர் தாமும் அவ்வகைகளாலே ஆசார்யாபிமாநநிஷ்டர்க்கு அறிந்துகொள்ளத்தக்க அர்த்தங்களை யெல்லாம் மிக்க சுருக்கமும் மிக்க விரிவுமின்றி நூற்றெட்டுப் பாகரங்கள் கொண்ட இத்திவ்யப்ரபந்த முகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்.

பூமன்னுமாதபொருந்திய மார்பன் * புகழ்மலிந்த
பாமன்னுமாறனடிபணிந்துய்ந்தவன் * பல்கலையோர்
தாம்மன்னவந்தவிராமாநுசன் சரணாரவிந்தம்
நாம்மன்னிவாழ * நெஞ்சேசொல்லுவோமவன்நாமங்களே.

1

நெஞ்சே!	ஓ மனமே!	பணிந்து உய்ந்தவன்	ஆசிரியித்து உஜ்ஜீவித்தவரும்
பூ மன்னு மாத	தாமரைப்பூவில் பொருத்த முடையளா யிருந்த பிராட்டி (அப்பூவை விட்டு வந்து) பொருந்துகைக்குறுப் பான போக்யதையை யுடைய திருமார்பை யுடையனான பெருமானு டைய	பல் கலையோர் தாம் மன்ன வந்த	பலபல சாஸ்தரங்களை ஓதின மஹான்கள் நிலைபெறும்படி (இவ்வுல கில்) வந்தவதரித்தவரு மான
பொருந்திய மார் பன்	திருக்கல்யாண குணங்கள் நிறைந்த தமிழ்ப் பாகரங் களிலே	இராமாநுசன் சரணாரவிந்தம் நாம் மன்னி வாழ அவன் நாமங் களே	எம்பெருமானாருடைய திருவடித் தாமரைகளை நாம் ஆசிரியித்து வாழ்வதற் குறுப்பாக அவ்வெம்பெருமானாரது திருநாமங்களையே
புகழ் மலிந்த பா மன்னு மாறன் அடி	ஊற்ற முடையவரான நம் மாழ்வாருடைய திருவடிகளை	சொல்லுவோம்	ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணு வோம்

***:—தாமரைமலரிற் பிறந்த பெரிய பிராட்டியார் அப்பூவை விட்டு “அகலகில்லென் இறையும்” என்று வந்து மிக்க விருப்பத்துடன் வலிக்கப்பெற்ற திருமார்பை யுடையனான திருமாலினது திவ்ய குணசேஷத்தங்களை நிறைத்துக்கொண்டிருக்கிற திருவாய்மொழி முதலான திவ்யப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்த நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளைத்தொழுது ஸத்தை பெற்றவராயும், பலபல சாஸ்தரங்களைக்கற்றும் உஜ்ஜீவநோபாயத்தில் த்ருடாத்யவஸாயமின்றியே ஸம்சய விபரீயங்கள் கொண்டு தடுமாறுகின்றவர்களை ஒரு நிச்சயஜ்ஞானத்திலே நிலைநிறுத்தி வாழ்விக்க வந்தவதரித்தவராயுமிருக்கிற எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளை நாம் ஆசிரியித்து உஜ்ஜீவிக்குமாறு அவருடைய திருநாமங்களை வாயாரப் பேசுவோமென்று தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கிச் சொல்லுகிறாராயிற்று.

பல்கலையோர் தாம்மன்ன—நானா சாஸ்தரங்களைக்கற்று வல்லவர்களான ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் முதலிய மஹான்கள் ப்ரதிஷ்டிதராகைக்காக என்றுமாம். எப்பெருமானாருடைய சரணாரவிந்தப்ராப்திக்கு ஸாதனம்—அவருடைய திருநாமஸங்கீர்த்தனமேயாம் என்பது இப்பாகரத்தில் வெளியாயிற்று.

1

††:—கள்ளார்பொழில்தென்னரங்கன் * கமலப்பதங்கள்நெஞ்சில்
கொள்ளாமனிசரைநீங்கி * குறையல்பிரானடிக்கீழ்
விள்ளாதவன்பனிராமாநுசன் மிக்கசீலமல்லால்
உள்ளாதென்னெஞ்சு * ஒன்றறியேனெனக்குற்றபேரியல்வே

2

கன் ஆர்பொழில்	தேன் நிறைந்த சோலைகளை	இராமா துசன்	எம்பெருமானுடைய
தென் அரங்கன்	யுடைய தென் திருவ	மிக்க சீலம் அல்	சிறந்த சீலகுணத்தைத்
	ரங்கத்திலேபள்ளிகொள்	லால்	தவிர
கமலம் பதங்கள்	னும் பெருமானுடைய	ஒன்று	வேறென்றையும்
	தாமரைபோன்ற திருவடி	என் நெஞ்சு	எனது நெஞ்சானது
நெஞ்சில் கொள்	களை	உள்ளாது	நினைக்க மாட்டாது;
ளா	தமது நெஞ்சிலேவையாத		(இவ்வாறாக)
மனிசரை நீங்கி	மனிதர்களைவிட்டொழித்து	எனக்கு உற்ற	எனக்குவிரித்தித்ததொரு
குறையல்பிரான்	திருமங்கை மன்னனுடைய	பேர் இயல்வு	சிறந்த ஸ்வபாவத்திற்கு
அடிக் கீழ்விள்	திருவடிகளிலே என்றும்	ஒன்று அறி	ஒரு காரணத்தையும் அறி
ளாத அன்பன்	விட்டு நீங்காத பக்தியை	யேன்	கின்றிலேன்.
	யுடையரான		

* * * —. ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடித்தாமரைகளை நெஞ்சாலும் நினைவாத பாவிச
ளோடு நெடுங்காலம் பழகிக்கிடந்த என்நெஞ்சானது இன்று அப்பாவிசளோடு உறவைஒழித்து
விட்டு, திருமங்கைபாழ்வாருடைய திருவடிகளையே அநவரதம் இறைஞ்சுமவரான எம்பெருமா
னுடைய சிறந்த சீலகுண மொன்றையே சிந்தியாநின்றது; இப்படிப்பட்டதொரு பெருந்
தன்மை எனக்கு நேர்ந்ததற்குக் காரணம் அவ்வெம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபாகடா
க்ஷமேயொழிய வேறொன்றுண்டாக நானறிகின்றிலேன் என்றவாறு. ... 2

பேரியல்நெஞ்சே அடிபணிந்தேனுன்னை* பேய்ப்பிறவிப்
பூரியரோடுள்ள சுற்றம்புலர்த்தி* பொருவருஞ்சீர்
ஆரியன்செம்மையிராமா துசமுனிக்கன்புசெய்யும்
சீரியபேறுடையார்* அடிக்கீழென்னைச்சேர்த்ததற்கே. 3

பேர் இயல்	மிகவும் கம்பீரமான	செம்மை	(ஆசிரிதரோடு) ருஜுவாகப்
நெஞ்சே!	மனமே!		பரிமாறுந்தன்மை வாய்
உன்னை அடி	உன்னை வணங்குகின்றேன்;	இராமா துச	எம்பெருமானார் திறத்தில்
பணிந்தேன்	(என்னை வணங்குவது	முனிக்கு	பக்தி பண்ணுவதையே
	எதற்காக என்னில்;)	அன்பு செய்யும்	பரம புருஷார்த்தமாக
பேய் பிறவி	ஆஸூரப் பிறப்பையுடைய	சீரிய பேறு	வுடையவர்களானகூரத்தா
	வர்களான	உடையார்	ழ்வான் போல்வாருடைய
பூரிய ரோடு	நீசர்களோடு	அடிக்கீழ்	திருவடிகளின் கீழே
உள்ள	(எனக்கு) இருந்த	என்னை	(பரமநீசனாயிருந்த) என்னை
சுற்றம்	உறவை		கொண்டு சேர்த்த மஹோப
புலர்த்தி	போக்கடித்து	சேர்த்ததற்கே	காரத்திற்காகவே
பொருவு அரு	ஒப்பற்றகுணங்களுடைய		(உன்னை அடிபணிந்
சீர்	வரும்		தேன்.)
ஆரியன்	சிறந்த அதுஷ்டாந முடை		
	யவரும்		

பரம நீசர்களோடு எனக்கிருந்த ஸம்ஸர்க்கத்தைப் போக்கடித்து, ஒப்பற்ற குணசாலி
யான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் ப்ராவண்யமாகிற பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பெற்
றுள்ள ஆழ்வான் போல்வாருடைய திருவடிகளின் கீழே என்னைக் கொண்டு சேர்த்த நெஞ்சே!
இப்பெரு நன்றிபுரிந்த உனக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேன்?

“தலையல்லால் கைம்மாறிலேனே” என்றுற்போல உன்னைத் தலையால் வணங்குவது தவிர வேறொரு கைம்மாறு நான்செய்யகில்வேன் என்றாராயிற்று. பூரியர்—இழிபிறப்பாளர். புலர்த்துதல்—உலரச் செய்தல்; அதாவது போக்கடித்தல். பொருவு—ஒப்பு

“இராமாநுசனடிக்க கன்புசெய்யுஞ் சீரிய பேறுடையார்” என்றவிடத்து ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்களெல்லாரையும் விவகரிக்கிறார் என்றலும், கூரத்தாழ்வானை விசேஷித்துக் கருதுகின்ற ரென்றலும் ஒக்கும். 3

என்னைப்புவியிலொருபொருளாக்கி*மருள்சுரந்த
முன்னைப்பழைவினைவேரறுத்து* ஊழிமுதல்வனையே
பன்னப்பணித்த விராமாநுசன் பரன்பாதமுமென்
சென்னித்தரிக்க வைத்தான்*எனக்கேதுஞ்சிதைவில்லையே. 4

ஊழி முதல் வனையே	{ காலம் முதலியஸகல பதார் த்தங்களுக்கும் காரண பூதனான எம்பெருமா னையே	மருள் சுரந்த முன்னைப்பழை வினை வேர் அறுத்து	{ அஜ்ஞான மூலகங்களாய் மிகவும் அநாதிகளான (எனது) பாவங்களை வே ரறநீக்கி
பன்ன	{ (எல்லாரும் விவேகித்து) அநுஸந்திக்கும்படி	பாதமும் என் சென்னி	{ தமது திருவடிகளையும் எனது தலையிலே
பணித்த	{ (ஸ்ரீ பாவ்ய முகத்தாலே) அருளிச்செய்த	தரிக்க வைத் தான்	{ நான் உகந்து தரிக்கும் படி யாக வைத்தருளினார்; (இவ்வளவு ம ஹாப்ர ஸாதம் பெற்றேனான பின்பு)
பரன் இராமா நுசன்	{ ஸர்வோத்க்ருஷ்டரான எம் பெருமானார்	எனக்கு	{ அடியேனுக்கு
புவியில்	இந்தப்பூமியிலே	ஏதும் சிதைவு இல்லை	{ எவ்விதமான ஹாரியும் இனி உண்டாக வழி யில்லை.
என்னை ஒரு பொருள் ஆகி	{ (அபதார்த்தமாய்க் கிடந்த) என்னை ஒரு பதார்த்த மாக்கி		

* * * :—எம்பெருமானானுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்திற்கு ஆளான நான் இனி ஒரு நாளும் எவ்விதமான ஹாரியையும் அடையமாட்டேன் என்கிறார், -பதார்த்தகோடியில் சேராமல் துச்சனாயிருந்த எனது கருமங்களையெல்லாம் வேரற நீக்கி, தமது பாதாபவிரந்தங்களையும் என் தலைமேலே வைத்தருளினார் எம்பெருமானார்; இப்பேறு பெற்ற எனக்கு இனி ஒரு குறையுமில்லை என்றாராயிற்று.

மருள் சுரந்த—அஜ்ஞானத்தாலே செய்யப்பட்ட என்கை; மருளாலே சுரக்கப்பட்ட என் றவாறு [ஊழிமுதல்வனையே பன்னப்பணித்த] ஊழிமுதல்வனான எம்பெருமானையே பரவும்படி அமுதனாராகிய தம்மைச் செய்தருளின—என்று அர்த்தமல்ல; பகவத்விமுகராயிருந்தவர்களை யெல்லாம் உபதேசாதி முகத்தாலே பகவத் பாவணரம்படி செய்தருளினவர் என்று பொதுப் படையாகச் சொன்னபடி. ஊழிமுதல்வன்—பிரளயகாலத்தில் முழுமுதற் கடவுளாயிருந்த வன் என்றுமாம். 4

எனக்குற்றசெல்வமிராமாநுசனென்று* இசையகில்லா
மனக்குற்றமாரந்தர் பழிக்கில்புகழ்* அவன்மன்னியசீர்
தனக்குற்றவன்பரவன் திருநாமங்கள்சாற்றும், என்பா
வினக்குற்றங்காணகில்லார்*பத்தியேயந்தவியல்விதென்றே. 5

எனக்கு உற்ற செல்வம் இரா மாநுசன் என்று	{ நமக்குப் பராப்தமான ஸம் பத்து எம்பெருமானோ என்று	மன்னிய சீர் தனக்கு உற்ற அன்பர்	{ ந்த்யலித்தமான கல்யாண குணங்களுக்கு தகுதியான அன்பையுடையவர்களான மஹான்கள்
இசைய கில்லா மனக்குற்றம் மாந்தர்	{ அத்யவஸாயங் கொண் டிருக்க மாட்டாத துஷ்ட ஹ்ருதயர்களான மனிசர்	பத்தி ஏய்ந்த இயல்விது என்று	{ இந்நூலானது பக்தி யோடு கூடின ப்ரவ்ருத் தியையுடையதென்று (திருவுள்ளம்பற்றி)
பழிக்கில்	{ (இந்நூலைப்) பழிப்பார்களா கில்	அவன் திருநா மங்கள் சாற் றும் என்பா இனம் குற் றம் காண்கில் லார்	{ அவ்விராமாநுசனுடைய திருநாமங்களைச் சொல் லுகின்ற என்னுடைய (இந்தப்) பாசரமாலேகளி லுள்ள குற்றங்களைக் காணமாட்டார்கள்.
புகழ்	{ (அன்னவர்களுடைய பழிப்பே இதற்குப்) புக ழாய்விடும்;		
அவன்	{ அவ்வெம்பெருமானோ ருடைய		

* * *—உலகத்தில் ஒரு பிரபந்தம் பிறந்தால் அதனைத் தூஷிப்பார் பலரும், பூஷிப்பார் சிலரும் ஏற்படுவது வழக்கம். உண்மையில் தோஷங்கள் இல்லாதிருந்தாலும் எதையாவது சொல் வித் தூஷித்தே தீருவார்கள்; குற்றங் குறைகள் இருந்துவிட்டால் தூஷகர்களின் உத்ஸாஹம் கேட்கவே வேண்டியதில்லை. அறிவிலியான நான் இயற்றும் இந்நூலில் தோஷங்கள் தான் மிகையாக இருக்கக்கூடும்; அவற்றைக்கண்டு சிலர் நிர்திப்பார்களாகில், அன்னவருடைய தூஷ ணம் நமக்கு பூஷணமேயா மித்தனை என்கிறார்.

‘பிறருடைய பழிப்பு நமக்கு அப்யோஜகம்’ என்று சொல்லவேண்டியிருக்க, அவர்களு டைய பழிப்புத்தானே நமக்குப் புகழாம் என்கைக்குக் கருத்தென்? அவர்களது பழிப்பு இவர்க்கு எப்படி புகழாய் விடும்? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். அவர்கள் தெரியுமாறு சொல்லு கிறோம்;—அமுதனாராம் ஒருவர்; அவர் இராமாநுச நூற்றந்தாதி என்றொரு பிரபந்தம் பாடி னாராம்; அதில் ஒவ்வொருபாட்டிலும் இராமாநுசன் என்று சொன்னதையே சொல்லிக்கொண்டு கிடக்கிறார் தவிரவும், சாஸ்திரங்களில் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள ஐச்வர்யம் முதலானவற்றை இகழ்ந்துரைக்கிறார்; ஸகல புருஷார்த்தங்களும் நமக்கு ‘உடையவர்’ தானாம்; எம்பெருமானைக்கூட அவர் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கமாட்டாராம். என்றிவைபோல்வன சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பழிப்பார்கள். வாஸ்தவத்தில் இவையெல்லாம் குணமேயாதலால் குணகீர்த்தனத்தில் சேர்ந்து புகழ்ச்சியேயாய்முடியக் குறையில்லையென்க. எம்பெருமானைப் பழித்த சிசுபாலாதிகளும் பர்பாயேண குணகீர்த்தனம் பண்ணினார்களாகவன்றோ உய்ந்து போனது.

இயலும்பொருளு மிசையத் தொடுத்து* ஈன்கவிளன்பால்
மயல்கொண்டு வாழ்த்துமிராமாநுசனை* மதியின்மையால்
பயிலும் கவிகளில் பத்தியில்லாதவென்பாவிநெஞ்சால்
முயல்கின்றனன்* அவன்றன்பெருங்கீர்த்தி மொழிந்திடவே.

ஈன்கவிகள் அன்பால் இயலும் பொரு ளும் இசைய தொடுத்து மயல்கொண்டு வாழ்த்தும் இராமாநுசனை பயிலும்	{ விலக்ஷணரான கவி க ள் ப்ரீதியினாலே சப்தமும் அர்த்தமும் நன்கு பொருந்தும்படியாக கவனம்பண்ணி வ்யாமோஹம் தலையெடுத்து துதிக்கும்படி நின்ற எம்பெருமானை வருணிக்கின்ற	கவிகளில் பத்தி இல்லாத என்பாவி நெஞ் சால் அவன் தன் பெரு கீர்த்தி மொழிந்திட மதிஇன்மையால் முயல்கின்றனன்	{ பாடல்களிலே பக்தியற்றதான என்னுடைய பாடிஷ்டமான நெஞ்சினாலே அவ்வெம்பெருமானோ ருடைய அளவற்ற கீர்த்திகளை பேசுவதாக புத்தியில்லாமையினாலே ப்ரவர்த்திக்கின்றேன்.
--	---	---	--

* * * :—“பத்தியேயந்த வியல்விதென்றே” என்று கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்னவிவர், அப்படிப்பட்ட பக்தி தமக்கு உண்டோவென்று பார்த்தார்; ‘அந்தோ! நாமோ அவ்வெம்பெருமானைத் துதிக்க இழிந்தது!’ என்று தம்மைத்தாமே வெறுத்துக் கொள்ளுகிறார் இதில்.—இன்கவி பாடும் பரமகவிகளான சில மஹான்கள் சொல்லின்பமும் பொருளின்பமும் நன்கு பொருந்துமாறு கவி பண்ணி ஆந்தரமான அன்பினாலே வ்யாபோஷித்து இராமாநுசனை வாழ்த்தா நிற்பார்கள்; அன்னவர்களுடைய பக்திபரீவாஹ ரூபமான கவிகளில் ஆதரமற்ற எனது பாவி நெஞ்சால் அவ்விராமாநுசனுடைய பெருப்பெருத்த புகழ்களையெல்லாம் பேசுவதாக நான் முயல்கின்றேனே! இஃது என்ன புத்திகெட்ட தன்மை! என்று வெறுத்துக் கொள்ளுகிறார்.

†† மொழியைக்கடக்கும்பெரும்புகழான் *வஞ்சமுக்குறும்பாம்
குழியைக்கடக்கும் நம்கூரத்தாழ்வான் சரண்கூடியபின்*
பழியைக்கடத்துமிராமாநுசன் புகழ்பாடி அல்லா
வழியைக்கடத்தல்* எனக்கினியாதும் வருத்தமன்றே.

மொழியைக் கடக்கும்	வாய்கொண்டு வருணிக்க முடியாதபடி வாசாம் கோசரமான	கூடியபின் பழியை கடத் தும்	நான் ஆசிரியித்த பின்பு ஸ்ரீவபாப நிவர்த்தகரான
பெரு புகழான்	பெரிய புகழை யுடையவ ரும்	இராமாநுசன் புகழ்பாடி	எம்பெருமானாருடைய நற்குணங்களைப்பாடி
முக்குறும்பு ஆம் வஞ்சக் குழி யை கடக்கும்	கல்விச்செருக்கு, செல்வச் செருக்கு, குலச்செருக்கு என்னும் மூவகைக் குறும்புகளாகிற படுகுழி யைக் கடந்திருப்பவரும்	அல்லாவழியை கடத்தல்	ஸ்வரூபத்திற்குச் சேராத திபவழிகளைத் தப்பிப் பிழைக்கையானது
நம்	நமக்கு நாதருமான	எனக்கு	அடியேனுக்கு
கூரத்து ஆழ் வான்	கூரத்தாழ்வானுடைய	இனி	இனிமேலுள்ள காலமெல் லாம்
சரண்	திருவடிகளை	யாதும் வருத்தம் அன்று	நஷத்தும் ப்ரயாஸ ஸாத்ய மன்று; [எளிதேயாம்]

* * * :—எம்பெருமானைத் துதிப்பதற்குத் தாம் யோக்யதையற்றவர் என்று பின்வாங்கப்பார்த்த அமுதனார், தமக்குள்ள ஆழ்வான் திருவடி ஸம்பந்தத்தை நினைத்து இஃது இருக்கும்போது எனக்கு அஸாத்யமானது ஒன்றுமில்லையென்று துணிவு கொள்ளுகிறார் இதில். வாய்கொண்டு வருணிக்கமுடியாத பெரும் புகழ் படைத்தவரும், கல்வி, செல்வம், குலம் என்ற மூன்றுவகை ஸம்பத்தும் புஷ்கலமாயிருந்தும் அவற்றால் இறையும் அஹங்கார மடையாதவருமான கூரத்தாழ்வானுடைய சரணாவிந்தங்களை ஆசிரியித்து க்ருதக்ருத்யனை வெனக்கு எம்பெருமானாருடைய திருக்குணங்களைப் பாடுதலும் அதுவே காரணமாக அர்ச்சிராதிகதி யொழிந்த மற்ற கதிகளிற் போகாதபடி அவ்வழியே போதலும் மிகவுமெளிதேயாம் என்று ராயிற்று.

நம் பூருவாசாரியர்கள் எல்லாருமே சிறந்த புகழுடையராயினும் ஆழ்வானுடைய புகழ் அத்யந்த விலகணமென்பது ப்ரஸித்தமான விஷயம். நம் தர்சனத்துக்கு மஹாத்ரோஹி யான நாலூராணுக்குக் கொடிய நரகங்களைக் கொடுக்க வேணுமென்று பகவத்ஸந்நிதியிலே ப்ரார்த்திக்கவேண்டியிருக்க, பேரருளான திருமுன்பே வரதராஜஸ்தவத்தை விண்ணப்பம் செய்து கண்டதெரியும்படி வரம் வேண்டிக்கொள்ளீர் என்ற ஸ்வாசார்ய நியமந்ததையும் அதிக்ரமித்து “நான் பெற்றபேறு நாலூராணும் பெறவேணும்” என்று வரம் வேண்டிக்கொள்ளும்படி விசாலமான திருவுள்ளம்பெற்ற ஆழ்வானுடைய புகழை நாம் என்சொல்வோம்! “மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான்” என்று சொல்வது தவிர வேறு வாசக மில்லையெனும்.
[வஞ்சமுக்குறும்பாமித்யாதி.] கல்விச்செருக்கு, செல்வச்செருக்கு, குலச் செருக்கு என்ற இம்மூன்று அஹங்காரங்கள் மிகக்கொடியவை; இவற்றைக் கடத்தல் ஆர்க்கும்

அரிது ; இவற்றைக் கடந்தவர் என்னும் ஏற்றம் ஆழ்வானொருவர்க்கே அஸாதாண மென்பதாக எம்பெருமானார் காலத்திலேயே ப்ரவரித்தமாயிற்று. திருவாய்மொழியில் “பலரடியார்முன் பருளிய பாம்பணையப்பன்” என்றவிடத்து ஈடு முப்பத்தாறாயிரத்தில் ஆழ்வான் விஷயமாக அருளிச் செய்யப்பட்டதொரு ஐதிய்யம் குறிக்கொள்ளத்தகும். மற்றும்பல இதிறாஸங் களும் பன்னி யுரைக்குங்காற் பாரதமாம். 7

வருத்தும் புறவிருள்மாற்ற* எம்பொய்கைப்பிரான்மறையின் குருத்தின் பொருளையும்செந்தமிழ்தன்னையுங்கூட்டி*ஒன்றத் திரித்தன்றெறித்த திருவிளக்கைத் தன்திருவுள்ளத்தே யிருத்தும் பரமன்* இராமா நுசனெம்மிறையவனே.

8

வருத்தும்	{ வருத்தத்தை யுண்டுபண் ணக்கடிய
புறம் இருள்	{ பாஹ்ய விஷயங்களைப்பற் றின அஞ்ஞானமாகிறஇருளை
மாற்ற	போக்குவதற்காக
எம் பொய்கைப் பிரான்	{ நமது குலத் தலை வ ர ா ன பொய்கை யாழ்வார்
அன்று	முற்காலத்தில்
மறையின் குருத் தின் பொரு ளையும் செந் தமிழ் தன்னை யும் கூட்டி ஒன்றதிரித்து	{ வேதாந்தங்களிற் பதிந்து கிடக்கும் பொருள்களை யும் செந்தமிழ்ச் சொற் களையும் கூட்டி இரண் டையும் ஒன்றுசேர ஒரு திரியாக்கி

எரித்த திரு விளக்கை	{ ஜ்வலிக்கச்செய்த (முதல் திருவந்தாதியாகிற) திரு விளக்கை
தன் திரு உள் ளத்தே	{ தமது திருவுள்ளத்திலே
இருத்தும்	வைத்துக்கொண்டிரா நின்ற
பரமன் இராமா நுசன்	{ மஹாவைபவசாலியான எம் பெருமானார்
எம் இறையவன்	நமக்கு ஸ்வாமி.

***:—பகவத்பாகவத விஷயம் அந்தரங்க விஷயமென்றும், சப்தாதி விஷயங்கள் பாஹ்ய விஷயம் (அதாவது-புறவிஷயம்) என்றும் சொல்லப்படும். அந்த பாஹ்ய விஷயங் களைப்பற்றின அஞ்ஞானாத்காரமானது புறவிருள் எனப்படும்; [புறம்பான விஷயங்களைப்பற் றின இருள் புறவிருள்] அவ்விருளானது முதலிலே ஸுகருபம்போல் தோற்றினாலும் பிறகு மிக்கவருத்தத்தை விளைக்கக்கூடியது; அப்படிப்பட்ட கொடிய இருள் அகற்றுவதற்காகப் பொய்கையாழ்வார் “வையம் தகளியா வார்கடலே நெய்யாக வெய்யகதிரோன் விளக்காக” என்று தொடங்கித் திருவந்தாதி திவ்ய ப்ரபந்தமென்னும் ஒரு விளக்கை ஏற்றியருளினார். அவ்விளக்குக்கு எதைத் திரியாக்கினார் என்றால், வேதாந்தங்களில் திரண்டு கிடக்கும் ஸாரப் பொருள்களையும் இனிய தமிழ்ச்சொற்களையும் ஒன்று சேர்த்துத் திரித்தார். அப்படிப்பட்ட திருவிளக்கை எம்பெருமானார் தமது திருவுள்ளத்தினுள்ளே எப்போதும் அணையாதபடி ஸ்தாபித்தருளினார்; அவரே அடியேனுக்கு ஸ்வாமி என்றாராயிற்று. 8

இறைவனைக்காணு மிதயத் திருள்கெட* ஞானமென்னும் நிறைவிளக்கேற்றிய பூதத்திருவடி தாள்கள்* நெஞ்சத் துறையவைத்தாளு மிராமா நுசன் புகழோதும் நல்லோர் மறையினைக்காத்து* இந்தமண்ணகத்தே மன்னவைப்பவரே.

9

இறைவனை	{ ஸர்வ ஸ்வாமியான எம் பெருமானே
காணும்	{ ஸாக்ஷாத் கரிப்பதற்கு உப கரணமான
இதயத்து	ஹிருதயத்திலுள்ள

இருள்	{ அஞ்ஞானமாகிற அந்தகார மானது
கெட	நசிக்கும்படியாக

ஞானம் என் னும் நிறை விளக்கு ஏற் றிய	ஞானமாகிற பூர்ண தீபத் தை ப்ரகாசிப்பித்தருளி இரண்டார் திருவந்தாதி யை அருளிச்செய்த	புகழ் ஓதும்	திவ்ய குணங்களை இடைவிடாது அநுஸந்திக் கின்ற
பூதத் திருவடி தாள்கள்	பூதத்தாழ்வாருடைய திருவடிகளை	நல்லோர் இந்த மண் அகத் தே	விலக்ஷண புருஷர்கள் தாம் இப் பூமண்டலத்திலே
நெஞ்சத்து உறைய வைத்து ஆளும்	தமது திருவுள்ளத்திலே சாச்வதமாக ஸ்தாபித்து (அவற்றையே) அனுபவிக்கின்ற	மறையினை காத்து மன்ன வைப்ப வர்	வேதங்களை ரக்ஷித்து என்றைக்கும் அழிவில்லாத படிப்ரதிஷ்டாபனம் பண் வைல்லவர்கள்.
இராமாநுசன்	எம்பெருமானுடைய		

* * * :—‘ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்யர்’ என்னும் விருது இராமாநுசனுடையார்க்கே ஏற்குமென்கிறார்.—ஸ்ர்வ ஸ்வாமியான எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்கு எல்லார்க்கும் உபகரணமாயிராநின்ற ஹ்ருதயமானது அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தாலே இருண்டு கெட்டுப் போகாதபடி பாஜ்ஞாநமாகிற பூர்ணதீபத்தை ஏற்றினவரான பூதத்தாழ்வாருடைய திருவடிகளைத் தமது திருவுள்ளத்திலே இடைவிடாது வைத்துக்கொண்டு அவற்றையே அனுபவிக்கும் எம்பெருமானுடைய குணகீர்த்தனமே போது போக்காக இருக்கும் விலக்ஷணர் யாரோ அவர்கள் தான் வேதத்தை நன்றாக ரக்ஷித்து இந்நிலவுலகத்தில் நிலைநிறுத்தவல்ல மஹான்கள் என்றாராயிற்று. பூதத்தாழ்வார் ஏற்றிய ஞானமென்னும் நிறைவிளக்காவது—இரண்டார் திருவந்தாதியாகிற அவருடைய அருளிச்செயல். பூதத்தீருவடி - திருவடியென்று இங்கே ஸ்வாமிக்கு வாசகம்; பூதத்தாரென்னும் ஸ்வாமி என்றபடி.

[மறையினைக்காத்து மன்னவைப்பவர்] எம்பெருமானார் ஸம்பந்தம் பெறாத மற்றையோர்கள் “வேதம் ப்ரமாணமேயல்ல” என்று சொல்லுவாரும், அதனைப் ப்ரமாணமாக ஒப்புக் கொண்டும் அபார்த்தங்கள் பண்ணுவாருமாய் இருப்பதால் அவர்கள் யாவரும் வேதமார்க்க வித்வம்வலிகள்; இராமாநுசனுடையார் தாம் ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்யர்கள் என்றபடி.

மன்னியபேரிருள் மாண்டபின்* கோவலுள்மாமலரான்
தன்னொமோயனைக் கண்டமைகாட்டும்.* தமிழ்த்தலைவன்
பொன்னடிபோற்றுமிராமாநுசற்கன்பு பூண்டவர்தான்
சென்னியிற்குநம்* திருவுடையாரென்றுஞ்சீரியரே.

மன்னிய	{ ஒருவராலும் பேர்க்கமுடி யாதபடி நிலைத்துகின்ற	தமிழ் தலைவன்	{ தமிழ்க்குத் தலைவரான பேயாழ்வாருடைய
பேர் இருள்	{ (அஜ்ஞாநமாகிற பெருத்த இருளானது	பொன் அடி	{ அழகிய திருவடிகளை
மாண்ட பின்	{ முற்பட்ட ஆழ்வார்களிரு வரும்ஏற்றின திருவிளக் காலே) நன்றாக நீங் கின பின்பு,	போற்றும்	{ புகழ்மவரான
கோவலுள்	{ திருக் கோவலூரில் ஆய னாரை	இராமாநுசற்கு	{ எம்பெருமானார் திறத்தில்
ஆயனை	{	அன்புபூண்டவர்	{ பக்தியை யுடையவர்களி னது
மாமலரான்	{ பிராட்டியோடு கூட	தான்	{ திருவடிகளை
சென்னிய	{	சென்னியில்	{ கிரோ பூஷணமாகக்கொள் சூடும் திரு
கண்டமை	{ தாம் ஸேவித்த படியை ("திருக்கண்டேன்" இத் யாதி ப்ரபந்த முகத் தாலே) வெளியிட்டரு ளின	உடையார்	{ யோர் தாம்
காட்டும்	{	என்றும் சீரியர்	{ என்றைக்கும் ஸ்ரீமான்கள்.

***:—பொய்கையாழ்வாரும் பூதத்தாழ்வாரும் ஏற்றின இரண்டு திருவிளக்குகளாலும் இருள் நீங்கவே, “ திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன் ” என்று திருக்கோவலூராயனரைப் பிராட்டியோடுகூட ஸேவிக்கப்பெற்றார் பேயாழ்வார். தாம் அப்படி ஸேவித்ததாக மூன்றாந்திருவந்தாதி முகத்தால் வெளியிட்டருளின அவ்வாழ்வாருடைய திருவடிகளைத் துதிக் குமவரான எம்பெருமானார் திறத்தில் பக்தியையுடையவர்கள் யாரோ, அவர்களுடைய திருவடிகளைச் சிரோபூஷணமாகக் கொள்வதையே அழியாச் செல்வமாக நினைத்து ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்களுடைய திருவடியைச் சிரமேற்கொள்ளும்வர்கள் தாம் நித்திய ஸ்ரீமான்கள் என்றாயிற்று.

இப்பாட்டில் பேயாழ்வார் “ தமிழ்த்தலைவன் ” என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டார். 10

சீரியநான்மறைச் செம்பொருள் * செந்தமிழாலளித்த
பாரியலும்புகழ்ப் பாண்பெருமாள் * சரணும்பதுமத்
தாரியல்சென்னி யிராமாநுசன்தன்னைச் சார்ந்தவர்தம்
காரியவண்மை * என்னுல்சொல்லொணாதிக்கடலிடத்தே. 11

சீரியநால்மறை செம்பொருள்	{ சிறந்த நால் வேதங்களி லுள்ள செவ்விய பொருள் களை	இராமாநுசன் தன்னை	{ எம்பெருமானாரை
செம் தமிழால்	{ அழகிய தமிழ்ப் பாசரங் களினால்	சார்ந்தவர்தம்	{ ஆசரயமாகப் பற்றினவர்க ளுடைய
அளித்த	அருளிச்செய்தவரும்	காரியம்வண்மை	{ அதுஷ்டாநவை லக்ஷணய மானது
பார் இயலும் புகழ்	{ பூமியெங்கும் பொருந்தின புகழை யுடையவருமான	இக்கடல் இடத்து	{ கடல்குழந்த இப்பூமியில்
பாண்பெருமாள்	திருப்பாணாழ்வாருடைய	என்னுல் சொல்லொணாது	{ (இப்படிப்பட்ட வைபவ முடையதென்று) என் னுல் சொல்லித் தலைக் கட்ட முடியாதது.
சரண் ஆம் பது மம் தார் இயல் சென்னி	{ திருவடிகளாகிற தாமரைப் பூவாலே அலங்கரிக்கப் பட்ட திருமுடியையுடை யரான		

***:—எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை யெல்லாம் விசதமாகப் பேசுகையாலே சிறந்தவையான நால்வேதங்களில் பொதிந்து கிடக்கும் நற்பொருள்களை “ அமலனாதி பிரான் ” என்னும் திவ்யப்ரபந்தத்தில் சுருக்கி அருளிச் செய்தவராய் நாடெங்கும் பரவின புகழையுடையவரான திருப்பாணாழ்வாருடைய சரணானந்தங்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமுடியையுடையவரான எம்பெருமானாரை அடிபணிந்தவருடைய ஆசாரவைலக்ஷணயமானது என் வாய்கொண்டு வருணிக்க முடியாதபடி மிகவும் சிறந்தது என்றாயிற்று. 11

இடங்கொண்ட கீர்த்தி மழிசைக்கிறைவன் * இணையடிப்போ
தடங்குமிதயத் திராமாநுசன் * அம்பொற்பாத மென்றுங்
கடங்கொண்ட டிறைஞ்சும் திருமுனிவர்க்கன்றிக் காதல் செய்யாத்
திடங்கொண்ட ஞானியர்க்கே * அடியேனன்புசெய்வதுவே. 12

இடம் கொண்ட கீர்த்தி	{ பூமியெங்கும் வியாபித்த கீர்த்தியையுடையவரான	அடங்கும் இதயத்து	{ குடிகொண்டிருக்கப்பெற்ற திருவுள்ளத்தை யுடைய ரான
மழிசைக்கு இறைவன்	{ திருமழிசைப் பிரானுடைய	இராமாநுசன் அம் பொன்	{ எம்பெருமானாருடைய மிகவும் அழகிய திருவடி களை
இணை அடி போது	{ உபயபாதாரவிந்தங்கள்	பாதம்	

என்றும்	எக்காலத்திலும்	காதல் செய்யா	அன்பு பூண்டிராத
கடம் கொண்டு இறைஞ்சும் திரு	{ இதுவே நமக்கு ஸ்வரூப மென்கிற புத்தியோடே ஆச்ரயிக்கையாகிற செல் வத்தை யுடையரான	திடம் கொண்டு ஞானியர்க்கே	{ மிக்க உறுதியை யுடைய ரான ஞானிக ளுக்குத் தான்
முனிவர் க்கு அன்றி	{ மஹான்களுக்குத் தவிர மற்றவர்களுக்கு	அடியேன் அன்புசெய்வது	{ அடியேன் பக்தனாயிருப் பேன்.

***:—உலகமெங்கும் பரவின புகழையுடையரான திருமழிசைப்பிரானுடைய பாதார விந்தங்கள் அடங்கியிருக்கப்பெற்ற திருவுள்ளத்தை யுடையரான எம்பெருமானுருடைய திருவடித் தாமரைகளை ஸ்வரூப ப்ராப்தத்வ புத்தியோடே அநவரதம் ஆச்ரயிக்கின்ற மஹா பாகவதர்கட்குத் தவிர வேறொருவர்க்கும் விதேயப்படாத மாஞானிகளுக்கே அடியேன் அன்ப னாயிருப்பன் என்கிறார். இப்பாட்டால், 'ஸ்ரீராமாதுஜ பக்த பக்த பக்தன் அடியேன்' என்றாராயிற்று.

கடங்கொண்டு—கடமையாகக்கொண்டு.

செய்யும்புகந்துளவத்தொழின்மாலையும் * செந்தமிழிற்
பெய்யும் மறைத்தமிழ்மாலையும் * பேராதசீரரங்கத்
தையன்கழற்கணியும் பரன்தாளன்றி ஆதரியா
மெய்யன் * இராமாதுசன்சரணேகதி வேறெனக்கே.

செய்யும்	{ தொண்டரடிப் பொடியாழ் வராகிற தம்மாலே செய் யப்பட்டதாய்	பேராத சீர் அர ங்கத்து ஐயன் கழற்கு அணி யும்	{ நித்யவலித்தமான கல்யாண குணங்களுையுடையரான ஸ்ரீரங்கநாத னுடைய திருவடிகளிலே சாத் தினவரான
புகம் துளவம்	{ புகமைதங்கிய திருத்து ழாய் மயமாய்	பரன்	{ தொண்டரடிப் பொடி யாழ்வாராகிற பெரியவ ருடைய
தொழில்	{ வேலைப்பாடுகளை யுடைத் தான	தான் அன்றி ஆதரியா மெய்யன்	{ திருவடிகளைத் தவிர மற் றொன்றையும் விரும்பாத ஸத்யசீலரான
மாலையும்	பூமாலையையும்	இராமாதுசன் சரணே	{ எம்பெருமானுருடைய திருவடிகளை
செந்தமிழில்	{ அழகிய தமிழ்ப் பாஷை யிலே	எனக்கு	{ அடியேனுக்கு
பெய்யும்	உண்டாக்கப் பட்டதாய்	வேறு கதி	{ விலக்ஷணமான ப்ராப்ய வஸ்துவாம்.
மறை	வேதஸத்ருசமான		
தமிழ் மாலையும்	{ திருமலை திருப்பன் ளியெழுச்சி பென்கிற திவ்ய ப்ராபந்தங்களாகிற சொல் மாலையையும்		

***:—தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளை யன்றி மற்றொன்றில் ஆதரம் அற்றி
ருக்கிற எம்பெருமானார் திருவடிகளை நமக்குச் சரணமென்கிறார் இதில்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிகளில் இரண்டு மாலையைச் செய்து
ஸமர்ப்பித்தனரென்று சாடுக்தியாகச் சொல்லுகிறார் அமுதனார். “துளபத்தொண்டாய் தொல்
சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி” என்றும், “தொடைபொத்த துளபமும் கூடையும் பொலிந்து
தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி” என்றும் தாமே அருளிச்செய்தபடிக்குப் பொருந்தத்
திருத்துழாய் மாலையையும், திருமலை திருப்பன்ளியெழுச்சி பென்கிற திவ்ய ப்ராபந்தங்களாகிற
சொல்மாலையையும் அரங்கத்தையன் கழல்களிலே ஸமர்ப்பித்தவரிதே தொண்டரடிப்பொடி
யாழ்வார்.

“துளபத்தெழில் மாலையும்” என்றும் சிலர் பாடங்கூறுவர்; துளபத்து—துளவியினு
லாகிய, எழில் மலை—அழகிய மலை என்றபடி. இப்பாடம் அழகியதேயாயினும் வியாக்கியா
னத்தில் ஆதரிக்கப்பட்ட பாடமன்றாதலால் உபேக்ஷிக்கத் தக்கதென்க.

கதிக்குப்பதறி *வெங்கானமுங் கல்லுங் கடலுமெல்லாம்
கொதிக்கத் தவஞ்செய்யுங் கொள்கையற்றேன் *கொல்லி காவலன்சொல்
பதிக்குங்கலைக் கவிபாடும்பெரியவர் பாதங்களே
துதிக்கும்பரமன் *இராமாநுச நென்னைச் சோர்விலனே. 14

தொல்லி காவலன்	குலசேகரப் பெருமானாலே அருளிச் செய்யப்பட்ட தாய்	என்னை சோர்வி லன்	என்னைவிட்டு நீ ன் கு கி ரு ரில்லை ; (ஆதலால்)
கலை சொல்பதிக் கும்	சாஸ்திரச் சொற்கள். அமையப் பெற்றதான	கதிக்கு பதறி	ப்ராப்ய லாபத்துக் காக விரைந்து
கவி	பெருமான் திருமொழிப் பாசரங்களை	வெம் கானமும் கல்லும்	அத்யுஷ்ணமான காடுகளிலும் மலைகளிலும்
பாடும் பெரியவர்	பாடுகின்ற பெரியோர் களது	கடலும்	கடல் களி லும் (கின்று கொண்டு)
பாதங்களே	திருவடிகளையே	எல்லாம் கொதி க்க	எல்லா அவயவங் களும் கொதிக்கும்படியாக
துதித்தும்	ஸ்தோத்ரம் செய்பவராய்	தவம் செய்யும் கொள்கை	தபஸ்ஸு பண்ணும் ஸ்வ பாவத்தை
பரமன்	உத்க்ருஷ்டரான	அற்றேன்	விட்டொழித்தேன்.
இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்		

***:—ஸகல சாஸ்திரங்களின் ஸாரப்பொருள்களையும் திரட்டி ஸ்ரீ குலசேகரப்பெரு
மான் அருளிச்செய்த பெருமான் திருமொழி யென்னுந் திவ்யப்ரபந்தத்தை அநுஸந்திக்கின்ற
பெரியவர்களது திருவடிகளையே போற்று மியல்வினரான எம்பெருமானார் வந்து தாமே என்னை
ஸ்வீகரித்தாராதலால் இனி ஒருநாளும் அவர் அடியேனைக் கைவிடமாட்டார்; ஆனபின்பு
நமக்குப் ப்ராப்யம் வேறு ஒன்று மில்லாமையாலே, வரபர்வத ஸமுத்ர தீரங்களில் கின்று க்ருர
மாகச் செய்யும் தவங்களில் இனி எனக்கு அந்ய மில்லை யென்றாராயிற்று.

“எல்லாங் கொதிக்கத் தவஞ்செய்யுங் கொள்கை” என்றதற்கு—இவனுடைய தவத்
தின் கொடுமையைக் கண்டு கானமும் கல்லும் கடலும் பரிதாபிக்கும்படியாக அந்தந்த ஸ்தலங்
களிலே கின்று தபஸ்ஸுபண்ணும் ஸ்வபாவம் என்று பொருள் கூறுவாருமுள்.
சோர்வு இலன்—பிரிவிலன் என்றபடி. 14

சோராதகாதல் பெருஞ்சுழிப்பால் *தொல்லைமலை யொன்றும்
பாராதவனைப் பல்லாண்டென்று காப்பிடும் *பான்மையன்தாள்
பேராத வுள்ளத் திராமானுசன்றன் பிறங்கியசீர்
சாராமனிசரைச் சேரேன் *எனக்கென்ன தாழ்வினியே?. 15

சோராத காதல் பெரு சுழிப் பால்	ஒருநாளும் குறைவு படாத ப்ரேமத்தில் பெருஞ் சுழிப்படுகையாலே	தாள் பேராத உள்ளத்து	திருவடிகள் விட்டகலாத திருவுள்ளத்தை யுடைய ரான
தொல்லை மலை ஒன்றும் பாராத	நித்யனை எம்பெருமான் படியைச் சிறிதும் நிரூபி யாமல்	இராமாநுசன் தன் பிறங்கியசீர்	எம்பெருமா னு ரு டைய மிக்க திருக்குணங்களை தங்களுக்கு அநுபாவ்யமா கக் கொள்ளாத
அவனை	அவ்வெம் பெருமானை நோக்கி	சாரா	மநுஷ்யர்களை பற்றமாட்டேன்
பல்லாண்டு என்று காப்பி டும் பான்மை யன்	பல்லாண்டு பல்லாண் டென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையையே நித்ய ஸ்வபாவமாக வுடையரான பெரியாழ்வா ருடைய	மனிசரை சேரேன் இனி எனக்கு என்ன தாழ்வு	இப்படிப்பட்ட உறுதி பிறந்தபின்பு அடியேனுக்கு என்ன குறை?.

***:—பாண்டியராஜனுடைய பண்டித சபையில் எழுந்தருளி “எம்பெருமானே பரதத்துவம்” என்று ஸ்தாபனம் செய்து கிழியறுத்துவிட்ட காலத்து, அப்பாண்டியன் தம்மையானேமேலேற்றி ஊர்வலம் வருவிக்ையில் தம் வைபவத்தைக் காணவந்து ஆகாசத்திலே கருடாருடனாய் நின்ற திருமலைச் சேவித்து அப்பெருமானிடத்துள்ள பெருங்காதலாலே ரக்ஷயபூதரான தம்மையும் ரக்ஷகனான அவனையும் மறந்து, தம்மை ரக்ஷகராகவும் அவனை ரக்ஷயனாகவு மெண்ணி அவனுக்குப் “பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்” டென்று தொடங்கி மங்களாசாஸனம் செய்தருளின பெரியாழ்வாருடைய திருவடிகளையே அநவரதம் தியானித்தருளும் எம்பெருமானாருடைய குணங்களைச் சிந்திக்கவில்லாத மனிசரோடு நான்ஸஹ வாஸம் செய்ய மாட்டேன்; இந்நினைவு பிறத்தபின் இனி எனக்கு ஒரு குறையுமில்லை—என்று சாயிற்று.

முன்னிரண்டடிகளிற் குறிக்கப்பட்டுள்ள சரிதையின் விரிவு பெரியாழ்வார் வைபவத் திற் காணத்தக்கது. 15

†† தாழ்வொன்றில்லா மறைதாழ்ந்து* தலமுழுதுங்கலியே
ஆள்கின்றநாள் வந்தளித்தவன்காண்மின்* அரங்கர்மௌலி
சூழ்கின்றமாலையைச் சூடிக்கொடுத்தவள் தொல்லருளரல்
வாழ்கின்றவள்ளல்* இராமநுசனென்னும் மாமுனியே. 16

அரங்கர்மௌலி	{	பூரீ ரங்கநாதனுடைய திரு	{	தாழ்வு ஒன்று	{	ஒரு குறையு மில்லாதிருந்த
சூழ்கின்ற		முடியிலே சாத்தக்கடவ		இல்லா மறை		வேதமானது
மாலையை		தான பூமாலையை		தாழ்த்து		(குத்ருஷ்டிகளாலே)
சூடி கொடுத்த	{	தனது திருக் குழலிலே	{	தலம் முழுதும்	{	பூமியெங்கும்
		அணிந்து வாவித மாக்				
வள்		கிக்கொடுத்த வளான		கலியே ஆள்		கலியே ஸாம்ராஜ்யம்
தொல் அரு	{	ஆண்டாளுடைய	{	கின்ற நாள்	{	பண்ணுகிற காலத்திலே
		அவ்யாஜமான அருளாலே		வந்து		இங்கே வந்தவதரித்து
ளால் வாழ்		வாழ்வரும் உதாரரு		அளித்தவன்		அந்தவேதத்தை உத்தரிப்
கின்ற வள்ளல்		மான		காண்மின்		பித்து உலகத்தை) ரக்ஷித்
இராமா நுசன்	{	பூரீ ராமாநுஜ முனியானவர்	{	தருளினவர்.		
என்னும் மா		(எப்படிப்பட்டவ ரென்				
முனி		ருல்)				

***—பரமாணங்களிற் சிறந்து உத்துங்கமாயிருந்த வேதமானது பாற்பகுத்துந்ஷ்டிகளால் தாழ்வுபெற்றுக் கலிபுருஷனே செங்கோல் செலுத்திக் கிடந்த காலத்திலே வந்து திருவவதரித்தருளி அக்கலிபைக் கெடுத்து வேதத்தை நிலைநிறுத்தின மஹாநாயகர் காண்மின் எம்பெருமானார்.

அரங்கர்மௌலி சூழ்கின்ற மாலையைச் சூடிக்கொடுத்த வரலாறு ஆண்டாள் வைபவத்திற் காணத்தக்கது. சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாருடைய பரமக்ருபைக்குப் பாத்ரபூதர் எம்பெருமானார் என்றதாயிற்றுப் பின்னடிகளால். 16

முனியார்துயரங்கள் முந்திலும்* இன்பங்கள் மொய்த்திடினுங்
கனியார்மனம் கண்ணமங்கைநின்றானே* கலைபரவும்
தனியா னையைத் தண்டமிழ்செய்த நீலன்றனக் குலகி
லினியானே* எங்களிராமாநுசனை வந்தெய்தினரே. 17

கலை பரவும் தனி ஆனையை	ஸகல சாஸ்த்ரங்களா லும் துதிக்கப் பெற்ற அத்வி தீயமான மத்த கஜம் போன்ற	இனியானை எங்கள் இராமா நுசனே வந்து எய்தினர்	ப்ரேம முடையவராய் எங்களுக்குத் தலைவரான எம்பெருமானாரை வந்து பணிந்த மஹான்கள்
கண்ண மங்கை நின்றானை உலகில்	திருக்கண்ண மங்கையிலே நிற்கும் பத்தராவிப் பெருமானைக் குறித்து இவ்வுலகில்	துயரங்கள் முந் திலும் முனி யார்	தாபத்ரயம் செறிந்தாலும் வருத்தப்பட மாட்டார் கள்;
தண் தமிழ் செய்த நீலன் தனக்கு	ஸம்ஸார தாபஹரமான திவ்யப்ரபந்தத்தைச் செய்தருளின திருமங்கையாழ்வார் பக்கல்	இன்பங்கள்மொ ய்த்திடினும் மனம் கனியார்	ஸுகங்கள் செறிந்தாலும் களிப்படைய மாட்டார் கள்.

* * * :—ஸகல சாஸ்த்ரப்ரதிபாத்யனான எம்பெருமானைத் தம்முடைய திவ்யப்ரபந்தங் களிலே அமைத்துப் பாடின திருமங்கையாழ்வார்க்கு அந்தரங்க பக்தரான எம்பெருமானாரை ஆச்ரயித்த மஹான்கள் ஸுகதுக்கங்கள் மேலிடுங்காலத்தில் மற்ற ஸம்ஸாரிகளைப்போல் ஹர்ஷ சோகங்களை யடையாமல் எவ்வித விகாரமும் அற்றிருப்பார்கள்; நீங்களும் ஹர்ஷ சோகங் களில் கலங்கவேண்டா என்றபடி.

கண்ணமங்கை நின்றானை = திருக்கண்ண மங்கையைச் சொன்னது மற்றுள்ள எல்லாத் திருப்பதிகட்கும் உபலக்ஷணம்; பல திருப்பதிகளிலும் புக்குக் கவிபாடின கலியன் என்றபடி. நீலன் = திருமங்கையாழ்வாருடைய திருநாமங்களில் ஒன்று. 17

எய்தற்கரியமறைகளை * ஆயிரமின்தமிழார் செய்தற்குலகில்வருஞ் சடகோபனை * சிந்தையுள்ளே பெய்தற்கிசையும்பெரியவர்சீரை யுயிர்களெல்லாம் உய்தற்குதவும் * இராமாநுசனெம்முறுதுணையே.		18	
எய்தற்கு அரிய மறைகளை	{ அதிகரிக்க முடியாத (அளவற்ற) வேதங்களை	பெய்தற்கு இசை யும் பெரியவர் சீரை	{ த்யானிப்பதற்கு இணங்கின ஸ்ரீ மதூரகவிகளுடைய ஜ்ஞாநாதி குணங்களை
இன் தமிழ் ஆயி ரத்தால்	{ இனிய தமிழாலாகிய ஆயி ரம் பாசுரங்களினால்	உயிர்கள் எல் லாம் உய்தற்கு உதவும்	{ ஸகலாத்மாக்களும் உஜ்ஜீ விக்குமாறு உபகரித்த ருளாநிற்கிற
செய்தற்கு உலகில் ஓரும் சடகோபனை சிந்தை உள்ளே	அருளிச் செய்வதற்காக இவ்வுலகில் வந்துதித்த நம்மாழ்வாரை தமதுஹ்ருதயத்தினுள்ளே	இராமாநுசன் எம் உறு துணை	எம்பெருமானார் எமக்கு உற்றதுணை.

வேதந் தமிழ்செய்த மாறன் சடகோபனையே வாழ்த்தும் ஸ்ரீ மதூரகவிகளின் பக்தரான எம்பெருமானார் நமக்கு உற்றதுணை யென்றாயிற்று. இப்பாட்டில் ஸ்ரீ மதூரகவிகள் பெரியவர் என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டமை நோக்கத்தக்கது. “புவிபு மிருவிசம்பும் நின்னகத்த, நீ யென் செவியின் வழிபுகுந்து என்னுள்ளாய் அவிவின்றி, யான் பெரியன் நீ பெரியை யென் பதனை யாரறிவார், ஊன்பருகு நேமியாயுள்ளு” [பெரிய திருவந்தாதி] என்று பெரிதான் பரப்ராஹ்மத்தை உள்ளடக்கின பெரியவரையும் [—நம்மாழ்வாரையும்] உள்ளடக்கின பெரியவரிதே மதூரகவிகள். 18

உறுபெருஞ்செல்வமுந் தந்தையுந்தாயும்* உயர்குருவும்
வெறிதருபூமகள்நாதனும்* மாறன்விளங்கியசீர்
நெறிதருஞ்செந்தமிழாரணமே யென்றிந் நீணிலத்தோர்
அறிதரநின்ற* இராமா நுசனெனக்காரமுதே.

உறு பெரு செல்வமும் தந்தையும் தாயும் உயர் குருவும்	சிறந்த பெரிய ஸம்பத்தும் மாதா பிதாக்களும் ஸதாசார்யனும்	மாறன் விளங்கிய சீர் நெறி தரும் செம் தமிழ் ஆரணமே என்று இந்நீள் நிலத் தோர் அறிதர நின்ற	நம்மாழ்வார் (தமக்கு) பிரகாசித்த பகவத் குணங்களின் அடைவே அருளிச் செய்த செந் தமிழ் வேதமேயென்று இப்பெரிய வுலுகிலுள்ளார் பாவரும் அறியும்படி நின்ற
வெறி தரு பூமகள் நாத னும்	மணம் மிக்க பூவைப் பிறப் பிடமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியாருக்குக் கொழுநனைஸர்வேச்வர னும் (ஆகிய எல்லாம்)	இராமாநுசன் எனக்கு ஆர் அமுது	எம்பெருமானார் அடியேனுக்கு பரம போக்யர்.

* * * :— 'நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழிதான் நமக்கு ஸர்வஸ்வம்' என்கிற அத்யவஸாய முடைய உடையவர் திறத்து அடியேன் அந்நய போக்யத்வ புத்தியை யுடையேன் என்றாராயிற்று.

மாறன் விளங்கிய சீர்நெறிதரும் செந்தமிழாரணம் = திருவாய் மொழியில் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு திவ்யகுணத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்; அது வெளியிட்டவாறு என்னென்னில், எம்பெருமான் ஆழ்வார்க்கு எந்த க்ரமமாகக் குணங்களை அதுபவிப்பித்தானோ அந்த க்ரமமாகவே இவர் வெளியிட்டாரென்க. 19

ஆரப்பொழில் தென்குருகைப்பிரான்* அமுதத்திருவாய்
ஈரத்தமிழி னிசையுணர்ந்தோர்கட்கு* இனியவர் தஞ்
சீரைப்பயின்றய்யுஞ்சீலங்கொள் நாதமுனியை நெஞ்சால்
வாரிப்பருகும்* இராமாநுசனென்றன் மாரிதியே. 20

ஆரம் பொழில் தென் குருகை பிரான் அமுதம் திரு வாய் ஈரம் தமிழின் இசை உணர்ந்தோர் கட்கு	சந்தனச்சோலைகளையுடைய அழகிய திருக்குருகரிலே (அவதரித்த) மஹோபகாரகரான ஆழ்வா ருடைய பரமபோக்யமான திருப் பவளத்தில் பிறந்த ஈரச்சொல்லாகிய திருவாய் மொழியின் இசையை அறிந்தவர்களுக்கு	இனியவர் தம் சீரை பயின்று உய்யும் சீலம் கொள் நாதமுனியை நெஞ்சால் வாரி பருகும் இராமாநுசன் என் தன்மா நிதி	{ இஷ்டரா யிருப்பவர்களு டைய குணங்களை அப்யவசித்து ஸத்தை பெறும் சீலத்தை யுடையாரான நாதமுனிகளை தம் திருவுள்ளத்தாலே அபிநிவேசத்தோடு அனு பவிக்கின்ற எம்பெருமானார் எனக்கு அக்ஷயமானநிதி.
---	--	--	---

நிதியைப்பொழியும் முகிலென்று * நீசர்தம்வாசல்பற்றித்
துதிகற்றலகிற் றுவள்கின்றிலேனினி* தூய்நெறிசேர்
எதிகட்கிறைவன் யமுனைத்துறைவ னிணையடியாம்
கதிபெற்றுடைய* இராமாநுச னென்னைக்காத்தனனே. 21

தூய் நெறி சேர் எதிகட்கு இறைவன் யமுனைத் துறை வன் இணை அடி ஆம் கதி	பரிசுத்தமான அனுட்டான முடைய யதிகளுக்கு தலைவரான ஆளவந்தாருடைய உபய பாதங்களாகிற ப்ராப் யத்தை	பெற்று உடைய இராமாநுசன் என்னை காத்த என் இனி	பெற்று (அதனாலே) உலகத்தார்க்கெல்லாம் ஸ்வா மியாயிருக்கிற எம்பெருமானார் என்னைரக்தித் தருளினார்; (ஆன பின்பு) இனிமேல்,—
---	--	---	--

நீதியை பொழி யும் முகில் என்று	{ “நீதிகளை வர் ஷி க் கி ற மேகமே.” என்று ஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணிக் கொண்டு	உலகில் நீசர் தம் வாசல் பற்றி து வ ள் கி ன் றி லேன்	இவ்வுலகத்தில் நீசராயிருப்பவருடைய வாசலைப்பற்றிநின்று வருந்தமாட்டேன்.
துதி கற்று			

***:—நேற்றுவரையிலும் நான் கண்டபேர்களுடைய வாசற் கடைகளிலும் போய் நின்று வாயைக்காட்டி வயிற்றைக்காட்டி “மஹாநீதிகளைப் பொழிகின்ற மேகமே!” என்று பொய்யான நரஸ்துதிகளைச் செய்து துவண்டேன்; இன்று முதல் எந்நாளும் இனி நான் அவ்வாறு துவள மாட்டேன்; ஒரு நீசனுடைய வாசலையும் பற்றமாட்டேன். இன்று நான் எம்பெருமானுடைய ஸம்ரக்ஷணைக்கு ஆளாய்விட்டேன்; அவரோ, எதிகளுக்குத் தலைவரான ஆளவந்தாருடைய ஸம்ரக்ஷணையைப் பெற்று உய்ந்தவர். அன்னவராலே ஸம்ரக்ஷிக்கப் பெற்றேனானபின்பு இனி நான் ஏதுக்காக ஒரு நீசன் வாசலைப் பற்றித்துவளவேண்டும்!; துவள்கின்றிலேனினி. 21

கார்த்திகையானுங் கரிமுகத்தானும்* கனலும்முக்கண்
மூர்த்தியும் மோடியும்வெப்பும்முதுகிட்டு*மூவுலகும்
பூத்தவனையென்று போற்றிட வாணன்பிழைபொறுத்த
தீர்த்தனையேத்தும்* இராமாநுசனென்றன்சேமவைப்பே.

22

கார்த்திகையா னும்	{ ஸுப்ரஹ்மண்யனும் கணபதியும் (அவர்களுக்குத் துணையாய் வந்த) அக்கியும்	மூ உலகும் பூத் தவனே என்று போற்றிட	{ “மூன்று உலகங்களையும் திருநாபிக்கமலத்திலேஉண் டாக்கின பெருமானே!” (என்னைக் காத்தருள்) என்று போற்ற (அந்த) பாணஸூரனு டைய அபராதத்தை க்ஷமித்தருளின பாவனான ஸர்வேச்வரனை நித்யம் துதிக்கின்ற எம்பெருமானார் எனக்கு ஆபத்தநம்.
கனலும்		வாணன் பிழை பொறுத்த	
முக்கண் மூர்த்தி யும்	{ சிவனும்	தீர்த்தனை ஏத்தும்	
மோடியும் வெப்பும்	{ தூர்க்கையும் ஜ்வரதேவதையும்	இராமாநுசன் என் தன் சேம வைப்பு	
முதுகு இட்டு	{ முதுகுகாட்டி ஒடிப்போன பின்பு (அநந்யகதியான பாணஸூரனானவன்)		

***:—[ஐச்வர்யம் சங்கராதிச்சேத்; ஆரோக்யம் பாஸ்கராத் ததா; சிவன்பக்கல் செல்வம்பெற விரும்பவேண்டும்; ஸூர்யன் பக்கல் ஆரோக்யம் பெற விரும்பவேண்டும்] என்று ஸாமான்யமாகச் சிவர் சொல்லுவதுண்டே; அதனைக்கொண்டு ஒருவன் அமுதனரை நோக்கி ‘ஓய்! நீர் எம்பெருமானைப்பற்றினால் உம்முடைய தாரித்ரியம் நீங்குமோ? சிவனைப் பற்றினால் லன்றோ செல்வம் மிகும்’ என்று கூற; அந்தச் சிவன்பட்ட பரிபவங்களை விளக்கும் ஒரு இதி ஹாஸத்தைப் பாக்கப்பேசிக் கொண்டு, ‘எம்பெருமானார்தாம் தமக்கு ஆபத்தனம்’ என்கிற திண்ணிய அத்யவஸாயத்தை உறுத்திக் கூறுகின்றார் இதில். 22

வைப்பாய வான்பொருளென்று* நல்லனபர்மனத்தகத்தே
எப்போதும் வைக்குமிராமாநுசனை* இருநிலத்தில்
ஒப்பாரிலாத வுறுவினையென் வஞ்சநெஞ்சில்வைத்து
முப்போதும்வாழ்த்துவன்* என்னுமிதுவவன் மொய்புகழ்க்கே? 23

நல் அன்பர்	{ விலகாண பக்தியுடையவர் கள்	வஞ்சம் நெஞ்சில்	{ என்னுடைய க்ருத்ரிமமான நெஞ்சிலே வைத்து
வைப்பு ஆய வான் பொருள்	{ “எம்பெருமானார் தாம் நம க்கு ஆப்த ரக்ஷகமான அக்ஷய தநம்” என்று கொண்டு	முப்போதும் வா ழ்த்துவன்	{ ஸர்வகாலமும் ஏத்தா நின் றேன்;
மனத்தகத்தே	தங்கள் ஹ்ருதயத்திலே	இது	{ மிகப்பெரிய அவரை நீச னாகிய நான் வாழ்த்துகை யாகிற இது
எப்போதும் வை	{ எப்போதும் தயாரிப்பதற்கு விஷயமான	அவன்	{ அவ்வெம்பெருமா னருடைய
இராமாநுசனை	எம்பெருமானாரை	மொய் புகழ்க்கு	சிறந்த கீர்த்திக்கு
இரு நிலத்தில்	இந்தப்பெரிய வுலகத்திலே	என் ஆம்	{ என்னாகுமோ? [அவத்ய மாமே?]
ஒப்பார் இலாத உறு வினை	{ ஒப்பற்ற மஹாபாபியான அடியேன்		
யேன்			

***:—“வளவேமுலகின் முதலாய” என்ற திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் நைசயாநு
ஸந்தானம் பண்ணினதுபோல, இப்பாட்டில் இவ்வமுதனாரும் நைசயாநுஸந்தானம் பண்ணு
கிறார். 23

மொய்த்தவெந்திவினையால் பல்லுடல்தொறும்முத்து* அதனால்
எய்த்தொழிந்தேன் முனநாள்களெல்லாம்* இன்று கண்டியர்ந்தேன்
பொய்த்தவம் போற்றும் புலைச்சமயங்கள் நிலத்தவியக்
கைத்தமெய்ஞ்ஞானத்து *இராமாநுச னென்னும் கார்தனையே. 24

முன நாள்கள் எல்லாம்	{ கிழக்கழிந்த அநாதிகால மெல்லாம்	பொய் தவம் போற்றும் புலைச் சமயங் கள்	{ கபடமான அநுஷ்டாநங் களை நடத்திப் போரு கிற நீச மதஸ்தர்கள்
பல் உடல் தொறும்	{ பலபல சரீரங்கள் தோறும்	நிலத்து அவிய	{ இந்நில வுலகத்திலே வேரற் றொழியும்படி
மொய்த்த வெம் திவினையால் முத்து	{ ஆத்மாவை மொய்த்துக் கொண்டிருக்கிற அதி க்ருரமான கர்மத்தாலே கிழத்தனம் வருமளவும் வாஸஞ் செய்து	கைத்த மெய் ஞானத்து	{ உண்மை ஞானமுடைய ரான
அதனால்	அத்தாலே	இராமாநுசன் என்னும் கார் தன்னை	{ எம்பெருமானாராகிற காள மேகத்தை
எய்த்து ஒழிந் தேன்	{ மிக்க பரிதாப மடைந் தேன்;	இன்று கண்டு உயர்ந்தேன்	{ இன்று அடியேன் ஸேவிக் கப்பெற்று சிறந்தவனானேன்.

***:—நெடுநாளாக ஸம்ஸாரத்திலிருந்து பலபல கருமங்களைப்பண்ணி, அக்கருமங்
களின் பலனாகப் பலபல பிறனிகளிற் பிறந்து படாதனபட்டு இப்படியாகவே அநேக பர்யாயம்
அவஸந்நாயக் கிடந்தேன் நான்; இப்பொழுது, பரம உதாரரான எம்பெருமானார் இப்பூமியி
லவதரித்துப் பல துர்மதங்களை வேரறுத்தொழித்ததுபோல எனது கருமங்களையும் வேரறுத்
தொழிததுத் தம்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தம்மைக்காட்டியருளக் கண்டு கிருதார்த்த
னானென்கிறார்.

பொய்த்தவம் போற்றும் புலைச்சமயங்கள்—ராவண ஸம்ந்யாஸம், காலநேமிஜபம் முதலி
யவைபோலே மதாந்தரஸ்தர்கள் க்ருத்ரிமமான ஆசாரங்களை அனுட்டிப்பார்களென்க. மெய்ஞ்
ஞானத்திராமாநுசன்—“யதார்த்தம் ஸர்வலிஜ்ஞாநம்” என்று ஸ்தாபித்தருளினவர் எம்பெரு
மானார். 24

காரேய்கருணை யிராமா நுச* இக்கடவிடத்தில்
ஆரேயறிபவர் நின்னருளின் தன்மை* அல்லலுக்கு
நேரேயுறைவிடம் நான்வந்துநீயென்னை யுற்றபிணுன்
சீரே யுயிர்க்குயிராய்* அடியேற்கின்று தித்திக்குமே.

25

கார் ஏய் கருணை இராமா நுச!	{ மேகத்தை யொத்த கருணையையுடைய எம் பெருமானாரே!	உன் சீரே	{ தேவரீருடைய கல்யாண குணங்களே
நான்	அடியேன்	உயிர்க்கு உயிர் ஆய்	{ ஆத்மாவுக்கு தாரகமாய் அடியேனுக்கு
அல்லலுக்கு நேரே உறைவு இடம்	{ துக்கங்களுக்கு நேரே வாஸஸ்தானமா யிருப் பவன்;	இன்று தித்திக் கும்	{ இன்று ரவியா நின்றது; தன்மை
என்னை	இப்படிப்பட்ட அடியேனை	நின் அருளின் தன்மை	{ தேவரீருடைய க்ருபையின் ஸ்வபாவத்தை
நீ வந்து உற்ற பின்	{ தேவரீர் தாமாகவே ஸ்வீகரித் தருளின பின்பு	இ கடல் இடத் தில்	{ கடல்குழந்த இப்பூமண்ட லத்தில்
		ஆரே அறிபவர்	{ அறியக்கூடியவர்கள் ஆரு மில்லை.

*** — ஜலஸ்தலவிபாகம் பாராமல் ஸர்வத்ர ஸமமாக வர்ஷிக்கின்ற மேகம்பே.லே,
தாழ்ந்தோர் உயர்ந்தோர் என்னும் வாசிபாராமல் எல்லார்திறத்தும் அருள் புரிகின்ற எம்பெரு
மானாரே! மிகக்கொடிய துக்கங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமான என்னை தேவரீர் தாமே வந்து
விஷயீகரித்தபின்பு தேவரீருடைய திருக்கல்பாண குணங்களே எனக்குப் பரப்போக்யமாய்
ஆத்ம தாரகமுமாய்விட்டது. தேவரீர் க்ருபாமாத்ர ப்ரஸநாசார்யர் என்னுமிடத்தை இவ்வுல
கில் உள்ளபடியே ஒருவருமறியார்கள்.

25

திக்குற்றகீர்த்தி யிராமா நுசனை* என் செய்வினையாம்
மெய்க்குற்றம்நீக்கி விளங்கிய மேகத்தை* மேவும்நல்லோர்
எக்குற்றவாளரெதுபிறப் பேதியல்வாக நின்றோர்
அக்குற்றமப்பிரப்பு* அவ்வியல்வே நம்மையாட்கொள்ளுமே.

26

என் செய்வனை ஆம்	{ என்னாலே செய்யப்பட்ட வினையாகிற	எக் குற்றவாளர்	{ யாதொரு குற்றத்தை யுடையராகவும்
மெய் குற்றம் நீக்கி	{ நிலைநின்ற தோஷங்களைப் போக்கி	எது பிறப்பு	{ யாதொரு ஜன்மத்தை யுடையராகவும்
விளங்கிய	{ (இவனுடைய தோஷங் களைப் போக்கப் பெற்றோ மென்னும் மகிழ்ச்சி யாலே) உஜ்ஜ்வலரான	எது இயல்வு	{ யாதொரு சரிதையை யுடையராகவும்
மேகத்தை	பரம உதாரராய்	ஆக	{ முன்பு நின்றார்களோ, அந்தக் குற்றமும்
திக்கு உற்ற கீர்த்தி	{ திசைகள்தோறும் விரிந்த புகழுடையரான	நின்றோர்	{ அந்த ஜன்மமும் அந்த சரிதையுமே
இராமா நுசனை	எம்பெருமானாரை	அக்குற்றம்	{ அந்த சரிதையுமே நம்மை
மேவும்	பொருந்தியிருக்கின்ற	அப்பிறப்பு	{ அடிமைப்படுத்திக் கொள்ள வற்று.
நல்லோர்	விலகாணர்கள்	அ இயல்வே	
		நம்மை	
		ஆள் கொள்ளும்	

*** : — ஸ்ரீராமா நுஜ பக்தர்களுடைய ஜாதி முதலியவை ஏதாயினும் அவர்களெல்லா
ரும் அப்படியே நமக்கு உத்தேசயர்கள் என்று காட்டியவாறு.

26

கொள்ளக் குறைவற்றிலங்கி * கொழுந்துவிட் டோங்கியவுன்
வள்ளற்றனத்தினால் வல்வினையேன்மனம்நீபுகுந்தாய் *
வெள்ளைச் சுடர்விடுமுன்பெருமேன்மைக் கிழுக்கிதென்று
தள்ளுற்றிரங்கும் * இராமாநுசுவென்தனி நெஞ்சமே.

27

இராமாநுசு	எம்பெருமானாரே !,	இது	(வலிவட்டன் சண்டாள க்ருஹத்தில் புகுந்தாற் போலே) புகுந்தன்து,
கொள்ள	கொள்ளக் கொள்ளக்		
குறை அற்று	குறையாமல் தானே		
இலங்கி	விளங்கி		
கொழுந்துவிட்டு	மேன்மேலும் இளகிப்	வெள்ளை	பரிசுத்தமாய்
ஒங்கிய	பதித்து வளர்ந்திருப்ப தான	சுடர் விடும்	விளங்கா நின்றுள்ள
உன் வள்ளல்	தேவரீருடைய ஒளதார்ய	உன் பெரு	தேவரீருடைய பரபாவத்
தனத்தினால்	குணத்தாலே	மேன்மைக்கு	திற்கு
வல்வினையேன்	மஹாபாபியான எனது	இழுக்கு என்று	அவத்யாவஹம் என்று
மனம்	நெஞ்சிலே	என்தனி நெஞ்	எனது துணையற்ற நெஞ்
நீ புகுந்தாய்	(தேவரீருடைய பெருமை பாராதே) வந்து புகுந் சருளிற்று;	சம்	சானது
		தள்ளுற்று	தளர்ந்து ஈடுபடா நின்
		இரங்கும்	றது.

*** :—ஸ்வாமிந் ! தேவரீருடைய பெருமையையும் அடியேனுடைய சிறுமையையும்
சிறிதும் பாராமல் “இவன் நம் அடியார் விஷயத்திலே சபலனாயிருப்பானெருவன்” என்கிற
இவ்வளவையேகொண்டு பாபிஷ்டமான என் ஹ்ருதயத்திலே தேவரீர் புகுந்தருளிற்று :
வலிவட்டன் சண்டாளர் மனையிற் புகுந்தாற்போல் தேவரீர் என் நெஞ்சில் புகுந்த விது, தேவரீர்
ருடைய பரிசுத்தமாய் விளங்கும் மஹிமைக்கு என்ன அவத்யத்தை விளைத்திடுமோவென்று
அஞ்சாநின்றேன்.

27

நெஞ்சில்கறைகொண்ட கஞ்சனைக் காய்ந்தநிமலன்* நங்கள்
பஞ்சித்திருவடிப் பின்னைதன்காதலன்* பாதம்நண்ணு
வஞ்சர்க்கரிய விராமாநுசன்புகழன்றி யென்வாய்
கொஞ்சிப்பரவகில்லாது* என்னவாழ்வின் றுகூடியதே.

28

நெஞ்சில் கறை	நெஞ்சிலே கல்மஷத்தை	பாதம் நண்ணு	திருவடிகளை ஆச்ரயியாத
கொண்ட	யுடையனாயிருந்த	வஞ்சர்க்கு	ஆத்மாபஹாரக் கள்வர்
கஞ்சனை	கம்ஸனை		களுக்கு
காய்ந்த	முடித்த	அரிய	தூர்பரான
நிமலன்	ஹேயப்ரத்யநீகனாய்,	இராமாநுசன்	எம்பெருமானாருடைய
		புகழ் அன்றி	குணங்களை யொழிய
நங்கள் பஞ்சி	ஆச்ரிதர் பக்கல் அபிமான	என்வாய்	(மற்றொன்றை)
திருவடி	முடையளாய் பஞ்ச	கொஞ்சி பரவ	என் வாக்கானது
	போல் மெல்லிய திரு	கில்லாது	குலாவி ஏத்தமாட்டாது.
	வடிகளை யுடையளான	இன்று கூடியது	இன்று (எனக்கு) நேர்ந்த
பின்னை தன்	நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு	வாழ்வு	வாழ்ச்சியானது
காதலன்	வல்லபனான கண்ணபிரா னுடைய	என்ன	ஆச்சரியமானது

*** :—நேற்றுவரை அபதார்த்தமாய்க் கிடந்த அடியேன் இன்று ஸத்தை பெற்று
வாழ்ந்த அதிசயம் சொல்லி முடியுமோ? இன்று உமக்குவந்த அதிசயம் என்னவென்று
கேட்கிறீர்களோ? எம்பெருமானாருடைய குண கீர்த்தனத்தில் நேற்றுவரை உதாஸீநமாய்க்

கிடந்த என் வாயானது இன்று அவருடைய திவ்ய கீர்த்திகளைப்பற்றி வேறொன்றையும்
அநுசந்திக்கமாட்டேனென்று அதுதன்னிலே ஊன்றிக் கிடக்கிறதே, இதைவிட அதிகப
முண்டோ? என்கிறார். 28

கூட்டும் விதியென்று கூடுங்கொலோ? *தென்குருகைப்பிரான்
பாட்டுடன் இவ்வேதப்பசுந்தமிழ்தன்னைத் *தன்பத்தியென்னும்
வீட்டின்கண்வைத்த விராமாநுசன்புகழ் மெய்யுணர்ந்தோ
ரீட்டங்கள் தன்னை * என்னாட்டங்கள் கண்டின்பமெய்திடவே. 29

தென் குருகை { நம்மாழ்வாருடைய
பிரான்
பாட்டு என்னும் { பாசுரங்கள் என்று ப்ரஸித்
தமாய்
வேதம் { வேதருபமாய்
பசும் தமிழ் { செந்தமிழாயிருக்கிற திரு
தன்னை { வாய்மொழியை
தன் பத்தி என் { தம்முடைய பக்தியாகிற
இவ் வீட்டின் { மாணிகையிலே ஸ்தாபித்
கண் வைத்த { தருளிய
இராமாநுசன் { எம்பெருமானுடைய
புகழ் { கல்யாண குணங்களை

மெய் உணர்ந் { உள்ளபடி அறிந்திருக்கு
தோர் { மவர்களுடைய
சட்டங் கள் { கோஷ்டிகளை
தன்னை {
என் நாட்டங் { என் கண்களானவை ஸே
கள் கண்டு { வித்து
இன்பம் எய்திட { ஸுகிக்கும்படியாக
கூட்டும் விதி { அமைக்கவல்ல (அவரு
டைய) க்ருபையானது.
என்று கூடுங் { என்றைக்கு வாய்க்குமோ?
கொல்

* * * :- நம்மாழ்வா ருளிச்செய்த தமிழ் வேதத்தைப் பக்தியுடன் பரவும் எம்பெருமானு
ருடைய திருக்கல்யாண குணங்களை உள்ளபடி உணர்ந்து நடுபட்டிருக்கும் மஹான்களுடைய
கோஷ்டிகளை அடியேன் ஸேவித்து ஆநந்திக்கும்படியான பாக்கியம் என்றைக்கு வாய்க்குமோ
என்கிறார்.

தன்பத்தி யென்னும் வீட்டின்கண் வைத்த—விலையுயர்ந்த மாணிக்கத்தைச் செப்பிலே
வைத்துக்கொண்டிருப்பாரைப்போலே அநர்க்கமான அருளிச்செயலைத் தம்முடைய பக்தியாகிற
உயர்ந்த மாணிகையிலே வைத்துப் பேணிக்கொண்டிருப்பாரின்ற உடையவர் என்றபடி.
நாட்டம்—கண். 29

இன்பந்தருபெரு வீடுவந்தெய்திலென்? * எண்ணிறந்த
துன்பந்தருநிரயம்பல சூழிலென்? * தொல்லுலகில்
மன்பல்லுயிர்கட்கிறையவன் மாயனெனமொழிந்த
அன்பனைகன் * இராமாநுசனென்னையாண்டனனே. 30

தொல் உலகில் { அநாதியான இவ்வுலகத்
தில்
மன்பல் உயிர் { நித்யரான எல்லா ஆத்மாக்க
கட்கு இறை { களுக்கும் சேஷியாவான்
பவன் மாயன் { விஷ்ணுவே
என மொழிந்த { என்று (ஸ்ரீபாஷ்ய முகத்
தாலே) அருளிச் செய்த
அன்பன் { பரமகாருணிகராய்
அனகன் { கிர்த்தோஷரான
இராமாநுசன் { எம்பெருமானார்

என்னை ஆண்ட { என்னை அடிமை கொண்ட
னன் { ருளினார்.
(ஆனபின்பு)
இன்பம் தரு { ஆநந்தவஹமான மோகஷம்
பெரு வீடு {
வந்து எய்தில் { வந்துவலித்தித்தாலென்ன
என் {
எண் இறந்த { அளவற்ற துக்கங்களைத்தரு
துன்பம் தரு { கிற பல நரகங்கள் வந்து
பல நிரயம் { சூழ்ந்து கொண்டால்
சூழில் என் { தான் என்ன?

எம்பெருமானார் என்னை அடிமைகொண்டருளப்பெற்றபின்பு எனக்கு மோகஷம் கிடைத்
தாலென்ன? பலபல நரகங்கள் தான் நேர்ந்தாலென்ன? எனக்கு எது பரம ப்ராப்யமோ அது
கிடைத்துவிட்டது! என்று சரக்கறப் பேசுகிறார்.

நிரயம்—வடசொல். அனகன்—வடசொல் விகாரம்: ஹேயப்ரதிபடர் என்றபடி. 30

ஆண்டுகள்நாள் திங்களாய் * நிகழ்காலமெல்லாம்மனமே!
 ஈண்டுபல்யோனிகள்தோறுழல்வோம் * இன்றோரெண்ணினறியே
 காண்டகு தோளண்ணல் தென்னத்திழூரர்கழலிணைக்கீழ்ப்
 பூண்டவன்பாளன் * இராமாதுசனைப் பொருந்தினமே. 31

மனமே நெஞ்சே!,
 நாள் ஆய் நாள்களாகவும்
 திங்கள் ஆய் மாதங்களாகவும்
 ஆண்டுகள் ஆய் வருஷங்களாகவும்

(இப்படி)

நிகழ்காலம் எல் } நடந்துசெல்லுகிற ஸர்வ
 லாம் } காலங்களிலும்
 ஈண்டு பல்யோ } திரண்டு பலவகைப்பட்ட
 னிகள் தோறு } யோனிகள்தோறும்
 உழல்வோம் தட்டித்திரிந்த நாம்

இன்று ஓர் எண் { இன்று ஒரு நினைவு மில்லா
 இன்றியே } திருக்கச்செய்தே (அகஸ்
 மாதாக)
 காண்டகுதோள் } கண்ணாகக் காணத்தக்க
 அண்ணல் } தோள்களையுடைய ஸ்வா
 தென் அத்தி } மியான பேரருளாள
 யூரர் கழல் } லுடைய திருவடிகளில்
 இணைக்கீழ் } அன்பு பூண்ட எம்பெரு
 பூண்ட அன்பு } மாணாரச் சேரப்பெற்
 ஆளன் இரா } ரோம்: (என்ன பாக்கி
 மாதுசனை } யம்!).
 பொருந்தினம் }

***.—நெஞ்சே! இன்றளவும் நமக்குக் கழிந்த காலங்கள் கணக்கிடமுடியா; வருஷக்
 கணக்காகவும் மாதக்கணக்காகவும் நாட்கணக்காகவும் கழிந்து செல்லுகின்ற காலமெல்லாம்
 மாறி மாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து நமோறிக் திரிந்த நாம் இன்று ஒரு நினைவின்றியே அகஸ்
 மாத்தாக எம்பெருமானை அடிபணியப் பெற்றோமே! நம்முடைய அத்ருஷ்டம் எப்படிப்பட்
 டது! கண்டாயே! என்று தம் திருவுள்ளத்தோடே உசாவுகின்றார். 32

பொருந்தியதேசம் பொறையுந்திறலும் புகழும்*நல்ல
 திருந்தியஞானமுஞ் செல்வமுஞ்சேரும்*செறுகலியால்
 வருந்திய ஞாலத்தை வண்மையினால் வந்தெடுத்தளித்த
 அருந்தவன்*எங்களிராமாதுசனை யடைபவர்க்கே. 32

செறு கலியால் { (தரும நெறியைத் திரஸ்க
 வருந்திய } ரிக்கின்ற கலியினுலே
 ஞாலத்தை } துக்கப்பட்ட
 வண்மையினால் } பூமியை
 வந்து எடுத்து } தமது நிறேறுதுக க்ருபை
 அளித்த } யாலே வந்து உத்தரித்து
 அரும் தவன் } ரக்ஷித்தவரும்
 எங்கள் } சரணாகதியென்கிற அரிய
 இராமாதுசனை } தபஸ்ஸை அதுஷ்டித்த
 எம்பெருமானை } வரும்
 எம்க்கு ஸ்வாமியுமான
 எம்பெருமானை

அடைபவர்க்கு } ஆசிரியிக்கு மவர்களுக்கு
 பொருந்திய } ஸ்வரூபான ரூபமான தேஜ
 தேசம் } ஸ்ஸும்
 பொறையும் } க்ஷமா குணமும்
 திறலும் } ஜிதேந்திரியத்வமாகிற பல
 புகழும் } மும்
 நல்ல திருந்திய } கீர்த்தியும்
 ஞானமும் } பரமவிலக்ஷணமான அறிவும்
 செல்வமும் } பக்தியாகிற ஸம்பத்தும்
 சேரும் } தானே வந்துசேரும்

அடையார் கமலத்தலர்மகள்கேள்வன்*கையாழியென்னும்
 படையோடு நாந்தகமும் படர் தண்டும்*ஒண்சார்ங்கவிலும்
 புடையார் புரட்சங்கமுமிந்தப்பூதலம் காப்பதற்கென்று*
 இடையே யிராமாதுசமுனியாயின விரிநிலத்தே. 33

அடை. ஆர் கம்	தளங்கள் நெருங்கிய தாம	ஒண் சார்ங்கம்	அழகிய ஸ்ரீ சார்ங்க மென்
லத்து அலர்	ரைப்பூவிற் பிறந்த	வில்லும்	கிற வில்லும்
மகள் கேள்	பெரிய பிராட்டியார்க்கு		ஒரு பக்கத்துக்குத்தானே
வன்	வல்லபனான எம்பெரு		ஆபரணமாகப் போரும்
	மானுடைய		படியான அழகிய
கை	திருக்கையிலே (விளங்கா	புடை ஆர் புரி	ஸ்ரீ பாஞ்சஜநயமும் (ஆக
	நின்ற	சங்கமும்	இப் பஞ்சாயுதாழ்வார்
ஆழி என்னும்	திருவாழியென்கிற திவ்யா		கள்)
படையோடு	யுத்தோடே		இந்தப் பூமியை ரக்ஷிக்கைக்
நாந்தகமும்	நந்தகவானும்	இந்தப் பூதலம் கா	காக
		ப்பதற்கு என்று	
படர் தண்டும்	ரக்ஷணத்தொழிலிலே	இந்நிலத்து	இப்பூமண்டலத்திலே
	பரந்திராநின்ற கதை	இராமாநுசமுனி	எம்பெருமானார் பக்கலிலே
	யும்	இடையே ஆயின	ஆயினர்.

ஸ்ரீ பஞ்சாயுதாழ்வார்களும் லோகரக்ஷணர்த்தமாக எம்பெருமானார் பக்கலிலேவந்து குடி கொண்டனர் என்கிறார் இப்பாட்டில்.

“அடையார் + புரிசங்கமும் இந்தப் பூதலங் காப்பதற்கென்று இந்நிலத்தே இராமாநுச முனியிடையே ஆயின” என்று அந்நயித்தவாறு. ஸ்ரீ பஞ்சாயுதாழ்வார்கள் இவர்பக்கலிலே ஆகையாவது—இவருடைய நினைவைக் கடாக்கித்துவின்று இவர் அதிகரித்த காரியத்திற்குத் துணைசெய்கையாம். அம்பரீஷனுக்குத் திருவாழியாழ்வான் ஸஹகரித்ததுபோல.

இப்பாட்டை மற்றொரு வகையாகவும் அந்நயிக்க இடமுண்டு:—“அடையார் + புடை யார் புரிசங்கமும் இந்தப் பூதலங் காப்பதற்கென்று இந்நிலத்திடையே இராமாநுசமுனியாயின” என்று. இப்பக்கத்தில் ஸ்ரீ பஞ்சாயுதாழ்வார்களே இந்நிலவுலகைக் காக்க எம்பெருமானாக வந்து திருவவதரித்தார்க ளென்றதாகிறது.

இப்பாட்டினால், எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாழ்வார்களுடைய திருவவதாரமென்று விளங்கா நின்றமையால் திருவனந்தாழ்வானுடைய அவதாரமென்று சொல்வது எங்ஙனே? என்று சங்கீகருமவர்கள் நமது சேஷாவதாரச் சிறப்புநால் காண்க. 33

நிலத்தைச் செறுத்துண்ணும் நீசக்கலியை * நினைப்பரிய
பெலத்தைச் செறுத்தும் பிறங்கியதில்லை * என்பெய்வினை தென்
புலத்தில் பொறித்த வப்புத்தகச்சம்மை பொறுக்கியபின்
நலத்தைப் பொறுத்தது * இராமாநுசன்தன் நயப்புகழே

34

இராமாநுசன்	எம்பெருமானுருடைய	பிறங்கியது	பிரகாசிக்கவில்லை;
தன்		இல்லை	
நயம் புகழ்	கல்யாணகுணங்களானவை	(பின்னை எப்போது பிரகாசித்தன? என்னில்)	
நிலத்தை செறு	பூலோகத்தை ஹிம் வரித்	என்பெய் வினை	என்னாலே செய்யப்பட்ட
த்து உண்	துத் தின்கிற நீசனான		பாவங்களை
ணும் நீசம்	கலிபுருஷனுடைய	தென் புலத்தில்	யமலோகத்தில்
கலியை		பொறித்த	எழுதிவைத்த
நினைப்பு அரிய	இவ்வளவென்று நினைக்க	அப்புத்தகம்	அந்த புஸ்தகக் கட்டுகளை
பெலத்தை	முடியாதபடி அளவற்ற	சம்மை	
செறுத்தும்	தான் பராக்ரமத்தைத்	பொறுக்கியபின்	கொளுத்திவிட்டபின்பு
	தொலைத்தவளவிலும்	நலத்தைப்பொறுத்தது	விளக்கம் பெற்றன.

* * * :—எம்பெருமானுருடைய ஞானம், சக்தி முதலிய திருக்கல்யாண குணங்கள் எப் போது பிரகாசித்தனவென்றால், இந்நிலவுலகத்தில் கலிபுருஷன் செங்கோல் செலுத்த முடியாதபடி அவனுடைய வலிமையைத் தொலைத்துக் கிருதபுக தர்மமே எங்கும் நடைபெறும்

படி செய்தருளினவாரே “ இவர் மஹா புருஷர்; அரிய பெரிய ஞான சக்திகளை யுடையவர் ” என்று உலகத்தா ரனைவரும் போற்ற நேர்ந்ததனால் கலியின் கொடுமையைக் கெடுத்தது காரணமாகவே இவருடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் நன்றாக விளங்கின—என்பர் சிலர்; அது தகுதியல்ல; கவிதோஷத்தைப் போக்கினவளவிலும் எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்கள் பொலிவு பெறவில்லை. பின்னை எப்போது பொலிவு பெற்றனவென்றால், எனது அளவற்ற பாவங்களையெல்லாம் சித்திரசூத்தன் எழுதிவைத்திருந்த பெரிய புத்தகச் சமையைக் கொளுத்தி விட்டு என்னை நிஷ்கல்மஷனாக் அடிமைகொண்டாரென்கிற விஷயம் வெளிவந்த பிறகுதான் அவருடைய திருக்குணங்கள் ஆச்சரியமாக விளங்கின என்கிறார். இதனால் தம்முடைய பாவங் கள் ஸர்வசக்தனாலும் போக்க முடியாதவை என்பதும், கலியின் கொடுமையிற் காட்டிலும் தமது கொடுமை வலிதாயிருந்ததென்பதும், இப்படி மஹா பாபிஷ்டராயிருந்த தம்மைக்ஷமித் தருளி உஜ்ஜீவிக்கச் செய்தமைபைக்கண்டு உலகத்தாரனைவரும் ஆச்சரியப்பட்டார்களென்பதும் தெரிவிக்கப்பட்டன.

34

நயவே னொருதெய்வம் நானிலத்தே*சிலமானிடத்தைப்
புயலே யெனக்கவி போற்றிசெய்யேன்*பொன்னரங்கமென்னில்
மயலேபெருகு மிராமாநுசன் மன்னுமாமலர்த்தா
ளயரேன்*அருவினையென்னை யெவ்வாறின் றடர்ப்பதுவே?

35

ஒரு தெய்வம்	வேறொரு தெய்வத்தை	மயல் பெருகும்	{ அளவற்ற வ்யாமோஹத்
நயவேன்	விரும்பமாட்டேன்;		{ தையடைகின்ற
நால்நிலத்தே	இவ்வுலகில்	இராமாநுசன்	{ எம்பெருமானுடைய
சிலமானிடத்தை	{ சில நீசமனிதர்களைக்	மன்னு மா தாள்	{ பொருந்திய சிறந்த திரு
	{ குறித்து	மலர்	{ வடித் தரமரைகள்
புயலே என	{ ‘மேகம்போலே வர்ஷிக்	அயரேன்	{ மறக்கமாட்டேன் ;
	{ கிற உதாரணே!’		{ (ஆனபின்பு)
	{ என்று அதிவாதமாகச்)	அரு வினை	{ கொடிய பாவங்கள்
	{ சொல்லி	என்னை	{ என்னை
கவிபோற்றிசெய்	{ கவிகள் கட்டிஸ்தோத்தரம்	இன்று	{ இன்று முதலாக
யேன்	{ செய்யமாட்டேன்;		
பொன் அரங்கம்	{ ‘திருவரங்கம்’ என்று	எவ்வாறு அடர்ப்	{ எப்படி ஆக்ரமிக்கக்
என்னில்	{ சொன்னவாரே	பது	{ கூடும்?

அடல்கொண்டநேமிய ஒருயிர்நாதன்*அன்றாரணச்சொற்
கடல்கொண்டவொண்பொருள் கண்டளிப்ப*பின்னுங்காசினியோர்
இடரின் கண் வீழ்ந்திடத்தானு மவ்வொண்பொருள்கொண்டவர்பின்
படருங்குணன்*எம்மிராமாநுசன் தன்படியிதுவே.

36

அடல் கொண்ட	{ (ஆச்சரித விரோதிகளை	காசினியோர்	{ பூமியிலுள்ள வர்கள்
நேமியன்	{ அழிக்கவல்ல) மிடுக்	இடரின் கண்	{ ஸம்ஸார துக்கத்தில்
	{ கையுடைய திருவா	வீழ்ந்திட	{ அழுந்திக் கிடக்க;
	{ ழியை ஏந்தினவனாய்	தானும்	{ (எம்பெருமானாகிற)
ஆர் உயிர் நாதன்	{ ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும்		{ தாமும்
	{ சேஷியான எம்பெரு	அஃண் பொருள்	{ (முன்பு ஸர்வேச்வரனரு
	{ மான்	கொண்டு	{ ளிச் செய்த) அந்தச்
அன்று	{ அர்ஜுநனுக்கு ஸாரதி		{ சிறந்த அர்த்தங்களைக்
	{ யாயிருந்த வக்காலத்தில்		{ கொண்டு
ஆரணச்சொல்	{ வேதங்களாகிற கடலில்	அவர் பின் பட	{ அந்த ஸம்ஸாரிகளைப்
கடல்கொண்ட	{ மறைந்து கிடந்த	ரும் குணன்	{ பின் தொடரும் சில
ஒண் பொருள்	{ நல்ல அர்த்தங்களை		{ முடையர்;
கண்டு	{ ஆராய்ந்து (சிதாமூல	எம் இராமா	{ அஸ்மத் ஸ்வாமியான
அளிப்ப	{ மாக) உபதேசிக்க	நுசன் தன்	{ எம்பெருமானுடைய
பின்னும்	{ அதற்குப் பின்பும்	படி இது	{ ஸ்வபாவம் இது.

முன்பு பகவான் பல சிறந்த அர்த்தங்களை ஸ்ரீ பகவத் கீதாமுகத்தாலே வெளிப்படுத்தின் வளவிலும் பாழும் ஸம்ஸாரிகள் அவ்வர்த்தங்களைத் தெரிந்துகொண்டு உஜ்ஜீவிக்கமாட்டாமல் மேன்மேலும் ஸம்ஸாரத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டு அதோகதியை யடைந்துவிடவே, “ஐயோ! இப்படி நித்யஸம்ஸாரிகளாய்த் கெட்டுப்போகிறார்களே!” என்று அனுதாபங்கொண்ட எம்பெருமானார் அந்த கீதாசாஸ்தரத்திலுள்ள பொருள்களையே விளங்க உரைத்துக்கொண்டு, இது கேட்டுத் திருந்துவார் ஆரேனுமுண்டோ? என்று ஸம்ஸாரிகளைப் பின்தொடர்ந்து செல்லுகிறார்; நம்மை பெறுதற்கு அவர் தாமே முயற்சி செய்துகொண்டு*ஆள்பார்த்து உழிதருகின்றார்; இந்தத் திருக்குணம் உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா? என்கிறார்.

தானும் அவ்வோண் பொருள் கொண்டு = கீதா பாஷ்யம் அருளி செய்து என்று கருத்து. திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே சரமச்சலோகார்த்தத்தை ஏகாந்தமாகக் கேட்டு அதனை யெல்லாரு மறிந்து உஜ்ஜீவிக்குமாறு கோபுரத்தின் மேலேறி விளம்பரப்படுத்தின திருக்குணத்தை இப்பாட்டில் பேசுகின்றாரென்னவுமாம். 36

படிக்கொண்ட கீர்த்தி விராமாயணமென்னும் பத்திவெள்ளம்*
குடிக்கொண்ட கோயி விராமா நுசன்குணங்கூறும்* அன்பர்
கடிக்கொண்ட மாமலர்த்தாள் கலந்துள்ளங்கனியும்நல்லோ
ரடிகண்டு கொண்குந்து*என்னையுமாளவர்க்காக்கினரே. 37

படிக்கொண்ட கீர்த்தி	உலக மெங்கும் பரந்த புழை யுடைத்தான	உள்ளம் கலந்து நெஞ்சு பொருந்தி கனியும் நல்லோர்	நெஞ்சு பொருந்தி ஸ்நேஹித்திருக்கிற மஹாநுபாவர்கள்
இராமாயணம் என்னும் பத்திவெள்ளம்	ஸ்ரீராமாயண மென்கிற பக்தி ஸமுத்ரம்		(இவ்வாத்ம வஸ்துவா
குடிக்கொண்ட கோயில்	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திவ்ய ஸ்தானமா யிருக்கிற	அடிகண்டு கொண்டு	னது உடையவர்க்கு சேஷப்பட்ட தென்கிற)மூலப்பொருளைத் தெரிந்து கொண்டு
இராமா நுசன் குணம் கூறும் அன்பர்	எம்பெருமானுருடைய திருக்குணங்களைப் பேசுகின்ற பக்திமான்க ளுடைய	உகந்து என்னையும்	ஆதரித்து அடியேனையும்
கடிக்கொண்ட மா தாள் மலர்	மணம்மிக்குச் சிறந்த பாதாவிந்தங்களில்	அவர்க்கு ஆள் ஆக்கினர்	அவ்வெம்பெருமானார்க்கு ஆட்படுத்தினார்கள்.

* * * :—இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரை நீரே சென்று பற்றினீரோ? அன்றி அவர் தாமே ஸ்வீகரித்தருளினரோ? என்று அமுதனரைச் சிலர் கேட்க, நானும் பற்றவில்லை, அவரும் ஸ்வீகரிக்கவில்லை; அவருடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகள் என்னைக் கொண்டு சேர்த்தார்கள் என்கிறார்.

அடி கண்டு கொண்டு = அடியாவது மூலம்; எம்பெருமானார்க்கு உரித்தாயிருக்கையாகிற மூலத்தைத் தெரிந்துகொண்டு சேர்த்தார்களென்கை. மருமமறிந்து காரியஞ் செய்தார்களென்ற வாறு. 37

ஆக்கியடிமை நிலைப்பித்தனையென்னையின்று* அவமே
போக்கிப்புறத்திட்ட தென்பெருளாமுன்பு? *புண்ணியர்தம்
வாக்கிற்பிரியா விராமா நுச நின்னருளின்வண்ணம்
நோக்கிற்றெரிவரிதால்*உரையாயிந்த நுண்பொருளே. 38

என்னை	{ (ஸ்வாமிந்!) (நெடுநாளாக அஹங்காரி யாய்க்கிடந்த) என்னை	புண்ணியர் தம்	{ (தேவரீரை இடை விடாது அதுபவிக்கும்) பாக்யசா லிகளுடைய
இன்று	இன்றைத் தினத்தில்	வாக்கில் பிரியா	வாக்கை விட்டுப் பிரியாத
ஆக்கி	ஒரு பொருளாக்கி	இராமாதுச	எம்பெருமானாரே!
அடிமை	சேஷத்வத்தில்	நின் அருளின்	{ தேவரீருடைய திருவருளி ருக்கும் பரிசு
நிலைப்பித்தனை	{ நிலை நிறுத்தினீர்; (இன்று இப்படி செய்தருளின தேவரீர்)	வண்ணம்	{ நோக்கில் நோக்கு மளவில்
முன்பு	முற்காலமெல்லாம்	தெரிவு அரிது	{ அறிய முடியாததாயிரா நின்றது;
அவமே போக்கி	வீணாகப் போக்கி	இந்த நுண்	{ இந்த ஸூக்ஷ்மமான விஷ யத்தை
புறத்துஇட்டது	{ வெளி விஷயங்களிலே தள்ளி விட்டு வைத்தது	பொருள்	{ தேவரீரே அருளிச் செய்ய வேணும்.
என் பொருளா	என்ன நிமித்தமாக?	உரையாய்	

*** :—கூரத்தாழ்வானைக் கொண்டு அடியேனை இன்று திருத்திப் பணிகொண்ட தேவரீர் இதற்கு முற்கால மெல்லாம் இந்த சேஷத்வரஸத்தை அடியேனுக்கு ஊட்டாமல் வீணாக விஷயந்தரங்களிலே அகலவைத்திருந்ததற்கு என்ன காரணம்? இன்று இங்ஙனே திருவுள்ளம் பற்றும்படியாக என்னிடத்தில் என்னஸுக்குருத முண்டாயிற்று? ஒன்றுமில்லை; அப்படியிருக்கச் செய்தேயும் தேவரீர் தம்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையைக் கொண்டே யன்றோ இன்று ஆட்படுத்திக் கொண்டது. ஹா ஹா இப்படியும் ஒரு க்ருபையுண்டோ? இவ்வருளின் திறத்தை அறிவாரா! அறிந்த தேவரீரே அருளிச் செய்யவேணும் என்றாராயிற்று

நிலைப்பித்தனை = முன்னிலை பொருமை வினைமுற்று. அவம் — வீண். “இன்று என்னை ஆக்கி அடிமை நிலைப்பித்தனை முன்பு அவமே போக்கிப் புறத்திட்டது என் பொருளா!” = இன்று ஸ்வீகரித்ததற்கும் இத்தனை நாள் ஒதுக்கிவைத்ததற்கும் என்ன காரணம்? 38

பொருளும்புதல்வரும்பூமியும் *பூங்குழலாருமென்றே
மருள்கொண்டினைக்கும் நமக்குநெஞ்சே! *மற்றுளார்தரமோ?
இருள்கொண்ட வெந்துயர்மாற்றித் தன்னீறில் பெரும்புகழே
தெருளுந்தெருள்தந்து *இராமாதுசன் செய்யும்சேமங்களே. 39

பொருள்	என்	{ தரவ்யம் என்று சொல்லிக் கொண்டும்	மாற்றி	போக்கடித்து
புதல்வர்	என்றும்	{ புத்திரர்கள் என்று சொல் லிக்கொண்டும்	தன் ஈறு இல்	{ தம்முடைய முடிவில்லாத
பூமி	என்றும்	{ சேஷத்ரமென்று சொல்லிக் கொண்டும்	பெரு புகழே	{ சிறந்தகல்யாண குணங்
பூ குழலார்	என்	{ அழகிய குழலையுடைய ஸ்திரீகள் என்று சொல்லிக் கொண்டும் (அர்த்த புத் திராதிகளையே விரும்பி)	தெருளும்	{ களையேசுந்திக்கக் கடவ
மருள்	கொண்டு	அறிவு கெட்ட	தெருள்	{ தான ஞானத்தை
இளைக்கும்	நம	{ வருந்திக் கொண்டு கிடக் கிற நமக்கு	தந்து	{ அளித்தருளி
இருள்	கொண்ட	அஜ்ஞாநத்தோடு கூடிய	இராமாதுசன்	{ எம்பெருமானார்
வெம்	துயர்	க்ருரமான துக்கங்களை	செய்யும் சேமங் கள்	{ செய்கிற சேஷமங்களா னவை
			நெஞ்சே	{ ஒ மனமே!
			மற்று உளார்	{ மற்ற பேர்களுக்குச் செய் கிற மாதிரியோ? [அல்ல விலக்ஷணம் என்றபடி.]
			தரமோ	

*** :—எம்பெருமானுருடைய திருவருளாலே தாம் பெற்ற நன்மைகளை நினைத்து நினைத்து ஆரந்தமுள்ளடங்காமல் அவ்வாறந்தத்தை நெஞ்சோடே கூடி உசாவுகிறார். நெஞ்சே!

* அன்னை அத்தன் என் புத்திரர் பூமி வாசவர்குழலான் என்று மயங்கிப் புத்ரதார்க்ருஹ
சேஷத்ரங்களுக்கு மேற்பட வொன்றுமறியாமல் உடலுக்கே கரைந்து நைந்துகிடந்த நமக்கு
அஃஞானங்களையும் அது காரணமாகவரும் பாவங்களையும் தொலைத்தருளித் தமது திவ்ய கீர்த்தி
களையே அநவரதம் பேசும்படியான நிலைமையிலே நம்மைக் கொண்டு நிறுத்தினார் எம்பெருமா
னார்; இப்படியாக அவர் நமக்குச் செய்தருளும் சேஷமங்கள் இவ்வுலகில் வேறு யார்க்காவது
கிடைக்கக்கூடியதோ? நம்முடைய பாக்கியமே பாக்கியமன்றோ என்றாராயிற்று.

மற்றுளார் தாமோ? என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; இப்படிப்
பட்ட சேஷமங்களை நமக்கு எம்பெருமானார் தவிர வேறு யாரேனும் அளிக்கக்கூடுமோ? என்
றும், இப்படிப்பட்ட சேஷமங்கள் நமக்குத் தவிர வேறு ஆர்க்கேனும் கிடைக்கத் தகுமோ?
என்றும். இன்று பதில் கடிதம் எதிர்பார்த்தும் கிடைக்கவில்லை. 39

சேமநல்லீடும் பொருளுந்தருமமும் *சீரியநற்
காம முமென்றிவை நான்கென்பர் *நான்கினுங்கண்ணனுக்கே
ஆமதுகாம மறம்பொருள்வீடிதற் கென்றுரைத்தான்
வாமனன்சீலன் *இராமா நுசனிந்தமண்மிசையே.

40

சேமம் நல் வீடும்	{ அனைவர்க்கும், சேஷமருப	கண்ணனுக்கே	{ எம்பெருமான் விஷயத்தி
பொருளும்	{ மான சிறந்தமோஷமும்	ஆமது	{ லேயே உண்டாமது
தருமமும்	{ அர்த்தமும்	அறம் பொருள்	{ தர்ம அர்த்த மோஷங்கள்
சீரிய நல் காம	{ தர்மமும்	வீடு	{ மூன்றும்
மும்	{ மிகவுஞ் சிறந்த காமமும்—	இதற்கு என்று	{ இந்தக் காம புருஷார்த்தத்
என்று இவை	{ ஆக இப்படி சொல்லப்		{ திற்கு சேஷபூதங்கள்
	{ பட்டுள்ள இவை		{ என்று
நான்கு என்பர்	{ நான்கு புருஷார்த்தங்கள்	வாமநன் சீலன்	{ வாமநாவதாரம் செய்த
	{ என்று (வைதிகர் கூறு	இராமா நுசன்	{ பெருமானோடு ஒத்தசீலத்
நான்கினும்	{ வர்கள்;		{ தையுடையரான எம்பெ
காமம்	{ இந்த நான்கு புருஷார்த்தம்	இந்த மண்மிசை	{ ருமானார்
	{ களுள்	உரைத்தான்	{ இவ்வுலகத்தில் அருளிச்
	{ காமமாவது		{ செய்தார்.

* * * :—எம்பெருமானார் இவ்வுலகத்தார்க்கு உபதேசித்தருளின அர்த்தங்களில் ஒரு
அர்த்த விசேஷத்தை இப்பாட்டில் எடுத்துரைக்கின்றார்:—ஸகல சாஸ்த்ரங்களாலும் பிரதி
பாதிக்கப்படுமவை தர்மம் அர்த்தம் காமம் மோஷம் என நான்கு புருஷார்த்தங்களாம்; அந்த
நான்கினுள் காமமென்பது பகவத்விஷய காமம்; விஷயாத்ரங்களைப்பற்றின காமம் சிற்றின்ப
மாதலால் அது புருஷார்த்தமன்று; பேரின்பமாகிய பகவத் காமமே காமம். அதுவே புரு
ஷார்த்தம். மற்ற மூன்று புருஷார்த்தங்கள் மேற்சொன்ன காமபுருஷார்த்தத்திற்கு சேஷப்
பட்டவைகள்; காமமே ப்ரதாநசேஷியான புருஷார்த்தம் என்று உலகத்தாரெல்லார்க்கும் உப
தேசித்தருளினர் எம்பெருமானார் என்றாராயிற்று.

சேம நல்லீடு மென்று தொடங்கி அறம் பொருள் வீடிதற்கு என்னுமளவும் எம்பெருமானா
ருடைய உபதேச வடிவம்.

கண்ணனுக்கேயாமது காமம்—காமக்ரோதங்களைக் கெட்டகுணமாகக் கூறியிருப்பது
தகாத விஷயங்களில் காமம் கூடாதென்பதுபற்றி. பகவத்விஷயத்தில் காமம் சாஸ்த்ரவிஹிதம்.
ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளில் இக்காமமே பொலியும்.

வாமநன் சீலன்—வாமநாவதாரம் செய்த எம்பெருமானுடைய சீலம்போன்ற சீலத்தை
புடையவர் என்கை ஒருவரும் அபேக்ஷியாதிருக்கத் தன்பேறாக எல்லார் தலையிலும் திருவடி
களை வைத்துத் திரிவிக்கிரமனுதுபோல், ரஸ்யமாயும் ராஸ்யமாயுமுள்ள அர்த்த விசேஷங்
களைத் தமது நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே வெளியிடுபவர் எம்பெருமானார் என்கிறது. 40

மண்மிசை யோனிகள் தோறும் பிறந்து *எங்கள் மாதவனே
கண்ணுற்றதிலும் காண்கில்லா *உலகோர்க ளெல்லாம்
அண்ண லிராமாநுசன் வந்துதோன்றிய வப்பொழுதே
நண்ணரு ஞானந் தலைக்கொண்டு *நாரணற்காயினரே.

41

எங்கள் மாத } நமக்கு நாதனான திருமால்
வனே } தானே
மண்மிசை யோ } (இப்பூமியிலுள்ள மதுஷ்
னிகள் தோ } யாதி) யோனிகள் தோ
றும் பிறந்து } மும் அவதரித்து
கண்ணுற்றதிலும் } எல்லாருடைய கண்ணுக்
காண்கில்லா } கும் தன்னை இலக்காக்கிக்
உலகோர்க } கொண்டு நின்ற விடத்தி
கள் எல்லாம் } லும் (அவனை நம்முடைய
நாதனென்று) காண
மாட்டாதிருந்த இவ்வுல
கத்தாலெல்லாரும்

அண்ணல் இரா } ஸர்வஸ்வாமியான எம்பெ
மாநுசன் வந் } ருமானார் இங்கேவந்தவ
துதோன்றிய } தரித்தவுடனே
அப்பொழுதே }
நண்ண அருஞ் } பெறுதற்கரிதான ஞானம்
னம் தலைக் } அதிகரிக்கப்பெற்று
கொண்டு }
நாரணற்கு ஆயி } ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு
னர் } சேஷப்பட்டனர்.

***:—எம்பெருமானுடைய அவதாரத்திற்காட்டிலும் எம்பெருமானுடைய அவதார
மே சிறப்புற்ற தென்கிரார் எம்பெருமான் பலபலயோனிகளில் பலவகைப்பிறவி பிறந்து கண்
காண வந்துகின்று உபதேசங்களாலே ஸ்வஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக்கொடுத்த விடத்திலும்
யாரும் அவனை லக்ஷியம் பண்ணவில்லை; “அவனாந்தி மாம் மூடா:” [என்னை மூடர்கள் அவமா
னப்படுத்துகிறார்கள்] என்று அவன்றானே சொல்லிக்கொண்டு வருத்தப்படவேண்டிற்றாயிற்று.
ஆகையாலே பகவானுடைய அவதாரம் ஸம்ஸாரிகளுடைய தெள்ளறிவுக்கு உறுப்பாகவில்லை.
எம்பெருமானுடைய அவதாரமோ வென்னில்; பயன்பெற்றது. இவர்தாம் திருவவதரித்த
வுடனே எல்லாவுலகத்தாரும் ஆச்சரியமான ஞானத்தைப்பெற்று உஜ்ஜீவித்தார்கள்—என்றாரா
யிற்று.

41

ஆயிழையார் கொங்கை தங்கும் *அக்காதலளற்றமுந்தி
மாயுமென்னுனியை வந்தெடுத்தா னின்ற *மாமலரான்
நாயக நெல்லாவுயிர்கட்கும் நாத னாரங்கனென்னுந்
தூயவன் *திதிலிராமாநுசன் தொல்லருள் சுரந்தே.

42

மாமலரான் நா } லக்ஷ்மீபதியான
யகன் } பெரியபெருமான்
அரங்கன் }
எல்லா உயிர்கட் } ஸகலஆத்மாக்களுக்கும்
கும் நாதன் } சேஷி என்று உபதேசிப்
என்னும் } பவரும்
தூயவன் } பரமபரிசுத்தரும்
திது இல் } எவ்வகை குற்றமுமில்லாத
வருமான
இராமாநுசன் } எம்பெருமானார்:—
(என்னசெய்தாரென்றால்)

ஆய் இழையார் } அழகிய ஆபரணங்கள்
கொங்கை } ணிந்த ஸ்திரீகளுடைய
தங்கும் அக் } கொங்கைத் தடத்தில்
காதல் அளவு } தங்கும் ஆசையாகிற
அழந்திமாயும் } சேற்றிலே அமுந்தி
என் ஆவியை } நசித்துப் போகிற என்
ஆத்மாவை }
தொல் அருள் } இன்று நிரீஹதுக க்ருபை
சுரந்து வந்து } பண்ணிவந்து உத்தரித்
இன்றுஎடுத்தான் } தருளினார்.

***:—பகவானுடைய அவதாரகாலங்களில் திருந்தாத ஸம்ஸாரிகளும் எம்பெருமா
னார் காலத்தில் திருந்திவிட்டார்களென்று கீழ்ப்பாட்டில் கூறியதற்கு வேறு தருஷ்டாந்தம்
காட்ட வேணுமோ? என்னைத் திருத்திப் பணிகொண்ட விஷயமொன்றே போராதோ வென்
பார்போலத் தம்மைத் திருத்தினதைச் சொல்லி ஆனந்தப்படுகிறார்.

42

சுரக்குந் திருவுமுணர்வும் *சொலப்புதில் வாயமுதம்
பரக்கு மிருவினை பற்றற வோடும் *படியிலுள்ளீர்!
உரைக்கின்றன னுமக்கியானறஞ்சீறு முறுகலியைத்
தூரக்கும் பெருமை *இராமா நுசனென்று சொல்லுமினே.

43

படியில் உள்ளீர்	இப்படியிலுள்ளவர்களே!	திருவும்	{ பக்திப் பெருஞ்செல்வ
யான் உமக்கு	{ நான் உங்களுக்கு (ஒரு	உணர்வும்	மும்
உரைக்கின்ற	ஹிதம்) சொல்லு	சுரக்கும்	ஞானமும்
னன்	கிறேன்; (என்னவென்		மேன் மேலும் பெருகும்
	றுல்)		அந்தத் திருநாமத்தைச்
அறம் சீறும்	தாமமார்கத்தத்தில் சீற்ற	சொல்புகில்	சொல்லத் தொடங்
உறுகலியை	முடைத்தாய் ப்ரபல		கும் போதே
தூரக்கும் பெ	மான கலியை ஒட்டி	வாய் அமுதம்	{ வாக்கிலே அம்ருதாஸம்
ருமை இரா	விடும் எம்பெருமான	பாக்கும்	வியாபிக்கும்;
மாநுசன்	ருடைய திருநாமத்	இருவினை	மஹாபாவங்கள்
கொல்லுமின்	தைச் சொல்லுங்கள்;	பற்று அற ஓநம்	{ அடியோடே போய்
	(அப்படி சொன்னால்		விடும்.

***—உலகத்தாரை நோக்கி நீங்களெல்லாரும் ஸ்ரீராமா நுஜ திவ்ய நாமத்தை வாயாரச் சொல்லுங்கள், உங்களுக்கு எல்லாவிதமான நன்மைகளும் உண்டாகுமென்கிறார்: ஓ ஜனங் களே! உங்களுக்கு ஓர் அருமையான அர்த்தத்தை உபதேசிக்கிறேன், கேளுங்கள்; எம்பெருமா னுருடைய ஸம்பந்தமுள்ள தேசத்தில் தருமத்திற்கு மாறான கலிபுருஷன் நிற்கப்பெறமாட் டான்; அன்னவரது திருநாமங்களை நீங்கள் அதுஸந்தாநம் பண்ணுங்கள்; உங்களுக்கும் ஜ்ஞாந பக்திகள் தலையெடுக்கும். பாவங்களும் தொலையும். அத்திருநாமங்கள் நாவுக்கும் இனிதா யிருக்கும். சொல்லிப்பாருங்கள்.

உமக்கு + யான், உமக்கியான். “யவ்வரின் இய்யாம்” என்பது நன்னூல்.

“நேர்பதினாற் றிரைபதினெழுந் றேதினர் கலித்துறையோரடிக்கெழுத்தே” என்ற இலக்கணத்திற்கு மாறாக இப்பாட்டின் மூன்றாமடியில் (ஒற்றெழுதித்துப்) பதினெட்டெழுத்து வந்தது என்னெனில்; உமக்கியான் என்ற விடத்தில் ககரத்தின் மேலேறின இகரம் குற்றிய விகரமாகையாலே வண்ணங்கெடாமைக்குக் கழித்து உடலெழுத்தான ககரத்தைக் கீழோடே ஒன்றுகித்துப் பதினெழுமுத்தாகவே எண்ணத்தக்கது. கம்பர் இயற்றிய சடகோபரந்தாதி யில் “என் முடியா தேனக்கியாதே யரிய திரா வண்ணறன்” என்ற இருபத்தொன்பதாம்பாட்டி லும் இப்படியே பிரயோகம் வந்தமை காண்க. இந்த நூற்றந்தாதியிலும் மேல் ஐம்பத்து மூன்றாம் பாட்டில் “பற்பல்லுயிர்தனும் பல்லுலகியாவும் பரனதென்னும்” என்ற விடத்திலும் இங்ஙனமே கொள்க.

43

சொல்லார் தமிழொருமூன்றும் * சுருதிகள் நான்குமெல்லை
யில்லா வறநெறியாவந் தெரிந்தவன் * எண்ணருஞ்சீர்
நல்லார்பரவு மிராமா நுசன் திருநாமம் நம்பிக்
கல்லாரகலிடத்தோர் * எதுபெறென்று காரிப்பரே.

44

அகல் இடத்	விசாலமான இப்படியிலுள்	எல்லை இல் லா	{ கணக்கில்லாததரும் சாஸ்தி
தோர்	ளவர்கள்,	அறம் நெறி	{ ரங்களையும் மற்றும் எல்
சொல்	சொல் நிரம்பிய இயல்	யாவும்	{ லாக் கலைகளையும்
தமிழ் ஒரு	இசை நாடகம் என்கிற	தெரிந்தவன்	அறிந்தவராயும்
மூன்றும்	ஒப்பற்ற முத்தமிழையும்		
சுருதிகள் நான்	நான்கு வேதங்களையும்	எண் அருசீர்	{ எண்ண முடியாத குணங்
கும்			ளையுடையவராயும்

நல்லார் பரவும் { ஸத்துக்களால் துதிக்கப்
படுபவராய் மிருக்கிற
இராமாதுசன் { எம்பெருமானாருடைய
திருநாமம் { திருநாமத்தை
நம்பி கல்லார் { (என் வார்த்தையை) நம்
பிக் கற்கின்றார்களில்லை;

(ஸ்ரீராமாதுஜ நாமஸங்கீர்த்தனமே
புருஷார்த்தமென்று அறிபாதவர்களாய்)
எது பேறு { நமக்குப் புருஷார்த்தம்
என்று காமிப் { எது? என்று கேட்டுக்
பரே! { கொண்டிருக்கிறார்கள்
ஐயோ!

சோல் ஆர் தமிழோரு மூன்றும் = இயல் இசை நாடகம் என மூவகைப்படும் தமிழ்:—
“எழுத்துப் பதின்மூன்று, இரண்டசை சீர்முப்பதேழ்தனை ஐந்து, இழுக்கிலடிதொடை நாற்
பதின் மூன்று ஐந்துபா இனம் மூன்று, ஒழுக்கிய வண்ணங்கள் நூறு ஒன்பது ஒன்பொருள்
கோள் இருமூ, வழக்கில்விகாரம் வனப்பெட்டுயாப்புள் வகுத்தனவே” என்று தொகுத்து
உணர்த்தப்படும் இயற்றமிழின் இலக்கணங்கள். குறிஞ்சி, செருந்தி, இந்தளம், கொல்லி,
காமரம், தக்கேசி, பஞ்சமம், கைசிகம், கார்தாரம், பாலையாழ் முதலிய பண்களைக் கொண்டுள்ள
தமிழ் இசைத்தமிழாம். இயலுக்கும் இசைக்கும் பொதுவானது நாடகத் தமிழாம். திரா
விட சாஸ்திரங்களெல்லாவற்றையும் அறிந்தவர் எம்பெருமானார் என்கிறது.

சுருதிகள் நான்கும்—ருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என வேதங்கள் நான்காம்.
எல்லையில்லா அறநெறி—தர்மசாஸ்திரங்கட்கு அளவே யில்லை. யாவும்—கீழ்ச் சொன்னவற்றை
யும் மற்றுமுள்ள கலைகளையும். 44

பேரென்றுமற்றில்லை நின்சரணன்றி * அப்பேறளித்தற்
காரென்றுமில்லை மற்றச்சரணன்றி * என்றிப்பொருளைத்
தேறும்வர்க்கு மெனக்கு முனைத்தந்த செம்மை சொல்லால்
கூறும்பரமன்று * இராமாதுச! மெய்ம்மை கூறிடிலே. 45

இராமாதுச { எம்பெருமானாரே
நின் சரண் { தேவரீருடைய திருவடிக
அன்றி { னைத்தவிர
மற்று பேறு { உபேயம் வேரென்று
ஒன்றும்இல்லை { மில்லை:
அப்பேறு { தேவரீர் திருவடிகளாகிற
அளித்தற்கு { அந்த உபேயத்தைத்தரு
வதற்கு
அச்சரண் { அத்திருவடிகள் தவிர
அன்றி {
மற்று ஆற ஒன் { வேறு உபாயம் ஒன்று
றும் இல்லை { மில்லை
என்று இப்பொ { என்கிற இவ்வுண்மைப்
ருள் { பொருள்

தேறும்வர்க்கும் { தெளிவாகத் தெரிந்து
எனக்கும் { கொண்டிருக்கிறமஹான்
களுக்கும்
(இந்தத் தெளிவு சிறிது
மில்லாத) எனக்கும்
உனைதந்த செ { (வாசி பாராமல் ஸமமா
ம்மை { கவே) தேவரீரைக் காட்
டிக் கொடுத்த செம்
மைக்குணமானது
மெய்ம்மை கூறி { உண்மை சொல்லில்
டில் {
சொல்லால் { வாய்கொண்டு சொல்லத்
கூறும் பரம் { தரமன்று [அதுபவித்து
அன்று { உருகு மித்தனை].

“உபாயமும் உபேயமும் எம்பெருமானார் திருவடிகளே” என்றிருக்கும் மஹான்களுக்கு
தேவரீர் எவ்வாறு அருள் புரிகின்றதோ அவ்வாறுகவே சிறிதும் வாசுவையாமல் பாவியேனுக்
கும் அருள் புரிகின்றதே! இஃது என்ன பெருங்குணம்!! தருடவிச்வாஸ முடைய ஆழ்வான்
ஆண்டான் போல்வாரை அடிமை கொள்வது போலவே அவிச்வாவலிபான என்னையும் அடிமை
கொள்வதே! இச்செம்மைக் குணத்தின் பெருமையைப் பாசுரமிட்டுச் சொல்ல எனக்கு சக்தி
யில்லையே யென்று தடுமாறுகின்றார். 45

கூறுஞ்சமயங்க ளாறுங்குலைய* குவலயத்தே
மாறன்பணித்த மறையுணர்ந்தோனை * மதியிலியேன்
தேறும்படியென் மனம்புகுந்தானைத் திசையனைத்தும்
ஏறுங்குணனை * இராமாதுசனை யிறைஞ்சினமே. 46

கூறும் சமயங் கள் ஆறும் குலைய	{ மனம்போனபடி சொல்லிக் கொண்டிருக்கிற ஆறு பாஹ்யமதங்களும் தலை மடங்கும்படி.	மதியிலியேன் தேறும்படி என்மனம் புகுந்தானே திசை அனைத் தும் ஏறும் குணனை இராமா நுசனை இறைஞ்சினம்	{ ஜ்ஞாநஹீநனை நா னும் தெளியும்படியாக என் ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்தவராயும் எல்லாத் திக்குகளிலும் பர விய திருக்குணங்களையு டையவராயுமிருக்கிற எம்பெருமானாரை வணங்கினோம்.
குவலயத்தே மாறன் பணித்த மறை உணர்ந்தோனை	{ இப்பூமண்டலத்திலே நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த தமிழ் வேதத்தை கற்று அறிந்தவராயும்		

***—எம்பெருமானார் செய்தருளின அரியபெரிய உபகாரங்கள் நெஞ்சில் ஊற ஊற, பாவசராய்த் திருவடிகளிலே வணங்குகிறார்:—உலகத்தில் பிரமாணமில்லாமலும் யுக்தியில்லாமலும் மனம்போனபடி சொல்லிக்கொண்டு திரிகிற மதாந்தரஸ்தர்களைப்பெல்லாம் பங்கப்படுத்துவதற்காக நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த தமிழ்வேதமான திருவாய்மொழியை ஒதியுணர்ந்தவரும், அவிவேகியான நரன்கூடத் தேறுதலடையும்படி என் நெஞ்சினுள்ளே புகுந்து என் ஸத்தையை நோக்குபவரும், திசைகளெங்கும் பரவிய புகழையுடையருமான எம்பெருமானாரை வணங்கினோமென்றாராயிற்று.

சமயங்கள் ஆறும்—தேஹாத்மவாதி, தேஹபரிணாத்மவாதி, விஜ்ஞாநாத்மவாதி, சூர்யவாதி, அத்வைதவாதி, சிவபரத்வவாதி—என்றிப்படி ஆறு மதஸ்தர்களுண்டு. வேறு வகைகளும் உண்டு. எல்லா மதங்களும் திருவாய் மொழியில் நெற்செய்யப் புத்தேயுங்கணக்கிலே தொலைக்கப்பட்டனவென்க. குவலயம்—வடசொல். தேறும்படி—ஒரு வழியாலும் நாம் உஜ்ஜீவிக்க வகையில்லையே! என்செய்வோம்' என்று தடுமாறிக்கிடந்த நானும் 'இனி நமக்கொரு குறையுமில்லை' என்று தேறி மார்விலே கைவைத்துறங்கும்படியாக என்கை. ... 46

இறைஞ்சப்படும் பரன் சன் னரங்கென்று* இவ்வுலகத் தறம் செப்புமண்ண லிராமா நுசன்* என்னருவினையின் திறஞ்செற்றிரவும் பகலும் விடா தென்றன்சிந்தையுள்ளே நிறைந்தொப்பறவிருந்தான்* எனக்காரும் நிகரில்லையே. 47

இறைஞ்சப்படும் பரன் சன் அரங்கன் என்று	{ 'எல்லாராலும் வணங்கத் தக்க பரதெய்வம் (எதுவேன்றால்) சச சூகிய ஸ்ரீரங்கநாதனை யாம்' என்று	பகலும் இரவும் விடாது என் தன் சிந்தை உள்ளே	{ ஸர்வ காலத்திலும் (என் ஹ்ருதயத்தினுள்ளே
இ உலகத்து அறம் செப்பும் அண்ணல் இராமா நுசன் என் அருவின யின் திறம் செற்று	{ இப்பூமண்டலத்திலே ஸாக்ஷாத் தர்மத்தை அரு ளிச் செய்யுமவராய் ஸர்வஸ்வராமியான எம்பெருமானார் என்னுடைய போக்க முடியாத கர்மஸமூ ஹத்தைப் போக்க	நிறைந்து ஒப்பு அற இருந் தான் எனக்கு ஆரும் நிகர் இல்லை	{ பரிபூர்ணராகி இவ்விருப்புக்கு)ஒப்பில் லாதபடி எழுந்தருளி யிருக்கிறார்; இப்படிப்பட்ட அருளைப் பெற்ற எனக்கு ஒப்பாவார் ஆருமில்லை.

***—ஸ்ரீ ரங்கநாதனை எல்லாரும் வணங்கத்தக்க பரதெய்வமென்னும் உண்மையை உலகத் தார்க்கு உபதேசித்து எல்லாரையும் பகவத் ஸமாச்சரயணத்தில் ருசியுடையவர்களாக்கிப் போருகின்ற எம்பெருமானார் என்னுடைய தீவினைகளை வேரோடே களைந்தொழித்து அநவரதமும் எனது ஹ்ருதயத்தினுள்ளே பரிபூர்ணராயெழுந்தருளியிராகின்றார்; இப்படிப்பட்ட பரமபாக் கியம் பெற்றவன் இவ்வுலகில் நானொருவனேயாகையால் * இல்லை யெனக் கெதிரில்லை யெனக் கெதிரில்லை யெனக்கெதிரே. 47

நிகரின் நிநின்றவென் நீசதைக்கு* நின்னருளின் கணன்றிப்
புகலொன்றுமில்லை யருட்குமஃதேபுகல்* புன்மையிலோர்
பகரும்பெருமை யிராமாதுசவினி நாம்பழுதே
அகலும் பொருளென்* பயனிருவோமுக்கு மானபின்னே. 48

புன்மையிலோர் பகரும் பெருமை இராமாதுச	மஹான்கள் பேச வேண் டும்படியான பெருமை யையுடைய எம்பெரு மானாரே!	அஃதே புகல்	(என் போல்வாருடைய) அந்தத்தாழ்மையே சா ணம், (அக இவ்வகை யாலே)
நிகர் இன்றி நின்ற என் நீசதைக்கு நின் அருளின் கண் அன்றி புகல் ஒன்றும் இல்லை	என்னுடைய ஒப்பற்ற தாழ்மைக்கு தேவரீருடைய க்ருபை யினிடத்தில் தவிர வேறு எவ்விடத்திலும் ஒதுங்க இடமில்லை; தேவரீருடைய அந்த க்ருபைக்கும்	இருவோமுக கும் பயன் ஆனபின் இனி நாம் பழுதே அகலும் பொருள் என்	அடியேனால் தேவரீருக் குப்பயன், தேவரீரால் அடியேனுக்குப் பயன் என்று வித்தமான பின்பு இனி மேலும் நாம் வியர்த்தமாக பிரிந்திருக்கைக்குக் காரணம் என்ன?
அருட்கும்			

* * * :—எனக்காரும் நிகரில்லையே” என்று கனித்துக்கூறின அமுதனரை நோக்கி எம்
பெருமானார் “ இக்கனிப்பு உமக்கு எத்தனை நாளைக்கு நிற்கு? நான் உம்மை விட்டுவிடவுங்
கூடும்; நீர் என்னை விட்டுவிடவுங்கூடும். இரண்டத் தொன்று நேர்ந்தால் இக்கனிப்பு மாறக்
கூடியது தானே” என்ன—; இனி நாம் வீணாக விட்டுப் பிரிவதற்குக் காரணமேயில்லை யென்கிறார்.

[“ததஹம் த்வத்ருதே ந நாதவாந் மத்ருதே த்வம் தயநீயவாந் நச, விதிநீர்மிதமேததந்
யெயம் பகவந் பாலய மாஸ்மஜீஹப:” என்ற ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்ந ச்லோகமும் இப்
பொருள் கொண்டதே.

நீசதை—‘நீசதா’ என்ற வடசொல் ஐயீரூயிற்று. நீசஸ்யபாவ: நீசதா—நீசனாயி ருக்
குந் தன்மை. அருட்குமஃதேபுகல்—நீசர்கள் விஷயத்தில் க்ருபை பண்ணினாலன்றோ அருள்
விளங்குவதும் பயன் பெறுவதும். 48

ஆனதுசெம்மையறநெறி* பொய்ம்மையறுசமயம்
போனதுபொன்றி இறந்தது வெங்கலி* பூங்கமலத்
தேனதிபாய்வயல் தென்னரங்கன் கழல் சென்னிவைத்துத்
தானதில்மன்னும்* இராமாதுச னித்தலத்துதித்தே. 49

பூ கமலம் தேன் நதி பாய் வயல்	தாமரைப் பூக்களிலுண் டான மகரந்தமானது ஆரூகப் பெருகப் பெற்ற கழனிகளையுடைய	இராமாதுசன் இ தலத்து உதித்து செம்மை அறம் நெறி	எம்பெருமானார் இப்பூமியிலே திருவவதரித் ததனால் ருஜுவான தர்மமார்க்க மானது
தென் அரங்கன் கழல் சென்னி வைத்து தான் அதில் மன்னும்	பூரங்கத்திலே எழுந்தருளி யிருக்கிற பெரிய பெரு மானுடைய திருவடிகளை சிரஸாவஹித்துக் கொண்டு தாம் அத்திருவடிகளிலே யே ப்ரவணராயிருக்கிற	ஆனது பொய்ம்மை அறு சமயம் பொன்றிபோனது வெம் கலி இறந் தது	ஸத்தை பெற்றது; பொய்யே நிறைந்து கிடக் கிற அறுசமயங்களும் நாசமடைந்தன; கொடிய கலியுகமும் மாண்டது.

* * * :—எம்பெருமானார் திருவவதரித்ததனாலே இவ்வுலகத்துக்கு உண்டான நன்மை
களை அருளிச் செய்கிறார் இதில். முன்பு குத்ருஷ்டிகளினால் அழிந்துகிடந்த தர்மமார்க்கம்

மீண்டு சிலைபெற்றது; சாஸ்த்ரவிருத்தான புறமதங்களெல்லாம் தலைசாய்ந்தன; கலிதேவமும்கெட்டுப்போயிற்று

49

உதிப்பனவுத்தமர் சிந்தையுள்* ஒன்னலர் நெஞ்சமஞ்சிக்
கொதித்திட மாறிநடப்பன* கொள்ளைவன் குற்றமெல்லாம்
பதித்தவென் புன்கவிப் பாவினம் பூண்டன பாவுதொல்சீர்
எதித்தலைநாதன்* இராமாநுசன்றன் னிணையடியே.

50

பாவு தொல் சீர்	{ உலகமெங்கும் பரவின நித்யகல்யாண குணங் களையுடையவரும்	ஒன்னலர் நெஞ் சம்	{ பிரதிபக்திகளுடைய நெஞ்சானது
எதி தலை நாதன்	{ யதிகளுக்குத் தலையான நாயகருமான	அஞ்சி கொதித் திட	{ பயப்பட்டுப் பரிதவிக்கும் படி
இராமாநுசன் தன்	{ எம்பெருமானுடைய	மாறி நடப்பன	{ மாறிமாறியிட்டு நடக்குந் தன்மையுடையன;
இணை அடி	திருவடியிணைகள்	கொள்ளை வன் குற்றம் எல் லாம் பதித்த	{ அபாரமான வலிய தோஷங் கள் யாவும் அழுந்திக்கி டக்கிற

(எப்படிப்பட்டவை யென்றால்)

உத்தமர் சிந்தை யுள் உதிப்பன	{ உத்தமாதிகாரிகளுடைய திருவுள்ளங்களிலே ப்ர காசிப்பதை;	என் புன் கவி	{ என்னுடைய கூடாத்தரமான கவனமாகிய
		பா இனம் பூண் டன	{ பாசுரங்களை (ஸ்தோத்ரமா கப்) பெற்றுக் கொண் டவை.

*** :—தமக்குப் பரமப்ராப்யமான எம்பெருமானார் திருவடிகளை வருணிக்கிறார் இதில்.
வடுகநம்பி போல்வாரான உத்தமாதிகாரிகளாலே இடைவிடாது சிந்திக்கப்படுவன; பிரதிபக்திக
ளுடைய நெஞ்சிலே பரிதாபத்தை உண்டுபண்ணுவன; பல்வகைக் குற்றங்கள் நிறைந்த எனது
கவிகளையும் ஏற்றுக்கொள்வன—அத்திருவடிகள், என்றாராயிற்று.

ஒன்னலர் நெஞ்ச மஞ்சிக் கொதித்திட மாறி நடப்பன—பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை நிர
லிப்பதற்காகப் பலவிடங்களிலும் ஸஞ்சரித்தருளினமை அறிக. மாறிநடத்தல்—ஒரு அழகான
நடை. நம்பெருமாள் நடைபோல.

50

அடியைத்தொடர்ந்தெழு மைவர்கட்காய்* அன்றுபாரதப்போர்
முடியப் பரிநெடுந் தேர்விடுங்கோணை* முழுதுணர்ந்த
அடியார்க்கமுத மிராமாநுசனென்னை யாளவந்திப்
படியிற்பிறந்தது* மற்றில்லைகாரணம் பார்த்திடிலே.

51

அன்று அடியை தொடர் ந்து எழும் ஐவர்கட்கு ஆய்	{ முற்காலத்தில் திருவடிகளை அவலம்பித்து செருக்கிக்கிளர்ந்த பஞ்ச பாண்டவர்களுக்காக [பகூபாதம் பூண்டு]	முழுது உணர் ந்த	{ (ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களில் ஒன்றுங் குறையாதபடி) பூர்த்தியாகத் தெரிந்து கொண்ட)
பாரதப் போர் பாரதயுத்தத்திலே		அடியார்க்கு அமுதம் இராமாநுசன் இப்படியில்	{ பாகவதர்களுக்கு பரமபோக்யரான எம்பெருமானார் இப்பூமண்டலத்தில்
முடிய பரி நெடு தேர்	{ (துரியோதனாதிகள்) மானும்படியாக குதிரைபூண்ட பெரிய தேரை	வந்து பிறந்தது	{ வந்து அவதரித்தது (எதற் காக வெனில்)
விடும் கோணை	{ நடத்தின ஸர்வேச்வரனை	என்னை ஆள பார்த்திடில் மற்று காரணம் இல்லை	{ அடியேனை ஆட்கொள்ளு கைக்காகவேயாம்; ஆராய்ந்து பார்க்கு மளவில் இது தவிர வேறொரு கார ணமில்லை.

பார்த்தான ஸமயங்கள் பதைப்ப* இப்பார்முழுதும்
 போர்த்தான் புகழ்கொண்டு புன்மையினே னிடைத் தான்புகுந்து*
 தீர்த்தானிருவினை தீர்த்தரங்கன் செய்ய தாளினையோ
 டார்த்தான்* இவை யெம்மீராமாங்கன் செய்யு மற்புதமே. 52

(எம்பெருமானாரானவர்)
 அறு சமயங்கள் { (வேதபா ஹ்யங்களான)
 பதைப்ப { ஆறுதர்சகங்களும்
 துடிக்கும்படியாக
 பார்த்தான் திருக்கண் செலுத்தினார்
 இப்பார் முழு { இப்பூமண்டலம் முழுவதை
 தும் { யும்
 புகழ் கொண்டு { (தமது கீர்த்தியினாலே
 போர்த்தான் { மூடிவிட்டார்;
 புன்மையினே { நீசனான அடியேன் பக்க
 னிடை { லிலே
 தான்புகுந்து { தாமாகவே (கீர்ஹேதுகக்ரு
 { பையினால்) வந்து புகுந்து

இருவினை
 தீர்த்தான்
 தீர்த்து
 அரங்கன்
 செய்ய தாள்
 இனையோடு
 ஆர்த்தான்
 இவை
 எம்மீராமாங்கன்
 செய்யும் அற்
 புதம்
 பெரிய பாவங்களை
 போக்கியருளினார்;
 பாவங்களைப் போக்கினது
 மன்றியில்
 ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய
 அழகிய திருவடிகளோடே
 (என்னை) அந்நயிப்பித்
 தார்;
 ஆகிய இக்காரியங்களெல்
 லாம்
 எமக்கு ஸ்வாமியான எம்
 பெருமானார் செய்தரு
 ளின ஆச்சரியச்செயல்
 களாம்.

*** :—எம்பெருமானாருடைய ஆச்சரியமான சில செயல்களை எடுத்துக்கூறுகின்றார்:—
 சாக்யர் உலாக்யர் பெளத்தர் சார்வாகர் பாசுபதர் காணாதர் என்றிப்படி சொல்லப்படுகிற புற
 மதத்தவர்களை யெல்லாம் நடுங்கச்செய்தார்; இப்பூமண்டலமெங்கும் தமது திருப்புகழே பரவும்
 படிசெய்தார்; ஆத்மகுண மொன்றில்லாத என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து என் பாவங்
 களைப் போக்கி அழகிய மணவாளனுடைய ஸ்ரீ பாதங்களிலே என்னை ஆச்சரியக்கச் செய்தார்;
 இப்படியாக எம்பெருமானார் செய்தருளுமவையெல்லாம் மிக அற்புதமானவை. 52

அற்புதன்செம்மை யிராமாங்கன்* என்னையாளவந்த
 கற்பகங் கற்றவர்காமுறுசிலன்* கருதரிய
 பற்பல்லுயிர்களும் பல்லுலகியாவும் பரனதென்னும்
 நற்பொருள்தன்னை* இந்நானிலத்தேவந்து நாட்டினனே. 53

என்னை ஆள { என்னை ஆட்கொள்வதற்கா
 வந்த { க அவதரித்த
 கற்பகம் உதாரரும்
 கற்றவர் காமுறு { ஞானிகள் ஆசைப்படும்
 சிலன் { படியான சிலகுணத்தை
 யுடையவரும்
 அற்புதன் { ஆச்சரிய செஷ்டிதங்களையு
 { டையவரும்
 செம்மை { ருஜுவாயிருக்குந் தன்மை
 { பொருந்திய வருமான
 இராமாங்கன் எம்பெருமானார்,—

கருதாரிய பல்
 பல் உயிர்களும்
 பல் உலகு யா
 வும்
 பரனது என்
 னும் நல்
 பொருள்
 தன்னை
 இந்நானிலத்தே
 வந்து
 நாட்டினன்
 நினைக்கவும் முடியாதபடி
 எண்ணிறந்திருக்கிற ஆத்
 மவர்க்கங்களும்
 (அவ்வாத்மாக்களுக்கு
 இருப்பிடமான) அள
 விறந்த எல்லாவுலகங்க
 ளும்
 எம்பெருமானுடைய
 ஸொத்துக்களாம் என்
 கிற ஸாரார்த்தத்தை
 இவ்வுலகத்திலே
 வந்தவதரித்து
 ஸ்தாபித்தருளினார்.

*** :—எம்பெருமானார் மதாந்தரங்களைக் கண்டித்து நிலை நாட்டியவரித்தார்தம் இன்ன
 தென்குரார்—தெந்த ஞானிகளைவரும் கொண்டாடுதற்குரிய திருக்குணங்களையும் அதிமா

துஷ்வயாபாரங்கனையும் உடையரான எம்பெருமானார் இவ்வுலகில் திருவவதரித்து “ஸகல ப்ராணிகளும் அந்தப்பிராணிகளுக்கு இருப்பிடமாயுள்ள ஸகல லோகங்களும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே உரிமைப்பட்டவை” என்கிற பரமார்த்தத்தை நிலைநாட்டியருளினர் என்கை.

உலகு=யாவும்’ உலகியாவும்; “யவ்வரினிய்யாம்” என்பது நன்னூல்விதி.

53

நாட்டிய நீசச் சமயங்கள் மாண்டன* நாரணனைக்
காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது* தென்குருகைவள்ளல்
வாட்டமிலா வண்டமிழ்மறை வாழ்ந்தது மண்ணுலகில்
நாட்டியசீலத்து* இராமாநுசன் தன்னியல்வுகண்டே.

54

மண் உலகில் நாட் டிய சீலத்து இராமாநுசன் தன்	{ இப்பூலோகத்தில் மேன் மேலும் திரட்டிக் கொண் ட சீல குணத்தை யுடை யரான எம்பெருமானா ருடைய	வேதம்	வேதங்களானவை
இயல்வு கண்டு	{ ஸ்வபாவத்தை பார்த்து,	களிப்பு உற்றது	{ (நமக்கு இனி ஒரு குறையு மில்லை யென்று,) செருக் கடைந்தன;
நாட்டிய நீச சம யங்கள் மாண் டன	{ (துஷ்டயுக்திகளாலே) நிலை நிறுத்தப்பட்டிருந்த கூடா மதங்க ளெல் லாம் ஒழிந்தன;	தென் குருகை வள்ளல்	{ அழகிய திருக்குருகூரில் அவதரித்த உதாரரான ஆழ்வார் (அருளிச் செய்த)
நாரணனை காட் டிய	{ ஸ்ரீமந்நாராயணனைப் பிரதி பாதித்த	வாட்டம் இலா ஒரு குறையுமற்ற வண் தமிழ் மறை	{ சிறந்ததமிழ் வேதமான திருவாய்மொழி
		வாழ்ந்தது	வாழ்வு பெற்றது.

* * * :—சிங்கத்தைக் கனவில் கண்டாலும் ஸாமான்யமிருகங்கள் நசித்தொழியும்; அவற்றைக் கொல்லுவதற்காகச் சிங்கம் ஒரு முயற்சியும் செய்யவேண்டா. அதுபோல, இவ்வுலகில் கிளர்ந்து கிடந்த பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மதங்களைத் தொலைப்பதற்காக எம்பெருமானார் ஒரு பிரயத்னமும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை; அவருடைய இயல்வைக் கண்ட காட்சியில்தானே மதாந்தரங்கள் யாவும் மாண்டுபோயின; அவை மரளவே ஸ்ரீமந்நாராயணபரங்களான வேதங்களும் அந்த வேதங்களின் ஸாரமாகிய அருளிச்செயல்களும் பொலிவு பெற்று ஒங்கின—என்று ராயிற்று.

54

கண்டவர் சிந்தைகவரும் கடிபொழில் தென்னரங்கன்*
தொண்டர்குலாவு மிராமாநுசனை* தொகையிறந்த
பண்டருவேதங்கள் பார்மேல் நிலவிடப் பார்த்தருளும்
கொண்டலை மேவித்தொழும்* குடியாமெங்கள் கோக்குலமே

55

தொகை இறந்த கணக்கில்லாத பண்டரு வேதங் கள்	{ ஸ்வரப்ரதாநங்களான வேதங்கள்	தென் அரங்கன்	{ தென்னரங்கத்திற்குத் தலை வரான பெரிய பெருமா ளுக்கு
பார்மேல் நிலவிட	{ இப்பூமியிலே ஒங்கி வளரும்படி	தொண்டர்	{ அடிமைப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ் ணவர்களால்
பார்த்தருளும்	செய்தருளினவரும்	குலாவும்	{ கொண்டாடப்படுபவரு மான
கொண்டலை	பரம உதாரரும்,	இராமாநுசனை	எம்பெருமானாரை
கண்டவர் சிந் தை கவரும்	{ கண்டவர்களின் நெஞ்சைக் கவர்கின்ற	மேவி தொழும்	{ பொருந்தி ஆச்ரயிக்கிற குடி
கடி பொழில்	{ மணமிக்க சோலைகள் சூழ்ந்த	எங்கள் கோக்	{ எங்களுக்கு ஸ்வாமியாகக் குலம் ஆம்
		குலம் ஆம்	கூடிய குலமாம்.

எம்பெருமானை அடிபணிந்து உஜ்ஜீவிக்கும் மஹான்கள் தாம் அடியேனை ஆள்வதற்கு உரியவர்கள் என்றாயிற்று. ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்களுக்கு அடியேன் தாஸனாயிருப்பேன் என்றவாறு.

ஸ்ரீராமாநுசனை மேவித் தொழுங்குடி எங்கள் கோக்குலமாம் — எம்பெருமானை எமக்கு ஸ்வாமி; அவரை ஆசிரியப்பவர்களே எமக்கு ஸ்வாமிகள்.

கோ என்பதற்கு மேன்மையென்றும் பொருள் உண்டாதலால்; எங்கள் கோக்குலம் — எங்களுடைய மேன்மையான குலம் (எப்படிப்பட்டதென்றால்), ஸ்ரீராமாநுசனை மேவித் தொழுங்குடியாம் —, என்பதாகவும் உரைக்கலாம். “எங்கள் கோக்குடியே” என்றும் பாடமுண்டு பொருள் ஒன்றே.

55

கோக்குலமன்னரை மூவெழுகால் * ஒரு கூர்மழுவால்
போக்கியதேவனைப் போற்றும் புனிதன்* புவனமெங்கு
மாக்கியகீர்த்தி யிராமாநுசனை யடைந்தபின், என்
வாக்குரையாது* என்மனம் நினையாதினி மற்றொன்றையே.

56

கோக்குலம் மன்னரை	கூத்திரிய குலத்து அரசர்களை	புவனம் எங்கும் ஆக்கியகீர்த்தி	உலகமெங்கும் பரவின புகழையுடையவருமான
மூ எழு கால்	இருபத்தொரு தலைமுறையனவும்	ஸ்ரீராமாநுசனை அடைந்தபின்	எம்பெருமானை ஆசிரியத்த பின்பு
ஒரு கூர் மழுவால்	கூர்மை பொருந்திய ஒரு மழுவாலே	இனி மற்று ஒன்றை	மேலுள்ள காலமெல்லாம் வேறு எந்த விஷயத்தையும்
போக்கிய	(பரசுராமாவதாரத்தில்) தொலைத்தருளின	என் வாக்கு உரையாது	எனது வாக்கானது சொல்லமாட்டாது;
தேவனை	எம்பெருமானை	என் மனம்	எனது மனமும்
போற்றும்	துதிக்கின்ற	நினையாது	நினைக்கமாட்டாது
புனிதன்	பரமபரிசுத்தரும்,		

“அடைந்ததற்பின் வாக்குரையாது என்மனம் நினையாது” என்றும் பாடமுண்டாம். 56

மற்றொரு பேறு மதியாது* அரங்கன்மலரடிக்கா
நூற்றவரேதனக் குற்றவராக் கொள்ளுமுத்தமனை*
நற்றவர் போற்று மிராமாநுசனை இந்நாளிலத்தே
பெற்றனன்* பெற்றபின்மற்றறியேனொருபேதையே.

57

மற்று ஒருபேறு மதியாது	பாயோஜநாந்தரங்களை கணிசியாமல்	நல் தவர் போற்றும்	பாபந்ர்களாலே புகழ்ப் பட்டவராயு மிருக்கிற
அரங்கன் மலர் அடிக்கு	அழகிய மணவாளனுடைய திருவடித் தாமரைகளுக்கு	ஸ்ரீராமாநுசனை இ நாளிலத்தே பெற்றனன்	எம்பெருமானை இந்த லோகத்திலே அடியேன் ஆசிரியக்கப் பெற்றேன்;
ஆள் உற்றவரே தனக்கு உற்றவர் ஆ	அடிமைப்பட்டவர்களையே தமக்கு ஆத்ம பந்துக்களாக	பெற்றபின்	ஆசிரியத்த பின்பு (வேறு விஷயங்களை
கொள்ளும் உத்தமனை	திருவுள்ளம்பற்றுகிற உத்தம புருஷராயும்	மற்று ஒரு பேதமை அறியேன்	விரும்புகை முதலிய) எவ்வித அஜ்ஞாந கார்யமும் அறியமாட்டேன்.

* * * — “இனி என்வாக்குரையாது, என்மனம் நினையாது மற்றொன்றை” என்று எப்படி நீர் சொல்லக்கூடும்? இருள் தருமா ஞாலத்தில் இருக்கிறீராகையாலே அவிவேகம் வந்து

மூடிக் கொள்ள எத்தனை நாழிகை செல்லும்? என்று சிலர் கூற, எம்பெருமானை இந்த லோகத்திலே நான் ஆச்ரயித்தேனான பின்பு இனி யொரு நாளும் அவிவேகியாக ஆகமாட் டேனென்கிறார்.

நல்தவர் போற்றும்—ப்ரபத்தியாகிற நல்ல தபஸ்ஸைக் கைப்பற்றினவர்களாலே போற்றப் படுபவர். 57

பேதையர்வேதப் பொருள்தென்றுன்னி* பிரமநன்றென் றேதிமற்றெல்லா வுயிருமென்தென்று* உயிர்கள்மெய்விட் டாதிப்பரனே டொன்றமென்று சொல்லுமவ் வல்லலெல்லாம் வாதில்வென்றான்* எம்மிராமாநுசன் மெய்ம்மதிக்கடலே. 58

பேதையர்	{ (வேதத்தைப் ப்ரமானமா கக் கொள்ளாத) அவி வேகிகள்	உயிர்கள் மெய் விட்டு	{ ஜீவாத்மாக்கள் தேஹத்தை விட்ட பின்பு
இது வேதப் பொருள் என்று உண்ணி	{ 'நாங்கள் சொல்லுகிற இது தான் வேதத்தின் அர்த் தம்' என்று நிரூபித்துக் கொண்டு	ஆகி பரனேடு ஒன்று ஆம் என்று சொல் லும் அவ் அல் லல் எல்லாம்	{ ஸர்வகாரண புகளுன ப்ரம புருஷனே டே ஐக்கி யத்தை 'படைகின்றன' என்று சொல்லுகிற அந்த கோலாஹலங் களை யெல்லாம்
பிரமம் நன்று என்று ஒதி	{ பரப்ரஹ்மமான துஎல்லாவற் றினும் விலக்ஷணம்' என்று சொல்லி	மெய் மதி கடல் தத்வஜ்ஞாநக் கடலாகிய எம்இராமாநுசன் வாதில் வென் றான்	{ ஸ்வாமி எம்பெருமானார் வாதத்தில் நி ரவரி த்து வெற்றி பெற்றார்.
மற்றுஎல்லா உயி ரும் அஃது என்று	{ 'அந்த ப்ரஹ்மந்தவிர மற்ற எல்லா ஜீவராசிகளும் அந்த ப்ரஹ்மமே' என்று சொல்லி		

***—எம்பெருமானார் குத்ருஷ்டிகளின் குத்வலிதமான வாதங்களைக் கண்டித்த பழக ளில் ஒருபடியைச் சொல்லி நடுபடுகிறார். சில மூர்க்கர்கள் தாங்கள் சொல்லுவதேவேதங்களின் உண்மையான பொருள் என்று கொக்கரித்துக் கொண்டு அபார்த்தங்களைப் பிதற்றுார்கள். பரப்ரஹ்மம் ஸர்வவிலக்ஷணம்; ஜீவாத்மாக்களெல்லாம் பரப்ரஹ்மத்தில் ஓர் பகுதி; இப்போது உபாதியினால் வெவ்வேறுகத் தோன்றுகின்றன; அவ்வுபாதி கழிந்தபின் ஜீவர்களெல்லாம் பரப் ரஹ்மத்தோடு ஒற்றுமையை அடைந்து விடுகின்றன—என்று மூர்க்கர் பிதற்றும் பிதற்றல்களை யெல்லாம் தத்வஜ்ஞான நிதியான எம்பெருமானார் வாதத்தில் கண்டித்து உண்மைப் பொருளை ஸ்தாபித்து வெற்றி பெற்றாரென்கிறது.

பிரமம்—ப்ரஹ்மம் என்ற வடசொல்விகாரம். உயிர்கள் மெய்விட்டு ஆதிப்பரனேடு ஒன்றும்—ஜீவாத்மாக்கள்; பரப்ரஹ்மத்தோடு ஐக்கியப்படுவது தான் மோக்ஷம் என்று குத்ருஷ்டி கள் உபபாதிப்பார்கள்; "தத் த்வமஸி" என்றும் "ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி" என்றுமுள்ள வேதவாக்யங்களுக்கு இப்படி அபார்த்தம் பண்ணுவார்கள்.

வென்றான் என்பதை வினைமுற்றாகக் கொள்ளாமல் விஜையாலனையும் பெயராகக்கொண்டு வாதில் வென்றவராகிய எம்பெருமானார், மெய்ம்மதிக்கடல்-ஸத்யஜ்ஞாந ஸமுத்ரமாயிருப்பவர் என்று முடிப்பதாக உரைத்தலுமாம். 58

கடலளவாய திசையெட்டினுள்ளும்* கலியிருளே மிடைதரு காலத்திராமாநுசன்* மிக்கநான்மறையின் சுடரொளியால் அவ்விருளை த்துரந்திலனேல்* உயிரை யுடையவன் நாரணனென்றறிவாரில்லை யுற்றுணர்ந்தே. 59

கடல் அளவு } நான்கு ஸமுத்ராங்களை எல்
ஆய } லையாகவுடைய
திசைஎட்டினுள் } எல்லாவிடங்களிலும்
நும் }
கவி இருளே } கவிபுருஷனுகிற அந்தகா
மிடைதருகா } ரமே நெருங்கிக் கிடந்த
லத்து } காலத்தில்
இராமாதுசன் } எம்பெருமானார் (திருவவ
தரித்து)
நால் மறையின் } நான்கு வேதங்களின்
மிக்க சுடர் ஒளி } அளவற்ற தேஜஸைக்
யால் } கொண்டு

அவ்விருளை தூர் } அந்த கவிதோஷத்தைப்
ந்திலன் ஏல் } போக்கியிராமற் போனால்
உயிரை உடைய } எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும்
வன் நாரணன் } சேஷி பூமநாராய
என்று } ணனை என்று
உற்று உணர்ந்து } யாரும் தெரிந்துகொண்டி
அறிவார் இல்லை } ருக்கமாட்டார்கள்.

* * * —என்னப்பனிராமாதுசன் திருவவதரித்து வேதார்த்தங்களை விளக்கக் காட்டியரு
ளானிடில் இவ்வுலகமனைத்தும் அஞ்ஞானமயமாகவே கிடக்கும்; தைவரதீநமாக என்னப்பன் திரு
வவதரித்து எங்கும் வியாபித்துக்கிடந்த கவிபுருஷனுடைய தோஷங்களைத் தொலைத்து வேதச்
சுடர் விளக்கேற்றி அஞ்ஞானாதகாரங்களைப் போக்கடிக்கவே எல்லாரும் பூமநாராயணனை
ஸர்வசேஷி யென்கிற பரமார்த்தத்தைத் தெரிந்து உய்வு பெறலாயிற்று என்கிறார்.

மிடைதருதல்—நெருங்கியிருத்தல் ; இடைவிடாது எங்கும் பரவியிருத்தல்.

59

உணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானியர் யோகந்தொறும்* திருவாய்மொழியின்
மணந்தருமின்னிசை மன்னுமிடந்தொறும்* மாமலரான்
புணர்ந்த பொன்மார்பன் பொருந்தும்பதிகொறும் புக்குநிற்கும்
குணந்திகழ்கொண்டல்* இராமாதுசனெங் குலக்கொழுந்தே.

60

குணம் திகழ் } ஆத்ம குணங்களால் விளங்
குபவரும் }
கொண்டல் } (ஒளதார்பத்தில்) காள
மேகத்தை ஒத்தவரும் }
எம் குலம் } எங்கள் குலத்துக்குத் தலை
கொழுந்து } வருமான
இராமாதுசன் } எம்பெருமானார்
(எங்கே எழுந்தருளியிருப்பரென்றால்)

உணர்ந்த மெய் : கற்றுணர்ந்த தத்வஜ் ஞானி
ஞானியர் போ : களுடைய கோஷ்டிகளை
கம் தொறும் : ங்கும்,

திருவாய்மொழி }
யின் மணம் } திருவாய்மொழியினுடைய
தரு இன் } பரிமளம் மிக்க இனிய
இசை மண் } இசையுள்ள இடங்க
னும் இடம் } ளெங்கும்
தொறும் }
மாமலரான் } பிராட்டி நித்யவாஸம் பண்
புணர்ந்த } னுகிற அழகிய மார்பை
பொன் மார் } யுடைய திருமால் எழுந்
றன் பொருந் } தருளி யிருக்கிற திவ்ய
தும் பதி } தேசங்களெங்கும்
தொறும்புக்கு } எழுந்தருளியிருப்பர்.
நிற்கும் }

* * * —ஞானம் தலையெடுத்த மஹான்களுடைய திரள் எங்கெங்கு இருக்கின்றதோ அங்
கெல்லாம் எழுந்தருளியிருப்பவரும், திருவாய்மொழியின்பரமபோக்கியமான இசை எங்கெங்கு
நிகழ்கின்றதோ அங்கெல்லாம் ஸைவஸாதிப்பவரும், சரிய:பதியான் ஸர்வேச்வரன் எங்கெங்கு
ஸந்திதானம் பண்ணுகிறானோ அந்தத் திருப்பதிகளெங்கும் புகுந்து நிற்பவருமான எம்
பெருமானார் அஸ்மத்குல கூடஸ்தர் என்றாயிற்று. ...

60

கொழுந்துவிட்டோடிப் படரும் வெங்கோள் வினையால்*நிரயத்
தழுந்தியிட்டேனை வந்தாட்கொண்டபின்னும்* அருமுனிவர்
தொழுந்தவத்தோ நெம்மிராமாதுசன் தொல்புகழ் சுடர்மிக்
கெழுந்தது* அத்தால்நல்லதிசயங்கண்ட திருநிலமே.

61

அரு முனிவர் தொழும்	{ அருமையான் நிஷ்டையை யுடைய மஹான்களாலே ஸேவிக்கப் பெற்றவராயும்	திரயத்து அழு ந்தியிட் டேனை	{ ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்திலே அழுந்திக் கிடந்த என்னை
தவத்தோன்	{ ப்ரபத்தியாகிற தபஸ்ஸை யுடையவராயுமிருக்கிற	வந்து ஆள் கொண்ட	{ வந்து ஆட்படுத்திக் கொண்ட பின்பும் ஒளி
எம் இராமா நுசன்	{ ஸ்வாமி எம்பெருமானு ருடைய	பின்னும் சுடர் மிக்கு	{ குன்றாதே முன்னிலும் விசேஷமாக விளங்கா
தொல் புகழ்	{ நித்யமான கல்யாண குணங் கள்,	எழுந்தது அத்தால்	{ நின்றன; அதைக் கண்டு
கொழுந்து விட்டு ஒடி படரும் வெம் கோள் வினை யால்	{ மேன்மேலும் அதிகமாகப் பெருகுகின்ற க்ருரமாய் ப்ரபலமான துஷ்கர்மத் தாலே	இரு நிலம் நல் அதிசயம் கண்டது.	{ விசாலமான இப்பூமண் டலம் மிக்க ஆச்சரியங் கொண் டது.

***எம்பெருமானுருடைய குணங்கள் மஹாபாபியான என்னை ஆட்படுத்திக்கொண்ட வன்
வேடு த்ருப்திபெற்று விடாமல் 'இப்படிப்பட்ட பாபிகள் இன்னும் யாரேனும் கிடைப்பா
ருண்டோ? கிடைப்பாருண்டோ?' என்று இன்னமும் நாக்து நீட்டிக்கின்றது செல்லுகின்றன
என்றும் கருத்தாகும்.

61

இருந்தேனிருவினைப் பாசங்கழற்றி * இன்றுயானிறையும்
வருந்தேனியெம்மிராமாநுசன் * மன்னுமாமலர்த்தாள்
பொருந்தா நிலையுடைப் புன்மையினோர்க்கொன்றும் நன்மை செய்யா
பெருந்தேவரைப்பரவும் * பெரியோர்தம் கழல்பிடித்தே.

62

எம் இராமா நுசன்	{ ஸ்வாமி எம்பெருமானு ருடைய	கழல் இன்று பிடித்து	{ திருவடிகளை இன்று ஆச்சரித்தேனை பின்பு
மன்னு மா தாள் மலர் பொருந் தா நிலை உடை புன்மைபி னோர்க்கு	{ சிறந்த திருவடித்தாமரை களில் சேராத ஸ்வபா வத்தை யுடையவர்களான நீசர்களுக்கு	இருவினை பாசம் கழற்றி இருந் தேன்	{ புண்ணியம் பாவமென்று இரண்டு வகையான கருமபாசங்களினின்று விடுபட்டவனானேன்;
ஒன்றும் நன்மை செய்யா	{ ஒருவிதமான உபகாரமும் செய்யாத	யான்	{ இப்படி நிர்மலனாகப் பெற்ற அடியேன்
பெரு தேவரை பரவும்	{ பெரிய பெருமானை போற்றுகின்ற	இனி இறையும் வருந்தேன்	{ இனிமேல் கொஞ்சங் கூட வருத்தப்பட மாட்டேன்.
பெரியோர் தம்	{ ஆழ்வானாகிற மஹானு டைய		

***ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கே ஸர்வஸ்வதாரம்பண்ண வல்ல பெரிய
பெருமானைப் போற்றுகின்ற கூரததாழ்வானை அடைந்து உஜ்ஜீவித்த அடியேனுக்கு இனி ஒரு
வருத்தமும் வினையக் காரணமில்லையென்று தம்முடைய க்ருதக்ருத்யத்வத்தைக் கூறினாராயிற்று.

இருவினைப் பாசங்கழற்றி - பாவம்போலே புண்ணியமும் பாகதிக்குப் பிரதிபந்தகம் என்
பதை உணர்க. பாவம் இரும்பு விலங்கென்றும், புண்ணியம் பொன் விலங்கென்றும் சாஸ்திரங்
கள் கூறும்.

62

பிடியைத்தொடருங் களிமென்ன * யானுன்பிறங்கியசீர்
அடியைத் தொடரும்படி நல்கவேண்டும் * அறுசமயச்
செடியைத் தொடரும் மருள்செறிந்தோர் சிதைந்தோட வந்திப்
படியைத்தொடரும் * இராமாநுசு மிக்க பண்டிதனே.

63

ஆறு சமயம்
செடியை
தொடரும்
மருள் செறி
ந்தோர்

பாஹ்யமான ஆறு மதங்
களாகிற தூறுகளிலே
படிவதற்குக் காரண
மான அவிவேகம்
நிறைந்த மூடர்கள்

கிதைந்து ஓட

பங்கமடைந்து வெருவி
ஓடும்படியாக

வந்து இப்
படியை
தொடரும்

இப்பூமியிலே வந்து அவ
தரித்து (கம்போல்வாரை
விஷயீகரிப்பதற்குப்)
பின் தொடர்கின்ற

மிக்க பண்டிதன்
இராமாதுச
படியை தொட
ரும் கனிது
என்ன
யான்

மஹாபண்டிதரான
எம்பெருமானாரே,
யானைப் பேடையைப் பின்
பற்றித் திரிகின்ற ஆண்
யானைபோல

சீர்பிறங்கியஉன்
அடியை தொட
ரும்
படி நல்க வேண்
டும்

அடியேன்
ஸௌந்தரியம் முதலிய
குணங்கள் விளங்கு
கின்ற தேவரீரது திருவடி
களைப் பின்பற்றும்படி
கிருபை செய்தருள
வேணும்.

*** - ஸ்வாமி! யானையானது தன் பேடையினிடத்துப் பெருங்காதல்கொண்டு அத
னையே பின்பற்றித் திரிவதுபோல் அடியேன் தேவரீருடைய அழகிய திருவடிகளையே அளவற்ற
அபிநிவேசத்தோடு அதுவர்த்தித்துச் செல்லும்படியாக அருள்புரியவேணுமென்று வேண்டினு
ராயிற்று. 63

பண்டருமாறன் பசுந்தமிழ்* ஆனந்தம் பாய்மதமாய்
விண்டிடவெங்க ளிராமாதுசமுனிவேழம்*மெய்ம்மை
கொண்டநல்வேதக் கொழுந்தண்டமேந்திக் குவலயத்தே
மண்டிவந்தேன்றது*வாதியர்காளுங்கள் வாழ்வற்றதே. 64

எங்கள் இராமா
துச முனி
வேழம்

எங்களுக்கு விதேயமான
ஸ்ரீராமாதுச முனியா
கிற மத்தகஜமானது,

மாறன்
பண்
தரு

நம்மாழ்வார்
இசைகளாலே
அருளிச்செய்த

பசுந்தமிழ்
ஆனந்தம்

செந்தமிழான திருவாய்
மொழியில் விளைந்த ஸந்
தோஷம்

பாய்மதம் ஆய்
விண்டிட

பெருகுமதநீராக ஒழுகப்
பெற்று

மெய்ம்மை

கொண்ட நல்
வேதம்
கொழு தண்
டம் ஏந்தி

ஸத்யவாதியான நல்ல வேத
மாகிற பெரிய தடியைத்
தூக்கிக் கொண்டு

குவலயத்தே

மண்டி வந்து
ஏன்றது

இப்பூமண்டலத்திலே
உங்களை நெருக்கிக்
கொண்டு வந்து மேலி
டாரின்றது;

வாதியர்கள்

உங்கள் வாழ்வு
அற்றது

தூர்வாதிகளே!
உங்களுடைய பிழைப்பு
போயிற்று.

*** - குதலிதவாதங்கள் பண்ணுகிற தூர்வாதிகளே! இனி நீங்கள் பிழைக்க வழியில்
லையென்று நிச்சயித்துக் கொள்ளுங்கள்; ஏன்? என்கிறீர்களோ; எம்பெருமானாரென்னும் ஒரு
மதயானையானது உங்களைப் புடைப்பதாகப் பெரிய தடியை பெடுத்துக்கொண்டு எதிரிட்டு
வாரா நின்றது; இதற்குத் தப்பிப்பிழைக்க உங்களாலாகாது - என்கிறார்.

யானைக்கு மதநீர் பெருகுமே; இந்த ஸ்ரீராமாதுச கஜராஜனுக்கு எது மதநீர் என்ன; முதல
டியிற் கூறுகின்றார். திருவாய் மொழியின் அதுபவத்தாலுண்டான ஆனந்தாஸமே இந்த கஜராஜ
னுக்கு மதநீர்ப் பெருக்காம். இதனால், எம்பெருமானார் எப்போதும் திருவாய்மொழியை அது
பவித்துக் களிப்புறுவர் என்றதாகிறது. 64

வாழ்வற்றது தொல்லவாதியர்க்கு* என்றும்மறையவர்தம்
தாழ்வற்றது தவம்தாரணிபெற்றது* தத்துவநூல்
கூழற்றது குற்றமெல்லாம்பதித்த குணத்தினர்க்கந்
நாழற்றது* நம்மிராமாதுசன் தந்தஞானத்திலே. 65

நம்பெருமாநுசன் ஸ்வாமி எம்பெருமானார்
தந்த ஞானத்தில் அருளின ஞானத்தினால்
தொல்லை வாதி } நெடுநாளாக இருந்த
யர்க்கு } தூர்வாதிகளுக்கு
வாழ்வு அற்றது } வாழ்ச்சி அற்றுப்
போயிற்று;
மறையவர் தம் } வைதிகர்களுடைய குறை
தாழ்வு }
என்றும் அற்றது } இனி ஒருநாளும் இல்லாத
படியாயிற்று.
தாரணி பூமண்டலமானது

தவம் பெற்றது பாக்கியம் பெற்றது;
தத்துவம் நூல் தத்வபரமானசாஸ்திரங்கள்
கூழ் அற்றது } ஸந்தேஹமற நிச்சயமான
பொருளைத் தெரிவிப்
பவையாயின;
குற்றம் எல்லாம் } பல்வகைக் குற்றங்களும்
பதித்த குணத் } நிறைந்த ஸ்வபாவத்தை
தினர்க்கு } யுடைய ஜனங்களுக்கு
அநாழ் அற்றது } அந்தக் குற்றங்கள்
தீர்ந்தன.

***—எம்பெருமானார் இவ்வுலகில் அவதரித்து உபதேசாதி முகத்தாலே உண்டாக்கின
தத்துவஞானத்தால் பலித்த அம்சங்கள் எவையென்றால்: தூர்வாதிகளுடைய வாழ்வு மாண்டது;
வைதிகர்களுக்கு இருந்த ஸங்கடங்கள் அற்றுப் போயின: பூமண்டலம் மஹாபாக்யம் பெற்றது;
தத்வ சாஸ்திரங்களில் எவ்விதமான ஸந்தேஹமும் உண்டாகாதபடி நிச்சயஞானமே உண்டா
யிற்று; பாஸிகளின் பாவங்களெல்லாம் தொலைந்துபோயின; ஆகிய இவை எம்பெருமானாரளித்த
தத்துவஞானத்தின் பயனாகத் தேறினவை—என்றாயிற்று.

தொல்லைவாதியர் = வைதிகர்கள் தாம் அநாதியாகவுள்ளவர்; தூர்வாதிகளும் அநாதியாக
உண்டோவெனில்; பயிருள்ளபோதே தொடங்கிக் களையுமுண்டாவதுபோல, பாஹ்யர் குத்ருஷ்ட
டிகள் என்கிற வாதிகளும் பழையதாகவே யுண்டென்க.

தாரணி என்ற வடசொல் தாரணியென நீட்டல் விகாரம் பெற்றது. கூழ்-ஸந்தேஹம்.
நாழ்-குற்றம். 65

ஞானம்கனிந்த நலங்கொண்டு*நாடொறும் நைபவர்க்கு
வானங்கொடுப்பது மாதவன் *வல்வினையேன்மனத்தில்
நனங்கடிந்த விராமாநுசன் தன்னையெய்தினர்க்கு அத்
தானங்கொடுப்பது*தன்தகவென்னும் சரண்கொடுத்தே. 66

மாதவன் திருமால்
வானம் கொடுப் } மோகஷம் அளிப்பது
பது }
(எப்படிப்பட்டவர்களுக் கென்றால்)
ஞானம் கனிந்த } ஞானம் பக்திருபமாகப்
நலங்கொண்டு } பரிபக்வமாகி அந்த
நாள் தொறும் } பக்தியினால் நித்யம்
நைபவர்க்கு } உருகுகிறவர்களுக்கே
யாம்;
வல் வினையேன் } மஹாபாபியான எனது
மனத்தில் } ஹ்ருதயத்திலிருந்த கல்ம
நனம் கடிந்த } ஷங்களைப் போக்கடித்த
இராமாநுசன் } எம்பெருமானார்

தன்னை எய் } தம்மைப் பற்றினவர்
தினர்க்கு } கருக்கு
அத்தானம் } அந்த மோகஷ ஸ்தானத்தை
கொடுப்பது } அளிப்பது
(எவ்விதமாக வென்றால்,
தன் தகவு என் } தம்முடைய க்ருபையாகிற
னும் சரண் } ஸாதனத்தை (அவர்
கொடுத்து } கருக்குக் கைம்
முதலாகக்) கொடுத்து.
[தமது திவ்ய க்ருபை
யாலே.]

***:—அடியார்களுக்கு மோகஷமளிக்கிற அதிகாரம் எம்பெருமானுக்குமுண்டு, எம்
பெருமானார்க்குமுண்டு. எம்பெருமான் அளிப்பது மிகவும் ச்ரமப்படுத்தியே; எம்பெருமானார்
அளிப்பது கேவலம் தம்முடைய திருவருளாலே என்கிறார் இதில்.

ஞானமானது நன்றாகக் கனிந்து அது பக்தி, பரபக்தி, பரமபக்தி என்னும்படியான
அவஸ்தைகளையடைந்து, அதனால் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் கண்ணகால மிருப்பதும் அஸஹ்யமாய்
ஆழ்வார்களைப்போல “ஒரு பகலாயிரமூழியாலோ” என்று துடிப்பவர்களுக்குத்தான் எம்பெரு

மான் முக்தியளிப்பது; எம்பெருமானாரோ வென்னில் *கருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசர்யராகையாலே
அடியார்க்கிடத்தில் எவ்விதமான க்லேசத்தையும் எதிர்பாராமல் தமது திருவருளைக்கொண்டே
அவர்களைக் கரையேற்றுவர் என்றதாயிற்று.

வல்லினையேன் மனத்திலினங்கடிந்த என்பதற்கு—மாதவனை அடிபணிந்து வருந்துகை
யாகிற ஈனத்தை எனக்குத் தவிர்த்த எம்பெருமானார் என்று உரைக்கவுமாம். 66

சரணமடைந்த தருமனுக்கா*பண்டுதூற்றுவரை
மரணமடைவித்தமாயவன்*தன்னை வணங்கவைத்த
கரணமியையும்க்கன்றென் றிராமாதுச னுயிர்கட்கு
அரணங்கமைத்திலனேல்*அரணார்மற்றிவ் வாருயிர்க்கே. 67

சரணம் அடை } தன்னைச் சரணம் பற்றின
ந்ததருமனுக்குஆ } தர்ம புத்ரருக்காக
பண்டு } முற்காலத்திலே
தூற்றுவரை } தூரியோதனன் முதலிய
தூறு பேர்களை
மரணம் அடை } சாகும்படி செய்த எம்
வித்த மாய } பெருமான்
வன் }
தன்னை வணங்க } தன்னை வழிபடுவதற்காகவே
வைத்த கர } ஏற்படுத்தி வைத்த இந்
ணம் இவை } திரியங்களாம் இவை;

உமக்கு அன்று } உங்களுக்கு உரிமைப்
பட்டவையல்ல;
என்று } என்று இவ்வாறாக உப
தேசித்து
இராமாதுசன் } எம்பெருமானார்
உயிர்கட்கு } ஆத்மாக்களுக்கு
அரண அமைத் } ராக்ஷையைக் கற்பித்தில
திலன் ஏல் } ராகில்
இ ஆர் உயிர்க்கு } இந்த அருமை ஆத்மாக்
களுக்கு
மற்றுஅரண் ஆர் } வேறு ரக்ஷகராவார் ஆர்?
(ஆருமில்லை.)

ஆரெனக்கின்று நிகர்சொல்லில்*மாயன் ன்றைவர்தெய்வத்
தேரினில்செப்பிய கீதையின்செம்மை*பொருள் தெரியப்
பாரினில்சொன்ன விராமாதுசனைப் பணியும்நல்லோர்
சீரினில்சென்றுபணிந்தது*என்னவியும் சிந்தையுமே. 68

மாயன் } ஆச்சர்ய சேஷ்டி தங்களை
யுடைய எம்பெருமான்
அன்று } முற்காலத்தில்
ஐவர் } பஞ்சபாண்டவர்களுடைய
தெய்வம் தேரி } தெய்வத்தன்மை பெருந்
னில் } திய தேரினமீது (இரு
ந்துகொண்டு)
செப்பிய } அருளிச் செய்த
கீதையின் } பகவத் கீதையினுடைய
செம்மை பொ } ஸ்வரஸமான அர்த்தத்தை
ருள் }
தெரிய } ((அனைவரும் எளிதாகத்)
தெரிந்து கொள்ளும்படி

பாரினில் } இப்பூமியிலே
சொன்ன } (கீதா பாஷ்ய முகத்தாலே)
இராமாதுசனை } அருளிச் செய்த
பணியும் } எம்பெருமானாரை
நல்லோர் } ஆசிரித்திருக்கிற
சீரினில் } விலக்ஷண புருஷர்
என் ஆவியும் } களுடைய
சிந்தையும் } கல்பாண குணங்களிலே
சென்று பணிந் } எனது ஆத்மாவும் மரஸ்
தது } ஸம்
சொல்லில் } சென்று சேர்ந்துவிட்டன.
இன்று } சொல்லுமளவில்
எனக்கு ஆர் நிகர் } இக்காலத்தில்
எனக்கு ஆர் ஒப்பாவார்?

சிந்தையிலேடு கரணங்களாயாவும் சிதைந்து*முன்னாள்
அந்தமுற்றமுந்ததுகண்டு*அவையென்றனக் கன்றருளால்
தந்தவரங்கனும் தன்சரணத்திலன் தானதுதந்து*
எந்தையிராமாதுசன் வந்தெடுத்தனனின்னெனையே. 69

முன் நான்	ஸ்ருஷ்டிக்கு முற்காலத்தில்	அன்று	அக்காலத்தில்
சுந்தையினோடு		அருளால் தந்த	க்ருபையாலே உண்டாக்கின
கரணங்கள்		அரங்கனும்	எம்பெருமானும்
யாவும் சிதை	சிந்தையும் இந்திரியங்களு	தன் சரண் தந்தி	தனது திருவடிகளைக் காட்
ந்து	மெல்லாம் அழிந்து	லன்	டிக் கொடுத்து உஜ்ஜீவிப்
			பிக்கவில்லை.
			(அக்குறை நீங்க)
அந்தம் உற்று	உபஸம்ஹாரத்தை யடை	எந்தை	ஸ்வாமி எம்பெருமானார்
ஆழந்தது	ந்து அசேதநப்ராயமா	இராமா நுசன்	தாமாகவே வந்து
கண்டு	யிருப்பதைப் பார்த்து	தான் வந்து	அந்தத் திருவடிகளைத் தந்
	(அப்படி அசேதநப்ராய	அது தந்து	தருளி
என் தனக்கு	ராய்க் கிடந்தவர்களில்		இன்று என்னை ஸம்ஸாரத்
	ஒருவனான) எனக்கு		தில் நின்றும் உத்தரிப்
அவை	அந்த கரண களேபரங்களை	இன்று என்னை	பித்தார்.
		எடுத்தனன்	

என்னையும் பார்த்தென்னியல்வையும் பார்த்து* எண்ணில் பல்குணத்த உன்னையும் பார்க்கில் அருள்செய்வதே நலம்* அன்றியென்பால் பின்னையும் பார்க்கில் நலமுளதேயுன் பெருங்கருணை தன்னையென்பார்ப்பர்* இராமா நுசா உன்னைச் சார்ந்தவரே. 70

இராமா நுசன்	எம்பெருமானாரே!	அருள்செய்வதே	(இப்போது போல எப்
என்னையும்	(ஒரு குணமும் இல்லாமல்	நலம்	போதும்) அருள்செய்
பார்த்து	குற்றமே நிறைந்திருக்	அன்றி	திருப்பதே நல்லது;
	கிற) என்னையும் நோக்கி	இது வெரழிய	
	(இனி மேலும் எவ்வித நன்	பின்னையும் பார்க்கில் மேலும் ஆராயுமளவில்	
என் இயல்வை	மையும் ஸம்பாதித்துக்	என் பால் நலம்	என்னிடத்தில் ஏதாவது
யும் பார்த்து	கொள்ள முடியாமலிருக்	உளதே	நன்மையுண்டோ? (சிறி
	கிற) என்னுடைய தன்		தும் இல்லை)
	மையையும் நோக்கி	(நன்மையொன்று மில்லாவிடில் நாம் அருள்	
எண் இல் பல்	எண்ணிறந்த பல திருக்	செய்யலாகாதென்று திருவுள்ளம் பற்றினால்)	
குணத்த உன்	குணங்ளை யுடைய தேவ	உன்னை சார்ந்தவர் தேவரீரை ஆசிரியத்தவர்கள்	
னையும் பார்க்கில்	ரீரையும் நோக்குமளவில்	உன்பெருகருணை	தேவரீருடைய கிருபை
		தன்னை என்	பைப்பற்றி என்ன நினைப்
		பார்ப்பர்	பர்கள்?) இளப்பமாக
			நினைபார்களோ.)

சார்ந்ததென் சிந்தையுன் தாளினைக்கீழ்* அன்புதான் மிகவும் கூர்ந்ததத் தாமரைத்தாள்களுக்கு* உன்தன் குணங்களுக்கே தீர்ந்ததென் செய்கை முன்செய்வினை நீ செய்வினையதனால் பேர்ந்தது* வண்மை யிராமா நுசா! எம்பெருந்தகையே. 71

வண்மை	ஒள தார்யமுடையரும்	உன் தான் இனை	தேவரீருடைய உபயபாதங்
எம்	எமக்கு ஸ்வாமியும்	கீழ் சார்ந்தது	களின் கீழ் அமர்ந்து விட்
பெரு தகை	பெருந்தன்மை யுடையரு		டது;
	மான	அன்புதான்	பக்தியும்
இராமா நுசா	எம்பெருமானாரே!	அத் தாமரை	அந்தத் திருவடித் தாமரை
என் சிந்தை	என்று நெஞ்சு	தாள்களுக்கு	கள் விஷயத்திலேயே

மறையின் திரம்	(இப்பாவிகள்) வேதஞ்	ஏர் ஆர்	(மற்றும்) பல நல்லகுணங்க
தேரார் என்று	சொல்லுகிற வழியை	குணத்து	ருடையவருமான
	நீருபித்தறிகிற தில்லை	எம் இராமா	ஸ்வாமி எம்பெருமானார்
	யென்று	நுசன்	
தீயவரை	பாவிகளை	அ எழில் மறை	அந்த சிறந்த வேதத்தில்
மாயவன்	எம்பெருமான்	யில் சேராத	அந்நவியாதவர்களை டங்
குறைப்பது	தண்டிப்பது	வரை சிதைப்	கப்படுத்துவது (எப்படி
கூர் ஆழி	கூர்மையான தனது திரு	பது	யென்றால்)
கொண்டு	வாழியாலே;	அப்போது ஒரு	அப்போ தப்போது ஒவ
கொண்டல்	மேகம்போன்ற ஒளதார்ய	சிறதை செய்து	வொரு யுக்தியைக்
அனைய வண்	குண முடையவரும்		கொண்டாம்.
மை			

***:—எம்பெருமான் தனது ஆஜ்ஞாருபமான வேதங்களின் கட்டளைப்படி நடவாத கொடியவர்களைத் தனது திருவாழியைக் கொண்டு தவம்ஸம் பண்ணிவிடுவன்; எம்பெருமானு ரோவென்னில் அவ்வளவு ஆயாஸம் எடுத்துக்கொள்வதில்லை; வேதங்களை அடியோடு ஒப்புக் கொள்ளாத பாஹ்யர்களையும், வேதங்களைப் பிரமாணமாக ஒப்புக்கொண்டு அவற்றில் அபார்த தங்களைப் பண்ணுகிற குத்ருஷ்டிகளையும் வாதப்போரில் அப்போதப்போது திருவுள்ளத்தில் ஸ்புரிக்கின்ற நல்லயுக்திகளைக்கொண்டு கண்டித்து விடுவர் என்கை. 74

செய்த்தலைச்சங்கம் செழுமுத்தமீனும்* திருவரங்கர்
கைத்தலத்தாழியும் சங்கமுமேந்தி* நங்கண்முகப்பே
மொய்த்தலைத்துன்னை விடெனென்றிருக்கிலும் நிற்புகழே
மொய்த்தலைக்கும்வந்து* இராமா நுசாவென்னை முற்றுகின்றே. 75

செய்தலை	வயல்களில்	மொய்த்து	வந்து நெருங்கி
சங்கம்	சங்குகளானவை	அலைத்து	புத்தியைக் கெடுத்து
செழு முத்தம்	அழகிய முத்துக்களை	உன்னை விடேன்	உன்னை விடமாட்டேன்
	உண்டாக்கு மிடமான திரு	என்று இருக்	என்று இருந்தாலும்.
ஈனும் திரு	வரங்கமா நகரில் எழுந்	கிலும்	
அரங்கர்	தருளி யிருக்கும் பெரு	இராமா நுசா	எம்பெருமானாரே!
	மான்	நிற்புகழே	{ தேவரீருடைய திவ்ய
கை தலத்து	தமது திருக்கையிலே	என்னை வந்து	குணங்களே
ஆழியும் சங்க	திருவாழி திருச்சங்கு	முற்றும் மொய்	என்பக்கல் வந்து சூழ்ந்து
மும் ஏந்தி	களைத் தரித்துக்கொண்டு	த்து நின்று	கொண்டு
நங்கண்முகப்பே	நமது கண்ணெதிரில்	அலைக்கும்	ஆகர்ஷிக்கின்றன.

***:—எம்பெருமான் தனது விலக்ஷணமான அழகைக் காட்டிக் கொண்டுவந்து என் கண்ணெதிரே நின்றாலும், என்னை விடாதே வலியப்பற்றினாலும் அவனது அழகில் நான் மோஹிக்கப் பெறுவதில்லை; தேவரீருடைய திருக்குணங்களே என்னை ஈடுபடுத்துகின்றன. பகவத் குணங்களுக்கு நான் ஈடுபடுவதில்லை யென்றாராயிற்று. ...

“செய்த தலைச்சங்கம் செழுமுத்தமீனும்” என்கிற விசேஷணம்-திருவரங்கர். என்ப தன் பகுதியாகிய திருவரங்கத்தில் அந்நவியிக்கும். திருவரங்கம் எப்படிப்பட்டதென்றால், முத் துக்களை யுதிர்க்கும் சங்குகள் நிறைந்த வயல்கூழ்ந்தது என்றவாறு. ஈனுதல்-பிரஸவித்தல். 75

நின்றவண்கீர்த்தியும் நீள்புனலும்* நிறைவேங்கடப்பொற்
குன்றமும் வைகுந்தநாடும் குலவிய பாற்கடலும்*
உன்றனக் கெத்தனை யின்பந்தரு முன்னிணைமலர்த்தாள்
என்றனக்குமது* இராமா நுசா இவை யீந்தருளே. 76

இராமாநுசா எம்பெருமானாரே !
 நின்ற வண் கீர்த் நிலைநின்ற பெரும் புகழும்
 தியும் நீள் அதிசமான நீர்ப் பெருக்
 புனலும்நிறை கும் நிறைந்துள்ள
 வேங்கடம் திருவேங்கட மென் னும்
 பொன் குன்ற அழகிய திருமலையும்
 மும்
 வைகுந்தம் ஸ்ரீ வைகுண்டமாகிய திரு
 காடும் காடும்
 குலவிய பால் கொண்டாடத்தக்க திருப்
 கடலும் பாற்கடலும்
 உன் தனக்கு தேவரீருக்கு

எத்தனை இன் } எவ்வளவு ஆநந்தத்தை
 பம் தரும் } விளைக்குமோ
 உன் இணை மலர் } தேவரீருடைய உபய
 தான் } பாதாரவிந்தங்கள்
 என் தனக்கும் } எனக்கும் அவ்வளவு ஆநந்
 அது } தத்தை யுண்டாக்கும்.
 இவை } இப்படிப்பட்ட திருவடி
 களை }
 ஈந்தருள் } அடியேனுக்குத் தந்தருள்
 வேணும்.

***:—கீழ்ப்பாட்டில் அமுதனார் விளக்கிய பாம்பத்தியை அறிந்த எம்பெருமானார் மிகவும் உகந்தருளி 'இவர்க்கு நாம் எதைச் செய்வோம்' என்றிருப்பதாகக் கண்ட அமுதனார். ஸ்வாமிர்! அடியேனுக்கு தேவரீர் வேறொன்றும் செய்தருளவேண்டா; அடியேனுக்கு ஸர்வஸ்வமாகிய இந்தத் திருவடித்தாமரைகளைத் தந்தருள் வேண்டுமெத்தனை யென்கிறார். 76

நந்தன ஸீயாதனின்னருள்* எண்ணில்மறைகுறும்பைப்
 பாய்ந்தனன் மறைப்பல்பொருளால்* இப்படியினைத்தும்
 ஏய்ந்தனன் கீர்த்தியின லென்வினைகளை வேர்பறியக்
 காய்ந்தனன்* வண்மை யிராமாநுசற்கென் கருத்தினியே. 77

நயாத { (இதற்கு முன்பு ஒருவர்க்
 இன் அருள் { கும்) அருளாத
 ஈந்தனன் { விலக்ஷணமான க்ருபையை
 என் இல் மறை { அடியேனுக்குச் செய்தரு
 குறும்பை { ளினவரும்
 அம்மறை பல் { எண்ணிறந்த வேதனிரோதி
 பொருளால் { மதங்களை
 பாய்ந்தனன் { அந்த வேதங்களின் அர்த்
 கீர்த்தியினால் { தங்கையே கொண்டு
 தமது கீர்த்தியாலே

இப்படி அனைத் { இப்படியெங்கும் வியாபித்
 தும்ஏய்ந்தனன் { தவரும்
 என் வினைகளை { எனது கருமங்களை
 வேர்பறிய { வேரோடே அறும்படி
 காய்ந்தனன் { போக்கினவரும்
 வண்மை { ஓளதார்யமே வடிவு
 இராமாநுசற்கு { கொண்ட வருமான
 இனி என் { எம்பெருமானார்க்கு
 கருத்து { இன்னமும் (செய்யத்தக்க
 ஏதேனு முண்டோ?

***:—கீழ்ப்பாட்டில் தாம் அபேக்ஷித்தபடியே திருவருளைத் தந்தருளப்பெற்று, க்ருத க்ருதபராய், அவர் செய்தருளின உபகாரங்களை அநுஸந்தித்து, இவையெல்லாம் செய்தபின்பு இன்னமும் செய்தருள்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றியிருப்பது எதுவோ என்கிறார். நந்த மறைக்குறும்பாவது—வேதத்திற்கு மாறாகச்சொல்லும் தப்புப் பொருள்கள். நந்த னன், பாய்ந்தனன், ஏய்ந்தனன், காய்ந்தனன் என்பவற்றை வினைமுற்றுகவே கொண்டு உரைத் தலுமாம். 77

கருத்தில்புகுந்துள்ளீர்களங்கள்கழற்றி* கருதரிய
 வருத்தத்தினால் மிகவஞ்சித்து* நீ யிந்தமண்ணகத்தே
 திருத்தித்திருமகள் கேள்வனுக்காக்கியபின் என்னெஞ்சில்
 பொருத்தப்படாது* எம்மிராமாநுச! மற்றோர் பொய்ப்பொருளே. 78

எம் இராமாநுச எம்பெருமானாரே !
 நீ தேவரீர்

கருத அரிய { நெஞ்சால் நினைக்க முடியாத
 வருத்தத்தி { பரிசீரமங்கள் பட்டு
 னால் மிக வஞ் { என்னை நன்றாக ஏமாத்தி
 சித்து

கருத்தில் புரு	(எனது) நெஞ்சிலே வந்து	திருமகள் கேள்	திருமாலுக்கு ஆளாம்படி
ந்து	புகுந்து	வனுக்கு ஆக்	பண்ணின் பின்பு
உள்ளில் கள்ளம்	உள்ளேயிருந்த ஆத்மாப	கிய பின்	(இதற்கு மாறான) வேறு
கழற்றி	ஹார தோஷத்தைப்	மற்று ஓர் பொய்	எந்த தப்புவிஷயமும்
	போக்கி	பொருள்	என் மனத்தில்
திருத்தி	சிகழித்து	என் நெஞ்சில்	
இந்த மண்		பொருத்தப்	பொருந்தமாட்டாது.
அகத்தே	இந்த லோகத்திலே	படாது	

* * * — எம்பெருமானார் தம்மைத் திருத்துகைக்காகப் பட்டபாடுகளை எடுத்துச் சொல்லி, இப்படி என்னைத் திருத்தி தேவரீருக்கு உத்தேசயமான விஷயத்திலே ஆட்படுத்தின பின்பு இனி வேறு எந்த விஷயமும் என்னெஞ்சுக்கு இசையமாட்டா தென்கிறார். 78

பொய்யைச் சுரக்கும் பொருளைத் துரந்து* இந்தப்பூதலத்தே
மெய்யைப் புரக்குமிராமா நுசன் நிற்க* வேறு நம்மை
உய்யக்கொள்ள வல்லதெய்வமிங்கியாதென் றுலர்ந்து அவமே
ஐயப்படா நிற்பர்* வையத்துள்ளோர் நல்லறிவிழந்தே. 78

பொய்யை சுரக்	மேன்மேலும் வெளிப்	வேறு தெய்வம்	வேறு ஏதாவது தேவதை
கும் பொருளை	படுத்துகிற (புற மதத்	இங்கு யாது	இவ்வுலகில் உண்டோ?
துரந்து	தவர்களின்) அர்த்தங்	என்று	என்று (விசாரித்துக்
	களைக் கண்டித்து		கொண்டு)
இந்த பூதலத்தே	இப்பூமியிலே	உலர்ந்து	மனவருத்தத்தாலே உடம்பு
மெய்யை புரக்	ஸத்யத்தை ரக்ஷிக்கிற		உலர்ந்து
கும்			
இராமா நுசன்	எம்பெருமானார்	நல் அறிவு	(எம்பெருமானார் திருவடி
நிற்க	எழுந்தருளியிருக்கும்	இழந்து	களை சரணம் என்
	பாது		நிருக்கையாகிற) நல்ல
			ஞானம் பெறாமல்
(இவரைக் கணிசியாமல்)		அவமே	வீணாக
வையத்து உள்	இப்பூமியிலுள்ளவர்கள்	ஐயம் படா	ஸம்சயப்படா நின்றார்கள்.
ளோர்		நிற்பர்	ஐயோ!
நம்மை உய்யக்	நம்மை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்		
கொள்ளவல்ல	யக் கூடிய		

பொய்யைச் சுரக்கும் பொருளென்றது—பொய் தவிர வேறில்லாத அர்த்தம் என்றபடி. 'ஸர்வம் அஸத்யம்' என்கிறவர்களாகையாலே அஸத்யமயம். மெய்யைப்புரக்கு மிராமா நுசன் = "யதார்த்தம் ஸர்வவிஜ்ஞானம்" என்று ஸ்தாபித்தருளினவர். புரத்தல்—காப்பாற்றுதல்.

நல்லார்பரவு மிராமா நுசன்* திருநாமம் நம்ப
வல்லார்திறத்தை மறவாதவர்கள் யவர்* அவர்க்கே
எல்லாவிடத்திலு மென்றுமெப் போதிலுமெத்தொழும்பும்*
சொல்லால்மனத்தால் கருமத்தினால் செய்வன் சோர்வின்றியே 80

நல்லார் பரவும்	ஸத்துக்களாலே கொண்	மறவாதவர்கள்	மறவாமல் எப்போதும் சிந்
இராமா நுசன்	டாடப்படுகிற எம்பெரு	எவர்	திப்பவர்கள் யாரோ,
	மானாருடைய		அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமா
திரு நாமம்	திருநாமத்தை	அவர்க்கே	துஜ பக்தபக்தர்களுக்கே
நம்ப வல்லார்	(தங்களுக்குத் தஞ்சமாக)	எல்லா இடத்	ஸகல தேசங்களிலும்
திறத்தை	நம்பியிருக்க வல்லவர்	திலும்	ஸகல அவஸ்தைகளிலும்
	களுடைய படிக்களை	என்றும்	

எப்போதிலும்	ஸகல காலங்களிலும்	சொல்லால்	} மன மொழி மெய்களென் னும் த்ரிகரணங்களாலும்
எத்தொழுப்பும்	{ ஸகலவித கைங்கரியங்களை யும்	மனத்தால் கரு	
		மத்தினால்	
		சோர்வு இன்றி	
செய்வன்			

***:—தம்முடைய நிலைநின்ற நிஷ்டையைப் பேசுகிறார் இதில். ஸத்துக்களைவரும் கொண்டாடும்படியான எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களையே தங்களுக்குத் தஞ்சமாக நம்பி யிருக்கிற மஹான்களையே எப்போதும் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தபக்தர் களுக்கே அடியேன் * ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமைகள் செய்யக் கூடவே நென்றாராயிற்று. தொழுப்பு—அடிமை. 80

சோர்வின்றியுன்றன் துணையடிக்கீழ்* தொண்டுபட்டவர்பால்
சார்வின்றிநின்ற வெனக்கு* அரங்கன்செய்ய தாளினைகள்
பேர்வின்றியின்று பெறுத்து மிராமாநுச வினியுன்
சீரொன்றிய கருணைக்கு* இல்லமாறு தெரிவுநிலை.

81

உன் தன் துணை	{ தேவரீருடைய உபய பாதம் அடி கீழ்	{ கனின் கீழே	பேர்வு இன்றி	{ ஒருகாலும் விட்டு நீங்காத படி சீரோ பூஷணமாகத் தந்தருளின எம்பெருமா னாரே!
சோர்வு இன்றி				
தொண்டு பட்	{ சோராமல் அடிமைப்பட்ட வர்கள் விஷயத்தில்	{	இராமாநுசா	{
டவர்பால்				
சார்வு இன்றி	{ பொருத்தமில்லாம லிருந்த நின்ற எனக்கு	{	இனி	{ இப்படியான பின்பு
நின்ற எனக்கு				
இன்று	{ இன்றைத்தினத்தில் பெரிய பெருமானுடைய	{	தெரிவுறில்	{ ஆராயுமளவில்
அரங்கன் செய்ய				
தான் இணை	{ சிவந்த திருவடியினை களை	{	உன்	{ தேவரீருடைய
கள்				
			சீர் ஒன்றிய கரு	{ சிறந்த திருவருளுக்கு
			ணைக்கு	{
			மாறு இல்லை	{ ஒப்பு இல்லை.

தெரிவுற்றஞானம் செறியப்பெறுது* வெந் தீவினையால்
உருவற்றஞானத் துழல்கின்ற வென்னை* ஒருபொழுதில்
பொருவற்ற கேள்வியனாக்கி நின்றனென்ன புண்ணியனோ
தெரிவுற்றகீர்த்தி* இராமாநுசனென்னும் சீர்முகிலே.

82

தெரிவு உற்ற	{ தெளிவான ஞானத்தைச் சேர்ப்பெறுமல்	{	பொருவு அற்ற	{ ஒப்பற்ற பஹுச்சுருதனை ஆக்கி நின்
ஞானம் செறி				
ய பெறுது	{ மிகவுங் கொடிதான கரு மத்தாலே	{	தெரிவு உற்ற	{ ப்ரலித்தமான புகழை யுடையவரும்
வெம் தீவினை				
யால்	{ உபயோகமற்ற ஞானத்தை யுடையனாய் (ஒன்றிலும் நிலையில் லாமல்) திரி	{	கீர்த்தி	{ (ஒளதார்யத்தில்) சிறந்த மேகமென்னத் தக்கவரு மான
உரு அற்ற				
ஞானத்து	{	{	சீர் முகில் என்	{
உழல்கின்ற				
என்னை	{	{	னும்	{
ஒரு பொழுதில்				
			இராமாநுசன்	{ எம்பெருமானார்
			என்ன புண்ணி	{ என்ன தார்மிகரோ? [ஒப்
			யனோ	{ பற்ற தர்மிஷ்ட ரென்ற படி.]

சீர்கொண்டு பேரறம்செய்து* நல்வீடு செறிதுமென்னும்
பார்கொண்ட மேன்மையர் கூட்டனல்லேன்* உன்பதயுகமாம்
ஏர்கொண்ட வீட்டை யெளிதினிலெய்துவ னுன்னுடைய
கார்கொண்ட வண்மை* இராமாநுசா! இது கண்டுகொள்ளே.

83

இராமா நுசா	எம்பெருமானாரே!	உன் பத யு க ம்	தேவரீருடைய உபயபாதங்
சீர் கொண்டு	சமம் த ம ம் மு த லி ய	ஆம்	களாகிற
பேர் அறம்	குணங்களை யுடையராய்	ஏர் கொண்டு	பரம விலக்ஷணமான
செய்து	சிறந்த தருமமாகிய சரணு	வீட்டை	மோக்ஷத்தை
	கதி யோகத்தை யதுஷ்	எளிதினில் எய்	ஸுலபமாக அடைந்திடு
	டித்து	துவன்	வேன்;
நல் வீடு செறி	பரம புருஷார் த் த ம ன	கார் கொண்டு	(ஒளதார்யத்தில்) மேகத்தை
தும் என்னும்	மோக்ஷத்தை அடைந்	உன்னுடைய	வென்றிருக்கிற
	திடுவோம் என்றிருக்கிற	வண்மை இது	தேவரீருடைய
பார்டு காண்ட-	ப்ரவலித்தமான ப்ரபாவத்		ஒளதார்யம் இப்படிப்பட்ட
மேன்மையர்	தையுடைய ப்ரபந்நர்க		டது;
கூட்டன் அல்	ளுடைய கோஷ்டியில்	கண்டுகொள்	தேவரீரே இதனைக் கண்டு
லேன்	நான் சேர்ந்தவனல்		கொள்ளலாம்.
	லேன்;		[அடியேன் சொல்ல வேணுமோ?]

***:—சரமச்லோகத்திலே கண்ணபிரான் நியமித்தபடியே நாம் சரணாகதியை அதுஷ் டித்து விட்டோமாகையால் நமக்கு மோக்ஷம் கைபுகுந்துவிட்டதேயாமென்று அறுதியிட்டிருக் கும் மஹான்களில் அடியேன் சேர்ந்தவனல்லேன்; அப்படி அடியேன் ஒன்றும் அதுஷ்டிக்க வில்லை. தேவரீருடைய திருவடிகளாகிற மோக்ஷத்தை அடைந்திடத் தடையில்லையென்கிற மனவுறியே அடியேனுக்குள்ளது என்றாராயிற்று. ... 83

கண்டுகொண்டே நெம்மிராமா நுசன்றன்னைக் காண்டலுமே* [நோய் தொண்டுகொண்டேனவன் தொண்டர்பொற்றாளில்* என் தொல்லை வெந் விண்டுகொண்டேனவன் சீர்வெள்ளவாரியை வாய்மடுத் தின்று உண்டுகொண்டேன்* இன்னமுற்றனவோதி லுலப்பில்லையே. 84

எம் இ ரா மா	ஸ்வாமி எம்பெருமானாரை	விண்டுகொண்	நீக்கிக்கொண்டேன்,
நுசன் தன்னை		டேன்	
இன்று கண்டு	இன்று (உள்ளபடி)	அவன் சீர்வெள்	அவருடைய கல்யாண
கொண்டேன்	தெரிந்துகொண்டேன்;	ளம் வாரியை	குண ப்ரவாஹமாகிற
			கடலை
காண்டலுமே	இப்படி தெரிந்துகொண்ட	வாய் மடுத்து	வாயார அதுபவிக்கப் பெற்
	வளவிலே	உண்டு கொண்	றேன்;
அவன் தொண்	அவரது பக்தர்களுடைய	டேன்	
டர்பொன்	அழகிய திருவடிகளில்	இன்னம் உற்	இப்படியாக இன்னமும்
தாளில்		றன்	நான் பெற்ற நன்மை
தொண்டுகொண்	அடிமைப்பட்டேன்; (அத	ஒதில்	களை
டேன்	னால்)	உலப்பு இல்லை	சொல்லத் தொடங்கினால்
என் தொல்லை	எனது பழைய கொடுவினை		(அதுக்கு) ஒரு முடிவு
வெம் கோய்	களை		கிடையாது.

***:—இனிமேலும் எம்பெருமானார் திருவருளால் நான் பெறப்போகிற நன்மைகள் அளவற உண்டு; எனினும் இன்றளவும் நான் பெற்ற பேறுகளுக்கு எல்லையுண்டோவென்றாரா யிற்று. ... 84

ஓதியவேதத்தி னுட்பொருளாய்* அதனுச்சி மிக்க சோதியை நாத நெனவறியா துழல்கின்ற தொண்டர்* பேதைமைதீர்த்த விராமா நுசனைத் தொழும் பெரியோர் பாதமல்லாநென்றன் னொருபிர்க்கு* யாதொன்றும் பற்றில்லையே. 85

ஒதிய வேதத் | அத்யயநம் பண்ணப்படுகிற
தின் உள் | வேதங்களின் உட்பொரு
பொருள் ஆய் | ளாயும்
அதன் உச்சி | அந்த வேதங்களின் முடி
மிக்க சோதி | வாகிய உபநிஷத்துக்
யை | களிலே மிகவும் விளங்கு
நாதன் என அறி | பவனுமுள்ள ஸ்ரீ மந்
யாது | நாராயணனை
உழல்கின்ற | ஸர்வசேஷியென்று
தொண்டர் | தெரிந்துகொள்ளாமல்
கண்ட விடங்களி லும்
அடிமை செய்து திரி
கின்ற பாமரர்களுடைய

பேதைமை | அவிவேகத்தை
தீர்த்த | போக்கடித்த
இராமாதுசனை | எம்பெருமானாரை
தொழும் | ஸேவிக்கின்ற
பெரியோர் | மஹான்களுடைய
பாதம் அல்லால் | திருவடிகள் தவிர
என் தன் ஆர் | எனது அருமையான ஆத்
உயிர்க்கு | மாவுக்கு
யாது ஒன்றும் | வேறு ஏதேனும் புகலிட
பற்று இல்லை | மில்லை.

* * * :—கீழ்ப்பாட்டில் “அவன் சீர் வெள்ளவாரியை வாய்மடுத்து உண்டுகொண்டேன்” என்றும் “அவன் தொண்டர் பொற்றாளில் தொண்டு கொண்டேன்” என்றும் சொன்ன இரண்டு விஷயங்களுள் முதற்சொன்ன விஷயமே [அதாவது—ஸ்ரீராமாதுஜ பக்தர்களுக்கு பக்தனாயிருப்பதே] எனக்குச் சிறந்த உத்தேச்யமென்கிறார் இதில். வேதத்தின் நுண் பொருள் என்றும் பிரிக்கலாம்.

85

பற்றாமனிசரைப்பற்றி* அப்பற்று விடாதவரே
உற்றாரென வழன்றோடி நையேனினி* ஒள்ளியநூல்
கற்றார்பரவு மிராமாதுசனைக் கருதுமுள்ளம்
பெற்றார்யவர்* அவரெம்மை நின்றனும் பெரியவரே.

86

பற்று மனிசரை | உபயோகமற்ற மது வ்யர்
பற்றி | களைப்பற்றி
அப்பற்று | அந்தப் பற்றுதலை விடாமல்
விடாது | அவர்களையே உறவினரா
அவரே உற்றார் | கக் கொண்டு
என | அவர்கள் பின்னே
உழன்று | அலைந்து
ஒடி | அவர்களிட்ட காரியங்களைச்
இனி நையேன் | செய்ய ஒடி
இனி நையேன் | இனிமேல் துவள மாட்
டேன்;

ஒள்ளிய நூல் | சிறந்த சாஸ்தாங்களைக் கற்
கற்றார் | தவர்களாலே
பரவும் | கொண்டாடப்படுகிற
இராமாதுசனை | எம்பெருமானாரை
கருதும் உள்ளம் | அதுசந்திக்கும்படியான
பெற்றார் யவர் | நெஞ்சையுடையோர்
அவர் | யாவரோ,
எம்மை | அந்த மஹான்களே
நம்மை
நின்று ஆளும் | சாச்வதமாக அடிமை
பெரியவர் | கொள்ளும் மஹாத்மாக
கள்.

ஒள்ளிய நூல்—“சுடர்மிகு கருதி” என்றார் ஆழ்வாரும்.

86

பெரியவர்பேசிலும் பேதையர் பேசிலும்* தன்குணங்கட்கு
உரியசொல்லென்று முடையவனென்றென்று* உணர்வில் மிக்கோர்
தெரியும்வண்கீர்த்தி யிராமாதுசன் மறை தேர்ந்துலகில்
புரியுநன்னான்* பொருந்தாதவரைப் பொருந் கலியே.

87

பெரியவர் | ஞானசக்திகளால் நிறை
பேசிலும் | ந்த மஹான்கள் பேசி
பேதையர் | னாலும்
பேசிலும் | ஒன்றுந் தெரியாதவர்கள்
பேசினாலும்

தன்குணங் | தனது திருக்குணங்களுக்கு
கட்கு உரிய | ஏற்ற சொற்களை எப்
சொல் என் | போதும் உடையவ
றும் உடைய | ரென்று பலகாலுஞ்
வன் என்று | சொல்லி

உணர்வில் மிக் கோர் தெரி யும்	சிறந்த ஞானிகள் அநுஸந் திக்கிற	உலகில் புரியும்	இவ்வுலகத்தில் உபதேசித்தருளின
வண் கீர்த்தி	திவ்யகீர்த்தியை யுடைய ரான	ந ல் ஞா ன ம் பொருந் தாத வரை	நல்ல ஞானத்தில் சேராத வர்களை
இராமாநுசன் மறை தேர்ந்து	எம்பெருமானார் வேதங்களை ஆராய்ந்து	கவி பொரும்	கவிபுருஷன் பீடிப்பன்.

* * * :—கீழ்ப்பாட்டிற் கூறின அத்யவஸாயம் எனக்குக் கலியின் கொடுமையினால் ஒரு காலத்தில் மாறிவிடக் கூடுமென்று நினைக்கிறீர்களே, அப்படி நினைக்கவேண்டா; இராமாநுச னடியார் திறத்தில் கவிபுருஷன் ஒரு கொடுமையும் செய்யமுடியாதவன்; மற்றவர்களைத்தான் கவிபுருஷன் கெடுப்பன். எனது அத்யவஸாயம் நெடுநாளளவும் நிலைநிற்கக் கூடியதே என்று ராயிற்று.

[பெரியவர் பேசிலும் இத்யாதி] இதன் கருத்து யாதெனில்-எம்பெருமானாருடைய திருக் குணங்களை மஹாஞானிகள் தாம் பேசி முடிக்கவல்லவர்கள்; அற்பஞானிகள், நம்மால் பேசமுடி யாதென்று பின்வாங்கக் கூடியவர்கள்; என்பதில்லை; “தங்களன்பாரத் தமது சொல்வலத்தால் தலைத்தலைச்சிறந்து பூசிப்ப” என்றும் “பேசுவார் எவ்வளவு பேசுவார் அவ்வளவே வாசமலர்த் துழாய் மாலையான்—வடிவு” என்றும் சொன்னாற்போல, பெரியோர் சொன்னாலும் சிறியோர் சொன்னாலும் அவரவர்களுடைய யோக்யதைக்குத் தக்கபடி சொல்லித் துதிக்கத்தகுந்தவர் எம்பெருமானார் என்று பெரியோர்கள் தெரிந்துகொண்டு, நாம் நமது சக்திக்குத் தக்கபடி ஸ்தோதரம் பண்ணுவோமென்று துதிக்கின்றார்களென்கை. அப்படி துதிக்கப்படுகின்ற எம் பெருமானார் உபதேசித்த ஞானத்தை அராதரித்து அவ்வுபதேசத்தின்படி நடவாதவர்களை கவி தோஷத்தினால் வருந்துவார்களென்றதாயிற்று. 87

கலிமிக்க செந்நெல் கழனிக்குறையல்* கலைப்பெருமான்
ஒலிமிக்க பாடலையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து* அதனால்
வலிமிக்கசீய மிராமாநுசன் மறைவாதியராம்
புலிமிக்கதென்று* இப்புவனத்தில் வந்தமை போற்றுவனே. 88

கலி மிக்க	நிலவளம் மிகுந்த	தன் உள்ளம்	தமது திருவுள்ளம் பூரித்து
செந்நெல் கழனி	செந்நெல்சுழனிகளை யுடைய	தடித்து	அத்தால் மிடுக்கு அதி
குறைபல்	திருக்குறையலூரில் அவ தரித்தவராய்	மிக்க	கரித்த
கலை பெருமான்	சாஸ்தா மென் னும் படி யான திவ்யப்ரபந்தங் களையருளிச் செய்த பெருமைவாய்ந்த திரு மங்கையாழ்வாருடைய	சீயம்	சீங்கம்போன்ற
மிக்க ஒலி	அதிசயித்தஇசையையுடை பாடலை	இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்
உண்டு	அதுபவித்து	மறை வாதியர்	வேதத்தில் தூர்வாதங்கள்
		ஆம் புலி மிக்	பண்ணுகிற குத்ருஷ்டிக
		கது என் னு	ளாகிற புலிகள் அதிக
		இப்பு வனத்	மாய் விட்டனவென்று
		தில் வந்தமை	(அவற்றைத் தண்டிப்ப தற்காக) இவ்வுலகில் அவ
		போற்றுவன்	தரித்தபடியை
			புகழ்ந்திடக் கடவேன்.

கலிமிக்க செந்நெற்கழனி—கலியாவது ஆரவாரம்; உழுவது நடுவது அறுப்பதாய்ச் செல் லுகிற கோலாஹலம். 88

போற்றரும் சிலத்திராமாநுச* நின் புகழ் தெரிந்து
சாற்றுவனேல் அதுதாழ்வதுதீரில்* உன்சீர் தனக்கோர்
ஏற்றமென்றே கொண்டிருக்கிலுமென் மனமேத்தி யன்றி
ஆற்றகில்லாது* இதற்கென்னினைவா யென்றிட் டஞ்சுவனே. 89

போற்ற அரு சீலத்து	புகழ்ந்து தலைக்கட்ட முடி யாத சீல குண த்தை த யுடைய	உன் சீர் தனக்கு ஓர் ஏற்றம்	தேவரீருடைய திருக் குணங்களுக்கு மேன் மையாகும்
இராமாதுச	எம்பெருமானாரே;	என்றே கொண்டு	என்று நான் தெரிந்து கொண்டிருந்தாலும்
நின் புகழ்	{ தேவரீருடைய திருக் குணங்களை	இருக்கிலும்	
தெரிந்து சாற்றுவனேல்	{ உணர்ந்து பேசுவானாகில்	என் மனம்	எனது நெஞ்சானது
அது	{ (நீசனாகிய நான்) பேசுகிற வது	ஏத்தி அன்றி	{ (தேவரீருடைய திருக் குணங்களைப்) புகழ்ந்தல் லது
தாழ்வு	{ (தேவரீருக்கு) அவத்யமாம்;	ஆற்ற கில்லாது	தரித்திருக்க மாட்டாது;
அது தீரில்	{ அப்படி நான் பேசுவது தவிர்த்தால்	இதற்கு	இவ்விஷயத்திலே
		என் நினைவாய்	தேவரீர் என்ன நினைக் கின்றேன்.
		என்றிட்டு	
		அஞ்சுவன்	

நினையார் பிறவியை நீக்கும்பிரானே* இந்நீணிலத்தே
எனையாள வந்த விராமாதுசனே* இருங்கவிகள்
புனையார் புனையும் பெரியவர் தாள்களில் பூந்தொடையல்
வனையார்* பிறப்பில் வருந்துவர்மார்தர் மருள்சுரந்தே.

90

பிறவியை நீக் கும் பிரானே	{ ஸம்ஸாரத்தை யொழிக்கும் உபகாரகாரயும்	புனையும் பெரிய வர் தாள்	{ (ஓதோ பாக்கியத்தாலே) பாடல்களைப் பாடுகிற மஹான்களின் திருவடி களில்
இந்நீர் நிலத்தே	{ இப்பெரிய பூமியிலே	கனில்	
எனை ஆள	{ என்னை அடிமை கொள்வ தற்கே	பூ தொடையல்	{ புஷ்ப மாலைகளை ஸமர்ப்பி யாதவர்களாயு முள்ள மனிதர்கள்
வந்த	{ அவதரித்தவராயுமுள்ள	வனையார்	
இராமாதுசனே	{ எம்பெருமானாரை	மார்தர்	
நினையார்	{ சிந்தியாதவர்களாயும்,	மருள் சுரந்து	{ அஜ்ஞானம் அதிகமாகப் பெற்று
இரு க விக் புனையார்	{ (அவர் விஷயமாக) நல்ல பாடல்களைப் பாடாதவர் களாயும்	பிறப்பில் வருந் துவர்	{ ஸம்ஸாரத்திற் கிடந்து துன்பப்படுவார்கள்.

***: -சீழ்ப்பாட்டில் அஞ்சுவனே என்ற விவருடைய அச்சம் தீரும்படி குளிரக் கடா
கூழித்தார் எம்பெருமானார்: அந்தக் கடாக்ஷ வைபவத்தாலே அச்சம் தீரப்பெற்றுத் தேறுதல
டைந்து, மனோ வாக்காபங்களில் ஏதேனுமொன்றால் எம்பெருமானார் விஷயத்தில் ஒரு நன்மை
செய்து வாழ்ந்துபோகலாமாயிருக்க, பாவிசன் அதுசெய்யாதே பாழாய்ப்போகிறார்களே! என
அதுதபிக்கிறார் இதில்.

90

மருள் சுரந்தாகம வாதியர்கூறும்* அவப்பொருளாம்
இருள் சுரந்தெய்த்த வுலகிருள்நீங்க* தனனீண்டியசீர்
அருள் சுரந்தெல்லா வுயிர்கட்கும்நாத னரங்கனென்னும்
பொருள் சுரந்தான்* எம் மிராமாதுசன் மிக்கபுண்ணியனே.

91

ஆகமம் வாதியர்	{ (சிவன் சொன்ன) சைவ ஆகமத்தைப் பிரமாண மாகக் கொண்டு வாதம் பண்ணுகிற பாசுபதர்கள்	கூறும்	{ (சிவனுடைய பரத்து வ விஷயமாகச்) சொல்லு கிற
மருள் சுரந்து	{ அஜ்ஞானம் அதிகரிக்கப் பெற்று	அவம் பொருள் ஆம் இருள் சுரந்து	{ நீசமான அர்த்தங்களாகிற இருள் மேலிட்டு (அத னால்)

எய்த்த கெட்டுப்போன
உலகு உலகத்தவர்களுடைய
இருள் அஞ்ஞாநந்தகாரமானது
நீங்க போகும்படியாக
தன் தம்முடைய

ந ண் டி ய சீ ர் } விலகூணமான க்ருபை
அருள் சுரந்து } யைப் பெருக்கி

***:—இந்த ஸம்ஸாரிகள் இப்படி விமுகராயிருக்கச் செய்தேயும் இவர்களைத் தம் பேறுக உஜ்ஜீவிக்கச் செய்வதற்காக எம்பெருமானார் முயன்றதைச் சிந்தித்து அவரைக் கொண் டாடுகிறார்.

மிக்க புண்ணியனுன எம்மிராமாநுசன்.....பொருள் சுரந்தான் என்றும், பொருள் சுரந்தவனுன எம்மிராமா நுசன் மிக்க புண்ணியன் என்றும் இரண்டுபடியும் யோஜிக்கலாம். 91

புண்ணியநோன்பு புரிந்துமிலேன்* அடிபோற்றி செய்யும்
துண்ணருங்கேள்வி துவன்றுமிலேன்* செம்மை நூற் புலவர்க்கு
எண்ணருங்கீர்த்தி யிராமாநுச இன்று நீபுகுந்தென்
கண்ணுள்ளும் நெஞ்சுள்ளும்* நின்றவிக்காரணம் கட்டுரையே. 92

செம்மை நூல் } நல்லசாஸ்தாங்களைக் கற்றுக்
புலவர்க்கு } கவிசொல்ல வ ல் ல வ ர்
களுக்கும்

எ ண் ண அரு } அளவிட முடியாத கீர்த்தி
கீர்த்தி } யையுடைய

இராமாநுச எம்பெருமானாரே!,

பு ண் ணி ய ம் } புண்ணியமான ஒருவிரதத்
நோன்பு புரிந் } தையும் அடியேன்
தும் இலேன் } அதுஷ்டிக்க வில்லை;

அடி போற்றி } தேவரீருடைய திருவடி
செய்யும் } களை வாழ்த்துகைக்கு
உறுப்பான

துண் அரு } ஸூகூடமாய் அருமை
கேள்வி } யான ச்ரவணத்தை

துவன்றும் } (செய்யவேணு மென்று
இலேன் } வாயாலே) சொல்லவு
மில்லை. (அப்படியிருந்
தும்)

இன்று } இன்று
என் } அடியேனது கண்ணினுள்
கண்ணுள்ளும் } னேயும் நெஞ்சினுள்ளே
நெஞ்சுள்ளும் } யும்

புகுந்து நின்ற } புகுந்து எழுந்தருளியிருப்
இக்காரணம் } பதற்குக் காரணமருளிச்
கட்டுரை } செய்யவேணும்.

கட்டப்பொருளை மறைப்பொருளென்று* கயவர் சொல்லும்
பெட்டைக்கெடுக்கும் பிரானல்லனே* என் பெருவினையைக்
கிட்டிக்கிழங்கொடு தன்னருளென்னு மொள்வாளுருவி
வெட்டிக்களைந்த* இராமாநுச நென்னும் மெய்த்தவனே. 93

கிட்டி. } அடியேன்பக்கல் வந்து
நெருங்கி

தன் அருள் } தம்முடைய கிருபையாகிற
என்னும் ஒள் } அழகியவாளை உறையில்
வாள் உருவி } நின்றுங் கழற்றி (அத
னால்)

என் பெருவினை } எனது மஹா பாபங்களை
யை கிழங் } வேரோடே அறுத்
கொடுவெட்டி } தொழித்த
களைந்த

இராமா நுசன் } எம்பெருமானாரென்கிற
என்னும் }
மெய் தவன் } மாமுனிவர்
(எப்படிப்பட்டவரென்றால்)

கயவர் } துஷ்டர்களான குத்ருஷ்டி
கள்

கட்டம்பொருளை } தப்பான அர்த்தங்களை
மறை பொ } வேதங்களின் அர்த்தமா
ருள் என்று } கக் கொண்டு சொல்லு
சொல்லும் } கிற பிரட்டுப் பேச்சுகளை
பெட்டை

கெடுக்கும் பிரா } கண்டித்தொழித்தமஹாநு
ன் அல்லனே } பாவரன்றோ.

கட்டம்—கஷ்டம்; கட்டப்பொருளென்றது கஷ்டப்பட்டுச் சொல்லும் பொருள் என்ற படி; மதாந்தரஸ்தர்கள் சொல்லும் பொருள்கள் அஸ்வரஸமாகையில் க்விஷ்டங்களாயிருக்கு மென்க. கயவர்—நீசர், துஷ்டர். பெட்டு—பிறரை வஞ்சிக்கச் சொல்லும் பொய்ப்பேச்சு. மெய்த்தவன்—தவமாவது சரணாகதியோகம். 93

தவந்தருஞ் செல்வம் தகவுந்தரும்* சரியாப்பிறவிப்
பவந்தருந் தீவினை பாற்றித்தரும்* பரந்தாமமென்னும்
திவந்தரும் தீதிலி ராமாநுசன்தன்னைச் சார்ந்தவர்கட்கு
உவந்தருந்தேன்* அவன்சீரன் றியானென்று முன்மகிழ்ந்தே

94

தீது இல் இரா	எவ்வகைக் குற்றமும் அற்	பாற்றி தரும்	போக்கடித்தருள்வர்;
மாநுசன்	றவரான எம்பெருமானார்	பாம் தாமம்	பரமபதமென்று சொல்லப்
தன்னை சார்ந்த	தம்மைவந்து அடைந்தவர்	என்னும்	படுகிற வானுலகத்தை
வர்கட்கு	களுக்கு	திவம் தரும்	அளிப்பர்; (ஆனபின்பு)
தவம் தரும்	சரணாகதி நிஷ்டையைக்	யான்	அடியேன்
	கொடுத்தருள்வர்;	அவன் சீர்	அவ்வெம்பெருமானார்
செல்வம் தகவும்	பக்தியாகிற செல்வத்தை	அன்றி	ருடைய திருக்குணங்க
தரும்	யும் தமது அருளையும்		ளைத் தவிர்த்து
	கொடுத்தருள்வர்;	ஒன்றும்	வேறொன்றையும்
சரியா பிறவி	சிவர்த்திக்க முடியாத ஜம்ம	உள் மகிழ்ந்து	மனக் காதலோடே விரு
பவம் தரும்	ஸம்ஸாரங்களை உண்	உவந்து அருந்	ம்பி அதுபவிக்க மாட்
தீவினை	டாக்குகின்ற கொடு	தேன்	டேன்.
	வினைகளை		

இப்பாட்டில், தரும் என்னும் பதம் ஐந்து இடங்களில் வருகின்றது. இரண்டாமடியின் முதலிலுள்ள தரும் என்பது மாத்திரம் தீவினைக்கு விசேஷணம்; மற்ற நான்கும் எம்பெருமானார் பக்கல் அந்வயிக்கும் வினைமுற்றுக்கள்.

“சலியாப்பிறவி, சரியாப்பிறவி” என்பன பாடபேதங்கள். பவம்-வடசொல். பரந்தாம-வடசொல். திவம்-வடசொல் விகாரம். 94

உண்ணின் றுயிர்களுக் குற்றனவேசெய்து* அவர்க்குயவே
பண்ணும் பரனும் பரிலிலனும்படி* பல்லுயிர்க்கும்
விண்ணின் தலைநின்று வீடளிப்பானெம் மிராமாநுசன்
மண்ணின் தலத்துதித்து* உய்மறைநாலும் வளர்த்தனனே.

95

உயிர்களுக்கு	எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும்	பல் உயிர்க்கும்	ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும்
உள் நின்று	அந்தர்பாயியாயிருந்து	வீடு அளிப்பான்	மோக்ஷத்தை அருள்வதற்
	கொண்டு		காக
உற்றனவே	ஹிதமானவற்றையே நடத்	எம்இராமாநுசன்	ஸ்வாமி எம்பெருமானார்
செய்து	திக் கொண்டு	விண்ணின் தலை	ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நின்
அவர்க்கு	அவ்வாத்மாக்களுக்கு	நின்று	றும்
உயவே பண்	உஜ்ஜீவரத்தையே பண்ணிக்	மண்ணின் தல	இப்பூதலத்திலே அவத
னும் பரனும்	கொண்டிருக்கிற எம்	த்து உதித்து	ரித்து
	பெருமானும்		
	(ஆத்மாக்களிடத்தில் எம்	உய்மறைநாலும்	எல்லார்க்கும் உஜ்ஜீவந
பரிவு இலன்	பெருமானாரைப் போல்)		ஹேதுவான நான்கு
ஆம் படி	ப்ரீதி யுடையவனல்லன்		வேதங்களையும்
	என்ன வேண்டும்படி	வளர்த்தனன்	குறைவின்றி வளரச்செய்
	யாக		தருளினார்.

இப்பாட்டின் சுற்றடியை “மண்ணின் தலத்துதித்து மறைநாலும் வளர்த்தனனே” என்றே அத்யாபகர்கள் ஒதுவார்கள். “நேற்பதினே” என்ற கட்டளைக் கலித்துறையின் இலக்கணப்படி பதினொறுமுத்து ஒத்திருந்தாலும் தளைதட்டுகிறபடியாலும், மணவாளமாமுனிகளுரையில் “ஸர்வோஜ்ஜீவந சாஸ்த்ரமான” என்கிற ஒரு வாக்கியம் வ்யர்த்தமாகவேண்டி வருகையாலும் இவ்விசை குறைகட்கும் இடமறும்படி “...உய் மறைநாலும்” என்கிற ப்ராசீர்பாடம் கொள்ளத் தக்கது. உய் என்பதற்குப் பொருளாகவே மணவாள மாமுனிகள் “ஸர்வோஜ்ஜீவந சாஸ்த்ரமான” என்கிற வாக்கியமருளிச் செய்தாரென்க. 95

வளரும்பிணிகொண்ட வல்வினையால்* மிக்க நல்வினையில்
கிளருந்துணிவு கிடைத்தறியாது* முடைத் தலையூன்
தளருமளவும் தரித்தும் விழுந்தும் தனிதிரிவேற்கு
உளரெம்மிறைவர்* இராமாநுசன் றன்னை யுற்றவரே. 96

வளரும் பிணி	} அளவற்ற துன்பங்களை	தரித்தும் விழுந்	{ ஒருவாறு தரித்திருந்தும்	
கொண்டவல்				தும்
வினையால்	யுண்டாக்கவல்ல கொடிய			
மிக்க நல் வினை	கருமங்களாலே			
யில்	பரம தர்மமான சரணாகதி	தனி திரி	{ துணையின்றித்திரிகிற என	
கிளரும் துணிவு	யில்	வேற்கு	{ க்கு	
கிடைத்தறி	மஹாவிச்வாஸம் கிடைக்	இறைவர்	ஸ்வாமிகள் (யாரென்றால்)	
யாது	காததனால்	எம் இராமா	{ நம் எம்பெருமானாரை	
முடை தலை	கெட்ட நூற்றங்களுக்கு	நுசன் தன்னை		ஆச்ரயித்த மஹான்கள்
ஊன் தளரும்	இருப்பிடமான சரீரம்	உற்றவர்		
அளவும்	கட்டுக் குலையும்வரையில்	உளர்	இருக்கிறார்கள்.	

தன்னையுற்றாட்செய்யும் தன்மையினோர்* மன்னு தாமரைத்தாள்
தன்னையுற்றாட்செய்ய வென்னையுய்த்தானின்று* தன் தகவால்
தன்னையுற்றாரன்றித் தன்மையுற்றாரில்லை யென்றறிந்து
தன்னையுற்றாரை* இராமாநுசன் குணம்சாற்றிடுமே. 97

இராமாநுசன்	எம்பெருமானாரானவர்,	இன்று	இன்றைத் தினத்தில்
தன்னை உற்றார்	தம்மைப் பற்றியிருப்பா	தன் தகவால்	தமது அருளாலே
அன்றி	ருண்டே யொழிய தம்	(என்ன செய்தா ரென்றால்)	
தன்னை உற்	மைப் பற்றி யிருப்பவர்	தன்னை உற்று	தம்மையடைந்து கைங்கரி
றாரை குணம்	களுடைய குண கீர்த்	ஆள் செய்யும்	யம் பண்ணும் ஸ்வபாவ
சாற்றிடும்	தனம் பண்ணும் ஸ்வ	தன்மை	முடையரான ஸ்வபக்தர்
தன்மை உற்	பக்த பக்தர்கள் ஒருவரு	யினோர்	களுடைய
றார் இல்லை	மில்லையென்று திருவுள்	மன்னு தாமரை	ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த
என்று அறி	ளம்பற்றி	தாள் தன்னை	திருவடித் தாமரைகளை
ந்து		உற்று ஆள்	நான் அடைந்து
என்னை	அடியேனை	செய்ய	ஆட்செய்யும் படி
		உய்த்தான்	வைத்தருளினார்.

* * * —எம்பெருமானார் என்னைத் தம்மிடத்து ஆட்படுத்திக்கொள்ளாமல் தம்மை அடுத்தவர்கள் பக்கல் என்னை ஆட்படுத்தினார். இதற்கு என்ன காரணமென்கிறீர்களோ? எல்லோரும் நம்மையே நோக்கவந்து ஆச்ரயிக்கிறார்களே யொழிய நம்மை ஆச்ரயித்தவர்களை ஆச்ரயிப்பார் ஆருமில்லையே; இவ்வமுதனார், நம்மை ஆச்ரயித்தவர்களை ஆச்ரயிக்கிற அதிகாரியாக இருக்கட்டும்— என்று திருவுள்ளம்பற்றிச் செய்தார்.

இப்பாட்டின் அந்வயக்ரமம் சிறிது வருத்தப்படுத்தும்; ஜாகருகராயிருந்து அந்வயித்துக் கொள்க;—தன்னையுற்றாரன்றித் தன்னையுற்றாரைக் குணம் சாற்றிடுந் தன்மையுற்றாரில்லை யென்றறிந்து, இராமாநுசன், தன்னையுற்றாட்செய்யுந் தன்மையினோர் மன்னு தாமரைத்தாள் தன்னையுற்று ஆட்செய்யத் தன்தகவால் இன்று என்னையுய்த்தான்—என்று அந்வயம்.

சாற்றிடும் என்கிற விசேஷணபதம் பாட்டின் முடிவில் வந்து நின்றது அபூர்வப் பிரயோக மென்பர். என்னையுற்றான் என்று ஒதுவார்கள். 97

இடுமேயினிய சுவர்க்கத்தில்* இன்னம் நரகிலிட்டுச்
சுடுமேயவற்றைத் தொடர்தரு தொல்லை* சுழல்பிறப்பில்
நடுமேயினிநம் மிராமாநுசன் நம்மை நம்வசத்தே
விடுமேசரண மென்றால்* மனமேநையல் மேவுதற்கே. 98

நம் இராமா நுசன்	{	நம் எம்பெருமானார்,	{	தொல்லை சுழல் பிறப்பில்	{	அநாதியாயும் சுழன்று வரு வதாயுமுள்ள ஜன்மத் திலே
சரணம் என்றால்		உமது திருவடிகளே சரண மென்று நாம் சொல்லி விட்டோமானால்		நடுமே இனி நம்மை நம் வசத்தே விடுமே		நிறுத்துவரோ? மேலுள்ள காலங்களில் நம்மை நாம் போகிற வழியேவிட்டு வைப்பரோ?
இனிய சுவர்க்கத் தில் இடுமே	{	(சிலர்க்கு) இனி தாகத் தோன்றுகிற ஸ்வர்க்கத் திலே நம்மைக் கொண்டு சேர்த்திடுவரோ?	{	(இவை செய்யமாட்டாரான பின்பு)	{	ஓ நெஞ்சே! பேறுபெறும் விஷயமாக நீ கரையவேண்டா.
இன்னம் நரகில் இட்டு சுடுமே அவற்றை தொடர்தரு நையல்		அல்லது நரகத்திலே கொண்டு தள்ளி தஹிக்கச் செய்வரோ? அந்த ஸ்வர்க்க நரகங்களைத் தொடர்ந்து கிடக்கிற		மனமே! மேவுதற்கு நையல்		

நையல்—முன்னிலை யெதிர்மறை வினைமுற்று. நையாதே என்றபடி. 98

தற்கச்சமணரும் சாக்கியப்பேய்களும்* தாழ்சடையோன்
சொற்கற்ற சோம்பரும் சூனியவாதரும்* நான்மறையும்
நிற்கக்குறும்புசெய் நீசரும்மாண்டனர் நீணிலத்தே
பொற்கற்பகம்* எம்மிராமாநுச முனி போந்தபின்னே 99

தற்கம் சமண ரும்	{	தர்க்கம் பண்ணுகிறசமணர் களும்	{	குறும்பு செய் நீசரும்	{	(அவற்றுக்குச் சேராத) அபார்த்தங்களைப் பண்ணு கிற குத்ருஷ்டிகளும் மாண்டனர் ஒழிந்தார்கள்; (எப்போது? என்றால்)
பேய்		பேய்போலே பிடித்த பிடி விடாதேநிற்கிற		பொன் கற்பகம்		பொன் உதாரரான ஸ்வாமி எம்பெருமானார்
சாக்கியர்களும்	{	பொளத்தர்களும்	{	எம்இராமா நுச முனி	{	விசாலமான இப்பூமியிலே
தாழ்சடை யோன் சொல் கற்ற சோம்ப ரும்		ருத்ராணுடைய சொல்லாகிய சைலாகமத்தைக் கற்ற தாமஸர்களான சைவர் களும்		நீள் நிலத்தே போந்த பின்		திருவவதரித்த பின்பு.
சூனிய வாதரும்	{	சூந்யவாதிகளும்	{		{	
நால் மறையும் நிற்க		நான்கு வேதங்களும்விளங் கிக்கொண்டிருக்கச் செய்தே				

போந்ததென்னெஞ்சென்னும் பொன்வண்டு* உனதடிப்போதி லொண்சீ
ராந்தெளிதேனுண்டமர்ந்திட வேண்டி* நின்பாலதுவே
நந்திடவேண்டு மிராமாநுச இதுவன்றி யொன்றும்
மாந்தகில்லாது* இனிமற்றொன்றுகாட்டி மயக்கிடலே. 100

இராமா நுச எம்பெருமானாரே !
 என் நெஞ்சு } எனது நெஞ்சாகிற அழகிய
 என்னும் } வண்டானது
 பொன் வண்டு }
 உனது அடி } தேவரீருடையதிருவடித்
 போதில் } தாமரைகளில்
 ஒண் சீர் ஆம் } அழகிய குணங்களைக்
 தெளிதேன் } தேனைப் பருகி நித்ய
 உண்டு அமர் } வாஸம்பண்ண விரும்பி
 ந்திட }
 வேண்டி }

நின் பால் தேவரீரிடத்தில்
 போந்தது வந்துசேர்ந்தது
 அதுவே அத்திருக்குணங்களையே
 நந்திடவேண்டும் அளித்தருளவேணும் ;
 இது அன்றி இத்திருக்குணங்களைத் தவிர
 ஒன்றும் வேறொன்றையும்
 மாந்த கில்லாது (நெஞ்சு) புஜி க்கமாட்
 இனி டாது ;
 மற்று ஒன்று இப்படியான பின்பு
 காட்டி வேறொரு விஷயத் தைக்
 மயக்கிடல் மயக்கவேண்டா.

***—ஸ்வாமிந்! அடிபேனுடைய நெஞ்சு தேவரீருடைய திருக்குணங்களையே எப்போதும் அதுபவிக்கவிருப்பங்கொண்டு மேல்விழுந்து தேவரீரிடம் வந்து சேர்ந்தது. இது இனி வேறொன்றை விரும்பாது; தேவரீரும் இனி இதை ஸம்ஸாரத்தில் போகவொட்டாமல் தேவரீரிடத்திலேயே நிலைநிறுத்திக் கொள்ளவேணும். என்றாராயிற்று:

தமது நெஞ்சை ஒரு வண்டாக ரூபணம் பண்ணினதற்கு ஏற்ப எம்பெருமானுருடைய திவ்வியகுணங்களை மதுவாக ரூபணம் பண்ணினார். இந்த வண்டுக்கு அந்தத் தேன் தவிர வேறொன்றும் சலிக்கமாட்டாது.

மயக்கிடல் = முன்னிலை யெதிர்மறை வினைமுற்று. மயக்காதே என்றபடி.

100

மயக்குமிருவினை வல்லியிற்பூண்டு* மதிமயங்கித்
 துயக்கும் பிறவியில் தோன்றியவென்னை* துயரகற்றி
 உயக்கொண்டு நல்குமிராமா நுசவென்ற துன்னை யுன்னி
 நயக்குமவர்க் கிதிழுக்கென்பர்* நல்லவரென்று நைந்தே

101

மயக்கும் } “ அஜ்ஞானத்தை வினைக்க
 இரு வினை } வல்ல
 வல்லியில் } புண்ய பாபமென்னும் இரு
 பூண்டு } கருமங்களாகிற
 மதி மயங்கி } விலங்கில்
 துயக்கும் } அகப்பட்டுக் கொண்டு
 பிறவியில் } அறிவுகெட்டு
 தோன்றிய } ப்ரமிக்கச் செய்கிற
 என்னை } ஸம்ஸாரத்திலே
 துயர் அகற்றி } பிறந்த அடியேனை
 உய கொண்டு } துக்கங்களைப் போக்கி உஜ்ஜீ
 விக்கச் செய்து

நல்கும் அருள் செய்கின்ற
 இராமா நுச எம்பெருமானாரே !”
 எனறது இது } என்று தேவரீருடைய பாவ
 உன்னை உன்னி } நத்வத்தைப் பேசுகையா
 ரைந்து } கிற இது
 என்றும் நயக்கு } தேவரீரை அதுஸந்தித்து
 மவர்க்கு } உருகி
 இழுக்கு என்பர் } எப்போதும் ஆசையுடனிரு
 நல்லவர் } ப்பவர்களுக்கு
 தகாதது என்று ஸத்துக்கள்
 சொல்லுவார்கள்.

***—எம்பெருமானார்க்கு, பாவநத்வம் என்றும் போக்யத்வம் என்றும் இரண்டு படிகள் உண்டு. பாவநத்வமாவது—பக்தர்களுடைய பாவங்களைப்போக்கிப் பரிசுத்தப்படுத்தல். போக்யத்வமாவது எப்போதும் அதுபவிக்கக் கூடியவராயிருக்கை. இவ்விரண்டில் பாவநத்வத் தை விட போக்யத்வமே சிறந்தது; ஏனென்றால், நம்முடைய பாவங்களைப் போக்கினாரென்கிற காரணத்தாலே நாம் அவரைப் பாவநர் என்று அதுஸந்திக்கவேண்டும்; இது ஒரு உபாதியைப் பற்றி வருவது; போக்யத்வத்தை அதுஸந்திப்பதோ இப்படிப்பட்டதல்ல. அது ஸ்வரூபப்ரயுக்தம். ஆகையாலே, பாவநத்வத்தை அதுஸந்திப்பதைவிட போக்யத்தை அதுஸந்திப்பதே

சிறந்தது. அப்படியிருக்க இவ்வமுதனார் இப்பிரபந்தத்தில் அடிக்கடி எம்பெருமானுடைய பாவநதவத்தை அநுஸந்தித்தார்; 'என்னுடைய பாவங்களை யெல்லாம் போக்கினார், என்னுடைய குற்றங்களை யெல்லாம் நீக்கினார்' என்று அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறார். அப்படி சொன்னதற்கு அதுதரப்படுகிறார் இப்பாட்டில். போக்பதையில் ஈடுபட்டுப் பேசவேண்டியிருக்க, பாவநதத்தில் ஈடுபட்டமை தோற்றப் பேசினது பிசகு என்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள் என்றாரா யிற்று. 101

நையும்மன முன்குணங்களை யுன்னி * என்னுவிருந்தெம்
ஐயனிராமா நுசு நென்றழைக்கும் * அருவினையேன்
கையும் தொழும் கண்கருதிடுங்காணக் கடல்புடைசூழ்
வையமிதனில் * உன்வண்மை யென்பாலென்வளர்ந்ததுவே. 102

(எம்பெருமானாரே)		தொழும் கண்	அஞ்ஜலிபண்ணுகின்றன; கண்களானவை
மனம்	எனது நெஞ்சானது		
உன் குணங்களை உன்னி	தேவரீருடைய குணங்களைச் சிந்தித்து	காண்கருதிடும்	(தேவரீரை) ஸேவிக்க ஆசைப்படுகின்றன;
நையும்	கரைகின்றது;		
என் நா இருந்து	எனது வாக்கானது நிலை நின்று	கடல் புடைசூழ் வையம் இதனில்	சுற்றிலும் கடல் சூழப் பெற்ற இப்பூமண்டலத்தினுள்ளே
எம் ஐயன் இராமாநுசன் என்று அழைக்கும்	எமக்கு ஸ்வாமியான எம் பெருமானாரே! என்று அழைக்கின்றது.	உன் வண்மை	தேவரீருடைய ஒள்தார்ய குணம்
அரு வினையேன் கையும்	மஹாபாபியான என்னுடைய கைகளும்	என்பால் வளர்ந்தது என்	அடியேன் மீது (இவ்விதமாக) வளர்ந்ததற்குக்காரணம் யாதோ?

வளர்ந்தவெங்கோப மடங்கலொன்றாய் * அன்று வாளவுணன்
கிளர்ந்த பொன்னாகம் கிழித்தவன் * கீர்த்திப் பயிரெழுந்து
வினைந்திடும்சிறதை யிராமாநுசு நென்றன் மெய்வினைநோய்
களைந்து நன்றா நமளித்தனன் * கையில் கனியென்னவே. 103

முன்னொருகாலத்தில்		கீர்த்தி பயிர்	திருப்புகழ்களாகிற பயிர்
அன்று வளர்ந்த வெம் கோபம் மடங்கல் ஒன்று ஆய்	கரூமான கோபம் மேலிடப்பெற்ற ஒரு நரசிங்க மூர்த்தியாகி	எழுந்து வினைந்திடும் சிறதை	வளர்ந்து வினையப்பெற்ற திருவுள்ளத்தை யுடையரான
வாள் அவுணன்	வாளையுடைய ஹிரண்யாஸுரனது	இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்
கிளர்ந்த பொன் ஆகம்	செருக்கினால் நெறித்திருந்த பொன்போன்ற மார்வை	என் தன் மெய் வினை நோய் களைந்து கையில் கனி என்ன	எனது உடலைப்பற்றி யிருக்கிற வினைநோய்களையெல்லாமொழித்து
கிழித்தவன்	கிழித்துப்பொகட்டவனான எம்பெருமானுடைய	நல் ஞானம் அளித்தனன்	கையில்லங்கு நெல்லிக்கனி போலே ஸுலபமாக விலகலுண்டான ஞானத் தைத் தந்தருளினார்.

கையில் கனியென்னக் கண்ணனைக் காட்டித்தரினும் * உன் தன்
மெய்யில்பிறங்கிய கீரன்றி வேண்டிலன் யான் * நிரயத்
தொய்யில் கிடக்கிலும் சோதிவிண்ணேரிலும் இவ்வருள் நீ
செய்யில்தரிப்பன் * இராமாநுசு என்செழுங் கொண்டலே. 104

செழு கொண் டல்	{ (ஒளதார்பத்தில்) விலக்ஷண மான மேகம் போன்ற	நிரயத்தொய்யில்	{ ஸம்ஸார நரகக்குழியில்
என் இராமாநுச	{ எம் பெருமா னுரே! (தேவரீர்)	கிடக்கிலும்	{ அழுந்திக் கிடந்தேனாகி லும்
கண்ணனை	எம்பெருமானை	சோதி விண்	{ சோதிமயமான பரம பதத்தை அடைந்தேனாகி லும்
கையி ல் கனி என்ன	{ உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போலே	சேரிலும்	{ (தேவரீருடைய) திருமேனி யழகை அறுபவித் திருக் கைக்கு உருப்பான) கிரு பையை
காட்டி தரினும்	காட்டிக் கொடுத்தானும்	இவ் அருள்	{ தேவரீர் செய்தருளினால் தான்
உனதன் மெய்	{ தேவரீருடைய திருமேனி யில் விளங்குகிறஸைந்	நீ செய்யில்	{ (ஸம்ஸாரத்திலோமோக்ஷத் திலோ) கால்பாவிநிற் பேன்.
யில் பிறங்கிய சீர் அன்றி	{ தரியம் முதலிய குணங் களைத் தவிர வேறொன்றி லும் நான் கண்டவைக்க மாட்டேன்;	தரிப்பன்	

நிரயத்தொய்யில் = நிரயமாவது நரகம். இந்த ஸம்ஸாரநிலமே நரகமெனப்படும். தொய்யில் = சேறு. ஏழனுருபு தொக்கியிருக்கிறது. தொய்யல் என்பாருமுளர் 104

செழுந்திரைப் பாற்கடல் கண்டுயில்மாயன்* திருவடிக்கீழ்
விழுந்திருப்பார் நெஞ்சில் மேவுநன்ஞானி* நல்வேதியர்கள்
தொழுந்திருப்பாத னிராமாநுசனைத் தொழும்பெரியோர்
எழுந்திரைத்தாடுமிடம்* அடியேனுக் கிருப்பிடமே.

105

செழு திரை பாற்கடல்	{ அழகிய அலைகளையுடைய திருப்பாற்கடலில்	நல் வேதியர்கள்	{ நல்ல வைதிகர்களால் ஸை விக்கப்பட்ட திருவடி களை யுடையாயு மிருக் கிற
கண் துயில் மாயன்	பள்ளிக்கொண்டிராநின்ற ஸ்ரவேச்வரனுடைய	தொழும் திரு பாதன்	{ எம்பெருமானுரை ஸைவிக்கின்ற மஹாத்மாக்கள்
திரு அடிகீழ்	திருவடிகளின் கீழே	இராமாநுசனை தொழும் பெரியோர்	{ உடம்பு இருந்த விடத்தில் இராமல் கிளர்ந்து கோ ஷித்துக்கொண்டு கத்தா டும் இடம்
விழுந்த இருப் பார்	{ விழுந்துகிடக்கும் மஹான் களுடைய	எழுந்து இரை த்து ஆடும் இடம்	{ அடியேன் வலிக்குமிடமா கும்.
நெஞ்சில் மேவும் நல் ஞானி	{ ஹ்ருதயத்திலே பொருந்தி யெழுந்தருளியிருக்கிற சிறந்த ஞானியாயும்	அடியேனுக்கு இருப்பு இடம்	

* * * : - கீழ்ப்பாட்டில் “நிரயத் தொய்யில் கிடக்கிலும் சோதிவிண் சேரிலும்” என்று ஸம்ஸாரத்தையும் பரமபதத்தையும் வாசியற்றதாகச் சொன்ன அழுதனரை நோக்கிச் சிலர், ‘உலகத்தில் எல்லாரும் ஸம்ஸாரத்தை வெறுத்துப் பரமபதத்தை ஆசைப்படா நிற்க நீர் ஸம்ஸாரத் தையும் பரமபதத்தையும் துன்பமாகக் கருதிப் பேசுகின்றீரே, உமக்கு உத்தேச்யமான ஸ்தானம் எது? சொல்லும்’ என்ன; ஸ்ரீராமாநுஜபக்தர்கள் களித்துக் கூத்தாடுகின்ற இடமே எனக்குப் பரமோத்தேச்யமான ஸ்தானம் என்றார். 105

[சாற்றுப் பாகரங்கள்]

இருப்பிடம் வைகுந்தம் வேங்கடம்* மாலிருஞ்சோலையென்னும்
பொருப்பிடம் மாயனுக்கென்பர் நல்லோர்* அவைதன்னோடும்வந்
திருப்பிடம் மாயனிராமாநுசன்மனத் தின்றவன்வந்
திருப்பிடம்* என்றனிதயத்துள்ளே தனக்கின்புறவே.

106

மாயனுக்கு	ஸர்வேச்வரனுக்கு	அவை தன்னொ	அந்த ஸ்ரீவைகுண்டம்
இருப்பு இடம்	வாஸஸ்தானம் (எவையென் றால்)	மும் வந்து	முதலியவற்றோடேகூட
வைகுந்தம்	பரமபதமும்	இருப்பிடம்	வந்து எழுந்தருளியிருப் பது
வேங்கடம்	திருவேங்கடமலையும்	இராமாநுசன்	எம்பெருமானுடைய திரு
மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ் சோலை	மனத்து	வுள்ளத்திலேயாம்;
என்னும்	யென்கிற திருமலையும்	அவன்	அவ்வெம்பெருமானுர்தாம்
பொருப்பு	(ஆகிய இவையாம்)	இன்று வந்து	இப்போது வந்து
இடம்		தனக்கு இன்பு	தமக்கு ஆந்தமாக எழுந்
என்பர் நல்லோர்	என்று ஸத்துக்கள் சொல் லுவர்கள்.	உற இருப்	தருளியிருப்பது
மாயன்	(இவற்றை இருப்பிடமாக வுடைய) ஸர்வேச்வரன்	பிடம்	
		என் தன் இத	அடியேனுடைய ஹ்ருதயத்
		யத்து உள்ளே	தினுள்ளேயாம்.

***—கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியபடியே அமுதஞருடைய எல்லை கடந்த ப்ராவண்யத்தை அறிந்த எம்பெருமானார் 'நம்மேல் இவ்வளவு காதல்கொண்டிருக்கிற இவருடைய நெஞ்சை நாம் விட்டு நீங்கலாகாது' என்று கொண்டு அமுதஞருடைய திருவுள்ளத்தை மிகவும் விரும்பியருள, அதனைக் கண்டு மகிழ்ந்து பேசுகிறார்.

இன்புற்றசீலத் திராமாநுசா* என்று மெவ்விடத்தும்
என்புற்றநோ யுடல்தோறும் பிறந்திறந்து* எண்ணரிய
நுன்புற்று வீயினும்சொல்லுவதொன்றுண் டுன்தொண்டர்கட்கே
அன்புற்றிருக்கும்படி* என்னையாக்கியங்காட்படுத்தே. 107

இன்பு உற்ற	ஆந்த பூர்ணரா யெழுந்த	எண்ண அரிய	எண்ணமுடியாத துன்பங்
சீலத்து இராமா	ருளி யிருக்கிற	துன்பு உற்று	களை யதுபவித்து
நுச	ஸௌசீல்யகுணமுடைய	வீயினும்	முடிந்து போனாலும்
	எம்பெருமானாரே!	என்னும்	எல்லாக்காலங்களிலும்
சொல்லுவது	தேவரீரிடத்தில் அடியேன்	எவ் இடத்தும்	எல்லாவிடங்களிலும்
ஒன்று உண்டு	விஜ்ஞாபிக்க வேண்டிய	உன் தொண்டர்	தேவரீருடைய பக்தர்கள்
	விஷயம் ஒன்றுண்டு	கட்கே	விஷயத்திலேயே
	(அஃது என்னவென்றால்)	அன்பு உற்று	
என்பு உற்ற	எலும்பிலே உறைந்து நலி	இருக்கும்	பக்தனாயிருக்கும்படி
நோய்உடல்	யக்கடிய வியாதிகளுக்கு	படி என்னை	அடியேனைச் செய்தருளி
தோறும்	இருப்பிடமான சரீரங்	ஆக்கி	
பிறந்து இறந்து	களிலெல்லாம்	அங்கு	அந்த பக்தர்களிடத்தில்
	பிறப்பதும் இறப்பதுமாகி	ஆள் படுத்து	(அடியேனை) ஆட்படுத்தி
			யருளவேணும்.
			(இதுவே அடியேனுடைய வேண்டுகோள்)

அங்கயல்பாய்வயல் தென்னாங்கன்* அணியாகமன்னும்
பங்கய மாமலர்ப் பாவையைப்போற்றுவதும்* பத்தியெல்லாம்
தங்கிய தென்னத் தழைத்துநெஞ்சேநந்தலைமையே
பொங்கியகீர்த்தி* இராமாநுசனடிப்பூமன்னவே. 108

நெஞ்சே	ஓ மனமே!	நம் தலைமையை	நமது தலைமேலே நித்ய வா
பத்தி எல்லாம்	பத்தியெல்லாம் நம்மிடத்	யே மன்ன	ஸம் பண்ணும்படியாக,
தங்கியது	திலே குடிக்கொண்ட		(நாம் செய்யவேண்டிய காரியம்
என்ன தழை	தென்று சொல்லும்படி		என்னவென்றால்)
த்து	யாக வீறுபெற்று,		
பொங்கிய	பாந்த புகழையுடையான	அம் கயல் பாய்	அழகிய கயல் மீன்கள் பாய்
கீர்த்தி இரா	எம்பெருமானுடைய	வயல் தென்	கிற கழனிகள் குழந்த
மாநுசன்	திருவடித் தாமரைகள்	அரங்கன்	தென்னாங்கத்தில் உறை
அடி பூ			யும் பெருமானுடைய

அணி ஆகம் மன் னும்	{ அழகிய திருமார்பிலே நித் யவாஸம் பண்ணுகிறவ ளாய்	{ பங்கயம் மாமலர் பாவையை போற்றுகும்	{ சிறந்த தாமரைப் பூவில் பிறந்த பதுமை போன்ற வளான பூமீஹாலக்ஷ் மியை வாழ்த்துவோம்.
----------------------	---	--	--

*** — இப்பிரபந்தத்தின் தொடக்கத்தில் “ இராமாநுசன் சரணாவந்தம் நாம் மன்னி வாழ் ” என்று எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளைப் பொருந்தி வாழ்வதே தமக்குப் பரம புருஷார்த்தமாக அருளிச் செய்தவராகையாலே அந்தப் புருஷார்த்தம் நமக்கு யாவற்றீவம் வித்திக்கும்படியாக-எல்லாச் செல்வங்களையும் அளிக்கவல்ல பெரியபிராட்டியாரைப் பிரார்த்திப் போமென்கிறார்—முடிவான இப்பாட்டில்.

ஸாமான்ய ஸம்பத்தை அளிக்கவல்ல பிராட்டியே இந்த விசேஷ ஸம்பத்தையும் அளிக்கக் கடவள் என்றதாயிற்று. 108

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம். திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இராமாநுச நூற்றந்தாதி—அடிவரவு.

1. பூமன் கள்ளார் பேரிய லென்னை,
எனக் கியலும் மொழி வருத்து மிறை
மன் சீர்.	7. கொழு விரும் பிடியைப் பண்டரு வாழ்
னானம்,
சரண மாரெனச் சிந்தை யென்னையும்
சார்.
2. சீரிடம் செய்யும் கதி சோரா, தரழ்,
முனி யெய்தற்குறு வாரப்பொழில் நிதி.	8. சார் கைத்த வண்மை தேர் செய்த்தலை
நின்ற,
நந்தனன் கருத்தில் பொய்யை நல்சோர்வி
3. நிதி கார்த்தி வைப்பா மொய்த்த காரேய்,
திக்குக் கொள்ள நெஞ்சில் கூட்டு
மின்ப மாண்டு.	9. சோர் தெரிவுற்ற சீர் கண் டோதி பற்றா,
பெரியவர் கலிமிக்க போற்றரும் நினையார்.
4. ஆண்டு பொரு மடையார் நில நயவேன்,
அடல் படி யாக்கிப் பொருளும்
சேம மண்	10. நினையார்மருள் புண்ணி கட்டத் தவ
முண்ணின்,
வளரும் தன்னையுற் றிடும் தற் போந்த.
5. மண் ஆயி சுரச் சொல்லார் பேறு
கூறு மிறை நிக ரான துதிப் படி.	11. போந்ததென் மயக்கும் நையும் வளர்ந்த,
கையிற் செழுந்திரை யிருப் பின்
பங்கயல் பூ.
6. அடி பார்த் தற்புதன் நாட்டி கண்
கோக்குலம்,
மற்றொரு பேதையர் கடலுணர்
கொழுந்து.	

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
நித்யாநுஸந்தானவுரையில்

இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரை
முற்றுப்பெற்றது

ஸ்ரீ:

பேரருளான் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரம்பெருமானார் ஐயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்களருளிச்செய்த திவ்யப்பிரபந்தங்களிலிருந்து
முன்னோர்கள் தொகுத்த

நி த்யா நு ஸ ந் தா ன ம்

இரண்டாம் பகுதி

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி இயற்றிய திவ்யார்த்த
தீபிகையுரையின் ஸாரமான வியாக்கியானம் கொண்டது.

(இரண்டாம் பதிப்பு)

ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் ஒஷ்ட்யப்த பூர்த்தி நினைவுமாலையின் பதினாறுவது மலராக
வெளியிடப்பட்டது.

சென்னை ரத்னம் பிரஸ் பிராஞ்சில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

கிடைக்குமிடம்—கிரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்.

விலை 1—8—0

1953

ஸ்ரீ
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீபர் திருவடிகளைச் சரணம்.
விசதவாக் சிகாமணிபான மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

உபதேச ரத்தினமாலை

தமக்குக் கிடைத்த உபதேச வழியின்படியே வேண்பாவிலமைத்துப்
பேசுவதாகக் கூறுதல்.

எந்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளை பின்னருளால் *
வந்த உபதேச மார்க்கத்தைச்—சிந்தை செய்து *
பின்னவருங் கற்க உபதேசமாய்ப் பேசுகின்றேன் *
மன்னியசீர் வெண்பாவில் வைத்து.

1

எந்தை	எமக்கு ஆசிரியரான	பின்னவரும்	பின்புள்ளாரும்	கற்கு
திருவாய்	திருவாய் மொழிப்பிள்ளை	கற்க	மாறு	
மொழிப்	யென்கிற திருமலையாழ்	மன்னிய சீர்	பொருத்தமான சீர்களை	யு
பிள்ளை	வாருடைய	வெண்பாவில்	டைய வெண்பாவென்கிற	
இன் அருளால்	பரமகிருபையினால்	வைத்து	யாப்பிலே அமைத்து	
வந்த	கிடைத்த	உபதேசம் ஆய்	(உள்ளத்திற்கும் உலகத்திற்	
உபதேசம் மார்க்	உபதேச வழியை அதுஸந்	பேசுகின்றேன்	கும்) உபதேச ரூபமாகப்	
கத்தை சிந்தை	தித்து		பேசுகிறேன்.	
செய்து				

“மன்னிய சீர்” என்பதை வெண்பாவுக்கு விசேஷணமாக்காமல் “மன்னிய சீர்களைப்
பேசுகின்றேன்”—ஆழ்வாராசாரியர்களின் திருக்குணங்களைப் பேசுகின்றேன் என்றுரைப்
பாருமுளர்.

1

இப்பிபரந்தத்தை விவேகிகள் உகப்பதே போதுமென்றல்.

கற்றோர்கள் தாமுகப்பர் கல்வி தன்னிலாசையுள்ளோர்*
பெற்றோமெனவுகந்து பின்புகற்பர் *—மற்றோர்கள்
மாச்சரியத்தாலிகழில் வந்ததென்னெஞ்சே! * இகழ்கை
ஆச்சரியமோதானவர்க்கு.

2

நெஞ்சே	மனமே!	மாச்சரியத்தால்	மாதஸ்யத்தினால்	[பகை
கற்றோர்கள்	கல்வி பயின்றவர்கள் (இப்	இகழில்	பாராட்டி]	
தாம் உகப்பர்	பிரபந்தத்தைப் பெற்று)	வந்தது என்	இதனை இகழ்ந்தால்	
கல்வி தனில்	மகிழ்ந்திடுவார்கள்;	அவர்க்கு	அதனால் நமக்கு உண்டா	
ஆசை உள்	கல்வியில் விருப்பமுள்ளவர்	இகழ்கை	கும் சேதமென்ன?	
ளோர்	கள்	ஆச்சரியமோ	(ஒன்றுமில்லை)	
பெற்றோம் என	‘இது லபிக்கப் பெற்றோ	தான்	அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு	
உகந்து	மே!’ என அகங்குழைந்து			
பின்பு கற்பர்	பிறகு இதை அப்யஸிப்		நல்லவிஷயங்களை இகழ்வ	
	பர்கள்;		தென்பது	
மற்றோர்கள்	(கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு		வியப்போ? [அவர்கட்கு	
	வகுப்பிலுஞ் சோத)		இது இயல்பேயன்றோ.]	
	மற்றையோர்கள்			

“ஆச்சரியமோ-தானவர்க்கு” என்று பிரித்து தானவர்க்கு-ஆஸார்ப்ருதிகளுக்கு
என்று பொருளுரைப்பாருமுளர்; ஆயினும் மணவாளமாமுனிகள் இங்ஙனம் விவகித்து
அருளிச் செய்பவரல்லர் என்பர் பெரியோர்.

2

ஆழ்வாராசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு வாழ்த்துக் கூறுதல்.

ஆழ்வார்கள்வாழி அருளிச்செயல்வாழி
தாழ்வாதுமில் குரவர்தாம் வாழி*—ஏழ்பாரும்
உய்ய அவர்களுரைத்தவைகள் தாம்வாழி*
செய்யமறைதன்னுடனே சேர்ந்து.

3

ஆழ்வார்கள்	பொய்கையாழ்வார் முதலான	ஏழ்பாரும்	சுமண்டலம் முழுவதும்
வாழி	ஆழ்வார்கள் வாழ்ந்திடுக;	உய்ய	உஜ்ஜீவிக்குமாறு
அருளிச் செயல்	அவர்களுளிய திவ்விபம்	அவர்கள்	அவ்வாசிரியர்கள்
வாழி	பிரபந்தங்கள் வாழ்ந்திடுக;	உரைத்தவைகள்	அருளிச் செய்த ஸ்ரீ ஸூக்திகளும்
தாழ்வு ஆதும்	தாழ் வொன்று மில்லாத	தாம் செய்ய	விலக்ஷணமான வேதங்
இல் குரவர்	[மிகச் சிறந்த] எம்பெரு	மறை தன்னு	களோடு கூட வாழ்க.
தாம் வாழி	மாணர் முதலான ஆசாரி	டனே சேர்	
	யர்கள் வாழ்க;	ந்து வாழி	

“செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து” என்றது வேதங்களும் வாழவேண்டுமென்று அவற்றுக்குமாக மங்களாசாஸனம் செய்தபடி. ஆழ்வாராசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கெல்லாம் வேதமே மூலமானது பற்றி அவற்றுக்கும் மங்களாசாஸனம் ப்ராப்தம். “செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து அவர்களுரைத்தவைகள்” என்று அந்வயித்து “வேதங்களுக்குச்சேர ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்தவை” என்று பொருளுரைப்பாருமுளர்.

3

ஆழ்வார்களின் அவதாரக்ரமம் கூறுதல்

பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார்*புகழ்மழிசை
அய்யன் அருள்மாறன் சேரலர் கோன்*—துய்யப்பட்ட
நாதன் அன்பர்தாள் துளி நற்பாணன் நன்கலியன்*
ஈதிவர்தோற்றத்தடைவாமிங்கு.

4

பொய்கையார்	பொய்கையாழ்வார் முதல்	அன்பர்தாள்	தொண்டரடிப் பொடியாழ்
	வர்,	துளி	வார் எட்டாமவர்,
பூதத்தார்	பூதத்தாழ்வார் இரண்டா		பரமஸாத்திகரான திருப்
	மவர்		பாணாழ்வார் ஒன்பதா
பேயார்	பேயாழ்வார் மூன்றுமவர்,	நல் பாணன்	மவர்,
புகழ் மழிசை	கீர்த்திவாய்ந்த திருமழி		விலக்ஷணரான திருமங்கை
ஐயன்	சைப்பிரான் நான்கா	நன்கலியன்	யாழ்வார் பத்தாமவர்;
	மவர்,		இந்த வரிசைக்கிரமமானது
அருள் மாறன்	அருள் மிகுந்த நம்மாழ்	ஈது	இவ்வுலகில்
	வார் ஐந்தாமவர்,	இங்கு	
சேரலர் கோன்	குலசேகரப்பெருமான் ஆறு	இவர் தோற்ற	இவ்வாழ்வார்களின் அவ
	மவர்,	த்து அடைவு	தாரக்ரமமாகும்.
துய்யப்பட்ட	பரிசுத்தமான பெரியாழ்	ஆம்	
நாதன்	வார் ஏழாமவர்,		

இக்காலத்தவர்கள் சிலர் ஆராய்ச்சி செய்வதாகப்புகுந்து தவறுதலான சில நிருபணங் களைக் காட்டி இந்த அடைவினை மாறுபடுத்தி, பின்னே யுள்ளவர்களை முன்னே தள்ளி முன்னேயுள்ளவர்களைப் பின்னே யிழுத்து மனம்போனவாறாக அவதாரக்ரமங்களைக் கல்பிக் கின்றனர்; அதனால் ஆஸ்திகர்களின் நெஞ்சு கலங்காமக்காகப்* பொய்யிலாத மணவாள மாமுனிகள் இங்ஙனே அடைவுதன்னை அமைத்தருளினாராயிற்று.

4

ஆழ்வார்களவதரித்த மாத நக்ஷத்திரங்களைக் கூறுவோமெனல்.

அந்தமிழால்நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த வாழ்வார்கள்*
இந்தவுலகிலிருள்நீங்க*—வந்துதித்த
மாதங்கள்நாள்கள்தமை மண்ணுலகோர்தாமறிய*
ஈதென்று சொல்லுவோமியாம்.

5

அம் தமிழால் டநல் கலைகள்	அழகிய தமிழ்ப்பாஷையினால் திவ்வியப் பிரபந்தங்களை	வந்து உதித்த வந்து அவதரிக்கப் பெற்ற மாதங்கள் நாள் கள் தமை	மாஸங்களையும் நக்ஷத்திர களையும்
ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்கள்	ஆராய்ந்தருளிச் செய்த (மேற்கூறிய) ஆழ்வா ர்கள்	மண் உலகோர் தாம் அறிய	இந்நிலவுலகத்தவர்கள் நிஷ கர்ஷ்மாகத் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு
இந்த உலகில் இருள் நீங்க	இவ்விருள் தருமாஞாலத் தில் அகவிருள் தொலை வதற்காக	ஈது என்று யாம் சொல்லு வோம்	இன்னவையென்று இனி நாம் கூறுவோமாக.

இன்ன ஆழ்வார் இன்ன மாதத்தில் இன்ன நக்ஷத்திரத்தில் அவதரித்தாரென்பது அந்
காலத்தில் வழங்கிவந்தாலும் பிற்காலத்தில் எக்காரணத்தாலும் பிறழ்வு விளையாமெக்காக
அவற்றைப் பரபந்திகரித்தருள்கின்றாரென்க. பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்த முதல்
திருவந்தாதி வியாக்கியானத் தொடக்கத்தில் “இந்த முதலாழ்வார்கள் இன்னவிடத்தில்
அவதரித்தார்களென்பது காலப்பழமையாலே நிச்சயிக்கப் போகாது” என்று பொருள்பட ஒரு
புதிஸைக்தி காண்கிறது. அவ்விடத்தில் அரும்பதவுரைச்சாரர்கள் இங்கு ஏதோ வாக்கியப்
பிறழ்வு உள்ளது என்று எழுதியுள்ளார்கள். பெரியவாச்சான் பிள்ளை அங்ஙனம் அருளிச்
செய்தது உண்மையாயிருப்பின் பரம ப்ரமாணிகரான மணவாளமாமுனிகள் இவ்வுபதேச
ரத்தினமாலையில் “எண்ணருள் சீர்ப்பொய்கை முன்னோரீவ்வுலகில் தோன்றிய லூர் வண்மை
மிகு கச்சி மல்லை மாமயிலே” என்று அறுதியீடாக அருளிச்செய்ய நேர்ந்திராது. பெரிய
வாச்சான் பிள்ளை காலத்திற்கு முன்மே அவதரித்து அதுஸந்தானத்திலும் நிகழ்ந்து வரும்
திருவந்தாதித் தனியன்களிலும் “கச்சிகர் வந்துதித்த பொய்கைப்பிரான்” என்றும், “கடன்
மல்லைப் பூதத்தார்” என்றும் உள்ளதற்கு மாறாகப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை தாம் அருளிச்
செய்யவும் ப்ரஸக்தியில்லை. ஆயினும் வாக்கியப் பிறழ்வு விளைந்திட்டது. இங்ஙனே பிறழ்வு
நேரமைக்காகவே மாமுனிகள் ஆழ்வார்களவதரித்த மாஸ நக்ஷத்ர திவ்ய தேசங்களை இப்
பிரபந்தத்தில் இட்டருள்கின்றாரென்றுணர்க.

முதலாழ்வார்களின் மாத நக்ஷத்திரங்கள் கூறுதல்.

ஐப்பசியிலோணம் அவிட்டம் சதயமிவை*
ஒப்பிலவாநாள்களுலகத்தீர்!*—எப்புனியும்
பேசுபுகழ்ப் பொய்கையார் பூதத்தார்பேயாழ்வார்*
தேசுடனே தோன்றுகிறப் பால்.

6

உலகத்தீர் எப் புனியும் பேசு புகழ் பொய்கையார் பூதத்தார் பேயாழ்வார் தேசுடனே தோன்று கிறப்பால்	உலகத்திலுள்ள வர்களே { உலகமெங்கும் பேசப்படு கின்ற புகழையுடைய பொய்கை பூதம் பேயாழ் வார் மூவரும் தேஜஸ்ஸுடனே அவத ரித்த ஏற்றத்தினால்	ஒப்பு இல ஆம் நாள்கள்	{ ஒப்பில்லாதவையான நாட் கள் எவை யென்றால், ஐப்பசியில் ஒணம் அவிட்டம் சதயம்இவை	{ ஐப்பசிமாதத்தில் திருவோ ணம் அவிட்டம் சதய மென்னும் இத்திரு நாட் களாம்.
--	--	-------------------------	---	---

*** இவ்வாழ்வார்கள் மூவரும் விபவத்தில் ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரியாதவராய், கூடித்திரியும் யோகிகளாயிருந்ததினாலும், அர்ச்சையிலும் அப்படியே கூடியே வாழ்வதனாலும் இம்மூவர்க்கும் சேர்த்தே பாசர மிட்டருளினாராயிற்று. ஐப்பசி, ஐப்பிசி என இரண்டுமுன் டென்பர். ஒணம்—‘ச்ரோண’ என்னும் வடசொற்சிறைது. ‘தேசுடனே’ என்றவிடத்து அயோகிஜத்வப்ரயுக்தமான தேஜஸ்ஸு விவக்ஷிதம். “சிறப்பால் ஒப்பிலவாம்” என்று அந்வயிக்கும்.

....

....

....

6

பொய்கையார் முதலான மூவர்க்கு முதலாழ்வார்களென்கிற திருநாமம் நிகழ்ந்தமைக்குக் காரணங் கூறுதல்.

மற்றுள்ள வாழ்வார்களுக்கு முன்னே வந்துதித்து* நற்றமிழால் தூல் செய்து நாட்டையுய்த்த*—பெற்றிமையோர் என்று முதலாழ்வார்களென்னும்பேரிவர்க்கு நின்றதுலகத்தே நிகழ்ந்து.

7

இவர்க்கு	{ பொய்கையார் முதத்தார் பேயார் என்கிற இம்மூவர்க்கும்	மற்றுள்ள ஆழ் வர்களுக்கு முன்னே வந்து உதித்து	{ (திருமழிசைப்பிரான் முதலான) மற்ற ஆழ்வார்களுக்கு முன்னம் வந்து தோன்றி
முதலாழ்வார்கள் என்னும் பேர்	{ முதலாழ்வார்க ளென்கிற திருநாமம்	நல் தமிழால் தூல் செய்து நாட்டையுய்த்த பெற்றிமையோர் என்று	{ விலக்ஷணமான தமிழிலை திருவந்தா திகளென்கிற திவ்வியப் பிரபந்தங்களை யருளிச்செய்து இவ்வுலகை உஜ்ஜீவிப்பித்த பெரியார் என்கிற காரணத்தினால்.
உலகத்தே நிகழ்ந்து நின்றது	{ உலகத்தில் ப்ர வலி த்த மானது (எதனாலேயென்னில்)		
	(இவ்வாழ்வார்கள் மூவரும்)		

*** பொய்கையார் முதலான மூவர்க்கும் முதலாழ்வார்களென்று ப்ரவலித்தமாகத் திருநாமம் வழங்கிவருகின்றது. இத்திருநாமத்திற்கு இன்னது காரணமென்று நிரூபிக்கிறது இப்பாசரம். மற்றுமுள்ள வாழ்வார்களுக்கு முன்னே வந்துதித்தபடியினால் முதல்வராயினர்; நற்றமிழால் தூல் செய்ததனால் ஆழ்வார்களாயினர் என்றதாயிற்று. பெற்றிமை—பெருமை. என்னு—என்ற காரணத்தினால் என்றபடி. “பெற்றிமையோ ரென்றும்” என்கிற பாடம் மறுக்கவும் மறக்கவும்தக்கது.

....

...

...

7

திருமங்கையாழ்வாருடைய அவதார நாள் கூறுதல்.

பேதைநெஞ்சே! இன்றைப்பெருமை யறிந்திலையோ!* ஏதுபெருமை யின்றைக் கென்றென்னில்!*—ஓதுகின்றேன் வாய்த்தபுகழ்மங்கையர்கோன் மாநிலத்தில்வந்துதித்த* கார்த்திகையில் கார்த்திகைநாள் காண்.

8

பேதை நெஞ்சே	அறிவில்லாத மனமே?	ஓதுகின்றேன்	சொல்லுகின்றேன்;
இன்றை பெருமை அறிந்திலையோ	{ இன்றைக்குள்ள பெருமை யை நீ அறிந்து கொள்ள வில்லையோ?	வாய்த்த புகழ்	{ பொருந்திய புகழை யுடையாரான
இன்றைக்கு என்று	{ இன்றைக்கு அஸாதாரணமாக	மங்கையர்கோன் மாநிலத்தில் வந்து உதித்த கார்த்திகையில் கார்த்திகை நாள் காண்	{ திருமங்கையாழ்வார் விசாலமான இவ்வுலகில் வந்து தோன்றப்பெற்ற கார்த்திகைமாதத்து க்ருத்தி காநக்ஷத்ரமன்றோ இன்று.
ஏது பெருமை என்னில்	{ என்ன பெருமை யுள்ளது என்கிறாயோ? (கேள்)		

* * * அந்தந்த ஆழ்வார்களின் திருக்கூத்திர தினங்களில் கோயில்களிலும் திருஹங்களிலும் நான் பாட்டுண்டு ஸேவிப்பதற்கு உதவி வேண்டுமென்று சிஷ்யர்களின் வேண்டு கோளினால் இப்பிரபந்தம் அருளிச் செய்ததனால் அதற்குத் தகுதியாகவே இந்த நாட்பாட்டுக் களில் பெரும்பாலும் 'இன்று' என்று அமைக்கப்பட்டது. அந்த அவதார நன்னாளை நோக்கிய நிர்ந்தேசம் இது. இரண்டாமடியில், "இன்றைக்கென்னென்னில்" என்று சில பிரதிகளிற் பாடம் கண்டாலும் அதில் அர்த்தம் பொருந்தாது. ஏது என்பதும் என் என்பதும் பர்யாய மாதலால் புறநுத்தமாகும்; ஆகவே 'இன்றைக்கென்றென்னில்' என்பதே பாடம். "அதற் கேன்று என்ன ஏற்றம்" என்று உலக வழக்குள்ள தாதல் அதிக. 8

மாறன் பணித்த தமிழ்மறைக்கு ஆறங்கங்கூற அவதரித்த பேருமை.

மாறன்பணித்த தமிழ்மறைக்கு மங்கையர்கோன்*

ஆறங்கங்கூற அவதரித்த*—வீறுடைய

கார்த்திகையில் கார்த்திகைநாள் இன்றென்று காதலிப்பார்*

வாய்த்தமலர்த்தாள்கள் நெஞ்சே! வாழ்த்து.

9

நெஞ்சே	ஓ மனமே!	வீறு உடைய	பெருமை வாய்ந்த
மாறன் பணித்த	நம்மாழ்வாருளிச்செய்த	கார்த்திகையில்	
	தராவிடவேதமான 'திரு	கார்த்திகை	{ கார்த்திகை மாதத்து க்ருத்
தமிழ் மறைக்கு	விருத்தம்' முதலிய	நாள் இன்று	{ திகை யன்றோ இன்று
	நான்கு பிரபந்தங்களுக்	என்று	{ என்று கொண்டு
	கும்		
ஆறு அங்கம்	{ ஆறு அங்கங்களாக ஆறு	காதலிப்பார்	{ கு தூ ஹ லி ப் ப வ ர் க ளி
கூற	பிரபந்தங்களை யருளிச்		னுடைய
	செய்யும் பொருட்டு	வாய்த்த மலர்	{ (நமக்கு) ப்ராப்தமான
மங்கையர்கோன்	{ திருமங்கை யாழ்வார் அவ	தாள்கள்	{ பாதாரவிந்தங்களை
அவதரித்த	தரிக்கப்பெற்ற	வாழ்த்து	{ தோத்திரஞ் செய்வாயாக.

* * * ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் "வேத சதுஷ்டயாங்கோபாங்கங்கள் பதினாலும் போலே இந்நாலுக்கும் இருந்தமிழ் நூற்புலவர் பனுவலாலும் மற்றையெண்மர் நன்மலை களும்" என்றுள்ளது. வடமொழி வேதத்திற்கு அங்கங்களும் உபாங்கங்களும் இருப்பது போலே தமிழ் வேதத்திற்கும் அவை யுண்டு; ருக் யஜுஸ் ஸாமம் அதர்வணம் என்கிற நான்கு வேதங்களுக்கும் சீக்ஷா வியாகரணம் நிருக்தம் சந்தஸ் கல்பம் ஜ்யோதிஷம் என்கிற ஆறு அங் கங்களும், மீமாம்ஸா ந்யாய புராண தர்மசாஸ்த்ரங்கள் முதலிய உபாங்கங்கள் எட்டும் ஆகப் பதினாலும் போலே, திருவிருத்தம் திருவாகிரியம் பெரிய திருவந்தாதி திருவாய்மொழியாகிற இந்தத் தமிழ்மறை நான்கிற்கும் திருமங்கையாழ்வாருடைய திவ்வியப் பிரபந்தங்களா றும் மற்றையாழ்வார்கள் எண்மருடைய விலக்ஷணப் பிரபந்தங்களும் அங்கோபாங்கங்களாமென்பது தாற்பரி யம். திருமங்கையாழ்வாருடைய பெரிய திருமொழி, திருக்குறந்தாண்டகம், திருவெழு கூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம் ஆகிய ஆறு பிரபந் தங்களும் ஆறு அங்கமாகக் கொள்ளப்பட்டன. நம்மாழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தைப் பின் பற்றியே இவர் அருளிச்செய்திருப்பது கொண்டு இங்ஙனே கூறலாயிற்றென்க. 9

திருப்பாணாழ்வார் திருநாள் கூறுதல்

கார்த்திகையுரோகிணிநாள் காண்மினின் றுகாகினியீர்*

வாய்த்தபுகழ்ப் பாணர்வந்துதிப்பால்*—ஆத்தியர்கள்

அன்புடனேதான் அமலனாதிபிரான்கற்றதற்பின்

நன்குடனேகொண்டாடும்நாள்.

10

காசினியீர்	உலகத்தவர்களே!	ஆத்தியர்கள்	ஆஸ்திகர்கள்
இன்று	இந்நாள்	அன்புடனே	{ பக்தியோடு
கார்த்திகை	{ கார்த்திகைமாதத்து ரோஹிணி நக்ஷத்திர மாகும்;	தான்	{ அமலனாதிபிரானென்கிற பிரபந்தம் (இவரருளால்) கற்கப்பெற்றோ மென்று மீழ்வது பற்றியும்
உரோகிணி		அமலனாதி	
நாள் காண்		பிரான் கற்ற	
மின்		தன்பின்	
வாய்த்த புகழ்	{ பொருந்திய புகழை புடையாரான	நன்குடனே	நலமாக
பாணர்	திருப்பா னாழ்வார்	கொண்டாடும்	{ கொண்டாடப்பெறும்
வந்து உதிப்பால்	வந்துதோன்றின படியால்	நாள்	நாளாகுமிது.

*** தமிழில் ரகரமுதலான சொல் வரத்தகராதலால் “கார்த்திகையில் ரோகிணி நாள்” என்பது சுத்த பாடமன்று; “கார்த்திகையில் உரோகிணி நாள்” என்னில் வெண்டளை பிறமுமாதலால் அதுவும் பாடமன்று; “கார்த்திகையுரோகிணிநாள்” என்பதுவே சுத்த பாடம். “புதியன புகுதலும் வழுவல்” என்ற நன்னூற் சூத்திரத்தைக் கொண்டு ரகர முதலான சொற் பிரயோகமும் சிறுபான்மை வழுவற்ற தென்பாருமுளர். அறியவேண்டுமர்த்தங்கனையெல்லாம் அழகாக அமைத்துப் பத்தே பாசரமாகச் சுருங்கவருளிச் செய்தவர் இவ்வாழ்வாரே யாதலால் “அமலனாதிபிரான் கற்றதற்பின்” என்று சிறப்பித்தெடுத்துக் கூறின ரென்க. நன்கு—நன்மை. 10

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருநாள் கூறுதல்

மன்னியசீர்மார்கழியில் கேட்டையின் றுமாரிலத்தீர்!
என்னிதனுக்கேற்றமெனிலுரைக்கேன்* — துன்னுபுகழ்
மாமறையோன் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்பிறப்பால்*
நான்மறையோர் கொண்டாடும்நாள். 11

மா நிலத்தீர்	{ பரந்தவுலகத்திலுள்ளவர் களே!	துன்னு புகழ்	நீரம்பிய புகழையுடையராய்
இன்று	இன்றைத்தினம்	மா மறையோன்	பரம வைதிகரான
சீர் மன்னிய	சிறப்புப்பொருந்திய	தொண்டரடிப்	{ தொண்டரடிப் பொடியாழ் வாருடைய
மார்கழியில்	{ மார்கழிமாதத்துக்கேட்டை யாகும்;	பொடி ஆழ்	
கேட்டை		வார்	
இதனுக்கு	இந்நாளுக்கு	பிறப்பால்	அவதாரம் காரணமாக
ஏற்றம் என்	{ என்ன ஏற்ற மென்றால்	நால் மறையோர்	வைதிகோத்தமர்கள்
எனில்		கொண்டாடும்	{ ஆதரிக்கும் திருநாளாகு மிது.
உரைக்கேன்	{ சொல்லுகின்றேன்; (கேண் மின்);	நாள்	

திருமழிசைப்பிரான் திருநாள் கூறுதல்

தையில்மகமின்று தாரணியீர்! ஏற்றம்* இந்தத்
தையில்மகத்துக்குச் சாற்றுகின்றேன்* — துய்யமதி
பெற்ற மழிசைப்பிரான் பிறந்தநாளென்று*
நற்றவர்கள்கொண்டாடும்நாள் 12

தாரணியீர்	நிலவுலகத்தவர்களே!	துய்ய மதி	{ பரிசுத்தமான மதியைப்
இன்று	இந்நாள்	பெற்ற	{ பெற்ற
தையில் மகம்	{ தைமாதத்து மகநகூத்திர	மழிசை பிரான்	{ திருமழிசையாழ்வார்
	மாகும்;	பிறந்த நாள்	{ திருவவதரித்த திருநா
இந்த தையில்	{ இந்தத்தையில் மகத்திற்	என்று	{ னென்று!
மகத்துக்கு	{ குண்டான பெருமை	நல் தவர்கள்	{ மஹாதபஸ்விகள்
ஏற்றம் சாற்று	{ யைச்சொல்லுகின்றேன்;	கொண்டாடும்	{ கொண்டாடப் பெற்ற
கின்றேன்	{ (கேண்மின்);	நாள்	{ நாளாமிது.

* * * இவ்வாழ்வார் பேயாழ்வாரை யடிபணிந்து திருந்தினவராதலால் அது தோன்றத்
“துய்யமதி பெற்ற” என்றருளிச் செய்தார். மக நகூத்திரத்தைச் சுற்றி ஸப்தர்ஷிகள் வர்த்
திப்பதாகச் சோதிடர்கள் கூறுவார்கள்; அதற்கேற்ப “நல்தவர்கள் கொண்டாடும் நாள்” என்
றருளிச்செய்தார் போலும். தாரணியென்னும் வடசொல் தாரணியென்று நீட்டல் பெற்றது. 12

குலசேகராழ்வார் திருநாள் கூறுதல்.

மாகிப்புனர்பூசம் காண்மினின்ற மண்ணுலகீர்*
தேசித்திவசத்துக்கேதென்னில் — *பேசுகின்றேன்
கொல்லிநகர்க்கோன் குலசேகரன்பிறப்பால்*
நல்லவர்கள் கொண்டாடும்நாள்.

13

மண் உலகீர்	{ பூமண்டலத்திலுள்ளவர்	கொல்லி நகர்	{ கொல்லியென்னும் நகர்க்
	களே!	கோன்	{ குத் தலைவரான
இன்று	இன்றைத்தினம்		
மாகிப்புனர்பூசம்	{ மாகி மாதத்துப் புனர்	குலசேகான்	{ குலசேகராழ்வாருடைய
காண்மின்	{ வண்டு நகூத்திரமன்றே;	பிறப்பால்	{ திருவவதாரம்காரணமாக
இத்திவசத்துக்கு	{ இந்நாளுக்கு	நல்லவர்கள்	{ ஸத்துக்கள்
தேக ஏது என்	{ என்ன மதிப்பு என்றால்	கொண்டாடும்	{ சிலாகிக்கும் நாளாமிது.
னில்	{ சொல்லுகிறேன், (கேண்	நாள்	
பேசுகின்றேன்	{ மின்.)		

*** தேசு—தேஜஸ் என்னும் வடசொல்லிகாரம். திவசம்—திவஸமென்னும் வட
சொல் விகாரம். 13

நம்மாழ்வார் திருவவதாரநாள் கூறுதல்.

ஏரார்வைகாசி விசாகத்தினேற்றத்தை*
பாரோரறியப் பகர்கின்றேன்* — சீராரும்
வேதம் தமிழ்செய்த மெய்யனெழில்குருகை*
நாதனவதரித்தநாள்.

14

ஏர் ஆர்	சீர்மை மிகுந்த	தமிழ் செய்த	தராவிடமாகச் செய்தருளின
வைகாசி விசா	{ வைகாசி மாதத்து விசாக	மெய்யன்	{ யதார்த்தவாதியாய்
கத்தின்	{ நகூத்திரத்தினுடைய		
ஏற்றத்தை	சிறப்பை	எழில் குருகை	{ அழகிய திருநகரிக்குத் தலை
பாரோர்	உலகத்தவர்கள்	நாதன்	{ வரான நம்மாழ்வார்
அறிய	தெரிந்து கொள்ளுமாறு		
பகர்கின்றேன்	சொல்லுகிறேன்;	அவதரித்த	{ தோன்றிய திருநாளன்றே
சீர் ஆரும் வே	{ சீர்மை மிகுந்த வடமொழி	நாள்	{ இது.
தம்	{ வேதத்தை		

12

நம்மாழ்வாரும் அவர்திருநாளும் அவர்திருவாக்கும் ஒப்பற்றவை யெனல்.

உண்டோவைகாசி விசாகத்துக் கொப்பொருநாள்? *

உண்டோசடகோபர்க் கொப்பொருவர்? * — உண்டோ

திருவாய்மொழிக்கொப்பு? தென்குருகைக்குண்டோ *

ஒருபார்தனிலொக்குமார்?

வைகாசி விசாகத்
துக்கு ஒப்பு
ஒரு நாள்
உண்டோ

வைகாசி விசாகத்தோ
டொத்ததொரு திருநாள்
உண்டோ? (இல்லை)

சடகோபர்க்கு
ஒப்பு ஒருவர்
உண்டோ

நம்மாழ்வாரை யொத்த
ஒாழ்வா ருண்டோ?
(இல்லை)

திருவாய்
மொழிக்கு
ஒப்பு உண்
டோ

பார்தனில்

தென்குருகை
க்கு ஒக்கும்
ஒரு ஊர்
உண்டோ

திருவாய் மொழியோ
டொத்ததொரு திவ்யப்
பிரபந்த முண்டோ?
(இல்லை;)

இப்பூ மண்டலத்திற்
குள்ளே

திருநகரியோ டொத்த
தொரு திவ்ய தேச
முண்டோ? (இல்லை.)

15

பெரியாழ்வார் திருநாள்கூறுதல்.

இன்றைப்பெருமையறிந்திலையோ ஏழைநெஞ்சே! *

இன்றைக்கேன்னேற்றமெனிலுரைக்கேன் * — நன்றிபுனை

பல்லாண்டுபாடிய நம்பட்டர்பிரான் வந்துதித்த *

நல்லானியில் சோதிநாள்.

ஏழை நெஞ்சே அறிவிலியான மனமே!
இன்றை பெரு } இன்றைக்குண்டான பெரு
மை அறிந்தி } மையை அறிய மாட்
லையோ } டாயோ?
இன்றைக்கு ஏற் } இந்நாளுக்கு என்ன
றம் என்னில் } பெருமை யென்னில்,
உரைக்கேன் } சொல்லுகிறேன் கேள்;
நன்றிபுனை } நன்மைவாயந்த

பல்லாண்டு பா } திருப்பல்லாண்டை யரு
டிய } ளிச் செய்த

நம் பட்டர் } நம் பெரியாழ்வார் வந்து
நான் வந்து } தோன்றிய
உதித்த

ஆனியில் சோதி } ஆனிமாதத்து ஸ்வாதி
நல் நாள் } யென்கிற நல்ல நாள்
காண்.

16

மானிலத்தின்முன் நம்பெரியாழ்வார்வந்துதித்த *

ஆனிதன்னில்சோதியென்றாலாதரிக்கும் * — ஞானியர்க்கு

ஒப்போரிலை யிவ்வுலகுதனி லென்று நெஞ்சே! *

எப்போதும் சிந்தித்திரு.

ஓ நெஞ்சே } ஓ மனமே!
முன் } முற்காலத்தில்
நம் பெரியாழ் } நமக்குத் தலைவரான பெரி
வார் } யாழ்வார்,
மா நிலத்தில் } இவ்வுலகில் வந்து தோன்
வந்து உதித்த } றப்பெற்ற
ஆனி தன்னில் } ஆனிமாதத்து ஸ்வாதி
சோதி என் } நகரத்தாரமென்றபோதே
றல் }

ஆதரிக்கும் } கொண்டாடுகின்ற
ஞானியர்க்கு } ஞானிகளான பெரியார்
களுக்கு

ஒப்போர் இவ் } ஸமமானவர்கள் இவ்வுல
உலகு தனில் } கில் யாருமில்லென்று
இல்லை என்று

எப்போதும் சிந் } ஸதகாலமும் அதுஸந்
தித்து இரு } திப்பாயாக.

17

பெரியாழ்வாரேன்ற திருநாமத்திற்குக் காரணம் கூறுதல்

மங்களாசாசனத்தில் மற்றுள்ளவாழ்வார்கள் *

தங்களார்வத்தளவுதான்ன்றி — * பொங்கும்

பரிவரலே வில்லிபுத்தூர்ப் பட்டர்பிரான் பெற்றான் *

பெரியாழ்வாரென்னும் பெயர்.

18

வில்லிபுத்தூர் பட்டர்பிரான் பெரியாழ்வார் என்னும் பெயர்	{ பூநீ வில்லி புத்தூரிலவ தரித்த விட்டுசித்தர் பெரியாழ்வாரென்கிற திரு நாமத்தை	மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள் தங்கள்	{ மற்ற ஆழ்வார்களுடைய
பெற்றான்	{ (விருதாகப்) பெற்றார்; (இது எதனாலேயென் னில்)	ஆர்வத்து அளவு தான் அன்றி	{ அபிதிவேசத்திற்காட்டிலும் அதிகமாக
மங்கள ஆசாச னத்தில்	{ எம்பெருமானுக்குக் காப் பிடும் விஷயத்தில்	பொங்கும் பரி வாலே	{ விஞ்சி யெழுந்த பரிவு காரணமாக.

*** பட்டர்பிரானுக்குப் பெரியாழ்வாரென்கிற விருது எதனால் விளைந்தது? இவர் மற்ற ஆழ்வார்களிற் காட்டில் வயதில் முத்தவருமல்லர்; பொய்கையார் முதலாகக் குலசேகர றுகவுள்ள ஆழ்வார்கள் இவரைவிட மூத்தவர்கள். பெரிய பிரபந்தங்கள் இட்டருளினவ ரென்று சொல்லலாமோ வென்னில், நம்மாழ்வாரைவிட இவர் அதிகப்பிரபந்தங்களிட்டவரல்லர்; ஆகவே எதனா விவரைப் பெரியாழ்வாரென்கிறது? என்னில்; எம்பெருமானுக்கு என்வருகி றதோ வென்று வயிறு பிடித்து மங்களா சாஸனம் செய்வதில் இவருடைய காதல் பெரிதானது பற்றியே இவரைப் பெரியாழ்வாரென்றனர் என்றதாயிற்று. மற்ற ஆழ்வார்களுக்கு மங்களா சாஸனருசியே இல்லையென்று சொல்லவொண்ணாது; எல்லார்க்கும் அது உண்டு; ஆனாலும் அது இவர்க்குக் கனத்திருந்தது என்னுமிடம் முன்னடிகளில் விளங்கக் காண்க. 18

திருப்பல்லாண்டின் முதன்மைக்குக் காரணம் கூறுதல்

கோதிலவாமாழ்வார்கள் கூறுகலைக்கெல்லாம்
ஆதி திருப்பல்லாண்டான துவும்—*வேதத்துக்
கோமென்னுமதுபோல் உள்ள துக்கெல்லாம்சுருக்காய்
தான்மங்கலமாதலால்.

19

கோது இல ஆம் ஆழ்வார்கள் கூறுகலைக்கு எல்லாம்	{ குற்றமற்றவையான ஆழ்வார்களருளிய திவ்யப் பிரபந்தங்களுந் லாம்	வேதத்துக்கு ஓம் என்னுமது போல் உள்ளதுக்கு எல்லாம் சுரு க்கு ஆய் மங்கலம் ஆக லால் தான்	{ ஸகல வேதங்களுக்கும் ப்ரணவம் போலே உள்ள அர்த்தங்களுக்கெல் லாம் ஸங்க்ரஹமாய்க் கொண்டு மங்கள ரூபமாயுமிருப்பது பற்றியே.
திருப்பல்லாண்டு ஆதி ஆனது வும்	{ திருப்பல்லாண்டே முதற் பிரபந்தமாகப் பெற்ற தும் (எதனாலே யென் னில்)		

*** கோதில ஆம்—அஸார மென்று கழிக்கத் தக்க அம்சங்களொன்றுமின்றிக்கே முழுதும் ஸாரமேயான என்றபடி. வேதங்களுக்கு ப்ரணவம் முதன்மையானது போல, திவ்வியப்பிரபந்தங்களுக்கெல்லாம் திருப்பல்லாண்டு முதன்மையாயிற்று. ப்ரணவமானது ஸகல வேதார்த்த ஸாரதிதியாகவும் மங்கலச் சொல்லாகவுமிருக்கும்; அதுபோலவே திருப் பல்லாண்டும் ஸகல திவ்யப்ரபந்த ஸாரார்த்த நிதியாகவும் மங்கலமயமாகவுமிருக்குமென்க.

ஸர்வாதிகாரமான இப்பிரபந்தத்தில் ஒமென்று பிரயோகித்ததனால் ப்ரணவம் ஸர்வாதி கார மென்று ஆசிரியரது திருவுள்ளமாக உணரத்தகும். 19

திருப்பல்லாண்டுக்கும் பெரியாழ்வார்க்கும் ஒப்பில்லாமை கூறுதல்.

உண்டோ திருப்பல்லாண்டுக்கு ஒப்பதோர்கலைதான்*
உண்டோ பெரியாழ்வார்க்கொப் பொருவர்—*தண்டமிழ்நூல்
செய்தருளுமாழ்வார்கள்தம்மில் அவர்செய்கலையில்*
பைதல்நெஞ்சே நீயுணர்ந்துபார்.

தண்தமிழ் நூல் } திவ்வியப் பிரபந்தங்களு
செய்தருளும் } ளிச் செய்த ஆழ்வார்
ஆழ்வார்கள் } கருக்குள்ளே
தம்மில் }
பெரியாழ்வார்க் } பெரியாழ்வாரோ டொத்த
கு ஒப்பு ஒரு } வெருவர் உளரோ?
வர் உண்டோ } (இல்லை);
அவர் செய் கலை } அவ்வாழ்வார்களா ளிச்
யில் } செய்த நூல்களுள்

திருப்பல்லாண் { திருப்பல்லாண்டோ
டுக்கு ஒப்பது } டொத்ததொரு பிரபந்
ஓர் கலை தான் } தந்தா னு ண் டோ
உண்டோ } (இல்லை.)
பைதல் நெஞ்சே } பேதை மனமே!
நீ உணர்ந்து } இதை நீ விமர்சித்து அறி
பார் } வாயாக.

* * * இப்புாட்டின் மூன்றாமடியில் “அவர் செய் கலையை” என்று பலரும் ஒதிவரும் பாடம் மறுக்கவும் மறக்கவும் தக்கது. அது அநர்விதம். ... 20

ஆண்டாள் மதுரகவிகள் உடையவர் இம்மூவருடைய அவதார நாட்களை இனிக் கூறுவேனெனல்

ஆழ்வார்திருமகளாராண்டாள்*மதுரகவி
யாழ்வாரெதிராசராமியார்கள்—*வாழ்வாக
வந்துதித்தமாதங்கள் நாங்கள் தம்மின்வாசியையும்*
இந்தவுலகோர்க்குரைப்போம்பாம். 21

ஆழ்வார் திருமக { (கீழ்ச் சொன்ன) ஆழ்வா
ளார் ஆண் } ருடைய பெண்பிள்ளை
டாள் } யான ஆண்டாளென்ன
மதுரகவியாழ்வார் } மதுரகவியாழ்வாரென்ன
எதிராசர் ஆம் } எம்பெருமானாரென்ன
இவர்கள் } ஆகிய இம் மூ வ ரு ம்
வாழ்வு ஆக } லோகோஜ்ஜீவனூர்த்தமாக

வந்து உதித்த { இங்கு வந்து தோன்றப்
பெற்ற }
மாதங்கள் நாள் } மா ஸ நகூத்தாங்களின்
கள் தம்மின் } வைலகூண்யத்தையும்
வாசியையும் }
இந்த உலகோர் } இவ்வுலகத்தவர்களுக்கு
க்கு }
யாம் உரைப் { இனி யாம் எடுத்துரைப்
போம் } போம்.

* * * பொய்கையார் முதலானவர்கள் எம்பெருமானது திருக்குணக்கடலில் ஆழ்ந்ததனால் ஆழ்வார்களென்று பெயர்பெற்றதுபோல, மதுரகவிகள் நம்மாழ்வாருடைய குணக்கடலில் ஆழ்ந்ததனால் இவரும் ஆழ்வாரெனப் பெற்றாரென்க. ஆண்டாளும் மதுரகவிகளும் திவ்வியப் பிரபந்தங்களா ளிச் செய்தமைபற்றி இவர்களுக்கும் திருநாள்பாட்டு இட்டருளவேண்டியதாயிற்று. எம்பெருமானார் “தமிழ் மறைகளாயிரமும் மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்” என்றபடி அருளிச் செயல்களை வளர்த்த, தாயாதலாலும் அவர் விஷயமான நூற்றந்தாதிப்பிரபந்தம் அவதரித்திருத்தலாலும் அவர்க்கும் திருநாள்பாட்டு இட்டருள வேண்டியதாயிற்று. திருவரங்கத்தமுதனார் பிரபந்தம் பணித்தவராயிருந்தாலும் அவர்க்கு அர்ச்சைத்திருக்கோலம் அமைந்திலாததால் நாள்பாட்டு ஸேவிக்கப்ரஸக்தியில்லையென்று விடப்பட்டது. ஆழ்வார்திருமகளார்-ஆழ்வார்களெல்லார்க்கும் திருமகளான என்னவுமாம். 21

ஆண்டாளுடைய திருநாள் கூறுதல்

இன்றோ திருவாடிப்பூரம்*எமக்காக
வன்றோ இங்காண்டாளவதரித்தாள்—*குன்றாத
வாழ்வான வைகுந்தவான்போகந்தன்னையிகழ்ந்து*
ஆழ்வார்திருமகளாராய். 22

சுருதி 66
நாள்பாட்டு
இவ். 2-3

இன்றோ திரு { திருவாடிப்பூர மென்னும்
பிரபு ஆடி பூரம் { திருநாள் இன்றைக்
கன்றோ;
குடிக்கொடுத்த நாச்சியார்
குன்றாத வாழ்வு { கித்ய ஸ்ரீயான
ஆன
அந்நகுந்தம்வான் { ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலுள்ள
போகம் { திவ்ய போகத்தையும்
தன்னை இகழ் { விட்டு
ந்து

இங்கு { இவ்விருள் தருமா ஞாலத்
திலே
ஆழ்வார் திருமக { பெரியாழ்வாரது புதல்வி
ளார் ஆய் { யாய்
எமக்காக { நம் போல்வாருடைய உஜ்
அன்றோ அவ { ஜீவனத்திற்காகவன்றோ
தரித்தாள் { திருவவதாரம் செய்
தாள்.

20 *** எம்பெருமான் இந்நிலத்தில் திருவவதரித்து கீதோபதிஷத்தைத் தன் முகத்தாலே
வெளியிட்டருளி உபகரித்தான்; அது வடமொழியாயும் கஹநமாயுமிருப்பதனால் அனைவர்க்கும்
ஒருங்கே பயன்படவில்லை; இக்குறை தீரப் பெரியபிராட்டியார் தாம் வந்து திருவவதரித்து
"வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகும் கோதை தமிழ்" என்று புகழத்தக்கதான திவ்வியப் பிரபந்
தத்தை எளிய தமிழ் நடையில் உபகரித்து அஸ்மதாதிகளை உய்வித்தாள் என்பது இங்கு
உணரத்தக்கது. 22

21 ஆண்டாளுக்கும் அவளுடைய நன்னாளுக்கும் ஒப்பில்லை யெனல்
பெரியாழ்வார்பெண்பிளையாய் ஆண்டாள்பிறந்த*
திருவாடிப்பூரத்தின் சீர்மை—*ஒருநாளாக
குண்டோ மனமேயுணர்ந்துபார்* ஆண்டாளுக்
குண்டாகி லொப்பிதற்குமுண்டு. 23

ஆண்டாள் { குடிக்கொடுத்த நாச்சியார்
பெரியாழ்வார் { பெரியாழ்வார் திருமக
பெண் பிளை { ளாக
ஆய்
பிறந்த { அவதரிக்கப் பெற்ற
திரு ஆடி பூரத் { திருவாடிப்பூர நன்னாள்
தின் சீர்மை { பெருமை
ஒரு நாளைக்கு { மற்றொரு நாளைக்கு
உண்டோ { உளதோ?

23 *** முதலடியில் "பெண்பிள்ளை" என்கிற சொல் 'பெண் பிளை' எனத் தொக்கி
பிறப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும்; இல்லையேல் வெண்டளை பிறழும். ... 23

ஆண்டாள் பெருமைகூறுதல்
அஞ்சுகுடிக்கொருசந்ததியாய்* ஆழ்வார்கள்
தஞ்செயலை விஞ்சிநிற்கும் தன்மையளாய்—*பிஞ்சாய்ப்
பழுத்தாளையாண்டாளைப் பத்தியுடன் நாளும்*
வழுத்தாய்மனமேமகிழ்ந்து. 24

அஞ்சு குடிக்கு { (1) ஐந்து குடும்பங்களுக்கு,
(2) எம்பெருமானுக்கு
என்ன திங்குவருகிறதோ
வென்று அஞ்சுகின்ற
(ஆழ்வார்கள் பதின்
மரின்) குடிக்கு
ஒரு சுந்ததி ஆய் { ஒரு புதல்வியாய்
தோன்றி
ஆழ்வார்கள் தம் { ஆழ்வார்களின் படியை
செயலை

விஞ்சிநிற்கும் { அதிசயித்திருக்கு மியல்
தன்மையள ஆய் { வினளாய்
பிஞ்சு ஆய் { இளம் பிராயத்திலேயே
பழுத்தாளே { அன்பு முதிரப்பெற்ற
ஆண்டாளே { குடிக்கொடுத்த நாச்சியாரை
மனமே { நெஞ்சே!
மகிழ்ந்து { உகந்து
பத்தி உடன் { பக்தியோடு
நாளும்வழுத்தாய் எப்போதும் துதிப்பாயாக

***:—இப்பாட்டில் முதலடி சிலேடையாக அமைந்தது. “அஞ்ச குடிக்கு” என்றது ஐந்து குடும்பங்களுக்கு என்றும், அஞ்சுகின்ற குடும்பத்திற்கு என்றும் பொருள்படும். ஐந்து குடும்பங்கள் எவையென்னில்; ஆண்டாளுக்கு முன்னே அவதரித்த ஏழு ஆழ்வார்களின் குடி ஐந்தாகும்; எங்ஙனே யென்னில்; முதலாழ்வார்கள் மூவரும் சேர்ந்து ஒரு குடி [அயோநிஜ குடும்பம்] என்க; இரண்டாவது திருமழிசையாழ்வாரது குடி; மூன்றாவது நம்மாழ்வாரது குடி; நான்காவது குலசேகராழ்வாரது குடி; ஐந்தாவது பெரியாழ்வாரது குடி. ஆக அஞ்ச குடிக்கு மாக ஆண்டாளொருத்தியே ஸந்தானமாகத் தோன்றின னென்கை.

ஆண்டாளுக்குப் பிறகு அவதரித்தருளின தொண்டாடிப் பொடியாழ்வார் திருப்பாணாழ்வார்களியன் ஆகிய மூவர்க்குங்கூட இவனே சந்ததி என்கிற பொருளும் விளங்கக் குறையில்லை; எங்ஙனனே யென்னில், அஞ்ச குடியென்பதற்கு அஞ்சுகின்ற குடி யென்றும் பொருள் படுதலால் ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் இச் சொல்லால் ஸங்க்ஷிக்கக் குறையில்லை. எம்பெருமானுக்கு என்ன அபாயம் நேருமோ! என்று அஞ்சுகை பதின்மார்க்கும் உளதாதலால் அப்பதின்மரையும் அஞ்சகுடியென்னத் தட்டில்லை; ஆகவே ஆழ்வார்கள் பதின்மார்க்கும் ஆண்டாளொருத்தியே புதல்வியாகத் தோன்றியவள் என்கிற பாமார்த்தமும் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. *ப்ரஜயா பித்ருப்ய:* என்று வேதத்தில் ஓதப்பட்டதொரு கடனும் ஆழ்வார்கட்கு ஆண்டாளால் தீர்ந்த தென்கை.

ஆழ்வார்கள் இயற்கையிலே ஆண்களாய்ப் பிறந்து பெண்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டு பேசினார்கள்; ஆண்டாள் அப்படியல்லாமல் இயற்கையிலேயே பெண்ணாய்ப் பிறந்து புருஷோத் தமனே யதுபவிக்குந் திறத்தில் சிறந்த வரிமையுடையாளானதுபற்றி “ஆழ்வார்கள் தஞ் செயலை விஞ்சி நிற்குந் தன்மையளாய்” என்றருளிச்செயலாயிற்று. இவள் பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னமே *வானிடை வாமுமவ்வானவர்க்கு* என்பது முதலான பாசரங்களில் தானே பணித்தபடி பகவத்விஷயத்தில் அன்பு அதிகரிக்கப்பெற்றவளாதலால் “பிஞ்சாய்ப் பழுத்தாள்” எனப்பட்டாள். “அவரைப்பிராயந்தொடங்கி” என்றதும் காண்க. வழத்துதல்—துதித்தல். 24

மதுரகவியாழ்வாரின் திருநாள் கூறுதல்

வாரார்மதுரகவி பிவ்வுலகில்வந்துதித்த*
சீராரும்சித்திரையில்சித்திரைநாள்—*பாருலகில்
மற்றுள்ளவாழ்வார்கள் வந்துதித்தநாள்களினும்*
உற்றதெமக்கென்றுநெஞ்சேயோர்.

25

ஏர் ஆர்மதுரகவி { சிறப்புப் பொருந்திய மதுர
கவிகள்
இ உலகில் வந்து { இந்நிலத்தில் வந்து தோன்
உதித்த { றப்பெற்ற
சீர் ஆரும் சித் { சிறப்புடைய சித்திரை
திரையில் சித் { மாதத்துச் சித்திரை
திரை நாள் { நகரத்திரமானது
(எப்படிப்பட்ட தென்றால்)
பார் உலகில் பூலோகத்தில்

மற்றுள்ள ஆழ் { பொகையார் முதலான
வார்கள் { மற்ற ஆழ்வார்கள்
வந்து உதித்த { வந்துதோன்றிய நாள்களிற்
கள்களினும் { காட்டிலும்
எமக்கு உற்றது { நமக்கு மிகவும்உபாதேய
மானது
என்று நெஞ்சே { என்று மனமே! பிரதிபத்தி
ஓர் { பண்ணுவாயாக.

***:—ஸ்ரீவசன பூஷணத்தில் நான்காம் பிரகாசனத்தில் “உண்டபோதொருவார்த்தை யும் உண்ணாதபோதொருவார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப் பேருண்டிறே; அவர்கள் பாசரங் கொண்டன்று இவ்வர்த்த மறுதியிடுவது; அவர்களைச் சிரித்திருப்பாரொருவருண்டிறே; அவர் பாசரங்கொண்டு இவ்வர்த்த மறுதியிடக் கடவோம்” என்று மதுரகவிகளுக்கு ஏற்றம் சொல்லப் பட்டிருப்பதால் அதை நோக்கி இப்பாசரம் அவதரித்த தென்க. ‘ஆசார்யனே உபாயம்’ என் கிற அர்த்தம் இவருடைய திவ்வியப்பிரபந்தமான கண்ணிதுண் சிறுத்தாம்பினாலேயே அறுதி யிடப்படுமாதலால் இவ்வேற்றம் தகும்.

மதுரகவிகளின் பிரபந்தம் நாலாயிரத்தினுள் சேர்ந்தமை கூறுதல்

வாய்த்ததிருமந்திரத்தின் மத்திமமாம்பதம்போல்*
சேர்த்த மதுரகவி செய்கலையை—*ஆர்த்தபுகழ்
ஆரியர்கள்தாங்கள் அருளிச்செயல்நடுவே*
சேர்வித்தார் தாற்பரியம்தேர்ந்து.

26

வாய்த்த	நமக்கு ஏற்றதான	ஆரியர்கள் தாங்	பூருவாசாரியர்கள்
திருமந்திரத்தில்	{ அஷ்டாஷ்டாமஹாமந்தரத்	கள்	{
மத்திமம் ஆம்	{ தில்	அருளிச் செயல்	{ நாலாயிரத் திவ்வியப் பிர
பதம் போல்	{ இடையிலுள்ளதான நம:	நடுவே	{ பந்தங்களோடே
மதுரகவி செய்	{ பதம் போன்றதாக	சேர்வித்தார்	{ சேர்த்த ருளிஞர்கள்;
சேர்த்த கலையை	{ மதுரகவிகள் செய்தருளின	தாற்பரியம் தேர்	{ (எதனாலே யென்னில்)
ஆர்த்த புகழ்	{ திவ்வியப் பிரபந்தத்தை	ந்து	{ அந்தக் கண்ணினுண் சிறுத்
	{ நிறைந்த புகழையுடைய		{ தாம்பு பிரபந்தத்தின் கருத்
	{ ரான		{ தை நோக்கியாம்.

***—ஆழ்வார்களுளிச் செய்த திவ்வியப் பிரபந்தங்களெல்லாம் எம்பெருமானுடைய
வருபருப குணவிபூதி சேஷத்தங்களைப் பாக்கப்பேசுவன; அப்படிப்பட்ட திவ்வியப்பிரபந்தங்
களினிடையே ஆழ்வார்தோத்திரமான இவரது பிரபந்தம் சேருவதற்கு நியாயமில்லையென்று
கேள் சங்கிக்கக் கூடாதுதலால் அன்னவர்கட்குத் தெளிவு பெறுத்தமிழ்ப்பாகும். ஆழ்வார்களின்
திவ்யப்பிரபந்தங்களெல்லாம் பெரும்பாலும் திருமந்திரம் தவயம்சரமச்சலோகம் ஆகியஹஸ்யத்
ரயத்தின் பொருள்களையே விவரிப்பனவாகும்; அதில் திருமந்திரத்தில் நடுவேயுள்ளதான
நம:பதத்தில் நம் ஆசாரியர்கள் முக்கியமாக பாகவத சேஷத்வத்தை அநுஸந்தித்துப் போருவர்
கள். இவ்விஷயம் முமுக்ஷுப்படியிலும் அதன் வியாக்கியானத்திலும் விசதம்- அப்படிப்பட்ட
பாகவத சேஷத்வத்தையே கணக்கப் பேசுமதான கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு ஆழ்வாரருளிச்
செயல்களிடையே சேர்ந்து திகழவேண்டுவது அவசியம் என்று நம் ஆசாரியர்கள் திருவுள்ளம்
பற்றினார்க ளென்றதாயிற்று. 26

எம்பெருமானார் திருநாள் கூறுதல்

இன்றுலகீர் சித்திரையில் ஏய்ந்ததிருவாதிரைநாள்*
என்றையிலுமின்றிதனுக்கேற்றமென்தான்—*என்றவர்க்குச்
சாற்றுகின்றேன்கேண்மின் எதிராசர்தம்பிறப்பால்*
நாற்றிசையும்கொண்டாடும்நாள்.

27

உலகீர்	உலகத்தவர்களே!	சாற்றுகின்றேன்	விடை கூறுகின்றேன்;
இன்று	இந்நாள்	கேண்மின்	கேளுங்கள்;
சித்திரையில்ஏய்	{ சித்திரை மாதத்தில்	எதிராசர் தம்	{ யதிராஜரான உடையவரு
ந்த	{ பொருத்தம் பெற்ற	பிறப்பால்	{ திருவவதாரத்தினால்
திரு ஆ திரை	{ திருவாதிரை நஷத்திரம்	நால் திசையும்	{ நாலு திசைகளிலு முள்ள
நாள்	{ மற்றும்முள்ள தினங்களைக்	கொண்டாடும்	{ வர்கள்
என்றையிலும்	{ காட்டிலும்	நாள்	{ கொண்டாடுகின்ற நாளா
இன்று இதனு	{ இற்றை நாளுக்கு		{ மிது.
க்கு	{		
ஏற்றம் என்	{ சிறப்பு என் கொல்? என்று		
தான் என்ற	{ கேட்பவர்களுக்கு		
வர்க்கு	{		

ஆழ்வார்கள் தாங்கள் அவதரித்த நாட்களினும்*
வாழ்வான நாள் நமக்கு மண்ணுலகீர்—* ஏழ்பாரு
முய்யவெதிராசருதித்தருளும்* சித்திரையில்
செய்ய திருவாதிரை.

28

மண் உலகீர்	மண்ணுலகத்தவர்களே !	ஏழ் பாரு உய்ய	{ உலகமெல்லாம் உஜ்ஜீவிக் கும்படி
ஆழ்வார்கள்	{ பொய்கையார் முதலான	எதிராசர் உதித்	{ எம்பெருமானார் திருவவத
தாங்கள்	ஆழ்வார்கள்	தருளும்	{ ரிக்கப்பெற்ற
அவதரித்த நாட்	{ அவதரிக்கப்பெற்ற நாட்	சித்திரையில்	{ சித்திரைமாதத்தில் சிறப்பு
களினும்	களைவிட	செய்ய திரு	{ டைத்தான திருவாதி
நமக்கு வாழ்வு	{ நமக்கு விசேஷித்து உஜ்ஜீ	ஆதிரை	{ ரையேயாம்.
ஆன நாள்	{ வன ஹேதுவான நாள்		
	(எது வென்றால்)		

*** ஆழ்வார்கள் திவ்யப்ரபந்தங்களை யருளிச்செய்த மாத்திரமே; அவற்றைப் பல படிகளாலும் வளர்த்தருளினவர் எம்பெருமானாரே யாதலாலும், இவ்விஷயத்தை அக்காலத்திலே யே “தமிழ்மறைகளாயிரமும்” என்ற முதல் தாய் சடகோபன், மொய்யம்பால் வளர்த்த விதத்தாய் இராமானுசன்” “எங்கள் கதியே இராமானுச முனியே! சங்கை கெடுத்தாண்டதவராசா! பொங்குபுகழ் மங்கையர்கோனீந்த மறையாயிரமனைத்தும் தங்குமனம் நீயெனக்குத் தா” என் பவை முதலான தனியன்களால்பூருவர்கர்வெனியிட்டிருந்ததனாலும், பெற்றவர்களைக்காட்டிலும் வளர்த்தவர்களுக்கேபெருமை பொருந்துமாதல்பற்றி இப்பாசரம்மிகப்பொருத்தமாக அமைந்தது.

எந்தையெதிராசர் இவ்வுலகிலெந்தமக்கா*
வந்துதித்த நாளென்னும் வாசியினால்—* இந்தத்
திருவாதிரைதன்னின் சீர்மைதனைநெஞ்சே*
ஒருவாமலெப்பொழுதுமோர்.

29

நெஞ்சே	மனமே!	இந்த திரு ஆதி	{ இந்தத் திருவாதிரைத் திரு
எந்தை எதிரா	{ அஸ்மதாசார்யரான எம்பெ	ரை தன்னின்	{ நாளினுடைய
சர்	மாரார்	சீர்மை தனை	{ சிறப்பை
இ உலகில்	இந்நிலவுலகத்தில்	ஒருவாமல்	{ இடைவிடாமல்
எம் தமக்கு ஆ	நமக்காகவே	எப்பொழுதும்	{ ஸதாகாலமும்
வந்து உதித்த	{ வந்து தோன்றப்பெற்ற	ஓர்	{ சிந்தித்திரு.
நாள் என்னும்	திருநாளென்கிற வைவ		
வாசியினால்	க்ஷணயத்தைக் கொண்டு		

*** ஆதிசேஷனே எம்பெருமானாராகத் திருவவதரித்தருளினார்; இவர் நலமந்தமில்ல தோர்நாட்டிலே* சென்றால்குடையாம் இருந்தால்சின்காசனமாம்* இதயாதிப்படியே எம்பெருமா னுக்குஸகலவித கைங்கரியங்களும் செய்துகொண்டுவாழ வேண்டியிருக்க, அதைவிட்டுப் பலபல கஷ்டங்களுக்கு ஆஸ்பதமான இவ்விருள் தருமானாலத்திலே அவதரித்தருளினது சித்யஸம்ஸாரி களான நம்போல்வாரைப் பிறவிக் கடலில் நின்றும் கை கொடுத்தெடுப்பதற்காகவே யென்று அதுஸந்தித்து இவரது திருநாளேக் கொண்டாடவேணுமென்றாயிற்று. 29

முதலாழ்வார்கள் கலியன் திருப்பாணாழ்வாராகிய இவர்களின் திருவவதார ஸ்தலங்கள் கூறுதல்.

எண்ணரும்சீர்ப்பொய்கைமுன்னோர் இவ்வுலகில்தோன்றியவூர்*
வண்மைமிகு கச்சிமல்லைமாயிலை—* மண்ணியினீர்
தேங்கும் குறையவூர் சீர்க்கலியன்தோன்றியவூர்*
ஓங்குமுறையூர்பாணனார்.

30

எண்ண அருசீர்	எண்ணமுடியாத திருக்கு	மண்ணியின் நீர்	மண்ணியாற்றின் தீர்த்தம்
பொய்கை முன்	ணங்கையுடைய	தேங்கும் குறை	வந்து தேங்குமிடமான
னோர்	பொய்கையார் பூதத்தார்	யலார்	திருக்குறையலாரானது
தி உலகில் தோ	பேயார் மூவரும்	சீர் கலியன் தோ	சீர்மை மிக்க திருமங்கை
ன்றிய ஊர்	இந்நிலத்தில் அவதரிக்கப்	ன்றிய ஊர்	யாழ்வார் அவதரித்த
வன்மை மிகு	பெற்ற தலங்கள் எவை	ஒங்கும் உறையூர்	தலம்;
கச்சிமல்லை மா	யென்றால்,	பாணன் ஊர்	உயர்ந்த உறையூரானது
மயிலை	(முறையே) அழகிய காஞ்		திருப்பாணாழ்வார் திரு
	சீ நகரமும் திருக்கடல்		வவதரித்த தலம்
	மல்லையும் மயிலையுமாம்;		

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் குலசேகராழ்வார்களின் திருவவதார ஸ்தலம் கூறுதல்.

தொண்டரடிப்பொடியார் தோன்றியலூர்*தொல்புகழ்சேர்
மண்டங்குடியென்பர் மண்ணுலகில்—*எண்டிசையும்
ஏத்தும் குலசேகரனாரெனவுரைப்பர்*
வாய்த்ததிருவஞ்சிக்களம்.

31

தொல் புகழ்	நித்தியமான புகழையுடைய	திருவஞ்சிக்களம்	திருவஞ்சிக்களமென்கிற
சேர்			பதியை
மண்டங்குடி	திருமண்டங்குடி யென்கிற	எண் திசையும்	எட்டுத் திசையிலுமுள்ளா
	பதியை	ஏத்தும்	ரும் துதிக்கும்படியான
தொண்டரடிப்	தொண்டரடிப் பொடியாழ்	குலசேகரன் ஊர்	குலசேகராழ்வார் தோன்
பொடியார்	வார் அவதரித்த தல	என உரைப்பர்	றிய தல மென்பர்.
தோன்றிய	மென்பர் பெரியார்;		
ஊர் என்பர்			
வாய்த்த	அடியார்கள் ஈடுபடத்தக்க		

திருமழிசைப்பிரான் நம்மாழ்வார் பெரியாழ்வார்களின் திருவவதார ஸ்தலம் கூறுதல்.

மன்னுதிருமழிசை மாடத்திருக்குருகூர்*
மின்னுபுகழ்வில்லிபுத்தூர் மேதினியில்—*நன்னெறியோர்
ஏய்ந்தபத்திசார ரெழில்மாறன் பட்டர்பிரான்*
வாய்ந்துதித்தவூர்கள்வகை.

32

மேதினியில்	இந்நிலவுலகில்	நல் நெறியோர்	ஸன்மார்க்க நிஷ்டர்கள்
மன்னு திரு	நித்திய ஸ்ரீயான திருமழி	ஏய்ந்த பத்தி	சேரும் திருமழிசையாழ்
மழிசை	சையும்	சாரர்	வாரென்ன;
மாடம் திரு	மாடங்கள் சூழ்ந்த திரு	எழில் மாறன்	அழகிய நம்மாழ்வாரென்ன
குருகூர்	நகரியும்	பட்டர்பிரான்	பெரியாழ்வாரென்ன ஆகிய
	விளங்கும் புகழையுடைய		இம்மூவரும்
மின்னு புகழ்	ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரும்	வாய்ந்து	இவ்வுலகத்தைக் காப்ப
வில்லிபுத்தூர்	(ஆகிய இம்மூன்று	உதித்த	தற்கு பொருத்தமாக
	திருப்பதிகள்)	ஊர்கள் வகை	அவதரிக்கபெற்ற
	(முறையே)		திவ்ய தேசங்களாம்.

ஆண்டாள் மதுரகவிகள் உடையவர்களின் அவதாரஸ்தலங்கள் கூறுதல்

சீராரும் வில்லிபுத்தூர் செல்வத்திருக்கோனார்*
ஏரார்பெரும்பூதாரென்னுமிவை—*பாரில்
மதியாருமாண்டாள் மதுரகவியாழ்வார்*
எதிராசர் தோன்றியலூரிங்கு.

33

பாரில் இவ்வுலகில்
 சீர் ஆரும் வில்லி } ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்
 புத்தூர் }
 செல்வம் திரு } ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீமல்கிய
 கோனார் } திருக்கோனார்
 ஏர் ஆர் } ஸ்ரீபெரும்புதூர் என்று
 பெரும்புதூர் } சொல்லப்படுகிற இத்
 என்னும் இவை } தலங்கள்
 (முறையே)

மதி ஆரும் } ஞானம் நிரம்பிய ஆண்
 ஆண்டாள் } டானும்
 மதுரகவி } மதுரகவியாழ்வாரும்
 யாழ்வார் }
 எதிராசர் உடையவரும்
 இங்கு தோன் } இவ்வுலகில் வந்து அவதரி
 திய ஊர் } த்த திருப்பதிகளாம்.

* * *—திவ்வியப் பிரபந்தங்களை யருளிச் செய்தவர்கள் விஷயமாகத் தெரிவிக்கவேண்டிய மாண—நகரத்ர—அவதார ஸ்தலங்களை இந்தப்பாசரத்தோடு அருளிச் செய்து தலைக்கட்டினாராயிற்று. திருவரங்கத்தமுதனா ரருளிச் செய்த இராமானுச நூற்றந்தாதியைப்பற்றி இதில் ஒன்றும் அருளிச் செய்யாமையாலே அந்தப் பிரபந்தம் நாலாயிரத்தினுள் சேர்ந்ததாக அக்காலத்தில் கொள்ளப்படவில்லை யென்று தெரிகிறது. ஆனதுபற்றியே அப்பிள்ளையென்னுமசிரியர் அந்த நூற்றந்தாதியைத் தவிர்த்தே நாலாயிரக் கணக்கு இட்டருளினர் போலும் மணவாளமாமுனிகள் தாமே நூற்றந்தாதியை நாலாயிரதிவ்யப்ரபந்தங்களோடொப்ப ஆதரிக்கவேண்டுமென்றும், திருக்கார்த்திகைமுதலாகக் கொள்ளும் அநத்யயன நியமம் இந்த நூற்றந்தாதிக்கும்சேர்த்துக் கொள்ளப்படவேண்டுமென்றும் நியமித்தருளினாரென்று பெரியார்பணிச்சுக் கேட்டிருக்கை. ... 33

அருளிச்செயல்களுக்கு அவதரித்த வியாக்கியானங்களைப்பற்றிக் கூறுவோமெனல்.

ஆழ்வார்களேற்றம் அருளிச்செயலேற்றம்*
 தாழ்வாதுமின்றியவைதாம்வளர்த்தோர்—*ஏழ்பாரு
 முய்ய அவர்செய்தவியாக்கியைக ஞள்ளதெல்லாம்*
 வையமறியப்பகர்வோம் வாய்ந்து. 3

ஆழ்வார்கள் ஏற்றம்	} ஆழ்வார்களுடைய வைபவமும்	ஏழ்பாரும் உய்ய	{ உலகங்களெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்குமாறு
அருளிச்செயல் ஏற்றம்	{ அவர்களுடைய திவ்ய ஸூக்திகளின் வைபவமும்.	அவர் செய்த	{ அவ்வாசாரியர்கள் அருளிச் செய்த
தாழ்வு ஆதும் இன்றி	} ஒருகுறையுமுறாதபடி	வியாக்கியைகள் உள்ளது எல்லாம்	{ வியாக்கியானங்களெல்லாவற்றையும்
அவை	அவற்றை	வையம் அறிய வாய்ந்து பகர்வோம்.	{ உலகத்திலுள்ளார் அறியுமாறு பொருத்தமாகக் கூறுவோமாக.
வளர்த்தோர் தாம்	} வளர்த்தவர்களான பூருவாசாரியர்களையும்		

* *—இதில் மூன்றாமடியில் “அவர்கள் செய்த” என்றோதுவது பொருந்தாது; வெண்டனைபிறமும். ‘அவர்செய்த’ என்பதே சுத்தபரடம். 34

ஆழ்வார்களையுமருளிச்செயல்களையும் கனக்க மதிக்க வேண்டுமெனல்.

ஆழ்வார்களையுமருளிச்செயல்களையும்*
 தாழ்வா நினைப்பவர்கள்தாம்*நரகில்—வீழ்வார்க
 ளென்றுநினைத்து நெஞ்சே யெப்பொழுதும் நீயவர் பால்*
 சென்றனுக்கக் கூசித் திரி. 35

செஞ்சே	மனமே!	நரகில் வீழ்வார்	நரகத்தில் விழுந்து பரித
ஆழ்வார்களையும்	பொய்கையார் முதலான	கள் என்று	பிப்பர்களென்று
அருளிச் செயல்	ஆழ்வார்களையும்	நினைத்து	நிச்சயித்து
களையும்	அவர்களது திவ்ய ஸ்ரீஸூக	அவர் பால்	அப்படிப்பட்ட பாவிகள்
தாழ்வு ஆ நினைப்	திகளையும்	சென்று அணுக	டத்தே
பவர்கள் தாம்	குறைவாக எண்ணுகின்ற	கூசி திரி	சென்று கிட்ட
	வர்கள்		கூச்சத்துடனிருப்பாயாக.

*** —கீழ்ப்பாட்டில் பிரதிஜைஞ செய்தபடியே திவ்யப்பிரபந்த வியாக்கியானங்களைப் பற்றி யருளிச் செய்யத் தொடங்க வேண்டியது ப்ராப்தமாயிருக்க, அதைவிட்டு இப்பாசரம் முதலாக நான்கு பாசரங்கள் வேறு விஷயமாக அருளிச் செய்வதென்? சின்னில்; இவை ப்ராசரங்களை அருளிச் செய்யப்படுகின்றன. கீழ்ப்பாட்டில், ஆழ்வார்களேற்றமும் அருளிச் செயலேற்றமும் குறையாதபடி அவற்றை வளர்த்தருளின ஆசாரியர்களைப்பற்றி ப்ராஸ்தாவிக்கை யாலே அப்படிப்பட்ட ஆசாரியர்களின் திருவுள்ளம் புண்படுமாறு சில த்ரமிடோபநிஷத்பாஹ்ய குக்ருஷ்டிகள் தோன்றி ஆழ்வார்களையும் அருளிச் செயல்களையும் தூஷித்துக் கொண்டிருந்த தனால் அவர்களுடைய ஸஹவாஸமும் வர்ஜீயமென்று இப்பாசரத்தினாலருளிச் செய்ய ப்ராப்தமாயிற்று.

இதில் இரண்டாமடியில் “தாழ்வாக” என்று பாடம் வழங்கிவந்தாலும் வெண்டளை பிறழ நிற்றலால் அது கொள்ளற் பாலதன்று. “தாழ்வா” என்றே ஒதுக. 35

ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் முதலான ஆசாரியர்களே நமக்குக் கதியெனல்.

தெருளுற்றவாழ்வார்கள் சீர்மையறிவாரார் *
அருளிச்செயலையறிவாரார்—* அருள்பெற்ற
நாதமுனிமுதலாம் நந்தேசிகரையல்லால்*
பேதைமனமேயுண்டோபேசு.

36

பேதை மனமே	அறிவில்லாத மனமே!,	அருள் பெற்ற	ஆழ்வாருள் ல பி க் க ப்
தெருள் உ ற் ற	யதார்த்த ஞானிகளான	நாதமுனி முத	பெற்ற ஸ்ரீமந் நாதமுனி
ஆழ்வார்கள்	ஆழ்வார்களின் பெருமை	லாம்	கள் முதலாகவுள்ள
சீர்மை அறி	யை அறியுமவர்கள்	நம் தேசிகரை	நம் ஆசாரியர்களைத் தவிர
வார் ஆர்	யார்?	அல்லால்	
அருளிச் செயல்	திவ்யஸூக்திகளின் பெரு	உண்டோ	வேறு யாரேனு முளரோ?
சீர்மையை அறி	மையை அறியுமவர்கள்	பேசு	ஆராய்ந்து சொல்லுவாயாக.
வார் ஆர்	யார்?		

*** கீழ்ப்பாட்டில் ஸஹவாஸ போக்ய ரல்லாதாராகக் கழிக்கப்பட்ட பாவிகள் வைஷ்ணவர்கள் போலக் காணப்படினும் அவர்கள் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் முதலான நம்பூருவாசாரியர்களின் பரம்பரையில் படிந்தவர்களல்லர், எங்கிருந்தோ வந்து புருந்தவர்கள் என்று காட்டுதற்காக இப்பாசர மருளிச்செய்யப்பட்ட தென்க.

இதில் மூன்றாமடியில் “முதலான” என வழங்கும் பாடம் வெண்டளைக்கு ஒவ்வாதாத வால் சுத்த பாடமன்று. “நாதமுனி முன்னான” என்று சிலருடைய பாடமாம். ... 36

ஆசார்ய பரம்பரையில் எம்பெருமானார்க்குள்ள ஏற்றம் கூறுதல்.

ஓராண்வழியா யுபதேசித்தார்முன்னோர்*
ஏராரெதிராசரினன்னருளால்—* பாருலகில்
ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்காள் கூறுமென்று*
பேசி வரம்பறுத்தார் பின்.

37

முன்னோர் நர் ஆண் வழி ஆய்	உடையவர்க்கு முன்னேயி ருந்த ஆசாரியர்கள் ஒரொருவர் வழியாக	ஆரியர்கள்	{ ஆரியர்களே! (என்றுதம் அடியார்களை விளித்து நீங்கள்)
உபதேசித்தார்	{ அர்த்த விசேஷங்களை உப தேசித்துப் போந்தார்கள்;	பார் உலகில் ஆசை உடை யோர்க்கு எல்லாம்	{ இப்பூமண்டலத்தில் (அர்த்தங்கள் கேட்க) ஆசை யுடைய ரெல்லார்க்கும்
பின் வர் ஆர் எதிராசர்	{ அவர்களுக்குப் பிறகு சிறப் பு வாய்ந்த எம்பெருமா னார்	கூறும் என்று பேசி	{ உபதேசியுங்கள், என்று நிய மித்து
இன் அருளால்	{ (க ம து) பரமகிருபையினு லே,	வரம்பு அறுத்தார்	{ முன்னோர்கள் வைத்துக் கொண்டிருந்த வொரு வரம்பைப் போக்கி விட் டார்.

*** கீழ்ப்பாட்டில் “நாதமுனி முதலாம் நம் தேசிகரை” என்று அருளிச் செய்தவர் எம்பெருமானாரை விசேஷித்து எடுத்துக் கூறவேண்டி இப்பாசரமும் மேற்பாசரமும் அருளிச் செய்கிறார். எம்பெருமானாரைப்பற்றி ஆர்த்திப் பிரபந்தத்தில் “மாறனுரை செய்த தமிழ் மறைவளர்த்தோன் வாழியே” என்று இவர் தாமே அருளிச் செய்தவராதலால் அவ்வெம்பெருமானார் தமிழ்மறையை வளர்த்தருளின பிரகாரங்களில் மிக முக்கியமானதொரு பிரகாரத்தை இப்பாசரத்தில் அருளிச் செய்கிறார். ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் முதலான பூருவாசாரியர்கள் திவ்யப் பிரபந்த வியாக்கியானங்களை இட்டருள வல்லவர்களாயிருந்தும் ஒருவரும் இட்டருளவில்லை; உபதேசித்து வந்தார்களத்தனை, அப்படி உபதேசித்ததும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஒரு பிரளாகக் கூட்டி உபதேசித்தமையிலலை; ஒரு ஆசிரியர் ஒரு சிஷ்யர்க்கு உபதேசிப்பது என்கிற முறையில் ஓராண்வழியடைவாகவே உபதேசம் நிகழ்ந்து வந்தது. எம்பெருமானார் காலம் வரையில் இங்ஙனே நடந்து வந்ததாயிற்று. இதில் குறைகண்ட எம்பெருமானார் ‘இங்ஙனே வரம்பு இருக்கத் தகாது; இதனால் நம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவதர்சனம் ஸங்குசிதமாகிறதே யல்லது விரிவு பெறுவன்றதில்லை; இந்த வரம்பை அறுத்தே யாகவேணும்’ என்று திருவுள்ளம் பற்றி, பாருலகில் ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்கள்! கூறமென்று பேசி வரம்பறுத்தாராம்; அதனாலேயே பூருவாய்மொழிக்கு வியாக்கியானங்கள் விசேஷமாக அவதரிக்க இடமுண்டாயிற் றென்று இப்பாசரத்தினால் தெரிவித்தவாறு.

பின்னாலோகாசார்யர் முதலானார் அநேக ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களை அருளிச் செய்து அருளிச் செயல் பொருளை வளர்த்தருளினதற்கும் இத்தகைய எம்பெருமானார் நியமனமே மூலம் என்பது தெரிவிக்கப்பட்டதாகக் கொள்க. ஆசாரியர்களை அதுவருத்தி ப்ரஸந்நாசார்யர்களென் னும் க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்ய ரென்றும் இரண்டு வகையாகப் பிரித்து, முன்புள்ள ஆசார் யர்களை அதுவருத்தி ப்ரஸந்நாசார்யர்களென்றும் எம்பெருமானாரை க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார் யரென்றும் நம்முதலிகள் வழங்கி வருவதற்கும் காரணம் இப்பாசரத்தினால் சிறுபிக்கப்பட்ட தாயிற்று.

எம்பெருமானார் தரிசனமென்ற வழக்குக்கு அடி கூறுதல்.

எம்பெருமானார் தரிசனமென்றேயிதற்கு*
நம்பெருமாள் பேரிட்டு நாட்டிவைத்தார்—* அம்புவி யோர்
இந்தத்தரிசனத்தை யெம்பெருமானார் வளர்த்த*
அந்தச் செயலறிகைக்கா.

இந்த தரிசனத் தை	{ இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவவழித் தார்த்தத்தை	நம் பெருமாள்	ஸ்ரீரங்கநாதர்
எம்பெருமானார் வளர்த்த அந்த செயல்	{ எம்பெருமானார் வளர்த்தரு ளினார் என்னுமந்த விஷய த்தை	இதற்கு எம்பெருமானார் தரிசனம் என் றே பேர் இட்டு	{ இந்த வலித்தார்த்தத்திற்கு “ஸ்ரீராமா நுஜதர்சனம்” என்றே திருநாமம் சாற்றி
அம் புவி யோர் அறிகைக்கு ஆ	{ இப்பூமண்டலத்திலுள்ளா ரெல்லாரும் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு	நாட்டி வைத்தார்	ஸ்தாபித்தருளினார்.

அன்றுதம்
விளித்து
ல்
க) ஆசை
லார்க்கும்
ன்று நிய
த்துக்
வொரு
க்கி விட்

***:—கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தின் வைசால்யத்தை அருளிச் செய்த பாஸங்கத்திலே அவ்வெம் பெருமானுடைய திருநாமத்தையிட்டே நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்சனத்தை வ்யபதேசிக்க நேர்ந்த பெருமையையும் வெளியிடவேண்டி இப்பாகராமருளிச் செய்தார். கலியுகாதியில் திருவவதரித்த நம்மாழ்வாரது காலத்திற்கு முன்னமே அநாதியா கிணக்கிவருமதான இந்தத் தர்சனத்தை 'ஸ்ரீராமாநுஜதர்சனம்' என வழங்கி வருவானேன் துத்தர்சனம் ஸ்ரீராமாநுஜரால் தூதனமாக திருமிக்கப்பட்டதா என்ன? என்று சிலர் சங்கப் பதன்டி; அந்தசங்கைக்குப் பரிஹாரமும் இப்பாகரத்தினால் செய்ததாகிறது. ஸ்ரீராமாநு ஜதர்சனமென்று வழங்கிவரும்படி நியமித்தருளினவர் ஸ்ரீரங்கநாதர்; அப்படி அவர் நியமித் தத்துக் காரணம் இத்தர்சனத்தை ஸ்ரீராமாநுஜர் பலபடிகளாலும் வளர்த்தருளினாரென்பது தான். திவ்யப் பிரபந்தங்களை வளர்த்தருளினது இங்கு முக்கியமானது.

"அந்தச்செயலை" என்று சிலர் ஓதும் பாடத்தில் வெண்டனைபிறமுமாதலால் அது மொன்னற்பாலதன்று. அந்தச் செயலறிகைக்கா" என்பதே சுத்தபாடமென்க. 33

செய்தவர்
அருளி
தமிழ்
அவ்வெம்
ராததை
கள் திவ்
ட்டருள
னை ஒரு
என்கிற
ம் வரை
வரம்பு
யு பெறு
ருலகில்
லேயே
றென்று

திருவாய்மொழிக்கு வியாக்கியானஞ் செய்தருளின ஆசிரியர்கள் ஐவர் எனல்.

பிள்ளான் நஞ்சீயர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை*

தெள்ளார்வடக்குத்திருவீதிப்—பிள்ளை *

மணவாளயோகி திருவாய் மொழியைக்காத்த *

குணவாளரென்று நெஞ்சேகூறு.

பிள்ளான்	{ திருக்குருகைப் பிரான்	திருவாய்மொழி	{ (நம்மாழ்வாரருளிய) திரு
நஞ்சீயர்	{ பிள்ளான்	யை	{ வாய் மொழியை
பெரியவாச்சான் பிள்ளை	{ பெரியவாச்சான் பிள்ளை	காத்த	{ (வியாக்கியான முகத்தாலே)
தெள்ளார்வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை	{ தெளிந்த ஞானம் மிக்க வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை	குணவாளர்	{ மஹான்களென்று
மணவாளயோகி	{ வாதிகேஸரி அழகிய மணவாளச் சீயர் (ஆகிய இந்த ஐந்து ஆசிரியர்கள்)	என்று	{ மனமே!
		நெஞ்சே	{ இவர்களது பெருமையைப் பேச.
		கூறு	

து அரு
முலம்
னென்
ஆசார்
நாசார்
ப்பட்ட
37

***—திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் முதலான ஐந்து ஆசிரியர்கள் திருவாய்மொழிக்குச் செய்தருளின வியாக்கியானங்கள் இன்னின்னவையென்று மேல் ஐந்து பாகரங்களாலே விசதமாக அருளிச் செய்யப்படுதலால், அவ்வைவரை இங்குத் திருவாய்மொழியைக் காத்த குணவாளராகக் கூறினது பொருந்தும். வியாக்கியானமியற்றுவதும் ஒருவகையான ஸமரகூஷணமாதலால் 'காத்த' என்னக் குறையிலலை. 'நெஞ்சே கூறு' என்றது! நெஞ்சே சிந்தனை செய் என்றபடி. 39

வியாக்கியான கர்த்தாக்களின்மீது நன்றிபாராட்டுதல்.

முந்துறவேபிள்ளான் முதலானோர் செய்தருளும்*

அந்தவியாக்கியைகளன்றாகில்* —அந்தோ

திருவாய் மொழிப்பொருளைத் தேர்ந்துரைக்கவல்ல

குருவார்* இக்காலம்நெஞ்சேகூறு.

38

நெஞ்சே	மனமே!,	இக் காலம்	இக்காலத்தில்
முந்துறவே	முன்னம்	திருவாய்மொழி	{ திருவாய்மொழியின் அர்த
பிள்ளான் முதலானோர் செய்தருளும்	{ திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் முதலான அவ்வாசாரியர்கள் அருளிச் செய்த	பொருளை	{ தங்களை
அந்த வியாக்கியைகள்	{ அப்படிப்பட்ட வியாக்கியானங்கள்	தேர்ந்து உரைக்க வல்ல	ஆராய்ந்து எடுத்துச் சொல்லவல்ல
அன்று ஆகில்	அவதரித்திராவிடில்	குரு ஆர் கூறு	குரவரயாருளர்? சொல்லு;
		அந்தோ	(ஆனந்தக்குறிப்பு.)

கு
சாற்றி

40

ஆறியிரப்படி அவதரித்தமை கூறுதல்.
தெள்ளாரும்ஞானத் திருக்குருகைப்பிரான்
பிள்ளான்* எதிராசர்பேரருளால்—* உள்ளாரும்
அன்புடனே மாறன்மறைப்பொருளையன்றுரைத்தது
இன்பமிகுமாறாயிரம்.

41

தெள் ஆரும்	{ தெளிவுமிக்க ஞானத்தை	அன்று	அக்காலத்தில்
ஞானம்	{ யுடையரான	மாறன் மறை	{ திருவாய் மொழிப்
திருக்குருகைப்	{ பிள்ளானென்கிற ஆசிரியர்	பொருளை	{ பொருளை (விவரிக்க)
பிரான் பிள்	{ எம்பெருமானுடைய	உரைத்தது	{ அருளிச்செய்த வியாக்கி
ளான்	{ பரமகிருபையினுலே	இன்பம் மிகும்	{ யானம்
எதிராசர் பேர்	{ ஹார்த்தமான பரீதி	ஆறியிரம்	{ ரஸம் மிகுந்த ஆறியிரப்படி
அருளால்	{ யோடே		{ யென்பதாம்.
உள் ஆரும் அன்			
புடனே			

*** ஆறியிரம் க்ரந்தம் கொண்ட நூலுக்கு ஆறியிரப்படி யென்று பெயர். முப்பத்தி
ரண்டெழுத்துக்கு க்ரந்தமென்று ஸங்கேதம். சிறிது ஏறக்குறைய ஆறியிரம் க்ரந்தமிருக்கு
மென்றுகொண்டு இங்ஙனே திருநாமமிடப்பட்டது. இப்படியே மேலுங் கொள்க. ... 41

ஒன்பதினாயிரப்படி அவதரித்தமை கூறுதல்.
தஞ்சீரைஞானியர்கள் தாம்புகமும் வேதாந்தி*
நஞ்சீயர்தாம்பட்டர்நல்லருளால் —* எஞ்சாத
ஆர்வமுடன்மாறன்மறைப்பொருளையாய்ந்துரைத்தது
ஏரொன்பதினாயிரம்.

42

தம் சீரை	தமது திருக்குணங்களை	எஞ்சாத ஆர்வம்	{ குறையாத [பரிபூர்ணமான]
ஞானியர்கள்	{ அறிவுடையார்கொண்டாட	உடன்	{ அன்புடனே
தாம்புகமும்	{ நின்ற	மாறன் மறை	{ திருவாய்மொழிப்பொருளை
வேதாந்தி	{ வேதாந்தியென்று ப்ரவரித்	பொருளை	{ ஆய்ந்து
	{ தரான	ஆய்ந்து	{ ஆராய்ந்து
நஞ்சீயர் தாம்	நஞ்சீயரென்னுமாசிரியர்	உரைத்தது	{ அருளிச்செய்த வியாக்கி
பட்டர் நல் அரு	{ பட்டருடைய பரமகிருபை	ஏர் ஒன்பதினாயி	{ யானம்
ளால்	{ யினால்	ரம்	{ அழகிய ஒன்பதினாயிரப்படி
			{ யென்பதாம்.

இருபத்தினாலாயிரப்படி அவதரித்தமை கூறுதல்.
நம்பிள்ளை தம்முடைய நல்லருளாலேனியிட*
பின்பெரியவாச்சான்பிள்ளையதனால் —* இன்பா
வருபத்தி மாறன் மறைப்பொருளைச் சொன்னது*
இருபத்தினாலாயிரம்.

43

நம்பிள்ளை	நம்பிள்ளையென்னுமாசிரியர்	மறை	{ தமிழ் வேதமான திருவாய்
தம்முடைய நல்	{ தமது பரமகிருபையினால்		{ மொழியினுடைய
அருளால்	{ நியமித்தருள,	பொருளை	{ அர்த்தங்களை (விவரித்து)
ஏனியிட	{ பிறகு அந்த நியமனத்தை	சொன்னது	{ அருளிச்செய்த வியாக்கி
பின் அதனால்	{ யடியொற்றி		{ யானம்
பெரியவாச்	{ பெரியவாச்சான்பிள்ளை	இருபத்தினாலா	{ இருபத்தினாலாயிரப்படி
சான் பிள்ளை	{ யென்னுமாசிரியர்	யிரம்	{ யென்பதாம்.
இன்பு ஆ வரு	{ ஆனந்தருபமாகப் பெருகி		
பத்தி மாறன்	{ வந்த பக்தியையுடைய		
	{ ரான நம்மாழ்வாரருளிச்		
	{ செய்த		

*** ஆசாரியர்கள் வியாக்கியான நூல்களை எழுதி யருள்வதற்குப் பலகாரணங்களுண்டு; இன்புள்ளாருடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாகச் சிலர் எழுதுவார்கள்; ஸ்வாசார்யர் உபந்யஸித்தருளும் மரத்தவிசேஷங்கள் பெருக்காறு போலன்றிக்கே * அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே விளங் கவேண்டுமென்று சிலர் எழுதுவார்கள்; ஸ்வாசார்யர் ஏடுபடுத்தும்படி நியமித்தருள அதனாலே சிலர் எழுதுவார்கள்; நம்முடைய புலமையைக் காட்டிவைப்போமென்று கருதிச் சிலர் எழுதுவர் கள்; இங்ஙனையுள்ள பல வகைகளில், பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான மிட்டருளினது ஸ்வாசார்யரான நம்பிள்ளையின் பரமக்ருபாப்ரயுக்தமான நியமனத்தினால் என்பது இப்பாசரத் தினால் தெரிவிக்கப்பட்டது.

இன்பா வருபத்தி மாறன் = ஆழ்வாருடைய பக்தியானது ஆனந்த ரூபமென்க. 43

ஈடு முப்பத்தாறுயிரப்படி அவதரித்தமை கூறுதல்.

தெள்ளியதாநம்பிள்ளை செப்புநெறிதன்னை*
வள்ளல் வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை* இந்த
நாடறிய மாறன்மறைப்பொருளை நன்குரைத்தது*

ஈடுமுப்பத்தாறுயிரம்.

தெள்ளியது ஆ	தெளிவாக	மறன் மறை	திருவாய்மொழியின் அர்த்
செப்பு	அருளிச்செய்த	பொருளை	தங்களை
நெறி தன்னை	பூநீஸுக்குத்திரமத்தை	இந்தநாடு அறிய	இவ்வுலகமெல்லாம் தெரி
வள்ளல்	(உட்கொண்டு)	நன்கு உரைத்	ந்து கொள்ளும்படி
வடக்குத் திரு	உதாரரான	தது	நன்றாக அருளிச்செய்த
விதிப்பிள்ளை	வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை	ஈடு முப்பத்தாறு	வியாக்கியானம்
	யென்னு மாசிரியர்	யிரம்	ஈடு முப்பத்தாறுயிரப்படி
			யென்பதாம்.

**—நம்பிள்ளையின் உபந்யாஸத்தைப் பகலெல்லாம் கேட்டிருந்து இரவிலே ஏடுபடுத்தி அவந்தவர் வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை. இவர் பெரியவாச்சான் பிள்ளையைப்போலே நம் பிள்ளையின் நியமனமடியாக எழுதினாலல்லர்; ஆனதுபற்றியே இந்த வியாக்கியானத்தை நம் பிள்ளை வாங்கி உள்ளே வைத்தருளியிருந்து பிறகு பகவந்தியமனத்தாலே பிரசாரத்திற்கு அரு ளும்படியாயிற்று. இப்பேராசிரியர் தொண்டர்க்கு அமுதான ஈடுமுப்பத்தாறுயிரப்படியை அருளிச்செய்தவனவேயன்றிக்கே, உலகுக்கு ஒருயிராய் சந்திரஸூர்யர்கள் போன்ற 'லோகாசாரி யர் அழகியமணவாளப் பெருமான் நாயனார்' என்னும் இரண்டு புத்ராத்நங்களையும் பெற்று உதவிபதுபற்றி "வள்ளல்வடக்குத் திருவிதிப் பிள்ளை" என்றார். 44

பன்னிராயிரப்படி பிறந்தமை பகர்தல்.

அன்போடழகிய மணவாளச்சீயர்*

பின்போரும் சுற்றறிந்து பேசுகைக்கா—*தம்பெரிய

போதமுடன் மாறன்மறையின் பொருளுரைத்தது*

ஏதமில்பன்னிராயிரம்.

அழகிய மண	வாதிகேஸரி அழகிய மண	தம் பெரிய	தமது பெரிய ஞானத்தி
வாளச்சீயர்	வாள முனிவர்	போதம்	னால்
பின்போரும்	பின்னுள்ளவர்களும்	உடன்	
அன்போடுகற்று	அன்புடன் அதிகரித்	மாறன் மறை	திருவாய்மொழிக்குப் பத
அறிந்துபேசு	தறிந்து (பிறர்க்கும்)	யின் பொருள்	வுரை கூறிய நூல்
கைக்கா	பேசுவதற்குப்பாங்காக	உரைத்தது	
		ஏதம் இல்	குற்றமற்றதான
		பன்னிராயிரம்	பன்னிராயிரப்படி யென்ப
			தாம்.

*** வாதிகேஸரிஜீயர் திருவாய்மொழிக்கு இட்ட வியாக்கியானம் பிரதிபதார்த்த ரூப மாதலால் பதங்களின் மேல் பொருளறிந்து கொள்வதற்கு இது எனிய உரையென்பது பற்றி “பின்போரும் அன்போடு கற்றறிந்து பேசுகைக்கா” எனப்பட்டது. “தம்பெரியபோதமுடன்” என்ற விடத்து ஆழ்ந்த கருத்து ஒன்றுண்டு; அதாவது—வாதிகேஸரி ஜீயர் நம்பிள்ளையினு டைய சிஷ்யபரம்பரையிலே படிந்து கேட்டவராயிருந்தும் சில சில விடங்களில் பூர்வாசார்ய வியாக்கியானநெறிக்கு மாறாக எழுதியிருப்பது முண்டு; திருவாய்மொழிக்குப் போலவே திருவிருத்தத்திற்கும் இவர் ஒரு சிறிய வியாக்கியானம் இயற்றியுள்ளார்; இரண்டிலும் இங்ஙனே ஸ்வதந்திரமாகச் சில அர்த்தங்களை இவர் எழுதியிருப்பது கொண்டு ‘தம் பெரிய போதமுடன்’ என்ன வேண்டியதாயிற்று. ஆசார்யக்ருபாதீதமான போதமன்றிக்கே, தம் போதம்—ஸ்வதந்திரமான போதம் என்றபடி. மேலே * முன்னோர் மொழிந்தமுறை தப்பாமல் கேட்டு * என்கிற பாசரமருளிச் செய்துள்ள மணவாளமாமுனிகளின் திருவுள்ளம் சிறிது கன்றும்படியாக இவ்வாசிரியர் உரையிட்டிருந்ததனால் இங்ஙனமே அருளிச் செய்ய நேர்ந்தது போலும். இந்த வாதிகேஸரியும் ஒரு மஹானாகையாலே இவர்க்கு ஒரு குறை கூறினதாகவும் இருக்கவொண்ணாதென்கிற திருவுள்ளமும் மாமுனிகளுக்கு இருந்ததனால், மேலே “ஏதமில்” என்கிறவிசேஷணம் கொடுத்து ஒருவாறு தழுவிக்கொள்ளுகிறாரென்க.

.... 45

பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்குண்டானதோரு அஸாதாரணமான பெருமையைப் பகர்தல்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை பின்புள்ளவைக்கும்
தெரிய* வியாக்கியைகள் செய்வால்—* அரிய
அருளிச்செயற்பொருளை ஆரியர்கட்கிப்போது*
அருளிச்செயலாய்த் தறிந்து.

46

பெரியவாச்சான் } பிள்ளை	பெரியவாச்சான் பிள்ளை யென்னுமாகிரியர்	அரிய அருளிச் செயல்	} அருமையான திவ்யப்பந் தப்பொருள்களை
பின்பு உள்ள வைக்கும்	{ திருவாய்மொழி தவிர்த்த மற்றுமுள்ள திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்கும்	பொருளை இப்போது ஆரியர்கட்கு	
தெரிய வியாக்கியைகள் செய்வால்	{ விளக்கமாக வியாக்கியானங்கள் அரு ளிச் செய்ததனால்	அறிந்து அரு ளிச் செயல் ஆய்த்து	{ தெரிந்து ப்ரவசனம் பண் னுதற்குப்பாங்காயிற்று.

*** கீழ் ஐந்து பாசரங்களினால், திருவாய்மொழிக்கு மாத்திரம் அவதரித்த வியாக்கி யானங்களை வெளியிட்டருளினாராயிற்று. நாலாயிரத்திற்கும் வியாக்கியான மிட்டருளினவர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை யாதலால் அவருடைய மஹோபகாரத்தை இப்பாட்டில் வியந்து கூறு கின்றார். பெரியவாச்சான் பிள்ளை நாலாயிரத்திற்கும் வியாக்கியானம் அருளிச்செய்திலராகில் திவ்யப்பந்த திவ்யார்த்தங்களைப் பின்புள்ளார் அறிந்து ப்ரவசனம் செய்யவே முடியாது; அந் தப்பேராசிரியர் பாமக்ருபை செய்தருளினதால்தான் பின்புள்ளார்கள் ஆசார்ய பீடத்திலமர்ந்து திவ்யப்பந்தப் பொருள்களை ப்ரவசனம் செய்ய ஸௌகரியம் விளைந்ததென்று உண்மையுரைத் தவாறு.

பெரியவாச்சான் பிள்ளையருளிய வியாக்கியானம் பெரியாழ்வார் திருமொழிக்குப் பெரும் பாலும் லுப்தமாய்ப்போனாலும் எஞ்சிய திவ்யப்பந்தங்களுக்கு அவருடைய வியாக்கியானமே சரணமாயிருப்பது கொண்டு இங்ஙனே அருளிச் செய்யலாயிற்று, ... 46

சில சில பிரபந்தங்களுக்கு உரையிட்டவர்களைப் பற்றிக்கூறுதல்
நஞ்சீயர்செய்த வியாக்கியைகள் நாலிரண்டுக்கு*
எஞ்சாமை யாவைக்கு மில்லையே—* தம்சீரால்
வையகுருவின் தம்பி மன்னுமணவாளமுனி*
செய்யுமவைதாமுந் சில.

47

நஞ்சியர் செய்த	நஞ்சியர் அருளிச் செய்த	மன்னு மண	} அழகிய மணவாளச்சீயரும்
விபாக்கியைகள்	வியாக்கியானங்கள்	வாள முனி	
நாடுகளுக்கு	சில பிரபந்தங்களுக்கேயாம்;	தம் சீரால்	} கமது திருவருளால்
எஞ்சாமையா	ஒன்று தப்பாமல் எல்லாப்	செய்யுமவை	
வகையும்	பிரபந்தங்களுக்குமில்லை	தாமும் சில	} செய்தருளின வியாக்கியா
இவ்வியை	கிடர்;	(எஞ்சாமையாவைக்கு மில்லையே.)	
கருவின்	பிள்ளைலோகாசார்யருடைய		
தம்பி	திருத்தம்பியாரான அழ		
	கிய மணவாளப் பெரு		
	மாள் நாயனாரும்		

*** திருவாய்மொழிதவிர்ந்த மற்ற பிரபந்தங்களுக்கெல்லாம் பூர்த்தியாக வியாக்கியான மிட்டருளினவர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யென்று கீழ்ப்பாட்டிலருளிச் செய்த ப்ரஸக்தியினாலே சில சில திவ்யப் பிரபந்தங்களுக்கு வியாக்கியானமருளிச் செய்கின்ற ஆசிரியர்களையும் தெரி விக்கவேண்டி இப்பாட்டு அருளிச்செய்கிறபடி. 'நாலிரண்டுக்கு' என்றது ஒரு ஸங்கையயிலே யேக்காகவன்று; "ஸ்வல்பப்ரபந்தங்களுக்கு மாத்திரமே" என்ற கருத்தில் அருளிச் செய்ததத் தான். நஞ்சியரிட்டருளின வியாக்கியானங்கள் திருப்பாவைக்கும் கண்ணிதுண் சிறுத்தாம்புக் குமே காண்பதாகப் பிள்ளை லோகஞ்சியர் பணித்துள்ளார். ஸ்ரீ லோகாசார்ய ஸ்வேஹாதாரும் அசார்யஸ்ருதயகாரருமான அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் திருப்பாவைக்கும் அமல வுதிபிரானுக்கும் கண்ணிதுண் சிறுத்தாம்புக்கும் வியாக்கியானமிட்டருளினதாகக் காண்கிறது, மன்னு மணவாளமுனி யென்றது—வாதுகேஸரி அழகிய மணவாளச் சீயரை; இவர் (மூவாயி ரத்தில்) திருவிருத்தமொன்றுக்கே உரையிட்டதாகக் காண்கிறது.

ஆக, இப்பாட்டில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள மூன்று ஆசிரியர்களே மூவாயிரத்தில் சிற்சில பிரபந்தங்களுக்குவியாக்கியானமிட்டவர்களென்றுவிளங்கிற்று. பெரியாழ்வார் திருமொழிக்குத் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஒருஸ்வாபதேசவியாக்கியானமருளிச் செய்திருப்பதாக இக்காலத்தில் வெளிவந்துலவுமது உண்மையில் அவ்வாசிரியர் இட்டருளினதாயிருக்க ஒளசுத்யமில்லை. அப்படியிருந்தால் இங்கு மணவாளமாமுனிகள் அவ்வாசிரியரது திருநாமத்தை யெடுத்தருளிச் செய்யாதிருக்க ப்ரஸக்தியில்லை யென்று பெரியார் பணிக்கக்கேட்டிருக்கை. திருவாய்மொழிப் பிள்ளைஸந்ததியில் பின்புள்ளவொரு மஹான் பணித்ததாயிருக்கவருக்கும் அந்த வியாக்கி யானம்.

47

ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியின் பிரசார முறை கூறுவன இப்பாட்டும் மேற்பாட்டும்.

சீரார் வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை *எழு
தேரார் தமிழ்வேதத்திடுதனை—*தாருமென
வாங்கி முன் நம்பிள்ளை யீயுண்ணிமாதவர்க்குத்
தாம்கொடுத்தார் *பின்ன தனைத்தான்.

48

சீர் ஆர்	சீர்மை பொருந்திய	தாரும் என வா	} 'இதை என்னிடம்
வடக்குத் திரு	வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை	ங்கி	
விதிப் பிள்ளை	யென்னுமாகிரியர்		} கொடும்' என்று கேட்டு
எழுது	எழுதியருளின		
சீர் ஆர் தமிழ்	சிறந்த திருவாய்மொழி	பின்	} ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய நிய
வேதத்து ஈடு	வியாக்கியானமான ஈடு	அதனை	
தனை	முப்பத்தாறாயிரப்படியை	சுயுண்ணி மாத	} அந்த ஈட்டு ஸ்ரீ கோசத்தை
முன்	அக்காலத்தில்	வர்க்கு தாம்	
தம்பிள்ளை	நம்பிள்ளையானவர்	கொடுத்தார்	} னென்னுமாகிரியர்

*** திருவாய்மொழிக்கு ஐந்து வியாக்கியானங்கள் அவதரித்தனவாகக் கீழே யருளிச் செய்தார்; அந்த ஐந்துவியாக்கியானங்களும் ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படியென்கிறவியாக்கியா

னமே காலகேஷபப்ரசாரத்தில் முக்கியமாக இருந்துவருவதனால் இதைப்பற்றின வரலாற்றை யுணர்த்தவேண்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றின மாமுனிகள் இரண்டுபாட்டாலே அதையுணர்த்தி யருளுகிறார்.

* நம்பிள்ளை தம்முடைய நல்லருளாலேவியிடப் பின் பெரியவாச்சான் பிள்ளையதனால்* என்று கீழே யருளிச் செய்தபடி நம்பிள்ளையின் நியமனத்தினால் பெரியவாச்சான் பிள்ளை யிட்ட ருளின் இருப்பத்தினாலாயிரப்படி வியாக்கியானம் இருக்கவும், நம்பிள்ளை மற்றொருவிசை திரு வாய்மொழிப்பொருளை உபந்யஸித்தருளும்போது அதைக்கேட்டிருந்து வடக்குத் திருவிதிப் பிள்ளை பட்டோலை கொண்டு ஈடுமுப்பத்தாறுயிரப்படியாக்கி முடித்து நம்பிள்ளை ஸன்னிதியிலே கொண்டு போய் வைத்தருளினார்; அதை அவர் கடாஷித்து “ஆனை கோலம் செய்தாப் போலே அழகியதாகவே காண்கிறது; ஆகிலும் நமது கட்டையின்றிக் கே எழுதினார்: இருக்கட் டும்” என்று சொல்லி அந்த ஸ்ரீகோசத்தை உள்ளே வைத்தருளினார் (நம்பிள்ளை); பெரிய பெருமானுடைய நியமனமானாலன்றி நம்பிள்ளை இந்த ஸ்ரீ கோசத்தைத் தந்தருளாரென்று தெரிந்து கொண்ட ஈயுண்ணி மாதவப்பெருமானென்பவர், இந்த ஈடு வியாக்கியானமே உலகில் பிரசாரம் பெறவேண்டுமென்று ஆவல் கொண்டு அதற்குப் பாங்காக பகவந்தியமனத்தைப் பெறு விக்கவேண்டுமென்று கருதிப் பலகாலம் பெரிய பெருமானை வலஞ் செய்து வந்தார்; பெரிய பெருமானும் திருவுள்ள முவந்து இரங்கி நம்பிள்ளைக்கு நியமித்தருளவே, பின்பு அந்த ஸ்ரீ கோசத்தை அவர் ஈயுண்ணிமாதவப் பெருமானுக்கு ஈந்தருளினார். இதற்கு மேலுள்ள வரலாறு மேற்பாட்டில் காணத்தக்கது.

ஆங்கவர்பால் பெற்ற சிறியாழ்வானப்பிள்ளை*

தாங்கொடுத்தார் தம்மகனார் தம்மகையில்—*பாங்குடனே

நாலூர்பிள்ளைக்கவர்தாம் நல்லமகனார்க்கவர்தாம் *

மேலோர்க்கீந்தாரவரே மிக்கு.

48

ஆங்கு

அவ்வண்ணமாக

அவர் பால் பெற்ற

{ அந்த நம்பிள்ளையிடத்தில் பெற்றுக் கொண்டவரான

சிறியாழ்வான் அப்பிள்ளை தாம்

{ சிறியாழ்வான் அப்பிள்ளை யென்கிற அவ்வாசிரியர் [ஈயுண்ணிமாதவர்]

தம் மகனார் தம் கையில்

{ தம்முடைய திருக்குமா ரான பத்மநாபப்பெருமா னுடைய கையில்

கொடுத்தார்

{ (அந்த ஈட்டைக்) கொடுத்தருளினார்;

அவர் தாம்

{ அந்த பத்மநாபப் பெரு மான்

பாங்குடனே

நாலூர்பிள்ளைக் குகொடுத்தார்

அவர் தாம்

நல்ல மகனார்க்கு கொடுத்தார்

அவரே

மிக்கு

மேலோர்க்கு

ஈந்தார்

திருவுள்ளத்தி லிரக்கத் துடனே

{ நாலூர்பிள்ளை யென்னு மாசிரியரிடம் அதைக் கொடுத்தருளினார்;

அந்த நாலூர்பிள்ளை தாம்

{ தமது திருக்குமாரரான நாலூராச்சான் பிள்ளைக்கு அதைக் கொடுத்தருளி னார்;

அந்த நாலூராச்சான் பிள் னையே

அதிசயமாக

மேலுள்ளவர்களுக்கு

கொடுத்தருளினார்.

49

*** கீழ்ப்பாட்டில் “ஈயுண்ணிமாதவர்க்குத் தாம் கொடுத்தார்” என்றருளிச் செய்தான பின் “ஆங்கவர்பால் பெற்ற” என்றருளிச் செய்திருப்பதற்குப் பொருத்தமான பொருள் ‘அந்த ஈயுண்ணிமாதவப் பெருமானிடம் பெற்றுக்கொண்டவரான’ என்று தோன்றக்கூடியது; நம்பிள்ளை ஈயுண்ணிமாதவரிடம் கொடுத்தருளினா ரென்றும், அந்த ஈயுண்ணிமாதவர் சிறி யாழ்வானப்பிள்ளையிடம் கொடுத்தாரென்றும் கூறுவதாக இங்குப் பொருள் தோன்றக்கூடியது. ஆனால் பிள்ளைலோகஞ்சீயர் பணித்த வியாக்கியானத்தில்—“இப்படி நம்பிள்ளையுடைய ப்ரஸா தத்தாலே, சிறியாழ்வானப்பிள்ளை யென்று திருநாமத்தையுடையாரான ஈயுண்ணிமாதவப் பெரு மானுக்கு ப்ராப்தமான ஈடானது” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஈயுண்ணிமாதவப்பெருமானுக்கே சிறியாழ்வானப்பிள்ளை யென்று ஒரு சிறுபேர்உள்ளதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகவே அதைத் தழுவி யுரைத்தல் நமக்குப்பணியாயிற்று. * திருவருள்மால்சேனைமுதலி * இத்தயாதியான ஈட்டுத் தனியனில் “இருகண்ணர்க்கன்புடைய நம்பிள்ளை இவரீடனித்தற்கேய்ந்த மாதவர் பற்பநாபர்”

அள்ளதும் நோக்கத்தக்கது. 'வந்தே மாதவபத்மநாப ஸுமந: கோலேச தேவாதீபாந்' என்ற ச்லோகமும் இங்கு அதுஸந்திக்கவுரியது. ... 49

இனி ஸ்ரீவசந பூஷணப்பெருமை கூறுதற்கு அடிகோலுதல்.
நம்பெருமாள் நம்மாழ்வார் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை
யென்பர்* அவரவர்தமேற்றத்தால்—* அன்புடையோர்
சாத்துதிருநாமங்கள் தானென்று நன்னெஞ்சே*
ஏத்ததனைச் சொல்லி நீ யின்று.

50

நம்பெருமாள்	{ நம்பெருமாளென்றும் நம்	அன்பு உடை	{ அவரவர்களிடத்தில் அன்பு
நம்மாழ்வார்	{ மாழ்வாரென்றும் நஞ்சீய	யோர் சாத்து	{ கொண்ட மஹான்கள்
நஞ்சீயர்	{ ரென்றும் நம் பிள்ளை		{ சிறப்பாக இட்டருளின
பிள்ளை	{ யென்றும் சிறப்பித்துக்	திரு நாமங்கள்	{ திருநாமங்களா மென்று
என்பர்	{ கூறுவர்; (எதனாலே	தாம் என்று	{ கொண்டு
	{ யென்னில்);	நல் நெஞ்சே	{ ஈல்லமனமே!
அவர் அவர் தம்	{ அவரவர்களுக்குண்டான	இன்று	{ இப்போது
ஏற்றத்தால்	{ ஏற்றங் காரணமாகவாம்;	நீ அ த னை	{ நீ அந்தச் சிறப்பைச் சொல்
(மேற்கூறிய திருநாமங்களானவை)		சொல்லி ஏத்து	{ வித் துதிப்பாயாக.

*** இப்பாகரம்முதல் மூன்று பாசரங்களானவை எதற்காக அருளிச் செய்யப்படுகின்
தன வென்னில்; கீழே ஆழ்வார்களைப்பற்றியும், ஆழ்வாரருளிச் செயல்களை வியாக்கியான முகத்
தலே காத்தருளின ஆசாரியர்களைப் பற்றியும், அந்த வியாக்கியானங்களில் தலையான ஈடு
யப்பத்தாறாயிரப்படியின் வரலாற்றைப்பற்றியும் அருளிச் செய்காயிற்று. இனி அருளிச்
செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றின விஷயமென்ன வென்றால், அருளிச்செயல்களுக்குக் காப்பாகப்
பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்ய சாஸ்திரத்தின் சீர்மையைப்பற்றி
அருளிச் செய்ய நினைத்தருளினார்; [அது ஐம்பத்து மூன்றாவது பாசரம் முதல் அருளிச்செய்
யப்படுகிறது.] அந்த ஆசிரியர்க்கு லோகாசார்யரென்கிற திருநாமம் வந்த வழியை நிரூபிக்க
வேண்டியதாயிற்று, ஏற்கனவே அந்தத் திருநாமம் நம்பிள்ளைக்கு இருந்தது; அந்தத் திருநா
மமே இவர்க்கு இடப்பட்டது என்று சொல்ல நேர்ந்தது. [அது 51, 52 ஆம் பாசரங்களா
அருளிச் செய்யப்படுகிறது.] அந்த பாஸக்தியின்கண் நம்பிள்ளை யென்கிற திருநாமத்திற்கும்
விதானம் சொல்லவேண்டியது ப்ராப்தமாக, அதற்காக இப்பாட்டு அவதரிக்கின்றதென்க.

நம்பிள்ளையைப்பற்றிச் சொல்ல நினைக்கும் போதே 'நம்' என்கிற உபபதம் பெற்றவர்க
ளான நம்பெருமாள், நம்மாழ்வார், நஞ்சீயர்களும் நினைவுக்கு வரவே எல்லாரையுஞ் சேர்த்து
ஒரு கோவையாக எடுக்கிறார். நம் என்று சிறப்பித்துக்கூறுவது ப்ரேமவிசேஷ கார்யமாக
வாம், அந்த ப்ரேமவிசேஷ கார்யமாகவே ஒவ்வொரு கால விசேஷத்தில் ஒவ்வொரு மஹான்
களால் நம்பெருமாளென்பது முதலான திருநாமங்கள் வழங்குவரலாயின. ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு
நம்பெருமாளென்கிற திருநாமம் ஒருகால் ஒரு அரையரால் நிகழ்ந்தது. சடகோபர்க்கு நம்
மாழ்வாரென்கிற திருநாமம் ஸ்ரீ ரங்கநாதனால் நேர்ந்தது. வேதாந்தி முனிவர்க்கு நஞ்சீய
ரென்கிற திருநாமம் பட்டர் இட்டது. திருக்கலிகன்றி தாஸர்க்கு நம்பிள்ளையென்கிற திருநாமம்
நஞ்சீயர் சாத்தியது. இதன் விவரணங்களை ஸம்பிரதாய வாயிலாக உணர்க. இப்படி முன்
னோர்கள் இவர்களுடைய பெருமையைக்கண்டு அதற்குத் தகுதியாக இட்டருளின திருநாமங்களை
நெஞ்சே! நீயுமுகந்து அதுஸந்தித்து உஜ்ஜீவி யென்று தம் திருவுள்ளத்திற்கருளிச் செய்தாராயிற்று.

நம்பிள்ளைக்கு லோகாசார்யரெனும் திருநாமம் விளைந்தமை விளம்புதல்

துன்னுபுகழ்க்கந்தாடைத் தோழப்பர் தம்முகப்பால்*
என்னவுலகாரியனோ வென்றுரைக்க—பிள்ளை
உலகாரியனென்னும்பேர் நம்பிள்ளைக்கோங்கு*
விலகாமல் நின்றதென்றும்மேல்.

51

துன்னு புகழ்	பாந்த புகழையுடைய	தோழப்பர்	தோழப்பரானவர்
கந்தாடை	{ கந்தாடை வம் ச த் தில்	தம் உகப்பால்	தமது மகிழ்ச்சியினாலே
	{ தோன்றிய		

என்ன உலகாரி	} 'நீர் என்ன லோகாசார்யரோ?' என்று வியந்து கூற	நம்பிள்ளைக்கு	} நம்பிள்ளைக்குப் பிரசித்த மாகி
யனோ என்று உரைக்க		ஒங்கி	
பின்னை	} அந்நாள் தொடங்கி லோகாசார்ய ரென்கிற திருநாமம்	மேல் என்றும்	} மேலுள்ள காலமெல்லாம் பேராமல் நிலை நின்று விளங்கிற்று.
உலகாரியன் எனும் பேர்		விலகாமல் நின்றது	

*** முதலியாண்டானுடைய திருவம்சத்திலே தோன்றி ஆசார்யபுருஷராகப் புகழ் பெற்றிருந்த கந்தாடைத் தோழப்பரென்னும் ஸ்வாமி நம்பிள்ளை காலத்தில் கோயிலில் ஒரு திருவீதியில் வாழ்ந்து வந்தார். அவரும் வித்வானாகவே யிருந்தும், அனைவரும் நம்பிள்ளை திருவடிகளிலேயே ஆசிரயித்து அர்த்தங்கள் கேட்டு வந்தார்களே யன்றி அவரிடம் ஒருவரும் வந்து பணிந்திலர்; அதனால் அவர்க்கு நம்பிள்ளையின்மீது அஸூயை அதிகரித்து அவரைத் தூஷித்துக்கொண்டே யிருந்தார் அந்தத் தோழப்பர். இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் அவர்க்கு அதுதாபம்தோன்றி நம்பிள்ளையிடம் சென்று அபராதக்ஷாமணம் செய்து கொள்ளவேணுமென்று ஆசையுண்டாகி அவர் புறப்படுவதாக இருக்கையில், 'ஐயோ! மஹாகுலப்ரஸூதரான இந்தத் தோழப்பருடைய திருவுள்ளம் கன்றும்படி நாம் பிறந்தோமே! அவரிடம் சென்று பொறுப்பித்துக் கொள்வோம்' என்று நம்பிள்ளை அதே ஸமயத்தில் அந்தத் தோழப்பருடைய திருமானிகை வாசலில் வந்து பதுங்கி நிற்கிறார். தோழப்பர் வெளியே யெழுந்தருளினதும் அவரை நம்பிள்ளை தெண்டனிட்டுக் கூமை வேண்ட, இதென்ன ஆச்சரியமான குணம்! என வியந்த கந்தாடைத் தோழப்பர் நம்பிள்ளையை நோக்கி 'நீ ரென்ன லோகாசார்யரோ!' என்று ஈடுபட்டுக் கூறினாராம்; அது முதலாக நம்பிள்ளைக்கு லோகாசார்யரென்கிற ப்ரஸித்தி விளைந்ததாம். 51

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை தமது திருக்குமார்க்கு ஆசாரிய திருநாமத்தையே யிட்டாரென்பது.

பின்னைவடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை* அன்பால்
அன்ன திருநாமத்தையாதரித்து - *மன்னுபுகழ்
மைந்தருக்குச் சாத்துகையால் வந்து பரந்தது* எங்கும்
இந்தத்திருநாமமிங்கு.

52

பின்னை	பிறகொரு காலத்தில்	மன்னுபுகழ்	} யசஸ்வியான தமது திருக் மைந்தருக்கு குமார்க்கு ஆதரித்து சாத்துகையால் வரும்பி இட்டபடியினால் இங்கு எங்கும் இவ்வுலகமெங்கும் இந்த திருநாமம் இந்த லோகாசார்ய திருநாமமானது வந்து பரந்தது (அவரது பெயராகப் பரவியதாயிற்று.
வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை	(நம்பிள்ளை திருவடியான) வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையானவர்		
அன்பால்	} ஆசார்யபக்தி விசேஷத்தினால்		
அன்ன திருநாமத்தை		அந்த லோகாசார்ய திருநாமத்தை	

*** வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையானவர் நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே காலக்ஷேபம் செய்து போராதிக்கையில் அவர்க்கு ஒரு திருக்குமாரர் ஆசார்யரான அதுக்ரஹாதிசயத்தினால் தோன்ற, அக்குமாரருக்கு ஸ்வாசார்யருடைய திருநாமத்தையே சாத்த வேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றிய வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை லோகாசார்யரென்று நாமகரணம் செய்தருளப் பிள்ளை லோகாசார்யரென்று அத்திருக்குமாரர் உலகமெங்கும் ப்ரஸித்தி பெற்றாரென்கை. 52

இது முதல் ஏழுபாசரங்கள் ஸ்ரீவசந பூஷணத்தின் பெருமை கூறுவன.

அன்னபுகழ் முடும்பை யண்ணலுலகாகிரியன்*
இன்னருளால் செய்தகலை யாவையிலும்—*உன்னில்
திகழ்வசன பூடணத்தின் சீர்மையொன்றுக்கில்லை*
புகழலவிய்வார்த்தை மெயிப்போது.

53

பிரசித்த

மெல்லாம்

நின்று

கப் புகழ்

வில் ஒரு

ம்பிள்ளை

ஒருவரும்

அவரைத்

அவர்

ளவேணு

தாரான

சென்று

பருடைய

னினதும்

ம்! என

என்று

வினைந்த

51

ன்பது.

52

து திருக்

யினால்

ப திரு

ப பாவிய

கேபம்

த்தினால்

திருவுள்

பிள்ளை

.... 52

தன்ன புகழ் { அப்படிப்பட்ட புகழை
யுடையராய்
முடிம்பை { முடிம்பைக் குலதிலகரான
தன்னல் உல { ஸ்வாமி பிள்ளை லோகா
சாசிரியன் { சார்யர்
அருளால் { பரமகிருபையடியாக அரு
செய்த { னிச் செய்த
பாபாவையி { ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களெல்லா
தும் { வற்றினுள்ளும்
உள்ளில் { ஆராயுமிடத்து

திகழ் { மிக விளங்குகின்ற
வசன பூடணத் { ஸ்ரீவசன பூஷணத்திற்
தின் சீர்மை { குண்டான சிறப்பு
ஒன்றுக்கு { மற்றொரு நூலுக்கும்
இல்லை { வாய்க்கவில்லை;
இப்போது இவ் { இப்போது சொல்லுகிற
வார்த்தை { இந்த வார்த்தையானது
புகழ் அல { அதிசயோக்தியன்று;
மெய் { ஸத்யமானது.

*** ஸ்ரீவசனபூஷண திவ்யசாஸ்த்ரமானது * ஸாங்காகில த்ரவிட ஸம்ஸ்கிருதரூப வேத
கார்த்த ஸங்க்ரஹமஹாரஸ வாக்யஜாதம்* என்கிறபடியே அறிய வேண்டுமர்த்தமெல்லாம் அழ
காக திரம்பப் பெற்றதாதலால் இது நிகரற்றதென்பது அர்த்த வாதமன்று மெய்யுரையே. 53

ஸ்ரீவசனபூஷணமென்கிற திருநாமத்தின் காரணம் கூறுதல்.

முன்னம்குரவோர் மொழிந்த வசனங்கள்
தன்னை*மிகக்கொண்டுகற்றோர் தம்முயிர்க்கு--*மின்னணியாச்
சேரச் சமைத்தவரே சீர்வசனபூடணமென்
பேர்*இக்கலைக்கிட்டார்பின்.

54

முன்னம் குர { பூருவாசாரியர்கள் அருளிச்
செய்த { செய்த
வசனங்கள் { ஸ்ரீஸூக்திகளை
தன்னை { பெரும்பாலும் சேர்த்து
கொண்டு { கல்வியிற் சிறந்தாருடைய
சுற்றோர் தம் { ஆத்மாவுக்கு
உயிர்க்கு { ஆத்மாவை
மின் அணி ஆ { அழகிய அலங்காரமாக

சேர சமைத்து { சேர்த்து அணி வகுத்து
அவரே { அவ்வாசிரியர்தாமே
பின் { பிறகு
இக்கலைக்கு { இந்த க்ரந்தத்திற்கு
சீர் வசனபூட { ஸ்ரீவசனபூஷணமென்கிற
ணம்என்பேர் { திருநாமத்தை
இட்டார் { இட்டருளினார்.

*** ஸ்ரீவசனபூஷணமென்கிற க்ரந்தத்திருநாமத்திற்கு விவரணம் காட்டியருளினார
பித்த. மணவாளமாமுனிகள் தாமே ஸ்ரீவசனபூஷணவ்யாக்யான அவதாரிகையில்—“ரத்ந ப்ர
காமாஸ்பூஷணத்துக்கு ரத்நபூஷணமென்று பேராமாப்போலே பூர்வாசார்யர்களுடைய வசன
பாசாமாப் அநுஸந்தாதாக்களுக்கு ஒளஜ்வல்யகரமாயிருக்கையாலே இதுக்கு வசனபூஷண
மென்று திருநாமமாயிற்று” என்று அருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தி இங்கே அநுஸந்தேயம்.
பூருவாசாரியர்களின் வசனங்களையே [ஸ்ரீ ஸூக்திகளையே] கொண்டு அமைக்கப்பட்டதாய்
பூருவாசாரியர்களின் கண்டத்திற்கு பூஷணமாயிருக்கத் தக்கதான இந்த க்ரந்தத்திற்கு ஸ்ரீவசன
பூஷண மென்னும் திருநாமம் சரலப் பொருந்து மென்க.

இப்பாசரத்தில் “சீர்வசனபூடணமென்னும் பேர்” என வழங்கி வரும்பாடம் பொருந்
காது; அது மறக்கத் தக்கது. என்பேர் என்பதற்கே என்னும் பேர் என்று பொருள். 54

ஸ்ரீவசனபூஷணதிகாரிகள் துர்லபர் எனல்.

ஆர்வசனபூடணத்தி னாழ்பொருளெல்லாமறிவார்*
ஆரதுசொன்னேரிலனுட்டிப்பார்—*ஓரொருவ
ருண்டாகி லத்தனை காணுள்ளமே* எல்லார்க்கும்
அண்டாத தன்றோவது.

55

53

வசனபூடணத் { ஸ்ரீவசன பூஷணத்தினுடை
தின் { ய
ஆழ் பொருள் { கம்பீரமான அர்த்தங்களை
எல்லாம் { யெல்லாம்
அறிவார் ஆர் { அறியவல்லாரில்லை;

அது சொல் { அந்த ஸ்ரீவசனபூஷண சாஸ்
நேரில் { த்ரம் இட்டகட்டளையி
அனுட்டிப்பார் { லே
ஆர் { அதுஷ்டிக்க வல்லவர்களு
மில்;

உள்ளமே

ஓமனமே!,

ஓர் ஒருவர் உண்
டு ஆகில் அத்
தனை காண்

யாரேனு மொருவர் தேறி
ஓராகில் தேறக் கூடு
மென்றறி;

அது

எல்லார்க்கும்
அண்டாதது
அன்றோ

{ அந்த திவ்யசாஸ்த்ரமா
னது
ஒருவர்க்கும் அறியவும்
அனுட்டிக்கவும் எளிய
தொன்றன்றுகாண்.

* * * ஸ்ரீ வசநபூஷண மென்பது பெரியதொரு மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரம்; இது ஸூத்ர ரூபமாக அமைந்திருத்தலால் பொருளறிவது அரிது; ஸீயாக்கியானங்களைக் கொண்டு ஒருவாறு அறியப் பெற்றாலும் அதன்படி அனுட்டிப்பது மிகவு மரிது. இப்படி அறியவும் அனுட்டிக்கவும் முடியாதபடி அதிகாரிகளற்றதொரு சாஸ்த்ரத்தை ஆசிரியர் அருளிச் செய்யலாமோவென்ன, ஸர்வாத்மநா அதிகாரிகளே யில்லை யென்னப் போகாது, ஓரொருவர் உண்டாகிலத்தனை காண்; *மதுஷ்யாணம் ஸஹஸ்ரேஷு கச்சித்யததி லித்தயே, யததாமபி லித்தாகாம் கச்சித் மாம் வேத்தி தத்வத: * என்று கிதைபிலருளிச் செய்தபடியே ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வொருதிகாரி தேறக்கூடுமென்றதாயிற்று.

அதுஷ்டிக்க முடியாதபடி இதில் என்ன விஷயம் கூறப்பட்டிராநின்ற தென்னில்; “குற்றம் செய்தவர்கள் பச்சல் பொறையும் க்ருபையும் கிரிப்பும் உகப்பும் உபகாஸம்ருதியும் நடக்க வேணும்” என்றும், “விஹிதபோகம் நிஷித்த போகம் போலே லோகவிருத்தமுமன்று, நரகஹேதுவுமன்று; ஆயிருக்கச் செய்தே ஸ்வரூப விருத்தமுமாய் வேதாந்த விருத்தமுமாய் சிஷ்டகர் ஹிதமுமாய் ப்ராப்ய ப்ரதிபந்தகமுமாயிருக்கையாலே த்யாஜம்” என்றும் இங்ஙனே அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ள பலபலவிஷயங்கள் அதுஷ்டிக்க வரியன என்னுமிடம் சொல்லவேணுமே? 55

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் பொருளையறிந்து அதுஷ்டிக்க விரும்புவதே உஜ்ஜீவநோபாய மெனல்

உய்யநினைவுடையீர் உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன்*

வையகுருமுன்னம்வாய்மொழிந்த—* செய்யகலை

யாம் வசனபூடணத்தினுழ்பொருளை * கற்றதனுக்

காம்பிலையில் நில்லாமறிந்து.

56

உய்ய நினைவு

உடையீர்

உங்களுக்கு

சொல்லுகின்

றேன்

முன்னம் வைய

குரு வாய்

மொழிந்த

செய்ய கலை ஆம்

{ உஜ்ஜீவிக்கவிருப்பமுடைய
வர்களை!

{ உங்களுக்கொரு ஹிதம்
சொல்லுகிறேன் (கேண்
மின்;)

{ முன்பு பிள்ளை யுலகாசிரியர்
அருளிச் செய்ததான

{ அதனுக்கு ஆம்
நிலையில் நில்
லும்

{ திவ்ய சாஸ்த்ரமாகிய

{ வசனபூடணத்
தின்

{ ஸ்ரீவசநபூஷணத்தினுடைய

{ ஆழ்ந்த பொருள்களை ஆசார்
யமுமாக அதிகரித்து
உணர்ந்து

{ அவ்வறிவுக்கு ஏற்ற அதுஷ்ட
டானத்தில் ஊன்றியிருங்
கள்.

{ பாசரம் தொடங்கும் போதே ‘உய்ய நினைவுடையீர்’ என்றுதொடங்குகையாலே

{ ஸ்ரீ வசநபூஷணர்த்தங்களை அறியாதார்கும் அதன்படி அதுஷ்டியாதார்கும் உஜ்ஜீவிக்க விச
கில்லையென்று காட்டிற்றாயிற்று.

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தை அதிகரியாதவர்கள்பால் நிர்வேதம் காட்டுதல்.

தேசிகர்பால்கேட்டசெழும்பொருளை * சிந்தைதன்னில்

மாசறவேயூன்றமனனஞ்செய்து —* ஆசரிக்க

வல்லார்தாம் வசனபூடணத்தின் வான்பொருளை *

கல்லாததென்னோகவர்ந்து.

57

தேசிகர் பால்

கேட்ட

செழு பொருளை

சிந்தை தன்னில்

மாச அற

{ ஆசாரியர்களிடத்தில்
கேட்ட

{ சிறந்த அர்த்தங்களை
நெஞ்சிலே

{ அழுக்கற

ஊன்ற

மனனம் செய்து

ஆசரிக்க வல்லார்

கள் தாம்

வசனபூடணத்

தின்

ஊற்றமாக

சிந்தனை செய்து

அப்படியே அதுஷ்டிக்க வல்

லவர்களான அதிகாரிகள்

ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தினுடைய

வாக் பொருளை திவ்யார்த்தங்களை கல்லாதது என் } அதிகரியாமலிருப்பது
அபிதிவேசத்துடனே னே } ஏனோ?

*** உலகில் ஆசார்ய சிஷ்யக்ரமம் ஒன்று நடந்து வருகின்றதே; சிலர் ஆசாரியரிடம்
பெரிதென்று சில அர்த்த விசேஷங்களைக் கேட்பதும் அவற்றைச் சிந்தனை செய்வதும் யதா
வசம் அனுபவிப்பதுமாயிருக்கின்றார்களே; அப்படிப்பட்டவர்கள் மற்ற க்ரந்தங்களில் பரிச்
ராமத்திட்டு ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் பரிச்ரமப்படலாமே; அந்தோ! இதில் அபிதிவேசம் கொள்
வதது என்னோ! என்கிறார். உலகத்திலுள்ளாரெல்லாரும் இந்த திவ்யசாஸ்தரத்தை அதிக
புகழ்ந்துமென்று மாமுனிகளுக்குண்டான அபிதிவேசம் இதுதான் விளங்கிற்றென்க. 57

ஸ்ரீவசநபூஷண வியாக்கியானங்களை யதிகரிப்பது பாங்கெனல்.

சச்சம்பிரதாயம் தாமுடையோர்கேட்டக்கால் *
மெச்சும்வியாக்கியைகளுண்டாகில் —* நச்சி
அதிகரியும்நீர் வசன பூடணத்துக்கற்ற
மதியுடையீர் * மத்தியத்தராய்.

58

சச்சம்பிரதாயம்	ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் நிலை	வியாக்கியைகள்	வியாக்கியானங்கள்
உடையோர்	நின்ற ஊக்க முடையீர்	உண்டு ஆகில்	எத்தனை அவதரித்தாலும்
தாம்	காள்!	நச்சி	அவற்றை விரும்பி
கேட்டக்கால்	ஸத்ஸம்பிரதாய ஸரணியில்	நீர் மத்தியத்தர்	நீங்கள் மத்யஸ்தர்களாய்க்
மெச்சும்	படிந்த மஹான்கள்	ஆய்	கொண்டு
	கேட்டவளவிலே	அதிகரியும்	அப்பவலியுங்கள்.
	கொண்டாடும்படியான		

*** சிறந்த க்ரந்தமொன்று அவதரித்தால் அதற்குப் பலரும் வியாக்கியானங்கள்
இயற்ற விரும்புவது இயல்பு; ஆகவே இந்த ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்ய சாஸ்தரத்திற்கும் பலபல
வியாக்கியானங்கள் அமையக்கூடும்; அவற்றையெல்லாம் அதிகரிக்கவேண்டியது; ஆனால் அவை
ஸத்ஸம்பிரதாய ஸரணித்துக்களால் மெச்சப்படுமவையாக இருக்கவேண்டும்; அப்படிப்பட்ட
வியாக்கியானங்கள் எத்தனை அவதரித்தாலும் அவற்றையெல்லாம் அஸூயையின்றி அதிகரிக்க
வேண்டிமென்று அஸ்மகாதிகளை நோக்கி அருளிச்செய்தபடி. மத்யஸ்த: என்னும் வடசொல்
'மத்தியத்தர்' எனத் திரிந்தது. அஸூயை யற்றவர்களாய் என்று தாற்பரியம். 58

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் பரமபோக்யதையை வியந்து கூறுதல்

சீர்வசனபூடணத்தின் செம்பொருளை* சிந்தை தன்னால்
தேறிலுமாம் வாய்கொண்டுசெப்பி லுமாம்--* ஆரியர்கள்
என்றனக்குநாளும் இனிதாக நின்றதையோ*
உந்தமக் கெவ்விற்பமுளதாம்.

59

ஆரியர்கள்	ஓமஹநீயர்களே!		
வசனபூட	ஸ்ரீவசநபூஷணத்தி	நாளும் இனிது	* அப்பொழுதைக்கப்பொழு
ணத்தின்	னுடைய	ஆக நின்றது	தென்னுராவ முதமென்ன
செம்பொருளை	செவ்விய பொருள்களை		லாம் படியுள்ளது;
சிந்தை தன்னால்	நெஞ்சினால் ஆராய்ந்து பார்	ஐயோ	மிக ஆனந்தம்!
தேறிலும்	க்கிலுமாம்,	உம் தமக்கு எவ்	உங்களுக்கு எப்படிப்பட்ட
ஆம்		இன்பம்	ஆனந்தமாயிருக்கின்
வாய் கொண்டு	வாயினால் எடுத்துரைக்கிலு	உளது ஆம்	றதோ!
செப்பிலும்	மாம்;		
ஆம்			
தன் தனக்கு	எனக்கு		

*** மாமுனிகள் தமது நைச்யாது ஸந்தான ஸ்வபாவத்தினால் இது அருளிச் செய்கி
ருர்; அப்பயிற்ருளை எனக்கே ஸ்ரீவசநபூஷணார்த்தங்களின் இனிமை பரிச்சேதிக்கப் போகிற

தில்லையே! மஹாப்ராஜ்ஞர்களாயுள்ளவர்கள் இதன் போக்யதையில் எங்ஙனேதான் ஈடுபட்டிருப்பார்களோ! என்றாராயிற்று. முதலடியில் 'செழும் பொருளை' என்றோதுவது அசுத்தபாடம்; வெண்டனைபிறமும்: 'செம்பொருளை' என்றே ஒதுக. 59

இது முதல் பதினொரு பாசுரங்கள் ஸ்ரீவசநபூஷணர்த்தங்களில் முக்கியமானவற்றை விளக்குவன.

தன்குருவின் தாளிணைகள் தன்னில் அன்பொன்றில்லாதார்*

அன்புதன்பால்செய்தாலு மம்புயைகோன்—*இன்பமிகு

விண்ணாடு தானளிக்க வேண்டியிரான்* ஆதலால்

நண்ணுரவர்கள் திருநாடு.

60

அம்புயைகோன் திருமகள் கொழுநன்,
தன்குருவின் } ஸ்வாசார்ய பாதராவிர்தங்
தான் இணை } களில்
கள் தன்னில் }
அன்பு ஒன்று } சிறிது பக்தியுமில்லாதவர்
இல்லாதார் } கள்
தன்பால் அன்பு } தன்விஷயத்தில் எவ்வளவு
செய்தாலும் } பக்தி செலுத்தினாலும்

தான் } ஆசார்யநிஷ்டர்களுையே ஆத
ரிக்கு மியல்வினான
தான் }
விண்நாடு அளி } (அன்னவர்களுக்குப்) பரம
க்கவேண்டி } பதம் கொடுக்க விரும்
இரான் } பான்;
ஆதலால் } ஆகவே
அவர்கள் திரு } ஆசார்யபக்தியற்றவர்கள்
நாடு நண்ணுர் } வைகுந்தம் புகமாட்டார்
கள்.

* * * ஸ்ரீவசநபூஷணர்த்தங்களின் பரமபோக்யதையைக் கீழ்ப்பாட்டில் ப்ராஸ்தாவித்த ப்ராஸங்கத்திலே, ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் உயிரான சில அர்த்த விசேஷங்களை வெளியிட்டருளத் திருவுள்ளம் பற்றி இப்பாசுரம் முதலாக உபக்ரமிக்கிறார். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் "ஸ்வதந்தரணை உபாயமாகத் தான் பற்றினபோதிறே இப்ராஸங்கந்நானுள்ளது" என்கிற சூர்ணை முதலாக "சச்வரணைப் பற்றுகை கையைப்பிடித்துக் கார்யங்கொள்ளுமோபாதி; ஆசார்யனைப் பற்றுகை காலேப்பிடித்துக் கார்யங்கொள்ளுமோபாதி" என்கிற சூர்ணை நடுவாக, "இது ப்ராதமம் ஸ்வரூபத்தைப் பல்லவிதமாக்கும், பின்பு புஷ்பிதமாக்கும், அநந்தரம் பலபர்யந்தமாக்கும்" என்பதீருக ஆசார்யநிஷ்டையே சரமோபாயமென்று மிக அற்புதமாக அருளிச் செய்யப்பட்டிருத்தலால் அவ்வர்த்தவிசேஷம் இங்கு நிரூபிக்கப்படுகிறது. "தாமரையை அலர்த்தக்கடவ ஆதித்யன் தானே நீரைப் பிரிந்தால் அதை உலர்த்து மாபோலே ஸ்வரூப விகாஸத்தைப் பண்ணு மீச் வரன் தானே ஆசார்யஸம்பந்தம்சூழ்ந்தால் அதை வடப்பண்ணும். இத்தை பொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் துர்லபம்." என்கிற ஸ்ரீவசநபூஷணதீவ்யஸூக்தி இங்கே அதுஸந்தேயம்.

அம்புயை—அம்புஜத்திலே [தாமரையிலே] பிறந்த பிராட்டி என்றபடி பத்மா, கமலா என்கிற திருநாமங்கள் போலுமிது. 60

ஞானமனுட்டான மிவை நன்றாகவேயுடைய
னை*குருவையடைந்தக்கால்—*மாரிலத்தீர்
தேனார்கமலத் திருமாமகள் கொழுநன்
தானேவைகுந்தம் தரும்.

61

மாநிலத்தீர் } இந்நிலவுலகத்தவர்களே!
ஞானம் அனுட் } ஐஞானமும் அனுஷ்டான
டானம் இவை } முமாகிறவிரண்டும்
நன்று ஆக ஏ }
உடையன் } குறையற நிரம்பப்பெற்ற
ஆன }
குருவை } ஆசாரியரை
அடைந்தக்கால் } ஆசார்யித்தால்
(அப்படிப்பட்ட ஸதாசார்யஸமாச்சரண
முள்ளவர்களுக்கு)

தேன் ஆர் கம } தேன்கிரம்பிய, தாமரைமல
லம் திருமா } ரில்தோன்றிய ஸ்ரீ மஹா
மகள் கொழு } லக்ஷ்மிக்கு வல்லபனான
நன் } ஸர்வேச்வரன்
தானே } தானாகவே உகந்து
வைகுந்தம் } ஸ்ரீவைகுண்டத்தை உப
தரும் } கரித்தருள்வன்.

*** ஆசார்யபக்தி அவசியமென்றது கீழ்ப்பாட்டில்; ஜ்ஞாநாதுஷ்டாநஸம்பந்நனை ஆசார்யனைப் பணிந்தாலன்றிப் பேறு பெற முடியாதென்கிறது இப்பாட்டில். ஆழ்வார்கள் உபதேசம் திவ்வியப்பிரபந்தங்களில் * வண்டுகளோ வம்மின் * என்றும், * அஞ்சிறையமடநாராய் * என்றும் பலகாலும் பக்திகளை விளிப்பார்கள்; ஆசார்யர்களுையே பக்திகளாகக் கூறுவார்கள்; * உபாயமேவ பக்தாப்யாம் ஆகாசே பக்தீணாம் கதி, ததைவ ஜ்ஞாநகர்மப்யாம் ப்ராப்யதே ப்ராஷோத்தம:; * என்று, பக்திகளுக்கு இரண்டு சிறகுகளும் குறையற இருந்தாலன்றி உயர் கதி ஸம்பவிக்கமாட்டாதாப்போல, ஆசார்யர்களுக்கும் ஞானமும் அனுட்டானமுமாகிற இரண்டு பக்திகளும் இருந்தாலன்றி உயர்கதி நேராதென்று சாஸ்தரங்கள் கூறும். “சேர்ப்பாரைப் பக்தி களாக்கி ஜ்ஞானகர்மங்களைச் சிறகென்று” என்ற ஆசார்யஹ்ருதபஸூக்தியும் காண்க.

இங்கு “தேனார் கமலத்திருமாமகள் கொழுநன்” என்றது ஸாபிப்ராயம்; பிராட்டியின் உருவசாரத்தாலே மோகூதமளிக்கவல்லவனே எம்பெருமான்; ஆயினும் ஸதாசார்யர்களை ஆசர யாதார்க்குப் பிராட்டியின் புருஷகாரமும் பலிக்கமாட்டாது என்று காட்டினபடி. ஆசார்ய ஆசர யமமிருந்தால் பிராட்டியின் புருஷகாரமுமின்றி ஸ்வயமாகவே வீடு தந்தருள்வனென்று காட் டத் “தானே வைகுந்தம் தரும்” என்றார்.

உய்யநினைவுண்டாகில் உங்குருக்கள் தம்பதத்தே
வையும்* அன்புதன்னையிந்தமானிலத்தீர்—*மெய்யுரைக்கேன்
பையரவில்மாயன் பரமபதமுங்களுக்காம்*
கையிலங்கு நெல்லிக் கனி.

62

இந்த மா நிலத்	{	இந்நிலவுலகத்தவர்களே!	மெய் உரைக்	{	உள்ளபடி கூறுகின்றேன்
பி			கேன்		(கேண்மின்)
உய்யநினைவு	{	உஜ்ஜீவிக்கவேணு மென்கிற	பை அரவில்	{	சேஷசயனான ஸர்வேச்
உண்டாகில்		விருப்பம் உங்களுக்கு	மாயன் பரம		வரனுடையதானபரம
அன்பு தன்னை	{	பக்தியை	பதம்	{	பதமானது
உங்குருக்கள்தம்		உமது ஆசாரியர்களின் திரு	உங்களுக்கு		உங்களுக்கு
பதத்தே	{	வடிகளிலேபே	கை இலங்கு	{	கரதலாமலக மென்னலாம்
வையும்		செலுத்துங்கள்;	நெல்லி கனி		படி எளிதாகும்.
		(அதனால் நேரும் பலனை)	ஆம்		

*** ஆசார்ய பக்தர்களுக்குப் பரமபதமானது கையிலங்கு நெல்லிக்கனியா மென்றது பரமபதபோகங்களையெல்லாம் இந்நிலத்திலேயே ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெறலாமென்றபடி. * பெண்ணுல காளீரோ புவனி முமுதாளீரோ * என்னும்படி பிறர்க்கும் வழங்குதற்கு உரித்தாம் படி விதேயமாகும் என்ற கருத்தும் உய்த்துணரத்தக்கது. ... 62

ஆசாரியன் செய்த உபகாரமானவது*
தாய்தாக நெஞ்சுதன்னில் தோன்றுமேல்—*தேசாந்
தரத்திலிருக்க மனந்தான் பொருந்தமாட்டாது*
இருத்தலினியேதறியோம்யாம்

63

ஆசாரியன்செய்த	{	ஆசார்யன் பண்ணின	மனம் தான்	{	பொருந்த மா
உபகாரம் ஆன		மஹோபகாரமானது	ட்டாது		நெஞ்சு இசையகில்லாது;
அது	{	சுத்தமாக	இனி	{	இங்ஙனே தத்துவமிருந்தும்
நெஞ்சு தன்னில்		நெஞ்சில் படுமானால்(பிறகு)	இருத்தல்		ஆசாரியனைப் பிரிந்திருத்
தோன்றும் ஏல்	{	(ஆசாரியனைப் பிரிந்து)வே	ஏது	{	தற்கு
தேசாந்தரத்தில்		நெரு தேசத்தில் வலிக்க	யாம் அறியோம்		நாம் அறியமாட்டோம்.
இருக்க					

*** இரும்பைப் பொன்னாக்குமாபோல ஆசாரியன் செய்த மஹோபகாரம் சிஷ்யனு டைய நெஞ்சில் நன்றாகத் தோன்றுமாகில் ‘வஸ்தவ்யம் ஆசார்யஸந்திதியே’ என்று அத்யவஸா யக் கொண்டு ஒரு நொடிப் பொழுதும் விட்டுப் பிரியாமலிருக்க வேண்டியதாகுமத்தனை; ஆயி னும் பிரிந்திருப்பார் சிலருண்டாகில் அவ்விருப்புக்கு ஹேது இன்னதென்று நாம் அறியோம்

என்கிறார். 'ப்ரபலபாபமே ஹேது' என்று வெட்டிதாகச் சொல்லக்கூசி 'ஏது யாம் அறியோம்' என்கிறார். ஹேது என்னும் வடசொல் ஏதுவெனத் திரிந்தது. ... 63

தன்னூரியனுக்குத் தானடிமைசெய்வது* அவன்
இந்நாடுதன்னிலிருக்கும்நாள்—* அந்நே
ரறிந்துமதிலாசையின்றி ஆசாரியனைப்
பிரிந்திருப்பாரார், மனமேபேசு.

தன் ஆரியனுக்கு	ஸ்வாசார்யனுக்கு	அதில் ஆசை	அந்த ஆசார்ய கைங்கரியத்
தான் அடிமை	சிஷ்யனுடைய தான் கைங்கரி	இன்றி	தில் ருசி யில்லாமல்
செய்வது	யம் பண்ணுவதானது	ஆசாரியனை பிரி	ஆசாரியனைப் பிரிந்து பிறி
அவன் இ நாடு	அவ்வாசாரியன் இவ்விபூதி	ந்து இருப்	தோரிடத்தில் வலிப்
தன்னில் இருக்	யில் எழுந்தருளியிருக்கு	பார் ஆ	பாரு முளரோ?
கும் நாள்	மளவுமாம்;	மனமே பேச	நெஞ்சே! சொல்லு.
அ நேர் அறிந்	அந்த நேர்த்தியை அறிந்து		
தும்	வைத்தும்		

* * * ஆசார்யன் பக்கலில் அர்த்தங்கள் கேட்குமளவே அவர்க்குக் கைங்கரியம் பண்ணவேணும்; அர்த்தம் கேட்டுத் தலைக்கட்டினவாறே வேறிடம் சென்று எங்கேனும் வாழ லாம் என்று நினைப்பது தகுதியன்று; ஆசார்யன் இந்தவிபூதியில் எழுந்தருளியிருக்குமளவும் அதுதினமும் கைங்கரியம் செய்தே ஸத்தை பெறவேணுமென்கிற சாஸ்தாரார்த்தம் இதனால் வெளியிடப்பட்டதாயிற்று. 64

ஆசாரியன் சிச்ச னுருயிரைப்பேணுமவன்
தேசாரும் சிச்சனவன் சீர்வடிவை—* ஆசையுடன்
நோக்குமவனென்னும் நுண்ணறிவைக் கேட்டுவைத்தும்*
ஆர்க்குமந்நேர் நிற்கையரிதாம்.

ஆசாரியன்	ஆசார்யரானவர்	ஆசை உடன்	பக்தியோடு பேணக்கடவன்
சிச்சன் ஆர்	சிஷ்யனுடைய ஆத்மஸ்வ	நோக்குமவன்	என்கிற இந்த துட்பமான
உயிரை பேணு	ரூபத்தை நோக்கியிருக்	என்னும் நுண்	விசேஷார்த்தத்தை
மவன்	கக்கடவர்;	அறிவை	(ஸ்ரீவசநபூஷணதிகளிலே)
தேச ஆரும்	ஸ்வரூபஜ்ஞானமாகிற தேச	கேட்டுகைத்து	கேட்டிருந்தாலுங்கூட
சிச்சன்	ஸ்ஸு பொருந்திய	அ நேர் நிற்கை	அவ்வழியில் நிஷ்டை
அவன் சீர்	சிஷ்யனுனவன்	ஆர்க்கும் அரிது	யோடிருத்தல்
படி வை	அவ்வாசார்யருடைய திவ்	ஆம்	எப்படிப்பட்டவர்களுக்கும்
	யமங்கள் விக்ரஹத்தை		அருமைப்பட்டே
			யிருக்கும் [எளிதன்று]

* * * ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் முன்றும் பிரகாசத்தில்—“ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வ ரூபத்தைப் பேணக்கடவன்; சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணக்கடவன். இரண் டும் இருவர்க்கும் ஸ்வரூபமூமாய் பகவத் கைங்கர்யமூமாயிருக்கும். ஆசார்யனுக்கு தேஹரக்ஷ ணம் ஸ்வரூபஹாநி; சிஷ்யனுக்கு ஆத்மரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி” இதயாதியாக அருளிச் செய் யப்பட்டுள்ள ஸ்ரீ ஸூக்திகள் இங்கே அதுஸ்தேயம். இவ்வர்த்த விசேஷங்களைக் கேட்கவும் கேட்பிக்கவும் அதிகாரிகள் உளரேயன்றி அனுட்டிக்கவல்லாரொருவருமில்லரே யென்று அருமை கூறினாயிற்று. 65

பின்பழகராம்பெருமாள்சீயர்* பெருந்திவத்தில்
அன்பதுவுமற்று மிக்கவாசையினால்—* நம்பிள்ளைக்
கானவடிமைகள்செய் யந்நிலையை நன்னெஞ்சே*
ஊனமறவெப்பொழுதுமோர்.

அ நிலையை	அந்த நிஷ்டையை
நல் நெஞ்சே	நல்லமனமே!
ஊனம் அற	} குறையொன்று மின்றி [பரி பூர்த்தியாக]
எப்பொழுதும்	
ஓர்	} அநவரதமும் சிந்தை செய் வாயாக.

ஆசாரியர்க ளனைவருமுன்னாசரித்த*
ஆசாரந்தன்னை யறியாதார்—* பேசுகின்ற
வார்த்தைகளைக்கேட்டு மருளாதே* பூருவர்கள்
சீர்த்தநிலைதன்னை நெஞ்சே சேர்.

புதுவைஷ்ணுவங் கொண்டாடுஞ் சிலர் புதிது புதிதாகச் சில நடத்தைகளைக் கைப்
பினைச் செய்யவேணும், இதை அனுட்டிக்க வேணும்' என்றிப்படி பேசவும் திருத்தவும்
வர்கள்; நம்முடைய பூருவாசாரியர்களின் அனுஷ்டான முறைமைகளைத் தெரிந்து
தாருடைய அந்தப் பேச்சுக்களினால் மனம் திரியாமல்* செய்யாதன செய்யோம்* என்
படியார் செய்வனகள்* என்றும் ஆண்டாளருளிச் செய்தபடியே பூர்வாநுஷ்டான ஸரணி
யவர்த்தித்தல் வேண்டுமென்று நியமித்தாராயிற்று.

நாஸ்திகர்களும்	ஆம் இவரை	{ ஆகிய இம்மூன்று வகுப் பினரையும்
உயர்ந்த சாஸ்த்ரங்களின் ஸன் மார்க்கத்திலே படி ந்த ஆஸ்திகர்களும்	ஓர்த்து	
ஆஸ்திகநாஸ்திகர்களும்	நெஞ்சே	மனமே!

முன்னவரும் பின்னவரும்	{ முதலில் சொல்லப்பட்ட நாஸ்திகர்களும், பிந்திச் சொல்லப்பட்ட ஆஸ்திக நாஸ்திகர்களும்	{ நடு சொன்ன வரை	{ இடையே சொல்லப்பட்ட ஆஸ்திகர்களை
மூர்க்கர் என விட்டு	{ திருத்த முடியாத மூர்க்கர் கள் என்று அவர்களிடத் திலே நசையற்று	{ நானும் தொடர்	{ எப்போதும் அதுவர்த்திப் பாயாக.

*** ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் இரண்டாம் பிரகரணத்தில் “அஞ்ஞான விஷயப் பாவணன்
கேவலநாஸ்திகனைப்போலே; ஜ்ஞானவானான விஷயப் பாவணன் ஆஸ்திகநாஸ்திகனைப் போலே”
இத்யாதியாக அருளிச்செய்தது இங்கே அதுவர்த்தேயம். சாஸ்தரத்தில் ப்ராமாண்ய புத்தியில்
லாமல் தான்தோன்றியாகச் செய்து திரிகிறவன் வெறும் நாஸ்திகனைப்படுவன். சாஸ்தரங்
களை ப்ரமாணமாக இசைந்து ஆஸ்திகனை என்று சொல்லத்தக்கவனாயும், அந்த சாஸ்தரவரம்பில்
அடங்காமல் தோன்றினபடியேயேயென்று திரிவதுபற்றி நாஸ்திகஸமனாயுமிருப்பவன் ஆஸ்திக நாஸ்திக
திகனைப்படுவன். ஆஸ்திகர்களை நமக்கு அதுவர்த்தநீயர்களை என்றதாயிற்று. 68

ஸத்ஸங்க மஹிமை கூறுதல்

நல்லமணமுள்ளதொன்றை நண்ணியிருப்பதற்கு *
நல்லமணமுண்டாம் நலமதுபோல் —* நல்ல
குணமுடையோர்தங்களுடன் கூடியிருப்பார்க்கு *
குணமதுவேயாம் சேர்த்திகொண்டு. 69

நல்லமணம் உள் ளது ஒன்றை நண்ணி இருப் பதற்கு நல்லமணம் உண்டாம் நலம் அது போல்	{ நல்ல வாஸனையுடைய தொரு வஸ்துவை அணைந்திருக்கிற பொருளுக் கும் (ஸம்ஸர்க்கபலத்தாலே) நல்லபரிமளமுண்டாகு மென்கிற நியாயப்படி.	{ நல்ல குணம் உடையோர் தங்களுடன் கூடி இருப்பார் க்கு சேர்த்தி கொண்டு அதுவே குணம் ஆம்	{ ஸத்குணசாலிகளோடு ஸஹவாஸம் பண்ணி யிரு க்குமவர்களுக்கு அந்த ஸம்பந்த வைபவத்தி னால் அந்த நற்குணமே விளைந்தி டும்
--	---	--	---

*** ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் இரண்டாம் பிரகரணத்தின் முடிவில் ப்ரபந்த திருசர்யை
யை வெகு அழகாக அருளிச்செய்துவருமிடத்து “அதுகூலஸஹவாஸமும் ப்ரதிகூலஸஹவாஸ
நிவ்ருத்தியும் ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்”
என்றருளிச் செய்திருப்பதைத் திருவுள்ளம் பற்றி இப்பாட்டும் மேலிற்பாட்டும் அருளிச் செய்
யப்படுகின்றன. ஜ்ஞானநாதுஷ்டானங்களை வளர்க்கவல்ல அதுகூலரான ஸத்துக்களை ஒரு நொடிப்
பொழுதும் விட்டுப்பிரியாமலும், ஸ்வரூபத்தைக் கெடுக்கவல்ல பிரதிகூலரான அஸத்துக்
களைக் கண்ணெடுத்துப் பாராமலும் வர்த்திக்கவேணுமென்கிற ஸ்ரீ வசநபூஷண திவ்யசாஸ்தா
நியமனத்தை வெளியிட்டருளுகிறபடி.

“நயமது போல்” “நலமது போல்” என்பன பாட பேதங்கள். 69

அஸத்ஸஹவாஸத்தின் வர்ஜனையைக்காட்டுதல்.

தீயகந்தமுள்ளதொன்றைச் சேர்ந்திருப்ப தொன்றுக்கு
தீயகந்தமேறும் திறமதுபோல் —* தீய
குணமுடையோர்தங்களுடன் கூடியிருப்பார்க்கு *
குணமதுவேயாம் செறிவுகொண்டு. 70

தீய கந்தம் உள் ளது ஒன்றை	{ கெட்டநாற்றமுடைய தான வொரு வஸ்துவை	{ சேர்ந்து இருப் பது ஒன்றுக்கு	{ அணைந்திருக்குமதான வொரு பொருளுக்கு
-----------------------------	---------------------------------------	-----------------------------------	--

பெயர் கந்தம் } கெட்ட நாற்றம் பற்றுகிற
ஏறம் திறம் } தென்கிற நியாயப்படி
அது போல } க்கு
பெயர் குணம் } துஷ்டகுணமுடை
உடையேரர் } யவர்களுடன்
கண்ணுடன் }

கூடி இருப்பார்க்கு
செறிவுகொண்டு அந்தச் சேர்க்கையினால்
அதுவே குணம் } அந்தத் தீய குணமே
ஆம் } விளைந்திடும்.

* * * ஆதலால் துஷ்டஸஹவாஸம் வர்ஜனீயம் என்று சேஷபூரணமாகக் கடவது. இப்
பேயே கீழ்ப்பாட்டிலும் ஸதஸஹவாஸமே கர்த்தவ்ய மென்பதாகப்பூரித்துக் கொள்வது. 70

ஸ்ரீ வசநபூஷணதூஷகர்களின் புன்மை கூறுதல்

முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாமல்கேட்டு *
பின்னோர்ந்துதாமதனைப் பேசாதே—* தம்நெஞ்சில்
தோற்றினதே சொல்லி யிது சுத்தவுபதேசவர
வாற்றதென்பர்* மூர்க்கராவார். 71

முன்னோர் மொழிந்த } பூருவர்கள் அருளிச்செய்த
முறைதப்பாமல் } வற்றை
கேட்டு } முறையே வழுவாமே ஸதா
பின் ஓர்ந்து } சார்யஸன்னிதானத்தில்
கேட்டுணர்ந்து } கேட்டுணர்ந்து
பின்பு அதை அப்படியே } பின்பு அதை அப்படியே
மனனம் பண்ணி } மனனம் பண்ணி
தாம் அதனை } தாங்கள் அதை அப்படியே
பேசாதே } பேசவேண்டியது ப்ராப்
தம் நெஞ்சில் } தமாயிருக்க அங்ஙனம்
பேசாமல் } பேசாமல்
தமது உள்ளத்திலே

தோற்றினதே சொல்லி } தோற்றின தாந்தோன்றி
இது } யர்த்தங்களை யே சொல்லி
சுத்த உபதேச வரவு ஆற்றது என்பர் } இந்த அர்த்தமே
சுத்த ஸம்பரதாய உபதேச
பாம்பரையாய் வரலுற்
றது என்று பொய்யும்
சொல்லுமவர்களே
மூர்க்கர் ஆவர் } மூர்க்கரெனத்தகுந்தவர்கள்.

* * * வாசாமகோசரமான மஹிமை வாய்ந்த ஸ்ரீ வசநபூஷண திவ்ய சாஸ்தரத்திலே
பாதிபத்தி வஹிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, அது செய்யாததோடு இந்த சாஸ்தரார்த்தங்களை
துஷிப்பாரும் சிலர் உண்டாயிருந்தார்கள். அவர்கள் முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமல்
கேட்டவர்களல்லர்; முன்னோர் மொழிந்த முறைப்படியே பேசவேண்டுமென்கிற விரதம் கொண்
டவர்களுமல்லர். ஏதையேனும் தாந்தோன்றியாகச் சொல்லுவார்கள். அங்ஙனம் சொல்லுவ
தோடு சில்லாமல் தாம் ஸதாசார்ய பரம்பரையாகக் கேட்டுப் பேசுவதாகவே பொய்சொல்லி
உலகை வஞ்சிக்கவும் வல்லவர்கள்; அவர்கள் ஸதாசார்யர்களை மூர்க்கரென்று கூசாமல் தூஷிக்க
வும் வல்லர்; அப்படிப்பட்டவர்களையே மூர்க்கர்களென்று விட்டுத் தொலைக்க வேண்டிய தொழிய
அவர்களது பேச்சுக்களுக்கு மறுப்புரைத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டிய அவசியம் நமக்கில்லை
என்று இப்பாட்டினால் தெளியவருளிச் செய்தாராயிற்று.

முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாமல் கேட்டுச் சொல்லுகிறவர்களை “த்ருட பூர்வச்
சுதோ மூர்க்கர்” என்று தூஷித்தால் அது ஏற்குமோ? பூர்வேப்ய: ச்ருதம்;—பூர்வச் ச்ருதம்; த்ருடம்
பூர்வச் ச்ருதம் யஸ்ய ஸ:—த்ருடபூர்வச் ச்ருத:—முன்னோரிடம் கேட்டதையே திடமாக வைத்துக்
கொள்ளுகிறவன் மூர்க்கன் என்று அஸ்தானே அயுக்தமாகச் சொல்லி தூஷித்தார்களில்; அந்தோ!
பூருவர்களிடத்தில் ச்ருதமானதை த்ருடமாக வைத்துக்கொள்பவர் மூர்க்கரல்லர்; பூருவர்களிடத்
தில் ஒன்றும் கேளாமல் தாந்தோன்றியாகச் சொல்லிவிட்டு உலகை வஞ்சிப்பவரே மூர்க்கர்
என்று மிகவும் யுக்தமாகவும் ஸாரமாகவும் அருளிச் செய்தாராயிற்று. 71

உபதேச நிகமனம்

பூருவாசாரியர்கள் போதமனுட்டானங்கள் *
கூறுவார் வார்த்தைகளைக்கொண்டு நீர் - தேறி*
இருள் தருமா ஞாலத்தே யின்பமுற்றுவாமும் *
தெருள் தருமா தேசிகனைச் சேர்ந்து.

(அஸ்மதீயர்களே!)

72

பூருவாசாரியர்கள்	பூருவாசாரியர்களினுடைய	தெருள் தரும்	நல்லறிவை உபகரித்தருள வல்ல
போதம் அனுட்டானங்கள்	ஐஞானாநுஷ்டானங்களை	மா தேசிகனை	சிறந்த ஆசாரியரை
கூறுவார்	எடுத்துச் சொல்லுகின்ற	சேர்ந்து	அடிபணிந்து
வார்த்தைகளை	மஹான்களினுடைய	இருள் தருமா	இவ்விருள் தருமா ஞாலத்திலே
கொண்டு	ஸ்ரீஸூக்திகளினால்	ஞாலத்தே	
நீர் தேறி	நீங்கள் தெளிவு பெற்று	இன்பம் உற்று	ஆநந்தநிர்ப்பார்களாய் வாழும்
		வாழும்	வாழ்வுகள்.

* * * கீழ்ப்பாட்டிலே சொன்ன மூர்க்கர்களையும் அப்படிப்பட்டவர்களெழுதும் சுவடிகளையும் ஒரு பொருளாக மதியாமல், நம்முடைய பூருவாசாரியர்களருளிச்செய்த அர்த்த விசேஷங்களையும் அவர்களது அனுட்டானங்களையும் எடுத்துரைக்கும் மஹான்களின் திருவாக்குக் களையே நிதியாகக்கொண்டு ஒருகலக்கமுமின்றிக்கே ஸதாசார்யரை ஆசிரியித்து வாழப்பெறில் அவர்களுக்கு இந்நிலம் இருள் தருமா ஞாலமாகத் தோற்றது; *நலமந்தமில்லதோர் நாடாகவே தோற்றும்; * இந்திரலோகமானமச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்* என்று பரமபதத்தையும் வெறுத்து இவ்வுலகத்திலேயே ஆனந்தமயமாக நெடுநாள் வாழப்பெறலா மென்றவாறு. 72

பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுதல்.

இந்தவுபதேசரத்தினமாலேதன்னை *
சிந்தைதனில்நாளும் சிந்திப்பார்--எந்தை*
எதிராசரின்னருளுக் கென்றுமிலக்காகி*
சதிராக வாழ்ந்திடுவர்தாம்.

73

இந்த உபதேசரத்தினமாலேதன்னை	உபதேசரத்தினமாலேயென்னுமிந்தப் பிரபந்தத்தை	எந்தை எதிராசர்	ஸ்வாமி யெம்பெருமானருடைய
நாளும்	அதுதினமும்	இன் அருளுக்கு	பரமகிருபைக்கு
சிந்தை தனில்	உள்ளத்தினுள்ளே	என்றும் இலக்கு	எந்நாளும் பாத்திரமாகி
சிந்திப்பார் தாம்	சிந்தனை செய்யுமவர்கள்	ஆகி	
		சதிர் ஆக	ஒருகுறையுமின்றிக்கே
		வாழ்ந்திடுவர்	செல்வம் பொலிய வாழப்பெறுவர்கள்.

* * * எம்பெருமானுர்திருவுள்ளத்திற் கு உகப்பான விஷயங்களையே தொடுத்து இயற்றியுள்ள இந்தச் சொல்மாலையைச் சிந்தையிலே அணிந்து கொள்ளுமவர்க்கு எம்பெருமானருடைய பரமகிருபையே பேறாகுமென்று பலனருளிச்செய்து தலைக்கட்டினாராயிற்று. எம்பெருமானார் எழுபத்தினுக்கு வலிம்ஹாஸநாதிபதிகளை நியமித்தருளினவராதலால் அந்தக் கணக்கிலே எழுபத்தினுக்கு பாசரமாக இத்திவ்வியப்பிரபந்தத்தையுற்றியருள வேணுமென்று மணவாளமாமுனிகள் திருவுள்ளம்பற்றியிருந்தாராம்; அப்போதுமாமுனிகளையே தெய்வமாகக்கொண்டவொருமஹாசார்யர் "மன்னுபிரகாஸிங்கே மணவாளமாமுனிவன்" என்கிற பாசரத்தைப்பணித்து இந்தபாசரம் உபதேசரத்தினமாலையோடு சேர்ந்தே அநுஸந்திக்கப்படுமாறு அருள்புரியவேணுமென்று பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே வணங்கிவழிப்பட்டுப் பிரார்த்த

தலை அப்படியே பகவந்நியமனமாயிற்றென்று பெரியார் பணிக்கக் கேட்டிருக்கை. ஆனது பற்
படியே எழுபத்துமூன்று பாட்டளவிலே தலைக்கட்டியுள்ளார் மாமுனிகள். அந்தப் பாகரம்
அதெதுவருவது. 73

72

மன்னுயிர்காளிங்கே மணவாளமாமுனிவன் *
பொன்னடியாஞ்செங்கமலப் போதுகளை — *உன்னிச்
சிரத்தாலே தீண்டில் அமானவனும் நம்மை *
கரத்தாலே தீண்டல் கடன்.

74

மன்னுயிர்காளி	முமுகூட்சேதநர்களை !	சிரத்தாலே	தலையினாலே
இந்திய	இந்நிலத்திலே	தீண்டில்	ஸ்பர்சிக்கப்பெற்றால்
மணவாளமா	மணவாளமா முனிகள்	நம்மை	அப்படிப்பட்ட பாக்கியம்
முனிவன்	னுடைய		பெற்ற அஸ்மதாதிகளை
அடி ஆம்	திருவடிகளாகிற	அமானவன்	அமானவனென்கிற திவ்ய
செங்கமலம்	செந்தாமரை மலர்களை		புருஷன்
போதுகளை	(இவையே நமக்குத் தஞ்ச	கரத்தாலே	தனது கைகளால்
	மென்று) பிரதிபத்தி	தீண்டலும்	ஸ்பர்சிப்பதும்
	பண்ணி	கடன்	வியர்த்தமாகும்.

*** ஆழ்வாராசாரியர்களின் பெருமைபைப் பேசுவதற்கென்றே பாங்காக அவதரித்த
இந்தப் பாகரத்தினத்திலே ஆசார்ய ஸார்வபௌமரான நம்மணவாள மாமுனிகளின் பெருமை
பாகரம் பாகரம் பாகரம் செந்திருக்க வேண்டியது அவசியமாதலாலும், அஃது இதில் இல்
லாதிருப்பது பெருங்குறையாகுமாதலாலும் சுவடறிந்த மஹநீயர் இப்பாகரத்தைச் சேர்த்து
இப்பாகரத்தைப் பூர்த்தி செய்தது மிகப் பொருத்தம்.

இந்நிலத்தில் பந்தம் நீங்கி முத்திபெறப் போகும் ஜீவாத்மாவுக்கு அங்கே அமாகவகரஸ்
செய்ய வேண்டியதாகவும் அதுவே நித்திய விபூதிச் செல்வங்களுக்கு மூலகந்த மென்றும் சாஸ்த்
ரங்கள் உறும். இந்நிலத்தில் மணவாள மாமுனிகளின் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றார்க்கு இதுவே
அமாகவகரஸ்பர்சத்தினும் மேம்பட்டதாதலால் அங்கே தனித்து அது வேண்டா என்கிறதா
தல். இதனால் மணவாள மாமுனிகளின் வைபவம் ஒப்புபார்வற்றதென்று விளங்கிற்று. ஆசார்
யரின் பூர்த்தியுள்ளது இவ்வாசிரியர்க்கேயாமத்தனை. ... 74

அடிவரவு:—எந்தை கற்றோர் ஆழ்வார் பொய்கை அந்தமிழ் ஐப்பசி மற்றுள்ள பேதை
கரத்தினத்தை மன்னிய தை மாசி ஏரார் உண்டோ இன்றை மாநில மங்கள கோதில
உண்டோ ஆழ்வார் இன்றோ பெரியாழ்வார் அஞ்சுகுடி ஏரார் வாய்த்த இன்று ஆழ்வார்கள்
தனது எண்ணரும் தொண்டர் மன்னுதிரு சீராரும் ஆழ்வார்களேற்றம் ஆழ்வார்களையும்
தெருளுந்த ஓரான் எம்பெருமானார் பிள்ளான் முந்துறவே தெள்ளாரும் தன்சீரை நம்பிள்ளை
தெனியை அன்போடு பெரியவாச்சான் நஞ்சியர் சீரார் ஆங்கவர்பால் நம்பெருமாள் துன்னு
புகழ் பிள்ளை அன்னபுகழ் முன்னம் ஆர்வசநம் உய்யநினைவு தேசிகர் சச்சம் சீர்வசநம் தன்குரு
தின் ஓரான் உய்ய நினைவு ஆசாரியன் தன்னாரியன் ஆசாரியன்சிச்சன் பின்பழகராம் ஆசாரியர்கள்
பாத்திகரும் கல்லமணம் தீயகந்தம் முன்னோர்பூர்வாசாரியர்கள் இந்த உபதேச மன்னுயிர்காளி.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
நித்தியாதுஸந்தானவுரையில்
உபதேச ரத்தினமாலையுரை முற்றுப்பெற்றது.

19-8-78

19-8-78
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி
ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய பதவுரை பொழிப்புரையுடன்
கூடியது.

உலகில் எத்தனையோ பிரபந்தங்கள் அவதாரத்திற்கு வந்தன. அவற்றுள்
தொன்றில்லை யென்பது மாச்சரியமற்ற அநுபவரவிகர்களின் விரித்தாரந்தமாகும்.
பகலுமனுபவிப்பார் தங்களுக்குச் சொல்லும் பொருளும் தொகுத்துரைத்தான் நல்ல மணவாள
மாமுனிவன் * என்று இப்பிரபந்தத்திற்குத் தனியன் அமைந்தது சாலவும் பொருந்தும்.
சொல் நோக்கும் பொருள் நோக்கும் தொடை நோக்கும் மற்று எந்நோக்குங்காண இலக்கியமாக
வும் இலக்கணமாகவும் அமைந்தது இத்திவ்வியப் பிரபந்தம்.

இனித் தோன்றவுங்காண முடியரது. திருவாய்மொழியின் பார்த்தாலோ அது நெஞ்சால் நண்ப்பாடாது. ரான கருத்தையெடுத்து அமைத்திருக்குமழகு விரிவான வியாக்கியானத்தையும் கொள்ளும். இத்திவ்வியப் பிரபந்தமானது எவ்வளவு விரிவான வியாக்கியானத்தையும் கொள்ளும். எனெனின், திருவாய்மொழியின் ஸாரமாக அமைந்த பிரபந்தமாதலால் அதில் அடங்கியுள்ள பொருள்கள் பெரும்பாலும் இதில் விவரிக்கத் தகுமாதலால். ஆனாலும் நெஞ்சில் எளிதாகத் தேக்கிக்கொள்ள விரியதாம்படி பதவுரையும் பொழிப்புரையும் எழுதப்படுகின்றன.

(தனியன்கள்.)

தணவா நூற்றந்தியைப்
அல்லும் பகலும் } இரவும் பகலுமாகிய எப்
பொழுதும்
அனுபவிப்பார் } நெஞ்சு குளிரும்படி
தங்களுக்கு } அதுபவிக்க விரும்புமவர்
கட்காக,
சொல்லும் பொ } (இனிமையான) சொற்க
நாளும் } ளையும் பொருள்களையும்
நல்ல மணவாள } நன்மை பொருந்திய மண
மாமுனிவன் } வாள மாமுனிகள்
தூள்

[*இதுவே நமக்குத் தஞ்சமென்க.)

மன்னு புகழ்சேர் மணவாள மாமுனிவன்
தன்னருளா லுட்பொருள்கள்தன்னுடனே - சொன்ன
திருவாய் மொழி நூற்றந் தாதியாந் தேனை
ஒருவா தருந்துநெஞ்சே யுற்று.

செஞ்சே	மனமே!	சொன்ன	அருளிச்செய்த
மன்னு புகழ்	{ நிலைபெற்ற கீர்த்தியையுடை	திருவாய்மொழி	{ திருவாய்மொழி நூற்றந்தா
சேர்	யவரான	நூற்றந்தாதி	தியாகிற தேனை
	மணவாள மாமுனிவன் - ;	ஆம் தேனை	
தன் அருளால்	தமது கிருபையினாலே	ஒருவாது	இடைவிடாமல்
உள் பொருள்	{ ஆழ்ந்த கருத்துக்கள்	உற்று	ஊன்றி
கள் தன்னுட	அமையும்படி	அருந்து	பருகக்கடவை.
னே			

தனியன் உறை முற்றிற்று.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

உயர்வே பரன்படியை உள்ள தெல்லாந்தான் கண்டு*
உயர்வேத நேர்கொண் டுரைத்து * - மயர்வேதும்
வாராமல் மானிடரைவாழ்விக்கும்மாறன் சொல்*
வேராகவே விளையும் வீடு

1

உயர்வு ஏய்	உயர்த்தி பொருந்திய	உரைத்து	அருளிச்செய்து,
பரன்	பரமபுருஷனுடைய	மயர்வு ஏதும்	{ சிறிது அஜ்ஞானமும்
	ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களா	வாராமல்	{ தலைகாட்டாதபடியாக
படி உள்ளதை	{ யிருப்பவற்றை படங்க	மானிடரை	மனிதர்களை
எல்லாம்	லும்	வாழ்விக்கும்	உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின
தான் கண்டு	தாம் ஸாக்ஷாத்கரித்து	மாறன்	நம்மாழ்வாருடைய
உயர் வேதம்	{ உயர்ந்த ப்ரமாணமாகிய	சொல் வேர் ஆக	ஸ்ரீஸூக்தியடியாக
நேர்கொண்டு	சுருதியின் சாயையாலே	வீடு விளையும்	மோகூழ்முண்டாகும்.

*** - முதல் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய பரத்துவம் பிரதிபாதிக்கப் பட்டது. * ஆமவை யாயவையாய் நின்றவவர் * என்றும் * முழுதுண்ட பரபரன் * என்றும் * அளி பொறையாய் நின்ற பரன் * என்றும் பரத்வமேயாயிற்று இதிற் சொன்னது.

மயர்வு ஏதும் வாராமல் = ஆழ்வாருடைய மயர்வை எம்பெருமான் போக்கினான்; ஸம் ஸாரிகளுடைய மயர்வை ஆழ்வார் போக்கினான் என்க. அடியோடு ஞானமே யில்லாமையும், ஒன்றைவேறொன்றாக அறிகையும், அதுவோ இதுவோவென்று ஸந்தேஹங் கொள்ளுதலும், தெரிந்ததை மறந்தொழித்துமாகிற இவையெல்லாம் மயர்வு எனப்படும், அது மானிடர்க்கு வாராமல் ஸ்ரீஸூக்திகளைத் தந்தருளி ஆழ்வார் வாழ்வித்தாராயிற்று.

மாறன் சொல்வேராகவே விளையும்வீடு - வேர் இன்றி விருகூழ் கிளம்பாதவாறுபோல, ஆழ்வாருளிச்செயலின்றி மோகூழ் விளையாதென்று காட்டினபடி

1

வீடுசெய்து மற்றெவையும் மிக்கபுகழ் நாரணன்தான் *
நாடு நலத்தாலடைய நன்குரைக்கும்* - நீடுபுகழ்
வண்குருகூர் மாறன் இந்த மானிலத்தோர் தாம்வாழ*
பண்புடனே பாடியருள் பத்து.

2

புகழ்	பெரும் புகழையுடையரும்	இந்த மா நிலத்	{ இப்பெரிய பூமியிலுள்ளவர்
வண்குருகூர்	{ வளப்பத்தையுடைய திரு	தோர்	{ கள்
	நகரியில் திருவவதரித்த	தாம்	
மாறன்	வருமான	வாழ	உஜ்ஜீவிப்பதற்காக
	நம்மாழ்வார்	பண்புடனே	கிருபையுடனே

பாடி அருள்	பாடியருளின்	நாரணன்	நாராயணனது
பத்து	(வீடுமின் முற்றவுமென்று தொடங்கியுள்ள) பத்துப் பாசுரங்களானவை	தாள்	திருவடிகளை
மற்ற எவையும்	(பகவத்விஷயந்தவிர) மற்ற மெல்லாவற்றையும்	நாடு	உலகத்தாரெல்லாரும்
வீடு செய்து	விட்டு	நலத்தால்	பக்திபுடன் ஆசிரயிக்கு
மிக்க புகழ்	மிகுந்த புகழுடைய	அடைய	மாறு
		நன்கு	நன்றாக உபதேசிக்கும்.
		உரைக்கும்	

* * * எம்பெருமானைப் பஜிப்பதற்கு இடையூறாயும் அஹங்கார ஹேதுவாயுமுள்ள எல்லாவற்றையும்விட்டு, கல்யாணகுணங்கள் நிறைந்த பூர்வீமநாராயணனுடைய திருவடிகளை உலகம் முழுவதும் ஆசிரயித்து உஜ்ஜீவிக்குமாறு நம்மாழ்வார் பரம கிருபையுடன் உபதேசித்த பதிகம் * வீடுமின் முற்றவுமென்பதாம் என்றவாறு. 2

பத்துடையோர்க் கென்றும் பரனெளிய னும்பிறப்பால்
முத்திதரும் மாநிலத்தீர் மூண்டவன்பால் *—பத்திசெயு
மென்றுரைத்த மாறன் தனின் சொல்லாற்போம் *நெடுகச்
சென்ற பிறப்பாமஞ்சிறை. 3

பான்	ஸர்வேசுவான்	பத்தி செயும்	(அவன் பக்கலிலே) பக்தி
பத்து உடை	பக்திமான்களுக்கு	என்று உரைத்த	யைப் பண்ணுகோள் ;
யோர்க்கு	எந்நாளும்	மாறன் தன்	என்று உபதேசித் தருளின
என்றும்	அவதாரத்தினால்		ஆழ்வாருடைய
பிறப்பால்	ஸுலபனாவன் ;	இன் சொல்லால்	இனிமையான அருளிச்செய
எளியன் ஆம்	மோகூத்தையும் தந்தரு		லான இத்திருவாய்
முத்தி தரும்	ளுவன் ;	நெடுக சென்ற	மொழியினால்
	(ஆதலால், அவன்	பிறப்பு ஆம்	நீளமாகத் தொடர்ந்து வந்த
மாநிலத்தீர்	அவதரிப்பதற்கு உரிய)	அம் சிறை	பிறவியாகிய கடுஞ்சிறை
	(இந்தப்) பெரிய நிலவுல	போம்	நீங்கும்.
மூண்ட அன்	கத்திலுள்ளவர்களே !		
பால்	கிளர்ந்தெழுந்த ப்ரோமத்		
	துடனே		

* * * —எம்பெருமான் பக்திமான்களுக்கு அவதரித்து எளியனாய் முத்தியு மளிப்பானை கையாலே அவன் திறத்துப் பத்தி புரியுங்கோளென்று உபதேசித்த*பத்துடையடிவார் திருவாய் மொழியை அதுஸந்திக்கப்பெற்றால் அநாதியான ஸம்ஸாரபந்தத்தில்தின்றும் வீடுபெறலாகு மென்றாராயிற்று. முத்தி—முத்தி. “மூண்டு அவன் பால்” என்றும் பிரிப்பாருளார். அவன் பால் அவகாணித்து என்றபடி. 3

அஞ்சிறையபுட்கள் தமை ஆழியானுக்கு*நீர்
என்செயலேச் சொல்லு மெனவிரந்து*—விஞ்ச
நலங்கியதும்மாறனிங்கே நாயகனைத்தேடி*
மலங்கியதும் பத்திவளம். 4

மாறன்	நம்மாழ்வார்,	என் செயலை	என் படியை
அம் சிறைய புட்	அழகியசிறகுகளையுடைய	சொல்லும்	தெரிவியங்கள்
கள் தமை	(நாரை முதலிய) பற	என	என்று
	வைகளை நோக்கி,	இரந்து	வேண்டிக்கொண்டு
நீர்	‘நீங்கள்	விஞ்ச	மிகவும்
ஆழியானுக்கு	கூராப்திநாதன் பக்கலிலே	நலங்கியதும்	நலங்குலைந்ததும்,
	சென்று	இங்கே	இந்நிலத்திலே.

நாயகனை நாயகனை எம்பெருமானை | மலங்கியதும் நிலைதளம்பியதும்
தேடி தேடி பத்தி வளம் பக்தியின் பெருமையாகும்

***—இப் பாகரத்தினால், * அஞ்சிறையமடநாராய் என்னுமித்திருவாய்மொழியின்
பாமேயத்தையும், இத் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் பெண்ணிலைமை யெய்தித் தூதுவிட்ட
மைக்கு உரிய உபபத்தியையும் சேர்த்து அருளிச் செய்தாராயிற்று. 4

வளமிக்க மால்பெருமை மன்னுயிரின் தண்மை*
உளமுற்றங் கூடுருவ வோர்ந்து *—தளர்வுற்று
நீங்கநினைமாறனைமால் நீடிலகுசீலத்தால்*
பாங்குடனே சேர்த்தான் பரிந்து.

வளம் மிக்க	செல்வத்தால் மிகுந்த	நீங்க நினை	{ (எம்பெருமானை விட்டு)
மால்	எம்பெருமானுடைய		நீங்க வேணுமென
பெருமை	{ (நித்தியஸூரிநாதத்வம்	மாறனை	நினைத்த
மன் உயிரின்	முதலிய) பெருமையும்	மால்	ஆழ்வாரை
தண்மை	ஆத்மாவினுடைய		ஸர்வேச்வரன்
உளம் உற்று	ரைச்சியமும்	நீடு இலகு சீலத்	{ நெடுகி விளங்குவதான
அங்கு	திருவுள்ளத்தின்பட,	தால்	(தனது) சீலகுணத்தி
	அப்போது		னால்
கூடுருவ ஓர்ந்து	{ உட்புகுந்து ஆராய்ச்சி	பரிந்து	ஸ்நேஹித்து
	செய்து	பாங்குடனே	நன்றாக
தளர்வுற்று	தளர்ந்து	சேர்த்தான்	அனைத்துக்கொண்டான்

*** 'பெருமையில் தலைநின்ற அப்பெருமானைச் சிறுமையில் தலைநின்ற நாமோ அணுகு
வது!' என்று தளர்ச்சியுண்டாகி எம்பெருமானைவிட்டு நீங்கப்பார்த்தார் ஆழ்வார்; அப்போது
அவர்க்கு எம்பெருமான் தனது சிறந்த சீலகுணத்தைக் காட்ட, அந்த குணத்திலீடுபட்டு ஆழ்
வார் எம்பெருமானோடு பொருந்தினபடியைப் பேசின * வளவேமுலகு திருவாய்மொழியின்
பாமேயத்தை இப்பாட்டினால் வெளியிட்டாராயிற்று.

உளமுற்று—எச்சத்திரிபு; உளமுற என்றபடி. "சொல் திரியினும் பொருள் திரியா
வினைக்குறை." 5

பரிவதி லீசன்படியைப் பண்புடனே பேசி*
அரியனல ஓராதனைக் கென்று*—உரிமையுடன்
ஓதியருள் மாறன் ஒழிவித்தா னிவ்வுலகில்*
பேதையர்கள் தங்கள் பிறப்பு.*

பரிவதி இல்	ஹேயகுணமற்றவனான	உரிமையுடன்	ஒளசித்யத்தோடு
உன்	எம்பெருமானுடைய	ஓதி அருள்	அருளிச்செய்த
படியை	{ (ஆரதிப்பதற்கு எளியன்	மாறன்	நம்மாழ்வார்
பண்புடனே	என்கிற) பாகரத்தை	இ உலகில்	இவ்வுலகத்திலுள்ள
பேசி	{ அழகாக அருளிச்செய்து	பேதையர்கள்	{ பாமரர்களினுடைய
தூரதனைக்கு	{ (அவன்) ஆரதிப்பதற்கு	தங்கள்	
அரியன்	அருமையானவ னல்லன்	பிறப்பு	பிறவியை
அவன் என்று	என்று (இவ்விஷயத்தை)	ஒழிவித்தான்	தொலைத்திட்டார்,

*** ஸர்வேச்வரன் அவர்ப்த ஸமஸ்தகாமனாகையாலே நாம் இட்டதுகொண்டு நிறைய
கொண்டபவனல்லதைதலால் அன்போடு நாம் இடுவது அணுவளவேயாயினும் அதுதன்னையே
கொண்டு பாம த்ருப்தியடைகிறனென்பதைத் தெரிவிக்கின்ற முகத்தால் எம்பெருமானுடைய
தூரதனை ஸைக்யத்தை ஆழ்வார் * பரிவதிலீசனென்னும் திருவாய்மொழியிலருளிச்செய்து
இத்தகைய திருவாய்மொழியை உபகரித்தவனால் நம் போன்ற அறிவினிகளின் பிறவித்துன்பத்
தையப் போச்சியருளிஞராயிற்று என்பதாம். 6

பிறவியற்று நீள்விசம்பில் பேரின்ப முய்க்கும் *
 திறமளிக்குஞ் சிலத் திருமால்*—அறவினியன்
 பற்றுமவர்க் கென்று பகர்மாறன் பாதமே*
 உற்றதுணை யென்றுளமே யோடு.

7

உளமே	நெஞ்சே!	பற்றுமவர்க்கு	தன்னைவந்துபணியுமவர்
பிறவி அற்று	ஜன்மஸம்பந்தமற்று	அற இனியன்	கட்கு
நீள் விசம்பில்	{ பரமாகாசமென்கிற பரம	என்று	{ மிகவும் போக்யனாயிருப்ப
பேர் இன்பம்	{ பதத்தில்	பகர்	{ னென்று
உய்க்கும்	{ பரமாநந்த மதுபவிக்குந்	மாறன்	{ அருளிச்செய்த
திறம்	{ திறத்தை	பாதமே	{ நம்மாழ்வாருடைய
அளிக்கும் சிலம்	{ அதுக்ரஹிக்கவல்ல ஸ்வபா	உற்ற துணை	{ (நமக்கு)ப்ராப்தமான துணை
திருமால்	{ வழுடைய	என்று	{ யென்றுகொண்டு
	எம்பெருமான்	ஒடு	விரைந்துசென்று பணி.

* * *—ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தையறுத்துத் திருநாட்டில் நித்யாநந்தமதுபவிக்கப் பெறுவ
 தான பேற்றையளிக்கவல்ல எம்பெருமானுடைய ஆச்ரயணமானது வருத்தமாக இராமல்
 மிகவும் இனிதாகவேயிருக்குமென்று ஆச்ரயணத்தின் போக்யதையை* பிறவித்துயரத்திருவாய்
 மொழியிலே யருளிச்செய்த ஆழ்வாருடைய திருவடிகளே நமக்குத் தஞ்சமென்றதாயிற்று. 7

ஒடுமனஞ் செய்கையுரை ஒன்றிநில்லாதாருடனே*
 கூடிநெடுமா லடிமைகொள்ளுநிலை *—நாடறிய
 ஓர்ந்தவன்றன் செம்மை உரைசெய்த மாறனென*
 ஏய்ந்துநிற்கும் வாழ்வா மிவை.

8

ஒடும்	{ இதரவிஷயங்களில்விரைந்து	அடிமைகொள்	{ அடிமைகொள்ளுங்
மனம்	{ ஒடுகின்ற	நாடு அறிய	{ குணத்தை
செய்கை	நெஞ்சம்	ஓர்ந்து	நாட்டார் அறியுமாறு
உரை	காயமும்	அவன் தன்	ஆராய்ந்து
	வாக்கும்(ஆகிய இவை)	செம்மை	{ அப்பெருமானுடைய
ஒன்றி நில்லாதா	{ ஒருவழிப்பட்டு நிற்கப்	உரைசெய்த	{ ருஜுத்வ குணத்தை
ருடனே	{ பெறுத கோணல் பொ	மாறன் என	{ அருளிச்செய்த
	{ ருந்திய ஸம்ஸாரிகளோடு	வாழ்வு ஆம்	{ ஆழ்வார் என்று
கூடி	சேர்ந்து	இவை	{ அநுஸந்தித்தவளவிலே
நெடுமால்	ஸர்வேச்வரன்	ஏய்ந்து நிற்கும் பொருந்தி நிலைநிற்கும்.	{ ஸ்வரூபா துருபமான
			{ வாழ்ச்சிகள்

* * *—எம்பெருமானே ஆச்ரயிக்குமவர்கள் மனமொழிமெய்களில் வேறுபாடுடையவர்க
 ளாகிச் செவ்வைக் கேடரான ஸம்ஸாரிகளாகையாலே அவர்களோடு பரிமாறுவது எம்பெருமா
 னுக்கு இபலுமோ என்கிற சங்கை நீங்குமாறு, நீர் ஏறுத மேடுகளிலே எதையேனுஞ் செய்து
 நீரேற்றுமாபோலே இவர்களுடைய செவ்வைக்கேடு தானே தனக்குச் செவ்வையாம்படி அவர்
 களோடேகூடிப்பரிமாறும் ருஜுத்வகுணத்தை* ஒடுப்புள் திருவாய்மொழிமுகத்தாலே வெளியிட்
 ருனின் நம்மாழ்வாரை அநுஸந்திக்கவே நமது வாழ்ச்சி நிலைநிற்கு மென்கை. 8

இவையறிந்தோர் தம்மளவில் ஈசனுவந்தாற்ற*
 அவயவங்கள்தோறுமணையுஞ்—சுவையதனைப்
 பெற்று* ஆர்வத்தால் மாறன் பேசினசொல்பேச* மால்
 பொற்றான் நஞ்சென்னி பொரும்.

9

இவை	{ கீழ்த்திருவாய்மொழிகளில்	அறிந்தோர் தம்	{ அறிந்தவர்களின்பக்கிலில்
	{ அதுபவிக்கப்பட்டதிருக்	அளவில்	{ எம்பெருமான்
	குணங்களை	ஈசன்	

உவந்து	திருவுள்ள முவந்து	மாறன்	ஆழ்வார்
ஆற்ற	பொறுக்கப்பொறுக்க	பேசின	அருளிச்செய்த
அவயங்கள்	(ஒவ்வொரு அவயவமாக)	சொல்	{ (இந்தத் திருவாய்மொழி
தோறும்	எல்லா அவயவங்களிலும்		யாகிற) புநீஸைத்தியை
அணையும்	{ வந்து சேர்ந்ததனாலுண்	பேச	(நாம்) உச்சரிக்க
	டான	மால்	ஸர்வேச்வரனுடைய
சுவை அதனை	ரஸத்தை	பொன் தாள்	அழகிய திருவடிகள்
பெற்று	அடைந்து	நம் சென்னி	நமது தலைமீது
ஆர்வத்தால்	{ (அங்ஙனம் அடைந்த)	பொரும்	வந்துசேரும்.
	இனிமையினால்		

***—இவை என்றது கீழ் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் அநுபவித்த குணங்களை யாம். பரத்வம், பஜநீயத்வம், ஸௌலப்யம், அபராதஸஹத்வம், ஸௌசீல்யம், ஆராதனைக் கெளிமை, பாம்போக்யதை, நுஜுத்வம் என்கிற திருக்குணங்கள் கீழ்த்திருவாய்மொழிகளில் முறையே ஆழ்வாரால் அநுபவிக்கப்பட்டனவாதலால் அக்குணங்களை இவை என்று நிர்ந்தேசித்திற்படி. அக்குணங்களை அறியுமவர்கள் திறத்திலே எம்பெருமான் ஸந்துஷ்டனாய்ப் பொறுக்கப் பொறுக்க ஸகல அவயவங்களிலும் ஸம்சுலேஷிப்பன் என்று ஒன்றுண்டே, அப்பேற்றை ஆழ்வார்பெற்று அதனாலுண்டான ஆனந்தம் புறவெள்ளமிட்ட சொல்லாகிய* இவையுமவையும் திருவாய்மொழியை ஒதுவாரது சென்னித்திடரில் ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகள் வந்து சேருமென்றாராயிற்று.

“இவையறிந்து ஓர்தம்மளவில்” எனப்பிரித்து இவற்றைப்பறிந்து ஓர்கின்ற [ஆராய்ச்சி செய்கின்ற] தம்மளவிலே என்று முரைப்பாருளர். 9

பொருமாழி சங்குடையோன் பூதலத்தே வந்து*
தருமாறே ரேதுவறத் தன்னை —* திரமாகப்
பார்த்துரைசெய் மாறன் பதம்பணிக வென்சென்னி*
வாழ்த்திடுக வென்னுடைய வாய்.

10

பொரும்	{ (பகைவர்மீது) போர்புரியா	திரம் ஆக	ஸ்திரமாக
ஆழி	நிற்கிற	பார்த்து	ஸாக்ஷாத்கரித்து
சங்கு	திருவாய்யையும்	உரைசெய்	அருளிச்செய்த
	சங்கையும்	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
உடையோன்	{ (திருக்கையில்) உடைய	பதம்	திருவடிகளை
	எம்பெருமான்	என் சென்னி	என் தலை
பூதலத்தே வந்து	இப்பூமியில் வந்தவதரித்து	பணிக	வணங்குக;
ஓர் ஏது அற	{ ஒரு ஹேதுவுமில்லாமல்	என்னுடையவாய்	எனது வாக்கானது
	[நிர்ஹேதுகமாக]	வாழ்த்திடுக	{ (அத்திருவடிகளுக்கே)
தன்னை தரும்	{ (அடியார்க்குத்) தன்னை		மங்களாசாஸனஞ் செய்க.
ஆறு	{ (அநுபவிக்க) த்தருகிற		
	படியை		

***கீழ்த்திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் வந்து ஸர்வாங்க ஸம்சுலேஷம் செய்தருளினபடியை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார் ‘இப்பேற்றுக்குத்தகுதியாக நம்மால் செய்யக்கூடிய உபாயம் உண்டோ?’ என்று ஆராய்ந்து பார்த்த அளவில் ஒரு ஸாதகமுமின்றியே நிர்ஹேதுகமாக விசேஷ கிடாக்ஷஞ் செய்தருள்வதே எம்பெருமானுடைய இயல்வு என்பதைக் கண்டறிந்து அவ்விஷயத்தைப் *பொருமா நீன்படை யென்னுந் திருவாய்மொழியிலருளிச்செய்தா னென்ற தாயிற்று. 10

வாயுந்திருமால் மறையநிற்க * ஆற்றாமை
போய் விஞ்சி மிக்க புலம்புதலாய் *—ஆய
அறியாதவற்றே டணைந்தமுத மாறன் *
செறிவாரை நோக்குந் திணிந்து.

11

வாயும்	{ அடியார் அதுபவிக்க லாம்படி) கட்டுகை யையே ஸ்வபாவமாக வுடைய	ஆய ஆறியாத வற்றோடு	{ (அசேதனங்களாகையாலே தம்முடைய துக்கத்தை) ஆராய ஆறியாதவற்றை கட்டிக்கொண்டு
திருமால்	{ சரிய:பதியான எம்பெரு மான்	அணைந்து	{ (அவற்றை ஸம துக்கிகளா கக்கொண்டு) அழுத
மறைய நிற்க	{ (கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் பிரிந்து) மறைந்திருக்க (அதனாலே)	மாறன்	ஆழ்வார்
ஆற்றாமை	{ சோகம் அதிகரித்து	செறிவாரை	{ தம்மை வந்து பணியுமவர் களை
போய் விஞ்சி	{ மிகவும் அழும்படியான	திணிந்து நோக் கும்	{ திடமாகக் கடாஷித்தருள் வர்.
மிக்க புலம்புதல்	{ மிகவும் அழும்படியான		
ஆய்	{ நிலைமை நேர்ந்து		

* * * —மேன்மை நீர்மை வடிவழகு ஆகிய மூன்றும் குறைவின்றிய உண்டாய், அவ
தாரத்தில் பிற்பட்டவர்களு மிழக்கவேண்டாதபடி முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிற ஸ்தல
மான அர்ச்சாவதார நிலங்களுட் கிறந்ததான திருக்குறுங்குடியிலே அதுபவிக்க ஆசைப்பட்டுக்
கிடையாமையாலே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு, நாரை அன்றில் கடல் வாடை வானம் மதி இருள்
கழி விளக்கு முதலான உலகப் பொருள்களும் தம்மைப்போலே பகவத் விரஹத்தாலே நோவு
படுகிறனவாகக்கொண்டு அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபட்டுச் செல்லுகிறபடியைப் பேசினது
*வாயுந்திரையுரு மென்கிற திருவாய்மொழி. இங்ஙனம் விலகூணமான நிலைமையையடைந்த
நம்மாழ்வார் அடியார்களை பகவத் விசுலேஷம் நேராதபடி பரிபூர்ண கடாஷஞ் செய்தருள்வ
ரென்றதாயிற்று. 11

திண்ணிதா மாறன் திருமால் பரத்துவத்தை *
நண்ணி யவதாரத்தே நன்குரைத்த—* வண்ணமறிந்து
அற்றார்கள் யாவர் அவரடிக்கே யாங்கவர்பால் *
உற்றாரை மேலிடா தான். 12

மாறன்	நம்மாழ்வார்	அறிந்து	தெரிந்துகொண்டு
திருமால் பரத்து	எம்பெருமானுடைய பரத்	அவர் அடிக்கே	{ அவ்வாழ்வார் திருவடியி லேயே
வத்தை	வத்தை	அற்றார்கள்	{ ஈடுபட்டிருப்பார் யாவரோ
அவதாரத்தே	அவதாரத்தில் அதுப	யாவர்	{ அவர்களிடத்தில் பணிந் திருப்பவர்களை
நண்ணி	வித்து	அவர்பால் உற்	{ தேஹஸம்பந்தம்
திண்ணிது ஆ	திடமாகவும்	றாரை	சேராது.
நன்கு	நன்றாகவும்	ஊன்	
உரைத்த	அருளிச்செய்த	மேலிடாது	
வண்ணம்	ரீதியை		

* * * —திண்ணன் வீட்டுப்பதிகத்தில் ஆழ்வாரருளிச்செய்த பகவத் பரத்வத்தை
அறிந்து ஈடுபட்டிருப்பவர்களுடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளும் வாழப்பெறுவர் என்கிறது.
“திண்ணிதாம் மாறன்” என்று பிரித்து மாறனுக்கு விசேஷமணமாக்கியுரைப்பாருமுளர்.
பரத்வே பரத்வவிஷயமான * உயர்வற வுயர்நலத்திற் காட்டில் இத்திருவாய்மொழிக்குண்டான
வாசி விளங்குதற்கு ‘அவதாரத்தேநண்ணி’ என்றார். விபவாவதாரங்களிற் பொலிந்த பரத்
வத்தைப் பேசினது * திண்ணன்வீட்டுப்பதிகமென்க. ஆங்கு—அசை. “அவரடிக்கே அற்
றார்கள் யாவர்” என்று, கொண்டுக் கூட்டுப்பொருள்கோள். 12

ஊனமறவேவந்து உள்கலந்த மாலினிமை
யானது * அனுபவித்தற்காந்துணையா*—வானில்
அடியார் குழாங்கூட ஆசையுற்ற மாறன் *
அடியாருடன் நெஞ்சே யாடு. 13

நெஞ்சே மனமே !;

எனம் அற } குறையற வந்து
வந்து
உன் கலந்த அந்தரங்கமாகக் கலந்த
மால் ஸர்வேச்வரனுடைய
இனிமை ஆனது கலவியின்பத்தை
அனுபவித்தற்கு அனுபவிப்பதற்கு
ஆம் துணை ஆ } அதுகூலமான ஸஹவா
ஸம் அபேக்ஷிதமாக,

வானில்

அடியார்

குழாம்

கூட

ஆசை உற்ற

மாறன்

அடியாருடன்

ஆடு

பரமபதத்திலுள்ள

{ அடியவர்களான நித்யமுக்தர்
தர்களினுடைய

கோஷ்டியிலே

அந்வயிக்க

குதூஹலங்கொண்ட

நம்மாழ்வாருடைய

பக்தர்களோடேகூடி

அனுபவிக்கப்பார்.

* * — இத்திருவாய்மொழியில், ஆழ்வார்தம்மோடே ஏகத்தத்துவமென்னும்படி எம்பெருமான் ஸம்சுலேஷிக்க, அதனால் பரமானந்தம் பொலியநின்ற ஆழ்வார் அந்த எம்பெருமானது பரம போக்யதையைத் தனியே அனுபவித்து த்ருப்திபெறமாட்டாமல் உசாத்துணைவேண்டிப் பரமபதத்தில் நித்ய முக்தர்களினுடைய திரளோடே அந்வயிக்கப்பெறவேணுமென்று ஆசை கொண்டார்; அன்னவரது பக்தர்களுடனே நெஞ்சே! நீ கூடிக் களிப்பாயாக-என்றாராயிற்று. 13

ஆடிமகிழ் வானில் * அடியார்குழாங்களுடன் *
கூடியின்பமெய்தாக் குறையதனால்*—வாடிமிக
அன்புற்றார் தம்நிலைமை ஆய்ந்துரைக்க மோகித்து*
துன்புற்றான் மாறனந்தோ.

14

மாறன் ஆழ்வார்
மகிழ் { (நிரந்தர பகவதனுபவத்தால்
வானில் { (லே) கூத்தாடிக்களிக்கு
அடியார் குழாம் { (நித்ய முக்தர்களாகிற) அடி
களுடன் { யார்களின் திரளோடே
கூடி கலந்து
இன்பம் எய்தா } ஆனந்திக்கப்பெறாத குறை
குறை அதனால் } யினாலே
மிக வாடி மிகவும் வாட்டமடைந்து
தம் நிலைமை { (அப்படிப்பட்ட) தமது
நிலைமையை

அன்பு உற்றார்

ஆய்ந்து உரைக்க

மோகித்து

துன்புற்றான்

அந்தோ

{ அன்பர்களான ஸ்ரீமதுரகவி
போல்வார்
ஆராய்ந்து சொல்லும்படி
யாக[அதாவது; தம்வாயா
ற்சொல்லுகிற பாசரமன்
றியே வேற்று வாயாற்
சொல்லுகிற பாசரமாம்
படியாக]

மோஹமடைந்து

துக்கித்தார்;

ஐயோ !.

* * * கீழ்த்திருவாய்மொழியில் “ அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கோலோ ” என்று பாரித்த ஆழ்வார் அவ்வண்ணமாகவே பரமபதத்தில் நித்யமுக்தர் திரளிலே சென்று சேர்ந்து அனுபவிக்கப்பெறாத குறையினாலே மோஹமடைந்தார்; அந்த மோஹம் எப்படிப்பட்டதென்னில் தம் வாயாலே பாசரம் பேசுவாண்ணாமே தாய்ப் பாசரமாக வேற்றுவா யாலே பேசலாம்படியாயிற்று. அப்படிப்பட்ட வ்யஸம் * ஆடியாடியென்கிற திருவாய்மொழி யிலே நிகழ்ந்தது—என்றதாயிற்று

14

அந்தாமத் தன்பால் அடியார்களோ டிறைவன்*
வந்தாரத் தான்கலந்த வண்மையினால்*—சந்தாபந்
தீர்ந்த சடகோபன் திருவடிக்கே நெஞ்சமே*
வாய்ந்தவன்பை நாடோறும் வை.

15

நெஞ்சமே மனமே !
அம் தாமத்து } ஸ்ரீ வைகுண்டத்திற் பண்
அன்பால் } னும் விருப்பத்தோடே

அடியார்களோடு

வந்து

{ (அஸ்தா பூஷணதிகளா
யுள்ள) நித்திய ஸூரிக
ளோடு கூடி (ப்பரமபதத்
தினின்றும்) வந்து

13

இறைவன் தான் எம்பெருமான்
ஆரகலந்த வண் } பரிபூர்ண ஸம்சுலேஷம்
மையினால் } தந்த ஓளதார்யத்தினால்
சந்தாபம் தீர்ந்த தாபம் நீங்கப்பெற்ற
சட்கோபன் ஆழ்வாருடைய

திரு அடிக்கே } திருவடிகளிலேயே
வாய்ந்த } பொருத்தமான பக்தியை
அன்பை } எப்போதும் செலுத்துவா
நான் தோறும் } யாக.

*** திருநாட்டிலுள்ள நித்தியஸூரிகளோடே கூடி அநுபவிக்கவேண்டுமென்று பாரித்த ஆழ்வாருடைய மனோரதத்தை ஒருவாறு தீர்க்க நினைத்த எம்பெருமான் பரமபதத்தில் தனக்குள்ள விருப்பத்தை ஆழ்வார் பக்கலிலே பண்ணி, திவ்யாபரண திவ்யாயுதங்களாகிற நித்தியஸூரிகளோடே தானே இந்நிலத்தில் திருநகரியேற எழுந்தருளி ஸம்சுலேஷாஸம் தந்தருளின படியை * அந்தாமத்தன்புபதிகத்தாலே பேசி வருத்தம் தீர்ப்பெற்ற ஆழ்வாருடைய திருவடிகளிலேயே பக்தி பண்ணுமாறு திருவுள்ளத்திற்கு உரைத்தாராயிற்று. ... 15

வைகுந்தன் வந்து கலந்ததற்பின் வாழ்மாறன் *
செய்கின்ற நைச்சியத்தைச் சிந்தித்து *—நைகின்ற
தன்மைதனைக் கண்டுநனைத் தான்விடே நென்றுரைக்க*
வன்மையடைந்தான் கேசவன். 16

வைகுந்தன் { பரமபத நாதனை எம்பெ
ருமான்
வந்து கலந்ததற் { வந்து (தம்முடன்) கலந்த
பின் { பிறகு
வாழ் { ஸத்தை பெற்ற
மாறன் { ஆழ்வார்
செய்கின்ற { செய்கிற
நைச்சியத்தை { நைச்சிய நுஸந்தானத்தைக்
குறித்து

சிந்தித்து { (எம்பெருமான்) விசாரம
டைந்து
நைகின்றதன்மை { சிதிலனாகிறபடியைப்
தனை கண்டு { பார்த்து
உன்னை விடேன் { உன்னை நான் விடமாட்டேன்
என்று உரை { (ஆதலால்) கவ
க்க { லைப்படவேண்டா) என்று
தெரிவிக்க
கேசவன் தான் எம்பெருமான்
வன்மை அடை { (கவலை நீங்கி) நிலைபெற்று
ந்தான் { நின்றான்.

*** ஆடியாடி யென்கிற திருவாய் மொழியிலே பட்ட வ்யஸநம் தீர * அந்தாமத் தன்பில் எம்பெருமான் வந்து ஸம்சுலேஷிக்க அதனால் துயர் தீர்ந்து வாழ்ந்த ஆழ்வார் “அல்லாவி” என்றும் “என் முடிவு காணாதே” என்றும் நைச்சிய நுஸந்தாபப்ரஸக்தி பண்ண, அது கண்ட எம்பெருமான் ‘இவர் நம்மைவிட்டு அகன்று போவார்போலிருக்கிறதே!’ என்று அதிசங்கைகொள்ள, அஃதறிந்த ஆழ்வார் ‘பிரானே!’ உன்னை யொருநாளும் விடமாட்டேன்’ என்று உறுதியாகக் கூற அதுகேட்டு எம்பெருமான் கவலை தீர்ந்தானான் * வைகுந்தாமணி வண்ணனில். ... 16

கேசவனா லென்தமர்கள் கீழ்மே லெழுபிறப்பும்*
தேசடைந்தா ரென்று சிறந்துரைத்த*—வீசபுகழ்*
மாறன் மலரடியே மன்னுயிர்க்கெல்லா முய்கைக்கு*
ஆறென்று நெஞ்சே யணை. 17

நெஞ்சே மனமே!,
என் தமர்கள் { என்னைச் சேர்ந்தவர்களான
கீழ் மேல் எழு { கீழும் மேலுமுண்டான
பிறப்பும் { ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகள்
வரையிலும்
கேசவனால் { ‘எம்பெருமானாலே
தேச அடைந் { வீறு பெற்றார்கள்’ என்று
தார் என்று {
சிறந்து உரைத்த { நன்றாக அருளிச் செய்த
வரும்

வீச புகழ் { எங்கும் பரவிய
புகழையுடையருமான்
மாறன் { ஆழ்வாருடைய
மலர் அடியே { திருவடித்தாமரைகளே
மன் உயிர்க்கு { நிலை நின்ற ஆத்மாக்களுக்கு
எல்லாம் { கெல்லாம்
உய்கைக்கு ஆறு { உஜ்ஜீவநோபாய மென்று
என்று { கொண்டு
அணை { (அத்திருவடிகளை) ஆசிரயிப்
பாயாக

*** இருபத்தொரு தலைமுறை யளவாகவுள்ள என்னைச் சேர்ந்தவர்கள் யாவரும் எம் பெருமானுலே விஷயீகரிக்கப் பெற்று வீறு பெற்றார்களாயினர் என்று * கேசவன் தமரில் நன்கு அருளிச்செய்த ஆழ்வாருடைய திருவடிகளே யாவர்க்கும் உய்யுபாயம் என்றதாயிற்று. 17

அனைந்தவர்கள் தம்முடனே ஆயனருட்காளாம்*
குணந்தனையே கொண்டுலகைக்கூட்ட*—இணங்கிமிக
மாசிலுபதேசம்செய் மாறன் மலரடியே*
வீசுபுகழெழும்மர் வீடு.

18

தம்முடனே	தம்மோடு ஸம்பந்தஸம்பந்	மிக இணங்கி	மிகவும் பொருந்தி
அனைந்தவர்கள்	தம் பெற்றவர்களுங்கூட	மாச இல் உப	குற்றமற்ற உபதேசத்தைச்
ஆயன் அருட்கு	எம்பெருமானுடைய திரு	தேசம் செய்	செய்தருளின
அன் ஆம்	வருளுக்கு	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
குணம் தனையே	இலக்காகும்படியான	மலர் அடியே	பாதாரவிந்தமே
கொண்டு	குணத்தையே பற்றுசாகக்	வீசு புகழ்	எங்கும் பரவிய புகழையு
உலகை	கொண்டு		டையதாய்
கூட்ட	ஸம்ஸாரி லோகத்தை	எம் மா வீடு	எல்லாப் படியாலும்
	எம்பெருமானோடுசேர்க்க		மேன்மையுடையதான
			மோகூடம்.

*** ஆழ்வார், தம்முடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளும் எம்பெருமானுடைய விஷயீகாரத் திற்கு இலக்காக உஜ்ஜீவிக்கப் பெறுகிறபடியைக் கண்டு, எல்லா ஸம்ஸாரிகளையும் நம்மோடே சேர்த்துக்கொள்வோமென்று ஆசைப்பட்டவராய் அந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு நல்லஉபதேசங்களைச் செய்தருளினார் * அனைவதரவனைத் திருவாய்மொழியில். அவருடைய திருவடிகளின் கீழ் வாழ்வதே நமக்கு மோகூட புருஷார்த்தம்; அன்றி, வேறுகிடையாது என்றாயிற்று. 18

எம்மாவீடும் வேண்டா என்றனக்குன் தாளினையே*
அம்மா அமையுமென வாய்ந்துரைத்த*—நம்முடைய
வாழ்முதலாம் மாறன் மலர்த்தா ளினையே*
கீழ்மையற்று நெஞ்சே கிளர்.

19

அம்மா	‘எம்பெருமானே!’	நம்முடைய வாழ்	நம்முடைய வாழ்ச்சிக்குக்
எம் மா வீடும்	எப்படிப்பட்ட சிறந்த	முதல்	காரணபூதருமான ஆழ்
வேண்டா	மோகூடமும் வேண்டா;	ஆம் மாறன்	வாருடைய
என் தனக்கு	அடியேனுக்கு	மலர் தாள் இணை	உபயபாதாரவிந்தங்களை
உன் தாள் இணை	உன்னுடைய உபயபாதங்	குடி	சிரஸா வஹித்து
யே	களே		
அமையும்	போதும்’	கீழ்மை அற்று	அதமபுருஷார்த்தங்களில்
என	என்று		விருப்பமற்று
ஆபந்து உரைத்த	ஆராய்ந்து அருளிச் செய்த	நெஞ்சே	மனமே!
	வரும்	கிளர்	மேன்மேலும்மகிழ்வாயாக.

*** எம்பெருமானே! உன்னுடைய திருவடித் தாமரைகள் எப்போதும் என்னுடைய சென்னியை விட்டுப் பேராதபடி டிருக்கப்பெறுமாகில் அதுவே பெனக்குப் பரமபுருஷார்த்தம். வேறு எப்படிப்பட்ட மோகூடமும் எனக்கு வேண்டா என்று நிஷ்கர்ஷித்து* எம்மாவீட்டுப் பதி கம் அருளிச்செய்தவரும், நம்முடைய உஜ்ஜீவனத்திற்காகவே திருவவதரித்தவருமான ஆழ்வா ருடைய திருவடிகளே நமக்குத் தஞ்சம்; அந்தத் திருவடிகளின்கீழ் நாம் வாழப்பெறுவோமாகில் நமக்கு யாதொரு குறையுமிராது என்றாயிற்று. 19

கிளரொளிசேர் கீழுரைத்த பேறு கிடைக்க*
வளரொளிமால் சோலை மலைக்கே*—தளர்வறவே
நெஞ்சைவைத்துச் செருமெனும் நீடுபுகழ் மாறன் தாள்*
முன் செலுத்துவோமெம் முடி.

20

கிளர் ஒளி சேர்	{ அதிசயமான மேன்மை பொருந்தியதும்	தளர்வு அறவே	{ தளர்ச்சியில்லாமல் திட மாக
கீழ் உரைத்த	{ கீழ்த்திருவாய் மொழியில் சொல்லப்பட்டதுமான	நெஞ்சை வைத்து	{ மகஸ்ஸை வைத்து
பேறு	புருஷார்த்தம்	சேரும் எனும்	{ போய்ச் சேருங்கள் என்று உபதேசித்த
கிடைக்க	கிடைப்பதற்காக,	நீடு புகழ்மாறன்	{ மஹா யசஸ்வியான ஆழ் வாருடைய
வளர் ஒளி	{ மேன்மேலும் வளர்ந்து வருகின்ற ஒளியையுடை யதான்	தாள் முன்	திருவடிகளின் முன்பே
மால் சோலை	{ திருமாலிருஞ்சோலை	எம் முடி	எமது தலையை
மலைக்கே	{ மலைக்கே	செலுத்துவோம்	ஸமர்ப்பிப்போமாக.

*** எம்மாவீடென்கிற கீழ்த்திருவாய்மொழியில் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட கைங்கரியமாகிற பரம புருஷார்த்தம் கிடைக்கவேண்டுமென்கிற நசையுடையீர்! அதற்காக வேறொரு தேச விசேஷம் தேடிப்போகவேண்டாம்; இந்நிலத்திலேயே பரம விலக்ஷணமான திருமாலிருஞ் சோலை மலையிலே எல்லா அடிமைகளுங் கொள்வானாக அப்பெருமானெழுந்தருளி நித்ய ஸந்தி பண்ணியிருக்கிறானாகையாலே அத்திருமலையில் தானே சென்று சேர்ந்து அது பவிக்கப் பாருங்கோள்—என்று *கிளரொளி யிளமையில் உபதேசித்தருளின ஆழ்வாருடைய திருவடிகளுக்கே நமது தலையை அந்த வுபதேசத்திற்குக் கைம்மாறாக அர்ப்பணம் செய்வோமென்றாராயிற்று.

முடியார் திருமலையில் மூண்டுநின்ற மாறன்*
அடிவாரம் தன்னி லழகர்—வடிவழகைப்
பற்றி* முடியு மடியும் படிகலனும்*
முற்று மனுபவித்தான் முன்.

முடி ஆர்	கொடுமுடிகள் நிறைந்த	முடியும்	கிரீடமும்
திருமலையில்	{ திருமாலிருஞ்சோலை மலையில்	அடியும்	சிலம்பும்
மூண்டு நின்ற	மண்டியனுபவித்த	படி கலனும்	{ திருமேனியிலுள்ள மற்ற ஆபரணங்களுமாகிய
மாறன்	ஆழ்வார்	முற்றும்	முழுமையும்
அடிவாரம் தன்	{ திருத்தாழ்வரையிலே	முன்	முற்காலத்தில்
னில்		அனுபவித்தான்	அனுபவித்துப்பேசினார்.
அழகர்	அழகருடைய		
வடிவு அழகை	{ திவ்ய மங்கள விக்ரஹ ஸௌந்தர்யத்தைப்பற்றி		
பற்றி			

*** கிளரொளியிளமை யென்கிற கீழ்த்திருவாய்மொழியினால் திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த ஆழ்வார், அத்திருமலையின் அடிவாரத்திலே எழுந்தருளியுள்ள அழகருடைய வடிவழகிலே ஊன்றி திவ்யாவயவ திவ்ய பூஷணங்களை நன்கு அனுபவித்து அருளிச் செய்த திருவாய்மொழி *முடிச்சோதியா யென்பது என்றதாயிற்று.

முன்ன மழகரெழில் மூழ்குங் குருகையர்கோன்*
இன்னவள வென்ன வெனக்கரிதாய்த்து—என்ன*
கரணக் குறையின் கலக்கத்தை *கண்ணன்
ஒருமைப் படுத்தா னெழித்து.

முன்னம்	{ முந்திய திருவாய்மொழி யில்	மூழ்கும்	ஆழங்காற்பட்ட
அழகர்	{ திருமாலிருஞ்சோலை யழக ருடைய	குருகையர் கோன்	{ ஆழ்வார்
எழில்	வடிவழகிலே		

இன்ன அன்வ	} 'இது இவ்வள வென்று பரிச்சேதிக்க என்னால் முடிய வில்லையே' என்று தளர்ச்சியடைய எம்பெருமான்	கரணம் குறை	} (ஆழ்வார்க்குக்) கரண ஸங் கோச நிபந்தன மென்று உண்டான கலக்கத்தை போக்கி ஆச்வஸிப்பித்தான்.
என்ன எனக்கு		யின் கலக்	
அரிது ஆய்		கத்தை	
த்து என்ன		ஒழித்து	
கண்ணன்	ஒருமைப் படுத்	தான்	

*** * முடிச்சோதியாய் என்கிற கீழ்த்திருவாய்மொழியில் திருமாலிருஞ்சோலையழகுரு
டைய வடிவழகில் ஆழங்காற்பட்ட ஆழ்வார் 'அந்தோ! இவ்வழகு முதலியவற்றை நாம் பரி
பூர்த்தியாக அதுபவிக்க முடியவில்லையே, இதற்கு என்ன காரணமிருக்கும்; நம்முடைய கரண
காமங்கள் ஸங்குசிதங்களாயிருக்கையாலே அது காரணமாகவன்றோ பூர்ணாபவம் செய்ய
முடியவில்லை; அந்த கரண ஸங்கோசம் இல்லாதிருக்கின்ற நித்ய முக்தர்களிலே ஒருவனாக
நானிருந்தால் பரிபூர்ணாபவம் பண்ணலாமே' என்று அலமந்திருக்க, அதுகண்ட எம்பெரு
மான் 'ஆழ்வீர்! நம்மைப் பரிபூர்ணாபவஞ் செய்ய முடியாமலுக்குக் காரணம் கரணஸங்கோச
மன்று கண்ணம்; அஸங்குசிதமான கரணங்களை யுடையவர்கள் தாமும் நம்மைப் பரிபூர்ணா
பவம் செய்வது அருமையே: விஷயம் மஹத்தாகையாலே பூர்ணாபவம் செய்யப்போகிற
தில்லையெய்யொழிய வேறு காரணமன்று' என்று தெரிவித்து ஆழ்வாரைத் தேற்றினித்தபடியை
* முந்நீர்ஞாலத் திருவாய்மொழி சொல்லிற்றுகிறது என்று அருளிச்செய்தாராயிற்று. 22

ஒழிவிலாக் கால முடனாகி மன்னி*
வழிவிலா வாட்செய்ய மாலுக்கு*—எழுசிகர
வேங்கடத்துப் பாரித்த மிக்கநலஞ் சேர்மாறன்*
பூங்கழலை நெஞ்சே புகழ்.

23

ஒழிவு இலா	} ஸதாகாலமும்	எழு சிகரம்	} ஒங்கின சிகரங்களை யுடைய திருமலையிலே மனோ தித்த மஹாகுண சாலியான ஆழ் வாருடைய பொலிவுற்ற திருவடிகளை மனமே! போற்றுவாயாக.
காலம்		வேங்கடத்து	
உடன் ஆகி	} கூடவேபிரியாத பொருந் தியிருந்து	பாரித்த	
மன்னி		மிக்க நலம் சேர்	
மாலுக்கு	ஸர்வேச்வரனுக்கு	மாறன்	
வழு இலா	வழுவின்றிக்கே	பூ கழலை	
ஆள் செய்ய	அடிமை செய்யுமாறு	நெஞ்சே	
		புகழ்	

*** * ஒழிவில்காலமெல்லா மென்கிற திருவாய்மொழியில் திருமலையிலப்பனுக்கு
அவரதம் அந்தாணிச் சேவகம் செய்யவேணுமென்று மிக்க மனோதம் கொண்ட சிறந்த நற்
குணங்கள் நிரம்பிய ஆழ்வாரது திருவடித்தாமரைகளைத் துதிக்குமாறு நெஞ்சுக்கு உரைத்தா
ராயிற்று. மூன்றாமடியில் 'பாரித்து' என்ற பாடமும் பொருந்தும். அப்போது, 'மிக்க நலம்
சேர்' என்பதற்கு 'மிருந்த ஆனந்தமடைந்த' என்று பொருள். 23

புகழொன்றுமால் எப்பொருள்களுந் தானாய்*
நிகழ்கின்ற நேர்காட்டி நிற்க*—மகிழ்மாறன்
எங்கு மடிமைசெய இச்சித்து வாசிகமாய்*
அங்கடிமைசெய்தான் மொய்ம்பால்.

24

புகழ் ஒன்று	} கீர்த்தி பொருந்திய ஸர் வேச்வரன்	எங்கும்	} எவ்விடத்தும் அடிமை செய இச்சித்து	} தொண்டு செய்ய விரும்பி
மால்		அடிமை செய		
எப்பொருள்	} ஸகல பதார்த்தங்களும் தானேயாய் இருக்கின்ற படியைக்காட்டி நின்றவ ளவில்	மொய்ம்பால்	} *மயர்வற மதிநலமருள்ப் பெற்ற சீர்மையினாலே	}
சனம் தான்		வாசிகம் ஆய்		
ஆய் நிகழ்		அடிமை செய		
கின்ற நேர்		(அதனால்) மகிழ்ச்சி		
காட்டி நிற்க	கொண்ட ஆழ்வார்			
மகிழ் மாறன்				

***கீழ் *ஒழிவில்காலமேல்லாமென்கிற திருவாய்மொழியில் கைங்கரியமநோரதங்கொண்ட ஆழ்வாருடைய பாரிப்புக்குத் தகுதியாக எம்பெருமான் தானே எங்கும் எல்லாப் பொருள்களுமாய் நிற்கின்றபடியை ஆழ்வார்க்கு ஸேவை ஸாதிப்பிக்க, ஆழ்வாரும் எம்பெருமானுடைய விபூதியுள்ள விடங்களிலெல்லாம் காயிக கைங்கரியம் செய்ய விரும்பி, அது செய்ய இயலாமல் எம்பெருமானுடைய ஸர்வாத்மபாவத்தைப் பேசும் முகத்தால் வாசிக கைங்கரியத்தை * புகழு நல்லொருவன் திருவாய்மொழியில் செய்தருளிநார் என்றதாயிற்று. 24

மொய்ம்பாரும் மாலுக்கு முன்னடிமைசெய்துவப்பால்*
அன்பாலாட் செய்பவரை யாதரித்தும்*—அன்பிலா
மூடரை நிந்தித்தும் மொழிந்தருளும் மாறன் பால்*
தேடரியபத்தி நெஞ்சே செய். 25

மொய்ம்பு ஆரும் மாலுக்கு	}	மி கு ந்த ஆற்றலையுடைய ஸ்ரவேச்வரனுக்கு	}	அன்பு இலா மூடரை நிந் தித்தும்	}	பக்தியற்ற மூர்க்கர்களைத் துஷித்தும்
முன் அடிமை செய்த உவப் பால்		முன் திருவாய்மொழியில் வாசிகமான கைங்கரியம் பண்ணப்பெற்ற சந்தோ ஷத்தினால்,		மொழிந்து அரு ளும் மாறன் பால் நெஞ்சே		அருளிச் செய்த ஆழ்வார் விஷயத்தில் மனமே
அன்பால் ஆள் செய்பவரை ஆதரித்தும்	}	அன்புடனே அடிமை செய் பவர்களைக் கொண்டாடி யும்,	}	தேட அரிய பத்தி செய்	}	வேறு எங்கும் காணமுடி யாததான [மிகச் சிறந்த தான] பக்தியை செய்யக்கடவை.

***புகழு நல்லொருவனென்கோ என்கிற திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுக்குத் தாம் வாசிகமான கைங்கரியம் செய்யப் பெற்றதனுண்டான களிப்பே இத் திருவாய் மொழியாக வடிவெடுத்தது என்னலாம். அந்தக்களிப்பினால் ஆழ்வார் செய்ததாவது —தம்மைப்போலவே எல்லாரும் பகவத்குணங்களில் ஈடுபடவேண்டியது ப்ராப்தமாயிருக்க, அப்படி ஈடுபடாதவர்களை நிந்தித்தார்; ஈடுபடுமவர்களைக் கொண்டாடினார். இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார்பக்கலில் பக்திபண்ணவேணுமென்று தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கி அருளிச் செய்தாராயிற்று.

செய்த உவப்பால் செய்தவுவப்பால் என்று சந்தியாக வேண்டுவது செய்துவிடப்பால் என்றானது தொகுத்தல்; “தொகுத்தல் வருஞ்செய்யுள் வேண்டுழி” என்பதுநன்னூல். 25

செய்யபரத்துவமாய்ச் சீரார் வியூகமாய்*
துய்யவிபவமாய்த் தோன்றிவற்றுள்*—எய்துமவர்க்கு
இந்நிலத்தில் அர்ச்சாவதார மெளிதென்றான்*
பன்னுதமிழ் மாறன் பயின்று 26

செய்ய புரத்துவம் ஆய் சீர் ஆர் வியூகம் ஆய் துய்ய விபவம் ஆய் தோன்று இவற்றுள்	}	விலக்ஷணமான பரமபதத் தில் இருப்பாய் மேன்மைபொருந்திய கூர்ப்பதியிலிருப்பாய் பரிசுத்தமான ராம கிருஷ்ணாதி அவதார மாய் (இங்ஙனே சாஸ்த்ரங்களி னால்) காணப்படுகின்ற இந்நிலைமைகளுள்,	}	எய்துமவர்க்கு இந்நிலத்தில் அர்ச்சாவதாரம் எளிது என்றான் பயின்று பன்னு தமிழ் மாறன்	}	ஆசிரியப்பவர்களுக்கு இவ்விபூதியிலே அர்ச்சாவதாரமே ஸூலபம் என்று அருளிச் செய்தார்; (அவர் யார் என்னில்) ஆராய்ந்து அருளிச் செய் யப்பட்ட தமிழ் வேதத் தையே நிரூபகமாக வுடைய ஆழ்வார்.

பரமபதத்திலே எழுந்தருளியிருந்து நித்யமுக்தர்களுக்குக் காட்சிதரும் நிலைமை யென்ன, திருப்பாற்கடலிலே வ்யூஹீபவித்திருக்கும் நிலைமை யென்ன, ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணாதிரு பேண அவதரித்த விபவாவதார நிலைமையென்ன—ஆகிய இவற்றையெல்லாம்விட, அர்ச்சாவ

தாரமாகக் காட்சி தந்தருளும் நிலைமையே இவ்வுலகில் பக்தர்களுக்கு மிகவும் எளியதென்னு
மிடத்தை ஆழ்வார் இத்திருவாய் மொழியினால் அருளிச்செய்தாரென்றாயிற்று.

எம்பெருமானுடைய நிலைமைகளுள் அந்தர்யாமித்வமும்சேர்த்திருக்க அதனை இங்கு
எடுத்துக்கூறுதது அதில் ஆச்ரயணப்ரஸக்தியில்லாமைபற்றி யென்று கொள்ளலாம். உப
சக்ஷண விதத்தினால் அதுவும் இங்குக் கொள்ளத்தக்கதே யென்பாரு முளர். ... 26

பயிலுந் திருமால் பதந்தன்னில்* நெஞ்சம்
தயலுண்டு நிற்கும் ததியர்க்கு * -இயலுடனே
ஆளானர்க் காளாரும் மாற னடியதனில்*
ஆளாகார் சன்மம்முடியா.

27

பயிலும்	{ அடியவர்களோடு கலந்து பழகுந் தன்மையனை	ஆள் ஆதும்	அடிமை செய்யப்பெற்ற
திருமால்	எம்பெருமானுடைய	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
பதம் தன்னில்	திருவடிகளில்	அடி அதனில்	திருவடிகளில்
நெஞ்சம் தய	{ மனம் பதிந்து நிற்கிற	ஆள் ஆகார்	{ அடிமை செய்யப் பெற்றத
லுண்டு நிற			வர்களுடைய
கும்		சன்மம்	பிறவி
ததியர்க்கு	பாகவதர்களுக்கு	முடியா	{ (ஒருகாலும்) முடிவடைய.
இயலுடனே	{ முறையே அடிமையாயிருக்		மாட்டாது.
ஆள் ஆனர்க்கு	குமவர்களுக்கு		

*** எம்பெருமானது திருவடிகளில் ஹ்ருதயம் அவகா ஹித்திருக்கப்பெற்ற பாகவதர்
களுக்கு தாஸாது காஸராகத் தம்மை அதுஸந்தித்து * பயிலுஞ் சுடரொளிப்பதிக மருளிய நம்
ஆழ்வாருடைய திருவடிகளில் அடிமை பூண்டிருக்கும் பாக்கிய மற்றவர்களுடைய பிறவித்துயர்
ஒருகாலும் முடிவு பெறமாட்டாது; அவர்கள் நித்யஸம்ஸாரிகளாகவே நிகழ்வர்கள் என்றபடி

முடியாத வாசைமிக முற்று கரணங்கள்*
அடியார்தம்மை விட்டவன்பால் - படியா*
ஒன்றொன்றின் செயல்விரும்ப உள்ளதெல்லாம் தான்விரும்ப
துன்னியதே மாறன்றன் சொல்.

28

முடியாத ஆசை	{ ஆராதகாதல் அதிசயிக்க	உள்ளது எல்	{ கரணங்களின் விடாய் முழு
மிக		லாம் தான்	
முற்று கரணங்	{ எல்லா இந்திரியங்களும்	விரும்ப	{ டையராதலை விரும்ப
கள்			
அடியார் தம்மை	{ பாகவதர்களை விட்டு	மாறன் தன்	{ ஆழ்வாருடைய
விட்டு		சொல்	
அவன் பால்	{ அவ்வெம்பெருமான் பக்க	துன்னியது	{ (வருத்தத்தினால்) நெருக்க
படியா	விடே		முற்றது.
ஒன்று ஒன்றின்	{ ஒரு கரணம் மற்றொரு கர		
செயல்		ணத்தின் வருத்தியை	
விரும்ப	ஆசைப்பட		

*** * செய்யதாமரைக்கண்ணென்கிற திருவாய்மொழியில் "என்று கொல் கண்கள்
என்பதுவே" என்று கிளர்ந்த ஆசை * பயிலுஞ்சுடரொளியில் தணியாதே அதிகரிக்க, பாஹ்
யம் ஆப்யந்தரம் என்னும் வாசியின்றிக்கே ஸகல கரணங்களும் * எம்மையானும் பரமர் * எம்
மையானுடையநாதர் * எம்மையானுடையார்கள் * எம்பெருமக்கள் * எம்மையளிக்கும் பிராக்
சன் * எம்மைச் சன்மசன்மாந்தரங் காப்பர் * எம்மை நானாய்பக் கொள்கின்ற நம்பர் * எம்

தொழுகுலந்தாங்கள் * அடியா ரெம்மடிகள் * அடியார் தம்மடியாரடியோங்கள் * என்றிப்படி
ஸகல ப்ரகாரத்தாலும் சேஷிகளாக அதுஸந்திக்கப்பட்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை விட்டு எம்பெரு
மான் பக்கலிலே யவகா ஹித்து, [கரணங்களும் தாமும் தத்விஷயத்திலே ப்ரவணராய்] ஓர் இந்
திரியத்தினுடைய வருத்தியை மற்றைய இந்திரியங்களுமாய்சைப்பட்டு அவை யெல்லாவற்றினு
டைய வருத்தியையும் தாமாய்சைப்பட்டு ஆழ்வார் அவஸாதத்தோடே அருளிச்செய்யப்படி
யாயிற்று * முடியானே யென்கிற திருவாய்மொழி என்றபடி.

“முடியாதவாசைமிகு” என்றும் பாடமுண்டு; அப்போது கரணங்களுக்கு அடை
மொழியாக அந்வயிக்கும். படியா—செய்யா வென்னும் வாய்பாட்டி றந்தகால வினை யெச்சம்;
படிந்து என்றபடி. ‘துன்னியது’ ‘துன்றியது’ என இருவகையர்ன் பாடமும் காண்கிறது.
பொருள் ஒன்றே; நிர்வேதம் மிக்கது என்றபடி.

28

சொன்னாவில் வாழ்புலவீர் சோறு கூறைக்காக*
மன்னாத மானிடரை வாழ்த்துதலால்—என்னாகும்*
என்னுடனே மாதவனை ஏத்துமெனுகுருகூர்*
மன்னருளால் மாறுஞ்சன்மம்.

29

நாவில்	“நாக்கிலே	என் ஆகும்	{ என்ன பயனுண்டாகும்?
சொல்	இனிய கவி மொழிகள்	என்னுடனே	{ (ஒன்றுமில்லையாம்);
வாழ்	விளங்கப் பெற்ற	மாதவனை	என்னுடன் கூடி
புலவீர்	பண்டிதர்களே!	ஏத்தும்	திருமாலை
சோறுகூறைக்கு	சோற்றுக்கும் துணிக்கு	எனும்	ஏத்துங்கள்”
ஆக	மாக	குருகூர் மன்	என்று உபதேசித்த
மன்னாத மானி	நிலை நின்று ஜீவித்திருக்க	அருளால்	{ திருநகரிக்குத் தலைவரான
டரை	மாட்டாத மனிசர்களை	சன்மம் மாறும்	{ ஆழ்வாருடைய
வாழ்த்துதலால்	கவிபாடிப் புகழ்வதனால்		கிருபையினாலே
			பிறவித்துயர் தொலையும்.

*** வாக்கிலே கவனசாதாரிய முடையவர்களாய், அந்தக் கவித்திறமையை பகவத்
விஷயத்திலே செலுத்தாமல் அல்பாயுஸ்ஸுக்களான நீச மனிசர்களிடத்திலே செலுத்தி*
காசங்கறையுடைக்கூறக்குமங்கோர் கற்றைக்கு மாயையினால் அவர்களைத் துதித்துக் கொண்டு
திரியும் புலவர்களை வினித்து, அந்தோ! நீங்கள் இங்ஙனம் பயனற்றசெயலைச் செய்து திரிவது
தவிர்த்து என்னைப்போல் எம்பெருமானைத் துதித்து வாழுங்கள் என்று* சொன்னால் விரோதப்
பதிசுத்தில் ஆழ்வார் உபதேசித்தபடியைக் கூறி அப்படிப்பட்ட ஆழ்வாருடைய திருவருளுக்கு
நாம் இலக்காகப் பெற்றோமாகில் நம்முடைய பிறவித்துயர் நீங்குமென்று அருளிச்செய்தா
ராயிற்று.

29

சன்மம் பலசெய்து தானில் வுலகளிக்கும் *
நன்மையுடை மால்குணத்தை நாடோறும்*—இம்மையிலே
ஏத்துமின்பம் பெற்றே நெனுமாறனை யுலகீர்!*
நாத்தமும்ப வேத்துமொரு நாள்.

30

தான் பல சன்	{ தானாகவே பல திருவவதா	நாள் தோறும்	அதுகூணமும்
மம் செய்து	{ ரங்களைப் பண்ணி	ஏத்தும் இன்பம்	{ புகழ்ந்து பேசும்படியான
இ உலகு	இந் நிலவுலகத்தை	பெற்றேன்	{ இன்பத்தை
அளிக்கும்	காத்தருளுகையாகிற	எனும்	{ பெற்றேனென்று அருளிச்
நன்மை உடை	நன்மையை யடையவனான	மாறனை	{ செய்த
மால்	எம்பெருமானுடைய	உலகீர்	ஆழ்வாரை
குணத்தை	திருக்கலயாண குணங்களை	ஒரு நாள்	உலகர்களே!
இம்மையிலே	இப்பிறப்பிலே	நா தமும்ப	ஒருநாளாகிலும்
		ஏத்தும்	நாக்குத் தடிக்கும்படி
			நீங்கள் துதிப்பீர்களாக,

*** எம்பெருமான் பல திருவவதாரங்களைச் செய்து இவ்வுலகத்தைக் காத்தருள்கின்றான் என்பது முதலான அவனுடைய திருக்கல்யாணகுண ஸம்ருத்தியை இம்மையிலேயே வாயாசப் புகழ்ந்து பேசும் பாக்கியத்தை யான் பெற்றேனென்று பேரானந்தம் பொலிய * சன்மம் பல பல வென்னுந் திருவாய்மொழியிலருளிச்செய்த நம் ஆழ்வாரை, ஸம்ஸாரிகளே! நீங்கள் ஒரு ஸனாகிலும் நன்கு துதிப்பது நன்று என்றருளிச் செய்தாராயிற்று. 30

ஒருநாயகமாய் உலகுக்கு, வானோர்*
இருநாட்டி லேறியுய்க்கு மின்பம்—திரமாகா*
மன்னுயிர்ப்போகம் தீது மாலடிமையேயினிதாம்*
பன்னியிவை மாறனுரைப் பால். 31

உலகுக்கு	இவ்வுலகுக்கெல்லாம்	உயிர் போகம்	{ ஆத்மாநுபவமாகிற கைவல்
ஒருநாயகம்ஆய்	ஏகாதிபதிகளாய்க் கொண்டு	தீது	{ யமானது
உய்க்கும்	அதுபவிக்கின்ற	இவை	{ ஸ்வரூபத்திற்குச் சேரா
இன்பம்	ஆனந்தமும்	மாறன்	{ தது;
வானோர் இரு	தேவர்களுடையவிசாலமான	பன்னி	{ என்கிற இவ்வர்த்தங்களை
நாட்டில் ஏறி	சுவர்க்கபோகத்திற்	உரைப்பால்	{ ஆழ்வார்
உய்க்கும்இன்	சென்று அதுபவிக்கும்	மால் அடி	{ விரிவாக
பம்	ஆனந்தமும்	மையே	{ அருளிச் செய்ததனால்
இதம் ஆகா	நிலை நிற்கமாட்டா;	இனிது ஆம்	{ எம்பெருமானுக்கு அடிமை
நன்	நித்யமான		{ செய்வதே
			{ போக்யமாயிருக்கும்.

*** இவ்வுலகம் முழுவதையும் ஏகச்சக்ராதிபதிகளாய் ஆண்டு அதுபவிக்கும் இன்பமும், ஸ்வர்க்கலோகம் புக்கு அதுபவிக்கும் இன்பமும் ஸ்திரமாக நிற்கமாட்டாதவை; கைவல்ய போகமாகிற ஆத்மாநுபவமானது ஸ்திரமாயிருக்கக்கூடியதாயினும் பரப்ரஹ்மானுபவத்தைப் பற்றச் சிற்றின்பமாயிருக்கும்; ஆதலால், பகவத் விஷயத்தில் செப்பும் அடிமையொன்றே இனிய எங்கும் - என்று ஆழ்வார் * ஒருநாயகத்தில் விரிவாக அருளிச் செய்தாரென்றதாயிற்று. திரம்—ஸ்திரம் என்ற வடசொல் விகாரம். 31

பாலரைப்போல் சீழ்கிப் பரனளவில் வேட்கையால்*
காலத்தால் தேசத்தால் கைகழிந்து*—சால
அரிதானபோகத்தில் ஆசையுற்றுநைந்தான்*
சூருகூரில் வந்துதித்த கோ. 32

சூருகூரில்	திருநகரீயில்	பரன் அளவில்	{ எம்பெருமான் பக்கவி
வந்து உதித்த	வந்து அவதரித்த ஸ்வாமி	வேட்கையால்	{ லுள்ள ஆசையாலே,
கோ	யான ஆழ்வார்	காலத்தால் தேச	{ கால தேசங்களினால் கை
	(விரும்பின பொருள்	த்தால் கை	{ கழிந்து போனதால்
பாலரை போல்	உடனே கைப்படவேணு	கழிந்து	
	மென்று அழுகிற) சிறு	சால அரிது	{ மிகவும் துர்லபமான
	பிள்ளைகளைப்போல	ஆன	
		போகத்தில்	{ அதுபவத்தில்
		ஆசை உற்று	{ ஆசை அதிகரிக்கப் பெற்று
		நைந்தான்	{ வருந்தினார்.

*** ஆழ்வார் 'பாலரூப' என்கிற திருவாய்மொழியில், சிறுபிள்ளைகள் ஏதேனுமொரு விஷயத்தை ஆசைப்பட்டு அதுவே வேணுமென்று பிடிவாதம் பிடித்துக் கதறுமாபோலே, எம் பெருமானுடைய புராதனங்களான அபதானங்களில் ஆசைவைத்து, காலத்தாலும் தேசத்தாலும் உதேசங்களாயும் துர்லபங்களாயுமிருக்கிற போகங்களை விரும்பி அவற்றைப் பெறுவதற்காக உதேசம்ப்பட்டாரென்றதாயிற்று. 32

கோவானவீசன் குறையெல்லாந்தீரவே*
 ஓவாதகாலத் துவாதிதனை*—மேனிக்
 கழித்தடையக்காட்டிக் கலந்த குணமாறன்*
 வழுத்துதலால் வாழ்ந்ததிந்த மண்.

33

கோ ஆன ஈசன்	{ ஸர்வசேஷியான எம்பெருமான்	அடைய	{ (கீழ் அபேகித்த அபதானங் களை) யெல்லாம்
குறை எல்லாம் தீர	{ எல்லாக் குறைகளும் தீரும் படி	காட்டி	{ ஸேவை ஸாதிப்பித்து
ஓவாத காலத்து உவாதிதனை	{ விச்சேதமின்றி நடந்து செல்லுகிற காலத்தின் உபாதியை	கலந்த குணம்	{ தம்மோடு கலந்த குணத் தை
மேவி கழித்து	தம்மோடு சேர்ந்து கழித்து	மாறன்	நம்மாழ்வார்
		வழுத்துதலால்	துதித்ததனால்
		இந்த மண்	இவ்வுலகம்
		வாழ்ந்தது	ஸத்தை பெற்றது.

* * * கீழ்த்திருவாய்மொழியில் தேசகால விபரக்ருஷ்டங்களான தன்படி களை அதுபவிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்ட ஆழ்வார்க்கு, காலசக்ரத்தானாகையாலே காலோபாதியைக் கழித்து நிகழ்காலம்போலே ஆக்கிக்கொடுத்து, இவர் தம்முடைய ஸத்தையே தனக்கு எல்லாமாம்படி யிருக்கிற தன் ப்ரணயித்வ குணத்தையும் அதுபவிக்கவே எல்லாம்பெற்றாராய் இந்தப்ரணயித்வ குணத்தை *கோவைவாயாள் பதிகத்தில் பாராட்டிக் கூறினவிதனால் இம்மண்ணுலகம் உய்வு பெற்றதென்றபடி.

காலோபாதியைக் கழிப்பதாவது—இறந்த காலத்தில் கழிந்துபோனவற்றையும் தத் காலத்திற் போலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்படியாகச் செய்துவைக்கை.

“கலந்த குணமாறன்” என்றவிடத்து, குணம் என்பதை மாறனுக்கு விசேஷணமாக்கி, சிறந்த குணசாலியான நம்மாழ்வார் என்று பொருள் கொண்டு, கலந்தமாறனை வழுத்துதலால் இந்த மண் வாழ்ந்தது என்று உரைப்பாருமுள். வாழ்ந்தது—வாழும் என்று எதிர்காலப் பொருள் கொள்ளவும் தகுதியுண்டு, விரைவுபற்றிய வழுவமைதி. 33

மண்ணுலகில் முன்கலந்து மால்பிரிகையால்* மாறன்
 பெண்ணிலைமையாய்க் காதல்பித்தேறி*—எண்ணிடல்முன்
 போலிமுதலான பொருளையவ னாய்நினைந்து*
 மேல்விழுந்தான் மையல்தனின் வீறு.

34

மால்	எம்பெருமான்	முன் போலி	{ கண்ணெதிரே தென்படுகிற
மண் உலகில்	இவ்விபூதியிலே	முதலான	{ பகவத் ஸத்ருச வஸ
முன் கலந்து பிரிகையால்	{ முன்னே கலந்து பிரிந்த தனால்	பொருளை	{ துக்கள் முதலான வற்றைக் (கண்டு).
மாறன்	ஆழ்வார்	அவன் ஆய்நினை	{ அந்த பகவானாகவே இவற்
பெண் நிலைமை	{ நாயகி ஸமாதியை யுடை	ந்து	{ றை கினைத்து
ஆய்	யராய்	மையல்தனின்	{ வியாமோஹ மிகுதியினால்
காதல் பித்து ஏறி	{ பக்தியாலே பித்து அதி	வீறு	{ அவற்றிலே அதிக ஆதரம்
எண்ணிடல்	{ கரித்து	மேல் விழுந்	{ காட்டினார்.
	எண்ணுமிடத்தில்	தான்	

* * * புணர் தொறுமென்னக் கலந்து பிரிந்து ஜ்ஞாநபக்திகளை வளர்த்தது கனங்குழை யிடக்காது பெருக்குதலும் மாஸோபவாலி போஜனப் புறப்பூச்சும் போலே ஆற்றநல்ல மாபோ கச் சிரமமாக’ என்று ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலருளிச் செய்தபடியே, ஸம்ச்சேஷத்தாலுண்டான ஆனந்தாஸம்ஸாத்மிப்பதற்காக எம்பெருமான் ஆழ்வாரைவிட்டுப் பிரிந்திருக்க, அந்த பிரிவாற் றுமையினால் ஆழ்வார் கண்ணுல்கண்ட பொருள்களை யெல்லாம் அந்த எம்பெருமானாகவே நினைத்து வருந்தினார் *மண்ணையிருந்து துழுவியில் என்று சொல்லிற்றாயிற்று.

மூன்றாமடியில், முதலான என்றதனால் எம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தம் பெற்ற பொருள் கள் கொள்ளத்தக்கன. 34

வீற்றிருக்கு மால்விண்ணில் மிக்க மயல்தன்னை*
ஆற்றுதற்காத் தன்பெருமை யானதெல்லாம்* - தோற்றவந்து
நன்று கலக்கப் போற்றி நன்குகந்து வீறுரைத்தான்*
சென்றதுயர் மாறன் தீர்ந்து.

35

விண்ணில் வீற்றிருக்கும் மால்	பரமபதத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற எம்பெருமான் (கீழ்த்திருவாய் மொழியில் ஆழ்வார்க்குண்டான) மிகுந்த வியா மோஹத் தை	நன்று கலக்க மாறன் போற்றி நன்கு உகந்து சென்றதுயர் தீர்ந்து	{ தம்மோடு நன்குக் கலக்க (அவனை) ஆழ்வார் வாயார வாழ்த்தி மிகவும் களிப்படைந்து நிகழ்ந்த துக்கங்கள் ஒழியப் பெற்று
மிகக் மயல் தன்னை			
ஆற்றுதற்கு ஆ தணிவிக் கைக்காக தன் பெருமை ஆனது எல்லாம் தோற்ற வந்து	{ தன் குண விக்ரஹாதி வைபவங்க ளெல்லாம்பா காசிக்குமாறு இங்கே வந்து	வீறு உரைத் தான்	{ உபய விபூதியிலும் தாம் வாசி பெற்றவரான பெரு மையை அருளிச் செய் தார்.

***கீழே* மண்ணையிருந்து துழாவியில் அளவுகடந்த வியாமோஹத்தை யடைந்த
ஆழ்வாருடைய அந்த வியாமோஹத்தைத் தணியச் செய்யும்பொருட்டுப் பரமபதிலையுண
எம்பெருமான் திருப்புகழ்பாழ்வாரடியிலே யெழுந்தருளித் தன்னுடைய அஸ்தாநாகாரத்
தைக் காட்டிக்கொடுத்து ஸம்சீலவிக் கை, அதனால் ஆழ்வார் உள்ளங்குளிர்ந்து வாயாரவாழ்த்தித்
துயர் தீர்ப்பெற்று, உபயவிபூதியிலும் தமக்கு நிகரில்லாமைபுகிற தமது பெருமேன்மையை
வீற்றிருந்தேழுலகு திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்தா ரென்றதாயிற்று. 35

தீர்ப்பா ரிலாத மயல் தீரக் கலந்தமால்*
ஓர்ப்பாது மின்றி யுடன்பிரிய*—நேர்க்க
அறிவுழிந் துற்றரு மறக்கலங்க*பேர்கேட்டு
அறிவு பெற்றான் மாறன் சீலம்.

36

தீர்ப்பார் இலாத மயல் தீர கலந்த மால்	{ தீர்ப்பவர்கள் இல்லாத[ஒரு வராலும் தீர்க்க முடியாத] பெரியகாதல் தீரும்படி (கீழ்த்திருவாய் மொழியில்) வந்துகூடின எம்பெருமான்	உற்றாரும் அற கலங்க மாறன்	{ தாய்மார் முதலிய உற வினரும் மிகவும் கலங்கி விபரீத ப்ரவ் ருத்திகள் பண்ண (அவ் வளவிலே)
தீர்ப்பு ஆதும் இன்றி	{ (ஆழ்வாருடைய பாக்ருதி யைச்) சிறிதும் ஆராயா மல்	பேர் கேட்டு	{ தோழிமார் சொன்ன திரு நாமங்களை (யாத்ருச்சிக மாகக்) கேட்டு
உடன் பிரிய நேர்க்க	{ உடனே பிரிந்தவளவில் முன்னிலுங் காட்டில் விசே ஷமாக	அறிவு பெற் றான்	{ மோஹம் தெளிந்து உணர் த்தி பெற்றார்;
அறிவு அழிந்து	சைதன்யம் அழிந்ததனால்	சீலம்!	{ இது ஆழ்வாருடைய குண மாயிருந்தது!

***மண்ணையிருந்து துழாவியில் ஆழ்வார்க்கு உண்டான மயலானது எங்ஙனே தீரா
பொதிந்து! யாராலே தீரப்போகிறது; என்னும்படியாயிருந்தது; அப்படிப்பட்ட மயல் தீரும்படி
யாக* வீற்றிருந்தேழுலகில் வந்து கலந்த ஸர்வேச்வரன் மீண்டும் பிரிந்தவளவிலே முன்னிலுங்
காட்டில் அதிகமாக வ்யாமோஹம் தலையெடுத்தது; அப்போது தாய்மார் முதலான உறவினரும்
யுத்தாயுத்த நிருபணம் பண்ணமாட்டாதே கலங்கி ஏதோ தவறான வழிகளில் சில பரிஹாப்
முறைமைகளைச் செய்துகொண் டிருந்தார்கள். அவ்வளவில், ஆழ்வாருடைய பாக்ருதியையறிந்த
தோழியர் வந்து அந்தோ! குடிக்கெட்டதே!மறந்தும் புறந் தொழாதாரில் தலைவரான ஆழ்வார்க்கு

இப்படியும் சில அதிப்ரவ்ருத்திகள் செய்வது தகுதியோ? பகவத் பாகவதபஜநமன்றோ செய்ய அடுப்பது என்று சொல்லிவரும்போது மாயப்போர்த் தேர்ப்பாகனார் என்றும் மதுவார் துழாய்முடி மாயப்பிரான் என்றும் உலகேழும் விழுங்கியுமிழ்ந்திட்ட பெருந்தேவன் என்றும் கவளக்கடாக்களிறட்டிரான் என்றும் மணியிலணிநிறமாயன் என்றும் மாயப்பிரான் என்றும் விண்ணோர் பெருமான் என்றும் கண்ணபிரான் என்றும் வண்துவராபதிமன்னன் என்றும் சில திருநாமங்களைச் சொன்னபடியாலே அந்தத் திருநாமங்களைக் கேட்கப் பெற்றதனால் ஆழ்வார் மயக்கந்தெளிந்து அறிவுபெற்றார் என்றதாயிற்று. “நமனும் முற்கலனும் பேச நரகில் நின்றார்கள் கேட்க, நரகமே சுவர்க்கமாகும் நாமங்களுடைய நம்பி” என்ற திருமலைப்பாசாரம் இங்கு ஒரு புடை ஸ்மரிக்கத்தக்கது.

இப்பாசாரத்தின் முடிவில் சீலம் என்றே பாடம் வழங்கிவருகின்றது. சீலன் என்றிருந்த பாடம் எப்போதோ இங்ஙனம் மாறிவிட்டதென்று அழகிய மணவாளச் சீடர் அருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கை. சீலன்—ஸதாசாரபரரான, மாறன்—ஆழ்வார் என்றபடி. “சீலன் மாறன் பேர்கேட்டு அறிவு பெற்றான்” என்று அந்வயம் காண்க. 36

சீலமிகு கண்ணன் திருநாமத் தாலுணர்ந்து*
மேலவன்றன் மேனிகண்டு மேவுதற்கு*—சால
வருந்தி யிரவும் பகலும் மாறமல் கூப்பிட்
டிருந்தனனே * தென்குருகூ ரேறு.

37

சீலம் மிகு கண் ணன் திரு நாமத்தால் உணர்ந்து	{ ஸ-சீலனான கண்ணபிரா னுடைய திருநாமத்தி னால் மோஹம் தெளிந்து	சால வருந்தி மிகவும் ஆயாஸப்பட்டு இரவும் பகலும் அஹோராத்ரமும் மாறமல் இடை விடாமல் கூப்பிட்டு இருந் { கூப்பிட்டுக்கொண்டிருந் தனன் தார் (யாரெனில்)
மேல்	{ அங்ஙனம் தெளிவு பெற்ற பிறகு	
அவன் தன் மேனிகண்டு மேவுதற்கு	{ அப்பெருமானுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை நேரேகண்டு கிட்டியதுப விப்பதற்கு	தென் குருகூர் { நம்மாழ்வார்! ஏறு

*** கீழ்த்திருவாய்மொழியில் மோஹித்து அறிவழிந்து கிடந்த ஆழ்வார், தோழிபா
கள் தாய்மாரை நோக்கிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்த வார்த்தையடைவில் எம்பெருமானுடைய
திருநாமங்கள் பலவற்றையும் ப்ரஸ்தாவித்ததனால் ப்ராஸங்கிகமாக அந்தத் திருநாமங்கள் செவி
யிற்படவே மோஹம் நீங்கித் தெளிவுபெற்றார்; பிரிவாற்றாமை அதிகமாக வருத்தத் தொடங்கி
யது. அதனால் அப்பெருமானுடைய திருமேனியை மாநஸஸாக்ஷாத்காரமாக வன்றிக்கே ப்ரத்
யக்ஷமாகவே ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேணுமென்கிற தமது விருப்பத்தை வெளியிட்டு இடைவிடாது
கூவிக்கொண்டிருந்தார் * சீலமில்லாச்சிறியனில் என்கிறது. 37

ஏறுதிருவுடைய ஈசனுக்கு *
வேறுபடிவென்னுடைமை மிக்கவுயிர் *—தேறுங்கால்*
என்றனக்கும்வேண்டா வெணுமாறன்தானே நெஞ்சே*
நந்தமக்குப்பேறுக நண்ணு.

38

ஏறு திரு உடைய	{ தனது திருமார்பில் ஏறி வீற்றிருக்கின்ற பெரிய பிராட்டியாரையு டையனான	மிக்க உயிர் தேறுங்கால் என் தனக்கும் { வேண்டா { எனும்	இவற்றினும் உயர்ந்த ஆத்மாவும் ஆராயுமிடத்து எனக்கும் வேண்டிய தில்லை யென்று வெறுத்து ரைத்த
ஈசன் உகப்புக்கு வேறுபடில்	{ எம்பெருமானுடைய வேண்டுதலுக்கு விபரீதமானால்	மாறன் தானே	ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை
என் உடைமை	{ மணிமாமை முதலிய ஆத் மீயங்களும்		

நெஞ்சே
நம் தமக்கு

மனமே!
நமக்கு

பேறு ஆக
நண்ணு

ப்ராப்யமாக
விரும்புவாயாக.

***கீழ்த்திருவாய்மொழியில் கூவிக்கூவி நெஞ்சருகிக் கண்பனி சோரலின்று எப்பொழுதும் கண்ணீர் கொண்டு ஆனிதுவர்த்து துவர்த்து நள்ளிராவும் நன்பகலும் ஒலமிட்டழைத்துக் கதறினவிடத்திலும் எம்பெருமான் வந்து முகங்காட்டாமையாலே “ப்ராப்தனாய் சீலவானாய் விநோதிகளைக் கீழங்கெடுக்கவல்லனா யிருக்கின்ற அவன் இந்த நிலைமையிலும் வந்து முகங்காட்டாதது இத்தலையை வேண்டாமையாலன்றோ; அவனுக்கு வேண்டாத ஆத்மாத்மீயங்கள் எனக்குத் தான் ஏதுக்கு? என்று வெறுத்து அவற்றில் நசையற்றபடியை* ஏறாருமிறையோனில் பேசின பராங்குசனுடைய பதவியையே நமக்குப் பரம புருஷார்த்தமென்றதாயிற்று. 38

நண்ணுது மாலடியை நானிலத்தே வல்வினையால் *
எண்ணாராத் துன்பமுறு மிவ்வுயிர்கள் *—தண்ணிமையைக்
கண்டிருக்க மாட்டாமற் கண்கலங்கு மாறனருள் *
உண்டுநமக் குற்றதுணை யொன்று.

39

மால் அடியை { எம்பெருமானது திருவ
வடியை
கண்ணுது கிட்டாமல்
எல்லிலத்தே இப்பூமியிலே
வல்வினையால் கொடிய பாவங்களினால்
எண் ஆர துன் { அளவற்ற துக்கங்களை அது
பம் உறும் இ { பவிக்கிற இவ்வாத்மாக்
உயிர்கள் { களுடைய
தண்ணிமையை நிவர்த்ததன்மையை

கண்டு கடாஷித்து
இருக்க மாட்டா { ஆறியிருக்கமுடியாமல்
மல் திருவுள்ளம்கலங்கப்பெற்ற
கண் கலங்கும் ஆழ்வாருடைய
மாறன் கருணையானது
அருள் நம்போல்வார்க்கு
நமக்கு அடுத்ததொரு துணையாக
உற்ற துணை { இராநின்றது.
ஒன்று உண்டு

*** ஆழ்வார் இந்த லோகஸ்வபாவங்களிலே கண் செலுத்தி ஆராய்ந்து பார்த்தவாறே ஒவ்வொருவரும் எம்பெருமான் பக்கலிலே விமுகாராய்ப் பாவமேசெய்து பாவினராய் அளவு கடந்த துக்கங்களை அதுபவித்துக்கொண்டிருக்கிற படிபைக்கண்டு இவர்கள் நடுவேதாம் இருக்க மாட்டாமலும் அவர்கள் படும்பாட்டைக்கண்டு ஸஹித்திருக்கமாட்டாமலும் * நண்ணுதார் பதிகத்தில் கதறினர்; அப்படிப்பட்ட ஆழ்வாருடைய அருளை நமக்குத் தஞ்சம் என்ற தாயிற்று. [எண்ணா] எண்ண + ஆர என்றும் பிரிக்கலாம்; எண்ண முடியாத வென்கை. 39

ஒன்றுமில்லத் தேவு இவ்வுலகம் படைத்தமால் *
அன்றியென ஆரு மறியவே *—நன்றாக
மூதலித்துப் பேசியருள் மொய்மகிழோன் தாள்தொழுவே *
காதலிக்கு மென்னுடைய கை.

40

இ உலகம் { இந்த லோகங்களை யுண்
படைத்த { டாக்கின
மால் அன்றி ஸர்வேச்வரனைத் தவிர்
தேவு தெய்வம்
ஒன்றும்இலை என வேறொன்றுமில்லை யென்று
ஆரும் அறிய யாவருமறியும் வண்ணம்
கன்றாக மூத { நன்கு நிரூபித்து
லித்து

பேசி அருள் அருளிச்செய்த
மொய் மகி { பெருமைதங்கிய வகுளாபா
ழோன் { ணருடைய
தாள் தொழ ஏ { திருவடிகளை நோக்கி அஞ்
சலி செய்வதன்
பொருட்டே
என்னுடையகை எனது கைகள்
காதலிக்கும் ஆசைப்படுகின்றன.

*** வேதாந்தங்களில் ஜகத்காரணவஸ்துவே உபாவலிக்கவுரியதென்று ஒதி, ஸ்ரீமந் பாராயணனே காரணவஸ்து வென்றும் நிஷ்கர்ஷித்திருக்கையாலே அதனை யடியொற்றி * ஒன் னுத்தேவு திருவாய்மொழியிலே, ஸகல ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேச்வரனைத் தவிர்த்துப் பர மதவம் பிறிதொன்றில்லையென்று கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டியருளின ஆழ்வாரது திருவடிகளைத் தொழுவதே ஸ்வரூபாதுருபமென்றதாயிற்று. 40

கையாருஞ் சக்கரத்தோன் காதலின்றிக்கே யிருக்க*
பொய்யாகப் பேசும் புறனுரைக்கு*—மெய்யான
பேற்றை யுபகரித்த பேரருளின் தன்மைதனை*
போற்றினனே மாறன் பொலிந்து.

41

காதல் இன் றிக்கே இருக்க	(பகவத் விஷயத்தில்) அன்பு இல்லாமலிருக்க	மெய் ஆன பேற்றை உபகரித்த	உண்மையான புருஷர்த் தத்தை உதவிசெய்த
பொய் ஆக பேசும்	கபடமாகப் பேசுகின்ற	பேர் அருளின் தன்மைதனை	மஹா கருணையின் நிலை மையை
புறன் உரைக்கு	வஞ்சக வார்த்தைகளை யேபற்றாசாகக் கொண்டு,	மாறன்	ஆழ்வார்
கை ஆரும் சக்க ரத்தோன்	திருக்கையிலமர்ந்த திரு வாழியை யுடையனான எம்பெருமான்	பொலிந்து போற்றினன்	திருவுள்ளவுகப்புடன் சிறப்பித்துக் கூறினார்.

*** எம்பெருமான் தன் பக்கலில் உள்ளருகி பக்திசெய்ப்பவர் திறத்தில் கருணைபுரிவது
போலவே, உள்ளுறியின் பக்தியின்றிக்கே கபடமான பக்தியைச் செய்ப்பவர் திறத்திலும் கருணை
புரிவதுண்டு; இதை ஆழ்வார் தம் பக்கலிலே அதுபவவித்தமாகக் கண்டாராதலால், தாம்
கண்டவதனை * கையார் சக்கரத்திருவாய்மொழியில் எடுத்துரைத்தாராயிற்று.

“கையாருஞ் சக்கரத்தோன்” என்பது ‘உபகரித்த’ என்பதிலே அந்வயிக்கும்.

புறனுரை=வெற்றுரை என்றபடி. உள்ளேயில்லாமல் வெளியிலே மாத்திரஞ் சொல்லு
கிறவார்த்தை. முதல் திருவந்தாதியில் (41.) “புறனுரையேயாயினும்” என்றதுங் காண்க.
“புறனுரை” என்பதற்குப் பழிச்சொல் என்கிற பொருளும் உண்டு; பெரிய திருமொழியில்
(6-4-7.) “இவன் பொல்லான் திரைந்தானென்னும் புறனுரை கேட்பதன்முன்” என்
றது காண்க. 41

பொலிக பொலிகவென்று பூமகள்கோன் தொண்டர்
மலிவுதனைக் கண்டுகந்து வாழ்த்தி*—உலகில்
திருந்தாதார் தம்மைத் திருத்திய மாறன் சொல்*
மருந்தாகப் போகுமன மாசு.

42

உலகில்	இவ்வுலகத்தில்	திருந்தாதார்	திருந்தாமலிருப்பவர்களை
பூமகள் கோன் தொண்டர்	திருமாலுக்குத் தொண்டர் களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களுடைய	தம்மை திருத்திய	(உபதேச முகத்தாலே) திருத்தியுமருளின்
மலிவுதனைகண்டு	ஸமிருத்தியைக்கண்டு	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
உகந்து	உள்ளம் பூரித்து	சொல்	ஸ்ரீஸூக்திகளை
பொலிகபொலிக என்று வாழ் த்தி	வாழ்க வாழ்க வென்று மங் களா சாஸனம் பண்ணி த்தி	மருந்து ஆக மனம் மாசு போகும்	மருந்தாகப்பெற்று மனக்களங்கம் தொலைந் திடும்

(அவ்வளவோடும் நிலலாமல்)

*** கிழே * நண்ணாதார் முறுவலிப்பவிலே * கொடுவுலகம் காட்டேலே என்ற ஆழ்
வார்க்கு இந்நிலத்தில் இருப்பு ஒருவாறு போக்பமானைக்காக எம்பெருமான் ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்
திரள் மலிந்திருக்கும்படியை இங்கே காட்டிக்கொடுக்க, அதுகண்டு * பொலிகபொலிக வென்று
போற்றியும், இன்னமும் திருந்தாத ஸம்ஸாரிகளை உபதேசங்களாலே திருத்தியும் அவர்பணித்த
திவ்ய ஸூக்திகளை நம்முடைய மனனகமலங்கள் கழிய அருமருந்து என்றதாயிற்று. 42

மாசறு சோதிக் கண்ணன் வந்து கலவாமையால்
ஆசைமிகுந்து பழிக்கஞ்சாமல்—ஏசறவே*
மண்ணில் மடலூர மாற நெருமித்தான்*
உண்ணடுங்கத் தான் பிறந்தவூர்.

43

மாசறு	}	நிர்மலமான சோதியை
சோதி		யுடைய
கண்ணன்	}	எம்பெருமான்
வந்து		நெருங்கி வந்து
கலவாமையால்	}	ஸம்ச்லேஷம் தாராமையி
மாறன்		னாலே
ஆசை மிகுந்து	}	ஆழ்வார்
பழிக்கு அஞ்சா		ஆசை மீதுராப்பெற்ற
மல்	}	(ஊரார் தாயாட் முதலான
		ருடைய) பழிக்குப் பின்
		வாங்காமல்

ஏசறு	ஏசமெல்லே கடந்து,
தான் பிறந்த	தாம்பிறந்த திருநகரியிலுள்
ஊர் உள்	ளாரெல்லாரும் நடுங்கும்
நடுங்க	படியாக
மண்ணில்	இவ்வுலகத்திலே
மடல் ஊர் ஒரு	மடலூருகையிலே இறங்
மித்தான்	கினார்.

* * * கீழ் * பொலிக பொலிகவிலே *மலியுஞ் சுடரொளி மூர்த்தி மாயப்பிரான்
கண்ணன் தன்னை * என்று வடிவழகையும் குணங்களையும் ஸௌலப்யத்தையும் அதுஸந்தித்து
இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானோடே ஸம்ச்லேஷிக்கப் பெறவேணுமென்று கோலிக் கையை நீட்ட
அப்பெருமான் அகப்படாதே கைகழிந்து நிற்க அத்தாலே கலங்கி மடலெடுக்கையிலே கை
வைத்தாராழ்வார் என்கிறது.

ஏசறவே என்றவிடத்து 'ஏசவே' என்றும் பாடமுண்டென்று வியாக்கியானத்திற்
காண்கிறது. 43

ஊர நினைந்தமடல் ஊரவு மொண்ணாதபடி*
கூடிருள்சேர் கங்குலுடன் கூடிநின்று*—பேராமல்
திதுசெய்ய, மாறன் திருவுள்ளத்துச் சென்றதுயர்*
ஒதுவதிங் கெங்ஙனேயோ

44

ஊர நினைந்த	}	தாம் ஊர்வதாக நினைத்துத்	}	உபத்திரவம் செய்ய, (அத
மடல்		தொடங்கின		னல்)
ஊரவும் ஒண்	}	மடலே	}	ஆழ்வாருடைய
னாதபடி		ஊரமுடியாதபடியாக		திருஉள்ளத்து
கூர் இருள் சேர்	}	மிகுந்த இருள் செறிந்த	}	சேர்ந்த
கங்குல்		இரவானது		துயர்
உடன் கூடி	}	தன் பரிவாரத்தோடே சேர்	}	இங்கு எடுத்துரைப்ப
நின்று		ந்து நின்று		தானது
பேராமல்		தொலையாமல்		எப்படி முடியும்?

* * * கீழ்த் திருவாய்மொழியிலே மடலூருவதாக ஒருப்பட்ட ஆழ்வார் அது செய்ய
முடியாதபடிக்கு இருள் செறிந்த இராப்பொழுது வந்து இடையூறுக நின்றது; அதுவுமல்லா
மல் மிக்க துன்பத்தையுமுண்டு பண்ணிற்று; அதனால் துன்பமுற்ற ஆழ்வாருடைய * ஊரெல்
லாந்துஞ்சியில் நிலைமை வாய்க்கொண்டு பேசுவொண்ணாததாயிருந்த தென்கை. 44

எங்ஙனே நீர்முனிவ தென்னையினி நம்பியழகு *
இங்ஙனே தோன்றுகின்ற தென்முன்னே *—அங்ஙன்
உருவெளிப்பாடா வுரைத்த தமிழ்மாறன் *
கருதுமவர்க் கின்பக் கடல்.

45

நீர்	தோழியரும் தாய்மாரு மான நீங்கள்	உரு வெளிப் பாடு ஆ	உரு வெளிப்பாடென்னும் பரிசிலே
இனி என்னை எங்கனே முனி வது	இனி என்னைச் சிறலா குமோ?	உரைத்த	அருளிச் செய்த
நம்பி அழகு	திருக்குறுங்குடி நம்பியின் வடிவழகானது	தமிழ் மாறன்	தரவிட வேதப்ரவர்த்தக ரான நம்மாழ்வார்
என் முன்னே	என் கண்ணெதிரில்	கருதுமவர்க்கு	தம்மைச் சிந்திப்பவர் களுக்கு
இங்ஙனே தோன்றுகின் றது அங்ஙன்	இதோ ப்ரத்யக்ஷமாய்த் தோன்றா நின்றதே!; என்று	இன்பம் கடல்	ஆனந்த ஸாகரமாயி ருப்பர்.

*** திருக்குறுங்குடி நம்பியின் திவ்யாவயவஸௌந்தர்யம், திவ்யாபரண ஸௌந்தர்யம், திவ்யாபுதஸௌந்தர்யம் ஆகிய அழகுகளிலே நெஞ்சுபறியுண்ட ஆழ்வார் அநவாதமும் அவற்றையே வாய்வெருவாநிற்க, அதுகண்ட தாய்மாரசீறி சிகழிக்கப்புக, 'நான் நீங்கள் சிகழிக்கு மளவிலே நிற்கின்றேனில்லையே, உருவெளிப்பாட்டாலே நம்பியின் அழகு என் முன்னே வந்து தோன்றுகின்றதே!', இனி என்னை நீங்கள் பகவத் விஷயத்தில் நின்றும் மீட்கப்பார்ப்பது பயனற்றதேயாகும், என்று தெரிவித்தமை * எங்கனேயோ திருவாய் மொழியின் ப்ரமேயம்.

இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்க்கு இன்பமும் துன்பமும் கலந்து உண்டாயிற்று. அப்படிப்பட்ட ஆழ்வாரைச் சிந்திப்பவர்களுக்கோ வென்னில், ஒருநாளும் துன்பமுண்டாகப் பரஸக்தியில்லை, இன்பமேயாகும் என்றும் ஸஞ்சிபித்தருளிநாயிற்று. 45

கடன்ஞாலத் தீசனை முன்காணாமல் நொந்தே *
உடன வனுகரிக்க ஒற்று *—திடமாக
வாய்ந்தவனாய்த் தான் பேசும் மாற னுரையதனை *
ஆய்ந்துரைப்பா ராட்செயநோற்றார். 46

கடல் ஞாலத்து சசனை	கடல் சூழ்ந்த நிலவுகத்தில் எம்பெருமானே	அவன் ஆய் தான் பேசும்	அவனாகவே தாம் அனு கரித்துப் பேசின
முன் காணாமல்	கண்முன்னே காணப்பெறு மல்	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
நொந்து	கிலேசப்பட்டு	உரை அதனை	ஸ்ரீஸூக்திகளை
உடன் ஆ அனு கரிக்கல்	அவனைத் தாம் அனுகரித் துத் தரிக்கப் பார்த்து	ஆய்ந்து உரைப் பார்	வைபவமறிந்து அது ஸந் திப்பவர்கள்
உற்று		ஆள் செய	ஆழ்வார்க்கு அடிமை செய்ய
திடம் ஆக வாய்ந்து	திண்ணிய அத்யவஸாயம் கொண்டவராய்	நோற்றார்	நோன்பு நோற்றவராவர் கள்.

***கீழ் * எங்கனேயோ வென்னுந்திருவாய்மொழியில் உருவெளிப்பாடாய் சென்றதித் தனை போக்கி ஸாக்ஷாதாகக் காணப்பெற்றதில்லைய; ஆதனல் ஆழ்வார்க்கு க்லேசம் மிக்கதாயிற்று அந்த க்லேசத்தை எவ்வழியாலே போக்கிக் கொள்ளலாமென்று பார்த்த ஆழ்வார் அனு கரித்துத்தரித்தல் என்று ஒன்றுண்டு' என்று திருவுள்ளப்பற்றி அப்படியே தத்பாவ பாவனை கொண்டு பேசினாராயிற்று * கடல் ஞாலத்தில். அப்படிப்பட்ட ஆழ்வாருடைய அருளிச்செயல் களைத் தரமறிந்து ஒதவல்லவர்கள் யாவரோ அவர்கள் ஆழ்வார்க்கு நித்யகைங்கரியம் பண்ண நோன்பு நோற்றவர்களெனக் கொள்ளத்தகுவர் என்றதாயிற்று. 46

நோற்ற நோன்பா தியிலேன் உன்றனைவிட்டாற்றகில்லேன் *
பேற்றுக்குபாய முன்றன் பேரருளே—சாற்றுகின்றேன் *
இங்கென் னிலையென்னும் எழிலமாறன் சொல்வல்லார் *
அங்கமரர்க் காரா வழுது.

நோற்ற	ஸாதநாதுஷ்டானம் பண்	சாற்றுகின்றேன்	துணிந்திருக்கின்றேன் ;
நோன்பு ஆதி	ணிப் பெறப்பட்ட	இங்கு	இவ்விஷயத்தில்
இலேன்	கருமயோகம் முதலான	என் நிலை என்	என்னுடைய உறுதி இது
உன் தனை விட்டு	வற்றை	னும்	வாயிருக்கும் என்றரு
ஆற்றகில்லேன்	உடையேனல்லேன் ;	எழில் மாறன்	விச் செய்தவரான
பேற்றுக்கு	தாசகனாய் போக்பனாயிருக்	சொல்	அழகிய ஆழ்வாருடைய
உபாயம்	கிற வுண்ண விட்டு	வல்லார்	திருவாய் மொழியை
உன் தன்	தரித்திருக்க சக்தனல்;	அங்கு	ஓதவல்லவர்கள்
பேர் அருளே	லேன்	அமார்க்கு	திருநாட்டுக்குச் சென்ற
	புருஷார்த்த ப்ராப்திக்கு	ஆரா அமுது	பின்பு
	சாதனம்		நித்யஸூரிகளுக்கு
	உன்னுடைய		ஆராத அமுதமாயிருக்கப்
	பரமகிருபையே (என்று)		பெறுவர்.

*** எம்பெருமானே ! உன்னுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாத்திற்கு இடையூறுக உபாபந்தங்களில் தலையீடு உடையேனல்லேன் ; உன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையே ஸாதனம் ! என்கிற மஹாவிச்வாஸ முடையேன் ; இதுவாயிற்று என்னுடைய நிஷ்டை—என்று தம் உறுதியை * நோற்ற நோன்பிலேன் என்கிற திருவாய்மொழியில் விண்ணப்பஞ் செய்தவரான ஆழ்வாருடைய திவ்யஸூரிகளை ஓதவல்லவர்கள் இவ்விபூதியில் ஸாம்ராஜ்யங்களையறுபவித்த பின்பு பரமபதத்திலும் நித்யமுக்தர்களாலே மிகவும் கொண்டாடப் பெறுவர் என்கை. 47

ஆரா வமுதாழ்வா ராதரித்த பேறுகளை *
தாராமையாலே தளர்ந்து மிக *—திராத
ஆசையுடனற்றமை பேசி யலமந்தான் *
மாசறுசீர் மாறனெம்மான்.

48

எம்மான்	அஸ்மத்ஸ்வாமியும்	மிக தளர்ந்து	மிகவும் நெஞ்சுகிதிலப் பட்டு
மாச அறுசீர்	குற்றமற்றதிருக்குணங்களை	திராத ஆசையுடன்	அதுபவத் தாலல்லது திர
மாறன்	யுடையவருமான		மாட்டாத அபிரிவேசத்
ஆதரித்த பேறுகளை	ஆழ்வார்	ஆற்றமை பேசி	தாலே
	(திருக்குடந்தையிலே)தாம்		தம்முடைய ஆற்றமையை
ஆராவமுதாழ்வார் தாராமையாலே	ஆசைப்பட்ட பேறுகளை	அலமந்தான்	வெளியிட்டு
	ஆராவமுதப் பெருமான்		வருந்தினார்.
	அருள் செய்யாமை		
	யாலே		

*** திருக்குடந்தை யெம்பெருமான் பக்கலிலே ஆழ்வார் விரும்பின பேறுகளாவன—
குணிரகோக்குதல், குசலப்ராசனம் பண்ணுதல், தழுவுதல் முதலியன. அவற்றை ஆராவமுதன் தந்தருளாமையாலே ஆழ்வார் மிகவும் தளர்ந்து தம்முடைய ஆற்றமையைப் பேசினாராயிற்று. *ஆராவமுதே யென்னும் திருவாய்மொழியில். திருக்குடந்தை யெம்பெருமானுக்கு 'ஆராவமுதாழ்வார்' என்றே ஸம்பிரதாயத்திருநாமம். "ஆராவமுது, ஆழ்வாராதரித்த பேறுகளைத்தாராமையாலே" என்று சிலர்பிரித்துப் பொருள் கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாது. 48

மாநலத்தால் மாறன் திருவல்லவாழ் புகப்போய்*
தானினைத்து வீழ்ந்தவ்வூர் தன்னருகில் *—மேல்நலங்கித்
துன்பமுற்றுச் சொன்ன சொலவு கற்பார் தங்களுக்கு*
பின் பிறக்க வேண்டா பிற.

49

மாறன் தான்	ஆழ்வார்	அவ் ஊர் தன்	அத்தலத்தின் ஸமீபத்தில்
மாநலத்தால்	மிகுந்த ப்ரேமத்தோடே	அருகில்	
திருவல்லவாழ்	திருவல்லவாழிலே சென்று	இளைத்து வீழ்ந்து	தளர்ந்து விழுந்து
புக போய்	சேரப் புறப் பட்டு	மேல்	அதற்குமேலே

நலங்கி	} (தோழி மாருடைய நிஷே தவசனங்களாலும்) நலிவு பட்டு	கற்பார் தங் களுக்கு பின் பிற	} கற்குமவர்களுக்கு இனி மேலும் வேறு பிறப்புக்கள் பிறக்கவேண்டியிராது (முக்திஸாம்ராத்யமா கும்).
துன்பம் உற்று சொன்ன		வருந்தி யருளிச் செய்த	
சொலவு	பூஸூக்திகளை		

*** திருக்குடந்தையிலே சம்முடைய மனோரத விரித்தபெறாத ஆழ்வார் திருவல்ல
வாழ்ககரிலாவது சென்று களிப்போமென்று அங்கேறச் செல்லப் புறப்பட்டு முட்ட முடியப்
போகப் பெறாமே புறச் சோலையள விலேயே தளர்ந்து விழுந்து ஆற்றாமை கரைபுரண்டு அருளிச்
செய்த* மாணேய் நோக்குத்திருவாய்மொழியைக் கற்பார்களுக்கு இனி யொருநாளும் பிறவித்
துன்பம் நேராமே பேரின்பமெய்தலாகும் என்றதாயிற்று. 49

பிறந்துலகம் காத்தளிக்கும் பேரருட் கண்ணை * உன்
சிறந்தகுணத்தா லுருகுஞ் சீலத்—திறந்தவிர்ந்து*
சேர்ந்தனுபவிக்கும் நிலை செய்யென்ற சீர்மாறன்*
வாய்ந்தபதத்தே மனமே வைகு. 50

பிறந்து	பல பிறப்பும் பிறந்து		
உலகம் காத்து	} உலகங்களை வகித் தருளா நின்ற	சேர்ந்து அனுப	} பொருந்தி அனுபவிக்கும் விக்கும் நிலை
அளிக்கும்		பேர் அருள்	
பேர் அருள்	} பாமதயாளுவான கண்ண கண்ணை	சீர் மாறன்	} செய்தருள வேணு மென்று பிராத்தித்த ஆழ்வாருடைய
உன் சிறந்த		செய் என்ற	
குணத்தால்	} உனது உயர்ந்த திருக் குணங்களால்	வாய்ந்த பதத்தே	} ப்ராப்தமான திருவடிகளி லேயே
உருகும் சீலம்		மனமே வைகு	
திறம் தவிர்	} நெஞ்சு உருகும்படியான தன்மை நீங்கி	நெஞ்சே நீ பொருந்தியிரு.	
ந்து			

*** விபவாவதாரகுண சேஷத்தங்களைச் சிந்தை செய்யப்புகுந்த ஆழ்வார் அவற்றைச்
சிந்தை செய்ய முடியாமல் நெஞ்சு உருகிப்போகவே, அந்த எம்பெருமானையே நோக்கி 'பிரா
ணே! இப்படி உருகிப்போகாமல் தரித்து நின்று அனுபவிக்கும்படியாக நீயே க்ருபையை பண்ணி
யருளவேணுமென்று* பிறந்தவாறுமென்கிற திருவாய் மொழியில் பிரார்த்தித்தார்; அவருடைய
திருவடிகளை சிந்தித்தத்தக்கன—என்றதாயிற்று. 50

வைகல்திருவண்வண்டுர் வைகுமிராமனுக்கு *என்
செய்கைதனைப் புள்ளினங்காள்; செப்புமென*—கைகழிந்த
காதலுடன் தூதுவிடும் காரிமாறன் கழலே*
மேதினியீர் நீர் வணங்குமின். 51

புள் இனங்காள்	பறவைக் கூட்டங்களே!	கை கழிந்த காத	} மிகப்பெரிய ப்ரேமத் துடனே
திருவண் வண் டூர்	} திருவண்வண்டுரிலே எப்போதும் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற	லனுடன்	
வைகல் வைகும்		} பூராமபிரானிடத்திலே எனது செய்தியைச் சொல் லுங்கோ ளென்று	தூது விடும்
இராமனுக்கு	காரி மாறன்		} ஆழ்வாருடைய திருவடி களையே
என் செய்கை	} எனது செய்தியைச் சொல் லுங்கோ ளென்று	கழலே	
தனை செப்பும்		மேதினியீர்	} நீங்கள் வணங்குகோள்.
என		நீர் வணங்குமின்	

*** பகவிகளை விளித்து 'நீங்கள் திருவண்வண்டுரிலே சென்று அங்கு எழுந்தருளி
யிருக்கின்ற விபவத்திருக்கோலமான பூராமபிரானுக்கு என்னுடைய விரஹவேதனையை
தெரிவித்து அங்கிருந்து நல்ல சமாசாரம் கொண்டு வரவேணும்' என்று *வைகல்பூங்கழி வாயிலே

சொல்லி அந்தப்பறவைகளைத் தூதுபோகவிட்ட ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை வணங்குவதே
உலகத்தவர்களுக்கு நலமென்றதாயிற்று. 51

மின்னிடையார் சேர்கண்ணன் மெத்தெனவந்தா னென்று*
தன்னிலை போய்ப்பெண்ணிலையாய்த் தான்தள்ளி *—உன்னுடனே
கூடேனென்றாடும் குருகையர் கோன் தான் தொழுவே*
நாடோறும் நெஞ்சமே! நல்கு. 52

இடையார்	மின் போன்ற நுண்ணிடை	பெண் நிலை ஆய்	ஸ்திரீ பாவனை யடைந்து
சேர் கண்	யையுடையவரான ஆய்ச்	தான் தள்ளி	(அப்பெருமானைத் தாம்
ணன்	சியரோடு சேர்த்து	உன்னுடனே	திரஸ்கரித்து
	போது போக்கின கண்	கூடேன் என்	உன்னோடு சேரமாட்டே
	ணபிரான்	று ஊடும்	னென்று ஊடின
மெத்தென வந்	(அதனால்) தாமதித்து வந்	குருகையர்	சடகோபருடைய
தான் என்று	தானென் றெண்ணி(ஆழ்	கோன்	தான் தொழுவே திருவடிகளையேதொழுமாறு
	வார்)	நெஞ்சமே!	மனமே!
தன் நிலை போய்	தாமான தன்மை தவிரப்	நாள்தோறும் நல்கு	எப்போது அருள் செய்
	பெற்று		வாயாச.

* * * கீழ்த் திருவாய்மொழியில் தூதுவிட்டவாறே எம்பெருமான் ஓடிவர, இப்படி நாம்
தூதுவிட்டழைக்க வேண்டும்படி தாமதித்ததற்கு என்ன்காரண மிருக்குமென்று ஆராய்ந்த ஆழ்
வார், இவன் வேறு பெண்டிரோடே கலந்திருந்தது போதுபோக்கி யிருந்தானத்தனை என்று
குதி ப்ரணய ரோஷத்தாலே நீ எங்கள் கோஷ்டியில் வரலாகாது, உன்னோடு நான் கூடமாட்
டேன் என்று கதவடைத்துத் தள்ளினபடியைக் கூறும் * பின்னிடையார் திருவாய்மொழி.
இங்ஙனே லீலாஸங்கொண்டாடின ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை சரண மென்றதாயிற்று. 52

நல்லவலத்தால் நம்மைச் சேர்த்தோன் முன் நண்ணரை*
வெல்லும் விருத்தவிபூதியெனென்று *—எல்லையறத்
தானிருந்துவாழ்த்தும் தமிழ்மாதன் சொல்வல்லார்*
வானவர்க்கு வாய்த்தகுரவர். 53

வலத்தால்	(பந்து பறித்தல் முதலிய)	எல்லை அற	முடிவில்லாமல்
	நல்ல வன்மையால்	தான் இருந்து	தாமிருந்து ஸ்தோத்ரம்
ம்மை சேர்த்	(ஊடலை நீக்கி) நம்மைச்	வாழ்த்தும்	பண்ணின
தோன்	சேரவிட்டுக் கொண்ட		
	வன்	தமிழ் மாதன்	ஆழ்வாருடைய பூநீஸுக்கு
முன்	முன்னம்	சொல் வல்	யை அதிகரிக்க வல்லவர்
கண்ணரை	பகைவர்களை வென்றவனாய்	லார்	கள்
வெல்லும்		வானவர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு
	ஒன்றோடொன்று	வாய்த்த குரவர்	பொருத்தமான குருக்களா
விருத்த விபூதி	சேராத விருத்த விபூதி		வர்.
யன் என்று	களை யுடையவனென்று		
	பரக்கப் பேசி		

*** வைகல்புங்கழிவாயில் தூதுவிடவேண்டும்படி எம்பெருமான் தாமதித்திருந்தத
னலே ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்து 'உன்னோடே கூடமாட்டேன்' என்று உறுதிபெற்ற
புருந்த ஆழ்வாரை எம்பெருமான் நல்லவலத்தால் சேர்த்துக்கொண்டான்; நல்லவலமாவது—
பந்து கழல்முதலிய லீலாப்ரணங்களைப் பறித்துக்கொள்ளாதல், பலவகையாக வாக்குவாதங்கள்
செய்தல் முதலியவையாம். அவை கீழ்த் திருவாய்மொழியில் விசதம். இங்ஙனே நல்லவலத்
தால் கூடுவித்துக்கொண்ட பெருமான், முன்னே மஹாபலசாலிகளையும் வென்றவனாதலால்
அபலைகளான நம்மை வெல்லுதல் அவனுக்கு பணியோ என்றிருந்த ஆழ்வார்க்கு எம்பெரு

மான் தன்னுடைய விருத்த வீபுதியோகத்தை காட்டிக்கொடுத்து இதையும் பாரீர் என்ன, அங்
நுனமே, பார்த்து வாழ்த்தின * நல்குரவு மென்ற திருவாய்மொழியை ஒதவல்லவர்கள் வானவ
ராலும் கொண்டாடப்பெறுவார்கள் என்றதாயிற்று. 53

குரவை முதலாம் கண்ணன் கோலச்செயல்கள்*
இரவுபக லென்னுமல் என்றும் *—பரவுமனம்
பெற்றேனென்றேகளித்துப் பேசும் பராங்குசன் தன்
சொல்தேனில் நெஞ்சே! துவள்.

54

கண்ணன்	கண்ணபிரானுடைய	பரவு மனம்	
குரவை முதல்		பெற்றேன்	அதுபவிக்கும்படியான
ஆம் கோலம்	ராஸக்ரீடை முதலான அழ	என்றே	நெஞ்சு படைத்தே
செயல்கள்	கிய சேஷ்டிதங்களை	களித்து	எனன்று களித்தருளிச்
		பேசும்	செய்த
இரவு பகல் என்	இரவு பகல் என்கிற வாசி	பராங்குசன் தன்	நம்மாழ்வாருடைய
னுமல்	யின்றிக்கே எக் காலத்தி	சொல் தேனில்	ஸ்ரீஸக்தியாகிற மதுவிலே
என்றும்	லும்	நெஞ்சே	ஓமனமே!
		துவள்	நீ ஈடுபட்டிரு.

* * * கண்ணபிரான் செய்தருளின ராஸக்ரீடை முதலான திவ்யசேஷ்டிதங்களிலே
அஹோராத்ர விபாகமற எப்போதும் ஈடுபட்டு அவற்றையே அதுபவிக்கும்படியான நெஞ்சு
பெற்றேனே! என்று மிக்க களிப்புடனே * குரவையாய்ச்சியர் பதிகம் பேசின ஆழ்வாருடைய
ஸ்ரீஸக்தி யமுதமே நமக்குப் பரமபோக்யம் என்றதாயிற்று. 54

துவளறுசீர் மால்திறத்துத் தொன்னலத்தால்*நாளும்
துவளறுதன் சீலமெல்லாம் சொன்னான்*துவளறவே
முன்னமனுபவத்தில் மூழ்கினின்ற மாறன், அதில்
மன்னுமுவப்பால் வந்தமால்.

55

முன்னம்	கீழ்த்திருவாய் மொழியில்	துவள் அறு	குற்றமற்ற கல்யாண குணங்
அனுபவத்தில்	எம்பெருமானையனுபவிக்	சீர் மால்	களையுடைய எம்பெரு
	குந்திறத்தில்	திறத்து	மான் விஷயத்தில்
துவள் அற	ஒரு குறைவு மின்றிக்கே	தொல் நலத்தால்	இயற்கையான பக்தியினால்
மூழ்கி நின்ற	பரிபூர்ணமாக அவகாஹிக்	நாளும் துவள்	நித்ய நிர்நுஷ்டமாயிருக்
மாறன்	கப் பெற்றிருந்த ஆழ்வார்	அறு	கின்ற
அதில் மன்னும்	அவ்வனுபவத்தில் பொருந்	தன் சீலம்	தம்படிசை யெல்லாம்
உவப்பால் சீர்	தி நிற்கப்பெற்ற	எல்லாம்	
வந்த மால்	ஆனந்தத்தாலுண்டான	சொன்னான்	அருளிச் செய்தார்.
	வியாமோஹத்தினால்		

* * * துவளில் மாமணி மாடத் திருவாய் மொழியானது ஆழ்வார் தம்முடைய படிச
ளைத் தாமே தெரிவிப்பது என்று ஈட்டிலருளிச்செய்தபடியே இங்குமருளிச்செய்கிறார்.
“மாறன் தன் சீலமெல்லாம் சொன்னான்” என்கிறார். ஹேயகுணம் சிறிது மின்றிக்கே
ஸமஸ்த கல்யாணகுணத்தகனான எம்பெருமான் விஷயத்தில் பக்தியடியாகத் தமக்குண்டான
படிசையெல்லாம் இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார்; அதற்குக் காரண
மென்னவெனில், கீழ்த்திருவாய் மொழியில் விளைந்த அதுபவமே என்றதாயிற்று. ... 55

மாலுடனே தான் கலந்து வாழப்பெறுமையால்*
சாலநைந்து தன்னுடைமை தானுடையக் கோலியே*
தானிகழுவேண்டாமல் தன்னைவிடல் சொல்மாறன்*
ஊனமறுசீர் நெஞ்சே யுண்.

56

அங்
ரானவ
53

மாலுடனே } பரம புருஷனோடு
தான் கலந்து } தாம் கூடி வாழப் பெருமை
வாழ பெரு } யாலே
மையால் }
சால நைந்து } மிகவும் தளர்ந்து
தன் உடைமை } தம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்
தான் அடைய } யங்களை பெல்லாம்
கோலி தான் } ஸ்வப்ரயத்ந பூர்வமாக
இகழ வேண் } விட வேண்டாமல்
டாமல் }

54

தன்னை விடல் } அவை தன்னடையே
சொல் மாறன் } முற்கோலித் தம்மைக்
கட்டடங்க விட்டு அகன்
றபடியை அருளிச் செய்த
ஆழ்வாருடைய
ஊனம் அறு சீர் } குற்றமற்ற திருக்கல்
யாண குணங்களை
நெஞ்சே உண் } மனமே நீ அனுபவிப்பா
யாக.

னிச்

லே

லே

ஞ்சு

டய

54

*** ஆழ்வார் தாம் எம்பெருமானோடு கூடி வாழப்பெருமையால் மிகவும் தளர்ச்சி
படைந்து ஆத்மீயங்களெல்லாம் தம்மை விட்டு அகன்ற படியை* மாலுக்குவையமளந்த திருவாய்
மொழியில் அருளிச்செய்தார் என்றதாயிற்று. கீழே நாலாம்பத்தில்* ஏறாருமிறையோனும் என்
கிற திருவாய்மொழியிற் காட்டிலும் இத்திருவாய்மொழிக்கு வாசியருளிச் செய்வதற்காக
“கோலியே தானிகழ வேண்டாமல்” என்றருளிச் செய்தது. அத்திருவாய்மொழியில் ஆத்
மாத்மீயங்களை ஸ்வப்ரயத்நபூர்வமாக ஆழ்வார் கைவிட்டார்; இத்திருவாய் மொழியில் அங்ஙன
மன்றிக்கே அவை தன்னடையே விட்டொழிந்தமை கூறல் வாசி யென்க. 56

உண்ணுஞ்சோறுதி யொருமூன்று மெம்பெருமான்*
கண்ணனென்றே நீர்மல்கிக் கண்ணினைகள் *மண்ணுலகில்
மன்னுதிருக்கோளூரில் மாயன்பால் போம்மாறன்*
பொன்னடியே நந்தமக்குப் பொன்:

57

55

ங்

ல்

உண்ணும் } உண்ணும் சோறு முத
சோறு ஆதி } லான தாரக போஷக
ஒரு மூன்றும் } போக்யங்கள் மூன்றும்
எம்பெருமான் } எம்பெருமானாகியபூரீக்ருஷ்
கண்ணன் } ணனை என்று அத்ய
என்றே } வலித்திருந்து
கண் இணைகள் } இரண்டு கண்களிலும் நீர்
நீர் மல்கி } தளும்பப் பெற்று

மண் உலகில் } இந்நிலவுலகில் நிலைபெற்றி
மன்னு } ருக்கிற
திருக்கோளூரில் } திருக்கோளூரிலுள்ள
மாயன் பால் } வைத்தமா நிதிப்பெருமா
போம் } ளிடம் செல்லப் புறப்
பட்ட
மாறன் } ஆழ்வாருடைய
பொன் அடியே } அழகிய திருவடிகளே
நந்தமக்கு } நமக்குத் தனமாகும்.
பொன் }

*** “வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்” என்ற படியே சோறு நீர் வெற்றிலைகளாகிற தாரக
போஷக போக்யங்களெல்லாம் கண்ணனெம்பெருமானே யென்கிற அத்யவஸாயம் நிரம்பப்
பெற்றிருந்து கண்ணனாகக் கொண்டே நிருபணியரான ஆழ்வார் *உண்ணுஞ்சோறு திருவாய்
மொழியில்திருக்கோளூர்க்குச் செல்லப்பறப்பட்டார். அவருடைய திருவடிகளே நமக்குத்தஞ்சம்.

பொன்னுலகு பூமியெல்லாம் புள்ளினங்கட்கே வழங்கி*
என்னிடரை மாலுக்கியம்புமென—*மன்னுதிரு
நாடுமுதல் தூது நல்கிவிடும்மாறனையே*
நீலேகீர் போய்வணங்கும் நீர்.

58

பொன் உலகு } நித்ய விபூதி லீலாவிபூதியா
பூமி எல்லாம் } கிய எல்லாவற்றையும்
புள் இனங்கட் } பறவைக் கணங்களுக்கே
கே வழங்கி } கொடுப்பதாகச் சொல்லி
(நீங்கள்) எனது துயரை
என்இடரை மா } எம்பெருமானிடம்
லுக்கு இயம் } சென்று சொல்லுங்
பும் என } கோள்” என்று

மன்னு திருநாடு } நித்யவைகுண்டம் முத
முதல் } லான இடங்களில்
தூது நல்கி } (பகடிகளைத்) தூதாக விரும்
விடும் } பிப் போகவிட்டருளின
மாறனையே } ஆழ்வாரையே
நீடு உலகீர் } பெரிய உலகத்தீர்களே!
நீர் போய்வணங் } நீங்கள் சென்று வணங்குங்
கும் } கள்.

* * * உபய விபூதிபையும் வழங்குவதாக வாக்களித்துப் புள்ளினங்களை விளித்து "திரு நாட்டிலோ அந்தர்பாமித்வத்திலோ எங்கேயாவது எம்பெருமானைக் கண்டுபிடித்து நீங்கள் எனது பிரவாற்றாமையை அவனுக்கு அறிவிக்க வேணும்" என்று சொல்லிப் * பொன்னுல காளீரோ*பதிகத்தில் தூதுவிட்ட ஆழ்வாரையே அனைவரும் வணங்க வேணுமென்ற ராயிற்று.

நீராகிக் கேட்டவர்கள் நெஞ்சழிய*மாலுக்கும்
ஏரார்விசம்பி விருப்பரிதா—ஆராத
காதலுடன் கூப்பிட்ட காரிமாறன் சொல்லை*
ஒதிடவேய்யு முலகு.

59

கேட்டவர்கள்	{ (தம்முடைய ஆர்த்த நாதத் தைக்) கேட்டவர்கள்	இருப்பு அரிதா	{ எழுந்தருளியிருத்தல் அஸாத்யமாம்படி யாக வும்
நீர் ஆகி நெஞ்சு அழிய	{ நீராய்க் கரைந்து நெஞ்சு சுதில மாகும்படியும்	ஆராத காத லுடன் கூப்பிட்ட காரி மாறன்	{ பரிபூர்ண ஆசையோடு அவனைக் கூவியழைத்த நம்மாழ்வாருடைய அருளிச் செயலை
மாலுக்கும்	ஸர்வேச்வரனுக்கும்	சொல்லை ஒதிடவே உலகு உய்யும்	{ ஒதின வளவிலே உலகம் உஜ்ஜீவிக்கும்.
ஏர் ஆர் விசம் பில்	{ செல்வம் மிகுந்த பரமபதத் திலே		

* * * கேட்டவர்கள் நெஞ்சருகிக் கரையும்படியாகவும் எம்பெருமானுங்கூடத் திருநாட் டில் தரித்திருக்க முடியாதபடியாகவும் பெருமிடறுசெய்து *நீராய் நிலனய்ப்பதிகத்தில் கூப்பிட் டழைத்த ஆழ்வாருடைய திவ்யஸூக்தியை அதிகரிக்கவே உலகம் உஜ்ஜீவித்ததாகும். 59

உலகுய்ய மால்நின்ற உயர்வேங்கடத்தே*
அலர்மகளை முன்னிட்டு அவன்தன் - மலரடியே*
வன்சரணய்ச் சேர்ந்த மகிழ்மாறன் தாளினையே*
உன்சரணய் நெஞ்சமே உள்.

60

மால்	ஸர்வேச்வரன்	வன் சரண் ஆய்	{ தின்னிய உபாயமாகப் பற்றின
உலகு உய்ய நின்ற	{ ஸகல லோகங்களும் உஜ்ஜீ விக்கும்படியாக நின்ற	சேர்ந்த	{ வகுளபரணரான நம்மாழ் வாருடைய
உயர் வேங்கடத் தே	{ உயர்ந்த திருமலையிலே	மகிழ் மாறன்	{ உபயபாதங்களையே, ஒ மனமே!
அலர் மகளை முன்னிட்டு	{ பெரிய பிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாக முன் னிட்டுக் கொண்டு	தாள் இணையே நெஞ்சமே	{ உனக்குப் புகலாக ப்ரதி பத்தி பண்ணு.
அவன்தன் மலர் அடியே	{ அப்பெருமானுடைய திரு வடித் தாமரைகளையே	உன் சரண் ஆய் உள்	

* * * "கானமும் வானமும் வேடுமுடை வேங்கடம்" என்கிறபடியே இன்னாரினையா ரென்கிற வாசியின் நிக்கே ஸகலப் பிராணிகளும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாகத் திருமலையிலே யெழுந் தருளியிருக்கின்ற திருவேங்கட முடையானுடைய திருவடிகளைப் பிராட்டி புருஷகாரமாகப் பற்றின படியை*உலகமுண்ட திருவாய் மொழியிலருளிச் செய்த நம்மாழ்வாருடைய திருவடி களே நமக்குத் தஞ்சமென்றாராயிற்று. 60

உண்ணிலாவைவருடனிருத்தி இவ்வுலகில்*
எண்ணிலாமாயன் எனைநலிய—எண்ணுகின்றான்*
என்று நினைந்தோலமிட்ட இன்புகழ்சேர்மாறனென்*
குன்றிவிடுமே பவக்கங்குல.

61

எண் இலா மா } எண்ணிறந்த ஆச்சரிய
யன் } குணசேஷத்தங்களை
இ உலகில் } யுடையனா எம்பெரு
மான்
உள் நிலாவு ஐவ } இந்நிலவுலகத்திலே
ருடன் இரு } உள்ளே வர்த்திக்கிற பஞ்
த்தி } சேந்திரியங்களுக்கிற
எனை நலிய } பகைவருடன் இருக்கச்
செய்து
என்னை ஹிம்மலிக்க

எண்ணுகின் } திருவுள்ளம்பற்றினிட்டா
றன் என்று } நென்றெண்ணி
நினைந்து }
ஒலம் இட்ட } முறையிட்ட
இன் புகழ் சேர் } மஹாயசஸ்வியான
மாறன் என } ஆழ்வார் என்று அநுஸந்
பவம் கங்குல் } தித்தவாரே
குன்றி விடும் } ஸம்ஸாரமாகிற காளராந்
திரி ஒழிந்துபோம்.

*** ஆழ்வாரை இந்நிலத்திலே வைத்தது அஸ்மதாதிகளுக்காக. இந்நிலத்திலிருக்கு
மளவும் இந்திரியங்களோடேயிருக்கவேண்டியது ஸஹஜம். ஆகவே எம்பெருமான் ஆழ்வாரை
பும் இந்திரியங்களோடே வைக்கவேண்டியதாயிற்று. அதுகண்ட வாழ்வார் “இந்திரியங்க
ளானவை எப்படிப்பட்டவர்களையும் படாதபாடு படுத்துமவையல்லவோ. இப்படிப்பட்ட
இந்திரியங்களோடே நம்மை வைத்திருப்பது நலிகைக்காகவே போலும்” என்றெண்ணி அப்
பெருமானே நோக்கி ஒவென்று முறையிட்டார் * உண்ணிலாவிப வென்னுந் திருவாய்மொழி
யில். அப்படிப்பட்ட ஆழ்வார் திருநாமத்தை உச்சரித்தவளவிலேயே நம்முடைய ஸம்ஸார
பந்தம் தொலையும்.

61

கங்குல்பகலரதி கைவிஞ்சி மோகமுற*
அங்கதனைக் கண்டோ ரரங்கரைப் பார்த்து--* இங்கிவள்பால்
என்செய நீ ரெண்ணுகின்ற தென்னு நிலை சேர்மாறன்*
அஞ்சொலுற நெஞ்சு வெள்ளையாம்.

62

கங்குல் பகல் } இரவிலும்பகலிலும்
அரதி கைவிஞ்சி } ஆற்றாமை அதிகப்பட்டு
மோகம் உற } (ஆழ்வார்) மோஹ மடைந்
திட,
அங்கு அதனை } அந்த நிலைமையைப் பார்
கண்டோர் } த்த திருத்தாயார்
அரங்கரை } ஸ்ரீரங்க நாதனை நோக்கி
பார்த்து }

இங்கு இவள் } ‘இத்தகைய நிலைமையில்
பால் என் } இவள் திறத்து நீர் செய்ய
செய நீர் என் } நினைத்திருப்பது என்ன?
ணுகின்றது } என்று கேட்கவேண்டும்
என்னும் நிலை } படியான அவஸ்தையை
சேர் மாறன் } யடைந்த ஆழ்வாருடைய
அம் சொல் உற } ஸ்ரீஸூக்தியை யநுஸந்
நெஞ்சு வெள்ளை } திக்க
ஆம் } ஹ்ருதயம் பரிசுத்தமாகும்

*** கீழ்த்திருவாய் மொழியாகிய * உண்ணிலாவிப பதிகத்திலுண்டான தளர்ச்சியானது மிக
வும் அதிகரித்து உணர்த்தியழிந்து மூர்ச்சிக்கும்படியான நிலைமை நேர்ந்தவளவிலே, “கோயில்
திருவாசலிலே முறைகெட்ட கேள்வியாக்கி” என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்திப்படியே
பாங்குச நாயகியைத் திருத்தாயார் கோயில் திருவாசலிலே யிட்டுவைத்து, ‘பெரிய பெரு
மானே! இப்பெண்பிள்ளை திறத்து நீர் செய்ய நினைத்திருப்பது யாது? இப்படி இவளைக் கை
விடுகை தருமமோ?’ என்று கேட்கிறபடியாய்ச் சென்றது * கங்குலும்பகலும்பதிகம்.

62

அரதி—வட சொல். ஆற்றாமை.

வெள்ளிய நாமங்கேட்டு விட்டகன்றபின்மோகம்*
தெள்ளியமால் தென்திருப்பேர்சென்றுபுக--* உள்ளமங்கே
பற்றிநின்றதன்மை பகரும்சடகோபற்கு*
அற்றவர்கள் தாமாழியார்.

63

வெள்ளிய நாமம் } போக்யமான் பகவந் நாமங்
கேட்டு } களைத் தாய் சொல்லக்
கேட்டதனால் } மோகம் விட்டு
அகன்ற பின் } மூர்ச்சை தெளிந்த பின்பு

தெள்ளிய மால்	ஸர்வஜ்ஞான ஸர்வேச்வர	சட கோபற்கு	ஆழ்வார் பக்கவிலே
தென் திருப்பேர்	னுடைய (திருப்பதிகளுள் ஒன்றான)	அற்றவர்கள்	அற்றுத் தீர்தவர்கள்
சென்று புக	தென் திருப்பேரையில் போய்ப் பிரவேசிக்க	தாம்	[அந்நாயர்ஹசேஷ பூதங்கள்]
உள்ளம் அங்கே	தமது திருவுள்ளம் அவ்	ஆழியார்	கம்பிரஹ்ருதயர்களாவர்.
பற்றி நின்ற	விடத்திலேயே பிரவண		
தன் மைபகரும்	மானபடியை அருளிச் செய்த		

*** கீழ்த்திருவாய் மொழியாகிய * கங்குலும் பகலில் திருத்தாயார் வாக்கிலே தோன்றிய சில திருநாமங்களைக் கேட்கப்பெற்ற வளவிலே மூர்ச்சை தீர்த்தொழிய, உணர்ச்சி பெற்ற ஆழ்வார் தென்திருப்பேரையில் என்னும் திருப்பதியிலே சென்று சோவேணுமென்கிற ஆசையை வெளியிட்டருளினார் * வெள்ளைச் சரிசங்கு திருவாய்மொழியிலென்க.

இப்பாட்டின் இரண்டாமடியில் “தென்திருப்பேர்” என்றே உலகமெங்கும் பாடம் வழங்கி வருகின்றது. சோழ நாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்றான அப்பக்குடத்தான் ஸன்னிதிக்கே தென் திருப்பேரென்று வியவஹாரம். அந்தத் திருப்பதி இங்கு விஷயமன்று. பாண்டி நாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்றான தென்திருப்பேரையே இங்கு விவக்ஷிதம். ஆகவே ‘தென்பேரை’ என்று பாடமிருந்திருக்கலா மென்பர் பெரியோர். பேரை என்பது திருநாமமன்றென்றும், ‘பேரையில்’ என்பதே திருநாமமென்றும் வியாக்கியானங்களினால் தேறுகின்றபடியால் ஏகதேசக்ரஹணமாகத் தென்திருப்பேர் என்றிருக்கத் தகுதியுண்டு. 63

ஆழிவண்ணன் தன் விசயமானவை முற்றுங்காட்டி*
வாழிதனலென்று மகிழ்ந்து நிற்க—* ஊழிலவை
தன்னையின்று போல் கண்டு தானுரைத்த மாறன் சொல்*
பன்னுவரே நல்லது கற்பார்.

64

ஆழி வண்ணன்	கடல் வண்ணான எம்	இன்று போல்	இன்று நடந்தவை போல்
தன் விசயம்	பெருமான்	கண்டு	ஸாக்ஷா த்கரித்து
ஆனவை முற்றும் காட்டி	தன்னுடைய விஜய பரம் பரைகள் முழுவதும் காட்டி	தான் உரைத்த மாறன்	தாம் அநுபவித்தற்குப் போக்குவீடாகப் பாசுர மருளிச் செய்த ஆழ்வாருடைய
இதனால் வாழ என்று	இவற்றையனுபவிப்பதனால் வாழ்ந்துபோமென்று (ஆழ்வாரை நோக்கிக் கூறி	சொல்	ஸ்ரீஸூக்திகளை
மகிழ்ந்து நிற்க	உகந்திருக்க,	பன்னுவரே	அநுஸந்திப்பவர்களே
ஊழிலவை தன்னை	பழையனவாய்க் கழிந்த அந்த விஜயபதானங்களை	நல்லது கற்பார்	நல்ல நூல்களைக் கற்பவராவர்.

*** எம்பெருமான் ஆழ்வாரை ஒருவாறு தரிப்பிக்க வேண்டித் தன்னுடைய அபதாநங்களாகிய மூவுலகத்தல், கடல்கடையல், நிலமிடத்தல், பிரளயம் காத்தல், பாரதம் கை செய்தல் முதலிய சரித்திரங்களைக் காட்டிக்கொடுத்து ‘ஆழ்வீர்! இவற்றைப் பேசியனுபவித்து வாழக்கடவீர்’ என்றருளிச் செய்ய, ஆழ்வாரும் அவற்றையெல்லாம் தற்காலத்திற்போலக் கண்டுகளித்துப் பேசியனுபவித்தார் * ஆழியெழுவென்னும் பதிகத்தில்.

‘நல்லது கற்பார் மாறன்சொல் பன்னுவர்’ என்று அந்நயித்து, நல்ல ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கழி விருப்பமுடையவர்கள் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியைக் கற்பார்கள் என்று முறைக்கலாம். 64

கற்றோர் கருதும் விசயங்களுக்கெல்லாம்*
பற்றும் விபவகுணப் பண்புகளை—* உற்றுணர்ந்து

மண்ணிலுள்ளோர் தம்மீழவை வாய்ந்துரைத்த மாறன்சொல் *
பண்ணிலினிதான தமிழ்ப் பா.

65

கற்றவர்களால் தியானிக்கப் படுகிற	மண்ணில் உள்	இம்மண்ணுலகத்தவர்கள்
வெற்றிச் சரிதைகளுக்கெல் லாம் ஆலம்பனமாயிருக் கிற	ளோர் தம்	பகவததுபவத்தை யிழக் கும்படியை
விபவாவதார குணஸ்வ பாவங்களை	இழவை	பொருத்தமாக எடுத்து ரைத்த
உற்று உணர்ந்து ஆராய்ந்தறிந்து,	வாய்ந்து உரை த்த	ஆழ்வாரது அருளிச்செய லானது
	மாறன் சொல்	
	பண்ணில்	பண்ணிசையில் பரப்போக் யமான த்ரவிட வேதம்.
	இனிது ஆன தமிழ் பா	

* * * கீழ்த்திருவாய்மொழியாகிய * ஆழியெழுவெனும் பதிகத்தில் அதுஸந்தித்த
விஜய பரம்பரைக்கு அடியான விபவாவதார குணஸ்வபாவங்களை அதுஸந்தித்து 'படுக்கைக்
கீழே தனங் கிடக்கக் கால்வீங்கிச் சாவாரைப்போலே இப்படிப்பட்ட மஹாநிதியுண்டாயிருக்க
இவ்வுலகத்தவர்கள் இத்தையிழந்து அனர்த்தப்படுவதே!' என்று ஸம்ஸாரிகளிடிலுக்கு வெறுத்து
உரைத்த பதிகம் * கற்பாரிராமபிரானை யென்பது.

கீழ்த்திருவாய்மொழியின் நிகமனப்பாசரத்தில் * வென்றிதரும்பத்தும் மேலிக் கற்
பார்க்கே * என்றதில் நோக்காக "விசயங்களுக்கெல்லாம்" என்றருளிச் செய்தபடி. விசயங்க
ளென்றது விஜயபதாரங்களைன்றபடி. ... 65

பாமருவுவேதம் பகர்மால்குணங்களுடன் *
ஆமழகுவேண்டப்பாடாமவற்றை—* தாமனத்தால்
நண்ணியவனைக் காண நன்குருகிக் கூப்பிட்ட *
அண்ணலைநண்ணுரேழையர்.

66

பாமருவு வே	சந்தங்கள் பொருந்திய வே	தாமனத்தால்	மாநஸ ஸாக்ஷாத்காரமாக
தம் பகர்	தங்களால் பேசப்படுகிற	நண்ணி	அதுபவித்து
மால்	ஸர்வேச்வரனுடைய	அவனை காண	அப்பெருமானைக் கண்ணு ரக் காணவேண்டி
குணங்களுடன்	திருக்குணங்களென்ன	நன்கு உருகி	நன்றாக உள்ள முருகி
ஆம் அழகு	நல்ல அழகென்ன	கூப்பிட்ட	ஒவென்று ஒலமிட்ட
வேண்டப் பாடு	பெருமேன்மை யென்ன	அண்ணலை	ஆழ்வாரை
ஆம் அவற்றை	ஆகியவைகளை	நண்ணார்	அடிபணியாதவர்கள்
		ஏழையர்	அவிவேகிகளாவர்.

*** கீழ்த்திருவாய்மொழியாகிய * கற்பாரில் அதுஸந்திக்கப்பட்ட குணங்களோடு கூட
அப்பெருமானது வடிவழகும் பெருமேன்மையும் ஆழ்வாருடையதிருவுள்ளத்திற்கு விஷயமாக,
அவற்றோடுகூடின அப்பெருமானைக் கண்ணுலே காணவேணு மென்னுமாசை கிளர்ந்து கூப்
பிட்ட திருவாய்மொழியாம் * பாமருமூவுலகுமென்பது. அங்ஙனம் கூப்பிட்ட ஆழ்வாரை
ஆச்ரயியாதவர்கள் அறிவிலிகளான நீசரேயாவர் என்றதாயிற்று.

வேண்டப்பாடாவது ஸர்வாதிகத்வம். * பாமருமூவுலகும் படைத்த * பாமருமூவுலகு
யனந்த * இத்யாதிகளால் ஸர்வாதிகத்வமும், * தாமரைக்கண்ணுவோ * தாமரைக் கையாவோ *
இத்யாதிகளால் அழகும் அறிக. 66

ஏழையர்களெஞ்சை யிளகுவிக்கும்மாலழகு *
சூழவந்துதோன்றித் துயர்விளைக்க * — ஆமுமனந்
தன்னுடனேயவ்வுழகைத் தானுரைத்த மாறன்பால் *
மன்னுமவர் தீவினைபோம்மாய்ந்து.

67

ஏழையர்கள்	}	அபலைகளினுடைய மனத்	ஆழம் மனம்	}	ஈடுபட்ட மனத்துடனே
நெஞ்சை		தை	தன்னுடனே		
இளகுவிக்கும்		உருக்க வல்லதான	அவ் அழகை		அந்த வடிவழகை
மால் அழகு	}	எம்பெருமானது அழகா	தான் உரைத்த	}	அருளிச்செய்த ஆழ்வார்
		னது	மாறன் பால்		விஷயத்திலே
சூழ வந்து	}	காற்புறமும் வந்து காட்சி	மன்னுமவர்	}	பொருந்தியிருப்பவர்களி
தோன்றி		தந்து	னுடைய		
துயர் விளைக்க		வருத்தத்தையுண்டாக்க,	தீ வினை		பாவங்களெல்லாம்
			மாய்ந்து போம்		உருவழிந்து போம்.

*** கீழ்த்திருவாய்மொழியாகிய * பாமரு முவுலகில் * வந்தெய்துமாறறியேன் மல்கு
நீலச் சுடர்தழைப்ப * என்னும் பாசரத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட விலக்ஷணமான வடிவழகா
னது திருவுள்ளத்திலே ஊற்றிருந்து அத்நையே இடையறாமல் பாவித்த பாவநாப்ரகர்ஷத்
தாலே அவ்வழகு ப்ரத்யக்ஷமமாய்த் தோற்றித் தனித்கனியும் திரளவும் ஒரு முகஞ் செய்து
நலிய, தாம் நலிவு பட்டுச் சொல்லுகிறபடியை உருவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடுகிறவொரு
பிராட்டி பாசரமாக அருளிச் செய்ததாம் * ஏழையராவிப் பதிகம். 67

மாயாமல்தன்னைவைத்த வைசித்திரியாலே *
தீயாவிசித்திரமாச் சேர்பொருளோ—டோயாமல் *
வாய்ந்துநிற்கும்மாயன் வளமுரைத்த மாறனைநாம் *
ஏய்ந்துரைத்து வாழுகளென்று. 68

தன்னைமாயாமல்	}	ஆழ்வாராகிய தம்மை அழி	ஓயாமல்	அநவாதமும்
வைத்த		யாதபடி இந்நிலத்திலே	வாய்ந்து நிற்கும்	பொருந்தி நிற்கிற எம்
வைசித்திரி	}	வைத்த	மாயன்	பெருமானுடைய
யாலே		விசித்திரத் தன்மையினால்,	வளம்	விபூதி விஸ்தாரத்தை
தீ ஆம்விசித்திர	}	தீ முதலான பஞ்சபூதங்	உரைத்த	அருளிச்செய்த
மா சேர் பொ		களும் (ஒன்றின் காரியம்	மாறனை	ஆழ்வாரை
ருளோடு	}	ஒன்றுக்கில்லாதபடி வெ	நாம் ஏய்ந்து	நாம் அணுகித் துதித்து
		வ்வேறுருவாய்) சேர்ந்	உரைத்து வா	வாழ்வது என்றைக்கோ?
	}	திருக்கும் பதார்த்தங்க	மும் நாள்	
		ளோடே	என்று	

*** கீழ்த்திருவாய்மொழியாகிய * ஏழையராவியில் பட்ட நலிவுக்கு ஆழ்வார் முடிந்
தேபோயிருக்கவேண்டும்; ஆயினும் முடிந்து போகாதபடி தம்மை வைத்து நோக்கிக்கொண்டு
போருகிற ஆச்சரியத்தைக் கண்டு தாம் விசித்திரப்பட, 'ஆழ்வீர்! இஃதொன்று கொண்டோ
நீர் இப்படி விஸ்மயப்படுகிறது? மற்றும் நம்முடைய விசித்திரமானபடிக்கையெல்லாம் காணீர்'
என்று எம்பெருமான் தன்னுடைய ஆச்சர்ய ஜகதாக்காரத்வத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க, அத்நை
யதுபவித்து விஸ்மிதராகிருராழ்வார் * மாயாவாமனனே யென்னுந் திருவாய்மொழியில்.
இரண்டாமடியில் 'ஆயாமல்' என்றும் பாடமுண்டென்பர்; அது வழங்குமதன்று. 68

என்றனைநீயிங்குவைத்ததே துக்கென * மா லும்
என்றனக்குமென்றமார்க்கு மின்பமதா—*நன்றுகவி
பாடவெனக் கைம்மாறிலாமை பகர்மாறன் *
பாடனைவார்க்குண்டாமின்பம். 69

என் தனை நீ { (எம்பெருமானே)
இங்கு வைத் { என்னை நீ இந்நிலத்தில்
தது ஏதுக்கு { வைத்திருப்பது எதற்
என { காக? என்று (ஆழ்வார்)
கேட்க,
மாலும் { எம்பெருமானும்
என் தனக்கும் { “எனக்கும் என்னடியார்க்
என் தமர்க் { கும் போக்யமாக திவ்
கும் இன்பம் { யப் பிரபந்த மருளிச்
அது ஆ { செய்வதற்காக (வைத்
நன்று கவி { திருக்கிறேன்)” என்று
பாட என { விடையருள,

கைம்மாறு { இவ்வுபகாரத்திற்கு ஏற்ற
இலாமைபகர் { பிரதி யுபகாரம் தம்மி
டத்தில் இல்லாமையை
நிர்வேதத்துடன் அரு
ளிச் செய்த
மாறன் பாடு { ஆழ்வார் பக்கலிலே
அனைவார்க்கு { சேருமவர்களுக்கு
இன்பம் உண் { ஆனந்த முண்டாதம்.
டாம் }

*** பிரானே! எனக்கு ருசி யில்லாமலிருக்க என்னை இந்த ஸம்ஸாரத்திலே நீ வைத்
திருப்பது எதற்காக வென்று ஆழ்வார் கேட்க, ‘உம்மைக்கொண்டு நமக்கும் நம்முடையார்க்கு
மனுபவிக்கலாம்படி விலக்ஷணமான திருவாய்மொழியைப் பாடுவித்துக் கொள்ளவே உம்மை
இங்கு வைத்தோங்காணும்’ என்று எம்பெருமான ருளிச்செய்ய, வியாஸபராசரதி மஹர்ஷிகளும்
முதலாழ்வார்களு முண்டாயிருக்க, நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேனைக்கொண்டு இக்காரியம்
கொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றின இம்மஹோபகாரத்திற்கு உபயவிபூதியிலும் கைம்மாறு ஒன்று
மில்லையே யென்று தமோறிப் பேசினது * என்றைக்கு மென்னை யென்கிற திருவாய்மொழி. 69

இன்பக்கவி பாடுவித்தோனை* இந்திரையோடு
அன்புற்று வாழ்திருவாறன்வினையில்—* துன்பமறக்
கண்டடிமை செய்யக் கருதியமாறன் கழலே *
திண்டிறலோர் யாவார்க்கும் தேவு.

70

இன்பம் கவி { போக்யமான திருவாய்
பாடுவித் { மொழியைத் தம்மைக்
தோனை { கொண்டு பாடுவித்த எம்
பெருமானே
இந்திரையோடு { பிராட்டியோடு கூட
அன்புற்றுவாழ் { மகிழ்ந்து வாழ்மிடமான
திருவாறன் { திருவாறன்வினையென்னும்
வினையில் { மலைநாட்டுத் திருப்பதி
யில்
துன்பம் அற { தமது வருத்தம் தீரக்
கண்டு { கண்டு

அடிமை செய்ய { கைங்கரியம் பண்ண ஆசை
கருதிய { ப்பட்ட
மாறன் { ஆழ்வாருடைய
கழலே { திருவடிகளே
திண் திறலோர் { திடமான அத்யவஸாய
யாவார்க்கும் { முடையாரெல்லார்க்கும்
தேவு { தெய்வமாகும்.

*** ஆழ்வார் தாம் பாடின திருவாய் மொழியைக் கேட்கைக்காகப் பெரிய பிராட்டி
பாருடனே பேரோலக்கமாகத் திருவாறன்வினையிலே எம்பெருமான் வந்தெழுந்தருளியிருக்கிற
படியை அதுஸந்தித்து நாம் அங்கே சென்று அச்சேர்த்தியிலே திருவாய்மொழியைக் கேட்
பித்து அடிமை செய்யப்பெறுவது எப்போதோவென்று மனோரதிக்கிறபடியைக் கூறும் * இன்
பம் பயக்கவென்கிற திருவாய்மொழி யென்றதாயிற்று. 70

தேவனுறைபதியில் சேரப்பெருமையால் *
மேவுமடியார்வசனும் மெய்ந்நிலையும்—* யாவையும்தா
னம்நிலையும் சங்கித் தவைதெளிந்த மாறன் ால் *
மானிலத்தீர் நங்கள்மனம்.

71

யாநிலத்தீர் { இப்பெரிய வுலகத்திலுள்ள
வர்களே! { தேவன் உறை { (கீழ்ச்சொன்ன) திவ்யதேச
பதியில் { பதியில் { மாகிய திருவாறன்வினையிலே

சேர பெருமை } சேர்ந்துபாடி அடிமைசெய்
யால் } யப் பெருமையாலே
மேவும் அடியார் } (அவனது) ஆச்ரித பாரதந்
வசன் ஆம் } திரியமாகிற நிலைமையி
மெய்சிலையும் } லும்
யாவையும் தான் } ஸகலசேதநாசேதந ப்ர
ஆம் நிலையும் } காரத்வரூபமான நிலை
சங்கித்து } மையிலும்
அதிசங்கை பண்ணி

இரண்டு வகையான அந்த
அதிசங்கைகள் தீர்ந்து
கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு
குணங்களிலும் தெளிவு
பெற்ற
ஆழ்வார் பக்கவிலேயே
எமது நெஞ்சு பொருந்தி
யிருக்கின்றது.

* * * கீழ்த்திருவாய் மொழியான * இன்பம் பயக்கவெனும் பதிகத்தில் மனோரதித்த படியே திருவாறன் விளையிலே சென்று புக்குத் திருவாய் மொழி கேட்பித்து அடிமை செய்யப் பெருமையாலே மிகவும் தளர்ந்து “எம்பெருமான் ஆச்ரித பாரதந்திரன் ஸர்வ நிர்வாஹகன்” என்றிருந்தோம்; இவையும் நம்மைத் தோற்றிப் பொய்யாகிறதோ? என்று ஆழ்வார் அவன் குணத்திலும் ஸ்வரூபத்திலும் அதிசங்கைபண்ண, அந்த அதிசங்கையை எம்பெருமான் போக்கியருள் ஸமாஹிதரானபடியைக் கூறுவதாம் * தேவிமாராவார் என்னுந் திருவாய்மொழி. இத் திருவாய் மொழியில் * உமருகந்துகந்தவருவம் * இறந்ததும் நீயே * என்கிற இரண்டு பாட்டுக் களில் * அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன் * என்றருளிச் செய்திருப்பது கொண்டு ஆழ்வாருக்கு சங்கையுண்டாயிற்றென்னுமிடம் அறிக.

* மலரடிப்போதுகளென்னெஞ்சத் தெப்பொழுதுமிருத்தி வணங்கப் பலரடியார் முன் பருளிய * என்று கீழ்த்திருவாய் மொழியில் அதுஸந்தித்த உபகாரத்தை ஸ்மிருதி விஷயமாம் படி பிரகாசிப்பிக்க, அதை * தாஸ்களை பெனக்கே தலைத்தலைச் சிறப்பத்தந்த பேருதவி * என்றதுஸந்தித்து ப்ரீதானமையால் ஒருவாறு சங்கை தெளிந்தமையும் விளங்கிற்று. 71

நங்கருத்தை நன்றாக நாடிநிற்கும் மாலறிய *
இங்கிவற்றிலாசை யெமக்குளதென்—சங்கையினால் *
தன்னுயிரில் மற்றில்நசை தானொழிந்த மாறன்தான் *
அந்நிலையை யாய்ந்துரைத்தா னங்கு.

72

நம் கருத்தை } நமது ஹ்ருதயத்தை
நன்றாக நாடி } உள்ளபடி ஆராய்ந்து
நிற்கும் } போருகிற
மால் அறிய } எம்பெருமான்
இங்கு இவற் } திருவுள்ளத்தாலே
றில் ஆசை } ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில்
எமக்கு உளது } விருப்பம்
என் சங்கையி } எமக்கு இருக்குமோ
யினால் } என்னுமதிசங்கையாலே

தன் உயிரில்மற் } ஆத்மாவிலும் ஆத்மீயங்க
றில் } ளிலும்
நசை தான் } விருப்பம் தொலைந்த
ஒழிந்த } ஆழ்வார்
மாறன் தான் } அந்தத் தன்மையை
அந்நிலையை } அவ்வண்ணம் ஆராய்ந்து
அங்கு ஆய்ந்து } அருளிச்செய்தார்.
உரைத்தான் }

* * * கீழ்த்திருவாய் மொழியான * தேவிமாராவாரில் அதிசங்கையுண்டாகித் தீர்ந்தவள வேயல்லது தமக்கு அபேக்ஷிதமான பாஹ்யஸம்சுலேஷம் நேரவில்லையே; அதனால் ஆழ்வார்க்கு ஒரு சங்கையுண்டாயிற்று; “ஸம்ஸாரத்திலே நமக்கு நசையில்லையென்று நாம் எண்ணியிருக்கிறோம்; ஆனாலும் * உள்ளவாருள்ளிற்றெல்லாமுடனிருந்தறியும் ஸர்வேச்வரனுடைய திருவுள்ள மறிந்ததாக நமக்கு ஸம்ஸாரருசி இருக்கிறதுபோலும்; இல்லையாகில் எம்பெருமான் உபேக்ஷிக்கப் ப்ரஸக்தியிராதே; உபேக்ஷிக்கக் காண்கையாலே நமக்கு ஸம்ஸாரருசி இன்னமும் அறவில்லை யென்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கக்கூடும். அவன் அங்கனே திருவுள்ளம்பற்றினால் அது பொய்யாக இருக்கமாட்டாதே; நம்மையும்றியாமல் நமக்கு ஸம்ஸாரருசி உள்ளத்தினுள்ளே உறைகின்றதோ என்னவோ” என்றொரு சங்கையுண்டாயிற்று. அதனால் ஆத்மாத்மீயங்களில் நாம் நசையற்றபடியை ஆழ்வார் அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்த

அந்த
ந்து
ண்டு
னிவு

திருவாய்மொழியாம் நங்கள் வரிவளை யென்பது * காலம்பல சென்றும் காண்பதானே உங்க
னோ டெங்களிடையிலேயே *பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்றவிட்டு
இத்யாதி பாசங்கள் காண்க.

என் சங்கையினால்—என்கிற சங்கையினாலென்றபடி.

72

அங்கமரார்பேண வவர்நடுவேவாழ் திருமாற்கு*
இங்கோர்பரிவரிலையென்றஞ்ச—* என்கும்
பரிவருளரென்னப் பயந்தீர்ந்தமாறன் *
வரிகழல்தாள்சேர்ந்தவர்வாழ்வார்.

73

அந்த	அந்த நித்யனியிலே	எங்கும் பரிவர்	எவ்விடத்திலும் பரிவுள்ள
அமரர்	{ நித்ய ஸலிரிகளும் முத்தர்	உளர் என்ன	{ வர்கள் இருக்கின்றார்க
	சனும்		{ ளென்று எம்பெருமான்
பேண	{ மங்களாசாஸனம் பண்		{ கூற (அந்நால்)
	ணிக் கொண்டிருக்க	பயம் தீர்ந்த	{ அச்சம் தீரப் பெற்ற ஆழ்
அவர் நடுவே	{ அந்த நித்ய முத்தர்க	மாறன்	{ வாருடைய
வாழ் திருமா	{ ளோடே வாழ்கின்ற ஸர்		{ வரியையுடைய வீரக்கழ
ற்கு	{ வேச்வரனுக்கு	வரிகழல் தாள்	{ ளோடே கூடின திரு
இங்கு	இந்நிலத்திலே		{ வடிகளை
ஓர் பரிவர் இலை	{ பரிந்து காப்பிடுவார் ஒரு	சேர்ந்தவர்	{ அடைந்தவர்கள்
என்று	{ வருமில்லையென்று	வாழ்வார்	{ உஜ்ஜிவிக்கப் பெறுவர்கள்.
அஞ்ச	தாம் பயப்பட,		

*** கீழ்த்திருவாய்மொழியான *நங்கள் வரிவளையில் * ஓர் கோல நீல நன்னெடுங்
குன்றம் வருவதொப்பான்* என்று அதுஸந்தித்த அவனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹ வைவ
கதன்யத்திலே திருவுள்ளம் சென்று 'இப்படிப்பட்ட ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களுக்குக்
கொள்கலமான இவ்வடிவுடனே பாயோஜனாந்தரபரான தேவர்களின் காரியம் செய்கைக்காக,
பிரதிகூலர்வர்த்திக்கிற இந்த நிலத்திலே தனியே வந்தவதரித்து ஸஞ்சரிக்கின்றானே. பரிவர்
ஒருவருமில்லையே! என்ன தீங்கு நேரிடுமோ!, என்று ஆழ்வார் வயிறெரிந்து பயப்பட, அதற்கு
எம்பெருமான் "ஆழ்வீர்! நமக்குப் பரிகைக்கு முழுக்கூடும் முத்தரும் நித்யரும் உண்டு;
அந்நகுறையுமில்லை" என்றருளிச்செய்ய, ஆழ்வார் அச்சம் தீர்ந்தாராயிற்று * அங்குமிங்கும்
பதிகத்தில். இத்திருவாய்மொழியில்* கலக்கமில்லா நல்தவமுனிவர் கரைகண்டோர் துளக்க
மில்லாவானவரெல்லாம் தொழுவார்கள் என்ற பாசாத்தினால் ஆழ்வாருடைய அச்சம் தீர்ந்த
தாம் அழியத்தக்கது.

73

வாராமலச்சமினி மால்தன் வலியினையும் *
சீரார் பரிவருடன் சேர்த்தியையும்—* பாருமெனத்
தானுகந்த மாறன்தாள் சார்நெஞ்சே சாராயேல்
மானிடவரைச் சார்ந்து மாய்.

74

இனி அச்சம்	{ இனி மேலும் (ஆழ்வார்க்கு	பாரும் என	காட்டிக்கொடுக்க,
வாராமல்	{ அச்சம் மறுவலிடாதபடி	தான் உகந்த	{ (அது கண்டு) உகந்தருளின
	யாக	மாறன் தாள்	{ ஆழ்வாரது திருவடிகளை
மால்	ஸர்வேச்வரன்	நெஞ்சே சார்	{ நெஞ்சமே! அடைந்திடு;
தன் வலியினை	{ தன்னுடைய பராக்ரமங்	சாராய் ஏல்	{ அங்ஙனம் அடைய மாட்
யுந்	{ களையும்		{ டாயாகில்
சீர் ஆர் பரிவ	{ மேன்மை பொருந்திய	மானிடவரை	{ ஸம்ஸாரிகளோடே கூடி
ருடன் சேர்த்	{ அன்பரோடு தான் சேர்	சார்ந்து மாய்	{ ஸ்வரூபமழிந்துபோ.
தியையும்	{ ந்திருக்கிறபடியையும்		

***கீழே* அங்குமிங்கும் பதிகத்தில் ஆழ்வார்க்குண்டான அச்சத்தை எம்பெருமான்
ஒருவாறு தீர்த்திருக்கச் செய்தேயும், இன்னமும் இவர்க்கு நம் பக்கல் பரிவின் கனத்தாலே

அச்சம் மலுவலிடக் கூடுமென்றெண்ணி, பிரதிகூலர்க்குக் கணிசிக்கவொண்ணாதபடி அரணுடைத் தான திருச் செங்குன்றூரிலே மஹாசக்திமான்களான மூலாயிரம் வேதியர்கள் பரிந்து நோக்க, அவர்களுடன் தான் சேர்ந்து வாழ்கிறபடியையும் தனக்கு அஸாதாரணமாகவுள்ள வீர்ப பராக்ரமாத் துணைநீருத்தியையும் காட்டிக்கொடுக்க, அதனால் அச்சம்கெட்டு அவன்வடி வழகிலே நெஞ்சை வைத்து அதுபவித்து உகந்தாரென்பதைத் தெரிவிப்பதாம் * வார்டாவரு வித் திருவாய்மொழி.

இங்ஙனே யதுபவித்த ஆழ்வாருடைய திருவடிகளைச் சேர்ந்தால்தான் உஜ்ஜீவனம். இல்லை யேல் ஸம்ஸாரிகளோடே சேர்ந்து பாழாய்ப்போக வேண்டியது தான் என்றாராயிற்று. ... 74

மாயன்வடிவழகைக் காணாத வல்விடா யாய் * அதறவிஞ்சியழுதலற்றும்—* தூயபுகழ் உற்றசடகோபனை நாமொன்றிநிற்கும் போதுபகல்* அற்றபொழுதான தெல்லியாம்.

மாயன்	ஸர்வேச்வரனுடைய	தூயபுகழ் உற்ற	பரிசுத்த கீர்த்திவாய்ந்த
வடிவு அழகை	{ திவ்யமங்கள விக்ரஹ	சடகோபனை	ஆழ்வாரை
	{ னெளந்தர்யத்தை	நாம் ஒன்றி நிற்	{ நாம் கிட்டி நின்று அதுப
காணாத	{ ஸேவிக்கப் பெருமையா	கும் போது	{ விக்குங் காலம் எதுவோ
	{ லுண்டான		{ அதுகான்
வல் விடாயாயது	மிக்க வருத்தமானது	பகல்	பகலாகும்;
அற விஞ்சி	{ மிகவும் அதிகரிக்க (அத	அற்ற பொழு	{ அவ்வதுபவம் விச்சேதித்த
	{ னால்)	தானது	{ காலமானது
அழுது அலற்	அலற்றியழுதவாரன	எல்லி ஆம்	காளராத்திரியாகும்.
தும்			

*** கீழ்ப்ரஸ்துதமான அதுபவம் மாநஸாதுபவமாத்திரமாய் பாஹ்யஸம்ச்லேஷ யோக்ய மல்லாமையாலே மிகவும் நோவுபட்டு காட்டுத்திகதுவினாற் போலே சாலவும் பரித பித்து, அவனது வடிவழகைப் பலபடியாக வருணித்துக்கொண்டு பெருங்கூப்பிடாகக் கூப்பிடு கிற திருவாய்மொழி * மாயக்கூத்தாவாமனா வென்பது. 75

எல்லி பகல்நடந்த விர்தவிடாய் திருகைக்கு *
மெல்லவந்து தான்கலக்க வேணுமென—* நல்லவர்கள்
மன்னுகடித்தானத்தே மாலிருக்கமாறன் கண்டு
இந்நிலையைச் சொன்னாணிருந்து.

எல்லி பகல்	{ இரவும் பகலும் ஓயாதே	நல்லவர்கள்	{ நற்புகழ் வேதியர்களிலே
நடந்த	{ வளர்ந்த	மன்னு	{ பெற்று வாழ்கிற
இந்த விடாய்	{ கீழ்த்திருவாய்மொழியி	கடித்தானத்தே	{ திருக்கடித்தானத்திலே
திருகைக்கு	{ லுண்டான வருத்தம்	மால் இருக்க	{ அந்த ஸர்வேச்வரன் எழுந்
	{ தீர்வதற்காக		{ தருளியிருக்க
மெல்ல வந்து	{ பைய வந்து (எம்பெரு	மாறன் கண்டு	{ அவ்விருப்பை ஆழ்வார்
தான் கலக்க	{ மான்) தான் ஸம்ச்லே	இருந்து	{ ஸேவித்து
வேணும் என	{ ஷிக்க வேணுமென்	இந்நிலையை	{ நிலைபெற்றிருந்து
	{ நெண்ணி	சொன்னான்.	{ இந்தச் செய்தியை
			{ அருளிச்செய்தார்.

*** கீழே அநவாதமாக நிகழ்ந்த தம்முடைய பெருவிடாய் கெடும்படி தம்மோடே வந்து ஸம்ச்லேஷிக்க விரும்பி அடுத்தணித்தாகத் திருக்கடித்தான மென்னும் மலைநாட்டுத் திருப் பதியிலே வந்திருந்து தம்பக்கலிலே மிகவும் ஆவல் கொண்டிருக்கிறபடியை அவன் காட்டிக் கொடுக்க, அதனை அதுஸந்தித்து ஆழ்வார் தாம் ஹ்ருஷ்டராகிற படியைத் தெரிவிப்பதாம் * எல்லியுங்காலையும் பதிகம். 76

இருந்தவன் தான் வந்து இங்கிவரெண்ணமெல்லாம்*
திருந்த விவர்தந்திறத்தே செய்து—* பொருந்தக்
கலந்தினியனையிருக்கக் கண்டசடகோபர்*
கலந்தநெறி கட்டுரைத்தார் கண்டு.

77

இருந்தவன் தான்	திருக்கடித்தானத்திலிருந்த ஸர்வேச்வரனே	பொருந்த கலந்து	ஒரு நீராய்க் கலந்து
இங்கு வந்து	இவ்விடத்தேற வந்து	இனியன் ஆய்	இனிமையோடேயிருக்கும்
இவர் எண்ணம்	இவ்வாழ்வாருடைய மனோ	இருக்க கண்ட	படியை ஸேவித்த
எல்லாம்	ரதம் முழுவதும் முற்	சடகோபர்	ஆழ்வார்
திருந்	றுப்பெற	கலந்த நெறி	அவன் தம்மோடு ஸம்சலே
இவர் தம்	இவரிடத்தே அருள்	கண்டு	உதித்த படியை
திறத்தே	செய்து	கட்டுரைத்தார்	திருவுள்ளத்தாலே கண்டு
செய்து			அருளிச் செய்தார்.

* * * திருக்கடித்தானத்திலிருப்பைக் கீழ்த்திருவாய் மொழியான * எல்லியுங் காலையில் காட்டிக் கொடுத்த எம்பெருமான் ஆழ்வாரிருப்பிடத்தளவும் மெள்ள வந்து தன்னை முற்றாட் டாக அதுபவிக்கும் படியாக்கி வைத்து ஒரு நீராகக் கலந்து அந்தாலே தான் இனிமை பெற னுயிரிடுக்கிறபடியைக் கண்ட ஆழ்வார் அவன் தம்முடனே வந்து கலந்தபடியைப் பேசினார் என்று * இருத்தும் வியந்து பதிகத்தில்.

77

கண்ணிறைய வந்து கலந்த மாலிக்கலனி *
நண்ணிலையாவேணுமெனச் சிந்தித்து —* தண்ணிதெனும்
ஆருயிரினேற்றமது காட்ட ஆய்ந்துரைத்தான் *
காரிமாறன் தன்கருத்து.

78

கண்ணிறைய வந்து கலந்த மால்	கண்ணூர் வந்து கலந்த எம் பெருமான்	ஆர்உயிரின் ஏற்றம் அது காட்ட	அருமையான ஆத்மாவின் டைய
இக்கலவி திண்	இந்தக் கலவியானது சாச்வ	காரி மாறன் ஆய்ந்து	ஏற்றத்தைக் காட்டிக் கொடுக்க
கிலை ஆ	தமாயிருக்க வேணுமென்	தன் கருத்து உரைத்தான்	ஆராய்த்து ஆழ்வார்
வேணும் என சிந்தித்து	றெண்ணி		தமது திருவுள்ளத்தை
கண்ணிது எனும்	கீழே சிறிய தென்பதாக ஆழ்வார் பேசின		அருளிச் செய்தார்.

* * * * இருத்தும் வியந்தென்கிற கீழ்த்திருவாய் மொழியிலே பேருவகையோடேயதுப விக்கிற வளவில் ஆழ்வார் * சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் * என்று தம்முடைய சிறுமையை அது ணத்தித்தார்; அதனால் இவர் ரைச்யாதுஸந்தானம் பண்ணி அகலக்கூடுமென்றெண்ணின் எம் பெருமான் இந்த ஸம்சலேஷம் இடையறாது செல்ல வேணு மென்று கருதி, 'ஆழ்வார்! மிகவுயர்ந்த தான் ஆத்மவஸ்துவை நீர் தண்ணிதாக நினைப்பது தருதயன்று; இதன் ஏற்றத்தைக் காணீர்' என்று ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க, இனி ரைச்யாதுஸந்தானம் பண்ணி அகலமாட்டாமையாகிற தமது திருவுள்ளத்தை வெளியிட்டாராழ்வார் * கண்கள் சிவந்து பதிகத்தில். "தெருளும் மருளும் மாய்த்தோமே" என்ற பாசுரத்தில் நோக்காக "காரிமாறன் தன் கருத்து ஆய்ந்துரைத்தான்" என்றது.

78

கருமால் திறத்திலொரு கண்ணிகையாம் மாறன் *
ஒருமாகலவியுரைப்பால்—* திரமாக
அங்கியருக்காகா தவன்றனக்கேயாகு முயிர் *
அங்கிலையையோரு நெடிதா.

79

சுருமால் திறத்	புநீகிருஷ்ண பகவான் விஷயத்தில்	திரம் ஆக	ஸ்திரமாக
ஒரு கன்னிகை	ஒரு கன்னிகையின் தன்மையை யடைந்த ஆழ்வார்	உயிர் அன்னியருக்கு ஆகாது	ஆத்மா அந்ய சேஷப் படாமல்
ஆம் மாறன்	ஒரு விலக்ஷண ஸம்ச்சுலக்ஷணங்களை (த்தோழி பேச்சாலே) அருளிச் செய்ததனால்	அவன் தனக்கே ஆகும் அந்நிலையை	அப்பெருமானுக்கே உரித்தாம் நிலையையை
ஒரு மா கலவி உரைப்பால்		நெடிது ஆ ஒரும்	திர்க்கமாக ஆராய்மின்.

* * * ஆழ்வார் தம்முடைய அந்நியர்ஹத்வத்தைத் தோழி பாசரத்தாலே வெகு சமத் காரமாக அருளிச் செய்த பதிகம் * சுருமாணிக்கமலே யென்பது. பராங்குச நாயகி விவாஹ யோக்யமான பருவம் வாய்ந்தவனாக இருந்ததனால் அவளுக்கு விவாஹம் நடத்தவேண்டுமென்று மாதா பிதாக்கள் எண்ணி ஸ்வயம்வரஸந்தா ஹம் பண்ணின வளவிலே * அன்றிப்பின் மற்றொரு வர்க்கு என்னைப் பேசலொட்டேன் மாலிருஞ் சோலை யெம்மாயற்கல்லால் * மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படியில் வாழ்கில்லேன் * என்னும்படியான தன்மை வாய்ந்திருக்கிற தலைவி அந்த விவாஹ ஸன்னாஹத்தைத் தவிர்க்க வேண்டி ஏற்கனவே தனக்கு எம்பெருமானோடே விவாஹமாய்விட்ட தென்பதைத் தன் வாக்காலே சொல்லிக்கொள்ள இயலாதாகையாலே தோழி ஊஹமாகச்சொல் லுகிற பாசரத்தாலே [ஏற்கனவே கலவி நடந்துவிட்டாப் போலிருக்கிறதே! என்று தெரிவிக்கும் முகத்தாலே] அந்நியர்ஹத்வம் வெளியிட்டபடி.

இப்பாட்டினீற்றடியில் “இந்நிலையை” என்கிற பாடம் தவறு; “அந்நிலையை” என்பதே நன்கு பொருந்தும். ஆ என்பது ஈற்றுச் சீராதலால். 79

நெடுமாலழகுதனில் நீள்குணத்தில் * ஈடு
படுமானிலையுடைய பத்தர்க்கு—* அடிமைதனில்
எல்லேநிலம்தானாக வெண்ணினுன்மாறன் * அது
கொல்லேநிலமான நிலை கொண்டு.

80

நெடுமால் அழகு	ஸ்ரீவேசவானுடைய வடிவழகிலும்	எல்லை நிலம் தான் ஆக மாறன் எண்ணினான்	சரமாவதி தாஸ்யம் தமக் கேயுள்ளதென்று ஆழ்வார் அத்யவஸாயங் கொண்டார்; (எதனாலே யென்னில்)
தனில்	குண விசேஷத்திலும்		
நீள் குணத்தில்	சுபேதம்படியான		
ஈடு படும்	சிறந்த தன்மையுடைய ரான		
மா நிலை உடைய	பாகவதர்களுக்கு அடிமைப் படும் திறத்தில்	அது கொல்லை நிலம் ஆன நிலைகொண்டு	அந்த பாகவத சேஷத்வமே இதற்குமேலில்லையென்ன லாம் படியான உத்தம புருஷார்த்த மென்று கொண்டு.
பத்தர்க்கு அடிமை தனில்			

* * * கீழ்த்திருவாய் மொழியாகிற * சுருமாணிக்க மலையில் ஆத்மாவுக்குச் சொன்ன பகவதந்நியர்ஹத்வமானது நிலை நிற்பது பாகவத சேஷத்வபரீயந்தமானால் எனனுமிடத்தை யதுஸந்தித்து “அவனுடைய ஸௌந்தர்ய சீலாதிசூரில் தோற்று அடிமைபுக்கிருக்கும் பாகவதர்களுக்கு சேஷமாயிருக்குமிருப்பே எனக்குப் புருஷார்த்தம்” என்றறுதியிட்டு அந்தப் பரமார்த்தத்தை * நெடுமாற்கடிமை யெனும் பதிகத்திலே ஆழ்வாரருளிச் செய்தாரென்கை.

கொல்லை நிலம்—இதற்கு மேலாக வொரு நிலமில்லையென்னலாம்படி சரமாவதியானநில மென்க. இரண்டாமடியில் “பத்தர்” என்றே பாடம் வழங்கிவருகின்றது! “பத்தர்க்கு” என்று புனீகோசங்களிற் பெரும்பாலும் காண்கிற பாடம் மிக அழகியது. அதுவே கொள்ளத்தக்கது.

கொண்டபெண்டிர் தாம்முதலாக் கூறுமுற்றார் கன்மத்தால்
அண்டினவரென்றே யவரைவிட்டு—*தொண்டருடன்
சேர்க்கும் திருமாலேச் சேருமென்றான் * ஆர்க்குமிதம்
பார்க்கும் புகழ்மாறன் பண்டு.

81

ஆர்க்கும் இதம் } அனைவர்க்கும் ஹிதமே சிந்
பார்க்கும் } திக்கிற யசஸ்ஸியான நம்
புகழ் மாறன் } மாழ்வார்
பண்டு } முன்பு
கொண்ட பெண் } மனைவி முதலாகச் சொல்
டிர் தாம் } லப்படுகிற பந்துவர்க்க
முதலாகுகளும் } மெல்லாம்
உற்றார் }

கன்பத்தால் } கம்மோபாதியாலே நெருங்
ஆண்டினவர் } குமவர்களத்தனை பென்று
என்ற } கொண்டு
அவரை விட்டு } அந்த ஆபாஸபந்துக்களை
விட்டு } விட்டு
தொண்டருடன் } நம்மை பாகவத கோஷ்டி-
சேர்க்கும் } யிலே சேர்க்க எல்லவ
திருமலை } னை ஸர்வேச்வரனை
சேரும் என்றான் } சேருங்கோ ளென்று உப
தேசித்தார்.

* * * தன்னைப் பற்றினொரை பாகவதர்கள் திருவடிகளிலே சேர்த்து அகழித்தருள வல்ல
ஸர்வேச்வரனை ஸகலவிதபந்துவாமாவான்; அல்லாதாரடங்கலும் ஓளபாதிபந்துக்கள்; ஆன
பின்பு ஓளபாதிபந்துக்களை விட்டு திருபாதிக ஸகலவித பந்துவாமான ஸர்வேச்வரனுக்கு
அடிமை செய்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்று, அனைவர்க்கும் ஹிதவிதையான ஆழ்வார் உபதேசித்
தருளின பதிகம் * கொண்ட பெண்டிரென்பதாம். 81

பண்டையுறவான பரணைப் புளிங்குடிக்கே
கண்டு * எனக்கெல்லாவற்றின் காரியமும் — * தண்டறநீ
செய்தருளென்றே யிரந்த சீர்மாறன் தாளினையே *
உய்துணையென் றுள்ளமேயோர். 82

பண்டை உறவு } அநாதிவித்தமான ஸம்பந் } தண்டு அறநீ } தட்டில்லாமல் நீ செய்த
ஆன பரணை } தத்தையுடையன பரம } செய்தருள் } ருள வேணும்' என்று
புளிங்குடிக்கே } புருஷனை } என்று
கண்டு } திருப்புளிங்குடியிலே } இரந்த } பிரார்த்தித்த
எனக்கு } ஸேவித்து } சீர் மாறன் } ஆழ்வாருடைய
எல்லா உறவின் } 'அடியேனுக்கு } தான் இனையே } உபய பாதங்களை
காரியமும் } ஸகலவிதமான உறவினு } உய்துணை என்று } நமக்கு உஜ்ஜீவ நோபாய
டையவும் காரியங்களை } உள்ளமே ஓர் } மென்று
உள்ளமே ஓர் } நெஞ்சே! நினை.

* * * திருபாதிக பந்துவான ஸர்வேச்வரனைத் திருப் புளிங்குடியிலே ஸேவித்து எனக்கு
ஸகலவித பந்துச்ருத்யமும் நீ செய்தருள வேணும்' என்று ஆழ்வார் பிரார்த்தித்த படியைக்
கூறுவதாம் * பண்டை நாளாலே பதிகம். * சோதிவாய் திறந்துன் தாமரைக் கண்களால் நோக்
காய் * நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய் * என்றிப்படி பாகரந்தோறும் ஒவ்வொரு வகையான
பிரார்த்தனை யிருப்பது காண்க. தண்டு அற— தடையின்றிக்கே; அல்லது. காலதாமதமின்றி. 82
ஓரா நீர் வேண்டினவை யுள்ளதெல்லாம் செய்கின்றேன் *
நாராயணனன்றோ நானென்று— * பேருறவைக்
காட்டவவன் சிலத்தில் கால்தாழ்ந்த மாறனருள் *
மாட்டிவிடும் நம்மனத்து மை. 83

நீர் ஓரா வேண்டி } ('ஆழ்வீர்!') நீர் ஆராய்ந்து } அவன் சிலத்தில் } அப்டெருமானது சில
னவை உள் } அபேக்ஷித்தவை யெல் } கால் தாழ்ந்த } குணத்திலே
ளது எல்லாம் } லாவற்றையும் } மாறன் அருள் } ஆழங்காற்பட்ட
செய்கின்றேன் } நான் தலைக்கட்டித் தருகின் } நம் மனத்து } ஆழ்வாருடைய திருவரு
நான் நாராய } நான் ஸர்வ சக்தனை } மை } ளானது
ணன் ஆன் } நாராயணனன்றோ } மை } நமது நெஞ்சிலுள்ள
றோ என்று } என்று (எம்பெருமான்) } மை } அஜ்ஞான விருளை
பேர் உறவை } தனது சிறந்த உறவையும் } மாட்டி விடும், } மாளச் செய்துவிடும்.
காட்ட }

* * * கீழ்த்திருவாய் மொழியாகிய பண்டை நாளில் எனக்கெல்லாவற்றின் காரியமும் செய்தருளவேணுமென்று இரந்த ஆழ்வரை கோக்கி 'ஆழ்வார்! நீ பிரார்த்திக்க வேணுமோ? நானே 'பிரார்த்தித்துச் செய்ய வேண்டும் படியன்றோ எனக்குண்டான நாராயணத்வபாயுத்த மான உதிரத் தெறிப்பு இருப்பது. ஆன பின்பு நானே உம்முடைய ஸர்வாபேகிதங்களையும் நிறைவேற்றிக் கொடுக்கிறேன்' என்று எம்பெருமானருளிச் செய்ய, தன் பெறுமை பாராதே என் சிறுமை பாராதே இப்படியருளிச் செய்வதே! இதொரு சிலகுணமிருக்கும்படியென்!, என்று அவனுடைய சில குணத்திலே யீடுபட்டுப் பேசினது * ஓராயிரமாய் பதிகம்.

ஓரா—செய்வாவென்னும் வாய்பாட்டிற் தகாலவினையெச்சம்.

83

மையார்கண் மாமார்பில் மன்னும் திருமாலே *
கையாழிசங்குடனே காணவெண்ணி—* மெய்யான *
காதலுடன் கூப்பிட்டுக் கண்டுகந்த மாறன்பேர்
ஓதவய்யுமே பின்னுயிர்.

84

மை ஆர் கண் மா	{ மையணிந்த கண்களை யுடையளான பெரிய பிராட்டியானவள்	மெய் ஆன காத லுடன் கூப் பிட்டு	{ உண்மையான அபி நினை சத்தோடே கூவி யழைத்து
மார்பில் மன் னும்	{ திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணப் பெற்ற	கண்டு உகந்த மாறன் பேர்	{ அவ்வாறே ஸேவித்து உள்ளம் பூரித்த ஆழ் வாருடைய திருநாமங் களை அநுஸந்திக்கவே
திருமாலே	எம்பெருமானே	ஓத	{ விலகாணமான ஆத்ம வஸ்து உஜ்ஜீவிக்கும்.
கை ஆழி சங்கு டனே காண எண்ணி	{ திருக்கை நிறைந்த திரு வாழி திருச் சங்குகளு டனே ஸேவிக்க விரும்பி	இன் உயிர் உய் யும்	{ விலகாணமான ஆத்ம வஸ்து உஜ்ஜீவிக்கும்.

* * * திருமார்பிலே பிராட்டி திகழ நின்ற திருமலைத்திருவாழி திருச்சங்குகளுடனே ஸேவிக்க ஆசைப்பட்டு ஆழ்வார் கூப்பிட, தூணிலே தோன்றிச் சிறுக்கனுக்கு உதவினாப்போலே எம்பெருமான் மாநஸமாகத் தோன்றித் தன் குணங்களை யநுபவிப்பிக்க, அதனை யநுபவித்து உகந்தபடியைக் கூறுவதாம் * மையார் கருங்கண்ணிப் பதிகம்.

மா—ஸ்ரீ மஹா கௌமீ; வட சொல்.

84

இன்னுயிர்மால் தோன்றின திங்கென்னெஞ்சிலென்று * கண்ணால்
அன்றவனைக் காணவெண்ணியாண்பெண்ணாய்—* பின்னையவன்
றன்னை நினைவிப்பவற்றால் தான்தளர்ந்த மாறனருள் *
உன்னுமவர்க்குள்ள முருகும்.

85

இன் உயிர் மால்	{ எனக்குத் தரகளுள் எம் பெருமான்	ஆண் பெண் ஆய்	{ ஆண் தன்மை குலைந்து பெண் தன்மை யடைந்து
இங்கு தோன்றி னது	{ இப்போது ஸேவை ஸாதித் ததானது	பின்னை அவன் தன்னை நினை விப்பவற்றால்	{ மேலும் அப்பெருமானே நினைப்பூட்டுகின்ற மேகம் முதலியவற்றால்
என் நெஞ்சில் என்று	{ எனது நெஞ்சிலே யன்றி ப்ரத்யக்ஷமாக வில் லையே' என்று (வருந்தி)	தான் தளர்ந்த மாறன் அருள்	{ தளர்ச்சியடைந்த ஆழ்வாருடைய க்ருபையை அநுஸந்திப்பவர்களுக்கு
அன்று அவனை கண்ணால் காண எண்ணி	{ அப்போது அப்பெருமா னைக் கண்ணார்க் கண் டதுபவிக்க விரும்பி	உன்னுமவர்க்கு உள்ளம் உருகும்.	{ நெஞ்சு குழையும்.

* * * கீழ்த்திருவாய் மொழியாகிய * மையார் கருங்கண்ணியில் உண்டான அநுபவம் மாநஸாநுபவமாகையாலே அவனை பாஹ்ய காணங்களாலே அநுபவிக்க விரும்பி அப்போதே அந்த விரும்பம் நிறைவேறப் பெறுமையாலே ஒரு பிராட்டி தசையை யெய்தி ஸ்மாரக பதார்த் தங்களாலே [பகிஷ்ஸமுஹங்களாலும் மேகஸமுஹங்களாலும்] ஆழ்வார் தளர்ந்த படியைக் கூறு வதாம் * இன்னுயிர்ச் சேவலும் பதிகம்.

85

உருகுமாலென்னெஞ்ச முன்செயல்களெண்ணி *
பெருகுமால் வேட்கையெனப்பேசி --* மருவுகின்ற
இன்னாப்புடனவன்சீ ரேய்ந்துரைத்தமாறன் சொல் *
என்னைச்சொல்லாதிருப்ப தெங்கு.

86

உன் செயல்கள் எண்ணி	{ (எம்பெருமானே!) உனது சரிதைகளை நினைத்து	அவன் சீர் ஏய் ந்து உரைத்த	{ அப்பெருமானது ப்ரண யித்வ குணத்தைப் பொருத்தமாக எடுத்த துரைத்த
என் நெஞ்சம் உருகும்	{ எனது உள்ளம் உருகா நின்றது;	மாறன் சொல்	{ ஆழ்வாருடைச ஸ்ரீஸூக்தி தைய
வேட்கை பெரு கும் என பேசி	{ (அதற்கு மேலே) ஆசை யும் அதிகரித்து வாரா நின்றது' என்று கூறி	என் நா சொல்லாது	{ எனது நாவானது
மருவுகின்ற இன்னாப் புடன்	{ (கீழே ஸ்மாரக பதார்த்தங் களாலே நோவு பட்டு) அதுவர்த்திக்கின்ற அந்த அவஸாதத்துடனே	இருப்பது எங்கு	{ அதுஸந்திபாம விருப்பது எவ்விடத்தில்?

* * * கீழ்த்திருவாய்மொழியாகிய * இன்னுயிர்ச் செவலில், ஸ்மாரகபதார்த்தங்களாலே
நோவுபட்டுச் செல்லா நிற்கச் செய்தே, * இருந்தும் விபந்தென்கிற திருவாய் மொழியிலே
தலை தடுமாறுகக் கலந்த கலவி நினைவுக்கு வந்து தரிக்க, அதனைப்பருளிச் செய்த திருவாய்மொழி
யாம் * உருகுமால்கெஞ்சப்படுகம்.

திருவாய் மொழியில் "உருகுமால் நெஞ்சம்" என்று பாசரமிருந்தாலும், இங்கு,
வெண்பாவாகையாலே வெண்டனைக்குச்சேர "உருகுமால் என்னெஞ்சம்" என்றே சுத்தபாட
மாகும்.

86

எங்காதலுக்கடி மாலேய்ந்த வடிவழகென்று *
அங்காது பற்றாசா வாங்கவன்பால் --* எங்கு முள்ள
புள்ளினத்தைத் தூதாகப்போகவிடும் மாறன்றான் *
உள்ளினர்க்குத் தீங்கையறுக்கும்.

87

எம் காதலுக்கு அடி மால் ஏய்ந்த வடிவு அழகு என்று அங்கு ஆது பற் ருக ஆ	{ எமது அன்புக்குக் காரணம் எம்பெருமானிடத் துள்ள விக்ரஹ ஸௌந்தரியமே என்று அறுதியிட்டு அந்த வடிவழகே ஆலம் பனமாக	எங்கும் உள்ள புள் இனத்தை தூது ஆக போக விடும்	{ எவ்விடத்து முள்ள பற வைக் கூட்டத்தை தூதனுப்பின
ஆங்கு அவன் பால்	{ அப்பெருமானே நோக்கி அவனுறையுமொரு திருப்பதியிலே	மாறன் தான் உள்ளினர்க்கு தீங்கை அறுக்கும்	{ ஆழ்வாருடைய திருவடி களானவை தம்மை அதுஸந்தித்தவர் களுடைய தீமைகளைப் போக்கிவிடும்.

* * * கண்ணாற் கண்ட பகதிகளை யெல்லாம் தூது விடுகிற பதிகமாம் * எங்கான லகங்
கழிவாயென்பது ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் "தம்பிழையும் சிறந்த செல்வமு." இப்பாதி குர்ணை
யில் ".....ஸௌந்தர்யங்களை யுணர்த்தும் வ்யூஹவிபவ பாத்வத்வயார்ச்சகைகள் தூது நாலுக்கும்
விஷயம்" என்று, ஸௌந்தர்யமே பற்றாசாக இத்திருவாய் மொழியில் தூது விட்டதாக அருளிச்
செய்ததற்கேற்ப முன்னடிகள் அருளிச் செய்யப்பட்டன.

87

அறுக்குமிடரென்றவன்பா லாங்குவிட்டவதூதர் *
மறித்துவரப் பற்றாமனத்தால் * அறப்பதறி
செய்யதிருநாவாயில் செல்லநினைந்தான் மாறன் *
மையலிஹ் செய்வறியாமல்.

88

இடர் அறுக்கும் என்று	{ நமது துயரங்களைப் போக்கியருள்வ னென்று கொண்டு	அற பதறி மையலினால்	{ மிகவும் விரைந்து அறிவுகலக்கத்தினால்
அவன் பால் ஆங்கு விட்ட தூதர்	{ அப்பெருமானைக் குறித்து அனுப்பப் பட்ட தூதர்	செய்வு அறியா மல்	{ செய்ய வேண்டியது இன்ன தென்றறியாமல்
மறித்து வர பற்றா மனத் தால்	{ மீண்டு வருமளவும் ஆறி யிருக்கமாட்டாத திரு வுள்ளத்தாலே	மாறன் செய்ய திருநா வாயில்	{ ஆழ்வார் விலகலுண்டான திருநா வாய்ப் பதியை நோக்கி செல்லநீனைந்தன் எழுந்தருள முயன்றார்.

* * * கீழ்த்திருவாய் மொழியாகிய * எங்கானலில் விடப்பட்ட தூதர் அத்தலைப்பட்டு
எம்பெருமானுக்கு ஸ்வதையை யறிவித்து மீண்டு வருவதற்கு முன்னே ஆழ்வார் மிகவும் பதறித்
திருநாவாயிலே செல்ல நீனைந்த படியைக் கூறுவதாம்* அறுக்கும் வினையாயின பதிகம் ஈற்றடி
யில் 'செய்வதறியாமல்' என்கிற பாடம் மறுக்கத் தக்கது; தனை தட்டுதலால். செய்வு என்றாலும்
செய்வதென்றே பொருள்படும்; 'விளக்கியைகள் செய்வால்' என்ற உபதேசரத்னமாலேப் பிர
யோகமும் காண்க. 88

மல்லடிமை செய்யும் நாள் மால்தன்னைக் கேட்க * அவன்
சொல்லுமளவும் பற்றுத்தொன்னலத்தால்—* செல்கின்ற
ஆற்றுமைபேசி அலமந்த மாறனருள் *
மாற்றுகப் போகுமென்றன்மால். 89

மல் அடிமை செய்யும் நாள்	{ பரி பூரணமான கைங்கரியம் செய்யப் பெறுங் காலம் எப்போதோ வென்று	தொல் நலத்தால்	{ இயற்கையான பக்தியினால் செல்கின்ற ஆற் றுமை பேசி
மால் தன்னை கேட்க	{ எம்பெருமானைக் நோக்கிக் கேட்க	அலமந்த மாறன்	{ தமக்கு நிகழ்கின்ற ஆற்றா மையை எடுத்துக் கூறி அலமாப்பை யடைந்த ஆழ்வாருடைய
அவன் சொல் லும் அளவும் பற்று	{ அப்பெருமான் அறுதியிட் டுச் சொல்லுமளவும் ஆறி யிருக்கமாட்டாத	அருள் மாற்று ஆக என்றன் மால் போகும்	{ கருணையே மருந்தாக எனது அஞ்ஞானம் தொலையும்.

* * * கீழ்த்திருவாய் மொழியாகிய * அறுக்கும் வினையில் * அடியேனனுக்கப் பெறு
நாள் எவை கோலோ * ஓர் நாளறியேனே * நாளே லறியேன் * கண்ணாக்களிக்கின்ற திங்
கென்று கொல்கண்டே * என்றிப்படி பலகால் பேசின ஆழ்வார் நித்ய கைங்கரியம் செய்யப்
பெறும் நாள் என்றைக் கென்று எம்பெருமானைக் கேட்க, அவன் அறுதியிட்டுச் சொல்லுமள
வும் பொறுத்திருக்கமாட்டாமையினாலே தமக்கு நிகழ்கின்ற ஆற்றுமையைப் பேசின பதிகம் *
மல்லிகை கமழ் என்பதாம். 89

மாலுமது வாஞ்சை முற்றும் மன்னுமுடம்பின் முடிவில் *
சாலநண்ணிச் செய்வனெனத் தாலுசந்து—* மேலவனைச்
சீரார் கணபுரத்தே சேருமெனும் சீர்மாறன் *
தாராளே நந்தமக்குத் தான். 90

மால்	எம்பெருமான்	தான் உகந்து	தாம் மனமகிழ்ந்து
உமது வாஞ்சை முற்றும்	{ ('ஆழ்வார்') உம்முடைய அபேகிதங்கனெல் லாவற்றையும்	மேல் அவனை	{ 'அப் பரம புருஷனை திருக்கண்ணபுரத்திற் சென்று ஆசிரியங் கோள்' என்றருனிச் செய்த
மன்னும் உடம் பின் முடிவில்	{ இந்த சீரத்தின் முடி விலே	சீர் ஆர் கணபு ரத்தே சேரும் எனும்	{ நம்மாழ்வார் நயக்கு தமது திருவடிகளைப் பாலா தித்தருளமாட்டாரோ?
சால நண்ணி செய்வன் என	{ மிகவும் பொருத்தமாகத் தலைக்கட்டித் தருகி றேன்' என்றருனிச் செய்ய,	சீர்மாறன் நந்தமக்கு தான் தாராளே	

*** 'நாளே லறியேன்' என்ற ஆழ்வாசை நோக்கி எம்பெருமான் 'ஆழ்வார்! உமக்கு இந்த தேஹாவஸானத்திலே உம்மைப் பரமபதத்திலே கொண்டு போய் அடிமை கொள்ளக் கடவோம்' என்று நாளிட்டிக்கொடுக்க, அத்தாலே திருவுள்ள முவந்து அப்பெருமானைத் திருநகண்ணபுரத்திலே சென்று சேருங்கொள்ளென்று பரோபகேசம் பண்ணின பதிகம் * மாலை நண்ணி யென்பதாம். * மரணமானால் வைகுந்தங் கொடுக்கும்பிரான் * என்றதில் நோக்கு. 90

தாளடைந்தோர் தங்கட்குத் தானே வழித்துணையாம் *
காளமேகத்தைக் கதியாக்கி—* மீளுதலாம்
ஏதாமிலாவிண்ணுலகிலேகவேண்ணும் மாறனென*
கேதமுள்ளதெல்லாம் கெடும்.

91

தான் அடைந் } தன் திருவடிகளைப் பற்றி
தோர் தங் } னவர்களுக்கு
கட்கு }
தானே வழித் } தானே மார்க்கப்பந்துவா
துணை ஆம் } கின்ற காளமேகப் பெரு
காளமேகத்தை } மாலை
கதி ஆக்கி } வழிக்கு அகல்கனாகக்
கொண்டு
மீளுதல் ஆம் } மீட்சியாகிற குற்றமில்லாத
ஏதம் இலா }

விண் உலகில் பரமபதத்தில்
ஏக எண்ணும் எழுந்தருள எண்ணின
மாறன் என { ஆழ்வார் என்று சொன்ன
மாத் திரத்திலே
கேதம் உள்ளது } துக்கமென்று பேர்பெற்ற
எல்லாம் } றவை யெல்லாம் ஒழிந்து
கெடும் } போம்.

*** "மார்க்கப்பந்து சைத்யம் மோஹந்தே மடுவிடும்" என்பது ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தி. கீழே * மாணமானால் வைகுந்தங் கொடுக்கும் பிரான் * என்றபடியே 'தேஹாவஸானத்திலே பேறு' என்று எம்பெருமான் நாளிட்டிக் கொடுக்கையாலே போக வொருப்பட்டார் ஆழ்வார்; அவர்க்குத் திருமொகூர்க் காளமேகப்பெருமான் வழித்துணையாக அமைந்தார்; இவ்விஷயம் * தாளதாமரைத் திருவாய் மொழியிலே அருளிச் செய்யப்பட்டது. 91

கெடுமிடர் வைகுந்தத்தைக் கிட்டிவைப்போல *
தடமுடையனந்தபுரந்தன்னில்—* படவரவில்
கண்ணியில் மாற்காட்செய்யக் காதலித்தான் மாறன் * உயர்
விண்டனிவள்ளோர் வியப்பவே.

92

மாறன் } நம்மாழ்வார்
உயர் விண் } உயர்ந்த பரமபதத்திலுள்ள
தனில் உள் } கித்தியஸைமிகள் ஆச்சரி
ளோர் வியப்ப } யப்படும்படி
கெடும் இடர் } துக்கமற்றதான ஸ்ரீவை
வைகுந் } குண்டத்தை யடைந்து
தந்தை கிட்டி } அடிமை செய்யப்பெற்
றப் போல } ருப்போல

தடம் உடை } தடாகங்களையுடைய திருவ
அனந்தபுரம் } னந்தபுரத்திலே
தன்னில் }
படம் அரவில் } படமுடைய சேஷன் மீது
கண் துயில் } பள்ளி கொண்டருளும்
மாற்கு } திருமா லுக்கு
ஆள் செய்ய } அடிமை செய்ய
காதலித்தான் } விரும்பினார்.

*** பரமபதத்தில் போனால் அங்குச் செய்யக்கூடிய கைங்கரியங்களைத் திருவனந்தபுரத்திலே சேஷசாரியான ஸ்ரீபத்மநாபப் பெருமான் திருவடிகளிலே தாமும் தமருமாகச் சென்று செய்ய விரும்பினபடியைக் * கெடுமிடராய வெல்லா மென்கிற திருவாய் மொழியிலருளிச் செய்தாரென்க. 92

வேய்மருதோளிந்திரகோன் மேவுகிநின்றதேசத்தை *
தான்மருவாத்தன்மையினால் * தன்னையின்னம்—பூமியிலே
வைக்குமெனச் சங்கித்து மால்தெளிவிக்கத்தெளிந்த *
தக்கபுகழ்மாற னெங்கள் சார்வு.

93

வேய் மரு	முங்கில் போன்ற தோள்	தன்னை இன்னம்	தம்மை இன்னமும் இந்த
தோள் இந்	கனையுடையளான பிராட்	பூமியிலே	ஸர்ஸாரத்திலேயே இட்
திரை கோள்	டிக்கு வல்லபனுன எம்	வைக்கும் என	டுவைக்குமோவென்று
	பெருமான்	சங்கித்து	அதிசங்கித்து
மேவுகின்ற	எழுந்தருளியிருக்கு	மால் தெளிவிக்க	எம்பெருமான் தேற்றத்
தேசத்தை	மிடத்தை	தெளிந்த	தேறின
தான் மருவா		தக்க புழம்	தகுதியான புகழையுடைய
தன்மையினால்	தாம்புகப்பெறுமையினால்	மாறன்	ஆழ்வார்
		எங்கள் சார்வு	எமக்குப் புகல்.

*** தாம் மனோரதித்தபடியே அப்போதே அத்தேசத்திலே போய் அடிமை செய்யப் பெறுமையாலே கலங்கி 'பழையபடியே நமக்கு ஸம்ஸாரத்தி லிருப்பே சேஷித்து விடுகிறதோ, என்று, பாக்ருதி ஸம்பந்தத்தின் கொடுமையாலும் சர்வஸ்வாதந்திரியத்தைப் பற்றவும் தமக்கு ண்டான அதிசங்கையை * வேய்மரு தோளனைப் பதிகத்திலருளிச் செய்தாரென்க. மேலே சொன்ன அதிசங்கை முகபேதத்தாலே அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது—ஒரு படுக் கையிலேகூட விருக்கச் செய்தே பசு மேய்க்கப் போகிற விடியற்காலம் வந்து, அக்காலத்துக் கேற்ற குயில் மயில் முதலானவற்றினுடைய பாடலாடல் முதலான அடையாளங்களையும் காண் கையாலே அவற்றையே கொண்டு 'கண்ணபிரான் பசுமேய்க்கப் போனான்' என்று அதிசங்கை பண்ணி நோவு படுகிற இடைப் பெண்கள் பேச்சாலே அருளிச்செய்ததான் * வேய்மரு தோளி ணைப் பதிகத்திற்கு ஆழ்வார் தமக்குண்டான அதிசங்கையே உள்ளுறை பொருளாம்.

இதில் பத்தாவது பாட்டில் * செங்கனிவரபெங்களாயர் தேவே* என்றதின் சுவடறிந்து பூருவர்கள் நிர்வாழித்தபடியைத் தழுவி "மால் தெளிவிக்கத் தெளிந்த" என்றருளிச் செய்யப் பட்டது.

93

சார்வாகவேயடியில் தானுரைத்த பத்திதான் *
சோர் பலத்துடனே சேர்ந்ததனை—* சோராமல்
கண்ணுரைத்தமாறன் கழலினையே நாடோறும் *
கண்டுக்கொழுமென்னுடையகண்.

91

அடியில்	ஆரம்பத்தில் * வீடுமன்	சோராமல்	ஒன்றும் குறையாமல் அரு
	முற்றத்திலே	உரைத்த	ளிச் செய்த
சார்வு ஆகவே	எல்லார்க்கும் உபாதேய	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
	மாகவே	கழல் இணையே	உபய பாதங்களையே
தான் உரைத்த	தாமருளிச் செய்த பக்தி	நான் தோறும்	எப்போதும்
பத்தி தான்	யானது	என்னுடைய	எனது கண்கள்
சீர் ஆர் பலத்	சிறந்த பலனோடே சேர்ந்த	கண்	ஸேவித்துக்களிக்கும்.
துடனே	படியை யறிந்து	கண்டு உகக்கும்	
சேர்ந்ததனை			
கண்டு			

*** திருவாய்மொழி யென்பது ஒரு சிறந்த சாஸ்தரம். உபக்ரமித்த அர்த்தத்தை உப ஸம்ஹாரம் பண்ணுவதென்பது சாஸ்தரார்த்தமாகையாலே முதலில் உபக்ரமித்த பக்தியோகத் தை * சார்வே தவதெறிக் கென்கிற திருவாய் மொழியிலே உபஸம்ஹரித்தருளிநொன்கிறது. "பிணக்கறவைச் சார்வாக நிகமித்து" என்ற ஆசார்யஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தியும் காண்க.

94

கண்ணனடியினையில் காதலுறுவார்செயலே *
திண்ணமுறவே சுருங்கச்செப்பியே—*மண்ணவர்க்குத்
தானுபதேசிக்கை தலைக்கட்டினான் மாறன் *
ஆனபுகழ்சேர் தன்னருள்.

95

கண்ணன் அடி } எம்பெருமானது பதவினை
இணையில் } யில்
காதல் உறுவார் } பக்தியுடையவர்களின் செய்
செயலை } கையை
திண்ணம் உற } திடமாக
மாறன் } ஆழ்வார்
ஆன புகழ் சேர் } சிறந்த கீர்த்தியோடே
தன் அருள் } சேர்ந்த தமது க்ருபையி
னாலே

சுருங்க செப்பி } சுருக்கமாக அருளிச்
செய்து
மண்ணவர்க்கு } இவ்வுலகத்தவர்களுக்கு
தான் உபதேசிக் } தாம் உபதேசிக்குந்
கை தலைக் } தொழிலை முடித்துக்
கட்டினான் } கொண்டார்.

* * * எம்பெருமான் தம்மைப் பரம பதத்திலே மெண்டு போகப் பதறுகிறபடியைக் கண்டு, சரம தசையிலே புதைத்துக் கிடக்கும் மஹாநிதிகளைப் புத்திரன்முதலானார்க்குக் காட்டு மாபோலே ஆழ்வாரும் ஒருவருமிழ்வாதபடி எல்லார்க்கும் ஹிதங்களைச் சுருக்கமாக உபதேசிக்க வேண்டி * கண்ணன் கழிவினைப் பதிகத்திலே * தாள்வாய்மலரிட்டு நாள்வாய் நாடரே * பாடரவன் நாமம் * சுனைநன்மலரிட்டு நினைமின் நெடியானே * என்றிப்படி மனோவாக்காயங்க ளாகிற கரணதரயத்தாலும் ஆகும் வருத்தியை யுபதேசித்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

“செயலைச் சுருங்கச் செப்பி” என்றது “செய்யவேண்டிய காரியத்தை ஸப்சேஷமாக அருளிச்செய்து” என்றபடி.

அருளாலடியிலெடுத்த மாலன்பால் *
இருளார்ந்த தம்முடம்பையிச்சித்து —* இருவிசம்பில்
இத்துடன் கொண்டேக இசைவுபார்த்தேயிருந்த *
சுத்திசொல்லும் மாறன்செஞ்சொல்.

அருளால் } க்ருபையினாலே
அடியில் எடுத்த } (ஸம்ஸாரத்தில் கின்றும்)
மால் } அடியிலே யெடுத்தரு
அன்பால் } ப்ரேம விசேஷத்தாலே
இருள் ஆர்ந்த } ஹேயமான தமது திரு
தம் உடம்பை } மேனியை ஆசைப்பட்டு
இச்சித்து }
இருவிசம்பில் } பரமபதத்தில்

இத்துடன் } (தம்பை) இந்த சரீரத்
கொண்டு ஏக } தோடே கொண்டு போக
இசைவு பார்த் } (தமது) அனுமதியை
தே இருந்த } எதிர்பார்த்திருந்த
சுத்தி } அவனது சுத்தியை
மாறன் செஞ் } ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூகத்
சொல் } தியானது
சொல்லும் } தெரிவிக்கும்.

* * * திருவாய்மொழி தொடங்கும் போதே * மயர்வற மதிநலமருளினள் * என்னும் படியாக அடியிலே தம்மை விஷயிகரித்தருளின ஸர்வேச்வரன் தம்மைப் பரமபதத்தேறக் கொண்டு போகத் திருவுள்ளம்பற்றி, இந்த சரமதிருமேனியோடே கொண்டுபோகப் பாரித்து அதற்குத் தம்முடைய இசையை யெதிர்பார்த்திருந்தமையை ஆழ்வார் * அருள்பெறுவாரடி யார் பதிகத்திலே அருளிச் செய்தாரென்க. இப்பதிகத்திலே * இகழ்வின்றி யென்னெஞ்சத் தெப்பொழுதும் பிரியானே * என்ற பாசுரத்தில் நோக்காகவும், மேல் பதிகத்தில் * மங்க வொட்டுன் மாமாயை * என்றதை நோக்கியும் அருளிச் செய்தபடி.

இதில் மூன்றாமடியில் “இவரிசைவு பார்த்திருந்த” என்று சிலர் ஓதும் பாடம் மறுக் கவும் மறக்கவும் தக்கது. அதில் ‘இவர்’ என்பது அந்நவயிக்க வரியதன்று. இரண்டாமடியில் தம்முடம்பை யிச்சித்து’ என்றது போலஇங்கும் ‘தம்மிசைவு’ என்னப் பொருந்துமேயல் லது இவரிசைவு என்னப் பொருந்தாது. இவ்விஷயம் ஆழ்ந்த வயுத்பத்தியுடையார்க்கே அவ காஹிக்கும்.

செஞ்சொற்பரன்றனது சீராரும்மேனிதனில் *
வஞ்சித்துச்செய்கின்ற வாஞ்சைதனின் *—விஞ்சுதலைக்
கண்டவனைக்காற்கட்டிக் கைவிடுவித்துக்கொண்ட *
திண்டி-றல்மாறன் னந்திரு.

செஞ்சொல் பரன்	{ செஞ் சொற்களாலே பிரதி பாதிக்கப்படுகின்ற பசும புருஷன்	அவனை கால் கட்டி	{ அவன் திருவடிகளைக் கட் டிக்கொண்டு
சேர் தனது ஆரும் மேனி தனில்	{ தம்முடைய சிறந்த திரு மேனியிலே	கை விடுவித்துக் கொண்ட	{ (அவனது மாயவலையினுள் தாம் அகப்படாதபடி) தம்மை விடுவித்துக் கொண்ட
வஞ்சித்து செய் கின்ற வாஞ் சை தனின் விஞ்சுதலை கண்டு	{ வஞ்சனையாகச் செய்கிற விருப்ப மிகுதியைக் கண்டு	திண் திறல் மாறன் நம் திரு	{ திடமான சக்தியை யுடை யரான ஆழ்வார் நமக்குச் செல்வம்.

* * * தம்மோடே வந்து கலந்து தமக்கு விதேயனாய்த் தம் திருமேனியிலே மிகுந்த அபிரிவேசமுடையனாய்த் திருமேனியோடே தம்மைத் திருநாட்டிலேகொண்டு போகவேண்டுமென்று எப்பெருமான் காட்டுகிற குதூ ஹலத்தைக் கண்ட ஆழ்வார் 'ஐயோ! இவ்வழுக்குடம் பின் தோஷ மிகுதியை யறிபாமல் சாகுந்தனாயிருக்கிற விவனுக்கு இதின் தோஷத்தை யுணர்த்தி நோமாகில் இத்தைத் தவிர்வன்' என்று நினைத்து இதின் தோஷங்களை அவனுக்கறிவிக்க, அபிமத விஷயத்தில் அழுக்கு உசப்பாரைப்போல அது தானே அவனுக்கு மேல்விழுகைக்கு உடலாக 'பிரானே! இந்த வினையை நீ கழித்துக் கொள்ளவே வேண்டும்' என்று அவனைக் கால் கட்டி அந்த வாஞ்சையை விடுவித்துக் கொண்டாராழ்வார் * செஞ்சொற்களினாலென்கிற திருவாய்மொழியிலே.

ஸர்வசக்தனுன அவனுடைய பிடிவாதத்தையும் ஆழ்வார் ஸ்வசக்தியாலேமாற்றினாராக லால் 'திண் திறல் மாறன்' என்று மாமுனிகளிடம் விருது பெற்றாரென்க.

* மங்கலொட்டுன் மாயையை * என்கிற பாசரம் இத்திருவாய் மொழிக்கு உயிரானது. 'வேர் சூடுமவர்கள் மண்பற்றுக் கழற்றாதுப்போலே ஐஞரநியை விக்ரஹத்தோடே ஆதரிக்கும்' என்கிற ஸ்ரீவசநபூஷண ஸ்ரீஸூக்தியும் 'வேர் சூடுவார் மண்பற்றுப்போலே' என்கிற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தியும் இங்கே அதுஸந்தேயம். 97

திருமால் தன்பால் விருப்பம் செய்கின்ற நோர்கண்டு *
அருமாயத்தன் றகல்விப்பானென்—* பெருமால்நீ
இன்றென்பால்செய்வா நென்னென்ன இடருற்று நின்றான் *
துன்னுபுகழ்மாறனைத்தான் சூழ்ந்து. 98

திருமால் தன் பால்	{ ஸர்வேசுவரன் தம்மிடத்து	நீ பெருமால் செய்வான் என்	{ நீ மிக்க வியாமோஹத் தைச் செய்வானென்?
விருப்பம் செய் கின்ற நோர் கண்டு	{ அதிகமான ஆதாம் செய் யும்படியைக் கண்டு	என்ன தான்	{ என்று (ஆழ்வார்) கேட்க, (அப்போது) எம்பெரு மான் தான்
அன்று அரு மாயத்து அகல்விப் பான் என்	{ ('எம்பெருமானே!') இதற்கு முன்பெல்லாம் (என்னை) பாக்ருதியிலே யிட்டு வைத்து அகற்றி விடுவானென்?	துன்னு புகழ் மாறனை சூழ்ந்து	{ மிக்க புகழையுடையாரான அவ்வாழ்வாரை வீணந்து கொண்டு (அவர் கேட்ட கேள்விக்கு விடை சொல்லமாட்டா மல்) தடுமாறி நின்றான்.
இன்று என் பால்	{ இப்பொழுது என்னிடத்தில்	இடர் உற்று நின்றான்.	

* * * எம்பெருமான் ஆழ்வார் பக்கலிலே அளவுகடந்த அபிரிவேசத்தைக் காட்டத் தொடங்கினான்; அதுகண்ட ஆழ்வார் 'பிரானே! இன்றளவும் என்னைப் படுகுழியிலே தள்ளி வைத்து இன்று இங்கனே ஆதரிப்பதற்கு என்ன வேறு? என்று மடிபிடித்துக்கேட்க,

அதற்கு ஒரு மறுமாற்றமும் சொல்லப் போகாமையாலே எம்பெருமான் தடுமாறி நின்றான்; என்
பது * திருமால்குஞ் சோலைமலை யென்றே னென்கிற திருவாய் மொழியிலிருனிச் செய்யப்பட்ட
தாம். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தின் முடிவில் "இன்று அஹே துமக ஆதரிக்கிற நீ அநாத் நாதர" 98
ஹேது சொல்லென்று மடியைப் பிடிக்க" என்று தொடங்கி விரிவாக அருளிச்செய்துள்ள
விஷயங்கள் இங்கே அதுஸந்தேயம்.

சூழ்ந்துநின்ற மால்விசம்பில் தொல்லைவழிகாட்ட *
ஆழ்ந்ததனை முற்றுமதுபவித்து - * வாழ்ந்தங்
கடியருடனே யிருந்தவாற்றை யுரைசெய்தான் *
முடிமகிழ்சேர் ஞானமுனி.

99

முடி மகிழ்சேர் ஞானம் முனி	{ திரு முடியிலேவருளமலை யணிந்த ஞானமுனிவ ராகிய ஆழ்வார்	அதனை முற்றும் ஆழ்ந்து அது பவித்து	{ அங்குள்ள அதுபவங்களை யெல்லாம் ஆழ்ந்து அது பவித்து
சூழ்ந்து நின்ற மால்	{ தம்மைச் சூழ்ந்து நின்ற எம்பெருமான்	அங்கு வாழ்ந்து	{ அவ்விடத்தே வாஸம் பண்ணி
விசம்பில்	{ பரமபதத்தில்	அடியருடனே	{ நித்யமுக்தர்களுடனே
தொல்லை வழி காட்ட	{ அநாதி மார்க்கமான அர்ச் சிராதி மார்க்கத்தைக் காட்டிக் கொடுக்க	இருந்த ஆற்றை உரை செய்தான்	{ யிருந்தபடியை அருளிச் செய்தார்.

* * * எம்பெருமான் ஆழ்வாரைத் திருநாட்டிலே கொண்டு போய் வைத்து இவரும்
தானுமாக அதுபவிப்பதாய் மகோரதித்து இவர்க்கு அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தையும் அங்குள்ளார்
பண்ணும் ஸத்கார விசேஷங்களையும் பரமபதப்பாப்தியையும் அங்குடைபெறும் விசேஷங்களை
யும் தன்னுடைய ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளையும் விசதமாக இவர் கண்டதுபவிக்கலாம்படி
பரஜ்ஞான தைசையப் பிறப்பித்துக் காட்டிக்கொடுக்க, இவரும் அவற்றை அழகிதாகத் திருப்
புளியாழ்வாரடியிலிருந்து கொண்டே கண்டதுபவித்து * அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்து
தாம் பெற்ற அப்பேற்றை * சூழ்விசம்பு பதிகத்திலருளிச் செய்தா ரென்றதாயிற்று. 99

முனி மாறன் முன்புரைசெய் முற்றின்பம் நீங்கி *
தனியாகிநின்று தளர்ந்து * நனியாம்
பரமபத்தியால் நைந்து பங்கயத்தாள் கோனை *
ஒருமையுற்றுச் சேர்ந்தா னுயர்ந்து.

100

முனி மாறன் முன்பு உரை செய்	{ சடகோப மாமுனிவர் கீழே அருளிச் செய்த	பங்கயத்தாள் கோனை	{ திருமலை
முற்றின்பம் நீங்கி	{ இன்பம் முழுதும் நீங்கின வாரகி	ஒருமை உற்று உயர்ந்து சேர் ந்தான்	{ திருவுள்ளத்தாலே ஒரு மைப்பட்டு அத்தாலே நித்யஸூரிகளின் உயர்வை யுடையராகி எம்பெருமானோடே சேர்ந்தாயிற்று.
தனி ஆகி நின்று தளர்ந்து	{ தனிமையாய் நின்று வருந்தி		
நனி ஆம் பரம பத்தியால் நைந்து	{ அதிகமாக விளைந்த பரம பக்தியினால் பரிபக்ஷராய்		

* * * சூழ்விசம்பணி முகிலென்கிற கீழ்த்திருவாய் மொழியிலே பரம பதத்திலேபுக் கு
பரிபூர்ணநந்த சாஸியாய் நித்யஸூரிகள் திசனிலே யிருக்கிறபடியாகத் தம்மை யதுஸந்தித்த விது
ஞ்ஞானதுஸந்தானமாத் திரமாய் உள்ளபடியே யன்றிக்கே யொழிகையாலே, மேருமலையுச்சி
யிலே இன்பம் தலைச்சிறப்ப விருந்தவன் பேராழமான பாதாளத்திலே தலைகீழாகத் தள்ளுண்டு
விழுந்து நோவுபடுமா போலே இப்பிறவிப் பெருங்குழியிலேயே தனியே தாமிருக்கிறபடியைக்
கண்டு ஆற்றாமை தலையெடுத்துப் பெருமிடறு செய்து கூப்பிட்டுப் பெரிய ஆர்த்தியோடே திரு
வடிகளிலே சரணப்புக, பெரிய திருவடி திருத்தோளிலே பெரிய பிராட்டியாரோடேகூட இவா

பேகித்தபடியே எம்பெருமான் வந்து தோற்றி, காற்கட்டான பரக்குதிஸம்பந்தத்தையு மறுத்
துத் திருநாட்டிலே கொண்டுபோய் சித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாக்கி தித்ய கைங்கரியம்
கொண்டருள, இங்ஙனம் தாம் * அவாவற்று வீடுபெற்ற படியை * முனியே நான்முகனெயன்
கிற திருவாய் மொழியில் அருளிச் செய்து தலைக்கட்டினாராழ்வார் — என்றதாயிற்று. 100

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

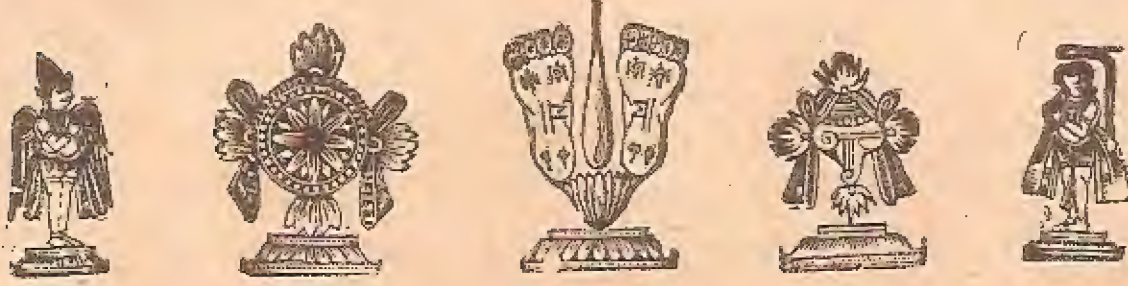
பெருமாள்கோயில் ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய

திருவாய்மொழி னூற்றந்தாதி உரை முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஆர்த்திப்பிரபந்தத் தனியன்கள்.

தேன்பயிலுந் தாரா னெதிராசன் சேவடிமேல்
தான்பரம பத்தி தலையெடுத்து—மாந்தர்க்
குணவாக வார்த்தியுட னெண்டமிழ்கள் செய்தான்
மணவாள மாமுனிவன் வந்து.

மணவாள மாமுனிவன் வந்து	மணவாள மாமுனிகள் அவ தரித்து,	தான் பரமபத்தி தலை எடுத்து	தாம் பரமபத்தி அதிகரிக்கப் பெற்றதனால்
தேன் பயிலும் தாரான்	(மதுவைப் பருகுவதற்காக) வண்டுகள் நியவாஸம் பண் ணப்பெற்ற புஷ்பமாலைகளை யணிந்த	ஆர்த்தியுடன்	இவ்விருள் தருமாஞாலத்தில் அடிக்கொதிப்பினு லுண்டான நிர்வேதத்தோடு
எதிராசன் சே அடி மேல்	எம்பெருமானுருடைய திருவடிகள் விஷயமாக	ஒண் தமிழ்கள் மாந்தர்க்கு உணவு ஆக செய்தான்	(ஆர்த்திப்பிரபந்த மென்னும்) அழகிய தமிழ்பாசுரங்களை இந்நிலத்தார்க்கு உணவாகும் படி அருளிச்செய்தார்.

வம்பலிழ்தார் வண்மை மணவாள மாமுனிவன்
அம்புலியிற் கால்பொருந்தா வார்த்தியினால்—உம்பர்தொழும்
விண்ணுலகிற் செல்ல விரைந்தேதிரா சன்பதங்கள்
நண்ணி யுரைத்தான் நமக்கு.

வம்பு அவிழ்தார்	அப்போதலர்ந்த பூமலைகளை யணிந்துள்ளவரும்	உம்பர் தொழும் விண் உலகில்	நித்யஸூரி ஸேவிதமான திரு நாட்டிலே
வண்மை	ஒள்தார்யம் மிக்கவருமான	செல்லவிரைந்து	எழுந்தருள த்வரித்து
மணவாளமா முனிவன்	மணவாளமாமுனிகள்	எதிராசன் பதங் கள் நண்ணி	உடையவருடைய திரு வடி களின் மீது விருப்பமாக
அம்புலியில் கால் பொருந்தா ஆர்த்தியினால்	இப்புவலோகத்தில் இருந்துவாழ முடியாத ஆர்த்தி யாலே	நமக்கு உரைத் தான்	ஆர்த்திப் பிரபந்தத்தை நமக்கு அருளிச்செய்தார்.

தனியனுரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த
ஆ ர் த் தி ப் பி ர ப ந் த ம்.

ஸ்ரீகாஞ்சி - பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்
இயற்றிய உரையுடன் கூடியது.

வாழி யேதிராசன் வாழி யேதிராசன்
வாழியேதி ராசனென வாழ்த்துவார்—வாழியேன
வாழ்த்துவார் வாழியேன வாழ்த்துவார் தாளிணையில்
தாழ்த்துவார் விண்ணோர் தலை.

வாழி எதிராசன் வாழி எதிராசன் வாழி எதிராசன் என வாழ்த்து வார் வாழி	எப்போதும்எம்பெருமானார்க்கே மங்களாசாஸனம் செய்பவர் கள் யாவரோ அவர்கள் வாழ வேண்டும்	என வாழ்த்து வார்	என்றிப்படி ராமாநுஜ பக்த பத் தர்களுக்கு மங்களா சாஸனம் செய்பவர்களது
என வாழ்த்து வார் வாழி	என்றிப்படி ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர் களுக்கு மங்களா சாஸனம் செய்பவர்கள் வாழவேண்டும்	தாள் இணையில் விண்ணோர் தலை தாழ்த்து வார்	உபயபாதங்களிலே நித்யஸூரிகள் தலையை வணங்கி நமஸ்கரிப்பர் கள்.

* * * எம்பெருமானார்க்கு மங்களாசாஸனம் செய்பவர்கள் யாவரோ, அவர்க
ளுக்கும் மங்களாசாஸனம் செய்பவர்கள் யாவரோ, அவர்களுக்கும் மங்களாசாஸனம்
செய்பவர்கள் யாவரோ அவர்கள் நித்யஸூரிகளால் கொண்டாடப் படுவார்களென்கை. 1

இராமா நுசாய நமவேன்று சிந்தித்
திராமா னுசரோ டிறைப்போழ்—திராமாறு
சிந்திப்பார் தாளிணையிற் சேர்ந்திருப்பார் தாளிணையை
வந்திப்பார் விண்ணோர்கள் வாழ்வு.

இராமாநுசாய நம என்று	ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: என்று	சேர்ந்து இருப் பார் தாள் இணையை	அந்நவயித்திருப்பவர்களது உபய பாதங்களை
சிந்தித்து இரா மானுசரோடு இறை போழ்து இராமாறு சிந் திப்பார் தாள் இணையில்	இதையே அநுஸந்தானம்.செய்து கொண்டு இருக்கமாட்டாத மனிதர்களோடுகூடி நொடிப் பொழுதும் ஸஹவாஸம் செய்யமுடியாத படி சிந்தை கொண்டிருப்ப வர்களது உபய பாதங்களில்	வந்திப்பார் விண்ணோர்கள் வாழ்வு	தொழுதேத்துமவர்கள் நித்யஸூரிகளையும் வாழ்விக்க வல்லவராவர்.

* * * ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: என்று அநவரதம் சிந்தித்திருக்க ப்ராபதம்
அங்ஙனே சிந்தித்திருக்க இயலாவிடினும் அங்ஙனே சிந்தித்திருப்பாருடைய ஸஹவாஸ
மாவது செய்ய ப்ராபதம். அப்படிப்பட்ட அத்யவஸாயமுடையவர்கள் விண்ணோர்க
ளினும் மேம்பட்டவராவர் என்றதாயிற்று. இரா—இராமல்; மாறுசிந்திப்பார் என்ன
வுமாம்.

தந்தைநற்றாய் தாரம் தனயர் பேருஞ்செல்வம்
என்றனக்கு நீயே யேதிராசா—இந்தநிலைக்
கேராத விவ்வுடலை யின்றே யறுத்தருளப்
பாராத தென்னோ பகர்.

எதிராசா எம்பெருமானாரே!
நல் தந்தை தாய் } நல்ல தகப்பனாரும் தாயாரும்
தாரம் தனயர் } மனைவியரும் மக்களும் மஹத்
பெருசெல்வம் } தான ஸம்பத்துமாகிய எல்லாம்
என்தனக்குநீயே எனக்கு தேவரீரே யாவீர்;
இந்த நிலைக்கு { என்று இங்ஙனே கொண்டிருக்
கும் அத்யவஸாயத்திற்கு

ஏராத இ உடலை { ஏற்றிருக்க மாட்டாத இந்த
ப்ராக்குத் தேஹத்தை
இன்றே { இன்றைக்கே தொலைக்கத் திரு
அறுத்து அருள் { வள்ளம் பற்றாமலிருப்பது
பாராதது
என்றோ என்ன காரணத்தினாலோ?
பகர் அருளிச்செய்யவேணும்.

*** “சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையுமவரே யிரியாவாரே” என்று நம்மாழ்வார் எம்பெருமானையே எல்லாமுமாகக் கொண்டார்; “மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதிஸ் ஸர்வம் யதேவ” என்று நம்மாழ்வாரையே எல்லாமுமாகக் கொண்டார் ஆளவந்தார். அப்படி யன்றிக்கே எம்பெருமானாரையே எல்லாமுமாகக் கொள்ளவேணுமென்பது மணவாள மாமுனிகளின் அத்யவஸாயம். ஆனாலும் இந்த அத்யவஸாயத்திற்கு இந்த ப்ராக்குத் தேஹத்தோடிருப்பு பிரதிபந்தகமாயிருத்தலால் இதனையுடனே தவிர்த்தருளவேணுமென்று இரக்கிறார். 3

இந்த வுடற்சிறைவிட டெப்பொழுது யானேகி
அந்தமில்பே ரின்பத்து ளாகுவேன்—அந்தோ!
இரங்கா யெதிராசா என்னையினி யுய்க்கை
பரங்கா ணுனக்குணர்ந்து பார்.

4

எதிராசா எம்பெருமானாரே!
இந்த உடல் { ப்ராக்குத் சரீரத்தோடு வாழ்வ
சிறைவிட்டு { தாகிற இந்தச்சிறையில் நின்று
நீங்கி
யான் ஏகி { அடியேன் அச்சிராதி மார்க்
கத்தாலே சென்று
அந்தமில் பேர் { ஒருநாளும் முடிவில்லாத ப்ரஹ்
இன்பத்துள் எப் { மானந்தசாலியாகஎப்பொழுது
பொழுது ஆகு { ஆகப்பெறுவேன்?
வேன்

அந்தோ இரங் { ஐயோ! இரங்கியருன்கின்ற
காய் { ரில்லையே;
இனி { அடியேன்வேறு புகவற்றேனான
பின்பு
என்னை உய்க்கை { என்னை உஜ்ஜீவிப்பித்தருள்வ
தானது
உனக்கு பரம் { தேவரீருக்கேயன்றோ பாரம்;
காண்
உணர்ந்து பார் இதை ஆலோசித்துப் பாரீர்.

*** பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமான இந்நிலைமை சிறைக்கூடத்திலே கிடந்து துவள்வதொக்கும். இப்படிப்பட்ட சிறையில் நின்று விடுபட்டு * அந்தமில் பேரிபன்த்தடியரோடிருந்தமை * என்னும்படியான பேற்றை அடியேன் எப்போது பெற்றவனாவேன்? எதிராசரே! தேவரீர் திருவுள்ள மிரங்காவிடில் இப்போது பாவியேனுக்குக்கிட்டுமோ? அடியேனுடைய உஜ்ஜீவனம் உம் அதினைமன்றோ என்றாராயிற்று. இரங்காய்—இரங்கியருள வேணும் என்றுமாம். 4

தன்புதல்வன் கூடாமல் தான்புசிக்கும் போகத்தால்
இன்புறுமோ தந்தை யெதிராசா—உன்புதல்வன்
அன்றோ வுரையாய்யான் ஆதலா லுன்போகம்
நன்றோ வேனையொழிந்த நாள்.

5

எதிராசா எம்பெருமானாரே!
தந்தை (உலகத்தில்) பிதாவானவன்
தன் புதல்வன் { தன் புத்திரனோடு கூடியிரா
கூடாமல் { மல்
தான் புசிக்கும் { தானொருவனே தனியாயிருந்து
போகத்தால் { அநுபவிக்கின்ற போகத்தி
னால்
இன்பு உறுமோ ஆனந்திக்கலாகுமோ!

யான் உன்புதல் { அடியேன் தேவரீரது புத்திர
வன் அன்றோ { னல்லேனோ
உரையாய் { அருளிச்செய்யவேணும்;
ஆதலால் { அடியேன் உமது
உன்போகம் { புதல்வனே யாதலால் உமது
போகமானது
எனை ஒழிந்த { என்னோடுகூடி யநுபவிக்கப்
நாள் { பெருதபோது
நன்றோ { நல்லதாகுமோ?

*** “தேசாந்தரகதனான புத்ரன் பக்கலிலே பித்ரு ஹ்ருதயம் கிடக்குமா போலே” என்ற ஸ்ரீவசந பூஷண ஸ்ரீஸூக்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றி முன்னடிகள் அருளிச்செய்தபடி. ஸம்பந்தனான பிதாவானவன் புத்திரனோடுகூடியன்றோ போகங்களைப் புசித்து மகிழ்வான்; புத்திரனைவிட்டுப் பிரிந்து தான் தனியே ஒருபோகம் புசித்து மகிழ மாட்டானன்றோ; அதுபோல, ஸ்வாமிந்! உமக்கு புத்திரனாகிய அடியேனைவிட்டுத் தேவரீர் தனியே * கட்டெழில் வானவர்போக முண்பாரே * என்னும்படியான போகத்தையனுபவித்துக் களித்திருக்கப்ராப்தியுண்டோ? என்னையுங் கூட்டிக்கொண்டு குணபுவஞ்செய்வதன்றோ பாங்கு என்றாராயிற்று. 5

வேம்புமுற்றக் கைப்பு மிகுவதுபோல் வெவ்வினையேன்
தீம்புமுற்றந் தேகமுற்றிச் செல்லுங்கால்—ஆம்பரிசால்
ஏற்கவே சிந்தித் தேதிராசா விவ்வுடலைத்
தீர்க்கவே யானவழி செய். 6

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!	தீம்பும் முற்றும்	{ தீ வினைகளும் முற்றி வாரா நின்றன;
வேம்பு முற்ற	வேப்பம் பிஞ்சானது முற்ற	ஆம் பரிசால்	ஸ்வரூபாநுபமாக
கைப்பு மிகுவது	முற்ற, கைப்பு அதிகப்படுவது	ஏற்கவேசிந்தித்து	முற்கோலிச் சிந்தித்து
போல்	போல	இ உடலை	இந்த தேஹத்தை
வெவ் வினை	மஹாபாபியான அடியேனு	தீர்க்கவே ஆன	{ தீர்ப்பதற்கான வபாயம் செய்
யேன்	டைய	வழி செய்	{ தருள்க.
தேகம் முற்றி	தேஹமானது முற்றி வருவதற்		
செல்லுங்கால்	கேற்ப		

*** ஸ்வாமிந்! வேம்பு முற்ற முற்றக் கசப்பு முற்றுவதுபோல அடியேனது தேஹமும் முற்றமுற்றப் பாவங்களே முற்றிவாராநின்றன. இது அஸஹ்யமாயிருத்த லால் இவ்வுடல்தொடர்வைத் தீர்க்குமுபாயம் தேவரீரே செய்தருளத் தக்கது. 6

அன்னை குடிநீர் ருந்திழுவே யுண்குழவி
தன்னுடைய நோயைத் தவிராளோ—என்னே!
எனக்கா வெதிராசா வெல்லாநீ செய்தால்
உனக்கது தாழ்வோ வுரை. 7

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!	என்னை	இது என்சொல்ல வேண்டுமோ?
முலைஉண்குழவி	ஸ்தனந்தய ப்ரஜையினுடைய	எனக்கா	அடியேனுக்காக
தன்னுடைய	வியாதியை (தவிர்க்க விரும்பிய)	எல்லாம் நீ செய்	{ எல்லா வபாயங்களையும் தேவ
நோயை		தால்	{ ரீரே அனுட்டித்தால்
அன்னை	தாயானவள்	அது உனக்கு	{ அது தேவரீர்க்குக் குறை
குடி நீர் அருந்தி	தான் கஷாயம் குடித்து	தாழ்வோ	{ யாமோ?
தவிராளோ	தவிர்க்கமாட்டாளோ?	உரை	அருளிச்செய்யவேணும்.

*** பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ - உத்தரசதகத்திலே “ருக்ணே தோகே ஸ்வ இவ ஜநீ தத்கஷாயம் பிபந்தி” என்றருளிச் செய்ததையடியொற்றி முன்னடிகள் அருளிச் செய்தபடி. தன் குழந்தையின் நோய்தீர்வதற்காகத் தாய்தானே கஷாயம் முதலியன குடித்தலாகிற ஒளஷதஸேவைபண்ணுவதென்கிற ஒரு முறையுண்டாம். அதுபோல * இப்பிறவியென்னும் நோயிலேயகப்பட்டுத் துடிக்கின்றவெனக்கு இந்நோய் தீரத்தக்க வபாயங்களைத் தேவரீரே யனுட்டித்து அடியேனை நோய்தீர்ந்தவனாகச் செய்தால் இது முறையாகாதோ? என்னைக் குழந்தையாகக் கொண்டிருக்கின்ற வுமக்கு இதுவன்றோ உற்றது என்றாராயிற்று. குடிநீர்—கஷாயம். 7

தன்குழவி வான்கிணற்றைச் சார்ந்திருக்கக் கண்டிருந்தாள்
என்பதன்றோ வன்னைபழி யெற்கின்றாள்—நன்குணரில்
என்னாலே யென்னாச மேலு மெதிராசா
உன்னாலே யாமுறவை யோர். 8

ஆர்த்திப் பிரபந்தம் உரை

எதிராசர் எம்பெருமானாரே!
நன்கு உணரில் { நன்றாக ஆராய்ந்து பார்க்குமள
வில்
என் நாசம் என் { நான் நசித்துபோவது என்னு
னாலேயேனும் { லேயானாலும்
உன்னாலே ஆம் { தேவரீரோடே யுண்டாயிருக்
கின்ற உறவை
ஓர் { சிறிது ஆலோசித்துப் பார்க்க
வேணும்.

தன் குழவி தன்னுடைய குழந்தை
வான்கிணற்றை { பெரிய கிணற்றினருகே யிருக்க
சார்ந்துஇருக்க {
கண்டிருந்தாள் { அதை விலக்காமல் பார்த்துக்
என்பது { கொண்டிருந்தாளென்கிற கார
அன்றோ { ணத்தினாலன்றோ
அன்னை பழிஎம் { தாயானவள் பழிக்குப் பாத்திர
கின்றாள் { மாகின்றாள்.

*** “ப்ரஜையைக் கிணற்றின் கரையில் நின்றும் வாங்காதொழிந்தால் தாயே தள்ளினுள்ளென்னக்கடவதினே” என்கிற ஸ்ரீவசனபூஷண ஸ்ரீஸூக்தியைத் திருவுள்ளம் பற்றி முன்னடிகள் அருளிச் செய்கிறபடி. கிணற்றின்கரையிலே குழந்தை யிருக்கின் றதைக் கண்ட தாயானவள் அப்போதே யோடிச்சென்று கிணற்றின் கரையில் நின்றும் அக்குழந்தையை அப்பாற்படுத்திற்றிலளாகில், குழந்தை கிணற்றிலேவிழுந்தவளவில் “தாய் அப்போதே சென்றெடுத்திருந்தால் குழந்தை விழுந்திருக்குமோ? கிணற்றின் கரையிலிருப்பை இவள் அநுமதிபண்ணியிருக்கையாலேயன்றோ விழுந்தது; ஆனபின்பு இவளன்றோ தள்ளினாள்” என்று லோகம் பழிசொல்லும். அன்றியும், அந்தத் தாய் தானும் ‘நானே யன்றோ தள்ளினேன்!’ என்று சொல்லிக் கதறுவள். ஆகவே, ஸ்வாமிந்! என்னுடைய நாசத்தை நானே விளைத்துக்கொண்டேனெனினும் உமக்கும் நமக்குமுண்டானவுறவை ஆராய்ந்து பார்க்கு மிடத்து எனது நாசத்திற்கு தேவரீரே காரணமென்னும்படி பழி உமது தலையிலேயாகுமன்றோ? அங்ஙனாகாதபடி பார்த்துக் கொள்ளீர் என்றாராயிற்று.

கூபத்தில் வீழ்ங் குழவி யுடன்குதித்தல்
வாபத்தை நீக்குமந்த வன்னைபோல்—பாபத்தால்
யான்பிறப்பே னெலுமினி யெந்தை யெதிராசன்
தான்பிறக்கு மென்னையுய்ப்ப தா.

கூபத்தில் வீழும் { கிணற்றில் விழுங் குழந்தை
குழவியுடன் { யுடனே தானும் குதித்து
குதித்து

அவ்வாபத்தை { அந்த மாண்பத்தைத் தவிர்க்
நீக்கும் அன்னை { கின்றஅப்படிப்பட்டவதஸலை
போல் { யான தாய்போல்

பாபத்தால்தான் { என் தீவினையினால் நான் ஸம்
பிறப்பேன் { ஸாரக் கடலில் விழுந்து
ஏலும் { துவள்வேனாயினும்
இனி என்னை { இனியடியேனை உஜ்ஜீவனப்
உய்ப்பதா { படுத்தும் பொருட்டு
எந்தைஎதிராசன் { ஸ்வாமி யெம்பெருமானார்
தான் பிறக்கும் { இந்த ஸம்ஸார ஸாகரத்திலே
தாமும் வந்து தோன்றினார்.

*** இந்த ஸம்ஸார ஸாகரத்திலே கிடந்து துவள்கின்ற வும்மைக் கரையேற்ற வேணுமானால் இந்த ஸம்ஸாரத்திற் பிறவாத வொருவர் அதற்கு சக்தராக வேணுமே யல்லது உம்மைப் போலவே ஸம்ஸாரக்கடலில் ஒருகால் விழுந்து துவண்டவரான ஸ்ரீராமாநுஜர் உம்மைக் கரையேற்ற எங்ஙனம் சக்தராவர்? என்று சிலர் கேட்பதாகக் கொண்டு அதற்கு விடை யிருக்கிறார் இப்பாகரத்தினால். கிணற்றில் விழுந்த குழந் தையெடுத்துப் பிழைப்பிப்பதற்காகத் தாயும் உடன் குதித்தால் அந்தக் குதிப்பு எதற்காகவென்று கேக்கவேண்டாவோ? ‘குழந்தையும் கிணற்றில் விழுந்தது, தாயும் கிணற்றில் விழுந்தாள், என்னவாசி?’ என்று சொல்லுவாருண்டோ? அதுபோல பாபத் தினால் இப்பிறவிக்கடலில் விழுந்த, விழுகின்ற, விழப்போகின்ற என்போல்வாரை உத்தரிப்பிக்கைக்காகவன்றோ எதிராசர்தாமும் இப்பிறவிக் கடலிலே ஒக்கக் குதித்தது என்கிறார். நமது பிறவி கருமத்தினால்; அவருடைய அவதாரம் கருணையினால் என்ற தாயிற்று. கூபம்—வடசொல்.

பூமகள்கோன் தேன்னரங்கர் பூங்கழற்குப் பாதுகமாய்த்
தாமசிழுஞ் செல்வச் சடகோபர்—தேமலர்த்தாட்
கேய்ந்தினிய பாதுகமா மெந்தையிரா மாநுசனை
வாய்ந்தேனது நெஞ்சமே வாழ்.

10

எனதுநெஞ்சமே! எனது மனமே!
பூமகள் கோன் } திருமகள் கொழுநாணபூரங்க
தேன் அரங்கர் } நாதனுடைய திருவடி
பூ கழற்கு } கருக்கு
தாம்பாதுகம் } தாம் பாதுகையா யிருந்து
ஆய் மகிழும் } கொண்டு மகிழ்கின்ற
செல்வம் சட } ஸ்ரீ சடகோபருடைய
கோபர் }

தேன் மலர் } தேன்மிக்க மலர்போன்ற திரு
தாட்கு } வடிகளுக்கு
ஏய்ந்து } பொருந்தி
இனிய பாதுகம் } பரியமான பாதுகையாயிருக்
ஆம் } கின்ற
எந்தை இராமா } ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரை
நுசனை }
வாய்ந்து வாழ் } அடிபணிந்து வாழ்வாயாக.

*** எம்பெருமானுடைய திருவடி நிலையான நம்மாழ்வார்க்குத் திருவடி நிலை
யான எம்பெருமானாரை ஆசிரயித்து உஜ்ஜீவிக்குமாறு நெஞ்சுபோல்வாரான தொண்
டரை விளித்து அருளிச் செய்தாராயிற்று. 10

உன்னை யொழிய வொருதேய்வம் மற்றறியா
மன்னு புகழ்சேர் வடுகநம்பி—தன்னிலையை
என்றனக்கு நீதந் தேதிராசா வெந்நாளும்
உன்றனக்கே யாட்கொள் ளுகந்து.

11

எதிராசா } எம்பெருமானாரே!
உன்னை ஒழிய } தேவரீரைத்தவிர
மற்று ஒரு தேய் } வேறொருதேய்வ முண்டென்
வம் அறியா } றறியாத
மன்னு புகழ் } சாச்வதமான கீர்த்தியையுடைய
சேர் }

வடுகநம்பி தன் } வடுகநம்பியினுடைய
நிலையை } நிஷ்டையை
நீஎன் தனக்கு } தேவரீர் அடியேனுக்கு மகிழ்
உகந்து தந்து } வுடன் அளித்து
எந்நாளும் } எக்காலத்திலும்
உன் தனக்கே } உமக்கே ஆட்பட்டிருப்பேனாம்
ஆட்கொள் } படி செய்துகொள்ளவேணும்

*** “வடுகநம்பி ஆழ்வானையுமாண்டானையும் இருகரைய ரென்பர்” என்பது
ஸ்ரீவசநபூஷண ஸ்ரீஸூக்தி. ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஸ்ரீமதுரகவிகள் இருந்தாப்
போலே வடுகநம்பிகள் ப்ராப்யப்ராபங்களிரண்டும் எம்பெருமானார் திருவடிகளே
என்றிருப்பர் என்று ப்ரஸித்தம். கூரத்தாழ்வானும் முதலியாண்டானும் எம்பெரு
மானார் திறத்திலே மிகவும் ப்ரவணர்களாயிருந்தாலும் அவர்கள் பெருமாள் பக்கலிலுஞ்
சென்று பல் காட்டுவது, ப்ரவணராய்ப் போருவதாமிவ்வளவைக் கொண்டு அவர்களையும்
வடுகநம்பி குறைகூறுவாராம். ஆகவே வடுகநம்பிகள் சரமபர்வநிஷ்டை அத்விதீய
மென்பது நாடறிந்தது. அவருடைய நிஷ்டாவிசேஷம் தமக்குமுண்டாம்படி கடாஷித்
தருள வேணுமென்று இப்பாட்டில் பிரார்த்திக்கிறபடி. 11

தேசந் திகழந் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை
மாசில் திருமலையாழ் வாரேன்னை—நேசத்தால்
எப்படியே யெண்ணிநின்பால் சேர்த்தா ரேதிராசா
அப்படியே நீசெய் தருள்.

12

எதிராசா } எம்பெருமானாரே!
தேசம் திகழும் } (புகழால் தேசந்தோறும் விளங்
குகின்ற
திருவாய் } திருவாய்மொழிப் பிள்ளை
மொழிப்பிள்ளை } யென்கிற
மாச இல் திரு } களங்கமற்ற திருமலையாழ்வா
மலை ஆழ்வார் } ரென்னுமாசிரியர்

நேசத்தால் } பரமப்ரீதியுடனே
என்னை எப்படி } அடியேன் திறத்தில் என்ன
எண்ணி நின் } திருவுள்ளம்பற்றி தேவரீ
பால் சேர்த் } ரைக்காட்டிக் கொடுத்தருளி
தார் } னாரோ
அப்படியே நீ } அந்தத்திருவுள்ளம் நிறைவேறு
செய்தருள் } மாறு தேவரீர் செய்தருள்க.

ஆர்த்திப் பிரபந்தம் உரை

*** யதிராஜ விம்சதியில் 'ஸ்ரீமந் யதீந்த்ர தவ திவ்ய பதாபஜ ஸேவாம்
ஸ்ரீசைலநாத கருணாபரிணாமதத்தாம்" என்றருளிச் செய்தது இப்பாசரத்திற்குச் சேர
அநுஸந்தேயம். ஸ்வாமிந்! தேவரீருடைய திருவடிகளை நானாகக் கண்டிலேன், அடியே
னது ஆசாரியர் காட்டிக்கொடுத்தருளினதால் கண்டேனத்தனை. காட்டிக்கொடுத்த
வருடைய திருவுள்ளம் தேவரீரறியாததன்று; அது நிறைவேறுமாறு கடாக்கித்தருள
வேணுமென்கிறார். தேசம்—தேஜஸ் என்றுமாம். தேஜஸ்வியான திருவாய் மொழிப்
பிள்ளையென்க. ... 12

எதிராசன் வாழி யெதிராசன் வாழி
எதிராசன் வாழியென்றேன் நேத்திச்—சதிராக
வாழ்வார்கள் தாளிணைக்கீழ் வாழ்வார்கள் பெற்றிவோர்
ஆழ்வார்கள் தங்க ளருள்.

13

எதிராசன் வாழி	} அரவரதமும் எம் பெரு மா னார்க்கே மங்களாசாஸனம் செய்து ஒரு குறையுமின்றி வாழ்பவர்களான ஆழ் வான் போல்வாருடைய	தாள் இணை கீழ் திருவடிவாரத்தின் கீழே
எதிராசன் வாழி		வாழ்வார்கள் வாழ்பவர்கள் தாம்
எதிராசன் வாழி		ஆழ்வார்கள் தங் { ஆழ் வார் களுடைய பரம கள் அருள் { கருபையை
என்று எத்தி சதிர் ஆக வாழ்வார்கள்		பெற்றிவோர் பெறுவர்கள்.

*** எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தம்பெற்றார்க்கல்லது ஆழ்வார்களின்
திருவருள் பலியாதென்கை. ... 13

அதிகார முண்டே லரங்க ரிரங்காரோ
அதிகார மில்லாதார்க் கன்றோ—எதிராசா
நீயிரங்க வேண்டுவது நீயுமதிகாரிகளுக்
கேயிரங்கி லென்செய்வோம் யாம்.

14

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!	} க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்ய ரென்று புகழ் பெற்ற தேவரீரும்
அதிகாரம் உண்டு எல்	(கர்ம ஜ்ஞான பக்தியோகாதிக ளில்) யோக்யதையிருந்தால்	
அரங்கர் இரங் காரோ	எம்பெருமான் க்ருபை செய்த ருள மாட்டானோ?	அதிகாரிகளுக்கே { யோக்யர்களுக்கே க்ருபைசெய் இரங்கில் { தருள்வதானால்
அதிகாரம் இல் லரதார்க்கு அன்றோ நீ இரங்க வேண் டுவது	அப்படிப்பட்ட யோக்யதையற் றவர்கள் விஷயத்திலன்றோ தேவரீர் அருள் செய்யத்தகு வது;	யாம் என் செய் { அடியேன் செய்வதென் வோம் { கொல்?

*** இராமானுச நூற்றந்தாதியில் * ஞானங்கனிந்தநலங்கொண்டு நாடொறும்
நைபவர்க்கு வானங்கொடுப்பது மாதவன் * என்று எம்பெருமான் யோக்யர்களுக்கே
அருள்செய்பவனென்று சொல்லி, உடனே "இராமானுசன் தன்னையெய்தினர்க்கு அத்
தானங் கொடுப்பது தன் தகவென்னுஞ் சரண் கொடுத்து" என்று எம்பெருமானா
ருடைய க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யத்வம் அழகாகப் பேசப்பட்டது. அதைத் திரு
வுள்ளம்பற்றி இப்பாசரமருளிச் செய்கிறபடி. அடியேன் போன்ற அநதிகாரிகளுக்கும்
தேவரீர் அருள்செய்தாலன்றோ எம்பெருமானிற்காட்டில். தேவரீர்க்கு ப்ரஸித்தமா
யுள்ள வைலக்ஷண்யம் தேறுவது என்றாராயிற்று. என் செய்வோம் யாம்—இனிமேல்
அதிகாரம் ஸம்பாதித்துக்கொள்ள எம்மாலாகுமோ? என்றபடி. தேவரீரைவிட்டு
வேறொருவரை ஆசரயிக்கத் தானாகுமோ! என்றபடியுமாம். ... 14

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்
என்பதுவே நாவுரைக்கு மித்தாலேன்—அன்பவர்பால்
இப்போ தளவுமீயா னென்றுங்காண் கின்றிலேன்
எப்போதுண்டாவ தினி.

15

எம்பெருமானார்	எனதுநாவானது 'எம்பெருமா	அன்பு	ப்ரேமம்
திரு அடிகளே	னார் திருவடிகளே சரணம்'	இப்போது அள	இதுகாறும்
சரணம் என்ப	என்று சப்தமாத் திரத்தையே	வும்	
துவே நா	(ப்ரேமமின்றிச்) சொல்லா	ஒன்றும் யான்	சிறிதுமுண்டானதாக அடியே
உரைக்கும்	நின்றது;	காண்கின்றி	னுக்குத் தெரியவில்லை;
இத்தால் என்	இந்த வெற்றுவரையால் என்ன	லேன்	
அவர்பால்	கும்?	இனி எப்போது	அது இனிமேல் எந்நாளுண்டா
	அவ்வெதிராசரிடத்தில்	உண்டாவது	கும்?

*** கீழ்ப்பாட்டில் அதிகாரமில்லாதவராகத் தம்மைச் சொல்லிக்கொண்டாரே அதை நிலைநாட்டுகிறாற்பாட்டில். 'எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்' என்றே ஓய்வின்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றீரே, இதைவிட வேறு அதிகார ஸம்பத்து வேணுமோ? நீர் அதிகாரியேயாவீர்; அநதிகாரியல்லீர்—என்று சிலர் சொல்ல அதற்கு விடைகூறுகின்றார்; பொரிபுறந்தடவின உக்திமாத் திரமே யென்பக்கலுள்ளது; ப்ரேமங் கனிந்து சொல்லுகின்றிலேன். அப்படிச்சொன்னாலன்றோ அதிகாரஸம்பத்து உள்ள தாவது. இதுகாறும் ப்ரேமமுண்டானதாகத் தெரியவில்லை; இனிமேலா அது உண்டா கப்போகிறது! இல்லை. ஆகவே அதிகாரிகளிடத்துச் செல்லக்கூடிய தேவரீரது கருணையைச் செலுத்தியருள்வதே நன்று என்றாராயிற்று.

15

ஆகாத தீதேன் றறிந்தும் பிறர்க்குரைத்தும்
ஆகாத தேசேய்வ னாதலால்—மோகாந்தன்
என்றுநினைத் தேன்னை யிகழே லெதிராசா
என்றுன் னடிசேர்வன் யான்.

16

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!	ஆதலால்	ஆகையினாலே
ஈது ஆகாதது	இது சாஸ்த்ரநிஷித்தமென்று	என்னை மோகாந்	என்னை மோஹாந்தனாகத் திரு
என்று அறிந்	தான் தெரிந்துகொண்டிருந்	தன் என்று	வுள்ளம் பற்றிக் கைவிடலா
தும்	தும்	கினைத்து இக	காது;
பிறர்க்கு உரைத்	பரோபதேசங்கள் பண்ணியும்	ழேல்	
தும்	போந்தேனாகிலும்		
ஆகாததே செய்	சாஸ்த்ர நிஷித்தங்களையே	யான் என்று உன்	அடியேன் எப்போது உமது
வன்	செய்து போருகின்றேன்;	அடி சேர்வன்	திருவடியைச் சார்வேன்?

*** இன்னது செய்யத் தகுந்தது; இன்னது செய்யத் தகாதது என்று அடி யேன் விவேகித்தறிந்து அதைப் பிறர்க்கும் உபதேசித்துப் போருகின்றேனாகிலும் ஸ்வானுஷ்டானத்தில் வந்தவாறே பிசகிப் போகின்றேன்; சாஸ்த்ர நிஷித்தங்களான கிருத்யங்களையே செய்து போருகின்றேன். ஆதலால் இவன் மோஹாந்தன் என்று தேவரீர் கைவிடப் போதுமான நிலைமை என் பக்கலுளதாயினும் அங்ஙனம் கைவிட லாகாது, என்றவாறே 'கைவிடுவேனல்லேன்' என்று எம்பெருமானார் பணிக்க, ஸ்வாமிந்! எப்போது அடியேனைத் திருவடி சேர்த்துக் கொள்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி யிருப்பதென்கிறாராயிற்று. மோகாந்தன்—தற்சம வடசொல். விஷயாந்தர வ்யாமோஹத்தினால் கண் தெரியாதவன் என்றபடி.

16

பொல்லாங் கனைத்தும் போதிந்துகொண்டு நன்மையிலோன்
நில்லா வேனக்கு மெதிராசா—நல்லார்கள்
நண்ணுந் திருநாட்டை நான் தருவே னென்றநீ
தண்ணென் றிருக்கிறதென் றுன்.

17

எதிராசா

பொல்லாங்கு } எதிராசா பெல்லாம்

அனைத்தும் } தந்தியப் பிபத்தம்

பொதித்த } தந்தியப் பிபத்தம்

கொண்டு } தந்தியப் பிபத்தம்

நன்மை யில் } தந்தியப் பிபத்தம்

ஒன்று இல்லா } தந்தியப் பிபத்தம்

எனக்கும் } தந்தியப் பிபத்தம்

நல்லார்கள் நண்

னு ம் திரு

நாட்டை நான்

தருவேன்

என்ற நீ

தண்ணென்று

இருக்கிறது

என் தான்

நன்மை மிகுந்தவர்கள் அடை

யக்கூடிய திருநாட்டையளிப்

பதாக வாயோலை செய்து

கொடுத்திருக்கிற தேவரீர்

மெத்தென்றிருப்பது [தாமதிப்

பது] என்ன காரணத்தினால்?

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என் தான்

என்று விடிவதெனக் கேந்தா யெதிராசா

ஒன்று மறிகின்றி லேனுரையாய்—தன்றாமல்

இப்படியே யிந்தவுயிர்க் கேன்று மிருளேவிளைக்கும்

இப்பவமாம் நீண்ட விரவு.

18

எந்தாய் எதிராசா ஸ்வாமிந்! எம்பெருமானாரே!

குன்றாமல் ஒருநாளும் சுருங்காமல்

இப்படியே என் இவ்வண்ணமாகவே எக்காலத்

தும் இந்த உயிர்க்கு இந்த ஆத்மாவுக்கு

இருளே விளைக் அஜ்ஞானந்தகாரத்தையே மிகு

கும் விக்கின்ற

இப் பவம் ஆம் இந்த ஸம்ஸாரமாகிற காளராத்

நீண்ட இரவு ரியானது

எனக்கு என்று என்வரையில் ஒய்வது எப்

விடிவது போதோ?

ஒன்றும் அறி இந்நாளில் ஒய்வதென்று சிறிது

கின்றிலேன் மறிகிலேன்;

உறையாய் அந்நாளேத் தேவரீரே அருளிச்

செய்யவேணும்.

அகவிருளை வளர்த்திக்

பொழுதுவிடியும்நாள் இல்லையா? அது எந்நா

ளென்றறிகின்றிலேன்; இன்ன நாளென்று தேவரீரே குறிப்பிட்டால் ஆறியிருப்பே

னென்கை. பவம்—ஸம்ஸாரம்; வடசொல்.

... .. 18

... .. 18

... .. 18

... .. 18

... .. 18

... .. 18

... .. 18

... .. 18

அல்லும் பகலும்பா னுக்கை வழியுழன்று

செல்லுமதுன் தேசுக்குத் தீங்கன்றோ—நல்லார்கள்

தந்தனயர் நீசர்க்காட் செய்யச் சகிப்பரோ

எந்தை யெதிராசா விகை.

19

எந்தை எதிராசா ஸ்வாமிந்! எம் பெருமானாரே!

யான் அல்லும் அடியேன் இரவும் பகலும்

பகலும் ஆக்கை தேஹிமுத்துக் கொண்டு

வழி உழன்று போகும் வழியிலேயே

செல்லுமது சென்று திரிவதானது

உன் தேசுக்கு தேவரீருடைய தேஜஸ்ஸுக்கு

தீங்கு அன்றோ நிறக்கேடல்லவோ?

நல்லார்கள்

நல்லார்கள்

நல்லார்கள்

நல்லார்கள்

நல்லார்கள்

நல்லார்கள்

நல்லார்கள்

நல்லார்கள்

நல்லார்கள்

நல்லார்கள்

நல்லார்கள்

நல்லார்கள்

நல்லார்கள்

நல்லார்கள்

நல்லார்கள்

நல்லார்கள்

நல்லார்கள்

நல்லார்கள்

நல்லார்கள்

பெரியார்கள்

பெரியார்கள்

பெரியார்கள்

பெரியார்கள்

பெரியார்கள்

பெரியார்கள்

பெரியார்கள்

பெரியார்கள்

பெரியார்கள்

பெரியார்கள்

பெரியார்கள்

பெரியார்கள்

பெரியார்கள்

பெரியார்கள்

பெரியார்கள்

பெரியார்கள்

பெரியார்கள்

பெரியார்கள்

பெரியார்கள்

தொண்டுசெய்து திரியக்கடமைப்பட்டிருக்கு மடியேன் இப் பொல்லாவாக்கைக்குத் தொண்டுசெய்து திரிவேனாயின் இது எனக்குத் தகுமெனினும் தேவாரூடைய தேஜஸ்ஸுக்கு அவத்யமாய் முடியுமன்றோ? ராஜபுத்ரன் நீசர்கட்கு ஆட்செய்திருக்கு மிருப்பை மஹாராஜன் பொறுத்திருக்க வல்லவனோ? இதையாராய்ந்து அடியேனைக் கைக்கொண்டருள வேணுமென்கிருராயிற்று. ... 19

போம்வழியைத் தருமென்னு மின்பமெல்லாம்
புசித்துவழி போயமுத விரசையாற்றில்
நான்முழுகி மலமற்றுத் தெளிவிசம்பை
நண்ணிநலந் திகழ்மேனி தன்னைப் பெற்றுத்
தாமமரர் வந்தேதிர்கொண் டலங்கரித்துச்
சற்கரிப்ப மாமணி மண்டபத்துச் சென்று
மாமலராள் கோன்மடியில் வைத்துகக்கும்
வாழ்வுநமக் கெதிராச னருளும் வாழ்வே.

20

போம்வழியைத் தரும் என்னும் இன்பம் எல்லாம்	‘போம்வழியைத் தரும்’ என்கிற அருளிச் செயலால் சொல்லப்படுகிற அர்ச்சிராதி மார்க்கப்பேரின்ப மெல்லாவற்றையும	அமரர் தாம் வந்து எதிர்கொண்டு	நித்யஸூரிகள் வந்து எதிர்கொண்டழைத்துப்போய்
புசித்து வழி போய் அமுதம் விரசை ஆற்றில் நாம் முழுகி மலம் அற்று தெளி விசம்பை நண்ணி நலம்திகழ் மேனி தன்னை பெற்று	அநுபவித்து அர்ச்சிராதி வழியே சென்று அம்ருதமயமான வி ர ஜா ந தி யிலே நாம் தீர்த்தமாடி ப்ராக்குதி மலங்களுெல்லாம் கழியப்பெற்று கலங்காப் பெருநகராகிய திரு நாட்டைக் கிட்டி சுத்த ஸத்வமயமான அப்ராக்ருத தேஹத்தைப்பெற்று	அலங்கரித்துச் சற்கரிப்ப மணி மண்டபத்து சென்று மாமலராள் கோன் மடியில் வைத்து உகக்கும் வாழ்வு நமக்கு எதிராசர் அருளும் வாழ்வு	ப்ராஹ்மாலங்காரங்கள் செய்து மரியாதைகள் பண்ண (அவற்றைப்பெற்று) திருமாமணி மண்டபத்திலே சென்று சேர்ந்தவளவிலே திருமகள் கொழுநனை எம்பெருமான் தன் மடியின்மீது வைத்துக் கொண்டு உகக்கும்படியான வாழ்வே நமக்கு எம்பெருமானார் அநுக்ரஹிக்கும் செல்வமாகும்.

*** திருவாய்மொழியில் (3-9-3) * ஒழிவொன்றில்லாத * என்கிற பாசரத்திலே “போம்வழியைத் தரும் நங்கள் வானவரீசனை” என்றருளிச்செய்தார் நம் மாழ்வார்; ‘பரமபதத்தைத் தரும்’ என்று சொல்லவேண்டியிருக்க அங்ஙனம் சொல்லாது *போம் வழியைத் தருமென்கையாலே பரமபத ப்ராப்தியிற்காட்டிலும் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்திற் செல்வதுதானே பரம ப்ரயோஜனமென்றும் அந்த ஆனந்தம் மிகப் பெரிதென்றும் காட்டிற்றுகிறது. அப்படிப்பட்ட இன்பமெல்லாம் புசித்துக்கொண்டே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திற் சென்று விரஜாநதியிற் குடைந்தாடி ப்ராக்குத தோஷங்களுெல்லாங் கழிந்து திருநாட்டைக்கிட்டி திவ்யதேஹத்தைப் பெற்று அவ்விடத்து ஸத்காரங்களையும் லபித்து எம்பெருமானது மடிமீதேறி வாழப்பெறுவதே வைகுந்தச் செல்வமாகும்; இச்செல்வம் எம்பெருமானார் திருவருளடியாகவே கிடைப்ப தொன்று என்றாராயிற்று. ஸ்வாமிந்! இச்செல்வத்தைத் தேவரீர் அருள்செய்ய வேணுமென்கை. ... 20

திருமலை யாழ்வார் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை சீரருளால்
தருமதி கொண்டவர் தம்மையுத் தாரகராகவேண்ணி
இருமனமே யவர்க்கா யெதிராச ரேமைக்கடுகப்
பரம பதந்தனிலேற்றுவ ரென்னபயம்நமக்கே.

12

மனமே ஓ நெஞ்சே!
 திருமலை ஆழ் வார் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை
 சீர் அருளால் தம்முடைய திருவருளாலே
 தரும் தந்தருளின
 மதியை கொண்டு ஞானத்தை ஸாதனமாகக்
 கொண்டு
 அவர் தம்மை அவ்வாசிரியரையே
 உத்தாரகர் ஆக ஸம்ஸாரத்தில் நின்று நம்மை
 எண்ணி இரு உத்தரிப்பவராக அத்யவஸாயங்
 யங்கொண்டு விசாரமற்றிரு;

எதிராசர் உடையவரானவர்
 அவர்க்கு ஆய் { அத்திருவாய் மொழிப்பிள்ளைக்
 காக
 எமை நம்மை
 கடுக சீக்கிரமாக
 பரமபதம் தன் { திருநாட்டில் சேர்விப்பர்;
 னில் ஏற்றுவர்
 நமக்கு என்ன { இதைப்பற்றி நாம் அஞ்ச
 பயம் { வேண்டுவதுண்டோ?

*** நெஞ்சே! நமக்கென்று வகுத்த ஆசாரியர் திருவாய்மொழிப் பிள்ளை யாவர்; அவரது திருவருளால் பெற்ற ஞானத்தைக் கொண்டு அவருடைய அபிமானமே உத்தாரகமென்று நீ அத்யவஸாயங் கொண்டிரு; அவர்க்காக எம்பெருமானார் பேறு தந்தருள்வரென்று நாம் கவலையற்றிருக்க ப்ராப்தம் என்றாராயிற்று. ... 21

தீதற்ற ஞானத் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை சீரருளால்
 ஏதத்தை மாற்று மெதிராசா தம்மபி மானமென்னும்
 போதத்தை யேறிப் பவமாம் புணரி தனைக்கடந்து
 கோதற்ற மாதவன் பாதக் கரையைக் குறுகுவனே. 22

தீது அற்ற { களங்கமில்லாத ஞானத்தை
 ஞானம் { உடையவரான
 திருவாய் மொழிப்பிள்ளை { திருமலையாழ்வாருடைய
 சீர் அருளால் சிறந்த கிருபையினாலே
 ஏதத்தை மாற்றும் எதிராசர் { காமாதி தோஷஹாரான எம்
 தம் அபிமானம் என்னும் { பெருமானருடைய அபிமான
 போதத்தை { மாகிற படகில் ஏறி
 ஏறி

பவம் ஆம் புணரி { ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலைக்
 தனை கடந்து { கடந்து

கோது அற்ற { அகில ஹேயப்ரத்யக்ஷான
 மாதவன் பாதம் { பகவானுடைய திருவடிகளா
 கரையை { கிற கரையை

குறுகுவன் அணுகப் பெறுவேன்.

*** அஸ்மதாசார்யருடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே எம்பெருமானருடைய அபிமானத்திற்கிலக்காகி எம்பெருமானடிசேரப் பெறுவது திண்ணமென்ற தாயிற்று. போதம், பவம்—வடசொற்கள். ... 22

அடியார்கள் குழாங்க ளழகோலக்க மிருக்க
 ஆனந்த மயமான மாமணி மண்டபத்துப்
 படியாது மில்படுக்கை யாயிருக்கு மனந்தன்
 பனாமணிக டம்மிலோளி மண்டலத்தி னிடையில்
 வடிவாரு மாமலரான் வலவருகு மற்றை
 மண்மகளு மாய்மகளு மிடவருகு மிருக்க
 நவோக வீற்றிருக்கும் நாரணனைக் கடுக
 நானனுப விக்கும்வகை நல்கேனெதிராசா. 23

என் எதிராசா { அடியேனுக்கு ஸ்வாமியான
 யதிராஜரே!
 அடியார்கள் { நித்ய முக்தர்களாகிற அடியார்
 குழாங்கள் { களுடைய திரன்

அழகு ஒலக்கம் { அழகான கோஷ்டியாக
 இருக்க { விருந்து ஸேவித்திருக்க
 ஆனந்த மயம் { ஆனந்தமே வடிவமெடுத்ததான
 ஆன மாமணி { திரு மாமணிமண்டபத்திலே
 மண்டபத்து

படி ஆதம் இல்	{ எதுவும் உபமானமாகப்போரா தபடி	வடிவு ஆரும் மா	{ அழகு பொருந்திய பூமஹா மலரான்	லக்ஷ்மியும்
படுக்கை ஆய்	{ சயனமாகவிருக்கிற இருக்கும்	இட அருகு	{ இடதுபக்கத்தில்	
அனந்தன்	ஆதிசேஷனுடைய	மற்றை மண் மக	{ மற்றை தேவிமார்களான பூயிப்	
பண மணிகள்	{ படங்களிலுள்ள ரத்னங்களி	ளும் ஆய் மக	{ பிராட்டியும் நீளாதேவியும்	
தம்மில்	{ னின்று வீசிய	ளும் இருக்க	{ வீற்றிருக்க	
ஒளிமண்டபதின்	{ காந்தி ஸமுஹத்தின் நடுவே	நடுஆக வீற்றிருக்	{ நடுவேயெழுந்தருளி யிருக்	
இடையில்	{	கும் நாரணனை	{ கின்ற எம்பெருமானே	
வலம் அருகு	வலதுபக்கத்தில்	கடுக நான் அனு	{ விரைவாக நான் அனுபவிக்கு	
		பவிக்கும் வகை	{ மாறு அருள்செய்யவேணும்.	
		நல்கு		

*** ஆழ்வார் * அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதன்று கொலோ * என்று பாரித்து * அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை * என்று அடியார்கள் குழாங்களிடையே இருக்கப் பெற்றதையே பரமபுருஷார்த்தமாக அருளிச் செய்ததனால் இங்கு 'அடியார்கள் குழாங்களழகோலக்கமிருக்க' என்று முந்துறவருளிச் செய்தார். திருநாட்டில் திவ்யாஸ்தானமண்டபத்தில திவ்ய ஸிம்ஹாஸனத்திலே திவ்யமஹிஷீ பரிவருதனாய் எழுந்தருளியிருக்கிற பூவைகுண்டநாதனைக் கடுக அடியேன் அனுபவிக்கும் படி செய்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று. ... 23

இந்தவுடல் வீட்டிரவி மண்டலத் துடேசி
இவ்வண்டங் கழித்திடையி லாவரண மேழ்போய்
அந்தமில்பாழ் கடந்தழகார் விரசைதனிற் குளித்தங்
கமானவனா லோளிக்கோண்ட சோதியும் பெற்றமரர்
வந்தேதிர்கோண்டலங்கரித்து வாழ்த்தி வழிநடத்த
வைகுந்தம் புக்குமணி மண்டபத்துச் சென்று
நந்திருமா லடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடும்
நாளோனக்குக் குறுகும்வகை நல்கென் னெதிராசா.

24

என் எதிராசா	எம்பெருமானாரே!	ஒளிகொண்ட	{ தேஜோமயமான திவ்யதேஹத்	
இந்த உடல்	{ இவ்வழுக்குடம்பை விட்	சோதியும்	{ தையும் பெற்று	
விட்டு	{ டொழிந்து	பெற்று		
இரவி மண்டலத்	{ ஸூர்ய மண்டலத்தைக் கீண்டு	அமரர் வந்து	{ நித்யஸூரிகள் எதிர்கொண்டு	
தாடு ஏகி	{ சென்று	எதிர்கொண்டு	{ வந்து ப்ரஹ்மாலங்காரங்கள்	
இவ் அண்டம்	{ இந்த ப்ரஹ்மாண்டத் தைக்	அலங்கரித்து	{ செய்து துதித்து அழைத்	
கழித்து	{ கடந்து	வாழ்த்தி வழி	{ துக்கொண்டு செல்ல	
இடையில்	{ நடுவிலுள்ள ஸப்தாவரணங்களை	நடத்த		
ஆவரணம் ஏழ்	{ யும் கடந்து	வைகுந்தம்புக்கு	{ பூவைகுண்டம் சேர்ந்து	
போய்	{	மணி மண்ட	{ திருமாமணி மண்டபத் தை	
அந்தம்இல் பாழ்	{ முடிவில்லாததான மூலப்ரக்	பத்து சென்று	{ யடைந்து	
கடந்து	{ ருதியையும் கடந்து	நம் திருமால்		
அழகு ஆர்	{ ரமணீயமான விரஜா நதியில்	அடியார்கள்	{ பகவத் பக்தர்களான நித்ய	
விரசைதனில்	{ நீராடி	குழாங்க	{ ஸூரிகளின் கோஷடியோடே	
குளித்து	{	ளுடன் கூடும்	{ கூடிவாழும் நாள்	
அங்கு	அதன் பிறகு	நாள்		
அமானவனால்	அமாநவ கரஸ்பர்சத்தினால்	எனக்கு குறுகும்	{ அடியேனுக்கு ஸமீபித்ததாம்	
		வகை நல்கு	{ படிக்குபை செய்தருள	
			{ வேணும்.	

*** சரீரத்தைவிட்டு ஆத்மா உத்க்ரமித்தகாலம் தொடங்கிப் பரமபுருஷார்த்தப்ராப்திபர்யந்தமான பேற்றின்வரிசைகள் இப்பாட்டில் அருளிச்செய்யப்பட்டன. இத்

தகைய பேறுகளை விரைவில் அடியேன் பெறுமாறு அருள்புரியவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தாராயிற்று. ... 24

என்றுநீரே துகமாக வேன்னையபி மானித்து
யானுமதறிந் துனக்கே யாயிருக்கும் வகைசெய்தாய்
அன்றுமுத லின்றளவு மனவரதம் பிழையே
யடுத்தேத்ததுச் செய்வ தறுதவிப்ப தினிச் செய்யேன்
என்றுன்னை வந்திரப்ப தாமென் கொடுமைகண்டு
மிகழாதே யிரவுபக லடிமைகொண்டு போந்தாய்
இன்றுதிரு நாடுமெனக் கருளவேண்ணு கின்றாய்
இனிக்ககேச் செய்தருள வேண்டுமெதிராசா.

25

எதிராசா எம்பெருமானாரே!
என்னைநீரே துக மாக அபிமா னித்து
யானும் அது அறிந்து
உனக்கேஆய் இருக்கும்வகை
என்று செய்தாய் அன்றுமுதல்
இன்று அளவும் அனவரதம்
அடுத்து அடுத்து இடையறாது
பிழையேசெய்வது அபராதங்களையே செய்வது
அறுதவிப்பது பச்சாத்தாபப் படுவது
இனி செய்யேன் இனிப் பிழை செய்யமாட்டே
என்று எனென்று சொல்லி

உன்னை வந்து } தேவரீரிடம்வந்து ஸ்ரீமைவேண்
இரப்பது ஆம் } வெது ஆக விப்படிப்பட்ட
என்கொடுமை கண்டும் } எனது கொடிய செய்கைகளைக்
கடாகழித்தும்,
இகழாதே உபேகழியாமல்
இரவு பகல் ஸர்வகாலத்திலும்
அடிமை கொண்டு போந் தாய் } என்பால் கைங்கரியம் கொண்
டருளினீர்;
இன்று திருநா டும் எனக்கு இப்போது பாம்பதத்தையும்
அருள எண் எனக்கருளத் திருவுள்ளம்
ணுகின்றாய்; } பற்றி யிருக்கிறீர்;
இனி இப்படியானபின்பு
கடுக செய்தருள வேண்டும் } அந்த முக்தி தானத்தை விரை
வாகச் செய்தருளவேணும்,

* * * ஸ்வாமிந்! அடியேனைத் தேவரீர் அங்கீகரித்தருளினவன்று தொடங்கி
இன்றளவும் நான் பிழைசெய்வதும் அறுதவித்து ஸ்ரீமைவேண்டுவதும் மீண்டும் பிழை
செய்வதும் அறுதவித்து ஸ்ரீமைவேண்டுவதுமாயிருந்து வருகின்றேன். இப்படியிருந்
தும் என்னைக்கொண்டு பல கைங்கர்யங்கள் செய்வித்துக்கொண்டீர்; இவ்விபூதியில்
கைங்கர்யமேயன்றி அவ்விபூதியில் நித்ய கைங்கர்யமும் கொண்டருளத் திருவுள்ளம்
பற்றியிருக்கின்றீரென்பதையுமறிவேன். அதில் காலவிளம்பம் வேண்டாவென்று
பிரார்த்திக்கின்றேனத்தனை யென்கிறார். 'நிர்ஹேதுகம்' என்னும் வடசொல் நிரேதுக
மெனத் திரிந்தது. ... 25

தென்னரங்கர் தமக்காமோ? தேவியர்கட் காமோ?
சேனையர்கோன் முதலான சூரியர்கட் காமோ?
மன்னியசீர் மாறனருள் மாரிதமக் காமோ?
மற்றுமுள்ள தேசிகள் தங்களுக்கு மாமோ?
என்னுடைய பிழைபோறுக்க யாவருக்கு முடியும்?
எதிராசா வுனக்கன்றி யானொருவர்க் காகேன்
உன்னருளா லெனக்குருசி தன்னையு முண்டாக்கி
ஒளிவிசம்பி லடியேனை யொருப்படுத்து விரைந்தே.

26

எதிராசா எம்பெருமானாரே!
 என்னுடைய } எனது அபசாரங்களைப்பொறுப்
 பிழைபொறுக்க } பதற்கு
 தென் அரங்கர் } ஸ்ரீரங்க நாதனாலாகுமோ?
 தமக்கு ஆமோ }
 தேவியர்கட்கு } பெரிய பிராட்டியார் முதலான
 ஆமோ } தேவிமார்களால் தானாகுமோ?
 சேனையர்கோன் } ஸேனை முதலியார் முதலான
 முதலான சூரி } நித்ய ஸூரிகளால் தானா
 யர்கட்கு ஆமோ } குமோ?
 மன்னிய சீர் } சிறந்த குணசாலிகளான நம்
 மாறன் அருள் } மாழ்வார் கலியன் முதலான
 மாரி தமக்கு } ஆழ்வார்களால் தானாகுமோ?
 ஆமோ }

மற்றும் உள்ள } மற்றுமுள்ள நாத யாமுநாதிக
 தேசிகர்கள் தங் } ளான ஆசாரியர்களால் தானா
 களுக்கும் ஆமோ } குமோ?
 உனக்கு அன்றி } தேவரீராலன்றி வேறொருவ
 யாவருக்கு முடி } ரால் பொறுக்கலாகுமோ?
 யும் }
 யான் (உனக்கு } அடியேன் தேவரீர்க்கே அந்
 அன்றி) ஒரு } யார் ஹசேஷபூதன் ;
 வர்க்கு ஆகேன் }
 உன் அருளால் } தேவரீரது கிருபையினாலே
 எனக்கு உருசி } அடியேனுக்குப் பராபய ருசியை
 தன்னையும் } யுண்டாக்கி வைத்து
 உண்டாக்கி }
 அடியேனை ஒளி } அடியேனைத் திருநாட்டில்
 விசம்பில் விரை } விரைவாகச் சேர்த்தருள
 ந்து ஒருப்படுத்து } வேணும்.

* * * மஹாக்ருபாளுக்களாகப் புகழ்பெற்றவர்களான எம்பெருமான் பிராட்டி
 மார்கள் நித்யஸூரிகள் ஆழ்வார்கள் ஆசாரியர்கள் ஆக இவர்களில் ஒருவர்க்கும்
 பொறுக்க வொண்ணாதபடி அபசாரங்களை அளவறச் செய்திருக்குமடியேனை ஸ்வாமிந் !
 தேவரீரே ஸ்ஷமைக்கு இலக்காக்கிப் பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்திகளையும் விளைத்துக்
 காலதாமதமின்றித் திருநாடு சேர்த்தருள வேணுமென்றாராயிற்று. ... 26

இவ்வுலகி லினியோன்று மேண்ணாதே நெஞ்சே
 இரவுபக லேதிராச ரேமக்கினிமே லருளும்
 அவ்வுலகை யலர்மகள்கோ னங்கிருக்கு மிருப்பை
 யடியார்கள் குழாங்கடமை யவர்களனு பவத்தை
 இவ்வுயிரு மதுக்கிட்பே பிறந்திழந்து கிடந்த
 தேன்னுமத்தை யென்றுமதுக் கிடைச்சவராய்க் கிடக்கும்
 வெவ்வினையால் வந்தவுடல் விடும்பொழுதை விட்டால்
 விளையுமின்பந் தன்னை முற்றும் விடாமலிருந் தேண்ணே. 27

நெஞ்சே மனமே!
 இவ் உலகில் } இனி இவ்வுலகில் ஒன்றையும்
 ஒன்றும் என் } பற்றிச் சிந்தியாதே ;
 னாதே }
 (பின்னை எதைப்பற்றிச் சிந்திக்க
 வேண்டு மென்னில்;)
 எதிராசர்தமக்கு } எம்பெருமானார் நமக்கு இனி
 இனிமேல் அரு } அருளப்போகிற அவ்விபுதி
 ளும் அவ் உல } யையும்
 கை }
 அலர்மகள் } திருமகள் கொழுநாண பரம
 கோன் இருக் } புகுஷன் ளுமூர்தருளியிருக்கிற
 கும் இருப்பை } படியையும்
 அடியார்கள் } அங்குள்ள பாகவத கோஷ்டி
 குழாங்கள் தமை } களையும்
 அவர்கள் அனு } அவர்கள் அநுபவிக்கும் பரிசு
 பவத்தை } களையும்

இவ் உயிரும் } இவ்வாத்ம வஸ்துவும் அப்படிப்
 அதுக்கு இட்டுப் } பட்ட அநுபவங்களுக்கு இட்டுப்
 பிறந்து இழந்து } பிறந்து இழந்து கிடக்கிறபடி
 கிடந்தது என் } யையும்
 னுமத்தை }
 என்றும் அதுக்கு } அவ்வநுபவங்கட்கு எப்போதும்
 இடைச்சுவர் } விரோதியாயிருக்கின்ற கொடிய
 ஆப் கிடக்கும் } பாவங்களாலுண்டான தேஹம்
 வெம் வினை } விமோசனமாகுந் காலத்தையும்
 யால்வந்தஉடல் }
 விடும்பொழுதை }
 விட்டால் வினை } தேஹ வியோகமான பின்பு
 யும் இன்பம் } விளையப்போகிற பேரின்பத்
 தன்னை } தையும்
 முற்றும் } ஆகிய இவை யெல்லாவற்றையும்
 இரவு பகலும் } இரவு பகலும் இடைவிடாது
 விடாமல் } சிந்தித்துப்போரு.

ஆர்த்திப் பிரபந்தம் உரை

*** “நோபஜநம் ஸ்மரந் இதம் சரீரம்” என்று உபநிஷத்தில் ஓதினபடியே இவ்வுலகில் சரீராநுபந்தியான வென்றையும் சிந்தைசெய்யாமல் பரமபதாநுபவங்களை யே சிந்திக்குமாறு தம் திருவுள்ளத்திற்கு உரைத்தாராயிற்று. 27

பண்பெல வாரியரும் பாருலகோ ருய்யப்
பரிவுடனே செய்தருளும் பல்கலைக டம்மைக்
கண்டதேல்லா மேழுதி யவை கற்றிருந்தும் பிறர்க்குக்
காதலுடன் கற்பித்துங் காலத்தைக் கழித்தேன்
புண்டரீகை கேள்வனுறை பொன்னுலகு தன்னில்
போகநீன வொன்றுமின்றிப் பொருந்தியிங்கே யிருந்தேன்
எண்டிசையு மேத்துமேதி ராசனரு ளாலே
எழில்விசம்பே யன்றியிப்போ தேன்மனமெண் ணுதே. 28

பண்டு பல ஆரிய } பூருவாசாரியர்கள் பலரும்
ரும் }
பார் உலகோர் } இந்நிலவுலகத்தோர் உஜ்ஜீவிக்கு
உய்ய } மாறு
பரிவு உடனே } அன்போடு அருளிச்செய்த
செய்தருளும் }
பல் கலைகள் } பல திவ்யகர்த்தங்களில்
தம்மை }
கண்டது எல் } எதைப் பார்த்தாலும் அதை
லாம் எழுதி } யெல்லாம் எழுதியும்
அவை கற்றிருந் } அவற்றை ஆசாரியர் பக்கவிலே
ந்தும் } அப்யவித்தும்
பிறர்க்கு காதலு } அந்தேவாவிகளுக்கு ப்ரேமமு
டன்கற்பித்தும் } டன் போதித்தும்
காலத்தை கழித் } பொழுதைப் போக்கினேன்;
தேன் }

புண்டரீகை } திருமால் நித்யவாஸம் செய்தரு
கேள்வன் உறை } ளுகிற நித்ய விபூதியிலே
பொன் உலகு } சென்று சேர
தன்னில்போக }
நினைவு ஒன்றும் } சிறிதும் எண்ணமின்றிக்கே
இன்றி }
இங்கே பொரு } இவ்விபூதியிலேயே ஆசையுள்
ந்தியிருந்தேன் } எவனாயிருந்தேன்!
(இதுவரையில் இப்படியிருந்தே
யினும்)
இப்போது } இப்போதோ வென்றால்,
எண் திசையும் } எவ்விடத்தி லுள்ளவர்களும்
எத்தும் எதிரா } துதிக்கும்படியான எம்பெரு
சன் அருளாலே } மானாது க்ருபையினாலே
எழில் விசம்பே } பரமபதந்தவிர வேறொன்றை
அன்றி } என்னெஞ்சுசிந்திக்கமாட்டாதே
என்மனம் எண் } யிரா நின்றது.
ணுது }

*** “தெரித்தெழுதிவாசித்துங்கேட்டும் வணங்கிவழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கி
னேன்போது”; (2444) என்று திருமழிசைப்பிரானருளிச் செய்தபடியே பூருவாசார்ய
க்ரந்தங்களைக்கொண்டே பலபடியாலும் போது போக்கி யிருந்தேனாதலால் * இச்சுவை
தவிர யான்போ யிந்திரலோகமானுமச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் என்றே இதுகாறு
யிருந்தேன்; இப்போது திருநாட்டிலனுபவங்களுக்கு ஆசைப்படுமாறு எம்பெருமானாது
திருவருளைப்பெற்றேன் என்றாராயிற்று. 28

சாறு வாகமத நீறு செய்து சம ணச்சேடிக்கனல் கொளுத்தியே
சாக்கியக் கடலை வற்றுவித்து மிது சாங்கியக்கிரி முறித்திட
மாறு செய்திடு கணுத வாதியர்கள் வாய்தகர்த்தற மிதுத்துமேல்
வந்த பாசுபதர் சிந்தியோடும்வகை வாதுசெய்த வேதிராசனார்
கூறு மாகுரு மதத்தோ டோங்கிய குமாரிலன்மத மவற்றின்மேல்
கோடிய தர்க்கசரம் விட்டபின் குறுகி மாய வாதியரை வென்றிட
மீறி வாதில்வரு பார்க்கரன்மத விலக்கடிக்கோடி யெறிந்துபோய்
மிக்க யாதவ மதத்தை மாய்த்த பெரு வீரர் நானுமிக வாழியே. 29

சாநுவாகமதம் } சார்வாக மதத்தை பஸ்மமாக்கி
நீறுசெய்து } யும்
சமணம்செடிக்கு } சமணமதமாகிற செடி நெருப்புப்
அனல்கொளுத் } பற்றி யெறியும்படி செய்தும்
தியே
சாக்கியம் கடலை } சாக்ய மதமாகிற ஸமுத்ரத்தை
வற்றுவித்து } சோஷிப்பித்தும்
மிசு சாங்கியம் } மிசுந்த ஸாங்க்யமதமாகிய மலை
கிரி முறித்திட } யைச் சேதித்தவளவிலே
மாறு செய்திடு } தூர்வாதம் பண்ணுகிற கனாத
கனாதவாதியர் } மதஸ்தர்களின் வாயைத்
கள் வாய் } தகர்த்து,
தகர்த்து
அற மிகுத்து } அதிக ப்ரஸங்கத்துடனே மேல்
மேல் வந்த } விழுந்து வந்த
பாசபதர் } சைவர்கள்
சிந்தி ஒடும் வகை } சிதறியோடும்படி
வாது செய்த } வாதப் போர் நடத்தியவரும்,
கூறு மா குரு } உலகில் பேசப்படுகிற குருமத
மதத்தொடு } மென்ன
ஒங்கிய குமாரி } ஒங்கியிருக்கின்ற குமாரிலமத
லன் மதம் } மத மென்ன

அவற்றின்மேல் } ஆகிய அப்படிப்பட்ட மதங்க
ளின்மீது
கொடிய தர்க்க } கரோமான தர்க்கங்களாகிற அம்
சாம்விட்டபின் } புகளைப் பொழிந்து, பின்பு
மாய வாதியரை } மாயாவாதிகளை
குறுகி வென் } அவர்களிருக்கு மிடமணுகிச்
றிட } சென்று வாதித்து ஜயித்திட்டு
மீறி வாதில்வரு } மிகைத்து வாதத்தில் வருகின்ற
பாற்கரன்மதம் } பாஸ்கரனுடைய மதமாகிற
விலக்கடிக்குஒடி } தூர்மார்க்கத்தைச் சேதித்து
யெறிந்து
போய் } அப்பால் சென்று
மிக்க யாதவ } மிகைத்த யாதவமதத்தை தவம்
மதத்தை } ஸம் பண்ணினவருமான
மாய்த்த
பெரு வீரர் } மஹாவீரரான எம்பெருமானார்
எதிராசனார் } எந்நாளும்
நாளும் } ஒரு குறையுமின்றி வாழ்வே
மிக வாழி } ணும்.

*** அனேக தூர்மதங்களை யொழித்து தூர்வாதிகளை வென்றவரான எம்பெரு
மானார் நித்யபூரீநித்யமங்களமாக விளங்கவேணுமென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணினா
ராயிற்று. குருமத மென்பது ப்ராபாகரமதம். குமாரிலன் மத மென்பது பாட்டமதம்.

சீராகு மெதிராசர் திருவடிகள் வாழி
திருவரையிற் சாத்திய சேந்துவராடை வாழி
ஏராகுஞ் செய்யவடி வெப்பொழுதும் வாழி
இலங்கிய முந்நூல்வாழி யிணைத்தோள்கள் வாழி
சோராத துய்ய செய்ய முகச்சோதி வாழி
தாமுறுவல் வாழி துணைமலர்க் கண்கள் வாழி
ஈராறு திருநாம மணிந்த வெழில் வாழி
இனிதிருப்போ டெழில் ஞான முத்திரை வாழியே.

30

சீர் ஆரும் ஏதி } சீர்மை மிக்க எம்பெருமானாகு
ராசர் } டைய
திருஅடிகள்வாழி } ஸ்ரீபாதங்கள் வாழ்க;
திரு அரையில் } திருவரையிலே தரித்துள்ள
சாத்திய
செந்துவர்ஆடை } காஷாய வஸ்திரம் வாழ்க;
வாழி
ஏர்ஆரும்செய்ய } அழகுபெருந்திய திவ்யமங்கள்
வடிவு } விக்ரஹம்
எப்பொழுதும் } எந்நாளும் வாழ்க;
வாழி
இலங்கிய முந் } திருமார்பிலே விளங்காநின்ற
நூல் வாழி } முப்புரியான ப்ரஹமஸூத்ரம்
வாழ்க;
இணை தோள்கள் } இரண்டு திருத்தோள்களும்
வாழி } வாழ்க;

சோராத துய்ய } ஒருநாளும் வாட்டமடையாத
செய்ய முகம் } பரம பரிசுத்தமான செவ்விய
சோதிவாழி } திருமுகமண்டலச் சுடர்வாழ
வேணும்.
தாமுறுவல்வாழி } அழகிய புன்முறுவல் வாழ்க;
துணை மலர் } மலர்போன்ற இரண்டுதிருக்கண்
கண்கள் வாழி } களும் வாழ்க;
ஈர் ஆறுதிரு } த்வாதசோர்த்வ புண்டரங்கள்
நாமம்அணிந்த } சாத்திக்கொண்டிருக்கு மழகு
எழில் வாழி } வாழ்க;
இனிது இருப் } பரம போக்யமாக எழுந்தருளி
போடு எழில் } யிருக்குமிருப்பும் ஞானமுத்
ஞானமுத்திரை } ரையும் வாழ்க.

*** “ஆசாரியன் சிச்சனாருயிரைப் பேணுமவன், தேசாரும் சிச்சன் அவன் சீர்வடிவை ஆசையுடன் நோக்குமவன்” என்று உபதேசரத்தினமாலையில் அருளிச் செய்தபடியே ஆசார்யனுடைய திவ்ய மங்களவிக்ரஹமே அஸ்மதாதிகளுக்குப் பரமோத் தேச்யமாதலால் நமக்கு நித்யாநுஸந்தேயமாக எம்பெருமானாருடைய திவ்யாவயவங் களுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்தருளினாராயிற்று. ... 30

அறுசமயச் சேடியதனை யடியறுத்தான் வாழியே
அடர்ந்துவருங் குதிட்டிகளை யறத்துறந்தான் வாழியே
செறுகலியைச் சிறிதுமறத் தீர்த்துவிட்டான் வாழியே
தென்னரங்கர் செல்வமுற்றுந் திருத்திவைத்தான் வாழியே
மறையதனில் பொருளனைத்தும் வாய்மொழிந்தான் வாழியே
மாறனுரை செய்த தமிழ் மறைவளர்த்தோன் வாழியே
அறமிகுநற் பெரும்பூதா ரவதரித்தான் வாழியே
அழகாரு மெதிராச ரடியினைகள் வாழியே.

31

அறுசமயம்செடி அதனை அடி அறுத்தான் வாழி	ஆறு பாஹ்யமதங்களாகிறசெடி களை வேரோடு அறுத்தொ ழித்த எதிராசர் வாழ்க;	மறை அதனில் பொருள் அனைத் தும் வாய்மொ ழிந்தான் வாழி	வேதார்த்தங்களை யெல்லாம்விச திகரித்தருளினவர் வாழ்க;
அடர்ந்து வரும் குதிட்டிகளை அறத்துறந்தான் வாழி	நெருங்கி வந்த குத்ருஷ்டிகளை அறவே யொழித்தவர்வாழ்க.	மறன் உரை செய்த தமிழ் மறை வளர்த் தோன் வாழி	நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திரு வாய்மொழியை வளர்த்த தாயானவர் வாழ்க;
செறுகலியை சிறிதும் அற தீர்த்துவிட் டான் வாழி	செறுகின்ற கலிபுருஷன் சிறிது மில்லாதபடி தீர்த்தொழித்த வர் வாழ்க;	அறம்மிகு நல் பெரும்பூதார் அவதரித்தான் வாழி;	தர்மமார்க்கம் தழைத்தோங்கும் படியான ஸ்ரீபெரும்பூதாரி வே உதித்தவர் வாழ்க;
தென் அரங்கர் செல்வம் முற் றும் திருத்தி வைத்தான் வாழி	ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய ஸாம்ராஜ் யங்களை பரிஷ்கரித்தவர் வாழ்க;	அழகுஆரும்எதி ராசர் அடி இணை கள் வாழி	அழகுபொலிந்த எம்பெருமானா ருடைய உபயபாதங்களும் வாழ்க.

*** எம்பெருமானாருடைய திவ்ய சேஷ்டிதங்களுக்கு மங்களாசாஸனம் செய் தருளுகிறபடி. சாக்ய உலூக்ய அக்ஷபாத க்ஷபண கபில் பதஞ்சலி மதங்களாறும் அறு சமயங்களெனப்படும். வேறுவகையாகவுஞ் சொல்வதுண்டு. வேதங்களைப்பிரமாண மாக வொப்புக்கொண்டே அவற்றில் அபார்த்தம் செய்பவர்கள் குத்ருஷ்டிகளாவார். மறையதனில் பொருளனைத்தும் வாய்மொழிந்தது வேதார்த்தஸங்க்ரஹம் ஸ்ரீ பாஷ்யம் முதலிய திவ்யக்ரந்தங்களாலும் உபதேசமுகத்தாலும். * வான்திகமுஞ்சோலை மதிள ரங்கர் வண்புகழ் மேலான்ற தமிழ்மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன் * என்றதையடியொற்றி மாறனுரை செய்த தமிழ்மறைவளர்த்தோனென்றது. ... 31

சங்கரபற்கரயாதவ பாட்டிரபாகரர் தங்கள்மதம்
சாம்வறவாதியர் மாய்குவரென்று சதுமறை வாழ்ந்தினோள்
வேங்கலியிங்கினி வீறுநமக்கிலை யென்றுரிகத்தளர்நாள்
மேதினிகஞ்சுமை யாறுமேனத்துயர்விட்டு விளங்கியநாள்
மங்கையராளி பராங்குசமுன்னவர் வாழ்வு முளைத்தினோள்
மன்னியதென்னரங்காபுரி மாமலை மற்றமுவந்தினோள்
சேங்கயல்வாலிகள் சூழ்வயல்நாளும் சிறந்தபெரும்பூதார்ச்
சீமானினையாழ்வார் வந்தருளியநாள் திருவாதிரைநாளே.

32

செம்கயல் வாவி } அழகிய கயல்மீன்கள் நிறைந்த
கன் வயல் குழி } வாலிகளாலும் சமுனிகளா
லும் குழப்பட்ட
நாளும் சிறந்த } இடைவிடாத சிறப்புப் பொருந்
திய
பெரும்பூதார் } பூரீபெரும்பூதாரிலே
சீமான் இளை } பூரீராமாநுஜர் அவதரித்தருளிய
யாழ்வார் வந்த } திருநகரத்திரமாயிய
ருளிய நாள் } திருவாதிரைத் திருநாள்
திருஆதிரைநாள் } (எப்படிப்பட்டதெனில்)

சங்கரர் பாக்கரர் }
யாதவர் பாட்டர் } சங்கரர் முதலானாருடைய மதங்
பிரபாகரர் தங் } கள் சைதிலயமடைய
கள் மதம் சாய்வு }
உற

வாதியர் மாய்கு } அப்படிப்பட்ட மதாந்தரஸ்தர்
வர் என்று } கள் யாவரும் தொலைந்திடுவர்
களைன்று கொண்டு
சதுமறைவாழ்ந் } நான்கு வேதங்களும் களிப்புப்
திடும் நாள் } பெறும் நாளாகும்.

வெம்கலி } வெவ்விய கலிபுருஷன்
இங்கு நமக்கு } இந்நிலவுலகத்தில் நமக்கு இனி
இனிவீறு இலை } மேல் சாம்ராஜ்ய மில்லை
என்று } யென்றுகொண்டு மிகவும்
சேர்வடையும் நாளாகும்.

மேதினி } பூமிப்பிராட்டியானவள்
நம் சமை ஆறும் } (இனி) நம் தலைச்சமை ஒழியு
என துயர்விட்டு } மென்று கொண்டு துயர்
விளங்கிய நாள் } தீர்த்து விளங்கும் நாளாகும்

மங்கையர் ஆளி }
பராங்குசன் } கலியன் நம்மாழ்வார் முதலான
முன்னவர் } ஆழ்வார்களினுடைய ஸந்தோ
வாழ்வுமுளைத் } ஷம் தலையெடுக்கும் நாளாகும்:
திடு நாள் }

மன்னிய தென் }
அரங்காபுரி } அழகிய திருவரங்கம் திருமலை
மாமலை மற் } முதலான திவ்ய தேசங்க
றும் உவந்தி } ளெல்லாம் உகக்கும் நாளாகும்.
டும் நாள் }

* * * சங்கராதி மதாந்தரஸ்தர்களின் அபார்த்தங்களைக் கண்டித்து வேதாந்த ஸதர்த்த ஸ்தாபனம் பண்ணுகக்காகவும், கலிபுருஷஸாம்ராஜ்யத்தைச் சிதைப்பதற் காகவும், பூபாரமாயிருக்கின்ற துஷ்டர்களை யெல்லாம் ஸஜ்ஜனமாக்கிப் பூதேவியை மகிழ்விப்பதற்காகவும், பராங்குசபரகாலாதிகளான ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களை மிகவுளர்த்து அவர்களையுட்பிக்கக்காகவும் திவ்யதேசஸமுத்தாரத்திற்காகவும் எம் பெருமானார் திருவவதரித்தாரென்றதாயிற்று. 32

இன்னமெத்தனை காலமிந்த வுடம்புடன் யானிருப்பன்

இன்னபொழுதுடம்பு விடுமின்னபடியதுதான்

இன்னவிடத்தே யதுவுமென்னு மிவையெல்லாம்

எதிராசா நீயறிதி யானிவையொன்றறியேன்

என்னை யினியிவ்வுடம்பை விடுவித்துன்னருளால்

ஏராரும் வைகுந்தத்தேற்ற நினைவுண்டேல்

பின்னைவிரையாமல் மறந்திருக்கிறதென்பேசாய்

பேதைமைதீர்த்தேனை யடிமைகொண்ட பெருமானே. 33

எதிராசா } எம்பெருமானாரே!
இன்னம் எத் }
தனைகாலமிந்த } இன்னமும் எவ்வளவுகாலம் இவ்
உடம்புடன் } வழுக்குடம்போடு அடியே
யான் இருப் } னிருப்பேன்? (என்பதென்ன?)
பன் }

உடம்பு இன்ன } இவ்வுடம்பு இன்னகாலத்திலே
பொழுதுவிடும் } விட்டுவிடும் (என்பதென்ன)
அதுதான் இன் } இந்ததேஹவியோகம் இன்னபடி
னபடி } யாக நேரும் (என்பதென்ன)
அதுவும் இன்ன } அந்த தேஹவியோகம் இன்ன
இடத்தே } ஸ்தலத்திலே யாகும் (என்ப
தென்ன)

என்னும் இவை } ஆகிய இவையெல்லாவற்றையும்
எல்லாம் நீ அறிதி } தேவரீர் அறியக்கடவீர்:

யான் இவை }
ஒன்று அறி } அடியேன் இவற்றிலொன்றை
யேன் } யும் அறிகின்றிலேன்;

பேதைமை }
தீர்த்து என்னை } அகவிருளைப்போக்கி அடியேனை
அடிமை கொ } ஆட்படுத்திக்கொண்டஸ்வாமி!
ண்ட பெரு }
மானே }

இனி உன் அரு
ளால் என்னை
இ உடம்பை
விடுவித்து
ஏர் ஆரும்வைகுந்
தத்து ஏற்ற
கினைவு உண்டு
எல்.

இனி தேவரீர் கருணையினாலே
எனக்கு இந்த தேஹம் தொலை
யும்படி செய்வித்து

அழகிய திருநாட்டிலே என்னைச்
சேர்ப்பிக்கத் திருவுள்ளமுண்
டாகில்

பின்னைவிரையா
மல் மறந்து
இருக்கிறது
என்

இன்னமும் மறந்துகால தாமதம்
செய்வது என்னோ?

பேசாய் அருளிச்செய்யவேணும்;

இவ்விபூதியில் அடியேன் இன்னமும் இருக்கக்கூடிய நாள் இவ்வளவென்றும்
இன்னபோதிலே இன்னவிடத்திலே இன்னபடியாக அடியேனுக்கு தேஹாவஸானமாகு
மென்றும் எல்லாம் தேவரீர் அறியவல்லீர்; அடியேனுக்கு இவையொன்றும் தெரியாது.
இவ்வழுக்குடம்பைப்போக்கித் திருவடிசேர்த்துக்கொள்ளத் திருவுள்ள முண்டாகில்
உபேக்ஷித்துக் காலதாமதம் செய்வதுஎன்னோ? என்றாராயிற்று. 33

முன்னேவினை பின்னைவினை யாரத்தமென்னும்
முன்னுவகையான வினைத்தொகையனைத்தும் யானே
என்னையடைந்தோர் தனக்குக் கழிப்பனென்னுமரங்கர்
எதிராசா நீ யிட்டவழக்கன்றோ சொல்லாய்
உன்னையல்லதறியாத யானிந்தவுடம்போடு
உழன்றுவினைப்பயன் புசிக்கவேண்டுமென்றுண்டோ
என்னுடையவிரூபினை யிறைப்பொழுதில்மாற்றி
ஏாரும்வைகுந்தத்தேற்றி விடாய் நீயே. 34

எதிராசா! எம்பெருமானாரே!
என்னை அடைந்
தோர் தமக்கு
முன்னேவினை
பின்னை வினை
ஆரத்தம் என்
னும் மூன்று
வகை ஆன
வினை தொகை
அனைத்தும்
யானே கழிப்பன்
என்னும் அரங்
கர்
நீ இட்ட வழக்கு
அன்றோ
சொல்லாய்

“என்னுடைய பக்தர்களுக்கு
பூர்வாகம் உத்தராகம் ப்ராப்த
கருமம் என்று சொல்லப்பட்ட
மூவகையான
பாவத்திரள்களையெல்லாம்
நானே போக்கி யருள்வேன்”
என்றருளிச்செய்த திருவரங்க
நாதர்
தேவரீருக்கு விதேயரன்றோ?
அருளிச்செய்யவேணும்;

உன்னை அல்லது
அறியாத யான்
இந்த உடம்
பொடுஉழன்று
வினைப்பயன்
புதிக்க
வேண்டுவது
ஒன்று உண்
டோ
என்னுடைய
இரு வினையை
இறை பொழுதில்
மாற்றி
ஏர் ஆரும்வைகுந்
தத்து நீயே
ஏற்றிவிடாய்

தேவரீராயன்றி வேறொரு
வரையும் தஞ்சமென்றறியாத
அடியேன்
இவ் வழுக்குடம்போடே
அலைந்து
கருமபலன்களை யனுபவிக்க
வேணுமென்பதொரு கிர்ப்
பந்தமுண்டோ?
எனது விசாலமான பாவங்களை
கூண்காலத்திலே
தீர்த்து
அழகிய திருநாட்டிலே தேவ
வரீரே அடியேனைச் சேர்த்
தருளவேணும்-

* ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய* என்கிற சரமச்லோகத்திலே *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்
யாமி* என்றதில் விவக்ஷிதமானதை ஒன்றரையடிகளில் அருளிச் செய்கிறார், முன்னே
வினையாவது பூர்வாகம்; ஆச்ரயிப்பதற்கு முன்னே அறிந்துமறியாமலுஞ் செய்த
பாவங்கள். பின்னைவினையாவது உத்தராகம்; ஆச்ரயித்தபிறகு ப்ரக்ருதிவாஸநையினால்
ப்ராமாதிகமாக நேரும் பாவங்கள். ஆரத்தமாவது ப்ராரப்த கருமம்—பலன் கொடுக்க
ஆரம்பித்த கருமங்களென்றபடி. என்றிப்படி மூவகைப்பட்ட தீவினைகளையும் என்னடி
யார்க்கு நானே தவிர்ப்பேனென்று சரமச்லோக முகத்தாலேயருளிச்செய்தவர் திருவரங்க
நாதர்; அவர் தேவரீர்க்கு ஸர்வாத்மநா விதேயரென்பது ப்ரஸித்தம்; அப்படியிருக்க,
தேவரீரையே புகலென்று பற்றின வடியேன் இன்னமும் கருமபலன்களை யனுபவித்துக்

கொண்டிருக்க தேவரீர் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது தகுதியோ? ப்ராப்யபூமியிலே யென்னைக்கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தருளவேணு மென்றாராயிற்று. யதிராஜவிம்சதியில் *ச்ருத்யக்ரவேத்ய* இத்தியாதிச்லோகம் இப்பாசரத்திற்குச் சார்பாக அநுஸந்தேயம். 34

அருளாலேயடியேனை யபிமானித்தருளி
அநவரதமடிமைகொள்ள நினைத்து நீயிருக்க
மருளாலேபுலன்போக வாஞ்சைசெய்யுமென்றன்
வல்வினையை மாற்றியுன்பால் மனம்வைக்கப்பண்ணாய்
தேருளாருங் கூரத்தாழ்வானு மவர்செல்வத்
திருமகனூர்தாமு மருளிச்செய்த தீமைத்
திரளானவத்தனையுஞ் சேரவுள்ளவேன்னைத்
திருத்தியுய்யக்கொள்ளும் வகை தேருமெதிராசா. 35

எதிராசா!	எம்பெருமானாரே!	தேருள் ஆகும்	} சிறந்த ஞானம் மிக்க கூரத்தாழ்வானும்
அருளாலே அடியேனை நீ அபிமானித்தருளி	பாமக்குபையினாலே அடியேனை ஓடியானாகத் தேவரீர் திருவுள்ளம்பற்றி	கூரத்து ஆழ்வானும்	
அனவரதம் அடிமைகொள்ள நினைத்து இருக்க	நிரந்தர கைங்கரியங்கள் கொண்டுருள நினைப்பிட்டிருக்க, (அதற்குமாறாக)	அவர் செல்வம் திருமகனூர்தாமும்	} அவ்வாழ்வானுடைய செல்வக்குமாரரான பட்டகும்
மருளாலே புலன் போகம் வாஞ்சை செய்யும் என்தன் வல்வினையை மாற்றி	அஜ்ஞானத்தினாலே இந்திரியங்களுக்குற்ற விஷய போகங்களை அபேகித்திருக்கின்ற அடியேனுடைய பிரபலகருமங்களைத் தொலைத்து	அருளிச்செய்த தீமைதிரள் ஆன அத்தனையும்	
உன்பால் மனம் வைக்க பண்ணாய்	தேவரீர் திறத்திலேயே அடியேன் அநுரக்தனாயிருக்கச் செய்தருளவேணும்;	சேர உள்ள என்னை திருத்தி உய்யக் கொள்ளும் வகை தேரும்	} ஒன்றுசேர்ந்து ஒருருவெடுத்திருக்குமடியேனை திருத்தி உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் வகையைச் சிந்தித்தருள்வீராக.

கூரத்தாழ்வான் பட்டர் முதலானார் தங்களுடைய ஸ்தவங்களிலே அபரிமிதமாக நைச்யா நுஸந்தானம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள், ஆனால் அந்த நைச்சியம் அவர்களிடத்தில் உண்மையாகச் சிறிதுங் கிடையாது. அவர்கள் தாம் ஏறிட்டு அநுஸந்தித்துக் கொண்ட அந்த நைச்சியமெல்லாம் வடிவெடுத்தவன் அடியேனே; இப்படிப்பட்ட வென்னை தேவரீர் ஏற்கெனவே அபிமானித்தருளி அத்தாணிச் சேவகங் கொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றியிருந்தும் அடியேன் ப்ராக்ருத போகங்களிலேயே யீடுபட்டிருக்கும்படியான பாவியாயிராநின்றேன்; இந்நிலையை மாற்றியருள வேணுமென்றாராயிற்று. *வாசாமகோசரமஹாகுண தேசிகாகர்ய* என்ற யதிராஜ விம்சதிச்லோகம் பின்னடிகட்குச் சேர அநுஸந்திப்பது. 35

வாசனையுஹற்றமோ மாளாதவல்வினையோ
ஏதென்றறியே நெதிராசா—தீதாகும்
ஐம்புலனிலாசை யடியேன் மனந்தன்னை
வன்புடனே தானடரும் வந்து. 36

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!	வன்புடனே	பலாத்காரமாக
தீது ஆகும் ஐம்புலனில் ஆசை	மிகக்கொடியதாகிய விஷய விரும்பமானது	தான் வந்து அடரும்	} தானே மேல்விழுந்து வந்து நலியாநின்றது; (இதற்குக் காரணம்)
அடியேன் மனம் தன்னை	அடியேனது நெஞ்சை		

வாசனையில் { அந்நி பரபவாஸனையின்
ஊற்றமோ { கனமோ? } எது என்று { இவற்றில் எதுகாரணமோ?
மாளாத வல் { பரபவத்தின்களாலும் அது அறியேன் { அறிகின்றிலேன்.
வினையோ { பவத்தாலும் தொலையாத
பிரபல கருமமோ?

இந்தரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந; என்கிற கீதைக்குச் சார்பாகப் பின்னடிகள் அமைந்துள்ளன. முதலடியில் 'வாதனை' என்றும் பாடமுண்டு. 36

இன்றளவு மில்லாத வதிகார மேலுமேனக்
கேன்றுளதாம் சொல்லா யெதிராசா—குன்று
வினைத்தோடரை வெட்டிவிட்டு மேலைவகுந்தத்
தேனைக்கடுக வேற்றாத தேன்?

37

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!	சொல்லாய்	அருளிச்செய்யவேணும்;
எனக்கு	அடியேனுக்கு	குன்று வினை	} மாளாத பாபராசியை
இன்று அளவும்	} இன்றுவரையில்லாததோர் பரி	தொடரை	
இல்லாத அதி		பக்குவநிலைமை	வெட்டி விட்டு
காரம்	} இனிமேல் என்றைக்கு உண்	மேலை வைகுந்	} மேலான பரமபதத்திலே
மேலும் என்று		டாகும்? [இதுவரையிலுண்	
உளது ஆம்	டாகாததா இனிமேலுண்டா	கடுக எனை என்று	} சீக்கிரமாக என்னைச் சேர்த்தரு
	கப்போகிறது?]	தது ஏன்	

* * * அடியேனைத் திருநாட்டிலேற்றுகைக்கீடான அதிகார ஸம்பத்து இதுகாறு மில்லாதது இவரியோருகால் வினையப்போகிறதென்று நினைக்க ப்ரஸக்திதானுமில்லை. ஆகவே விரோதி பாபவர்க்கங்களைத் தேவரீர் தாமே நிர்ஹேதுக க்ருபையினால் வெட்டிக் களைந்து வீடு பெறுவிப்பது நலம் என்றாராயிற்று. 37

அஞ்சி லறியாதா ரைம்பதிலும் தாமறியார்
என்சோ லெனக்கோ வேதிராசா—நெஞ்சம்
உனதா ளொழிந்தவற்றை யெயுக்க வின்றும்
அனுதாபமற்றிருக்கையால்.

38

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!	உனதான் ஒழித்	} தேவரீருடைய திருவடிகள்
அஞ்சில் அறியா	ஐந்து வயதில் விவேகம் பெறு	தவற்றையே	
தார் ஐம்பதிலும்	தவர்கள் ஐம்பது வயதிலும்	உக்க	விரும்ப
தாம் அறியார்	விவேகம் பெறமாட்டார்கள்	இன்றும்	இவ்வளவிலுங்கூட
என் சொல்	என்கிற பழமொழி எனக்	அனுதாபம்	} பச்சாதாபமு முண்டாகாதிருப்
எனக்கோ	காக வினைந்ததோ? (ஏனென்	அற்று இருக்	
	றால்) எனது மனமானது	கையால்	றேனென்கை.]

"அஞ்சிலறியாதார் ஐம்பதிலுமறியாரே" என்றொரு பழமொழி யுண்டு, அதற் குத் தாமே யிலக்கென்று நைச்சியாநுஸந்தானமாக அருளிச் செய்கிறபடி. எனக்கு இத்தனை வயதாகியும் செய்த குற்றங்களுக்காக அனுதாபமும் தோன்றவில்லையே யென்கிறார். 38

வேம்புகறி யாக விரும்பினார் கைத்ததென்று
தாம்பொகடாதே புசிக்குந் தன்மைபோல்—தீம்பனிவ
னென்றுநினைத் தேன்னை யிகழா ரேதிராசர்
அன்றறிந் தங்கீகரிக்கையால்.

39

வேம்பு கறி ஆக } வேம்பைக் கறியமுதாக விரும்பும்
விரும்பினார் } பிக் கைப்பற்றினவர்கள்
தாம் }
கைத்தது என்று } இது கசப்பாயிருக்கிறதென்று
பொகடாதே } உபேகதியாமல்
புசிக்கும் தன்மை } உண்பதுபோல,
போல் }
எதிராசர் } எம்பெருமானார்

என்னை இவன் } அடியேனை 'இவன் துஷ்டன்'
தீம்பன் என்று } என்று கொண்டு கைவிட
நினைத்து இக } மாட்டார்;
ழார் }
அன்று அறிந்து } அடியேனுடைய துஷ்டத்தன்
அங்கீகரிக்கை } மையை ஏற்கனவே யறிந்து
யால் } வைத்தும் அடியேனைக் கைக்
கொண்டாராதலால்.

வேம்பையே கறியாகச் சமைத்துண்ணுமவர்கள் அதன் கைப்பைப் பரம போக்யமாகக் கொள்பவர்களேயன்றி ஐயோ! கைக்கின்றதே யென்று வெறுக்குமவர்களல்லரே; அதுபோல் பாவியேனுடைய தோஷங்களை யே பரம போக்யமாகக் கொண்டு அங்கீகரித்தருளின தேவரீர் இன்று தீம்புகண்டு இகழ்வது தகுதியன்றே யென்றாராயிற்று. 39

அவத்தே பொழுதை யடியேன் கழித்திப்
பவத்தே யிருக்குமது பண்போ—திவத்தேயான்
சேரும்வகையருளாய் சீரா ரேதிராசா
போருமினி யிவ்வுடம்பைப் போக்கு. 40

சீர்ஆர் எதி. } சீர்மை பொருந்திய எம்பெரு
ராசா } மானாரே!
அடியேன் } தேவரீருடைய குணநுபவங்க
ளுக்கு இட்டுப்பிறந்த அடி
யேன் }
பொழுதை அவ } பொழுதைப் பரமாகப்
த்தே கழித்து } போக்கி
இப் பவத்தே } இந்த ஸம்ஸாரத்திலேயே
இருக்குமது } கிடப்பது தகுதியோ?
பண்போ }

யான் திவத்தே } அடியேன் திருநாடு சேரும்
சேரும் வகை } படியருள்புரியவேணும்;
அருளாய் }
போரும் } இதுவரை ஸம்ஸாரத்தில் சிறை
யிருந்தது போதும்;
இனி இவ் உடம் } இனி இவ்வுழுக்குடம்பைத்
பைபோக்கு } தவிர்த்தருளவேணும்.

எனைப்போல் பிழைசெய்வா ரிவ்வுலகிலுண்டோ
உனைப்போல் பொறுக்கவல்லாருண்டோ—அனைத்துலகும்
வாழப் பிறந்த வேதிராச மாமுனிவா
ஏழைக்கிரங்காயினி. 41

அனைத்து உல } உலகமெல்லாம் உஜ்ஜீவிப்பதற்
கும் வாழ } கென்றே அவதரித்த
பிறந்த }
எதிராசமா முனி } எம்பெருமானாரே!
வா }
இ உலகில் } இந்நிலவுலகத்தில்

எனை போல் } எனைப்போல் அபசாரப்படு
பிழை செய்வார் } பவர்கள் வேறு யாரேனு
உண்டோ } முளரோ?
உனை போல் } தேவரீரைப்போல் (அவ்வபசா
பொறுக்கவல் } ரங்களை) கடிமிக் வல்லார்
லார்உண்டோ } வேறு சிலருளரோ?
இனி ஏழைக்கு } இனி ஏழையான அடியேன்மீது
இரங்காய் } இரங்கியருளவேணும்.

ஐம்புலன்கள் மேலிட் டடரும் பொழுதடியேன்
உன்பதங்க டம்மை நினைந்தோலமிட்டால்—பின்பவைதாம்
எனையட ராம லிரங்கா யேதிராசா
உன்னையல் லாலேனக்குண்டோ? 42

எதிராசா } எம்பெருமானாரே!
ஐம்புலன்கள் } பஞ்சேந்திரியங்களானவை
மேலிட்டு அட } என்னை ஆக்கிரமித்துக்
கும்பொழுது } கொள்ளும்போது

அடியேன் } அவற்றுக்கு ஆற்றாத அடியேன்
உன்பதங்கள் } தேவரீருடைய திருவடிகளைச்
தம்மை நினைந்து } சிந்தித்து
ஒலமிட்டால் } கூப்பிட்டால்

பின்பு	அதன்பிறகும்	எனக்குஉன்னை	} எனக்கு தேவரீரைத் தவிர வேறு ரக்ஷகருளரோ?
அவை தாம்	அவ்வந்திரியங்களானவை	அல்லால்	
என்னை அடரா	அடியேனை மேலிடாதபடி கிரு	உண்டோ?	
மல் இரங்காய்	பை செய்தருள்கின்றிரில்லையே;		

இந்த வலகிற் பொருந்தாமை யேதுமில்லை
அந்தவுல கிற்போக வாகையிலை—இந்தநமக்
கெப்படியே தான் தருவ ரேந்தை யேதிராசர்
ஒப்பில் திருநா கேந்து.

43

இந்த உலகில்	} இந்த ஹேயமான நிலத்தில்	இந்த நமக்கு	} இப்படிப்பட்ட நமக்கு
பொருந்தாமை		எந்தைஎதிராசர்	
ஏதும் இல்லை	ஜிஹாஸை சிறிது முண்டாக	ஒப்புஇவ்விருநாடு	ஒப்பற்றதான் பரமபதத்தை
அந்த உலகில்	} அந்த நித்யவிபுதிக்குச் செல்ல	எப்படியேதான்	} எவ்வாறு திருவுள்ளமுவந்து
போக ஆசை		உகந்துதருவர்	
இல்லை	விருப்பமுமுண்டாகவில்லை;	[அவரைவெறுத்துப் பயனென்? (குற்றம் நம்மதே.)]	

* * * த்யாஜ்ய பூமியில் ஜிஹாஸையும் ப்ராப்ய பூமியில் ப்ராவண்யமுமில்லாத வெனக்கு எம்பெருமானார்தாம் என் செய்வார்! என்று ஒருவாறு ஸமாஹிதராகிறார். 43

மாகாந்த நாரணனார் வைகும் வகையறிந்தோர்க்கு
ஏகாந்த மில்லை யிருளில்லை—மோகாந்தர்
இவ்விடமே காந்தமிரு ளென்றுபய மற்றிருந்து
செய்வர்கடாம் பாவத் திறம்.

44

மா காந்தர் நார	} லக்ஷ்மீகாந்தனான ஸ்ரீமத் நாராய	மோக அந்தர்	} மோஹத்தினால் குருடானவர்
ணனார்		தாம்	
வைகும் வகை	} ஸர்வவ்யாபியா யிருக்கும்படி	இவ்விடம் ஏகாந்	} 'இது ரஹஸ்யமானவிடம், இது
அறிந்தோர்க்கு		தம் இவ்விடம்	
	யைத்தெரிந்து கொண்டவர்	இருள் என்று	கொண்டு
	களுக்கு	பயம் அற்று	} அச்சமற்றவர்களாகி
ஏகாந்தமில்லை	} ரஹஸ்யமான விடமென்றும்	இருந்து	
இருள் இல்லை		இருட்டான விடமென்றும்	பாவம் திறம்
	ஒன்றுமில்லை;	செய்வார்கள்	கள்.

இப்பாகரத்தில் எம்பெருமானானுடைய திருநாமம் ஸ்பஷ்டமாக இல்லையாயினும், முன்னடிகட்கு எம்பெருமானாரும் அவருடைய திருவடிபணிந்தவர்களுமே விஷய பூத ராவர்கள். எம்பெருமான் எங்கு முளையக்கொண்டு எதையும் எளிதுலுணர்கின்ற நென்கிற தெளிவுடையவர்கள் 'இது ஏகாந்தமானவிடம், இது இருள்செறிந்தவிடம்' என்று ஒரிடத்திலும் ஒருபாவச்செயலும் செய்யத் துணியார்கள். அப்படிப்பட்ட தெளிவில்லாத அவிவேகிகள்தாம் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸர்வ வியாபகத்தையறிய மாட்டாதே அவனையும் வஞ்சித்துவிடலாமென்றெண்ணி ஏகாந்த ஸ்தலங்களிலும் இருள்மிக்க விடங்களிலும் பாவங்களைச் செய்துபோருவார்கள்—என்றவிது, எம்பெரு மானுடைய திருவருளால் எம்பெருமானுடைய ஸர்வவ்யாப்தியை யறிந்தவர்களே! நீங்கள் ஏகாந்தத்திலும் பாவச்செயல் செய்யாதிருக்கவேணுமென்று ஹிதோபதேச மருளியபடி.

44

நாராயணன் திருமால் நாரம்நாமென்னுமுறை
ஆராயில் நெஞ்சே யநாதியன்றே—சீராகும்
ஆசாரியனாலேயன்றே நாமுய்ந்ததேன்று
கூசாம லெப்பொழுதுங்கூறு.

45

நெஞ்சமே	மனமே!	உய்ந்தது	{ ஸம்பந்தஜ்ஞானம்பெற்று உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றது
ஆராயில்	ஆராய்ந்துபார்க்குமளவில்	ஆசாரியனாலே	{ ஆசாரயனருளடியாக வன்றோ
திருமால் நாராயணன்	எம்பெருமான் நாராயணன்,	அன்றோ என்று	{ வென்று
என்னும்முறை	நாம் நரசப்தவாச்யம்? என்		
அனாதி அன்றோ	கிறவிந்த முறையானது		
	நெடுகளாகவுள்ளதன்றோ?		
நாம்	{ (இப் படி அநாதிவித்தமா	எப்பொழுதும்	{ இடைவிடாது தைரியமாகச்
	யிருந்த வறவை அறியாம	கூசாமல்கூறு	{ சொல்லிக்கொண்டிரு.
	லிருந்த) நாம்		

* திருமாலே! நானுமுனக்குப் பழுவடியேன்* என்றும் *நன்றாக நானுன்னை யன்றியிலேன்கண்டாய், நாரணனே! நீ யென்னையன்றியிலே* என்றும் சொல்லுகிற படியே எம்பெருமானுக்கும் சேதநர்களுக்குமுண்டானவறவு அநாதியேயானாலும் இந்த வறவையறிவித்து மஹோபகாரஞ் செய்தவர் ஆசார்யரேயாதலால் அந்த ஆசாரி யர் பக்கலிலேயே நாம் செய்நன்றி குன்றாதிருக்கவேணுமென்றாயிற்று. 45

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை தீவியேயோந்தம்மைக்
குருவாகி வந்துய்யக்கொண்டு—பொருவில்
மதிதானளித்தருளும் வாழ்வன்றோ நெஞ்சே
எதிராசர்க் காளானோம்யாம்.

நெஞ்சே	மனமே!	பொருவு இல்	{ ஒப்பற்றதாக [சிறந்த] அறிவை
திருவாய்மொழிப்பிள்ளை	{ திருமலையாழ்வாரென்னு மாகிரி	மதி	{
குரு ஆகிவந்து	ஆசாரியராகவந்தவதரித்து	தான் அளித்தரு	{ தாமாகத் தந்தருளினதின் பய
தீவியேயோம்	{ பாபிகளான நம்மை	ளும் வாழ்வு	{ னாகவன்றோ
தம்மை		அன்றோ	
உய்யக்கொண்டு	உஜ்ஜீவிப்பித்து	யாம் எதிராசர்	{ நாம் எம்பெருமானார்க்கு அடி
		க்குஆள்ஆனோம்	{ மைபட்டோம்.

பகவானோடுண்டான உறவை யறிவதிற்காட்டிலும் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை யறிவதே சிறந்தது. ஆசார்யரென்கிற சொல்லுக்கு எம்பெருமானார்தாம் இலக்கு; அப்பரமாசாரியரோடு நமக்குண்டான வறவையறிவித்த மஹோபகாரகர் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை—என்று ஸ்வாசார்யர் பக்கலிலே பெருநன்றி பாராட்டினாராயிற்று. 46

இராமாநுசாயநமவேன் றிரவும் பகலும் சிந்தித்
திராமாநுசர்க்களிடுப்பிடந் தன்னி லிறைப்பொழுதும்
இராமாநுசரவர்க்கெல்லா வடிமையுஞ் செய்யவேண்ணி
இராமாநுசர்தம்மை மாநுசரா வேன்கொலெண்ணுவதே.

இரவும் பகலும்	அநவாதமும்	மாநுசர் அவர்க்கு	மனிதர்களுக்கு
இராமாநுசாய	{ எம்பெருமானார்க்கே உரியோ	எல்லா அடிமை	{ ஸகல கைங்கரியங்களையும் செய்
நம என்றுசின்	மென்று எண்ணியிருக்கமாட்	யும் செய்ய	{ ளக் கருதியிராத
தித்து இரா	டாத மனிசர்கள்	எண்ணி இரா	
மாநுசர்கள்		மாநுசர்தம்மை	ஐனங்களை
இருப்பு இடம்	{ இருக்குமிடங்களிலே	மாநுசர் ஆ எண்	{ மனிதர்களாக வெண்ணுவது
தன்னில்		ணுவது என்	{ எப்படி? [அவர்கள் பசுப்ரா
இறைபொழுதும்	கூண்காலமும்	கொல்	{ யர்களே.]
இரா	இருக்கமாட்டாத		

எம்பெருமானார் திருவடிகளை தஞ்சமென்றிருக்கவேண்டியது கடமை; அப்படி யிருக்கவில்லாதவர்கள் எங்கு வர்த்திக்கின்றார்களோ அங்கு நொடிப்பொழுதும் தங்க லாகாது. அப்படித் தங்காமலிருப்பவர்களுக்கே நாம் ஸகலவித கைங்கரியங்களும் செய்யத்தகும். அங்ஙனம் செய்யாதவர்கள் மானிடவரல்லரென்றே கொள்ளத்தகுவர் என்றாயிற்று. 47

எண்ணுதேன்னேஞ்ச மீசையாதேன்நா விறைஞ்சாதுசென்னி
கண்ணுனவை யோன்றுங்காணலுற கலியார்நலிய
வொண்ணுதவண்ண முலகளித்தோ நெதிராசனடி
நண்ணுதவரை யரங்கேசர் செய்தநலம் நமக்கே.

47

கலியார் நலிய	{	கலிபுருஷன் ஹிம்ஸை செய்ய	இசையாது	பேசமாட்டாது ;		
ஒண்ணுத		முடியாதபடி	சென்னி	{		
வண்ணம்			இறைஞ்சாது		தலைவணங்காது	
உலகு அளித்	{	உலகங்களைக் காத்தருளினவ	கண் ஆனவை	கண்களானவை		
தோன்		ரான	ஒன்றும் காணல்	{		
எதிராசன்		எம்பெருமானுடைய	உற		நஷத்தும் காணமாட்டா ;	
அடி		திருவடிகளை	(இப்படிப்பட்ட அத்யவஸாய முண்டான விது)			
நண்ணுதவரை		பணியாதவர்களை	{	நமக்கே அரங்		
என் நெஞ்சம்		எனது மனமானது ஸ்மரிக்க			கேசர் செய்த	நம்பெருமாள் செய்த நன்மை
எண்ணுது		மாட்டாது ;			நலம்	யாயிற்று.
என் நா		எனது நாவானது				

ஸ்ரீ ரங்கநாதர் நமக்கொரு பெருநன்மை செய்தருளியிருக்கின்றார்; அஃது என்ன
வெனில் எம்பெருமானார் பக்கலில் விமுகராயுள்ளவர்களை நெஞ்சால் நினையாமலும்
வாயால் சொல்லாமலும் தலையால் வணங்காமலும் கண்ணால் காணாமலும் இருக்கின்
றேமே, இதுதான். கலியார் என்றது கோபத்தினாலாகிய சொல்வடிவம். 48

நந்தாநரகத்தழந்தாமை வேண்டிடிந் நானிலத்தீர்
எந்தாதையான வேதிராசனை நண்ணுமென்றுமவன்
அந்தாதிதன்னை யநுசந்தியுமவன் தொண்டருடன்
சிந்தாதுலங்கேடச் சேர்ந்திரு முத்தியின் சித்திக்குமே. 49

நானிலத்தீர்	இப்புவியிலுள்ளவர்களே !	என்றும் அனு	நித்தியமும் அனுஸந்திக்கக்	
நந்தா நரகத்து	{	ஒய்வில்லாத ஸம்ஸாரமாகிற	சந்தியும்	கடவீர்கள் ;
		நரகத்திலே அமுந்தாம	சிந்தாருலம்	மனக்கேடுகளெல்லாம்
		விருக்கவேணு மென்கிற	கெட	தீரும்படி
வேண்டிடிந்		அவன் தொண்	{	அவருடைய பக்தர்களுடனே
	விருப்பமுண்டாகில்	டர் உடன்		
எம் தாதை ஆன	எமக்குத் தந்தையான	சேர்ந்து இரும்	{	இப்படியெல்லாமிருக்கு
எதிராசனை	எம்பெருமானாரை	பின்		
நண்ணும்	ஆசிரிக்கக்கடவீர்கள் :	முத்தி	{	வைகுந்தமாநகர் கையதாகும்.
அவன் அந்தாதி	அவர் விஷயமான நூற்றந்	சித்திக்கும்		
தன்னை	தாதையை			

ஸம்ஸாரபந்தம் அடியோடு வேரறுவதற்கு மூன்று உபாயங்களருளிச்செய்கிற
ரிதில். எம்பெருமானாரைப் பணிதல், அவர் விஷயமான ப்ரபந்தகாயத்திரியென்று
ப்ரஸித்தமான நூற்றந்தாதியைச் சிந்தனை செய்தல், ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்களோடு ஸஹ
வாஸஞ் செய்தல். 49

அவத்தே யருமந்த காலத்தைப்போக்கி யறிவின்மையாலிப்
பவத்தே யுழல்கின்ற பாவியர்காள் பலகாலம் நின்று
தவத்தே முயல்பவர் தங்கட்கு மேய்தவொண்ணுதவந்தத்
திவத்தே யுமைவைக்கும் சிந்தியும் நீ ரேதிராசரேன்றே. 50

அருமந்த காலத்	{	அருமருந்தான காலத்தை	அறிவு இன்மை	{	அவிவேகத்தினால்
தை			யால்		
அவத்தே	{	பழுதாகக் கழித்து	இப்பவத்தே	{	இந்த ஸம்ஸாரத்திலே
போக்கி			உழல்கின்ற		மாறிமாறித்திரிகின்ற

பாவியர்காள்

பாபிகளாயுள்ளவர்களே!

நீர் எதிராசர் } நீங்கள் எம்பெருமானாரென்கிற
என்றே சிந்தி } திருநாமத்தையே சிந்தித்
யும் } திருங்கள்;

(அப்படியிருக்குமளவில்) (அவ்வெம்பெருமானார்)

பல காலம்

நின்று தவத்தே } வெகுகாலம் நிலைநின்று தபஸ்
முயல்பவர் தங் } விலே முயற்சி செய்பவர்களுக்
கட்கும் எய்த } கும் கிடைக்கமாட்டாததான
ஒண்ணாத }
அந்த திவத்தே } அந்தப் பரமபதத்திலே
உமை வைக்கும் } உங்களைச்சேர்த்திடுவர்.

* தெரித்தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கி
னேன்போது* என்று திருமுழிசைப் பிரானும், *முன்னவராம் நம்குரவர் மொழிக
ளுள்ளப்பெற்றோம் முழுதும் நமக்கவை பொழுதுபோக்காகப் பெற்றோம்* என்று
(மேலே) தாமும் பணித்தபடியே காலத்தைப் போக்கவேண்டியிருக்க, அநர்க்கமான
காலத்தைப் பழுதேபோக்கி அறிவுகெட்டு இந்த ஸம்ஸாரக்கடலிலேயே மாறிமாறிப்
பலபிறப்பும் பிறந்து திரிகின்ற பாபிகளே! *ஊன்வாட வுண்ணாதுயிர்காவலிட்டு உட
லிற் பிரியாப்புலனைந்தும் நொந்து தாம்வாடவாடத் தவம் செய்வார்க்கும் பெறுதற்
கரிதான பரமபதத்தை எம்பெருமானாரொருவரே அளித்தருளவல்லவர் என்பதை
யறிந்து அவரது திருநாமத்தையே சிந்தித்து வாழ்ந்துபோங்கள் என்றாராயிற்று. 50

என்றுளனீச னுயிருமன்றேயுண் டிக்காலமெல்லாம்
இன்றளவாகப்பழுதே கழிந்த திருவினையால்
என்றிழலின்றி யிருக்கு மேன்னெஞ்ச மீரவுபகல்
நின்றுதபிக்கு மெதிராசா நீயருள்செய்த பின்னே.

எதிராசா

எம்பெருமானாரே!

ச சன் என்று } எம்பெருமான் என்று முதலாக
உளன் } வுள்ளானே
அன்றே உயிரும் } அன்று முதலாகவே ஜீவாத்மாவு
உண்டு } முண்டு;
இக் காலம் எல் } இவ்வகாதி காலமெல்லாம்
லாம் }
இன்று அளவு } இப்போதளவும்
ஆக }

இரு வினையால்

பழுதே கழிந்

தது

என்ற இழவு

இன்றி இருக்கும்

என் நெஞ்சம்

நீ அருள் செய்த

பின்

இரவு பகல்

நின்று தபிக்கும்

பிரபலகருமத்தினால் வீணாகவே
கழிந்து போயிற்று;என்கிற அனுதாபங் கூட
இல்லாமலிருக்கின்ற என்
மனமானதுதேவரீர் கிருபை செய்தருளி
னது முதலாகஇரவும் பகலும் இடைவிடாது
அதுதாபங் கொள்ளாநின்றது.

51

கனககிரிமேல் கரியமுகில்போல்
வினதைசிறுவன் மேற்கொண்டு—தனுவிடும்போது
ஏராரங்க ரேதிராசர்க்காக வென்பால்
வாராமுன்னிற்பர் மகிழ்ந்து

தனு விடும் } அடியேனுக்கு சரீர வியோக
போது } மாகும்போது
ஏர் ஆர் அரங்கர் } ஸ்ரீரங்கநாதர்
எதிராசற்கு ஆக } எம்பெருமானருடைய அபிமா
னம் பெற்றவன் நான் என்கிற
காரணமாக
கனக கிரிமேல் } மேருமலையின்மீது ஒரு காள
கரிய முகில் } மேகம் படிந்தாற்போல
போல் }

வினதை சிறு

வன் மேல்

கொண்டு

மகிழ்ந்து வாரா

என்பால் முன்

நிற்பர்

வைகதேயனான கருடனை
வாகனமாகக்கொண்டுஉகந்து வந்து என் முன்னே
நிற்பர்.

52

சரமஸமயத்தில் வாய்க்கக் கூடிய பரமலாபத்தை மனோரதிக்கிருரிப்பாட்டில்.
காய்சினப்பறவையூர்ந்து பொன்மலையின்மீயிசைக் கார்முகில் போல் என்ற திருவாய்
மொழியை யடியொற்றியவை முன்னடிகள். தநு—வடசொல். வாரா—செய்யாவென்
னும் வாய்பாட்டிறந்தகால வினையெச்சம்

52

இதத்தாலேதென்னரங்கர் செய்கிறதென்றறிந்தே
யிருந்தாலுந் தற்கால வேதனையின் கனத்தால்
பதைத்தாலோ வேன்னுமிந்தப் பாவவுடம்புடனே
பலநோவுமறுபவித்திப் பவத்திருக்கப்போமோ
மதத்தாலே வல்வினையின் வழியுழன்று திரிந்த
வல்வினையேன் றன்னை யுனக்காளாக்கிக்கொண்ட
இதத்தாயும் தந்தையுமா மெதிராசா வேன்னை
இனிக்ககே விப்பவத்தினின்று மெடுத்தருளே.

53

மதத்தாலே } அவிவேகத்தாலே
வல் வினையின் } பிரபல கருமத்தின் வழியே
வழி உழன்று } யொழுகித் திரிந்த
திரிந்த }
வல் வினையேன் } மஹா பாபியான வென்னை
தன்னை }
உனக்கு ஆள் } தேவரீர் தமக்கு அடிமையாக்
ஆக்கிக் கொண்ட } கிக் கொண்ட
இதம் தாயும் } நன்மையை நோக்கும் தாயும்
தந்தையும் ஆம் } தந்தையுமான எம் பெரு
எதிராசா } மாறாரே!
இனி } இனிமேல்
என்னை } அடியேனே
கடுக } சீக்கிரமாக
இப்பவத்தில் } இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும்
நின்றும் எடுத்து } கரைசேர்த்தருளவேணும்;
அருள் }
(இப்படிப்பட்ட துக்காறுபவங்கள்)
தென் அரங்கர் எம்பெருமான்

இதத்தாலே }
செய்கின்றது } ஹிதபுத்தியினாலே உண்டாக்கு
என்று அறிந் } மவை யென்று தெரிந்திருந்
தே இருந்தா } தாலும்
லும் }
தற்காலம் } தற்காலத்திலுண்டான பாதை
வேதனையின் } யின் மிகுதியினால்
கனத்தால் }
பதைத்து } துடித்து
ஆ ஓ என்னும் } ஹா! ஓ!! என்று கத்தும்படி
யான }
இந்த பாவம் } இந்த பாபிஷ்ட சரீரத்துடனே
உடம்பு உடனே }
பல நோயும் } பல நோய்களையும் அனுபவித்
அனுபவித்து } துக் கொண்டு
இப்பவத்து } இந்த ஸம்ஸார நிலத்தில்
இருக்க போ } (இனியும்) இருக்க முடியுமோ?
மோ } (முடியாது.)

ஹரீர் து:க்காரி பக்தேப்யோ ஹிதபுத்த்யா கரோதி வை என்றும், *வாளாலறுத்துச்
சுடினும் மருத்துவன்பால் மாளாதகாதல் நோயாளன் போல்* என்றுஞ் சொல்லுகிற
படியே மருத்துவர்கள் செய்கிற ஹிம்ஸைகள்போல் எம்பெருமான் செய்யும் ஹிம்ஸை
களும் ஹிதபுத்தியினாலேயே செய்யுமவையென்று சாஸ்த்ரார்த்தம் தெளிந்திருந்தாலும்,
இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்தில் படும் துக்கம் பொறுக்க வொண்ணாமையாலே தாம் பதறு
கிறபடியை விண்ணப்பஞ் செய்தாராயிற்று.

53

இன்னுமெத்தனைநா ளில்வுடம்புடன்
இருந்துநோவுபடக் கடவேனையோ!
என்னையிதினின்றும் விடுவித்துநீர்
என்றுதான் திருநாட்டினு ளேற்றுவீர்?
அன்னையுமத்தனு மல்லாதசுற்றமும்
ஆகியென்னை யளித்தருள்நாதனே!
என்னிதத்தை யிராப்பகலின்றியே
ஏகமெண்ணு மெதிராச வள்ளலே!

54

அன்னையும் அத் } மாதா பிதாக்களாயும்
தனும் }
அல்லாத சுற்ற } மற்றுமுண்டான வறவுகளாயும்
மும் ஆகி } இருந்து கொண்டு
என்னை அளித்து } என்னை ரகித்தருளா நின்ற
அருள் நாதனே } ஸ்வரியே!
இரா பகல் } இரவு பகலென்கிற வாசியில்லா
இன்றியே } மல் எப்போதும்

என் இதத்தை } என்னுடைய ஹிதமொன்றையே
ஏகம் எண்ணும் } சிந்திக்கின்ற
எதிராச } மஹாதாரான எம் பெரு
வள்ளலே } மாறாரே!
இன்னும் } தேவரீருக்கு ஆட்பட்ட பின்பும்
எத்தனை நாள் } எவ்வளவு காலம்
இவ் உடம்பு } இந்தப் பொல்லாத தே ஹத்
உடன் இருந்து } தோடே யிருந்து

நோவு பட கட } துன்பப்படுவேன் ?
வேன்

ஐயோ

அந்தோ

நீர்

பரமகாருணிகரான தேவரீர்

தென்னரங்கர் சீரருளுக்கிலக்காகப்பெற்றோம்
திருவரங்கம் திருப்பதியே யிருப்பாகப்பெற்றோம்
மன்னியசீர் மாறன்கலை யுணவாகப்பெற்றோம்
மதுரகவி சோற்படியே நிலையாகப்பெற்றோம்
முன்னவராம் நங்குரவர் மொழிகளுள்ளப்பெற்றோம்
முழுதும் நமக்கவை பொழுது போக்காகப்பெற்றோம்
பின்னையோன்றுதனில் நெஞ்சுபேராமற் பெற்றோம்
பிறர்மினுக்கம் பொருமையில்லாப் பெருமையும் பெற்றோமே.

55

தென் அரங்கர் } ஸ்ரீரங்கநாதருடைய பரம
சீர் அருளுக்கு } கிருபைக்கு
இலக்கு ஆக } லக்ஷ்மராகும்படியான பாக்கியம்
பெற்றோம் } பெற்றோம் ;
திரு அரங்கம் }
திருப்பதியே } ஸ்ரீரங்ககேசுத்ரவாஸமே
இருப்பு ஆக } வாழ்ச்சியாகப் பெற்றோம் ;
பெற்றோம் }
மன்னிய சீர் } நற்குணங்கள் பொருந்திய நம்
மாறன்கலை } மாழ்வாருடைய அருளிச்
செயல்களை
உணவு ஆக } நித்தியபோக்யமாகக் கொள்ளப்
பெற்றோம் } பெற்றோம் ;
மதுரகவி சொல் } மதுரகவிகளின் ஸ்ரீ ஸூக்தி
படியே } யின்படியே
நிலை ஆக பெற் } சரமபர்வ நிஷ்டையாய் இருக்
றோம் } கப் பெற்றோம் ;

முன்னவர் ஆம் } நமது பூருவாசாரியர்களின்
நம் குரவர் } ஸ்ரீ ஸூக்திகளையே
மொழிகள் }
உள்ள பெற் } சிந்திக்கப்பெற்றோம் ;
றோம் }
நமக்கு முழுதும் } நமக்கு அநவரதமும் அந்த
அவை பொழுது } ஸ்ரீ ஸூக்திகளே காலகேப
போக்கு ஆக } மாகப் பெற்றோம் ;
பெற்றோம் }
பின்னை ஒன்று } இவை தவிர வேறொன்றில்
தனில் நெஞ்சு } நெஞ்சு பெயர்ந்து செல்
பேராமல்பெற் } லாதபடி பாக்கியம் பெற்
றோம் } றோம் ;
பிறர் மினுக்கம் } பிறருடைய உயர்த்திகளைக்
பொருமை இல் } கண்டு பொருமைப்
லாபெருமையும் } படுதலில்லாத பெருமையும்
பெற்றோம். } பெற்றோம்.

மாமுனிகள் தம்முடைய பெருமைகளைத்தாமே வெளியிட்டருளும் பாசரமிது. ஆசாரியர்திருவருளால் பெற்ற பேறுகளை வாய்விட்டுப்பேசி வெளியிடுவது க்ருதஜ்ஞதையின்பரீவாஹ மாதலால் இது தற்புகழ்க்கியாகாது. * பெருங்கேழலார் தம்பெருங்கண்மலர்ப்புண்டரீகம் நம்மே லொருங்கேபிறழவைத்தார் இவ்வகாலம். ஒருவர்நம்போல் வருங்கேழ்பவருளரே* (திருவிருத்தம்) என்பது முதலான பாசரங்களினால் நம்மாழ்வார் போல்வார் அநுஸந்தித்த கட்டளையிது. தென்னரங்கர் சீரருளுக்கிலக்காகப் பெறுகையாவது—தம்மை அப்பெருமான் ஆசார்யபதவியில் அமர்த்தித் தான் சிஷ்யனாக இருந்தது. “தேவனுறை திருப்பதியே” என்றும் பாடமுள்ளது. மதுரகவி சோற்படியே நிலையாக” ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் “உண்டபோதொருவார்த்தையும் உண்ணாதபோதொருவார்த்தையும் சொல்லுவார்” என்று தொடங்கியருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்தி இங்கே அநுஸந்தேயம். *தேவமற்றறியேன் குருகூர்நம்பி பாவிலின்னிசைபாடித் திரிவனே* என்றாற் போன்ற அத்யவஸாயமுடைமை சொல்லிற்றாயிற்று.

இப்பாசரத்தில் “பிறர்மினுக்கம் பொருமையில்லாப் பெருமையும் பெற்றோமே” என்ற பேறுதான் மிகவும் ஸாரமானது. முழுக்ஷுப்படியில் “இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேற்றமறிந் துகந்திருக்கையும்” என்றவிடத்து வியாக்கியானத்தில் “கீழ்ச்சொன்னவையெல்லா முண்டானாலும் உண்டாக அரிதாயிருப்பதொன்றிறையிது” என்று மாமுனிகள் தாமே அருளிச்செய்ததுகொண்டு இப்பேற்றின் அருமைபெருமைகளை யுணர்க.

55

உன்தனபிமானமே யுத்தாரக மென்று
சிந்தைதெளிந்திருக்கச் செய்தீர்—அந்தோ
எதிராசா நோய்களாலென்னை நலக்காமல்
சதிராக நின்றிருத்தாள் தா.

56

எதிராசா	எம்பெருமானாரே !	என்னை நோய்க	} அடியேனை நோய்களாலே வருத்தாமல்
உன்தன் அபி	தேவரீருடைய அபிமானமே	ளால் நலக்	
மானமே உத்தா	உஜ்ஜீவ நோபரயமென்று	காமல்	
ரகம் என்று	கொண்டு		
சிந்தை தெளிந்	} மனம் தேறியிருக்கும்படி செய் தருளின தேவரீர்	சதிர் ஆக	நலமாக
து இருக்க		நின் திருத்தாள்	தேவரீருடைய திருவடிகளைத் தந்தருளவேணும்.
செய்த நீ		தா	

ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் சரமபர்வநிஷ்டா நிருபணப்ரகரணத்தில்—“ஆசார்யனை
யும் தான்பற்றும் பற்று அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே காலன்கொண்டு மோதிரமிடு
மோபாதி. ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரகம்” என்றருளிச்செய்தபடியே தம்முடைய
அத்யவஸாயம் வாய்த்திருக்கிறபடியே முன்னடிகளாலே அருளிச்செய்தாராயிற்று. 56

தேசீகர்கள் போற்றும் திருவாய் மொழிப்பின்னை
வாசம் மலர் தான் அடைந்த வத்து என்னும்
நறுமணம் மிக்க தாமரை மலர்
போன்ற திருவடிகளைச்சார்ந்த
வஸ்து இதுவென்று இக்கார
ணத்தினாலுண்டான

57

தேசீகர்கள்	} ஆசார்யர்களால் துதிக்கப் பெற்ற	நேசத்தால்	அன்பினாலே
போற்றும்		என் பிழைகள்	எனது குற்றங்களைக் காண மாட்டாத
திருவாய் மொ	} திருமலையாழ்வாருடைய	காண	
ழிப்பின்னை		எதிராசரே	எம்பெருமானாரே !
வாசம் மலர்	} நறுமணம் மிக்க தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளைச்சார்ந்த வஸ்து இதுவென்று இக்கார ணத்தினாலுண்டான	பொறுத்து	என் பிழைகளை ஸஹித்திருந்து
தான் அடைந்த		அடியேன் புன்	அடியேனது சிறிய விண்ணப் பத்தைக் கேட்டருள்வீராக.
வத்து என்னும்		பகர்வை	
		கேளும்	

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தத்தில் முடிவில்*பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய
ப்ரஸீத மத்வ்ருத்தமசிந்தயித்வா* என்றருளிச்செய்தது போலவுள்ளது இப்பாசரம்.
வத்து—வஸ்து. 57

...
எந்தை திருவாய் மொழிப்பின்னை யின்னருளால்
உன்தனுறவை யுணர்த்தியபின்—இந்தவுயிர்க்
கெல்லாவுறவும் நீயென்றே யெதிராசா
நில்லாததுண்டோ வென்னெஞ்சு.

58

எதிராசா	எம்பெருமானாரே !	இந்த உயிர்க்கு	இவ்வாதம் வஸ்துவுக்கு
எந்தை திருவாய்	} அஸ்மதாசார்யரான திருமலை யாழ்வார் தமது பாமகிருபையி னாலே	எல்லா உறவும்	ஸகலவித பந்துவும் தேவரீரே யென்று
மொழிப்பின்னை		நீயே என்று	
இன் அருளால்		என் நெஞ்சு	எனது நெஞ்சு அத்யவஸாயம் கொண்டிராம யுண்டோ?
உன்தன் உறவை	} தேவரீருடைய ஸம்பந்தத்தை உணர்த்தியபின் தெரிவித்தருளினது முதலாக	நில்லாதது	
உணர்த்தியபின்		உண்டோ	

எனக்குப் பரமோபகாரகரான திருமலையாழ்வார், தேவரீருக்குமடியேனுக்கு
முண்டான ஒழிக்கவொழியாத வுறவைத் தெரிவித்தருளின நான்முதலாக * மாதாபிதா
யுவதய:* இதயாதிச்சிலாகத்தின்படியே அடியேனுக்கு எல்லாவகையான வுறவுமுறை
யும் தேவரீரேயென்று திடமாகக் கொண்டேனென்றாராயிற்று. 58

...
எந்தை திருவரங்க ரோர் கருடன்மேல்
வந்து முகங்காட்டி வழிநடத்தச்—சிந்தைசெய்திப்
போல்லா வுடம்புதனைப் போக்குவதெந்நாள்கொலோ
சோல்லா யெதிராசா சூழ்ந்து.

59

எதிராசா எம்பெருமானாரே!
எந்தை திரு } நம் தந்தையான ஸ்ரீ ரங்கநாதர்
அரங்கர் }
எர் ஆர் கருடன் } அழகுபொலிந்த பெரிய திரு
மேல் } வடியின்மீது
வந்து எழுந்தருளி
முகம் காட்டி } திருமுக மண்டலத்தை ஸேவை
ஸாதிப்பித்து

வழி நடத்த } அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே
நடத்திக்கொண்டுபோக
சிறைத செய்து } திருவுள்ளம்பற்றி
இ பொல்லா } இந்தப் பொல்லாத சரீரத்தைக்
உடம்பு தனை } கழித்தருள்வது
போக்குவது
எந்நாள் கொல் என்றைக்கோ?
சூழ்ந்து (அதைத்தேவரீர்) ஆலோசித்து
சொல்லாய் அருளிச்செய்வீராக.

எம்பெருமான் பெரியதிருவடியின் மீதெழுந்தருளி ஸேவைஸாதிக்கவும் இவ்
வழுக்குடம்பைவிட்டு நீங்கப்பெறுவதும் என்றைக்கோ? என்கிறார். ... 59

இந்தவரங்கத் தினிதிரு நீ யென்றவங்கர்
எந்தை யெதிராசர்க் கீந்தவரம்—சிறைதசெய்யில்
நம்மதன்றே நெஞ்சமே நற்றுதைசொம் புதல்வர்
தம்மதன்றே தாயமுறைதான்.

60

நெஞ்சமே ஓ மனமே!
அரங்கர் ஸ்ரீ ரங்கநாதர்
எந்தை } நமது ஸ்வாமியான எம்பெரு
எதிராசற்கு } மாணாரை நோக்கி
நீ இந்த அரங் } நீர் இந்த ஸ்ரீரங்கத்திலேயே
கத்து இனிது } சுகமாக வாழக் கடவீரென்று
திரு என்று } அருளிய அருள் மொழி
நந்த வரம் } யானது
சிறைதசெய்யில் ஆராயப்படுமளவில்

நம்மது அன்றே } அது நமக்கும் சொந்தமான
தன்றே;
(அஃதெப்படியென்னில்)
தாயம் முறை } பங்குமுறையின்படி
தான் }
நல் தாதை } வாய்த்த தந்தையினுடைய
சொம் } சொத்தானது
புதல்வர் தம்மது } புத்திரர்களுடையதல்லவோ?
அன்றே } (அப்படியே யிதாவும்).

இந்த ஆர்த்திப்பிரபந்தம் மாமுனிகள் தமது சரமதசையிலே யருளிச்செய்த
தென்றும், திருமேனியில் நோவு சாத்தியிருந்து ததஸஹிஷ்ணுதையாலே அருளிச்
செய்ததென்றும் சிலர் சொல்லிப்போருவது தத்துவமன்று. நம்மாழ்வார் *பொய்ந்
நின்றனானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமிந்நின்ற நீர்மையினியாமுருமை*
என்றும், *எண்ணாராத்துயர்வினைக்குமிவையென்னவுலகியற்கை! — பணிகண்டாய்சா
மாறே* என்றும் *இருள்தருமாஞாலத்துளினிப்பிறவியான் வேண்டேன்* என்றும்
இங்ஙனே பல பாசுரங்கள் அருளிச்செய்தது எப்படி இந்த ப்ரக்ருதிமண்டலத்தில்
ஜிஹாஸையினாலோ அப்படியேதான் மணவாளமாமுனிகளும் இப்பிரபந்தமருளிச்
செய்தது. திருநாட்டுக்கெழுந்தருள்வதற்குப் பலவாண்டுகட்கு முன்னமே இது அருளிச்
செய்தார். இப்படி இவர்தாம் திருநாடு செல்லப்பதறினாலும் எம்பெருமான் இவர்
தம்மை இன்னமும் சிலகாலம் இவ்விபூதியிலேயிருத்தி இவரைக்கொண்டு விலகாண
லோகோபகாரங்கள் செய்விக்கவேண்டுமென்று கருதி, முன்பு எம்பெருமானார்க்கு
அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ என்று திவ்யநியமநம் தந்தருளினதுபோல இவர்க்கும்
அங்ஙனே திருவாணையிட, அதனை ஒருமுகமாக அநுஸந்தித்து உள்ளந்தேறி இப்பிர
பந்தத்தைத் தலைக்கட்டியருளினாராயிற்று. ... 60

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர்
இயற்றிய
ஆர்த்திப்ரபந்தவுரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பிள்ளைலோகாசாரியர் திருவடிபணிந்துய்ந்த

விளாஞ்சோலைப்பிள்ளை பணித்த ஸப்தகாதை—உரையுடன்

(உரையாசிரியர்—மூகாஞ்சீ. ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்)

— அவதாரிகை —

எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாயிமையோர் தலைவா என்று நம்மாழ்வா ரருளிச் செய்தபடியே எம்பெருமான் பலபல யோனிகளிலும் திருவவதாரங்கள் செய் யுமாபோலே அவனடியார்களும் அப்படியே திருவவதாரங்கள் செய்து வருவது உலகப் பிரசித்தம். * கிமப்யதிராபிஜாயந்தே யோகிநஸ் ஸர்வயோநிஷு, ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாதாநாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதிகம்* என்பது முதலிய பல பிரமாணங்களினால் தொண்டக்குலத்தின் சிறப்பு அறியக்கிடக்கின்றது. யோகிகளான மஹான்கள் ஸகல யோனிகளிலும் பிறப்பர்களுள்ளும், எம்பெருமானே ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்களான அவர்களுடைய ஜாதி முதலியவற்றிலே கண்ணைக்கலாகாதென்றும் மேலே யெடுத்துக் காட்டிய பிரமாணம் கூறுகின்றது. அப்படி அவதரித்த மஹான்களில், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் ஏறு திருவுடையதாஸர் பிள்ளைவானமாமலைதாஸர் முதலான மஹாபாகவதோத்தமர்கள் மிகச்சிறந்து விளங்குபவர்கள். பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் எம்பெருமானார்க்கு அந்த ரங்கராயிருந்தவர்; ஏறுதிருவுடையதாஸர் நம்பிள்ளைக்கு அணுக்கராயிருந்தவர்; பிள்ளை வானமாமலைதாஸர் நடுவில் திருவிதிப்பிள்ளைபட்டார்க்கு அன்பராயிருந்தவர். இவர் களைப் போன்றவரும், இவர்களில் விஞ்சிய பெருமைவாய்ந்தவருமான விளாஞ்சோலைப் பிள்ளை யென்பவர் பிள்ளை லோகாசாரியருடைய திருவடிகளிலே ஆசிரயித்து ஸகல ரஹஸ்யார்த்தங்களுங் கேட்டு உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றவர்.

இவர், பிள்ளையுலகாசாரியர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களி னுள்ளும் *உன்னில் திகழ்வசன பூடணத்தின் சீர்மை யொன்றுக்கில்லை* என்று நிஸ் ஸமாப்யதிகமாகப் போற்றப்படுகின்ற ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்யசாஸ்த்ரத்திலே மிகவும் ஊன்றினவராய் அதிலுள்ள அர்த்த விசேஷங்களை நிரந்தரம் அநுபவிப்பது தவிர வேறொன்று அறியாதவராயிருந்தாரென்று ப்ரஸித்தம். பகவத்கீதைக்குள் சரம ச்லோகம் சிறப்பெய்தியதுபோல, ஸ்ரீவசநபூஷணத்திற்குள் சரமபர்வநிஷ்டாப்ரகரணம் சிறப்புற்றதாகையாலே அந்த ப்ரகரணத்திலுள்ள முக்கியமான அர்த்தவிசேஷங்களை யும் மற்றும் இதர ப்ரகரணங்களிலுள்ள சில அர்த்தவிசேஷங்களையும் திரட்டி லகு வானதொரு பிரபந்தம் பணிக்கவேண்டுமென்று கருதித் திருவாசிரியம்போலே ஏழு பாட்டாயமைந்த ஸப்தகாதை யென்னுமிந்த ப்ரபந்தத்தைப் பணித்தருளிநார். நம்மாழ் வானுடைய ஸப்தகாதையான திருவாசிரியம் ப்ரதமபர்வத்திற்கு அமைந்தது; இவ ருடைய ஸப்தகாதை சரமபர்வத்திற்கு அமைந்தது. இதுவாயிற்று இதனுக்கு ஏற்றம். ஆசிரியப்பாவான அதிலுங்காட்டில் வெண்பாவான இதுதனக்கு இன்னமும் ஏற்ற முண்டு. ஸ்ரீமதுரகவிகளும் வடுகநம்பியும் தங்கள் சரமபர்வநிஷ்டையை உக்தியனுஷ்ட டானங்களாலே காட்டினதுபோல இப்பிள்ளையும் காட்டியருளிநாராயிற்று. ... *

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ ப் த க ர த

அம்பொன் னரங்கர்க்கு மாலிக்கு மந்தரங்க
சம்பந்தங் காட்டித் தடைகாட்டி—உம்பர்
திவமன்னும் வாழ்வுக்குச் சேர்ந்தநெறி காட்டு
மவனன்றோ ஆசாரியன்.

1

அம் பொன்	அழகிய பொன்னாங்கத்தில்	உர்பர் திவம்	நித்ய முக்தர்களின் ஸ்தான
அரங்கர்க்கும்	வாழும் பெரிய பெருமாளுக்	மன்னும் வாழ்வுக்கு	மான பரமபதத்திலே மன்னி
ஆவிக்கும்	ஜீவாத்ம வர்க்கத்திற்கும் (உண்	சேர்ந்த நெறி	யிருந்து நித்ய கைங்கரியம்
அந்தரங்க சம்	பந்தம் காட்டி மிகவுள்ளீடான ஸம்பந்தத்தை	காட்டுமவன்	பண்ணுகையாகிற வாழ்ச்
தடை காட்டி	யெடுத்துரைத்து	அன்றோ	சிக்கு
	ஸ்வரூப விரோதி முதலான	ஆசாரியன்	அநுரூபமான மார்க்கமாகிய
	விரோதி ஸ்வரூபங்களையும்		ப்ரபத்தியை
	காட்டிக் கொடுத்து		உபதேச முகந்தாலே காட்டு
			கிறவனே ஆசாரியன்.

***—இப்பாட்டால் ஆசாரியன் படியைப் பேசுகிறார். ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்மாவோடே ஒருவிதமான ஸம்பந்தமன்று, நவவிதமான ஸம்பந்தங்களுள்ளன; 1. பிதாபுத்ர பாவம். 2. ரக்ஷயரக்ஷக பாவம். 3. சேஷசேஷி பாவம். 4. பர்த்ரு பார்யா பாவம். 5. ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேய பாவம். 6. ஸ்வஸ்வாமி பாவம். 7. ஆதாராதேய பாவம். 8. சரீராத்ம பாவம். 9. போக்த்ருபோக்ய பாவம்—என்றிப்படி ஒன்பது வகைப்பட்ட ஸம்பந்தங்கள் திருமந்திரத்தில் தேறுகின்றன. இந்த ஸம்பந்தத்தை யுணர்த்துவான் ஆசார்யன். இவ்வளவோடும் நிலலாமல் [தடைகாட்டி] ஸ்வரூப விரோதி, உபாயவிரோதி, ப்ராப்யவிரோதி என்று மூவகைப்பட்ட விரோதிகளையும் நம: பதத்திலே நிரூபித்துக் காட்டுவன் ஆசார்யன். இவ்வளவேயுமன்றிக்கே [உம்பர் திவமன்னும் வாழ்வுக்குச் சேர்ந்த நெறிகாட்டும்] இதை இரண்டு வாக்கியார்த்தமாகப் பிரித்து அநுஸந்தித்துக் கொள்ளலாம்; உம்பர் திவமன்னும் வாழ்வைக் காட்டும், அந்த வாழ்வுக்குச் சேர்ந்த நெறிகாட்டும்—என்று. ப்ராப்யமான புருஷார்த்தத்தையும் அதற்குப் ப்ராபகமான உபாயத்தையும் காட்டுவனென்றபடி. ஆக இவற்றையெல்லாம் காட்டுமவனன்றோ ஆசாரியன் என்றது—இவற்றை நிஷ்கல்மஷமாகக் காட்டிக் கொடுப்பதுதான் ஆசார்யக்ருத்யம் என்றபடி.

“அம்பொன்னரங்கர்க்கும்” என்று ஸ்ரீரங்கநாதனைக் குறித்தது அந்த விசேஷ வ்யக்தியில் நோக்காகவன்று; பொதுப்பட நாராயணனைச் சொன்னபடி. அந்த நாராயணன் அம்பொன்னரங்கனாக ஸேவை ஸாதிக்கையாலே விசேஷ சப்தத்தையிட்டுச் சொல்லிற்றென்று கொள்க. “அந்தரங்க சம்பந்தம்” என்கையாலே நம்முடைய தர்சனத்திற்கு அந்தரங்கமாகக் கொள்ளப்படுகிற சரீராத்மபாவ ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். “உம்பர் திவமன்னும்” என்பது சிலருடைய பாடம். ... 1

அஞ்சு பொருளு மளித்தவன்பா லன்பிலார்
நஞ்சில் மிகக்கொடியர் நாம்சொன்னோம்—நஞ்சுதான்
ஊனை முடிக்கு மதுயிர் முடிக்குமென்
நீனமிலார் சொன்னா ரிவை.

2

அஞ்சு பொரு	அர்த்த பஞ்சகத்தை உபதேசித்	நஞ்சு தான்	விஷமானது சரீரத்தை மாத்
ளும் அளித்த	தருளின ஆசார்யன் பக்கலில்	ஊனை முடிக்கு	திரமே முடித்திடவல்லது;
வன் பால்		அது உயிர்	ஆசார்ய ப்ரோமமில்லாதிருத்த
அன்பு இலார்	பக்தியில்லாதவர்கள்	முடிக்கும்	லானது ஆத்ம நாசத்தையே
நஞ்சின் மிக	விஷத்திற் காட்டிலும் மிகவும்	என்று இவை	பண்ணி விடும்;
கொடியர்	கொடியராயிருப்பர்;	நனம் இலார்	ஒன்றிலும் குறைவற்றவர்
நாம் சொன்	இதனை உறுதியாகச் சொல்லு	சொன்னார்	களான பூருவர்கள் அருளிச்
னோம்	கின்றோம்.		செய்து வைத்தார்கள்.
(நஞ்சின் மிகக் கொடுமை எவ்வளவு யென்னில்;)			

***—இப்பாட்டாலே, ஆசார்ய ப்ரேமமில்லாதவர்கள் ஆத்மநாசத்தைத் தாங்களே விளைத்துக் கொள்ளுமவர்களென்கிறார். “அஞ்சு பொருளுமளித்தவன்” என்கிற சொல்லால் ஆசார்யனைக் கூறுகின்றார். கீழ்ப்பாட்டில், ஜீவபரஸம்பந்தங் காட்டுதல் விரோதிகளைக் காட்டுதல் உபாயோபேயங்களைக் காட்டுதல் இவை ஆசார்ய க்ருத்யமாகச் சொல்லிற்று. அர்த்த பஞ்சகமுபதேசித்தல் ஆசார்ய க்ருத்யமாக இதிற் சொல்லுகிறது. *மிக்கவிறைநிலையும் மெய்யாமுயிர்நிலையும் தக்கநெறியும் தடையாகித் தொக்கியலு மூழ்வினையும் வாழ்வினையுமோதும்* என்கிற திருவாய்மொழித் தனியனில் அஞ்சு பொருள்கள் [அர்த்த பஞ்சகம்] இன்னவையென்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றமை யுணர்க. இந்தப் பிரபந்தந்தன்னிலும் மேலே (4) *தன்னை யிறையைத் தடையைச் சரணெறியை மன்னு பெருவாழ்வை* என்னும் பாசரத்தில் வ்யக்தமாகச் சொல்லியிருப்பதுங் காண்க. ஆக இப்படிப்பட்ட அஞ்சு பொருள்களையு மளித்தவனான ஆசாரியன் பக்கலிலே அன்பில்லாதவர்கள் நஞ்சில் மிகக் கொடியர்—நஞ்சு கொடிது; இவர்கள் மிகக்கொடியராயிருப்பரென்கை. மிகக்கொடியரென்னுமிடத்தைப் பின்னடிகளாலே மூதலிக்கிறார். *ஆன்விடையேழன்றடர்த்தாற்கு ஆளானரல்லாதார், மானிடவரல்லரென்று என் மனத்தே வைத்தேனே* என்று திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்ததுபோல இவரும் ‘நாம் சொன்னோம்’ என்கிறார்.

நஞ்சுநான் ஊனமுடிக்கும்—விஷமுண்டவர்களுக்கு தேஹநாசம் விளையுமேயல்லது ஆத்மநாசம் விளையாது; அது உயிர் முடிக்கும்—அஞ்சு பொருளுமளித்தவன்பால் அன்பில்லாமையானது ஆத்மநாசத்தையே விளைக்குமாயிற்று பூர்வசநபூஷணத்தில் (349) “இவனுக்கு சரீராவஸானத்தளவும் ஆசார்ய விஷயத்தில் *என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய்* மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்* என்று உபகாரஸ்மருதி நடக்கவேணும்” என்ற சூர்ணையை இங்கே அநுஸந்திப்பது 2

பார்த்த குருவி னளவிற்பரிவீனறிச்
சீர்த்தமிகு ஞானமெலாஞ் சேர்ந்தாலும்—கார்த்தகடல்
மண்ணின்மேல் துன்புற்று மங்குமே தேங்காமல்
நண்ணுமே கீழா நரகு.

பார்த்த குரு } பரத்யக்ஷதைவமான ஆசார்யன்
வின் அளவில் } திறத்தில் பக்தி யில்லாமல்
பரிவு இன்றி }
சீர்த்த மிகு }
ஞானம் } கனத்த மஹாஜ்ஞானங்களெல்
எலாம் சேர்ந் } லாம் சேரப்பெற்றாலும்
தாலும் }

கார்த்த கடல் } கருங்கடல் குழந்த இப்பூமண்ட
மண்ணின் } லத்தில் பலவகைத் துன்பங்
மேல் துன் } களையுமனுபவித்து (அந்த
புற்று மங்கும் } நீசன்) நசித்தொழிவன்;
கீழ் ஆம் நரகு } அதோகதியான நரகத்தை
தேங்காமல் } நிரந்தரமாக
நண்ணும் } அடைந்திடுவன்.

***—சிஷ்யன் ஈடேற வேண்டுவது சாஸ்த்ரதாற்பர்யஜ்ஞான விசேஷத்தாலன்றோ; அது குறையற்றிருக்குமாகில் உஜ்ஜீவிக்கத்தட்டில்லையே. ஆசார்யப்ரேமம் இருந்தாலென்ன? இல்லையாகிலென்ன? என்று சிலர் சொல்லக்கூடுமாயாலே அதற்கு மறுப்புரைக்கிறது இப்பாட்டு. எத்தனை ஞானவிகாஸமுடையனாயிருந்தாலும் ஆசார்யனளவில் பரிவிலையாகில் அதோகதியே கதி என்கிறாராயிற்று இதில். பார்த்த குரு என்பதற்குப் பலவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; நம் கண்ணிலே பார்க்கப்படுகிற குரு என்னுதல்; நம்மளவிலே விசேஷகடாக்ஷம் செய்தருளின குருவென்னுதல்; எம்பெருமான் தேடிப்பார்த்து வைத்த குருவென்னுதல். இப்படிப்பட்ட குருவின் பக்கலிலே பரிவீனறிக்கேயிருந்து; [சீர்த்தமிகு ஞானமெல்லாம் சேர்ந்தாலும்] ஞானம், மிகுஞானம், சீர்த்தமிகுஞானம் என்று மூன்றாகக் கொள்வது. ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்த ஜ்ஞானம் த்ராவிட வேதாந்தஜ்ஞானம் ரஹஸ்யார்த்தஜ்ஞானம் என்கிற மூன்று ஞானங்களையுங் கொள்க. இதற்கும் மேற்பட எல்லாம் என்கையாலே மற்றுமுள்ள ஸகலார்த்தஜ்ஞானங்களையுங் கொள்வது. இவை சேர்ந்தாலும்; பார்த்த குருவினளவில் பரிவிலையாகில்;

கார்த்தகடல் மண்ணின்மேல் துன்புற்று மங்குமே—இதற்கு எழுவாய் வருவித்துக் கொள்ள வேணும்; குருவினளவில் பரிவின்றியிருப்பவன் கருங்கடல் சூழ்ந்த மண்ணிலகில் அநுபவிக்கக்கூடிய க்லேசங்களை யெல்லாமனுபவித்துக் கொண்டுழல்வன். *இங்கே காண இப்பிறப்பே மகிழ்வரெல்லியுங் காலையே* என்றதற்கு எதிராக *अयुक्तैः पुण्यपापैरिहैव फलमश्नुते—அத்யுத்தகடை: புண்யபாபைபரிஹைவ பலமச்நுதே* என்கிற சாஸ்த்ரம் இவர்கே பலிக்குமென்றபடி. இஹலோகத்தில் துன்புறுவதோடும் நிலலாமல் நரகபாதனைகளையும் அநுபவிக்க நேருமென்கிறார் தேங்காமல் நண்ணுமே கீழா நரகு என்பதனால். நித்ய ஸம்ஸாரியாய்க் கிடந்துழல்வென்றதாகவுமாம். ... 3

தன்னை யிறையைத் தடையைச் சரணேறியை
மன்னுபெரு வாழ்வையொரு மந்திரத்தின்—இன்னருளால்
அஞ்சிலங் கேடோட வளித்தவன்பா லன்பிலார்
நஞ்சிலங்கே டென்றிருப்பன் நான்.

தன்னை இறை	யை தடை	ஸ்வஸ்வரூப, பரஸ்வரூப,	அஞ்சிலங் கேடு	மேற்சொன்ன ஐந்து பொருளி
யை சரண்	விரோதிஸ்வரூப, உபாய	ஓட	மேற்சொன்ன ஐந்து பொருளி	ஜம் ஒருவகையான கேடு
நெறியை	ஸ்வரூப, புருஷார்த்த ஸ்வ	அளித்தவன்	உபதேசித்தருளின ஆசார்யன்	தலுமின்றியே
மன்னு பெரு	ரூபங்களாகிற இவற்றை	பால்	பக்கலிலே	
வாழ்வை		அன்பு இலார்	பிரேமமில்லாதவர்கள்	
ஒரு மந்திரத்	பெரிய திருமந்திரத்தின் மூல	நஞ்சிலங் கேடு	விஷத்திற் காட்டிலும் கொடிய	
தின்	மாக	என்று நான்	வர்களுென்று நான் உறுதி	
இன் அருளால்	பரமகிருபையினாலே	இருப்பன்	கொண்டிருப்பேன்.	

***—கீழிரண்டாம் பாட்டை வியாக்கியானிக்கிறதாயிருக்கிறது இப்பாட்டு, அதில் அஞ்சுபொருளுென்றதை ஒன்றரையடிகளால் விவரிக்கின்றார். *प्राप्यस्य ब्रह्मणो रूपं प्राप्नुश्च प्रत्यगात्मनः। प्राप्युपायं फलं प्राप्तेस्तथा प्राप्तिविरोधि च—ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச் ச ப்ரத்யகாத்மந:; ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தேஸ் ததா ப்ராப்திவிரோதி ச* என்கிற ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தபஞ்சகம் க்ரம விவகையினிற்றிக்கே விவரிக்கப்பட்டதிங்கு. இவ்வர்த்த பஞ்சகமும் திருவஷ்டாக்ஷரமஹாமந்த்ரத்திலிருந்து உபதேசிக்கப்படும் ஆசார்யனாலே. எங்ஙனெயென்னில்; ப்ரணவத்தில் மகாரத்தாலும் லுப்தசதுர்த்தியாலும் உகாரத்தாலும் ஸ்வஸ்வரூபம்; அகாரத்தாலே பரஸ்வரூபம்; நமஸ்ஸில் (ம:) என்பதனாலே விரோதிஸ்வரூபம்; நமஸ்ஸாலே உபாயஸ்வரூபம்; நாராயணு என்பதனாலே உபேயஸ்வரூபம். 'அஞ்சிலங் கேடோடவளித்தவன்' என்றது—அர்த்தபஞ்சகத்திலும் அஜ்ஞாநஸம்சய விபர்யயங்கள் அறுபடி உபதேசித்தவனென்கை. அவன் பக்கலிலே அன்பிலாதார் நஞ்சிலங் கேடு. ... 4

என்பக்க லோதின ரின்ன ரேனுமியல்வம்
என்பக்கல் நன்மை யெனுமியல்வம்—மன்பக்கல்
சேவிப்பார்க் கன்புடையோர் சன்ம நிருபணமும்
ஆலிக்கு நேரே யழுக்கு.

இன்னார் என்	இவர்கள் என்னிடத்தில் ஒதி	மன் பக்கல்	பகவத்பக்த	பக்தர்களான
பக்கல் ஒதி	என்னை ஆசார்யனாகக்	சேவிப்பார்க்கு	பூனைவஷ்ணவர்களிடத்திலே	
னார் எனும்	கொண்டவர்களுென்றி ருப்ப	அன்பு உடை	ஜாதி நிருபணம் பண்ணு	
இயல்வம்	தும்	யோர் சன்ம	கையுமாகிறவிலை	
என் பக்கல்	என் பக்கலிலே ஆசார்யத்வ	நிருபணமும்		
நன்மை எனும்	பூர்த்தியுள்ளது' என்றிருப்	ஆலிக்கு நேரே	ஆத்மாவுக்கு நிச்சயமாக நாச	
இயல்பும்	பதும்	அழுக்கு	கம்.	

***—கீழ்ப்பாட்டுக்களிலே சிஷ்யனுக்காகும் குறைகளைப் பேசினார்; இப்பாட்டில் ஆசார்யனுக்கு நேரக்கூடிய அவத்யத்தைப் பேசுகிறார். பூர்வசநபூஷணத்தில் (308.) "தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தை

யும் மாருடி நினைக்கை க்ரூரநிஷித்தம். தன்னை மாருடி நினைக்கையாவது தன்னை ஆசார்யனென்று நினைக்கை; சிஷ்யனை மாருடி நினைக்கையாவது தனக்கு சிஷ்யனென்று நினைக்கை." என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியையும்; (194) "பாகவதாபசாரந்தான் அநேகவிதம்; அதிலேயொன்று அவர்கள்பக்கல் ஜன்மநிருபணம்; இதுதான் அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாநஸ்ம்ருதியிலுங் காட்டில் க்ரூரம்" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியையுங்கொண்டு இப்பாட்டு அவதரிக்கிறது. உபதேசிக்குமவன் உபதேசஸமயத்திலே தன்னுடைய ஆசார்யனையே இவனுக்கு உபதேசகர்த்தாவாகவும் தான் அவ்வாசாரியர்க்குக் கரணபூதனாகவும் ப்ரதிபத்திபண்ணிக்கொண்டு உபதேசிக்க வேண்டியிருக்க, அப்படி செய்யாதே ஸ்வாசார்ய பரதந்த்ரனாயிருக்கிற தன்னை இவனுக்கு ஆசார்யனென்று நினைக்கை தவருகையாலே அது இப்பாட்டின் முதலடியில் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அதற்கு மேல், உபதேசபாத்ர பூதனானவனையும் தன்னைப்போலே தன்னுடைய ஆசார்யனுக்கு சிஷ்யனாக ப்ரதிபத்திபண்ணி உபதேசிக்கவேண்டியிருக்க, அதுசெய்யாதே இவனைத் தனக்கு சிஷ்யனென்று நினைத்துத் தன்னிடத்தில் ஆசார்யத்வமுள்ளதாக நினைக்கையும் தவருகையாலே அஃது இரண்டாமடியில் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

இலரி சதுர்த்தவர்ணம் முதலானவற்றிலே அவதரித்த பாகவதர்களிடத்தில் பகவத்ஸம்பந்தப்ரயுக்தமான சிறப்பைப்பாராதே நிகர்ஷபுத்தியினால் அவரவர்களுடைய ஜன்மங்களை நிரூபிக்கையும் மஹாபசாரமாகையாலே அது மூன்றாமடியில் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஆக இவையெல்லாம் ஆவிக்கு நேரேயழுக்கு என்று சொல்லித் தலைக்கட்டப்பட்டது. ... 5

அழுக்கென் றிவையறிந்தே னம்போ னரங்கா !
ஒழித்தருளா யுள்ளில் வினையைப்—பழிப்பிலா
என்ன ரியர்க்காக எம்பெருமா னார்க்காக
உன்ன ரருட்காக வுற்று.

6

அம் பொன் } ஸ்ரீரங்கநாதனே !
அரங்கா

இவை அழுக்கு } கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம்
என்று அறிந் } (ஆத்மாவுக்கு) அவத்யாவஹ
தேன் } மென்று தெரிந்து கொண்
டேன் ;

பழிப்பு இலா } ஸதல கல்யாணகுண பரிபூர்ண
என் ஆரியர்க்கு } ராய் அஸ்மதாசார்யரான
ஆக } பிள்ளை லோகாசார்யருக்காக
வும்

எம்பெருமா } (ஜகதாசார்யரான) எம்பெரு
மாருக்கு ஆக } மாருக்காகவும்

உன் ஆர் } உன்னுடைய பரமக்குபைக்
அருட்கு ஆக } காகவும்

உற்று திருவுள்ளம்பற்றி

உள்ளில் வினை } என்னுள்ளுறையும் பரபஸம
யை ஒழித் } ஹத்தைப் போக்கியருள
தருளாய் } வேணும்.

கீழ்ப்பாட்டுக்களில் ஆவிக்கு அழுக்காகத் தெரிவிக்கப்பட்ட விஷயங்களைப் பலர் அழுக்கென்று அறிந்திருக்கச் செய்தேயும் ப்ரக்ருதி வாஸநை தப்பவொண்ணாதாகையாலே அவரவர்கள் இவ்வழுக்குகளிலே அகப்பட்டு நசிக்கிறார்களென்னுமிடத்தை யநுஸந்தித்து, இப்படிப்பட்ட அவத்யம் தமக்கு நேராதிருக்கவேணுமென்று எம்பெருமான் திருவடிகளிலே பிரார்த்திக்கிறார் இப்பாட்டால். "அழுக்கென்றிவையறிந்தேன்" என்றதற்குப்பின் (ஆகிலும்) என்று கூட்டிக்கொள்வது நன்று. 'இவை அவத்யம்' என்கிற ப்ரதிபத்தி அடியேனுக்கிருந்தாலும் என்றேனும் கெடுதல் நேராதபடி உள்ளில் வினையை ஒழித்தருளாய் என்று அம்பொன்னரங்களைப் ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று. இவ்வேண்டுகோளை எம்பெருமான் அவசியம் நிறைவேற்றியருளவேணு மென்கைக்கு அவர்ஜநீயஹே துக்களைப் பின்னடிகளிற் பேசுகிறார்; அஸ்மதாசார்யரானபிள்ளை லோகாசாரியர்க்காகவும், உலகுக்கோருயிரான எம்பெருமானார்க்காகவும் தேவரீருடைய திருவருள்பழுது படாமைக்காகவும் இவ்வருள் செய்தேயாக வேணுமென்றாராயிற்று. 6

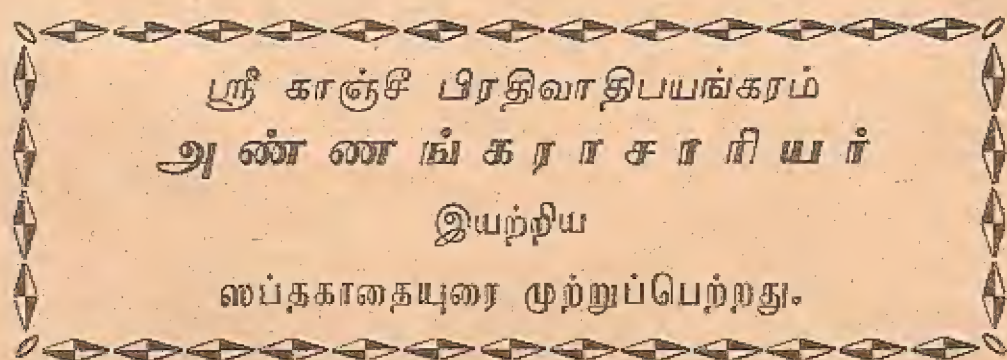
தீங்கேது மில்லாத தேசிகன் தன் சிந்தைக்குப்
பாங்காக நேரே பரிவுடையோர்—ஒங்காரத்
தேரின்மே லேறிச் செழுங்கதிரினூடுபோய்ச்
சாருவரே யந்தாமந் தான்.

7

தீங்கு ஏதும் { ஒருவகைப் பொல்லாங்குமின் இல்லாத { றிக்கேயிருக்கிற	ஒங்காரம் தேரின் மேல் ஏறி	பிரணவமாகிற தேரின் மீதே றிக் கொண்டு
தேசிகன் தன் { ஆசாரியனுடைய திருவுள்ளத் சிந்தைக்கு { திற்கு அனுகூலமாக பாங்காக	செழும் கதிரின் ஊடு போய்	ஸூர்யமண்டல மார்க்கமாகச் சென்று
நேரே பரிவு { உண்மையான அன்பையுடைய உடையோர் { வர்கள்	அம் தாமம் சாருவர்	சாச்வதஸ்தானமாகிய திரு நாட்டைக் கிட்டப் பெறுவர் கள்.

ஆசாரியன்பக்கலில் அன்பில்லாதார்க்கு அதோகதியே யென்னுமிடத்தைப் பல்
வகையாலும் சொல்லிநின்றார் கீழ்; அதற்குப் ப்ரதிகோடியாக ஆசார்யப்ரேமம் கனத்
திருக்குமவனுக்கு உஜ்ஜீவனமுண்டென்னுமிடம் சொல்லவேண்டுகையாலே அதனை
இப்பாகரத்திலே சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறாராயிற்று. “தீங்கேதுமில்லாத தேசிகன்
தன்சிந்தைக்குப்பாங்காக நேரே பரிவுடையோர்” என்றது ஆசார்யப்ரேமம் கனத்தி
ருப்பவர்கள் என்றபடி. தேசிகன்—ஆசார்யன்; அவனுக்குத் தீங்கேது மில்லாமையாவது
ஸ்வாசார்யன்பக்கல் ப்ரேமமற்றிருக்கைமுதலான அவத்தியங்களில்லாமை. இவை
உண்டாகிக்கழிகையன்றிக்கே முதலிலேயே இவற்றின் ஸ்பர்சமின்றியே யிருக்கையைச்
சொன்னபடி. இப்படிப்பட்டவர்களாய் மஹோபகாரர்களான ஸ்வாசார்யர்கள் திருவுள்
ளத்துக்கு அனுகூலமாம்படி, தமக்கு அநுபால்யமான அவரது திருமேனியைப் பேணிக்
கொண்டு அவர்பக்கலிலே நிரவதிகமான ப்ரேமத்தையுடையவர்கள்; இப்படிப்பட்ட
ஸச்சிஷ்யர்கள் பெறும்பேற்றைப் பின்னடிகளிற் பேசுகின்றார். வைகுந்தமாநகர் இவர்
களுடைய கையது என்கிறார். *வையம்மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்
ணூடே* என்கிறபடியே இங்கிருக்கும்நாள் தங்கள் வ்யாவ்ருத்தி தோற்றவும் ஸ்வரூபா
நுரூபமாகவும் பரமபதங்கூடத் தங்கள் சிறுமுறிக்குச்செல்லும்படியாகவும் உபய
வேதாந்த காலக்ஷேபநூலோடும் ததீயாராதந நூலோடும் உகந்தருளின நிலங்களில்
மங்களாசாஸநநூலோடும் தத்கைங்கர்ய நூலோடும் எம்பெருமானாரைப் போலே நெடுங்
காலம்வாழ்ந்திருந்து சரீராவஸாநத்தில் பரமபக்திதலையெடுத்து அந்தமில் பேரீன்பத்
தடியரோடு ஒரு கோவையாயிருக்கவேணுமென்கிற ப்ராப்யத்வரை விஞ்சி *हार्द्विषुह-
व्यमध्यमनिद्वारा बहिर्निर्गतர்களாய் *ஒங்கார ரதமாருஹ்ய* என்கிறபடியே மநஸ்ஸு- ஸாரத்த்யம்
பண்ண ப்ரணவமாகிற தேரின்மேலேறி; தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக்கீண்டு
புக்கு ஆராவமுதமங்கெய்தி வாழ்ந்திருக்கப்பெறுவர் என்று கூறி இப்பிரபந்தத்தையும்
தலைக்கட்டினாராயிற்று. ?

விளாஞ்சோலைப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் அருளிச்செய்த

ஞானஸாரம்

(ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய தெளிவுரையுடன்.)

(அவதாரிகை)

நாட்டிய நீச்சமயங்கள் மாண்டன, நாரணனைக்காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது, தென்குருகை வள்ளல் வாட்டமிலா வண்டமிழ் மறைவாழ்ந்தது என்னும்படியாக எம் பெருமானார் தர்சன நிர்வாஹம் செய்து கொண்டு திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் எழுந்தருளி யிருக்குமளவிலே யஜ்ஞ மூர்த்தி என்றொரு மாயாவாதி ஸந்ந்யாஸி ஸ்வாமியின் வைபவாதிசயங்களைக் கேட்டு ஸ்வாமியோடே தர்க்கித்து வெற்றிபெற வேணுமென்று விரும்பி ஸ்வாமிமடத்திலே வந்து ஸேவித்து 'நான் கேட்கிற கேள்விகளுக்கு கெல்லாம் தேவரீர் விடை கூறவேணும்; திருப்திகரமாக விடை பெற்றேனாகில் தேவரீருக்கு சிஷ்யனாகக் கடவேன்' என்று சொல்ல, ஸ்வாமியும் இசைந்தருள, பதினேழு நாள் வரையில் வெற்றி தோல்வியின்றியே வினாவிடை செல்லா நிற்க, முடிவில் உத்தர மருளிச் செய்ய வேண்டிய பொறுப்பு ஸ்வாமி பக்கலிலே நின்று விஷயம் தோன்றாமே யிருக்கையில் 'நானையாகிறது' என்று சொல்லி ஸபாவிஸர்ஜனமாக; பிறகு ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் மிகவும் வியாகுலப் பட்டு, தம் திருவாராதனமான பேரருளாளரைத் திருவடி விளக்கி அமுது செய்யப்பண்ணி 'ஆழ்வார் தொடங்கி ஆளவந்தாரளவாக இத்தனை காலம் ஒரு குறையுமின்றியே விளங்கி வந்த இத்தரிசனம் இன்று அடியேனால் பங்கமடைவதோ? இப்படியும் ஒரு லீலை கொண்டாடத் திருவுள்ளமாயிற்றோ?' என்று விண்ணப்பஞ் செய்து அமுது செய்யாமலே திருக்கண் வளர்ந்தருள, அன்றிரவு பேரருளாளர் கனவிலே யெழுந்தருளி ஸேவை ஸாதித்து மாயாவாதியின் வாயடங்கும்படியான சில அர்த்த விசேஷங்களை ஸ்புரிக்கச் செய்து மறைய, ஸ்வாமியும் சிற்றஞ் சிறுகாலை யெழுந்து பரமஸந்நுஷ்டராய் நித்யாநுஷ்டானங்களை முடித்துக் கொண்டு ப்ரஸந்ந கம்பீரராய் விசார கோஷ்டிக்கு எழுந்தருள, அவ்வளவிலேயே யஜ்ஞமூர்த்தி இன்று நமக்குத் தோல்வியே திண்ணமென்று அறுதியிட்டு அப்போதே யெழுந்து ஸ்வாமி திருவடிகளிலே ஸாஷ்டாங்கப் ப்ரணாமம் பண்ணி நின்று 'அடியேனை யங்கிகரித்தருளவேணும்' என்று கைகூப்பி ப்ரார்த்திக்க, 'மேலே விஷய விசாரம் நடைபெற வேண்டியிருக்க, இதுவென்?' என்று ஸ்வாமி கேட்க, அதற்கு யஜ்ஞமூர்த்தி 'ஸ்வாமிந்! தேவரீருக்குப் பெரிய பெருமாள் ப்ரத்யக்ஷமான பின்பு தேவரீரென்றும் பெருமானென்றும் வாசியுண்டோ? இனி அடியேன் தேவரீர் ஸன்னிதியில் வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை சொல்ல ப்ராப்தியில்லை; இந்த ஆத்மா இதுவரையில் அநர்த்தப்பட்டது போதும், இனியும் அநர்த்தப்படாதபடி நோக்கி யருள வேணும்' என்று கனக்க ப்ரார்த்தித்து ஸ்வாமியின் திருவருளைப் பெற்று அப்போதே

ஏக தண்டத்தை முறித்தெறிந்து ப்ராயச்சித்த பூர்வகமாய் சிகா யஜ்ஞோபவீதங்களை யும் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களையும் பெற்று முக்கோல்பிடித்த முனியாகி, சாஸ்த்ரப்படி ஆசார்யனுடைய நாமத்தையே வஹிக்க விரும்பி ப்ரார்த்திக்க, ஸ்வாமியும் பேரருளாள னுடைய ப்ரஸாதமடியாகவே இவர் ஆட்டபட்டாரென்கிற உபகாரஸ்மருதி உலகப்ரஸித்த மாம்படி அருளாள்ப் பெருமானெம் பெருமானார் என்று திருநாமம் சாத்தியருளினார். உடனே அவரையழைத்துக் கொண்டுபோய்ப் பெரிய பெருமானை ஸேவிக்கப்பண்ணிச் சிறப்பு களும்பெறுவித்து அன்று முதலாகவே திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி நாலாயிரமு மோது வித்து மற்றும் தத்வ சிஷைகளும் செய்தருளினார்.

அவரும் ஸ்வாமி திருவடிகளிலே நிழலுமடி தாறுமாக வீருந்து ஸகல தத்வார்த்தங் களையும் கேட்டு தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களில் விசததம ஜ்ஞாநமுடையராய் அவ்வர்த்த விசேஷங்களைப் பின்புள்ளாரு மநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிக்கும் படியாக ஆசார்ய நியமநத் தாலே இரண்டு ப்ரபந்தங்களை யருளிச் செய்தார். அவற்றுக்கு ஞானஸார மென்றும் ப்ரமேய ஸார மென்றும் திருநாமம் வழங்கும். இத்திருநாமம் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் தாமே இட்டருளின தென்று பெரியார் பகரக் கேட்டிருக்கை. பகவச் சாஸ்த்ராதிகளிலே பல பல வசனங்கள் முமுக்ஷுக்களுக்கு அவச்யஜ்ஞாதவ்யங்களான ப்ரமார்த்தங்களைத் தெளிவாகத் தெரிவிப்பனவாயிருக்கும்; அந்த வசனங்களையே ஒவ்வொரு பாட்டாக அமைத்து ப்ரபந்திகரித்ததாயிருக்கும் ப்ரதம ப்ரபந்தமான ஞானஸாரம். ஜ்ஞாதவ் யார்த்த ப்ரகாசங்களான ப்ரமாணங்களின் ஸாரமாயிருக்கையாலே ஞானஸாரமென்று பேராயிற்று. அந்த ப்ரமாண வசனங்களை யெல்லாம் அவ்வோ பாசரங்களுக்குச் சேர ஸங்க்ரஹித்தருளி ஸம்க்ஷிப்தமானதோர் உரையும் இட்டளினினார் மணவாளமாமுனி கள். இராமாநுச நூற்றந்தாதிக்கு அருளிச் செய்திருந்த உரையைத் தழுவி வியாக் கியானமிட்ட பிள்ளை லோகஞ்சீயர் இந்த ஞானஸாரப்ரமேயஸாரங்களுக்கும் வியாக்கி யானமிட்டிருக்கிறார். இதுதான் அச்சாகி வெளிவந்துளதென்றும் இது மணவாள மாமுனிகளின் உரையன்று என்றும் அஸ்மதாசார்யரான அழகிய மணவாளச் சீயர் அரு ளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கை. இவ்விரண்டு திவ்விய நூல்களிலும் அர்த்தபுஷ்டி ஒரு புற மிருக்க, மன்னிய சீர்வெண்பாவில் வைத்துப் பாடுகையாலே சொல்லழகும் மிகச் சிறந் திருக்கும். ஸ்வாசார்யரான எம்பெருமானார் தாமே இவ்விரண்டு நூல்களையும் அருளிச் செய்வதாக இந்நூலாசிரியருடைய கருத்தாகையாலே எம்பெருமானார்க்குக் காப்புச் செய் யுள்கூட இயற்றாது விட்டனர்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஞானஸாரத் தனியன்

கருளார் கருங்குழல் தோகையர் வேல்விழியில் துவளும்
மருளாம் வினேகேடும் மார்க்கம் பெற்றேன், மறை நான்குஞ் சோன்ன
பொருள் ஞானசாரத்தைப் புந்தியில் தந்தவன் பொங்கு புகழ்
அருளாளமாமுனி யம்பொற்கழல்க ளடைந்த பின்னே.

கருத்துரை:—நான்கு வேதங்களிலு மமைந்த பொருள்களைக் கொண்ட ஞானசார மென்னும பிரபந்தத்தை யருளிச் செய்த மஹாகீர்த்திவாய்ந்த அருளாள்ப்பெருமா னெம்பெருமானுருடைய திருவடிகளை யடையப் பெற்றதனால் விஷயாந்தரப்ராவண்யம் தொலையும் படியான நல்வழியைத் தெரிந்து கொண்டே நென்பதாம். ... *

ஸ்ரீ :
அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்

ஞானஸாரம்

ஊன வுடற்சிறைநீத்து ஒண்கமலை கேள்வனடித்
தேனுகரு மாகைமிகு சிந்தையராய்த்—தானே
பழுத்தால் விழுங்கனிபோல் பற்றற்று வீழும்
விழுக்காடே தானருளும் வீடு.

1

ஊன உடல் சிறை நீத்து ஒண்கமலைகேள் வன் அடி தேனுகரும் ஆசை மிகு சிந்தையர் ஆல்	மாம்ஸமயமான வுடலாகித் சிறையில் நின்றும் விடுபட்டு ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மீபதியின் திரு வடித்தேனையநுபவிக்க வேணுமென்னுமாகை மிகு ந்த மனமுடையவர்களாய்க் கொண்டு	பழுத்தால் தானே விழும கனி போல் பற்று அற்று வீழும் விழுக் காடே தான் வீடு அருளும்	பழுத்து (க் கிளையில் தங்கி யிருக்க முடியாமல்) தானே விழுகிற பழம் போன்று (உபாயாந்தரங்களிலும் உபே யாந்தரங்களிலும்) ஸங்கமற்று விழும் விழுகைதான் மோகப்பாபகமாகும்.
---	---	--	--

***—ஆர்த்தப்ரபத்தி யென்றும் த்ருப்தப்ரபத்தி யென்றும் ப்ரபத்தி இருவகை யாகச் சொல்லப்படுகிறது. தேஹாவஸரத்தில் மோகத்தை இசைந்திருக்குமதிகாரி செய்யும் ப்ரபத்தி த்ருப்தப்ரபத்தியாம். அவ்வளவு விலம்பத்தைப் பொறுக்க கில்லாதே சடக்கென வீடுபெற விரும்பி நிற்கும் அதிகாரி செய்யும் ப்ரபத்தி ஆர்த்தப்ரபத்தியாம். இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில் ஒரு நொடிப்பொழுதும் இருப்பு ஸஹிக்க முடியாமையே ஆர்த்தப்ரபத்திக்கு அடியாகிறது. மரத்தில் காய் காய்த்து அது பழமாகப் பரிணமிக்கிறது; அந்தப் பழமானது மரத்தில் தங்கி நிற்குமளவு ஒன்றுண்டு; அந்த அளவு கடந்தால் தானாகவே மரத்தை விட்டு நழுவிக்கீழேவிழும்படியைக் காணாநின்றோம். இவ்வண்ணமாகவே இந்நிலத்தில் தங்கியிருக்குமளவு கழிந்த வேரார் அதிகாரியானவன் ஒரு க்ஷணமும் தரித்திருக்க முடியாமல் தானாகவே விழுகிற விழுகைதான் ஆர்த்தப்ரபத்தி யென்பது; அது வீட்டையருளும்—என்றதாயிற்று.

ஸநத்குமாரஸம்ஹிதையில்—* यदा परान्वयिभिः दुःशकः स्मृतिभिर्विना । तेन तत्पुरतः पातः सा प्रपत्तिस्तदा भवेत्—யதா பரந்வயிபி: துச்சக: ஸ்ம்ருதிபிர், விநா, தேந தத்புரத: பா தஸ் ஸா ப்ரபத்திஸ் தாதா பவேத். “என்றுள்ள ச்லோகம் இப்பாசுரத்திற்கு மூல மாயிருக்கும். இதன் பொருளாவது—[பர ந்வயிபி:] இப்பதம் (ஸ்ம்ருதிபி:) என்று மேலுள்ள விசேஷ்யத்தில் அந்வயிக்கும் விசேஷணமாகையாலே ஸ்த்ரீலிங்கமான வதற் குச் சேர (பரந்வயிபி:) என்று இதுவும் ஸ்த்ரீலிங்கமாக இருக்கவேணும்: அப்படியில்லாமை “ஆர்ஷத்வாத் ந தோஷ:” என்கிற கட்டளையிலே அதுஷ்டமாகவே கொள்ளத்தக்கது. பரந்வயிபி: ஸ்ம்ருதிபிர் விநா துச்சக:—இதர விஷயங்களிலே அந் வயமற்ற சிந்தனைகளில்லாமல் இந்நிலத்தில் தரித்திருக்க முடியாதவனாய் என்றபடி. விஷயாந்தர ஸ்மரண லேசமுமின்றிக்கே எம்பெருமானொருவனையே சிந்தித்து நிற்க வேண்டும்படியான தைச பிறந்தவனாக என்று கருத்து. இப்படிப்பட்டவனாக, யதா— எப்போது ஆகிறானோ; ததா—அப்போது, தேந— तदशदशविशेषेण என்றபடி. அப்படிப் பட்டநிலையையோடு. தத்புரத: पातः—எம்பெருமான் திருமுன்பே விழுகை யென்பது யாதொன்றுண்டோ, ஸா ப்ரபத்தி: பவேத்—அதுதான் ப்ரபத்தியாகும் என்றபடி. இந்த ச்லோகத்தின் பொருள் இப்பாசுரத்திலே காணத்தக்கது. “ஊனவுடற் சிறை நீத்து ஒண்கமலை கேள்வனடித் தேனுகரு மாகைமிகு சிந்தையினால்” என்கிற (இப்பாட்டின்) முன்னடியும் மேலெடுத்த ச்லோகத்தின் பூர்வார்த்தமும் பர்யாயமாயிருக்கும்.

தானே பழுத்தால் விழுங்கனி போல்:—பழுத்தால் தானே விழுங்கனிபோல் என்று யோஜிப்பது. சில பழங்கள் கீழே விழாமல் மரக்கிளையிலேயே யிருக்கக் கண்டோமாகில் இன்னமும் முற்றப் பழுக்கவில்லை யென்றே நினைக்கநேரும். முற்றப் பழுத்தபின் ஒரு க்ஷணமும் கிளையில் தங்காதென்பது சொல்லவேண்டா. அதுபோலவே, ஆர்த்தி யின் பரிபாகம் சரமாவஸ்தையளவாக முதிர்ந்த பின்பு ஒரு க்ஷணமும் இந்நிலத்தில் இருப்பு அரிதாகி ஆர்த்தப்ரபத்தி செய்யுமளவில் * அர்த்தேஷு—ஆர்த்தேஷு ஆசுபலா* என்கிற ந்யாஸ திலகஸூக்திப்படியே கடுகப்பலன் கைபுகும் என்றதாயிற்று. ... 1

நரகம் சுவர்க்கமும் நாண்மலரான் கோணைப்
பிரிவும் பிரியாமையுமாய்த்—துரிசற்றுச்
சாதகம்போல் நாதன் தனதருளே பார்த்திருத்தல்
கோதி லடியார் குணம். 2

நான் மலரான் கோணை பிரிவு நரகு ஆய்	{	திருமாலைப் பிரிந்திருத்தல் நரக மாகவும்	சாதகம் போல்	{	சாதக பகியானது மேகத்தை யே எதிர்பார்த்திருப்பதுபோல
பிரியாமை சுவர்க்கம் ஆய்		பிரியாமல் கூடியிருத்தல் ஸ்வர்க் கமாகவும் பெற்று	நாதன் தனது அருளே பார்த் திருத்தல்		எம்பெருமானுடைய திருவரு ளொன்றையே நிரீகழித்திருப் பதானது
துரிசு அற்று		இப்படிப்பட்டப் ரோமத்தை உபாயமாகக் கொள்ளுகையா கிற தோஷமின்றிக்கே	கோது இல் அடி யார் குணம்		குற்றமற்ற சேஷ! புதர்களின் இயல்வு.

* * * —*यस्त्वया सह स स्वर्गो निरयो यस्त्वया विना—யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ
நிரயோ யஸ் த்வயா விநா* என்கிற ஸ்ரீராமாயண (அயோ-30-23.) ச்லோகத்தை யுட்
கொண்டு முன்னடிகளும், * प्रपन्नश्चात्को यद्विप्रपत्त्यः कपोतवत् । रक्षय रक्षकयोरेतल्लक्ष्यं लक्षणमेतयो:—
ப்ரபந்நச் சாதகோ யத்வத் ப்ரபத்தவ்ய: கபோதவத், ரக்ஷய ரக்ஷகயோரேதத் லக்ஷ்யம்
லக்ஷணமேதயோ:* என்கிற பகவச் சாஸ்த்ரவசனத்தை யுட்கொண்டு பின்னடிகளும்
பேசப்பட்டன. பெருமாள் காட்டுக்குப் புறப்படுகிறபோது பிராட்டியை நிறுத்திப்
போவதாகநினைத்து வார்த்தையருளிச் செய்தவளவிலே பெருமானை நோக்கிப் பிராட்டி
சொன்னது [யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்க: நிரயோ யஸ் த்வயா விநா] உம்மோடு கூடியிருப்
பது தான் ஸ்வர்க்கம்; உம்மைப் பிரிந்திருப்பது தான் நரகம் என்று. இப்படி உறுதி
கொண்டிருப்பதுதான் பரம பக்தனுடைய படியாகும். நாண் மலரான் கோணைப்
பிரிவு நரகு; (அவனைப்) பிரியாமை சுவர்க்கம் என்றது முன்னடிகளில். * प्रपन्ने
चातकन्याय:—ப்ரபந்நே சாதகந்யாய:* என்கிறவர்த்தம் பின்னடிகளிலுறையும். * एकः
कृती शकुन्तेषु योऽन्यं शक्नोति याचते—ஏக: க்ருதி சகுந்தேஷு யோந்யம் சக்ராத் ந யாசதே*
என்கிறபடியே சாதகபகியானது மேகத்தையேஎதிர்பார்த்திருப்பதுபோல, ப்ரபந்நனும்
களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன் என்றும் *உனக்குப்
பணி செய்திருக்குந்தவமுடையேன் இனிப்போயொருவன்றனக்குப் பணிந்து கடைத்
தலை நிற்கை நின் சாயையழிவு கண்டாய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமா
னருளையே யெதிர்பார்த்திருக்கவேணும். ஆக, எம்பெருமானைப் பிரிந்துகிடப்பதை
நரக ப்ராயமாக நினைப்பதும் அவனதருளையே பார்த்திருப்பதும் பரமபக்தர்களின்
லக்ஷணமென்றதாயிற்று. ... 2

ஆனை யிடர்கடிந்த ஆழியங்கை யம்புயத்தாள்
கோனைவிடில் நீரிற் குதித்தேழுந்த—மீனெனவே
ஆக்கை முடியும் படிபிறத்த லன்னவன் தாள்
நீக்கமிலா வன்பர் நிலை.

3

ஆனை இடர் கடிந்த ஆழி அம் கை	{ கஜேந்திராழ்வானுடைய துன் பத்தைப்போக்கின திருவா ழியை அழகிய திருக் கை யிலேயுடைய	நீரின் குதித்து எழுந்த மீன் எனவே	{ நீரைவிட்டுக்கிளம்பியெழுந்த [நீரைப்பிரிந்த] மீன்போல
அம்புயத்தாள் கோனை விடில்	{ திருமால் விட்டுப்பிரிந்தால்	ஆக்கை முடியும் படி பிறத்தல் அன்னவன் தாள் நீக்கம் இலா அன்பர் நிலை	{ உடல் முடியும்படியானநிலைமை விளைதல் அப்பெருமானுடைய திருவடி களைவிட்டு நீங்க கில்லாத பரமபக்தர்களின் இயல்வாம்.

***—ஸ்ரீராமாயணத்தில் இனையபெருமானுடைய வார்த்தை [அயோ—53.

31.] * न च सीता त्वया हीना न चाहमपि राघव । मुहूर्तमपि जीवावो जलान्मस्याविवोद्धृतौ—ந ச
ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யா
வீவோத்த்ருதௌ* என்பது. இதனால், எம்பெருமானைப் பிரிந்தவாறே நீரைவிட்டுப்
பிரிந்த மீன்போல் துடிப்பது பரமபக்தனுடைய லக்ஷணமென்று சிஷிதமாகிறது.
இதனையுட்கொண்டது இப்பாசரம். *மீனமர் பொய்கை நாண்மலர் கொய்வான் வேட்
கையினோடு சென்றிழிந்த கானமர்வேழம் கையெடுத்தலறக் கராவதன்காலினைக் கதுவ
ஆனையின் துயரம் தீர்ப்புள்ளார்ந்து சென்று நின்றாழி தொட்ட திருமால் பக்தர்களிடத்து
அன்பே நிரூபகமானவன்—என்றறிந்து அத்திருக் குணத்திலே யீடுபட்டு அப்பெரு
மானைவிட்டுப் பிரிந்தால் நீரைவிட்டுப் பிரிந்த மீன்படும்பாடுபடுமதே மெய்யன்பர்களின்
நிலை என்றதாயிற்று.

3

மற்றொன்றை யெண்ணுதே மாதவனுக் காட்சையலே
உற்றதிதுவென் றுளந்தெளிந்து—பெற்ற
பெரும்பெற்றின் மேலுளவோ பேறென் றிருப்பார்
அரும்பேறு வானத் தவர்க்கு.

4

மற்று ஒன்றை எண்ணுதே	{ (பகவத்கை நகர்யமல்லது) வேறொன்றை செஞ்சிலும் நினையாமல்	பெற்ற பெரு பெற்றின் மேல் பேறு உளதோ என்று இருப் பார்	{ (பகவத் கைங்கரியம் பெற்றால்) அப்படி பெற்ற மஹாபுரு ஷார்த்தத்திற்கு மேலே ஒரு புருஷார்த்தமுண்டோ என்று அத்யவஸரயங்கொண்டி ருக்குமவர்கள்
மாதவனுக்கு ஆட்சையல் இதுவே உற்றது என்று உளம் தெளிந்து	{ திருமாலுக்கு அடிமைத் தொழில் செய்வதொன்றே ஸ்வரூபாநுரூபமென்று மனந் தேறி	வானத்தவர்க்கு அரு பேறு	{ நித்யஸூரிகளுக்கு அலப்பலாப மாயிருப்பார்கள்.

***—ஸ்ரீ சாஸ்தரத்தில் * ये ब्रह्मन् भगवद्वास्यभोगैकनिरतास्सदा । ते प्रियातिथयः प्रोक्ताः
श्रीवैकुण्ठनिवासिनाम्—யே ப்ரஹ்மந்! பகவத் தாஸ்யபோகைகநிரதாஸ் ஸதா, தே ப்ரி
யாதிதய: ப்ரோக்தா: ஸ்ரீவைகுண்ட நிவாஸினாம்* என்றுள்ள வசனத்தையுட்
கொண்டு அருளிச் செய்ததாமிப்பாசரம். இந்த ச்லோகத்தினிரண்டாம் பாதத்திலுள்ள
ஏக சப்தத்தை விவரிக்கிறது பாசரத்தினடியில் * மற்றொன்றையெண்ணுதே * என்பது.
மாதவனுக்கு ஆட்சையவதே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமென்றுகொண்டு ப்ரயோஜனாந்தரத்தை
விரும்பாதே பகவத் கைங்கர்யத்தைப்பண்ணி 'இதனில் மிக்கோர் புருஷார்த்த
முண்டோ?' என்று உகந்திருக்குமவர்கள் வைகுண்டவாஸிகளான நித்யமுக்தர்களுக்கு
அலப்பலாபமாவார்கள். அவர்களுக்குத் திருநாடு திண்ணமென்றபடி.

...

4

தீர்த்தமுயன் றுவேதும் செய்தவங்கள் செய்வனவும்
பார்த்தனைமுன் காத்தபிரான் பார்ப்பதன்முன்—சீர்த்துவரை
மன்னனடி யோமென்னும் வாழ்வுநமக் கீந்ததற்பின்
என்னகுறை வேண்டு மினி.

5

முயன்று தீர்த்தம் ஆடுவதும்	{ பலகேசத்திரங்களுக்குச்செல்லு கையாகிற முயற்சிகளைச் செய்து புண்ய தீர்த்தங்களில் நீராடுவதும்	சீர்த்துவரை மன்னன்	{ ஸ்ரீமத் த்வாரகாநாதனான அக் கண்ணபிரான்
செய்தவங்கள் செய்வனவும்	{ ஊன்வாட வுண்ணுதுயிர் காவ லிட்டுச் செய்யும் தவங்கள் செய்வதும்	அடியோம் என்றும் வாழ்வு நமக்கு ஈந்ததற்பின்	{ அடிமைச் செல்வத்தை நமக்கு அருளின பின்பு
முன் பார்த்தனை காத்தபிரான் பார்ப்பதன் முன்	{ முன்பு அர்ஜுனனைக் காத்தரு ளினவனான கண்ணபிரான் னுடைய கடாக்ஷலாபத்திற்கு முன்னம் ஏற்குமத்தனை;	இனி வேண்டும் குறை என்ன	{ இனி என்ன குறையுள்ளது. (தீர்த்தங்களாடவும் தவம் புரிய வும் வேண்டா வென்கை.)

* * * तावद्वच्छेत्तु तीर्थानि सरितश्च सरांसि च । यावन्नाभूच्च भूपाल ! विष्णुभक्तिपरं मनः—தாவத் கச்சேத் து தீர்த்தாநி ஸரிதச் ச ஸராம்ஸி ச, யாவந் நாபூச்ச பூபால ! விஷ்ணு பக்திபரம் மந : * என்று ஸ்ரீ விஷ்ணு தர்மத்திலும், * किं तस्य दानैः किं तीर्थैः किं तपोभिः किमध्वरैः । यो नित्यं ध्यायते देवं नारायणमनन्यधीः—கிம் தஸ்ய தாநை: கிம் தீர்த்தை: கிம் தபோபி: கிமத்வரை: யோ நித்யம் த்யாயதே தேவம் நாராயணமநந்யதி: * என்று இதிஹாஸஸமுச்சயத்திலுமுள்ள வசனங்களையுட்கொண்டு அருளிச்செய்ததா மிப்பா சுரம். பார்த்தனை முன் காத்தபிரான் என்றது—கீதையையும் அதன் ஸாரமான சரமச்சலோகத் தையும் உபதேசித்து அர்ஜுனனை *ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ * என்னப் பண்ணினவன் என்றபடி. அவன் பார்ப்பதன் முன்வரைக்குமே தீர்த்த முயன்றாடுவதும் செய்தவங்கள் செய்வனவும்—என்றது, சரமச்சலோகார்த்த நிஷ்டை உண்டாகுமளவுமே அந்த ப்ரவ்ருத்திகளுக்கு அவகாச முள்ளது; அதன் பிறகு * यमो वैवस्वतो राजा यस्तवैष हृदि स्थितः । तेन चेदविवादस्ते मा गङ्गां मा कुरुन् गमः—யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ் தவைஷ ஹ்ருதி ஸ்தித: , தேந சேத் அவிவாதஸ் தே மா கங்காம் மா குருந் கம: * என்கிறபடியே கேசுத்ர தீர்த்த பர்யடநத்தினாலாவ தொன்றுமில்லை என்ற படி. [சீர்த்துவரை மன்னன் அடியோமென்னும் வாழ்வு நமக்கு ஈந்ததற்பின்] என்றது— *அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சுச: * என்றருளிச் செய்து நம்மை வாழ்வித்தபின்பு என்றபடி. இது அர்ஜுனனை நோக்கி அருளிச் செய்த தாயினும் அவனை வியாஜமாகக் கொண்டு எல்லார்க்குமாக அருளிச் செய்ததாகவன்றோ பரமார்த்தமுள்ளது. * செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம்பணித்த மெய்ம்மைப் பெரு வார்த்தை விட்டு சித்தர் கேட்டிருப்பர் * என்கிறபடியே இவ்வாசிரியர்தாமும் அதற்கு அதிகாரியாகையாலே *வாழ்வு நமக்கீந்ததற்பின் என்ன குறைவேண்டு மினி * என்றரு ளிச்செய்யக் குறையில்லை. இப்பாகுரத்தை அநுஸந்திப்பவர்களும் அதிகாரிகளாய்க் குறையற்றவர்களாவர்.

5

புண்டரிகை கேள்வ னடியாரப் பூமிசையோன்
அண்ட மோருபொருளா வாதரியார்—மண்டி
மலங்கவோரு மீன்புரண்ட மாத்திரத்தா லார்த்துக்
கலங்கிடுமோ முந்நீர்க் கடல்.

6

புண்டரிகை	திருமாமகள்	கணவனுடைய	ஒருமீன் மண்டி	ஒரு மீனானது ஆழ விழிந்து
கேள்வன் அடி	அடியார்களான பாகவதோத்		மலங்க புரண்ட	கீழும் மேலுங் கலங்க வேணு
யார்	தமர்கள்		மாத்திரத்தால்	மென்று புரண்டவளவால்
அபூமிசை	அப்பிராமனுடைய அண்		முந்நீர் கடல்	மூவகை நீரையுடைய
யோன் அண்டம்	டத்தை			கடலானது
ஒரு பொருளா	ஒரு சரக்காகவே மதிக்க மாட்		ஆர்த்து கலங்	நிலைமாறி யொலித்துக் கலங்
ஆதரியார்	டார்கள்;		கிடுமோ	குமோ?

* * * — * ब्रह्माण्डमण्डलीमात्रं किं लोभाय मनसि न । शफरीस्फुरितेनाव्येः सुव्यता नैव जायते—

ப்ரஹ்மாண்ட மண்லீமாத்ரம் கிம் லோபாய மனஸ்விநஃ, சப்ரீஸ்புரிதேநாப்தே: சுஷுப் ததா நைவ ஜாயதே* என்கிற வசனத்தையுட்கொண்டு இப்பாசரமருளிச் செய்தது. உண்மையான பகவத் பக்தர்கள் மஹத்தான ஐச்வரியத்தையும் ஒரு பொருளாக மதிக்க மாட்டார்கள். ப்ரஹ்மாண்டைச்வர்யமென்பது ப்ராக்ருதர்களுக்குப் பெரிதாகத் தோற்றினாலும் பகவத்பக்தர்கள் அதை ஒரு சுஷுத்ரவஸ்துவாக நினைப்பார்களே யல்லது பெரிய வஸ்துவாக நினைப்பார்கள். அந்த ப்ரஹ்மாண்டைச்வர்யத்தை இவர்கள்தாம் விரும்பாதொழிந்தாலும் அது இவர்களுடைய உள்ளத்தைக் கலக்கமாட்டாதோ வென் னில்; மஹத்தான தத்வமாகிய ஸமுத்திரத்தை ஒரு சுஷுத்ரமத்ஸ்யம் கலக்கவல்லதோ? அந்த சுஷுத்ர ஜந்து எத்தனை கோலாஹலங்கள் செய்தாலும் கடல் சிறிதும் கலக்க முறுவதில்லையன்றோ. அதுபோலவேயாம் இதுவும் என்றதாயிற்று. பக்தர்கள் கடலின் ஸ்தானத்திலும், ப்ரஹ்மாண்டைச்வர்யம் ஒரு சிறுமீன் ஸ்தானத்திலும் கொள்ளப்பட்ட தென்க. புண்டரிகை கேள்வன்—லக்ஷ்மீபதி. தாமரைக்கு வாசகமான கமலமென்னும் சொல் கமலா என்றும், பத்மமென்னுஞ் சொல் பத்மா என்றும் பிராட்டியைக் குறிப் பது போல, தாமரைக்கு வாசகமான புண்டரீகமென்னுஞ் சொல்லும் 'புண்டரீகா' என்று பிராட்டியைக் குறிப்பதாகத் தமிழ் மரபு. இது ஸம்ஸ்க்ருத மர்யாதைக்குச் சேர்ந்ததன்று. கோகனகை, சரோருகை, அரவிந்தை என்னுஞ் சொற்களால் பிராட்டி யைக் குறிப்பது தமிழ்நூற்களில் மாத்திரமே கண்டதாகும்.

முந்நீர்—ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் மழைநீர் என்று மூவகை நீரையுமுடையது கடல்; தந்கரமாகக் கொள்ளாமல் நன்னகரமாக (அதாவது முன்நீர் என்று) கொள்வது முண்டு; அப்போது *अप एव ससर्जिदौ—அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ* என்கிற ப்ரமாணத்தின் படி ஸ்ருஷ்டியில் முற்பட்ட நீர் என்றதாகும்; முன் நீர் - முன்னீர். இச்சொல்லே கட லைக் குறிப்பதாயிருக்க 'முந்நீர்க் கடல்' என்றது 'கரிகலபம்' என்னுமாபோலே. 6

தோளார் சுடர்த்திகிரி சங்குடைய சுந்தரனுக்கு*

ஆளாநார் மற்றென்றி லன்புசெயார்—மீளாப்

பொருவரிய விண்ணாட்டிற் போகம் நுகர்வார்க்கு*

நாகன்றோ இந்திரன் தன் நாடு.

தோள் ஆர் சுடர்	திருத்தோள்களோடு சேர்ந்து	மீளா பொருவு	மீட்சியற்றதாய் ஒப்பற்றதாய்
திகிரி சங்கு	விளங்குகின்ற திருவாழி திருச்	அரிய விண்ணாட்	அரிதான திருநாட்டிலே
உடைய சுந்	சங்குகளையுடைய அழகியா	டில் போகம்	பேரின்பமநுபவிக்கக் குதா
தரனுக்கு	னுக்கு	நுகர்வார்க்கு	ஹலமுடையவர்களுக்கு
ஆள் ஆனார்	அடிமைப்பட்டவர்கள்		
மற்று ஒன்றில்	அவ்வடிமைக்கு மாறான எதிலும்	இந்திரன் நாடு	ஸ்வர்க்க லோகம் நரகப்ராய
அன்பு செயார்	ஆதாம் செய்யமாட்டார்கள்;	நாகு அன்றோ	மன்றோ.

* * * — * तत्पदं प्राप्तुकामा ये विष्णोस्तेषां महात्मनाम् । भोगाः पुरन्दरादीनां ते सर्वे निर-
योपमाः—தத் பதம் ப்ராப்துகாமா யே விஷ்ணோஸ் தேஷாம் மஹாத்மநாம், போகா: புரந் தராதீநாம் தே ஸர்வே நிரயோபமா:.* என்கிற ப்ரஹ்மாண்ட புராணவசனத்தை யுட்

கொண்டு அருளிச்செய்ததாம் இந்தப்பாசரம். கீழ்ப்பாட்டின் முன்னடிகளின் கருத்
தும் இப்பாட்டின் முன்னடிகளின் கருத்தும் ஒருவாறு ஒற்றுமைப்பட்டிருந்தாலும்
பின்னடிகளின் பொருளில் வேற்றுமை காண்க. உட்கொண்ட ப்ரமாணவசனத்தை
யடியொற்றின மொழிபெயர்ப்பு எம்பெருமான் திருவாழியும் திருச்சங்குமேந்தி நிற்கு
மழகிலே யீடுபட்டவர்கள் அஃதொழிந்த மற்றெதிலும் அன்பு பாராட்டமாட்டார்கள் ;
அப்ராக்குதமாய் அதிமனோஹரமாயிருக்கும் விஷயத்தின் வாசியறிந்து அதிலே
தோற்றிருக்குமவர்கள் மிகவும் ஆபாஸமாய் அவிலக்ஷணமாயிருக்கின்ற ப்ராக்குத
விஷயங்களை விரும்புவார்களோ? *மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர் மற்றது கைய
துவே* என்னும்படி ஸித்தமாயிருக்கின்ற விண்ணாட்டி லநுபவத்திலே ருசியுள்ளவர்
களுக்கு இஹலோக போகம் நரகப்ராயமன்றோ. 7

முற்றப் புவனமெலா முண்ட முகில்வண்ணன்
கற்றைத் துழாய்சேர் கழலன்றி—மற்றென்றை
இச்சியா வன்பர்தனக் கேங்ஙனே செய்திடினும்
உச்சியா லேற்து முகந்து. 8

புவனம் எ ல ர ம்	{	ஸகல லோகங்களையும் பூர்த்தி	{	மற்று ஒன்றை	{	வேறு எதையும் விரும்பாத
முற்ற உண்ட		யாகத் திரு வயிற்றிலே		இச்சியா அன்பர்		பக்தர்கள்
முகில்வண்ணன்	{	வைத்து நோக்கின	{	தனக்கு எங்	{	எம்பெருமானாகிய தனக்கு எதை
கற்றை துழாய்		காளமேக நிறத்தனானபெருமா		ங்ஙனே செய்திடி		எவ்விதமாகச் செய்தாலும்
சேர் கழல்	{	னுடைய	{	னும்	{	
அன்றி		திருத்துழாய்த் தார்கள் சேர்ந்த		உகந்து உச்சி		திருவுள்ள முகந்து சிரஸா
		திருவடிகள் தவிர		யால் ஏற்கும்		வலிப்பன் (அப்பெருமான்).

***— மஹாபாரதத்தில் மோக்ஷதருமத்தில் * யா: கியாஸ்பயுகாஸ்யுரேகாந்நாந்நுதி: |
தாஸ்வா: சிரஸா தேவ: ப்ரதிக்குஹ்நாதி வை ஸ்வயம் * என்றுள்ள ச்லோ
கத்தை யடியொற்றிப் பணித்ததாமிப்பாசரம். உண்மையான பக்தர்கள் இடுமதை
யெல்லாம் எம்பெருமான் தன் திருமுடியாலே ஏற்றுக்கொள்ளுகிறுனென்பதே மேற்
குறித்த ச்லோகத்திற்கும் பாட்டுக்கும் கருத்து. ப்ரளயத்திலுழியாமே ஸகலலோகங்க
ளையும் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கின நீலமேகச்யாமலனான எம்பெருமானுடைய
திருவடிகளைத் தவிர மற்றென்றை விரும்பாத பக்தர்கள் வகுத்த சேஷிக்கு அடிமை
செய்யுமிடத்தில் ப்ரேமபரவசராய்க் கொண்டு அக்ரமமாகவாதல் ஸக்ரம மாகவாதல்
எப்படி செய்தாலும் திருவுள்ளமுகந்து சிரஸா வலித்தருள்வன் அப்பெருமான். இவன்
காலாலே பொகட்டவற்றை அவன் தலையாலே ஏற்குமென்று விவகரிதம். ... 8

ஆசி லருளா லனைத்துலகுங் காத்தளிக்கும்
வாசமலராள் மணவாளன்—தேசுபொலி
விண்ணாட்டிற் சால விரும்புமே, வேறென்றை
யெண்ணுதார் நெஞ்சத் திருப்பு. 9

ஆசு இல் அரு	{	குற்றமற்ற கருணையினாலே	{	வேறு ஒன்றை	{	தன்னைத்தவிர்த்து வேறென்
ளால்				எண்ணுதார்		றை யெண்ணுதவர்களான
அனைத்து உல	{	எல்லாவுலகங்களையும் ரக்ஷித்த	{	நெஞ்சத்து	{	பரமைகாந்திகளி னுள்ளத்
கும் காத்து		ருளாநின்றவனும்		இருப்பு		தில் வலிப்பதை
அளிக்கும்						
வாசம் மலராள்	{	நறுமணம் மிக்க தாமரைமல	{	விண் நாட்டில்	{	திருநாட்டில் வலிப்பதைவிட
மணவாளன்		ரில் தோன்றிய பிராட்டிக்குக்		சால விரும்		மிகவுமுத்தேச்யமாகக் கொள்
		கொழுநனுமான எம்பெருமான்		பும்		வன்.

* * * — பகவச் சாஸ்த்ரத்தில் * येऽनन्यमनसः शुद्धा ये दास्यैकमनोरथाः । तेषां मे हृदयं विष्णोः वैकुण्ठात्परमं पदम् — யேऽநந்யமநஸச் சுத்தா யே தாஸ்யைகமநோரதாಃ, தேஷாம் மே ஹ்ருதயம் விஷ்ணோர் வைகுண்டாத் பரமம் பதம் * என்று எம்பெருமான் தானே சொல்லிவைத்தான் ; அநந்யமநஸ்கர்களும் பரமபவித்திரர்களும் அடிமை செய்வ தொன்றிலேயே ஊக்கமுள்ளவர்களுமான பக்தர்களின் உள்ளமானது விஷ்ணுவான வெனக்கு ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்காட்டிலும் சிறந்த ஸ்தானமாகு மென்பது ச்லோகத்தின் கருத்து ; இதுவே கருத்துத் தான் பாசுரத்திற்கும். நிர்ஹேதுக கருணையாலே ஸமஸ்த லோகங்களையும் காத்தருளாநின்ற திருமால் அநந்ய பக்தர்களின் உள்ளத்தி லிருப்பைத் திருநாட்டில் வளிப்பதிலுங்காட்டில் பரமபோக்யமாகக் கொள்ளுவனென்கை. [ஆக இஸ் அருளால்] ஆஃ என்று குற்றத்திற்குப் பெயர் ; அருளுக்குக் குற்றமாவது ஸ்ஹேதுக மாயிருத்தல் ; அஃதில்லையெனவே நிர்ஹேதுக க்ருபை யென்றதாயிற்று. ... 9

நாளுமுலகை நலிகின்ற வாளர்க்கன்
தோளுமுடியும் துணித்தவன்றன் — தாளில்
பொருந்தாதா ருள்ளத்திற் பூமடந்தை கேள்வன்
இருந்தாலு முண்மே லிருப்பு.

10

பூமடந்தை கேள் வன்	{	லக்ஷ்மீபதியான எம்பெருமான்,	பொருந்தாதார்	{	பொருத்தமற்ற பாபிகளின்
உலகை நாளும்		உலகங்களையெல்லாம் இடை	உள்ளத்தில்		நெஞ்சிலே இருந்தாலும்.
நலிகின்ற	{	விடாது நலிந்து கொண்டிருந்த	இருந்தாலும்	{	
வாள் அரக்கன்		இராவணனுடைய			
தோளும் முடி	{	தோள்களையும் தலைகளையும்	முள் மேல்	{	(அவ்விருப்பானது) முள்
யும் துணித்த		துணித்தவனான தன்னுடைய	இருப்பு		மேலிருப்பது போலாகும்.
வன் தன்தாளில்	{	திருவருடிகளில்.		{	

* * * — ப்ரஹ்மாண்டபுராணத்தில் — * भगवच्चरणद्वंद्वे भक्तिर्येषां न विद्यते । तेषां हृदि स्थितो देवः कण्टकाग्र इव स्थितः — பகவச்சரணத்வந்த்வே பக்திர் யேஷாம் ந வித்யதே, தேஷாம் ஹ்ருதி ஸ்திதோ தேவஃ கண்டகாக்ர இவ ஸ்திதஃ * என்று சொல் விற்று. எம்பெருமான் தனது திருவடியிணையில் பக்தியில்லாதாருடைய நெஞ்சில் எழுந்தருளியிருந்தாலும் அவ்விருப்பு முள்மேலிருப்புப் போன்றதேயென்பது ச்லோகத் தின் கருத்து. இதுவேதான் இப்பாசுரத்தின் கருத்தும். சிவனையுபாஸித்து அவன் பக்க லிலே வாளைப்பெற்று அந்தச் செருக்கினால் அநவரதமும் உலகை நலிந்து கொண்டிருந்த லங்கேசுவரனுடைய தோள்களையும் தலைகளையும் துணித்தவனான திருமகள்கொழுநன் தனது திருவடிகளில் ஆதரமற்றவர்களின் நெஞ்சில் பொருந்தவேமாட்டான் ; ஸர்வ வ்யாப்திஸித்திக்காக அங்கும பொருந்தினாலும் முள்மேலிருப்பாகவே காணுமிருப்பது — என்றராயிற்று. ... 10

தன்போன் னடியன்றி மற்றென்றில் தாழ்வுசெய்யா
அன்பருகந் திட்ட தணுவேனிணும்—பொன்பிறழும்
மேருவாய்க் கொள்ளும் விரையார் துழாயலங்கல்
மாரிமாக் கொண்டனிகர் மால்.

11

விரை ஆர் துழாய்	{	பரிமளம் மிக்க திருத்துழாய்	மாரி மா கொண்	{	கார் காலத் தெழுமின்ற காள்
அலங்கல்		மா லே யை யணிந்துள்ள	டல் நிகர் மால்		மே க த்தை யொத்தவனு
	{	வனும்		{	மான எம்பெருமான்

தன் பொன் அடி	} தனது திருவடிகளைத் தவிர்த்து வேறொன்றில் கால்தாழாத பக்தர்கள்	உகந்து இட்டது	} அன்போடு ஸமர்ப்பிக்கும் அணு எனினும் அணுவானாலும் பொன் பிறழும் மேரு ஆய் கொள்ளும்	பொன்னைக்	} விளங்குகின்ற மேரு மலையாகவே அதனைத் திருவுள்ளம் பற்றுவன்.		
அன்றி மற்று							
ஒன்றில் தாழ்							
வு செய்யா							
அன்பர்							

*** — பௌஷ்கரஸம்ஹிதையில் — * भक्तैरव्युपनीतं प्रेम्णा भूय मे भवेत् ।
भूर्यभक्तोपहतं न मे तोषाय कल्पते — பக்தைரண்வப்யுபாநீதம் ப்ரேம்னா பூர்யேவ மே
பவேத், பூர்யப்யபக்தோபஹ்ருதம் ந மே தோஷாய கல்பதே * என்று பகவான் தன்
னுடைய திருவாக்கு உள்ளது. [இந்த வசனம் பூர்பாகவதத்திலும் காண்கிறது.] பக்
தர்கள் பக்தியுடனே அணுவளவு இட்டாலும் அது எனக்கு மிகப் பெரிதாகவே
தோற்றும்; பக்தியற்றவர்கள் மிகப்பெரிதாக இட்டாலும் அதனால் நான் உகக்கமாட்டே
னென்கிறான் எம்பெருமான். இப்பாசரத்தின் கருத்து மிதுவேயாகும். மேற்குறித்த
ச்லோகத்தின் பூர்வார்த்தத்தை மாத்திரமே பாசரமாக்கியுள்ளார்; உத்தரார்த்தத்தின்
கருத்து தன்னடையே பெறலாகுமென்று. அடுத்த மேற்பாசரமும் குறிக்கொள்ளத்
தக்கது.

“விரையார் துழாயலங்கல் மாரிமாக் கொண்டல் நிகர் மால்” என்றதில் விசேஷ
ணமும் விசேஷ்யமும் கருத்தோடு கூடியது. ஒரு திருத்துழாய்த் தளத்தினால் த்ருப்தி
யடையக் கூடியவன் என்று காட்டுகிறது விசேஷணம். மேகம் எப்படி கொடுக்கப்
பிறந்ததோ அப்படி எம்பெருமானும் கொடுக்க விருப்ப முடையவனென்றிக் கொள்ள
விருப்ப முடையவனல்லன் என்னங் கருத்தைத் தெரிவிக்கின்றது விசேஷ்யம். இப்ப
டிப்பட்ட எம்பெருமான் தன திருவடியல்லது மற்றொன்றில் கால் தாழாத அன்பர்
உகப்புடனே இடுமது அணுவளவிற்கே யானாலும் அதனை மேருவாகக் கொள்வன்
என்றதாயிற்று. குசேலமுனிவனிடத்துக் கண்ணபிரான் கூறியது காண்க. ... 11

மற்று யிணைந்த மருத மிறத்தவழ்ந்த
சேரு ராவிந்தச் சேவடியைப்—பேருக
உள்ளாதா ரோண்ணிதியை யீந்திடினும் தானுகந்து
கொள்ளான் மலர்மடந்தை கோன்.

12

மலர்மடந்தை	} தாமரையான் கேள்வனான எம் பெருமான், தன்பால் பகைமை பூண்டு சேர்ந்து நின்ற இரட்டை மருத மரங்கள் இற்று விழும்படி தவழ்ந்த (தன்னுடைய) பாத பங்கஜத் தை	பேறு ஆக உள்	} சிறப்பாகச் தவர்கள் ஒர் நிதியை ஈர் சீரிய நிதியை ஸமர்ப்பித் திடினும் தாலும்	
கோன்				
மாறு ஆய்				
இணைந்த மரு				
தம் இற				
தவழ்ந்த				
சேறு ஆர் அர				
விந்தம் சே				
அடியை				

*** — * पृथिवीं रत्नसंपूर्णौ यः कृणाय प्रयच्छति । तस्याप्यन्यमनस्कस्य सुखमो न
जनार्दनः — ப்ருதிவீம் ரத்நஸம்பூர்ணம் யஃ க்ருஷ்ணய ப்ரயச்சதி, தஸ்யாப்யந்யமந
ஸ்கஸ்ய ஸுலபோ ந ஜநார்த்தநஃ * என்கிற ச்லோகமும், கீழ்ப்பாசரத்திலு தாஹரித்த
ச்லோகத்தின் உத்தரார்த்தமும் இப்பாசரமாகப் பரிணமித்தன வென்ச. நெஞ்சு கணிந்
திராமல் நவநிதிகளை யிட்டாலும் அவற்றை எம்பெருமான் கண்ணெடுத்துப் பாரான்
என்றதாயிற்று.

மாறியிணைந்த மருத மிறத் தவழ்ந்தது க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் நடந்த யமளார் ஜுபங்க சரித்திரத்தில், நாரத முனிவருடைய சாபத்தினால் நளகூபரன் மணிக்ரீவ னென்கிற குபேர புத்திரர்களிருவரும் திருவாய்ப்பாடியில் இரட்டை மருத மரங்களாகத் தோன்றியிருந்தன ரென்றும், வெண்ணெய் களவுகண்ட குற்றத்திற்காக உரலிலே பிணைத்துக் கட்டப்பட்டிருந்த கண்ணபிரான் அவ்வுரலையு மிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து இவ்விரட்டை மரங்களினிடையே செல்லுகையில் உரலின் உறைதலால் அம்மரங்கள் முறிந்து விழுந்து சாபோபஹதர்களாயிருந்த யக்ஷகுமாரர்களிருவரும் சாபம் தீர்ந்து பகவானைத் துதித்து விடைபெற்றுச் சென்றன ரென்றும் புராணவரலாறு உள்ளது. இங்கு “மாறியிணைந்த மருதம்” என்று இவரருளிச் செய்வது *பொய்ம்மாய மருதான வசுரைப் பொன்றுவித் தின்று நீ வந்தாய்* (பெரியாழ்வார் திருமொழி-3. 1. 3.) என்கிற அருளிச் செயலை யடியொற்றி யென்க. திருவாய்ப்பாடியில் எழும்புண்டெல் லாம் அசுரப்பூண்டாகையாலே அஸுராவேசமில்லாத வஸ்து எதுவுமே யில்லையென்பது மங்களாசாஸனபரர்களான ஆழ்வார்களின் கொள்கை. இப்பாட்டின் இரண்டாமடி யின் முடிவில் “பேருக, வேருக” என்பன பாடபேதங்கள். ... 12

பண்டே யுயிரனைத்தும் பங்கயத்தாள் நாயகற்கே*
தோண்டா மெனத்தெளிந்த தாமனத்தார்க்கு—உண்டோ
பலகற்றும் தம்முடம்பைப் பார்த்தபிமா னிக்கும்
உலக த்தவரோ றுவு.

13

உயிர் அனைத் } ஆதம் வர்க்கங்களெல்லாம்
தும்

பண்டே அநாதிகாலமாகவே

பங்கயத்தாள் } திருமாலுக்கே சேஷப் பட்ட
நாயகற்கே } தென்று தெளிவு பெற்றி
தொண்டு ஆம் } ருக்கின்ற
என தெளிந்த }

து மனத்தார்க்கு } பரிசுத்தமான மனமுடைய
பக்தர்களுக்கு
பல கற்றும் தம் } பல சாஸ்த்ரங்களை யதிகரித்
உடம்பை } துங்குட நாம் ஜாதியிற்
பார்த்த அபி } சிறந்திருக்கிறோ மென்று
மானிக்கும் } செருக்குற்ற பராக்குத்
உலகத்த } களோடு
வரோடு }
உறவு உண்டோ பொருத்தமுண்டோ?

***—திருவயிந்திரபுரத்திலே வில்லிபுத்தூர்ப் பகவரென்று ஓர் உத்தமர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் அவ்வூரில் ஸ்வாமிகளெல்லாரும் அநுஷ்டானம் செய்கிற துறையில் இறங்காமல் தமக்கென்று தனியேயொரு துறை வைத்துக் கொண்டு அதிலே அநுஷ்டானம் பண்ணிப் போவது வழக்கம். இப்படியிருக்க ஒருநாள் மற்றவர்கள் இவரை நோக்கி : “வாரீர்!, தேவரீர் தனியேயொரு துறையிற் செல்லுவானேன்? எங்கள் துறையிலேகூடி அநுஷ்டிக்கலாகாதோ?” என்று கேட்க; அதற்கு அவர் விடைகூறினார்:—“विष्णुदासा वयं यूयं ब्राह्मणा वर्णधर्मिणः । अस्माकं दासवृत्तीमां युष्मामिनींति संगतिः । नास्ति संगतिरस्माकं युष्माकं च परस्परम् । वयं तु किङ्करा विणोर्युयमिन्द्रियकिङ्कराः—विष्णुतासा वायम् यूयम् प्रहर्म्मणो वर्र्णधर्मिणः, अस्माकम् दासवृत्तीनाम् युष्मापिर् नास्ति संसङ्गतिः. नास्ति संसङ्गतिरस्माकम् युष्माकं च परस्परम्, वयम् तु किङ्करा विष्णोर् ययमिन्द्रियकिङ्कराः—” என்று. இதனால் அவர்களோடு தாம் உறவறுத் துக்கொண்டு பேசினா ரென்பது விளங்கும். * आविद्यः प्राकृतः प्रोक्तो वैद्यो वैष्णव उच्यते । आविद्येन न केनापि वैद्यः किञ्चित्समाचरेत् — ஆவித்ய: ப்ராக்குத: ப்ரோக்தோ வைத்யோ வைஷ்ணவ உச்ச்யதே; ஆவித்யேந ந கேநாபி வைத்ய: கிஞ்சித் ஸமாசரேத்.* என்று பகவச் சாஸ்த்ரங்களிலும் சொல்லிற்று. இவற்றின் பொருளே இப்பாட்டாக வடிவெடுத்திருக்கிறது. ஆசார்யஹ்நதயத்தில் “ஸாதந ஸாத்யங்களில் முதலும் முடிவும் வர்ண தர்மிகள் தாஸவ்ருத்திகளென்று துறை வேறிடுவித்தது” என்கிற சூர்ணையும் அவ்

விடத்து வியாக்கியானமும் இங்கே அநுஸந்தேயம். திருமந்திரப்பொருளை நன்கு தெளியப்பெற்ற பரமைகார்திகளுக்கு தேஹாத்மாபிமாநிகளோடே சேர்ந்து வாழ்வது பொருந்தாது என்றபடி. ... 13

பூதங்க ளுந்தும் பொருந்துடலி னாற்பிறந்த
சாதங்கள் நான்கினோடும் சங்கதமாம்—பேதங்கொண்
டென்ன பயன்பெறுவீ ரேவ்வுயிர்க்கு மிந்திரைகோன்
தன்னடியே காணுஞ் சரண்.

14

பூதங்கள் ஐந்தும் } பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கை
பொருந்து உட } யான தேஹமடியாக வுண்
லினால் பிறந்த } டான
சாதங்கள் நான் } நான்கு ஜாதிகளோடும்
கிணெடும் }
சங்கதம் ஆம் } சேர்கின்ற பேதத்தைக்
பேதம் கொண்டு } கொண்டு [ஜாதிப்ரயுக்தமான
பேதத்தை புத்திபண்ணி]

என்ன பயன் } என்ன பலனடையப் போகிறீர்
பெறுவீர் } கள்?
எவ் உயிர்க்கும் } எல்லாவாத்மாக்களுக்கும்

இந்திரைகோன் } தன் அடியே
சரண் காணும் } திருமாவின் திருவடிகளே புகல்
காண்மின்.

* * * — देहात्मज्ञानकार्येण वर्णभेदेन किं फलम् । गतिस्सर्वात्मनां श्रीमन्नारायणपदद्वयम् —

தேஹாத்மஜ்ஞானகார்யேண வர்ணபேதேந கிம் பலம், கதிஸ் ஸர்வாத்மநாம் ஸ்ரீமந் நாராயண பதத்வயம்* என்று பரமைகார்தி தருமத்தில் சொல்லப்பட்டவர்த்தம் பேசுகிறதாயிற்று இப்பாட்டு. நிஷ்க்ருஷ்டாத்ம ஸ்வரூபத்தில் ஜாதிபேதம் எதுவு மில்லை. சேஷத்வத்தையிட்டே நிரூபிக்கப்படுபவனான ஆத்மா ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியாதி ஜாதிகளிலே ஒன்றையுமுடையனல்லன். பஞ்ச பூதாத்மகமான சரீரத்தின் அமைப் பில்தான் ஜாதிபேதங்கள் காணப்படுவன. ஆகவே, நச்வரமான சரீரத்தைப்பற்றி நிற்கும் ஜாதிபேதங்களிற் கண்ணைச் செலுத்தி இகழ்வதனால் என்னாகும்? ஸகலாத்ம வர்க்கங்களுக்கும் பொதுவான பகவச்சேஷத்வம் எந்த ஆத்மாவில் பொலிகின்றதோ, அந்த ஆத்மாவில் உகந்திருப்பதே உற்றதாம் என்றதாயிற்று. ... 14

குடியுங் குலமுமெல்லாம் கோகனகை கேள்வன்
அடியார்க் கவனடியே யாகும்—படியின்மேல்
நீர்கெழுவு மாறுகளின் பேரும் நிறமுமெல்லாம்
ஆர்கலியைச் சேர்ந்திடமாய்ந் தற்று.

15

கோகனகை } லக்ஷ்மீநாதனான எம்பெருமா
கேள்வன் அடி } னுடைய பக்தர்களுக்கு
யார்க்கு }
குடியும் குலமும் } க்ராம குலாதிகளெல்லாம் அப்
எல்லாம் அவன் } பெருமானுடைய திருவடி ஸம்
அடியே ஆகும் } பந்தத்தை யிட்டேயாம்;
படியின் மேல் } (எதுபோலவெனில்;) பூமியின்
மீது (காணப்படுகின்ற)

நீர் கெழுவும் } நீர்சிரம்பிய மஹா நதிகளி
ஆறுகளின் } னுடைய
பேரும் நிறமும் } பேர்களும் நிறங்களுமாகிய எல்
எல்லாம் } லாமும்
ஆர்கலியை } கடலைச் சென்று சேர்ந்த பிறகு
சேர்ந்திட } மாய்ந்தற்று மாய்ந்து போவது போல.

* * * — एकान्ती व्यपदेष्टव्यो नैव ग्रामकुलादिभिः । विष्णुना व्यपदेष्टव्यस्तस्य सर्वे स एव हि ॥

நயா நश्यதி नामादि प्रविष्टाया यथाऽण्वम् । सर्वात्मना प्रपन्नस्य विष्णुमेकान्तिनस्तथा—ஏகாந்தி வ்யப தேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி:, விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி. நத்யா நச்யதி நாமாதி ப்ரவிஷ்டாயா யதார்ணவம், ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்நஸ்ய விஷ்ணுமேகாந்திநஸ் ததா* என்கிற ப்ரமாணவசனத்தை யடியொற்றியது இப்பாசரம். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (77) “அஹங்காரமாகிற ஆர்ப்பைத் துடைத்தால் ஆத்மாவுக்கு அழியாத பேர் அடியானென்றிறே. க்ராமகுலாதிகளால் வரும் பேர் அநர்த்த ஹேது. ஏகாந்தி வ்யபதேஷ்டவ்ய:” என்கிற சூர்ணைகளை இங்கே யநுஸந்திப்பது. பாகவத

ரல்லாதார்க்கே குலகோத்ராதிகள் நிரூபகமாகிறது ; பாகவதராணார்க்கு எல்லாம் அவன் திருவடியேயாகும். ஆறுகள் கடலில் சேர்வதற்கு முன்பு கங்கை, யமுனை, கோதாவரி இத்யாதி நாமபேதங்களையும், வெண்மை கருமை முதலான நிறவேற்றுமைகளையும் தாங்கி நிற்கின்றன. கடலிற்புகுந்த பின்பு முன்பிருந்த நாமபேதங்களையும் வர்ண பேதங்களையும் அறவே விட்டிட்டு, கடலின் நிறமேகொண்டு கடலின் பெயரினாலேயே வழங்கப்படுவதை இங்கு உவமையாக எடுத்துக் காட்டினது மிகப்பொருந்தும். ஆர்கலி யென்று கடலுக்குப் பெயர்.

... 15

தேவர் மனிசர் திரியக்குத் தாவரமாம்
யாவையு மல்ல நிலகுமுயர்—பூவின்மிசை
ஆரணங்கீன் கேள்வ னமல ன்றிவேவடிவாம்
நாரணன் தாட் கேயடிமை நான்.

16

இலகும் உயிர்	ஒளிவடிவான ஜீவன்	கேள்வன்	கணவனும்
தேவர் மனிசர்		அமலன்	அகில ஹேயப்ரத்யநீகனும்
திரியக்கு தாவ	தேவமநுஷ்ய திரியக் ஸ்தாவரங்	அறிவே வடிவு	ஜ்ஞான ஸ்வரூபியான
ரம் ஆம் யாவை	களொன்று மல்லன் ;	ஆம்	
யும் அல்லன்		நாரணன்	நாராயணனுடைய
பூ வி ன் மிசை	தாமரைமலரில் பொருந்தி	தாட்கே	திருவடிகளுக்கே
ஆர்	வாழ்கின்ற		
அணங்கின்	தெய்வப் பெண்ணாகிய பெரிய	அடிமை நான்	அடிமைப்பட்டவன் அஹமர்த்த
	பிராட்டியார்க்கு		பூதனான ஆத்மா.

* * * — नाहं देवो न मर्त्यो वा न त्रिषू स्थवरोऽपि वा । ज्ञानानन्दमयस्वात्मा शेषो हि परमात्मनः ॥ * (நாஹம் தேவோ ந மர்த்யோ வா ந திர்யக் ஸ்தாவரோபி வா, ஜ்ஞா நானந்தமயஸ் த்வாத்மா சேஷோ ஹி பரமாத்மநஃ.) என்றும், * नाहं विप्रो न च नरपतिर्नापि वैश्यो न शूद्रो नो वा वार्न न च गृहपतिर्नो वनस्यो यतिर्वा । किन्तु श्रीमद्भुवनमवनस्थित्यपायैकहेतोर्लक्ष्मी- भर्तुर्नरहरितनोः दासदासस्य दासः * (நாஹம் விப்ரோ ந ச நரபதிர் நாபி வைச்யோ ந குத்ரோ நோ வா வர்ணீ ந ச க்ருஹபதிர் நோ வநஸ்தோ யதிர் வா, கிந்து ஸ்ரீமத்புவநபவந ஸ்தித்யபாயைகஹேதோர் லக்ஷ்மீபர்த்துர் நரஹரிதநோர் தாஸதாஸஸ்ய தாஸஃ.) என்றுமுள்ள ப்ரமாணவசனங்களையடியொற்றி அவதரித்தது இப்பாசரம். இவ்வாத்மா வானவன் தேவமநுஷ்ய திர்யக் ஸ்தாவரங்களில் ஒருவனுமல்லன் ; ப்ராஹ்மண ஷுத்ரீயாதிகளிலும் ஒருவனுமல்லன் ; ப்ரஹ்மசாரி க்ருஹஸ்தாதிகளிலும் ஒருவனுமல் லன். பின்னையோவென்னில், உலகங்களைப் படைத்தளித்தழிக்கும் பெருமானுடைய தாஸாநுதாஸசரமாவதிதாஸத்வமே வடிவெடுத்தவன்—என்றதாயிற்று ... 16

ஒன்றிகே விண்ணவர்கோன் செல்வ மொழிந்திகே
என்று மிறவா திருந்திகே—இன்றே
இறக்க களிப்புங் கவர்வு மிவற்றால்
பிறக்குமோ தற்றெளிந்த பின்.

17

விண்ணவர்	தேவேந்திரனுடைய ஐசுவர்ய	இன்றே இறக்க	(அல்லது) இப்போதே மரண
கோன் செல்வம்	மானது		மாயினுமாகுக ;
ஒன்றிகே	வந்து சேர்ந்தாலும் சேரட்டும் ;	தன் தெளிந்த	ஸ்வஸ்வரூபத் தெளிவு உண்
ஒழிந்திகே	(அல்லது) உள்ள செல்வமும்	பின்	டான பின்பு
	ஒழிந்தாலும் ஒழியட்டும் ;	இவற்றால்	மேற்சொன்ன நன்மை தீமைக
என்றும் இற	ஒருநாளும் மரணமில்லாத	களிப்பும் கவர்	ளிஞல்
வாது இருந்	வாழ்வு வாய்த்தாலும் வாய்க்	வும் பிறக்குமோ	கொந்தளிப்பும் கிலேசமு முண்
திடிகே	கட்டும் ;		டாகுமோ ?

* * * — आगच्छतु सुरेन्द्रत्वं नित्यत्वं वाऽद्य वा मृतिः । तोषं वाऽत्र विषादं वा नैव गच्छन्ति
 परिहृता : — ஆகச்சது ஸுரேந்தரத்வம் நித்யத்வம் வா அத்ய வா ம்ருதி; தோஷம் வாத்ர
 விஷாதம் வா வைவ கச்சந்தி பண்டிதா:* என்கிற பிரமாணவசனத்தின் மொழிபெயர்ப்
 பாகத் தோன்றியதிப்பாசரம். தேவேந்தரபதவி வரினும் வருக; உள்ள செல்வமு
 மொழிந்தாலுமொழிக. பிறப்புமிறப்புமில்லாத பேரின்பம்வரினும் வருக. இன்பம்
 பெற்றோமென்று இன்புறுவதும், துன்பம் வந்ததேயென்று தளர்வதும் ஸ்வஸ்வ
 ரூபஜ்ஞானிகளுக்கு இல்லை. ... 17

நான் மிலாவன்ப ரேன்றாவ மெய்திலா
 மானிடரை யெல்லா வணத்தாலும்—தானறிய
 விட்டார்க் கேளியன் விடாதார்க் கறவரியன்
 மட்டார் துழாயலங்கல் மால்.

18

மட்டு ஆர் } தேன்னிறைந்த திருத்துழாய்
 துழாய் அலங் } மாலையை யணிந்த திருமால்
 கல் மால் }
 நான் இலா } (தன் திருவடிகளில்) குறைத
 அன்பர் என் } லில்லாத அன்புடையவர்க
 றாலும் } ளென்றாலும்
 எய்திலா மானி } பகவத்பக்த ரல்லாத மனிதர்
 டரை } களை

எல்லா வணத் } எல்லாப்படிகளாலும்
 தாலும் }
 தான் அறிய } அந்தர்யாமியான தானறிய விட்
 விட்டார்க்கு } டவர்களாயிருந்தால் தான்
 எளியன் } அவர்கட்கு எளியனாவன்;
 விடாதார்க்கு } அப்படி விடாதவர்களுக்கு மிக
 அற அரியன் } வும் அருமைப்படுவன்.

* * * — भक्तोऽपि वासुदेवस्य शार्ङ्गिणः परमात्मनः । लोकेषणादिनिर्मुक्तो मुक्तो भवति नान्यथा ॥
 —பக்தோபி வாஸுதேவஸ்ய சார்ங்கிண: பரமாத்மந:; லோகேஷணாதிநிர்முக்தோ
 முக்தோ பவதி நான்யதா:* என்கிற ப்ரமாணவசனத்தின் அநுவாதமாயிருக்கிறதிப்
 பாட்டு. ஸாவேச்வரனானவன், தன்னளவில் எத்தனை பக்திமான்களாக இருந்தாலும்
 ப்ராக்ருதர்களைாடு ஸம்ஸர்க்கத்தை விலக்கிக்கொள்ளாதவர்களுக்கு எளியனாகமாட்
 டான்; மிகவும் அரியனேயாவன் என்கிறது. மதுவொழுகும் திருத்துழாய் மாலையை
 யணிந்துள்ள எம்பெருமான் தன் திருவடிகளில் பழுதிலாவன்புடையரேயாயினும்
 *ஆன்விடையேழன்றடர்த்தாற்கு ஆளானாரல்லாதார் மானிடவரல்லரென்று. என்
 மனத்தே வைத்தேனே* என்றும் *செங்கண்மால் நாமம் மறந்தாரை மானிடமா
 வையேன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மதுஷ்யஜாதியிற் பிறந்து வைத்தே பசுப்ராய
 ராய் வர்த்திக்கும் ப்ராக்ருதர்களைாடு உறவை யொழித்துக் கொண்டால்தான் அவர்
 களுக்கு எளியனாவன் என்றதாயிற்று. மூன்றாமடியில் 'அறிவரியன்' என்கிற பாடம்
 பிழை; 'அறவரியன்' என்பதே பாடம். அற-மிகவும். ... 18

நல்ல புதல்வர் மனையாள் நவையில்கிளை
 இல்ல நிலமா டிவையனைத்தும்—அல்லலெனத்
 தோற்றியேரி தீயிற் சுடுமே லவர்க்கேளிதாம்
 ஏற்றரும்வை குந்தத் திருப்பு.

19

நல்ல புதல்வர் } நற்குணசாலிகளான புத்திரர்
 கள் }
 மனையாள் } மனைவி
 நவை இல்கிளை } குற்றமற்ற உறவினர்
 இல்லம் } மனை
 நிலம் } பூமி
 மாடு இவை } பசுக்கள் ஆகிய இவையெல்
 லானேத்தும் } லாம்

அல்லல் என } தன்பத்திற்கு அடியானவை
 தோற்றி } யென்று தோன்றி
 எரி தீயின் சுடும் } எரிகிற அக்ரியிற் காட்டிலும்
 ஏல் } தாபகரமாகில்
 அவர்க்கு } அன்னவர்களுக்கே
 ஏற்றரும்வைகுந் } பெறுதற்கரிய பரமபதத்திலே
 தத்து இருப்பு } சென்று சேருகை எளிதாகும்.
 எளிது ஆம் }

* * * — श्रेणि मित्राणि धनानि नाथ पुत्राश्च दाराः पशवो गृहाणि । त्वत्पादपद्मप्रवणात्मवृत्तेः

भवन्ति सर्वे प्रतिकूलरूपाः — கேஷத்ராணி மித்ராணி தநாநி நாத ! புத்ராச் ச தாராஃ பசுவோ க்ருஹாணி, த்வத்பாதபத்மப்ரவணாத்மவ்ருத்தேர் பவந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூலரூபாஃ.* என்கிற ச்லோகம் காஞ்சிஹஸ்திகிரி மாஹாத்மியத்தில் பேரருளாளப்பெருமானை நோக்கி நான்முகன் விஜ்ஞாபித்தது. எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் உண்மையாக ஒன்றின் சித்தவ்ருத்தியையுடைய உத்தமாதிகாரிக்குப் புத்ர தார க்ருஹ கேஷத்ரங்களெல்லாம் நெருப்பாகத் தோற்றுமென்றது இந்த ச்லோகத்தில். இவ்வர்த்தத்தையே இப்பாகரமும் பேசுகிறது. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் “விஹிதபோகம் நிஷித்தபோகம் போலே லோகவிருத்தமுமன்று, நரகஹேதுவுமன்று; ஆயிருக்கச்செய்தே ஸ்வரூப விருத்தமுமாய் வேதாந்த விருத்தமுமாய் சிஷ்டகர்ஹிதமுமாய் ப்ராப்யப்ரதிபந்தகமுமாயிருக்கையாலே த்யாஜ்யம். போக்யதாபுத்தி குலைந்து தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்தித் தாலும் ஸ்வரூபம் குலையும்” என்றருளிச் செய்தவுடனே “*கேஷத்ராணி மித்ராணி யென்கிற ச்லோகத்திலவஸ்தை பிறக்கவேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமெக்கு” என்றருளிச்செய்தார் பிள்ளைலோகாசார்யர். அவ்விடத்து வியாக்கியானத்தில் மணவாள மாமுனிகள் “பேரருளாளரான பெருமானைக் குறித்து ப்ராஹ்மா விஜ்ஞாபித்த (*கேஷத்ராணி மித்ராணி யென்கிற) ச்லோகத்தில் சொல்லுகிற கேஷத்ரமித்ரதநாதிகளான ஸ மஸ்தவஸ்துக்களும் அக்கிகல்பமாய்த் தோற்றும்படியான அவஸ்தை பிறக்க வேணும் ஸ்வரூபப்ரசுயுதி பிறவாமைக்கென்கை. இந்த ச்லோகார்த்தத்தை *நல்ல புதல்வர்* இத்யாதியாலே அருளாளப்பெருமானைம்பெருமானருமருளிச் செய்தாரிறே” என்றருளிச் செய்தது இங்கே யநுஸந்தேயம். இப்படி புத்ரகளத்ராதிகள் அக்கிகல்பமாகத் தோற்ற வேண்டுமாகில் *நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வார் கொண்ட பெண்டிர் மக்களை* என்றும், *வாயுநன் மக்களைப் பெற்று மகிழ்வரே* என்றும் ஆழ்வாரு மாண்டாளுர் இவற்றோடு கூடி வாழ்வதைப் பலனாகச் சொல்லலாயோவென்னில்; அவ்வோ அதிகாரிகளுக்குத் தக்கபடியிறே பலச்ருதிதானிருப்பது. எல்லாவற்றுக்கும் எல்லாரு மதிகாரிகளன்றே.

... 19

விருப்புறினும் தொண்டர்க்கு வேண்டுமித மல்லால்
திருப்பொலிந்த மார்பனருள் செய்யான் — நெருப்பை
விடாதே குழவி விழவருந்தி னாலும்
தடாதே யொழியுமோ தாய்.

20

விருப்பு உறினும்	ஆசைப்பட்டாலுங் கூட	அருள்செய்யான்	கொடுக்கமாட்டான்;
தொண்டர்க்கு	{ தன்னிடத்தில் பக்தி செய்யு மவர்களுக்கு	குழவி	குழந்தையானது
வேண்டும் இதம்	{ வேண்டியதான ஹிதமொழிய அல்லால்	நெருப்பை	{ நெருப்பி னொளியைக் கண்டு விடாதே
	{ மற்றொன்றை	விழவருந்தினும்	{ அதை விடமாட்டாமல்
திரு பொலிந்த	{ பிராட்டிவிளங்கும் திருமார்வை	தாய் தடாது	{ தாயானவள் அதைத் தகையா
மார்வன்	{ யுடைய எம்பெருமான்	ஒழியுமோ	{ மல் அனுமதி செய்வனோ?

* * * — याचितोऽपि सदा भक्तैर्नाहितं कारयेद्धरिः । बालमग्नौ पतन्तं तु माता किं न निवारयेत् ॥

—யாசிதோபி ஸதா பக்தைர் நாஹிதம் காரயேத் ஹரிஃ, பாலமக்நெள பதந்தம் து மாதா கிம் ந நிவாரயேத்* என்கிற ப்ரமாண வசந்தத்திற்கு ப்ரதிச்சந்தமாயிருக்கிறதிப் பாட்டு எம்பெருமான் பக்கலிலே பக்தர்கள் தங்களுக்கு ஹிதமல்லாததைத் தரும்படி வேண்டினாலும் ஹிதபரணை அவன் ஹிதமானவற்றைத் தருவனெயொழிய அஹிதமானதை யொருபோதும் தாரான்; இதுதான் எதுபோல வென்னில்; விளைவதறியாத சிறு குழவி அக்நி தஹிக்கவல்லதென்னுமிடமறியாதே அதிலே விழ முயன்றாலும் அது ப்ரஜைக்கு நாசகமென்று அறியும் மாதாவானவள் அதில் விழாதபடி தகையுமத்தனை யொழிய விழுகைக்கு இசையுமோ? இசையமாட்டாளே; அதுபோல வென்க.

20

ஆரப் பெருந்துபரே செய்திடினு மன்பர்கள்பால்
வேரிச் சரோருகைகோன் மெய்ந்நலமாம்—தேரில்
பொறுத்தற் கரிதேனினும் மைந்தனுடற் புண்ணை
அறுத்தற் கிசைதாதை யற்று.

21

வேரிச் சரோருகைகோன்	{ நறுமணம் மிக்க தாமரையிற் பிறந்த பிராட்டியின் வல்லப ஞான ஸர்வேச்வரன்	பொறுத்தற்கு அரிது எனினும்	{ ஸஹிக்கமுடியாததே யாயினும்
அன்பர்கள் பால்	{ பக்தர்கள் விஷயத்தில்	மைந்தன் உடல் புண்ணை	{ தன்மகனுடம்பிலுண்டான விர ணத்தை
ஆரபெருதுயரே செய்திடினும்	{ மிகப்பெரிய துக்கங்களையே விளைத்தாலும்	அறுத்தற்கு இசை தாதை யற்று	{ அறுப்பதற்கு இசைகின்ற தந்தையின் செயல் போன்ற தாமிது.
தேரின்	{ ஆராயுமளவில்		
மெய் நலம் ஆம்	{ (அது) உண்மையான அன்பின் காரியமேயாகும் ;		

***—கீழ்ப்பாட்டில், பக்தர்கள் அஹிதத்தை வேண்டினாலும் தாரான் எம் பெருமான்—என்று சொல்லிற்று. பக்தர்களும் துன்பங்களை யநுபவிக்கக் காணாநின் றோமே; அது எம்பெருமான் தருமதுதானே; எங்ஙனே தருகின்றான்? என்று சங்கை யுண்டாக, அதற்குப் பரிஹாரமாகவருளிச் செய்வது இப்பாசரம். * हरिर्दुःखानि भुक्तेभ्यो हितबुद्ध्या करोति वै । शस्त्रक्षाराग्निकर्माणि खपुत्राय यथा पिता ॥—ஹரிர் துக்காநி பக்தேப்யோ ஹிதபுத்த்யா கரோதி வை, சஸ்த்ரக்ஷாராக்ரிகர்மாணி ஸ்வபுத்ராய யதா பிதா.* என் கிற ப்ரமாணவசனத்தை யடியொற்றியது இப்பாசரம். மிகப்பெரிய துக்கங்களை எம்பெருமான் பக்தர்களுக்கு உண்டு பண்ணுவதாகக் கண்டாலும், அது ஹிதபுத்தி யாலே செய்கிறவத்தனை. ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் வைராக்யத்தைப் பிறப்பிக்கைக் காகச் செய்கிறதாயாலே ஹிதபுத்தியால் செய்கிறதென்னத் தட்டில்லை. ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் (243.) “தனக்கொரு க்லேசமுண்டானால் கர்மபலமென்றதல் க்ருபா பலமென்றதல் பிறக்கும் ப்ரீதியும்” என்றவிடத்து மணவாளமாடிகளின் வியாக் கியானம்;—“முமுகூவாய் ப்ரபந்நனாலும் ப்ராரப்த சரீரமிருக்குமளவும் தாபத் தயங்களில் ஏதேனுமொரு க்லேசமுண்டானால் ‘இது அநுபவவிநாச்யமான ப்ராரப்த கர்மபலமன்றோ, ஏவம்பூதகர்மங்களுள்ளவை கழியுமளவன்றோ இச்சரீரத்தோடே எம்பெருமான் நம்மை வைக்கிறது; ப்ராரப்திப்ரதிபந்தகங்களிலே ஒன்றாகிலும் கழியப் பெற்றோமே’ என்கிற அநுஸந்தானத்தாலேயாதல், தூர்வாஸநையாலே இவ்வுடம்பை விட இசையாமல் ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களை யுபஜீவித்துக்கொண்டு ஸம்ஸாரத்துக் குள்ளே பொருந்தியிருக்கிற நம்மை துக்க தர்சனத்தைப்பண்ணுவித்து இதில் பற் றுத் துக்கொண்டு போக நினைக்கிற ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையின் பலமன்றோ இது என்கிற அநுஸந்தானத்தாலேயாதல் உண்டாகக்கடவ ப்ரீதியும். பூர்வாகம் உத்தராகம் ப்ராரப்தகண்டம் எல்லாம் கழிக்கிறவனுக்கு வர்த்தமான சரீரத்தில் அநுபாவ்ய கர்மமித் தனையும் கழிக்கை அரிதன்றிறே கர்மபலமான துக்க பரம்பரைகளை அநுபவியா நின்றாலும் இத்தேஹத்தை விடவென்றால் இசையாதவிவனை நிர்துக்கனாக்கி வைப்போ மாகில் இச்சரீரத்தோடே நெடுங்காலமிருக்க இச்சித்தல் இன்னுமொரு சரீரந்தன்னை இச்சித்தல் செய்யுமாகையாலே இச்சரீரத்துக்குள்ள கர்மம் அநுபவித்தே இறுக்கக் கடவன் என்றிறே வைக்கிறது; ஆனபின்பு மற்றுண்டான கர்மங்களெல்லாம் கழித் தது ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் இவனைக் கடுகத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகையி லுண்டான க்ருபையாலே யானாப்போலே இத்தனையும் கழியாமல் வைத்ததும் க்ருபை யாலேயிறே. அநாதிகாலம் பரிக்ரஹித்த சரீரந்தோறும் அநுபவித்த துக்கம் பகவந் நிக்ரஹபலம், இது அநுக்ரஹபலம்.” என்பதாம்.

துக்கப்ரதாநம் ஹிதபுத்தி ப்ரயுக்தமாகுமோவென்கிற சங்கையை உதாஹரண முகேந பரிஹரிக்கிறது [பொறுத்தற்கு அரிதெனினும் மைந்தனுடற்புண்ணை அறுத்தற் கிசைதாதையற்று] என்கிற பின்னடி. இவனுக்கிது பொறுக்கப்போகாதென்று தோற்றியிருந்தாலும் புத்ரனுடைய சரீரத்தில் க்ரந்தியை ஹிதபுத்தியாலே அறுக் கைக்கு அநுமதிபண்ணும் பிதாவைப்போலே யென்கை. *வாளாலறுத்துச் சுடினும் மருத்துவன்பால் மாளாதகாதல் நோயாளன்போல்* என்கிற பெருமாள் திருமொழிப் பாசுரமும் இங்கே அநுஸந்தேயம். ... 21

உடைமைநா னென்று முடையா னுயிரை
வட மதுரை வந்துதித்தா னென்றும்—திடமாக
அறிந்தவன்றன் தாளி லடைந்தவர்க்கு முண்டோ
பிறந்துபடு நீயேயாம் பின்.

22

நான் உடைமை	ஜீவாத்மவர்க்கம் ஸர்வேச்வர	திடம் ஆக அறிந்	திண்ணமாகத் தெரிந்து
என்றும்	னுடைய ஸொத்தென்றும்	தவன் தன்	கொண்ட ஆசார்யனுடைய
உயிரை உடை		தாளில் அடைந்	திருவடிகளை யாசர்யித்தவர்
யான் வட	அவ்வாத்ம வர்க்கங்களுக்கு	தவர்க்கும்	களுக்கும்
மதுரை வந்து	ஸ்வாமி உடமதுரையில் வந்து	பின் பிறந்து	பிறகு ஸம்ஸரித்து அநுபவிக்
உதித்தான்	பிறந்த ஸர்வேச்வரனென்றும்	படும் நீள் துயரம்	கக்கடிய அனந்தக்லேசங்
என்றும்		உண்டோ	கள் உண்டோ? (இல்லை.)

* * *—ப்ராரப்த கருமங்களை அநுபவித்தே தீரவேண்டுமாகில் இந்த ஜன்மத்தள வன்றிக்கே ஜன்மாந்தரத்திலும்போய் அநுபவிக்கவேண்டி வருமோவென்று தளர வேண்டா; ஸம்பந்தஜ்ஞான பூர்வகமாக அவன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தவர் களுக்குப் பின்பொரு ஜன்மமெடுத்து அநுபவிக்க வேண்டியதில்லை யென்கிறது இப் பாட்டில். * आर्तामाशुक्रदा सकृदेव कृता ह्यसौ । दयानामपि जन्तूनां देहान्तरनिवारणी ॥—ஆர்த்தா நாம் ஆசுபலதா ஸக்ருதேவ க்ருதா ஹ்யஸௌ, த்ருப்தாநாமபி ஜந்தூநாம் தேஹாந்தர நிவாரணீ.* என்று ப்ரபத்திஸ்வபாவஞ் சொல்லுகிற ப்ரமாணவசனத்திலிருந்து இவ்வர்த்தம் கொள்ளப்பட்டதாயிற்று. * स्वत्वामनि संजातं स्वमित्वं ब्रह्मणि स्थितम् । उभयोरेष संवन्धो न परोऽभिमतो मम ॥—ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம், உபயோரேஷ ஸம்பந்தோ ந பரோபிமதோ மம* என்கிறபடியே மிகச்சிறந்ததான ஸ்வஸ்வாமிபாவ ஸம்பந்தத்தை யுணருகைதான் ப்ரபத்தி—என்னுமிடத்தை இரண் டரையடிகளால் தெரிவித்தபடி. ... 22

ஊழி வினைக்குறும்ப ரோட்டருவ ரேன்றஞ்சி
ஏழை மனமே யினித்தளரேல்—ஆழிவண்ணன்
தன்னடிக்கீழ் வீழ்ந்து சரணென் றிரந்தோருகால்
சோன்னதற்பி னுண்டோ துயர்.

23

ஏழைமனமே	அறிவிலியானநெஞ்சே !	சரண் என்று	நீயே சரணமாகக்கடவை என்று
ஊழி வினை	தொல்லவினைகளாகிய குறும்	இரந்து	பிரார்த்தித்து
குறும்பர்	பர்கள்		
ஒட்டருவர்	ஒடிவந்து நலிவர்களென்று	ஒருகால் சொன்	ஒருகால் த்வயோச்சாரணம்
என்று அஞ்சி	பயப்பட்டு	னதன் பின்	செய்த பிறகும்
இனி தளரேல்	இனி நீ சோதிக்கவேண்டா ;		
ஆழி வண்ணன்	கடல் வண்ணனான ஸர்வேச்வர	துயர் உண்டோ	கிலேசிக்க வேண்டுவதுண்டோ ?
தன் அடி கீழ்	னுடைய திருவடிகளிலே		
வீழ்ந்து	வீழ்ந்து		

***—சரணுகதியின் பிரபாவத்தைப் பேசுகிறது இப்பாட்டு. ஜன்மபரம்பரைகள் தோறும் நாம் செய்திருக்கிற தீவினைகளை நினைக்குங்கால் நமக்கு உய்ய விரகே தென்று தளரவேண்டியிருக்கும். அந்தத் தளர்ச்சி வேண்டா; த்வயத்தை யநுஸந்தித்து எம்பெருமான் திருவடிகளிலே விழுந்தார்க்கு இந்த விசாரத்திற்குப் ப்ரஸக்தியில்லையென்றோ. * मा भीर्मन्दमनो विचिन्त्य बहुधा यामीधिरं यातनाः नामी नः प्रभवन्ति पापरिपवः स्वामी ननु श्रीधरः । आलस्यं व्यपनीय भक्तिसुलभं ध्यायस्व नारायणं लोकस्य व्यसनापनोदनकरो दासस्य किं न क्षमः ॥ —மா பீர் மந்தமனோ! விசின்தய பஹுதா யாமீச் சிரம் யாதநா: நாமீ ந: ப்ரபவந்தி பாபரிபவ: ஸ்வாமீ நநு ப்ரீதர: ஆலஸ்யம் வ்யபநீய பக்திஸுலபம் த்யாயஸ்வ நாராயணம் லோகஸ்ய வ்யஸநாபநோதநகரோ தாஸஸ்ய கிம் ந க்ஷம: * என்கிற முகுந்த மாலாச்லோகத்தை இந்தப் பாசரத்திற்கு ஸம்வாத ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது. 23

வண்பேடி துளப மார்பனிடைச் செய்தபிழை
உண்டு பலவேன் றுளந்தளரேல்—தொண்டர்செயும்
பல்லா யிரம்பிழைகள் பார்த்திருந்துங் காணுங்கண்
இல்லா தவன் காணிற்றே.

24

உளம்	ஓமனமே!,	இறை	ஸர்வேச்வரன்
வண்டுபடி துள	வண்டுள் மொய்த்ததிருத்	தொண்டர்	பக்தர்கள் செய்த
பம் மார்பன்	துழாய் மாலையைத் திருமார்	செயும்	
இடை	பிலணிந்துள்ள திருமா	பல் ஆயிரம்	பலவாயிரம் பிழைகளை (ஸர்
செய்த பிழை	லிடத்து	பிழைகள்	வஜ்ஞனாகையால) பார்த்துக்
பல உண்டு	நாம் இயற்றிய அபராதங்கள்	பார்த்து இருந்	கொண்டிருந்தாலும்
என்று தளரேல்	பலபலவுளவே; (அவற்றின்	தும்	
	பலன் என்னொருமோ!) என்று	காணும் கண்	அவற்றைக் காண்கின்ற கண்
	கவலை கொள்ளாதே;	இல்லாதவன்	இல்லாதவனென்றோ.
	(ஏனெனில்;)	காண்	

***—பூர்வாகமென்றும் உத்தராகமென்றும் பாபங்கள் இருவகைப்படும். ஸம்பந்தஜ்ஞானம் பிறப்பதற்கு முன்னே செய்த பாவங்கள் பூர்வாகமெனப்படும்; பிற்பட்டவை உத்தராகமெனப்படும். பூர்வாகங்களைப்பற்றிக் கவலைவேண்டாவென்றது கீழ்ப்பாட்டில்; உத்தராகங்களைப்பற்றிக் கவலை வேண்டாவென்கிறது இப்பாட்டில். ஸஹஸ்ரநாமத்தில் அவிஜ்ஞாதா என்றொரு திருநாமமுள்ளது எம்பெருமானுக்கு அறியாதவனென்று அதற்குப் பொருள். ஸர்வஜ்ஞனை அறியாதவனென்று சொல்லத் தகுதியில்லை. ஸர்வஜ்ஞனானாலும் அடியார்களின் குற்றங்களைக் காணாதவனாகையாலே அவிஜ்ஞாதா என்கிறது. * अविज्ञाता हि भक्तानामागसु कमलेश्वरः । सदा जगत्समस्तं च पश्यन्नपि न पश्यति ॥—அவிஜ்ஞாதா ஹி பக்தாநாம் ஆகஸ்ஸு கமலேக்ஷண:; ஸதா ஜகத் ஸமஸ்தஞ் ச பச்யந் நபி ந பச்யதி.* என்று சொல்லிற்று. இதனை ஆழ்வான் வரதராஜஸ்த வத்திலே * उपालम्भोऽयं भोः श्रयति वत सार्वज्ञ्यमपि ते यतो दोषं भक्तेष्विह वरद ! नैवाकलयसि * என்றருளிச் செய்தார். இப்பாசரமும் இவ்வர்த்தமே கொண்டது. எம்பெருமான் பக்தர்களின் குற்றங்களைக் காண்பதில்லை யென்றால் பக்தாபராதங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுகிறானென்று சொல்லுகை பொருந்தாதேயென்று சங்கிக்கவேண்டா; தோஷங்களைக் காணாமையென்பது ஒருகுணம்; கண்டாலும் போக்யமாகக் கொள்ளுகையென்பது மற்றொரு குணம். அக்குணம் அடுத்த பாசரத்தில் பேசப்படுகிறது. ச்ருத ப்ரகாசிகையில் “संवन्धविशेषान्वितेषु प्रीतिः—स्नेहः ; यस्य विपाका अस्थानभयशङ्कित्वम् दोषानवभासः दोषेऽपि गुणत्वबुद्धिरित्यादयः” என்றருளிச் செய்திருப்பதை நோக்கவேணும். ப்ரேமத்தின்

பரிபாகத்தைப் பலவகைப்பட்டிருக்கும். தோஷாதர்சித்வமென்பது ஒருதசை ; தோஷங் களையும் குணமாகக் கொள்ளுகையென்பது அதனில் மேற்பட்ட மற்றொருதசை. க்ஷமிப்பதென்பதும் ஒருதசை. இவை பரஸ்பரவ்யாஹதங்களல்ல. தோஷாதர்சித்வத் திற்கு மேற்பட்டதசை கிடையாதென்று சிலர் மயங்கி நிற்பதுண்டு. அவர்களைத் தெளிவிக்கவே ச்ருதப்ரகாசிகாஸூக்தி அவதரித்ததென்க. ... 24

அற்ற முரைக்கி லடைந்தவர்பா லம்புயைகோன்
குற்ற முணர்ந்திகழுங் கொள்கையனோ?—எற்றேதன்
கன்றி னுடம்பின் வழுவன்றோ காதலிப்பது
அன்றதனை யீன்றுகந்த வா.

25

அற்றம் உரைக் கில்	{ சாஸ்திரங்களில் அறுதியிடப் பட்ட பரமார்த்தத்தைச் சொல் லப்புகுமளவில் ; (இவ்வளவே காணீர்.)	இகழும் கொள்கையனோ எற்றே	{ (குற்றங்களுக்காக) இகழ்ந்து விடுமியல்வினனோ? (அல்லன்); அஹஹ ;
அம்புயை கோன்	லக்ஷ்மீபதியான எம்பெருமான்	அன்று (கன்று) அதனை ஈன்று உகந்த ஆ	{ அப்போதுதான் கன்றை ப்ரஸ வித்து உகப்போடிருக்கின்ற பசுவானது
அடைந்தவர் பால்	{ பக்தர்கள் விஷயத்தில்	தன் கன்றின் உடர்பின் வழு அன்றோ காத லிப்பது	{ (அந்தத்) தனது கன்றினுடலி லுள்ள அழுக்கையன்றோ விரும்பியிருப்பது.
குற்றம் உணர்ந்து	{ குற்றங்களைக் கண்டாலும்		

* * *—எம்பெருமான் அடியார்களின் குற்றங்களைக் காண்கில்லானென்றது கீழ்ப்பாட்டில் ; காணநேர்ந்தால் அவற்றை நற்றமாகக் கொள்ளுவனென்கிறது இப் பாட்டில். இவை பரஸ்பர விருத்தமல்ல. அன்பிலே பர்வபேதங்களுண்டாகையாலே. இதைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டுவதெல்லாம் வாதஸல்யார்த்த ப்ரகாசிகையிலே விரியச் சொன்னோம், அங்கே கண்டு கொள்வது. * पपज्ञान् माधवस्सर्वान् दोषेण परिगृह्यते । अथ ज्ञातं यथा वत्सं दोषेण सह वत्सला ॥—ப்ரபந்தாந் மாதவஸ் ஸர்வாந் தோஷேண பரிக்ருஹ்யதே, அத்ய ஜாதம் யதா வத்ஸம் தோஷேண ஸஹ வத்ஸலா.* என்ற ப்ரமாணவசனத்தை யடி யொற்றி யருளிச் செய்த திப்பாட்டு. இந்த வசனத்தில் 'பரிக்ருஹ்யதே' என்றது பரிக்ருஹ்ணாதி யென்றதாகக் கொள்ளக்கடவது ஆர்ஷப்ரயோகமிருந்தபடி.

அற்றமுரைக்கிலென்றது—அறுதியிட்டுச் சொல்லுமளவிலென்றபடி. சாஸ்த் ரார்த்தத்தை நிஷ்கர்ஷிக்குமளவில் என்கை. [அம்புயைகோன் குற்றமுணர்ந்து இக ழும் கொள்கையனோ?] திருமால் அடியார்களின் குற்றங்களை யுணரமாட்டானென்னு மளவேயன்று ; உணர்ந்தால்தான் இகழும்கொள்கையனோ? பின்னையோவென்னில், நற்றமாகக் கொள்ளுங்கொள்கையன்காண் என்றபடி. இது ஸம்பாவிதமோவென்ன, ஸம்பாவிதமே யென்னுமிடத்தைப் பின்னடிகளாலே முதலிக்கிறது. தத்வத்ரயத்தில் ஈச்வரப்ரகரணத்தில் (151.) "இப்படி யீச்வரன் கல்யாணகுணங்களோடே கூடியிருக் கையாலே" இத்யாதி சூர்ணையில் "பார்யாபுத்ரர்கள் குற்றங்களைக் காணுக்கண்ணிட் டிருக்கும் புருஷனைப்போலே அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தால் நினையாதே, குற்றங்களைப் பெரியபிராட்டியார் காட்டினாலும் அவளோடே மறுதலைத்துத் திண்ணிய னாய் நின்று ரக்ஷித்து, காமநியுடைய அழுக்குக்கும் காமுகனைப்போலே அவர்கள் தோஷங்களை போக்யமாகக்கொண்டு.....அன்றின்ற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி முன் ன்ணைக்கன்றையும் புல்லிட வந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலுமேற்குமா போலே பெரியபிராட்டியாரையும் ஸூரிகளையும் வீட்டு ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு போரும்." என்று பிள்ளைலோகாசாரியர் அருளிச் செய்துள்ள திய்யஸூக்திகளை நிச்சலும் மனனம் செய்யப்பெறில் ஆவிலஹ்ருதயர்களுக்கு மனம் தெளியப்பெறும். 25

தப்பில் குருவருளால் தாமரையாள் நாயகன்றன்
ஒப்பி லடிகள்நமக் குள்ளத்து—வைப்பென்று
தேறி யிருப்பார்கள் தேசபொலி வைகுந்தத்
தேறியிருப் பார்பணிகட் கேய்ந்து.

26

தப்பு இல் குரு அருளால்	{ ஞானமனுட்டான மி வ ற் ற ி ல் குறையற்ற ஆசாரியனுடைய திருவருளால்	தேறி இருப்பார் கள்	{ தெளிந்திருக்குமவர்கள்
தாமரையாள் நாயகன் தன்	{ திருமாலினுடைய	தேச பொலி வைகுந்தத்து ஏறி	{ தேஜஸ்ஸுமிக்கிருக்கிற பரம பதத்திலே சென்று
ஒப்பு இல் அடி கள்	{ ஒப்பற்ற திருவடிகள்		
நமக்கு உள் ளத்து வைப்பு என்று	{ நமக்கு நெஞ்சிலுறையும் நிதி யென்று	பணிகட்கு எய்திருப்பார்	{ கைங்கர்யங்களுக்கு அதிகாரி களாயிருப்பார்.

***—ஆசாரியன் திருவருளாலே நமக்கு எம்பெருமான் திருவடிகள் மஹா
நிதியாகக் கிடைத்தனவென்று தேறியிருக்குமவர்கள் ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய்
மன்னி வழுவினா வடிமைசெய்யும் பாக்கியசாலிகளாகத் தட்டில்லையென்கிற திப்பாட்டில்.
*अर्चास्य प्रसादेन मम सर्वभूषितम् । प्राप्नुयामिति विश्वासो यस्यास्ति स सुखी भवेत्॥—ஆசார்யஸ்ய
ப்ரஸாதேந மம ஸர்வமபீப்ஸிதம், ப்ராப்துயாமிதி விஸ்வாஸோ யஸ்யாஸ்தி ஸ ஸுகீ
பவேத்.* என்கிற ப்ரமாணவசனத்தையடியொற்றியது இப்பாட்டு. ... 26

நெறியறியா தாரு மறிந்தவர்பால் சென்று
செறிதல் செயாத் தீமனத்தர் தாமும்—இறையுரையைத்
தேரு தவரும் திருமடந்தை கோணுலகத்
தேரு ரிடரழுந்து வார்.

27

நெறி அறியா தாரும்	{ (பிறவிக் கடல் கட த் த ற் கு) உபாய மறியாதவர்களும்	இறை உரையை தேருதவரும்	{ ஸர்வேச்வரன் பணித்த சரமச் லோகத்தில் தெளிவில்லாத வர்களும்
அறிந்தவர் பால் சென்று செறி தல்செயா தீமன த்தர் தாமும்	{ அவ்வுபாய மறிந்தவர்களிடத் துச் சென்று சேர்தலில்லாத தீயமனத்தவர்களும்	திரு மட ந்தை கோன் உலகத்து ஏரார்	{ திருமாலின் உலகமாகிய திரு நாட்டில் சென்று சேரப் பெருதவர்களாய்
		இடர் அழுந்து வார்	{ ஸம்ஸார துக்கங்களிலேயே ஆழ்ந்து கிடப்பவர்கள்.

***—ஒருகாலும் உஜ்ஜீவிக்கப் பெருதவர்கள் மூவர்; அவர்களாகிறார்—
தவயத்தின் உபதேசம் பெருதவர்கள், அதையுபதேசிக்கவல்ல ஆசாரியனை அடிபணி
யாதவர்கள், சரமச்சலோகத்திலே விச்வாஸ மற்றவர்கள்—ஆக மூவர் என்கிற திப்
பாட்டில். நெறியென்று ஸம்ஸாரத்தைத் தப்பிவிக்குமுபாயத்தைச் சொல்லுகிறது.
இச்சொல்லால் தவயமென்னும் மந்தரரத்னத்தை இங்கு விவகரிக்கலாம். 'அறிந்
தவர்பால்சென்று செறிதல் செயாத் தீமனத்தர்' என்று ஆசார்ய விழுகர்களைச்
சொல்லுகிறது. ஆக இவர்கள் திருமடந்தை கோணுலகத்து ஏரார், இடரழுந்துவார்.
*अज्ञाश्रद्धानश्च संशयात्प्रा विनश्यति । नायं लोकोऽस्ति न परो न सुखं संशयात्मनः॥—அஜ்ஞச்ச
அச்ரத்ததாநச்ச ஸம்சயாத்மா விநச்யதி, நாயம் லோகோஸ்தி ந பரோ ந ஸுகம்
ஸம்சயாத்மநஃ* என்கிற பகவத்கீதாவசனம் இப்பாட்டுக்கு ஸம்வாதமாகும். 27

சரணு கதிமற்றோர் சாதனத்தைப் பற்றில்
அரணுகா தஞ்நனைதன் சேயை—முரணழியக்
கட்டியது வேறோர் கயிறு கொண் டார்ப்பதன்முன்
விட்ட படைபோல் விடும்.

28

சரணுகதி	(மஹாவிச்வாசருபமான)	முரண் அழிய	அவருடைய வலிமை குன்றும்
மற்று ஓர் சாத	ப்ரபத்தியானது,	கட்டியது	படி கட்டினதான ப்ரஹ்
னத்தை பற்றில்	உபாயாந்தரங்களிலொன்றைப்	படை	மாஸ்த்ரமானது
அரண் ஆகாது	பற்றுமளவில்	வேறு ஓர் கயிறு	வேறோர் சணற்கயிற்றைக்
அஞ்சனை தன்	தான் ரக்ஷகமாகாது; (நமுவிப்	கொண்டு	கொண்டுவந்து
சேயை	போம்;)	ஆர்ப்பதன்முன்	கட்டமுயலும்போதே
	ஆஞ்சநேயரை	விட்ட போல்	நமுவினது போல் நமுவும்.
		விடும்	

* * *—சரணுகதிக்கு மற்றோருபாயத்தின் ஸங்கத்தை ஸஹியாமையாகிற ஒரு பெருமையுண்டு; அதுதன்னைச் சொல்லுகிற திப்பாட்டில். “சணல்கண்ட ப்ரஹ்மா ஸ்த்ரம்போலே நமுவும்” என்று சொல்லிப் போருவதுண்டிதே. அது சொல்லுகிறது. * प्रपते: कचिदप्येवं परापेक्षा न विद्यते । साहि सर्वत्र संयेषां सर्वकामफलपदा । सकृदुच्चारिता येन तस्य संसारनाशिनी । राक्षसानामविसम्भादाज्ञनेयस्य बन्धने । यथा विगलिता सद्यस्त्वमोघाऽप्यस्रबन्धना । तथा पुंसाम-विसम्भात् प्रपति: प्रच्युता भवेत् । तस्माद्विसम्भयुक्तानां मुक्तिं दास्यति साऽचिरात् ॥—ப்ரபத்தே: க்வசிதப்யேவம் பராபேக்ஷா ந வித்யதே. ஸா ஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாம பலப்ரதா. ஸக்ருதுச்சாரிதா யேந தஸ்ய ஸம்ஸாரநாசினீ. ராக்ஷஸாநாம் அவிஸ்ரம் பாத் ஆஞ்ஜநேயஸ்ய பந்தநே. யதா விகலிதா ஸத்யஸ் த்வமோகாபி அஸ்த்ரபந்தநா. ததா பும்ஸாம் அவிஸ்ரம்பாத் ப்ரபத்தி: ப்ரச்யுதா பவேத். தஸ்மாத் விஸ்ரம்ப யுக்தாநாம் முக்திம் தாஸ்யதி ஸா அசிராத்.* என்கிற பகவச்சாஸ்த்ரவசன ப்ரதிச் சந்தமாக அவதரித்ததாயிற்று இப்பாட்டு. ... 28

மந்திரமு மீந்த குருவுமம் மந்திரத்தால்
சிந்தனைசெய் கின்ற திருமாலும்—நந்தலிலா
தேன்று மருள் புரிவர் யாவ ரவரிடரை
வேன்று கடிதடைவர் வீடு.

29

மந்திரமும்	திருவஷ்டாக்கா மஹாமந்த்ர	நந்தல் இலாது	இடைவீடின்றி எப்போதும்
நந்த குருவும்	மும்	என்றும் அருள்	அருள்புரியும்படி யிருப்பார்
அ மந்திரத்தால்	அம்மந்திரத்தையுபதேசித்த	புரிவார் யாவர்	யாவரோ,
சிந்தனை செய்	ஆசாரியனும்	அவர்	அன்னவர்கள்
கின்ற திரு	அத்திருமந்திரத்தினால் சிந்திக்	இடரை வென்று	ஸாம்ஸாரிக துக்கங்களைத்
மாலும்	கப்படுகின்ற திருமாலும்	கடிது வீடு	தொலைத்து
		அடைவர்	விரைவில் மோக்ஷமடைவார்
			கள்.

* * *—मन्त्रे तद्देवतायां च तथा मन्त्रप्रदे गुरौ । त्रिषु भक्तिस्सदा कार्या सा हि प्रथमसाधनम् ॥ —மந்த்ரே தத்தேவதாயாஞ்ச ததா மந்த்ரப்ரதே குரௌ, த்ரிஷு பக்திஸ் ஸதா கார்யா ஸா ஹி ப்ரதமஸாதநம்.* என்கிற ப்ரமாணவசனத்தில்—மந்த்ரத்தினிடத்திலும் மந்த்ரப்ரதிபாத்யமான தேவதையினிடத்திலும் மந்த்ரத்தை உபகரித்தருளின ஆசார் யன்பக்கலிலும் ப்ரேமமுண்டாகப் பெற்றவர்களுக்கே பரமபுருஷார்த்த ஸித்தியுண் டென்று சொல்லிற்று. அவ்வர்த்தமேயாயிற்று இப்பாகரத்திலும் பொலிகின்றது.

முமுக்ஷுப்படியில் “மந்த்ரத்திலும் மந்த்ரத்துக்குள்ளீடான வஸ்துவிலும் மந்த்ரப்ரதான ஆசார்யன்பக்கலிலும் ப்ரேமம் கனக்கவுண்டானால் கார்யகரமாவது” என்றருளிச்செய்த சூர்ணையும் இங்கே அநுஸந்தேயம். இப்பாட்டின் மூன்றாமடியில் “அருள்புரிவர்” என்றது அருள்புரியப் பெற்றவர் என்றபடி; ‘மழை பெய்த இடம்’ என்றாற்போலுமிது. ... 29

மாடு மனையுங் கீளையு மறைமுனிவர்
தேடு முயர்வீடும் செந்நெறியும்—பீடுடைய
எட்டெழுத்தும் தந்தவனே யென்றிரா தாருறவை
விட்டிகை கண்டார் விதி.

30

மாடும் மனையும்	பசுக்களும் க்ருஹமும் பந்துக் களும்	பீடு உடைய எட்	பெருமைமிக்க திருமந்திரத்தை யுபதேசித்த ஆசார்யனே யாவன்
கீளையும்		டெழுத்தும் தந்தவனே	
மறை முனிவர்	வைதிகர்களான முனிவர்கள் விரும்பித்தேடுகின்ற உயர்ந்த மோக்ஷமும்	என்று இராதார்	என்று உறுதிக்கொள்ளாதா ருடைய
தேடும் உயர் வீடும்		உறவை விட்டி	உறவை விட்டொழிப்பதுதான் நூற்கொள்கையாகும்.
செம் நெறியும்	அந்த மோக்ஷத்தையடைவிக் கும் செவ்விய மார்க்கமும் ஆகிய இவையெல்லாம்	கைவிதிகண்டார்	

* * * — ऐहिकामुष्मिकं सर्वं गुरुरष्टाक्षरपदः । इत्येवं ये न मन्यन्ते त्यक्तव्यास्ते मनीषिभिः ॥
—ஐஹிகாமுஷ்மிகம் ஸர்வம் குருரஷ்டாக்ஷரப்ரதஃ, இத்யேவம் யே ந மன்யந்தே த்யக் தவ்யாஸ் தே மனீஷிபிஃ.* என்கிற ப்ரமாணவசனத்திற்கு மொழிபெயர்ப்பாகுமிப் பாசரம். தமக்கு அபேக்ஷிதங்களான ஐஹிகாமுஷ்மிக ஸகலவஸ்துக்களும் திருமந்த்ரத்தை உபதேசித்தருளின ஆசார்யனையென்று அத்யவஸாயங் கொள்ளாதவர்களோடு உறவை விட்டிடவேண்டியதேயென்கிறது. மாடும் என்றது—செல்வமும் என்றபடி; “மாடு பொன் பக்கம் செல்வம்” என்பது நிகண்டு. க்ஷீரம் முதலியவற்றைத் தருகின்ற பசுக்களுமென்னவுமாம். செந்நெறியும் என்றது—மோக்ஷஸாதகங்களா மலையும் என்றபடி. அர்ச்சிராதிமார்க்கமென்னவுமாம். எட்டெழுத்துக்குப் பீடுடை மையாவது—“இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய திருமந்த்ரம் ப்ரதானம்” (முமுக்ஷுப்படி) இத்யாதி சூர்ணைகளினால் தெரிவிக்கப்பட்ட பெருமையுடைமை. “உறவை விட்டிடுகை கண்டார்விதி” என்றது—அன்னவர்கள் ஹேயர்கள் என்பதைக் காட்டி நிற்கும். ... 30

வேத மோருநான்கி னுட்போதிந்த மெய்ப்பொருளும்
கோதில் மனுமுதல்நூல் கூறுவதும்—தீதில்
சரணு கதிதந்த தன்னிறைவன் தானே
அரணுகு மென்னு மது.

31

ஒரு நான்கு	நான்கு வேதங்களினுள்ளும் பொதிந்த பரமார்த்தமாயும்	தீது இல் சரணு	தீதற்ற சரணுகதி ப்ரதிபாதக மான த்வயமந்த்ரத்தைத் தனக்கு உபகரித்த ஆசார் யன் திருவடிகளே தஞ்சு மென்னும் விஷயமாம்.
வேதம் உள் பொதிந்த மெய் பொருள்		கதி தந்த தன் இறைவன் தானே அரண் ஆகும் என் னும் அது	
கோது இல் மனு முதல் நூல் கூறுவ தும்	கோதற்ற மனுஸ்யிருதி முத லான நூல்கள் தெரிவிக்கும் பொருளாயும் (இருப்பது எதுவென்றால்;)		

* * * —வேதங்களெல்லாவற்றினுள்ளும், அவற்றுக்கு உபப்நம்ஹணங்களான ஸகல சாஸ்த்ரங்களினுள்ளும் பொலியும் பொருள் ஒன்றே; அதாவது ஆசாரியனே

பரதைவமென்பது, என்கிற திப்பாட்டு. * गुरुरेव परं ब्रह्म गुरुरेव परा गतिः । गुरुरेव परा विद्या गुरुरेव परं धनम् ॥ गुरुरेव परः कामो गुरुरेव परायणम् । यस्मात्तदुपदेष्टाऽसौ तस्माद्गुरुतरो गुरुः । अर्चनीयश्च वन्द्यश्च कीर्तनीयश्च सर्वदा । ध्यायेज्जगन्त्रमेद्भक्त्या भजेद्भ्यर्चयेन्मुदा । उपायोपेयभावेन तमेव शरणं व्रजेत् । इति सर्वेषु वेदेषु सर्वशास्त्रेषु सम्मतम् । एवं द्वयोपदेष्टारं भावयेद्बुद्धिमान् धिया ॥—குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம குருரேவ பரா கதி, குருரேவ பரா வித்யா குருரேவ பரம் தநம். குருரேவ பர: காமோ குருரேவ பராயணம். யஸ்மாத் ததுபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோ குரு: . அர்ச்சநீயச் ச வந்த்யச் ச கீர்த்தநீயச் ச ஸர்வதா, த்யாயேஜ் ஜபேத் நமேத் பக்த்யா பஜேதப்யர்ச்சயேந்முதா. உபாயோபேயபாவேந தமேவ சரணம் வ்ரஜேத். இதி ஸர்வேஷு வேதேஷு ஸர்வசாஸ்த்ரேஷு ஸம்மதம். ஏவம் த்வயோபதேஷ்டாரம் பாவயேத் புத்திமாந் தியா.* என்று பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே விரிவாகச் சொல்லிற்று.

சரணுகதிதந்த தன்னிறைவன் என்றது த்வயத்தை உபதேசம் செய்தருளின ஆசார்யன் என்றபடி. த்வயமென்கிற மந்த்ரரதநம் சரணுகதியைச் சொல்லுமதாகையாலே அதற்கு சரணுகதியென்றே பெயராயிற்று. சரணுகதிக்குத் தீதின்மையாவது—ஸ்வ ரூபாநுரூபமாயிருக்கை. ... 31

மானிடவ ரேன்றுங் குருவை மலர்மகள்கோன்
தானுகந்த கோல முலோக மென்றும்—ஈனமதா
வேண்ணுகின்ற நீச ரிருவருமே யெக்காலும்
நண்ணிடுவர் கீழா நரகு.

32

குருவை மானிட } ஆசார்யனை மதுஷ்யமென்றும்
வன் என்றும் }
மலர் மகள் }
கோன் தான் } திருமால்தான் உகந்து பரிசு
உகந்த கோ } ஹித்த திவ்யமங்கள விக்ர
லம் உலோ } ஹத்தை லோஹமென்றும்
கம் என்றும் }

ஈனம் அது ஆ } ஹீனமாக நினைக்கின்ற
எண்ணுகின்ற }
நீசர் இருவருமே } இவ்விருவகைப்பட்ட நீசர்களே
எக்காலும் கீழ் } எந்நாளும் அதோ கதியிற்
ஆம் நரகு } சேர்ந்திடுவார்கள்.
நண்ணிடுவர் }

* * *—शाक्षान्नारायणो देवः कृत्वा मर्त्यमयीं तनुम् । मनानुद्धरते लोकान् कारुण्यच्छास्त्रपाणिना ॥ ஸாக்ஷாந் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும், மக்நாநுத்தரதே லோகாந் காருண்யாத் சாஸ்த்ரபாணிநா * என்றும், * பீதகவாடைப்பிராநார் பிரமகுருவாகி வந்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நம்மைப் பிறவிக்கடலில் நின்று மெடுக்கைக்காக எம்பெருமான் தானே மதுஷ்யரூபங்கொண்டு வந்திருக்கிறானென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுதே மேலெழுந்த ஆகாரத்தையே பார்த்து ஆசார்யனை மதுஷ்ய மென்றே நினைப்பவனும், *உமருகந்துகந்த வருவம் நின்னுருவமாகி* என்றும், *தமருகந்ததெவ்வுருவ மவ்வுருவந்தானே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அடியார்க ளுகந்த கோலத்தை எம்பெருமான் தானுமுகந்து பரிசுஹிக்கிற அர்ச்சாரூபத்தை அப்ராக்ருத விக்ரஹமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணுதே லோஹங்களிலே இதுவுமொரு லோஹ மன்றோவென்று நினைப்பவனுமான இவ்விருவரும நரகத்தில் நீழிகாலம் விழுந்து துவளுமவர்களென்கிற திப்பாட்டு. * विष्णोर्चावतारेषु लोहभावं करोति यः । यो गुरौ मानुषं भावमुभौ नरकपातिनौ ॥—விஷ்ணோர்ச்சாவதாரேஷு லோஹபாவம் கரோதி ய:, யோ குரௌ மாநுஷம் பாவம் உபௌ நரகபாதிநௌ* என்கிற ப்ரமாணவசனத்திலுள்ள பொருளாயிற்று இது. *अर्चावतारोपादानवैष्णवोत्पत्तिचिन्तनम् । मातृयोनिपरीक्षायास्तुल्यमाहुर्मनीषिणः ॥ —அர்ச்சாவதாரோபாதாந வைஷ்ண வோத்பத்தி சிந்தநம், மாத்ரு யோநிபரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹுர் மநீஷிண: * என்றதுங் காண்க. ... 32

எட்ட விருந்த குருவை யிறை யன்றென்று
விட்டோர் பரணை விருப் புறுதல்—பொட்டெனத்தன்
கண் செம் பளித்திருந்து கைத்துருத்தி நீர் தூவி
அம்புதத்தைப் பார்த்திருப்பா னற்று

33

எட்ட இருந்த } ஸமீபத்திலுள்ள ஆசாரியனை
குருவை }
இறை அன்று } ஸ்வாமியல்லனென்று தவிர்
என்று விட்டு } த்து
ஒர் பரணை விருப் } வேறு பரம்பருஷனை ப்ராபிக்க
புறுதல் } விரும்புவதானது
பொட்டென சடக்கென

தன் கண் செம் } தன் கண்களை மூடிக் கொண்
பளித்திருந்து } டிருந்து
கை துருத்தி நீர் } கைப்பட்ட துருத்தியிலுள்ள
தூவி } தண்ணீரைக் கீழே கொட்டி
விட்டு
அம்புதத்தை } ஆகாயத்தில் மேகத்தை
பார்த்திருப்பா } எதிர்பார்த்திருப்பவன் செயல்
னற்று } போன்றதாகும்.

* * *—ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (447.) “ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம்” என்ற தற்குமேல்—“கைப்பட்ட பொருளைக் கைவிட்டுப் புதைத்த பொருளைக் கணிசிக்கக் கடவனல்லன். விடாய் பிறந்தபோது கரஸ்தமான உதகத்தையுபேகித்து ஜீமூத ஜலத்தையும் ஸாகரஸலிலத்தையும் வாபீகூபபயஸ்ஸுக்களையும் வாஞ்சிக்கக்கடவ னல்லன்” என்றருளிச் செய்த குர்ணைகள் இங்கே அநுஸந்தேயம். அவ்விடத்து மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகளிலை:—“பிபாஸை விஞ்சின போது சடக்கெனப் பானம் பண்ணலாம்படி பாத்ரகதமாய்க்கொண்டு தன்கையிலிருக் கிற ஜலத்தை ஸுலபதையே ஹேதுவாக அநாதரித்துத் தரையிலே உகுத்து, ஆகாச ஸ்தமாய்க்கொண்டு எட்டாதபடியாயும், பூமிஸ்தமாயிருக்க தூரஸ்தமாயும், ஆஸந்ந மாயிருக்கச்செய்தே பெருகுங்காலமொழிய வற்றின காலமின்றிக்கேயும், எப்போது முண்டானாலும் அவ்வளவுஞ் சென்று உபஜீவிக்க வேண்டியும், இருந்தவிடந்தன்னிலே யுண்டாயும் கரித்ராதிகள் (சுநித்ராதி) கொண்டு கல்லிப் பெற வேண்டியுமிருக்கும் ஜீமூதாதிகளின் ஜலத்தை யாசைப்படுமவனைப்போலே ரக்ஷகாபேகை பிறந்த தசை யில் அப்போதே தனக்கு உதவும்படி கைபுகுந்திருக்கிற ஆசார்யவிஷயத்தை ஸௌலப் யமேபற்றாசாக வுபேகித்து, பரமாகாசவர்த்தியாய் துஷ்ப்ராபமாயிருக்கிற பரத்வத்தை யும், பூமியிலேயாயும் க்ஷிராப்தியளவுஞ் செல்லவல்லவர்களுக்கன்றி யுதவாத வ்யூஹத் தையும், ஆஸந்நமாக வந்தும் தாத்காலிகர்க்கொழிய பாச்சாத்யர்க்கு உதவாத விபவத் தையும், நித்யஸந்நிதியுண்டாயும் ஸம்பாஷணாதிகளால் இவனோடு கைகலந்திராத அர்ச்சாவதாரத்தையும், இருந்த விடந்தன்னிலே உண்டாயிருந்ததாகிலும் யமநியமாதி க்ரமேண யத்ரித்து தர்சிக்கவேண்டும் அந்தர்யாமித்வத்தையும் ஆசைப்படக்கடவனல்ல னென்கை. * चक्षुर्गन्धं गुरुं त्यक्त्वा शास्त्रगन्धं तु यः स्मरेत् । हस्तस्थमुदकं त्यक्त्वा घनस्थं सोऽभि- वाञ्छति ॥ —சக்ஷுர்கம்யம் குரும் த்யக்த்வா சாஸ்த்ரகம்யம் து ய: ஸ்மரேத், ஹஸ்தஸ்த முதகம் த்யக்த்வா கநஸ்தம் ஸோபிவாஞ்சதி.* என்றும், *எட்டவிருந்த குருவை யிறையன்றென்று விட்டு* என்று தொடங்கி *அம்புதத்தைப் பார்த்திருப்பானற்று* என்றும் சொல்லக்கடவதிதே.” என்று.

இவற்றால் இப்பாட்டும் வியாக்கியானிக்கப்பட்டதாயிற்று. ... 33

பற்று குருவைப் பரனன் றென விகழ்ந்து
மற்றோர் பரணை வழிபடுதல்—எற்றேதன்
கைப்பொருள்விட் டாரேணும் காசினியில் தாம்புதைத்த
அப்பொருள்தே டித்திரிவா னற்று.

34

பற்று குருவை	{ தன்னைப்பற்றின (அல்லது, தன்னாலே பற்றப்பட்ட) ஆசாரியனை	ஆரேனும் தாம்	{ காகினியில் புதைத்த அப் பொருள்	வேறு யாராவது பூமிக்குள் புதைத்து வைத்த நிதியை
பரன் அன்று	{ ரகசகனல்லனென்று திரஸ் என இகழ்ந்து	தேடி	{ திரிவா னற்று	தேடித் திரியும் வனுடைய செயல் போன்றது;
மற்று ஓர் பரனை	{ வேறொரு பரம்புகுஷனை அறு வழிபடுதல்	தன்	{ தன் கைப்பட்ட பொருளை	என்றே என்னை அவிவேகம்!
தன்	{ கை	பொருள் விட்டு	{ விட்டு	

***—கீழ்ப்பாட்டிலருளிச்செய்த அர்த்தத்தையே ப்ரகாராந்தரத்தாலுமருளிச் செய்கிற திப்பாட்டு. * सुखं स्वगुरुं त्यक्त्वा दुर्लभं य उपासते । ख्यं त्यक्त्वा धनं मूढो गुप्तमन्वेष्टते क्षितौ॥—ஸுலபம் ஸ்வகூரும் த்யக்த்வா துர்லபம் ய உபாஸதே, லப்தம் த்யக்த்வா தநம் மூடோ குப்தமந்வேஷதே க்ஷிதௌ* என்கிற ப்ரமாணவசனத்தை யடியொற்றி யவ தரித்ததாயிற்று இப்பாட்டு. அதிஸுலபனாய்த் தனக்குக் கைபுகுந்திருக்குமாசார்யனை அவரத்வபுத்தியாலே உபேக்ஷித்து, அதிதுர்லபனாய்ப் பெருமுயற்சிகள் செய்து காண வேண்டும்படி யிருக்குமீச்வரனை அநுவர்த்திப்பதானது—வேண்டினபோது விநியோகங் கொள்ளலாம்படி கைப்பட்டிருக்கும் கிழிச்சீரையை விட்டு, பூமிக்குள்ளே புதைத்து வைத்திருக்கும் பொருளைத் தேடித்திரிவதொக்கும். ... 34

என்று மனைத்துயிர்க்கு மீரஞ்செய் நாரணனும்
அன்றும் தன்னுரியன்பா லன்பொழியில்—நின்ற
புனல்பிரிந்த பங்கயத்தைப் போங்குசுடர் வெய்யோன்
அனலுமிழ்ந்து தானுலர்த்தி யற்று.

35

அனைத்து உயிர்	{ ஸகலாத்மாக்களுக்கும்	(இஃது எவ்வளவு யென்னில்;)
க்கும்		நின்ற புனல்
என்றும் ஈரம்	{ எந்நாளும் அருள் புரிகின்ற	பிரிந்த பங்
செய் நாரண	{ நாராயணனுக்கட,	கயத்தை
னும்		பொங்கு சுடர்
தன் ஆரியன்	{ (சிஷ்யன்) ஸ்வாசார்யனள	வெய்யோன்
பால் அன்பு	{ விலே அன்பு தவிர்ந்தவாறே	தான்
ஒழியில் அன்	{ நிக்ரஹம் செய்திடுவன்;	அனல் உமிழ்ந்து
றும்		உலர்த்தியற்று

***—नारायणोऽपि विभूतिं याति गुरोः प्रच्युतस्य दुर्बुद्धेः । कमलं जलादपेतं शोषयति रविर्न शोषयति ॥—நாராயணோபி விக்ருதிம் யாதி குரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய துர்ப்புத்தே:; கமலம் ஜலாதபேதம் சோஷயதி ரவிர் ந தோஷயதி.* என்கிற பிரமாணவசனத்தை யடி யொற்றிப்பிறந்த திப்பாட்டு. ஆசார்யஸம்பந்தம் கிடந்தாலும் ஈச்வரனையன்றோ ஸ்வரூபவிகாஸகன்; ஆசார்யஸம்பந்தம் குலைந்தாலும் ஆத்மகுணங்களை யுடையவனுக்கு ஈச்வரன் ஸ்வரூபவிகாஸத்தைப் பண்ணுனோவென்னில்; பண்ணுனென்பது மாத்திர மன்று; ஆசார்யஸம்பந்தம் குலைந்தால் ஸ்வரூபத்தை வாடவும் பண்ணுவன். ஜலத் திலே பிறந்து ஜலத்தையே தாரகமாகவுடைய தாமரையை ஸூர்யன் விகாஸப்படுத்து கிறவன்தான். எப்போது? அது ஜலத்தை விட்டுப் பிரியாதிருக்குமளவும். அது தானே ஜலத்தை விட்டுப் பிரிந்ததாகில் ஸூர்யன் அதை விகாஸப்படுத்துவதில்லை யென்பது மாத்திரமன்றே; சோஷிக்கச் செய்வதையும் காணாநின்றோமே. அது போலவாயிற்று இதுவும். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில்—(439) “தாமரையை அலர்த்தக் கடவ ஆதித்யன்தானே நீரைப்பிரிந்தால் அதையுலர்த்துமாபோலே, ஸ்வரூபவிகா

ஸத்தைப் பண்ணுமீச்வரன்தானே ஆசார்யஸம்பந்தம் குலைந்தால் அதை வாடப் பண்ணும்” என்ற குர்ணை இங்கே அநுஸந்தேயம். ... 35

வில்லார் மணிகொழிக்கும் வேங்கடப்போற் குன்றுமுதல்
சேல்லார் பொழில்சூழ் திருப்பதிகள்—எல்லாம்
மருளா மிருளோட மத்தகத்துத் தன் தாள்
அருளாலே வைத்த வவர்.

36

வில் ஆர் மணி } ஒளி மிகுந்த ரத்னங்கள் திரளு கொழிக்கும் } மிடமான	மருள் ஆம் } அஜ்ஞாநந்தகாரம் கெடும்படி இருள் ஓட } யாக
வேங்கடம் } பொன் குன்று } திருவேங்கட மலை முதலாக முதல் } வுள்ள,	மத்தகத்து தலையின்மீது
செல் ஆர் } பொழில் சூழ் } காள மேகம் படிந்த சோலை திருப்பதிகள் } கள் சூழ்ந்த திவ்ய தேசங்க எல்லாம் } ளெல்லாம்,	தன் தாள் அரு } தன் திருவடிகளை வைத்தரு ளாலே வைத்த } ளின் ஆசார்யரேயாவர். அவர்

* * *—येनैव गुरुणा यस्य न्यासविद्या प्रदीयते । तस्य वैकुण्ठध्यानिद्वाराकास्सर्व एव सः ॥—

யேனைவ குருணா யஸ்ய ந்யாஸவித்யா ப்ரதீயதே, தஸ்ய வைகுண்ட துக்தாப்தித்வா ரகாஸ் ஸர்வ ஏவ ஸஃ* என்கிற ப்ரமாணவசனத்தை மொழிபெயர்த்ததாமிப்பாட்டு. ஸச்சிஷ்யனாய் ஸதாசார்யப்ரேம முடையனாயிருக்குமவனுக்கு ஸகல திவ்யதேசங்களும் தன்னாசார்யனேயாவன் என்கிறது. மேலெடுத்த ச்லோகத்தில் வைகுண்டத்தையும் க்ஷீராப்தியையும் த்வாரகையையும் சொல்லிற்று; பாட்டில் திருமலை முதலான திவ்ய தேசங்களைச் சொல்லிற்று. இவ்வளவே வாசி. செல்—மேகம். மேகங்கள் வந்து படியும்படி ஒங்கியிருக்கும் சோலைகள் சூழ்ந்த திருப்பதிகளெல்லா மென்றபடி. ... 36

பொருளு முயிரு மூடம்பும் புகலும்
தேருளுங் குணமுஞ் செயலும்—அருள் புரிந்த
தன்னு ரியன்பொருட்டாச் சங்கற்பஞ் செய்பவர்க்
செந்நாளு மாலுக் கிடம்.

37

பொருளும் உயி } ரும் உடம்பும் } செல்வமும் பிராணனும் உட புகலும் } லும் வீடும்	அருள் புரிந்த } தன்பால் கிடுபை பண்ணின தன் ஆரியன் } ஆசாரியனுக்காக வென்று பொருட்டு ஆ }
தேருளும் குண } மும் செயலும் } ஞானமும் சமதமாத் குணங் களும் செய்கைகளும் ஆகிய இவையெல்லாமும்	சங்கற்பம் செய் } ஸங்கல்பிக்குமவர்களான ஸச் பவர் நெஞ்சு } சிஷ்யர்களின் நெஞ்சானது மாலுக்கு எந்நா } திருமாலுக்கு நித்யவாஸஸ்தான ளும் இடம் } மாகும்.

* * *—शरीरं वसु विज्ञानं वासः कर्म गुणानसूनु । गुर्वर्थं धारयेद्यस्तु स शिष्यो नेतरः स्मृतः ॥

சுர்வீ ஸ்வாஸந: புஸ: க்ருதஜஸ்ய மஹாஸந: । சுபஸவஸஸ்தா விஸு: ஹதி தஸ்ய விராஜதே ॥—சரீரம் வஸு விஜ்ஞாநம் வாஸ: கர்ம குணாஸந: குர்வர்த்தம் தாரயேத் யஸ்து ஸ சிஷ்யோ நேதரஸ் ஸ்ம்ருத: குர்வர்த்தம் ஸ்வாத்மந: பும்ஸ: க்ருதஜ்ஞஸ்ய மஹாத்மந:, ஸுப்ர ஸந்நஸ் ஸதா விஷ்ணுர் ஹ்ருதி தஸ்ய விராஜதே.* என்னும் ப்ரமாணவசனங்களைப் பின்பற்றி யருளிச்செய்த தாமிப்பாட்டு. அர்த்தம் பிராணன் சரீரம் முதலான எல்லா வற்றையும் ஆசார்யசேஷமாக அநுஸந்தித்திருக்குமவர்கள் நெஞ்சானது ஸர்வேச் வரனுக்கு ஸர்வகாலமும் வாஸஸ்தானமாயிருக்கு மென்றதாயிற்று. ஆசார்யபக்தர் களே எம்பெருமானுடைய திருவருளுக்கு இலக்காவரென்பது கருத்து. ... 37

தேனார் கமலத் திருமா மகள்கொழுநன்
தானே குருவாகித் தன்னருளால்—மானிடர்க்காய்
இந்நிலத்தே தோன்றுதலால் யார்க்குமவன் தாளிணையை
உன்னுவதே சால வுறும்.

38

தேன் ஆர் கம } தேன்மிக்க தாமரைப்பூவில்
லம் திரு மா } தோன்றிய பிராட்டிக்கு வல்
மகள் கொழு } லபனான எம்பெருமான்
நன் தானே } தானே
தன் அருளால் } தனது க்ருபையினாலே
குரு ஆகி } (மருஷ்யருபியான) ஆசார்யனாய்
மானிடர்க்கு } அஸ்மதாதிகளுக்காக
ஆய் }

இ நிலத்தே } இந்நிலவுலகத்தில் அவதரிப்
தோன்றுத } பதனாலே
லால் }
யார்க்கும் } எல்லா வுயிர்க்கும்
அவன் தான் } அவ்வாசாரியனுடைய உபய
இணையை } பாதங்களை
உன்னுவதே } அநுஸந்திப்பதே மிகவும் உற்ற
சால உறும் } தாகும்.

* * * — ஐயாக்க்யஸம்ஹிதையிலே சாண்டில்யன் சொன்னவசனம் *சாஷாநாராயணோ

देवः कृत्वा मर्यमयीं तनुम् । मनानुद्धरते लोकान् कारुण्याच्छास्यपाणिना ॥ तस्माद्वक्तिगुरौ कार्यं संसारमयभीरुणा ॥
—ஸாஷாநாராயணோ தேவஃ க்ருத்வர் மர்த்யமயீம் தனும், மக்நாந் உத்தரதே
லோகாந் காருண்யாத சாஸ்த்ரபாணிநா. தஸ்மாத் பக்திர் குரௌ கார்யா ஸம்ஸார
பயபீருணா.* என்பது. அதுவே இப்பாசரத்திற்கு ஸம்வாதப்ரமாணமாம். கீழே
பல பாசரங்களினால் விரிவாக அருளிச் செய்யப்பட்ட ஆசார்யப்ரபாவம் தகுமென்கைக்
காக ஆசார்யன் ஸாஷாத் நாராயணனுடைய அவதாரவிசேஷமேயென்று சாஸ்த்ரம்
முறையிட்டிருப்பதை எடுத்துரைத்தாராயிற்று. *பீதகவாடைப்பிராணர் பிரமகுரு
வாகி வந்து* என்று பெரியாழ்வாருமருளிச் செய்தார். ... 38

அலகை முலைசுவைத்தாற் கன்பரடிக்க கன்பர்
திலத மெனத்திரிவார் தம்மை—உலகர்பழி
தூற்றில் துதியாதும் தூற்று தவரிவரைப்
போற்றிலது புன்மையே யாம்.

39

அலகை முலை } பேய்ச்சி முலையுண்ட பெருமா
சுவைத்தாற்கு } னுக்கு
அன்பர் அடிக்கு } அன்பு பூண்டிருப்பாருடைய
அன்பர் } திருவடிகளிலே அன்பு பூண்
டிருக்குமவர்களாய்க்கொண்டு
திலதம் என திரி } உலகுக்குத் திலகபூதர்களென்
வார் தம்மை } னும்படியாக இந்நிலத்திலுலா
வும் மஹாத்மாக்களை
உலகர் பழி தூற் } லெளகிகர்களான பாமரர்கள்
றில் } தூஷித்தால்

துதி ஆகும் } (அதுவே அவர்கட்குத்) தேர்த்
திரமாய்த் தலைக்கட்டும்;
அவர் தூற்றது } அந்த லெளகிகர்கள் அப்படி
தூஷிக்காமல்
இவரை போற் } இந்த மஹாத்மாக்களைப் பூஷித்
றில் } தால்
அது புன்மை } அந்த பூஷணம் தூஷணமே
யே ஆம் } யாம்.

* * * — न्यासविधैकनिष्ठानां वैष्णवानां महात्मनाम् । प्राकृताभिष्टुतिर्निन्दा निन्दा स्तुतिरिति

स्मृता ॥ —ந்யாஸவித்யைக நிஷ்டாநாம் வைஷ்ணவாநாம் மஹாத்மநாம், ப்ராக்ருதாபிஷ்டு
திர் நிந்தா நிந்தா ஸ்துதிநிதி ஸ்ம்ருதா.* என்கிற ப்ரமாணவசனமே இப்பாட்டாக
வடிவெடுத்ததாயிற்று. பகவத்பக்த பக்தர்களான பாகவதோத்தமர்களின் ஏற்றமறிந்து
அவர்களைக் கொண்டாடக் கடமைப்பட்டவர்கள் *அறிவையென்னுமமுதவாறு தலைப்
பற்றி வாய்க்கொண்டதே* என்னும்படியிருக்கும் மஹாஜ்ஞாநநிதிகளான மஹநீயர்
களையன்றி மற்றையார்களல்லர். அவிலேகிகளான லெளகிகர்கள் பாகவதோத்தமர்
களைப் பழிப்பதோடு புகழ்வதோடு ஒரு வாசியில்லை. *மனக்குற்ற மாந்தர் பழிக்குல்
புகழ்* என்கிற கணக்கிலே அவர்களது பழிப்பு புகழ்ச்சியாகவே தலைக்கட்டும். பழிக்கா
மல் புகழ்வதற்கும் அவர்கள் அதிகாரிகளல்லர்; அவர்கள் செய்யும் புகழ்ச்சி உத்தமர்
களுக்குப் பழிப்பாகவே தலைக்கட்டும் என்றதாயிற்று. அலகை—பேய்மகள்; பூதனை
யைச் சொல்லுகிறது. *பெற்ற தாய்போல் வந்த பேய்ச்சி பெருமுலையுடு உயிரை
வற்ற வாங்கியுண்ட வரலாறு காண்க, ... 39

அல்லி மலர்ப்பாவைக் கன்ப ரடிக்கன்பர்
சொல்லு மவிடு சுருதியாம்—நல்ல
படியாம் மனுநூற் கவர்சரிதை பார்வை
செடியார் வினைத் தொகைக்குத் தீ.

40

அல்லி மலர் பாவைக்கு அன்பர்	லக்ஷ்மீபதியான ஸர்வேச்வர னுடைய	மனு நூற்கு	{ (தருமசாஸ்த்ரங்களிற் சிறந்த) மநுஸ்மிருதிக்கு
அடிக்கு அன்பர்	திருவடிகளிலே அன்பு பூண்ட பக்தர்கள்	நல்ல படி ஆம்	சிறந்த உபமானமாகும்;
சொல்லும்அவிடு	விநோதமாகச் சொல்லும் சிறு வார்த்தையும்	பார்வை	{ (அவர்களது) கடைக்கண்ணோக் கமானது
சுருதி ஆம்	வேதத்தோடொக்கும்;	செடி ஆர் வினை	{ தூறு மண்டின தீவினைத்திர தொகைக்கு
அவர் சரிதை	{ அன்னவர்களது அனுட்டான மானது	தீ	{ னுக்குக் காட்டுத் தீயாம்.

* * * —பரமபாகவதோத்தமர்களின் வாய்ச்சொல்லுக்கு மேற்பட்ட வேதமில்லையென்றும், அவர்களுடைய நடத்தைகளுக்கு மேற்பட்ட தர்மசாஸ்த்ரமில்லையென்றும், அவர்களது கடாக்கஷீக்ஷணத்திற்கு மேற்பட்ட பாவனம் வேறொன்றில்லையென்றும் அருளிச்செய்து இப்பிரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டியருள்கிறார்.

* வேதசாஸ்த்ரதாருடா: ஜ்ஞாநகட்கதரா த்வீஜா: , க்ரீடார்த்தமபி யத் ப்ருயுஸ் ஸ தர்ம: பரமோ மத: * என்கிற வசனத்தை யுட்கொண்டு *சொல்லும் அவிடு சுருதியாம்* என்றார். அவிடு—விநோத வார்த்தை. * வாசுதேவ் ப்ரபந்நாநாம் யாந்யேவ சரிதாநி வை, தாந்யேவ தர்மசாஸ்த்ர ராணீத்யேவம் வேதவிதோ விது: * என்கிற வசனத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி *நல்லபடியாம் மனுநூற்கு அவர் சரிதை* என்றார். * ந ஸுத்யதி ததா ஜந்துஸ் தீர்த்தவாரிசதைரபி, லீலயைவ யதா பூப! வைஷ்ணவாநாம் ஹி வீக்ஷணை: * என்னும் ப்ரமாணத்தை யடியொற்றி “ அவர் பார்வை செடியார் வினைத் தொகைக்குத் தீ ” என்றார்.

ஆகவிப்படி பகவச்சாஸ்த்ரங்களிலும் இதிஹாஸபுராணாதிகளிலும் ஸாரமாக விளங்கும் ப்ரமாண வசனங்களையே பாசுரமாக்கிப் பணித்த ஞானஸாரமென்னு மிப்பிரபந்தத்தை இவ்வளவோடு தலைக்கட்டியருளினாராயிற்று. ... 40

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

ஞானஸாரவுரை

முற்றுப்பெற்றது.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் அருளிச்செய்த

இரண்டாம் பிரபந்தமான

பிரமேயஸாரம்

(ஸ்ரீகாஞ்சீ. அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய உரையுடன் கூடியது.)

அவதாரிகை :—மஹாஜ்ஞாநநிதியாய் ஸகல சாஸ்த்ர ஸாகர பாரங்கதரான அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார், தம்மைத் திருத்திப் பணிகொண்ட எம்பெருமானார் திருவடி வாரத்திலே நெடுங்காலம் பரிசர்யை பண்ணிக்கேட்ட மஹார்த்த விசேஷங்களை ஸகலஸம்ஸாரி சேதநோஜ் ஜீவநார்த்தமாக ப்ரபந்தீகரிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி அநேக ப்ரமாணவசந ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹ ரூபமான ஞானஸாரமென்னும் ப்ரபந்தத் தையருளிச் செய்தார் கீழ்; இன்னமும் கரைபுரண்ட கருணையினாலே, ஸகலசாஸ்த்ர ஸாரமான திருமந்திரத்தில் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற ப்ரமேயங்களை யெல்லாம் [—அர்த்த விசேஷங்களை யெல்லாம்] தொகுத்து மற்றொரு ப்ரபந்தமிட்டருள வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரமேயஸாரமாகிற இப்பிரபந்தத்தை யருளிச்செய்கிறார். இதில் முதற்பாட்டில், திருவஷ்டாக்கர மஹாமந்த்ரத்திற்கு ஸங்க்ரஹமான ப்ரணவத்தின் ஸாரமான பொருளைப் பேசுகிறார்.

அவ்வா னவருக்கு மவ்வா னவரெல்லாம்*

உவ்வா னவரடிமை யென்றுரைத்தார்—இவ்வாறு

கேட்டிருப்பார்க் காளென்று கண்டிருப்பார் மீட்சியிலா

நாட்டிருப்பா ரென்றிருப்பன் நான்.

1

அ. ஆனவருக்கு { அகாரத்தின் பொருளான எம்
பெருமானுக்கு

ம. ஆனவர் எல் { மகாரத்தின் பொருளான
லாம் { ஜீவாத்மவர்க்கமெல்லாம்

அடிமை என்று சேஷபூதர்களென்று

உ. ஆனவர் { உகாரார்த்தமான பெரியபிராட்
உரைத்தார் { டியாரோடொத்த புருஷகார
பூதர்களான ஆசாரியர்கள்
பணிப்பர்கள்;

இவ்வாறு

கேட்டு இருப்
பார்க்கு

ஆள் என்று கண்
டிருப்பார்

மீட்சி இலா நாடு
இருப்பார்
என்று

நான் இருப்பன்

{ இவ்வண்ணமாக உபதேச
முகத்தாலே கேட்டு இவ்
வர்த்தத்திலே ஊன்றியிருக்கு
மவர்களுக்கு

{ அடிமைப்பட்டவர்களாகத்
தம்மை அத்யவலித்திருக்கு
மவர்கள்

{ மீளுதலில்லாத திருநாட்டிலே
வீற்றிருப்பர்களென்று

நான் உறுதியுடையேன்.

* * *—ப்ரணவத்தில் அகாரமானது ஸகல ஜகத்காரணபூதனாய் ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறதாய்கையாலே [அவ்வானவருக்கு] என்றது அகாரத்தின் பொருளான எம்பெருமானுக்கு என்றபடி. இனி ப்ரணவத்தில் மகாரமானது இருபத் தஞ்சாமக்ஷரமாய் ஜ்ஞாநவாசியுமாயிருக்கையாலே ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவைச் சொல்லு கிறதாயிற்று. ஆகவே [மவ்வான வரெல்லாம்] என்றது மகாரார்த்தமான ஆத்மஸமஷ்டி யெல்லாம் என்றபடி. பத்தமுகத்த நித்யபேதேந மூவகைப்பட்ட ஆத்மாக்களையும் சொல்

லுகிறது. இவ்வாத்மாக்களெல்லாம் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையென்பது அகாரத் தின்மேல் ஏறிக்கழிந்த சதூர்த்தியினால் [லுப்த சதூர்த்தியினால்] தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஆக ஆத்மவர்க்கமெல்லாம் எம்பெருமானுக்கு சேஷபுகமென்னு மர்த்தத்தை [உவ்வான வர் உடைத்தார்] ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்தார்களென்றபடி. முழுக்ஷுப்படியில் உகாரத்திற்கு லக்ஷ்மீபரமான ஒரு பொருளும் சொல்லப்படுகிறது. அதுவும் ஒருவாறு பூர்வாசார்ய ஸம்மதமானதே. ஆசார்யர்கள் புருஷகாரக்ருத்யத்தில் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை யொத்திருக்குமவர்களாகையாலே உவ்வானவரென்பதனால் ஆசாரியர்கள் விவக்ஷிதர் களாகிறார்கள்.

[இவ்வாறு கேட்டிருப்பார்க்கு ஆளென்று கண்டிருப்பார்] இதனால் பாகவத சேஷத்வம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஆக பாகவத சேஷத்வத்தோடுகூட பாகவத சேஷத்வத்தையும் தெரிந்து கொள்வார் யாவரோ அவர்கள்தாம் பேறுபெறுவர் என்றதாயிற்று. ... 1.

குலமொன்றுபிர்பல தங் குற்றத்தா லிட்ட

கலமொன்று காரியமும் வேறும்—பலமொன்று

காணமை காணும் கருத்தார் திருத்தாள்கள்

பேணமை காணும் பிழை.

2

உயிர் பல	{ ஆத்மாக்கள் பலவகைப்பட்டி ருந்தாலும்	காரியமும் வேறு ஆம் பலம் ஒன்று	{ அநுபவிக்கும் பலன்கள் வெவ் வேறு பட்டனவாம்; ஒருவகையான பலனையும் எதிர் பாராமல்
குலம் ஒன்று	{ அவ்வாத்மாக்களுக் கு ள் ள து தொண்டக்குலமொன்றே யாம்;	காணும் கருத் தார்	{ கடாஷிக்கத்திருவுள்ளமுடைய ஆசாரியர்களது
தம் குற்றத்தால் இட்ட கலம் ஒன்று	{ இவர்கள் தங்களுக்குக் கருமவச மாக எம்பெருமான் தந்த தேஹமும் ப்ராக்ருதமான தொன்றேயாம்;	திரு தாள்கள் பேணமை காணும் பிழை	{ திருவடிகளை விரும்பிப்பணியாத தொன்றே (துர்க்கதிகளுக்கு மூலகா ணமான) பிழை.

***—ஜீவவர்க்கத்தில் பத்தாத்மாக்கள் என்று ஸம்ஸாரிகள் சொல்லப்படுகிறார்கள். இவர்கள் எம்பெருமான் திருவடியையடையப்பெருமல் ஸம்ஸரித்தே நிற்பதற்கு அடி ஸதாசார்ய ஸமாச்சரயணமில்லாமை யென்கிறது இப்பாட்டில். [உயிர் பல, குலம் ஒன்று] ஆத்மாக்கள் பலபலவாயினும் அகிலாத்மாக்களுக்குமுள்ளது தொண்டக்குல மெனப்பென்றே. தேஹத்தோடு சேர்க்கை காரணமாக வெவ்வேறு குலங்கள் உள் ளனவாக வழங்க நேர்ந்தாலும் நிஷ்க்ருஷ்டாத்ம ஸ்வரூபத்தில் குலபேதமில்லை; தொண் டக்குலமொன்றேயாம். [தம் குற்றத்தாலிட்ட கலமொன்று] அவரவர்கள் தாம் தாம் பண் ணின பாபங்களுக்குச்சேர ஒரு சரீரத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார்களென்றபடி. ஒரே ஆத்மா ஜன்மபேதேந பலபல தேஹங்களைப் பூண்டாலும் ஒரு ஜன்மத்தில் ஒரு தேஹ மேயுள்ளதென்க. [காரியமும் வேறும்] புண்ய பாபரூபங்களான கருமங்களின் பலன்களை யநுபவிக்கையாகிற காரியமும் வெவ்வேறாயிருக்கமென்றபடி. இங்ஙனையாவதற்குக் காரணமென்னென்னில்; திருத்தாள்கள் பேணமை காணும் பிழை; யாருடைய திருத்தாள் களென்னில்; பலமொன்று காணமை காணும் கருத்தார் திருத்தாள்கள். க்யாதி லாபபூஜை களில் ஒன்றையும் கருதாமல் கடாஷிப்பதொன்றையே கருத்தில் கொண்டவர்கள் ஆசாரியர்கள்; அவர்களுடைய திருத்தாள்களைப் பேணாமையாகிற பிழைதான் இதற்குக் காரணமென்றதாயிற்று. ... 2

பிரமேயஸாரம்

பலங்கொண்டு மீளாத பாவ முளதாகில்
 குலங்கொண்டு காரியமென் கூறீர்—தலங்கொண்ட
 தாளிணையா னன்றே தனையொழிந்த யாவரையும்
 ஆளுடையா னன்றே யவன்.

3

பலம் கொண்டு { (நியமேக) பலத்தோடே சந்திப்
 மீளாத பாவம் { பித்தே விடும் பாவம் உண்
 உளது ஆகில் { டாயிருக்குமானால்
 குலம் கொண்டு { குலத்தினால் என்ன பலனாகும்?
 காரியம் என் { சொல்லுங்கள்;
 கூறீர் { எல்லா வந்தலங்களையும் ஆகர
 தலம் கொண்ட { மித்துக் கொண்ட

தான் இணை } உபய பாதங்களையுடையனான
 யான் அவன் } எம்பெருமான்
 அன்றே } உலகளந்தவக்காலத்திலேயே
 தனை ஒழிந்த } ஸ்வவ்யதிரித்த ஸம்ஸ்த சேத
 யாவரையும் } நர்களையும்
 ஆள் உடை } அடிமை கொண்டவனன்றோ?
 யான் அன்றே }

***—தொண்டக்குலம் நம்பக்கலில் ஒழிக்க வொழியாததாக இருக்கச் செய்தே
 யும் ப்ரயோஜநாந்தர பரத்வமொன்று கிடப்பதனாலேயே அது பயனற்றதாகிறது;
 தாவியன்றுலகமெல்லாம் தலைவிளாக்கொண்ட வெந்தாய் என்கிறபடியே நிர்ஹேதுக
 மாக எல்லாரையும் தன்னடிக்கீழ்க் கொண்ட பெருமான் ஸம்ஸாரிகளைத் தன் திருவடி
 களுக்கு ஆளாக்கிக் கொள்ளாமைக்கு அடி இவர்களுக்குண்டான ப்ரயோஜநாந்தர
 ப்ராவண்யமே யென்றதாயிற்று. ... 3

கருமத்தால் ஞானத்தால் காணும் வகையுண்டே
 தருமத்தா லன்றியிறை தாள்கள்—ஒருமத்தால்
 முந்நீர் கடைந்தா னடைத்தான் முதல்படைத்தான்
 அந்நீ ரமர்ந்தா னடி.

4

ஒரு மத்தால் { மந்தரமலையாகிற ஒரு மத்
 முந்நீர் கடைந் { தாலே
 தான் { கடலைக் கடைந்தவனாய்
 அடைத்தான் { (அதிலே) ஸேதுபந்தம் செய்
 முதல் படைத் { தவனாய்
 தான் { முதலிலே (அந்த ஜலதத்து
 அந்நீர் அமர்ந் { வத்தை) ஸ்ருஷ்டித்தவனாய்
 தான் அடி { அந்த நீரிலே கண்வளர்ந்தரு
 டைய திருவடிகளை, { ளினவனான எம்பெருமானு

இறை தாள்கள் { அந்த எம்பெருமான் தானே
 தரும் அத் { தன் திருவடிகளைத் தருகை
 தால் அன்றி { யாகிற பாகத ஸ்வீகாரத்தா
 லன்றி }

கருமத்தால் { (ஸ்வயத்நருபமான) கர்மயோக
 ஞானத்தால் { ஜ்ஞானயோகாதிகளாலே
 காணும் வகை { காணலாகுமோ?
 உண்டே }

***—எம்பெருமானடியைக் காண வேணுமானால் கர்மயோக ஜ்ஞானயோகாதி
 களால் காணமுடியாதென்றும் அத்திருவடிகள்தாமே தம்மைக் காட்டிக் கொடுத்தால்
 காண இயலுமென்றும் சொல்லுகிறதாயிற்று இப்பாட்டு. முழுக்ஷுப்படியில் தவய
 ப்ரகரணத்தில் “இத்தால் ப்ராப்யந்தானே ப்ராபகமென்கிறது” என்ற சூர்ணையை
 இங்கே அநுஸந்திப்பது. உலகில் உபாயம் வேறும். உபேயம் அதனில் வேறாயிருக்கும்.
 “நதீநிஸ்தரணாந்தரம் ப்லவபரித்யாகம் போலே” என்ற கணக்கிலே உபேயம் கைப்
 பட்டவாறே உபாயம் விடத்தக்கதாயுமிருக்கும். இங்கு அப்படியல்ல. எம்பெருமான்

திருவடிகளே உபேயம்; அதற்கு உபாயமும் அத்திருவடிகளே. பல கற்றார்க்கும் இதில் தெளிவு பிறப்பது அரிது. பகவத்ப்ராப்திக்கு ப்ரபத்தி உபாயம் என்றாலும் ப்ரபத்தவ்யனான எம்பெருமானே ப்ரபத்தி சப்தார்த்தமாக முடிந்து நிற்கும். * ந்யாச ஐதி ப்ரஹ் | ந்யாச ஐத்யாஹ்மீனிபிஸி ப்ரஹ்மஸு * என்று உபநிஷத்து மோதிவைத்தது. இறை யடியை இறைதாள்கள் தரும் அத்தால் காணும்வகையுண்டேயன்றி, கருமத்தாலும் ஞானத்தாலும் காணும் வகையில்லை என்றதாயிற்று. ... 4

வழியாவ தோன்றென்றால் மற்றவையும் முற்றும்
ஒழியாவ தோன்றென்று லோமென்று—இழியாதே
இத்தலையா லேது மிலையென் றிருந்ததுதான்
அத்தலையால் வந்த வருள்.

5

வழி	ஆவது	ப்ராப்திஸாதனமாகக் கூடியது	ஓம் என்று	அதற்கும் இசைந்தும்
ஒன்று	என்	வித்தோபாயமானவொன்று	இழியாதே	{ ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் கைவைக்கா
ரூல்		தான் என்று சொன்னால்		மல்
ஓம் என்று		அதற்கு இசைந்தும்,	இத் தலையால்	{ சேதநப்ரவ்ருத் தியாலாவது
மற்றவையும்		மற்றையுபாயாந்தரங்களையெல்	ஏதும் இலை	{ ஒன்றுமில்லையென்று உறுதி
முற்றும்		லாம் அறவே யொழித்து	என்று இருந்	{ கொண்டிருப்பது தான்
ஒழியா			தது தான்	
அது ஒன்று		அந்த வித்தோபாயத்திலேயே	அத் தலையால்	{ ஸர்வேச்வரனடியாக வாய்த்த
என்றால்		பொருந்து என்று சொன்	வந்த அருள்	{ க்ருபையாகும்.
		னால்		

* * *—உலகில் ஒருரையடைவதற்குப் பல வழிகளுண்டாயிருக்கும்; இங்கு அப்படியன்று. பகவத்ப்ராப்திக்கு ப்ரபத்தியாகிற வொன்றுதான் வழி—என்றால் அதற்கிசைந்து உபாயாந்தரங்களை ஸவாஸநமாக விட்டொழிக்க வேணும். அந்த ப்ரபத்திதானும் தன்பால் உபாயபுத்தியை ஸஹியாதே அத்விதீயமாயிருக்க மென்றால் அதில் குதர்க்கங்கள் செய்து போராதே ஓமென்று இசையவேணும். அப்படியிசைந்த வாஹ ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் இழியாத நிலைமையுண்டாகும். ஆக இத்தலையால் விளை வித்துக் கொள்வதொரு நன்மையிலேயென்றும் எந்த நன்மையும் அத்தலையாலுண் டாகுமத்தனையென்றும் துணிந்திருப்பதுதான் பகவத் க்ருபாபலம் என்றதாயிற்று. 5

உள்ள படியுணரில் ஒன்றுநமக் குண்டென்று
விள்ள விரகிலதாய் விட்டதே—கொள்ளக்
குறையேது மில்லாற்குக் கூறுவதென் சொல்லீர்
இறையேது மில்லாத யாம்.

6

ஒன்று நமக்கு	{	பேற்றுக்குடலான பாகதஸ்வீ	கொள்ள குறை	{	நம்மிடத்திலொன்று கொள்ள
உண்டு என்று	{	காரமொன்று நமக்குளதென்று	ஏதும்இல்லாற்கு	{	வேண்டும்படி ஒரு குறையுமில்
உள்ளபடி உண்	{	யதார்த்தமாக உணர்ந்து	ஏதும் இறையும்	{	லாதவனான ஸர்வேச்வரனுக்கு
ரில்	{	பார்க்குமளவில்	இல்லாத யாம்	{	எவ்வுபாயமும் சிறிதுமில்லாத
				{	[அகிஞ்சரான] நாம்
விள்ள விரகு	{	அவனை விட்டு நீங்கும் வழி	கூறுவது என்	{	ப்ரார்த்தநாருபமாகச் சொல்ல
இலது ஆய்	{	இல்லையென்றே;		{	வேண்டியது என்னவிருக்
விட்டதே			சொல்லீர்	{	கிறது?
					விவேகிகளே! சொல்லுங்கள்.

* * *—ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களை யதார்த்தமாக விவேகித்துப் பார்க்கில், பேற்றுக்கு உறுப்பாக நம்பக்கல் ஒன்றுண்டென்று வாய்திறக்க வழியில்லையாயிற்று; என்று முன்னிரண்டடிகளாற் சொல்லி, பின் சங்காபரிஹாரம் பண்ணுகிறது பின்னடிகளால். நம்பக்கல் ஒன்றுமில்லை யென்னலாமோ? ‘அரங்காவடியேற்கிரங்காயே’ என்கிற ஓர் உக்திமாத்திரமாவது நம்பக்கல் இல்லையோ? என்று சங்கை. அதற்குப் பரிஹாரம் கொள்ளக் குறையொன்று மில்லார்க்கு இத்யாதி. தான் ரக்ஷிக்குமிடத்தில் நம்பக்கலில் ஒன்று கூட்டிக்கொள்ள வேண்டாத நிரபேக்ஷணை அப்பெருமானுக்கு நாம் கூறவேண்டுவது மொன்றுண்டோ? நம் ஆற்றாமையின் கனத்தாலே சொல்லுகிறோமத்தனை போக்கி அத்தலைக்கு அவச்யாபேக்ஷிதமென்னும் நினைவாலே சொல்லுகிறிலோம் என்றதாயிற்று. ... 6

இல்லை யிருவர்க்கு மென்றிறையை வேன்றிருப்பார்
இல்லை யஃதோருவர்க் கேட்டுமேதோ—இல்லை
குறையுடைமை தானென்று கூறின ரில்லா
மறையுடைய மார்க்கத்தே காண்.

7

<p>இருவர்க்கும் { ஜீவாத்மபரமாத்மாக்களான இருவர்க்கும் [மேலேபின்னடிகளில் சொல்லுகிறபடி] இல்லாமை உண்டெனுகொண்டு இறையை வென்று இருப்பார் இல்லை { ஸ்வாமியான அவனை ஜயித்திருப்பாரொருவருமில்லர்; அஃது ஒரு அப்படிப்பட்ட வெற்றிவர்க்கு எட்டு (ஸாமான்யமாக) ஒருவர்க்கு மதோ (இருவர்க்கும் இல்லாமையொன்று உண்டென்றது எவையென்னில்;)</p>	<p>குறை தான் { (அப்பெருமானுக்கு) நம்பக்கலில் ஒன்றுகொள்ள வேண்டும் படியான குறையில்லை; உடைமை தான் { (சேதானுக்கு) ஸமர்ப்பிக்கத்தக்கதான பொருள் எதுவுமில்லை; என்று { என்னுமில்விஷயத்தை கூறினார் இல்லாமறையுடைய மார்க்கத்தே காண் { அபௌருஷேயமாகையாலே வக்தாக்களை யுடையதல்லாத வேதமார்க்கத்தில் கண்டு கொள்.</p>
--	---

* * *—[இல்லை இருவர்க்கும்] எம்பெருமானுக்குமில்லை, நமக்குமில்லை. எது இல்லையென்னில்; நம்பக்கலில் ஒன்று எதிர்பார்த்திருக்குங்குறை அவனுக்கில்லை; அவனுக்கு இடலாவதோருடைமை நம்பக்கலில்லை. இப்படியிருப்பதோர் அத்யவஸாய முண்டாகில் அவனைவென்று விடலாம்; அதாவது அவன் பக்கலில் ஸர்வஸ்வமும் பெற்று விடலாமென்கை. இவ்வத்யவஸாயம் ஒருவர்க்கு மெளிதன்று.

முதலடியில் “இல்லையிருவர்க்கும்” என்றதைத் தாமே விவரித்தருளுகிறார் *இல்லை குறையுடைமையித்யாதியால். அவன் பக்கலில் குறையில்லை, நம் பக்கலில் உடைமையில்லை. என்று முறையே அவ்விதக்கும். மூன்றாமடியில் “கூறினாரெல்லாம்” என்பது பாடப்பிழை; ‘கூறினாரில்லா’ என்பதே திருத்தமான பாடம். இது மறைக்கு விசேஷணம். வேதத்தைக் கூறினவர்கள் ஒருவருமில்லாமையாலே கூறினாரில்லாமறையென்கிறது. அபௌருஷேயமான வேதமென்றபடி. அதனுடைய மார்க்கத்தே காண்—இவ்வர்த்தம் வேத விழுப்பொருளென்றதாயிற்று. ... 7

வித்த மிழவீன்பம் துன்பம்நோய் வீகாலம்
தத்த மவையே தலையளிக்கும்—அத்தைவிடர்
இச்சியா னிச்சியா தேத்த வெழில்வானத்து
உச்சியா னுச்சியா னும்.

8

வித்தம் இழவு } தனலாபம் தனத்தினிழவு சுக
இன்பம் துன்பம் } துக்கங்கள்வியாதி சரீரவிநாசம்
நோய் வீகாலம் } ஆகிய இவையெல்லாம்
தத்தம் } தம் தம் கர்மா நுகுணமாக
அவையே } வந்து சேரும்;

இச்சியான் } அந்ந் ப்ரயோஜனனென்று
இச்சியாது } பேர்பெற்றவன்
ஏத்த } நிஷ்காமனாய்க்கொண்டு துதி
எழில் வானத்து } செய்யுமளவில்
உச்சியான் } பரமபதத்துச்சியிலுள்ளானான்
ஸ்ரவேச்வரன்

அத்தை விடர் அவற்றில் கரைதலை விட்டிடுங்
கள்;

உச்சியான் ஆம் } (இவன்றனது) தலையில்வந்து
சேர்ந்தவனாவன்.

* * *—[வித்தம் இழவு இன்பம் துன்பம்] வித்தம் என்று தனலாபத்தைச் சொல்லு
கிறது; இழவென்று அதன் நஷ்டத்தைச் சொல்லுகிறது. தனலாபமுண்டானால்
இன்பமடைவதும் இழவுண்டானால் துன்பமடைவதும் உலகவியல்பாதலால் உடனே
அவையும் சொல்லிற்று. இவைதவிர நோய்களும் வந்து மிடைதரும். இங்ஙனே
யிருக்கச்செய்தே விநாசகாலமும் ப்ராப்தமாகும். இவை அவரவர்களது கர்மாதீன
மாக வந்தே நிற்கும். எவ்வகையினாலும் தடைபட்டு நில்லா. [அத்தை விடர்] அவற்
றில் மனஞ்செலுத்திக் கவலையுறுவது வேண்டாவென்றபடி. கவலையுறுதிருத்தற்கு
விரகு சொல்லுவன பின்னடிகள். இச்சியான் என்று அந்ந்யப்ரயோஜனாதிகாரியைச்
சொல்லுகிறது. ஒரு பலனையும் இச்சியாதவன்—விரும்பாதவன் என்றபடி. அவன்,
இச்சியாது ஏத்த—ஒன்றையும் விரும்பாமல் வாய்ப்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெறுவோ
மென்று துதிக்க; அவ்வளவிலே, [எழில் வானத்துச்சியான் உச்சியானும்] சேணுயர்வானத்
திருக்கும் தேவபிரான் *தனியேனருயிரே! என் தலைமிசையாய் வந்திட்டு* என்னும்
படியே அவன் தலைமிசை வந்து நின்று கூத்தாடுவன்

... 8

தத்த மிறையின் வடிவேன்று தாளிணையை
வைத்த வவரை வணங்கியிராப்—பித்தராய்
நிந்திப்பார்க் குண்டேரு நீணிரயம் நீதியால்
வந்திருப்பார்க் குண்டிழியா வான்.

9

தாள் இணையை } தம் திருவடிகளைத் தஞ்ச
வைத்த அவரை } மாகக் காட்டிக்கொடுத்த
ஆசாரியரை
தம் தம் இறை } தம் தம் ஸ்வாமியின் திவ்ய மங்
யின் வடிவு } கள் விக்ரஹமென்று
என்று } கொண்டு
வணங்கி இரா } வணங்கி வழிபாடுசெய்யாத
பித்தர் ஆய் } பித்தர்களாகி
நிந்திப்பார்க்கு } நிந்திக்குமவர்களுக்கு

ஏறா நீர் நிரயம் } ஒருநாளும் கரையேறமுடியாத
உண்டு } ஸம்ஸாரப்படுகுழியில்
வீழ்ச்சியே யாம்;

நீதியால் வந்திப் } முறைதவறுது வணங்கி வழி
பார்க்கு } படும் ஸச்சிஷ்யர்களுக்கு

இழியா வான் } மீட்சியில்லாத திருநாடே
உண்டு } யாம்.

* * *—கீழ் எட்டுப்பாட்டுக்களிலு மருளிச்செய்த பொருள்களெல்லாம் திருவஷ்டாசுரமஹாமந்தரத்தின் மஹார்த்தங்களாயிருக்கும். இவ்வர்த்த விசேஷங்களைப் பரமக்ருபையினால் உபதேசித்தருளத் தாமாகவே அபிமானிக்குமாசாரியனை நிந்திப்பார்க்கும் வந்திப்பார்க்கு முண்டாகக்கடவ பலனையருளிச் செய்கிறாரிதில். “தாளிணையை வைத்தவர்” என்றே ஆசார்யரை நிந்தேசிக்கிறார். கீழே ஞானஸாரத்தில் (36.) *மருளாமிருளோட மத்தகத்துத் தன்தான் அருளாலே வைத்தவவர்* என்றருளிச்செய்ததை யடியொற்றிப் பொருள் பணித்தால் ‘தம் திருவடியைத் தலைமேல் வைத்தவர்’ என்னலாம்; இராமாநுசநூற்றந்தாதியில் *ஊழிமுதல்வனையே பன்னப் பணித்த விராமாநுசன் பரன்பாதமுமென் சென்னித்தரிக்க வைத்தான்* என்றும் அரங்கன்செய்ய தாளிணையோடார்த்தான் * என்றுமுள்ள பாசுரங்களை யடியொற்றிப் பொருள் பணித்தால், ‘எம்பெருமான் திருவடிகளைத் தலைமேல் வைத்தவர்’ என்னலாம். இரண்டும் பொருந்தியதே. இப்படிப்பட்ட ஆசாரியரை ஸர்வேச்வரன் வடிவென்று கொள்ளாதே நிந்திப்பார் நகரத்தமுந்துவர்; நீதியால் வந்திப்பார் வானேறி வாழ்வார் என்றதாயிற்று.

இறையு முயிரு மிருவர்க்கு முள்ள

முறையும் முறையே மொழியும்—மறையை

உணர்த்துவா ரில்லாநா ளொன்றல்ல ஆன

உணர்த்துவா ருண்டான போது.

10

இறையும் உயிரும் ஸர்வேச்வரனையும் சேதனையும்
இருவர்க்கும் { இவ்விருவர்க்கு முண்டான
உள்ள முறையும் { சேஷசேஷி பாவ ரூபமான
ஸம்பந்தத்தையும்
முறையேமொழி { உள்ளபடி தெரிவிக்கின்ற
யும் மறையை { வேத ரூபமான திருமந்
திரத்தை

உணர்த்துவார் { உபதேசிக்குமாசாரியன் இல்
இல்லாநாள் { லாத காலம்
ஒன்று அல்ல { அஸத்கல்பமே;
உணர்த்துவார் { உபதேசிக்குமாசாரியர் உள்ள
உண்டான { காலந்தான்
போது {
ஆன { ஸத்தானகாலம்.

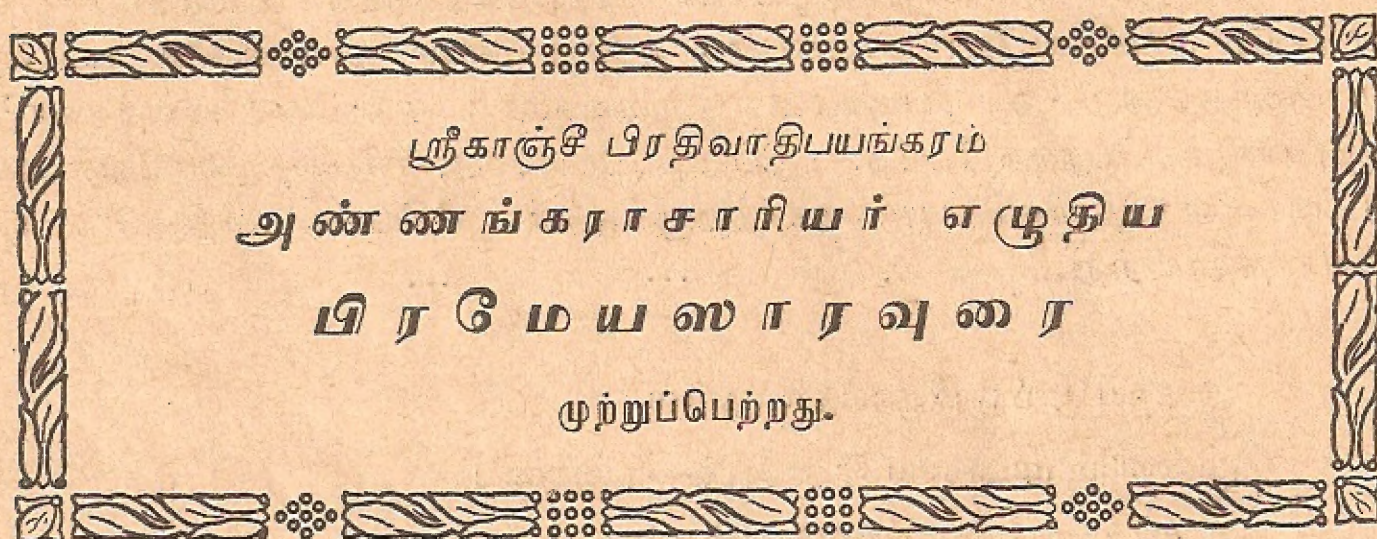
* * *—கீழ்ப்பாட்டிலருளிச்செய்த ஆசார்யவைபவத்திற்கு சேஷபூதமாக ஆசார்யோபகாரவைபவத்தை இப்பாட்டிலருளிச்செய்து இப்பிரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டியருளுகிறார். பரமாத்மஸ்வரூபத்தையும் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தையும் இவ்விருவர்க்கு முண்டான ஸம்பந்தத்தையும் இவற்றை உள்ளபடி யுணர்த்துகிற ஸகலவேதஸாரமான திருமந்தரத்தையும் உணர்த்துகையே ஆசார்யக்ருத்யம்; இதுவே ஆசார்யன் செய்தருளும் மஹோபகாரம். இம்மஹோபகாரம் நிகழாதநாள் அஸத்கல்பம். இது நிகழும்நாளே ஸத்தான நாளென்று ப்ரமேயங்களில் ஸாரமான அர்த்தத்தை யருளிச்செய்து இப்பிரபந்தத்தையும் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

முடிவில் ஒரு விண்ணப்பம். இவ்விரண்டு பிரபந்தங்களுக்கும் பல்லாண்டு கட்டு முந்தியே வியாக்கியானமெழுத ஆவல் கொண்டிருந்தும் இடையூறுமிடைதந்தது. இவ்விஜயவாண்டு கார்த்திகைத்திங்களில் அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் மஹோத்ஸவஸமய விசேஷத்தில் மிக வெளிதாக இக்கைங்கரியம் நிறைவேற்றிற்று.

இப்பாசுரங்களை யநுபவித்தபோது *தேனும்பாலுங் கன்னலுமமுதுமாய் அடியேனுக்
குத் தித்தித்த விதத்தைத் தெரிவிக்கப் பாசுரமறிகின்றிலேன். நமது எம்பெருமானார்
தரிசனத்திற்கு இவ்விரண்டு பிரபந்தங்களும் இரண்டு திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸுக்களென்றே
உறுதி கொண்டேன். உபதேசரத்தினமாலையும் திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியும்
போலே இவையிரண்டும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நித்யாநுஸந்தேயமாகக்கடவன. 10

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய
பிரமேயஸாரவுரை
முற்றுப்பெற்றது.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.